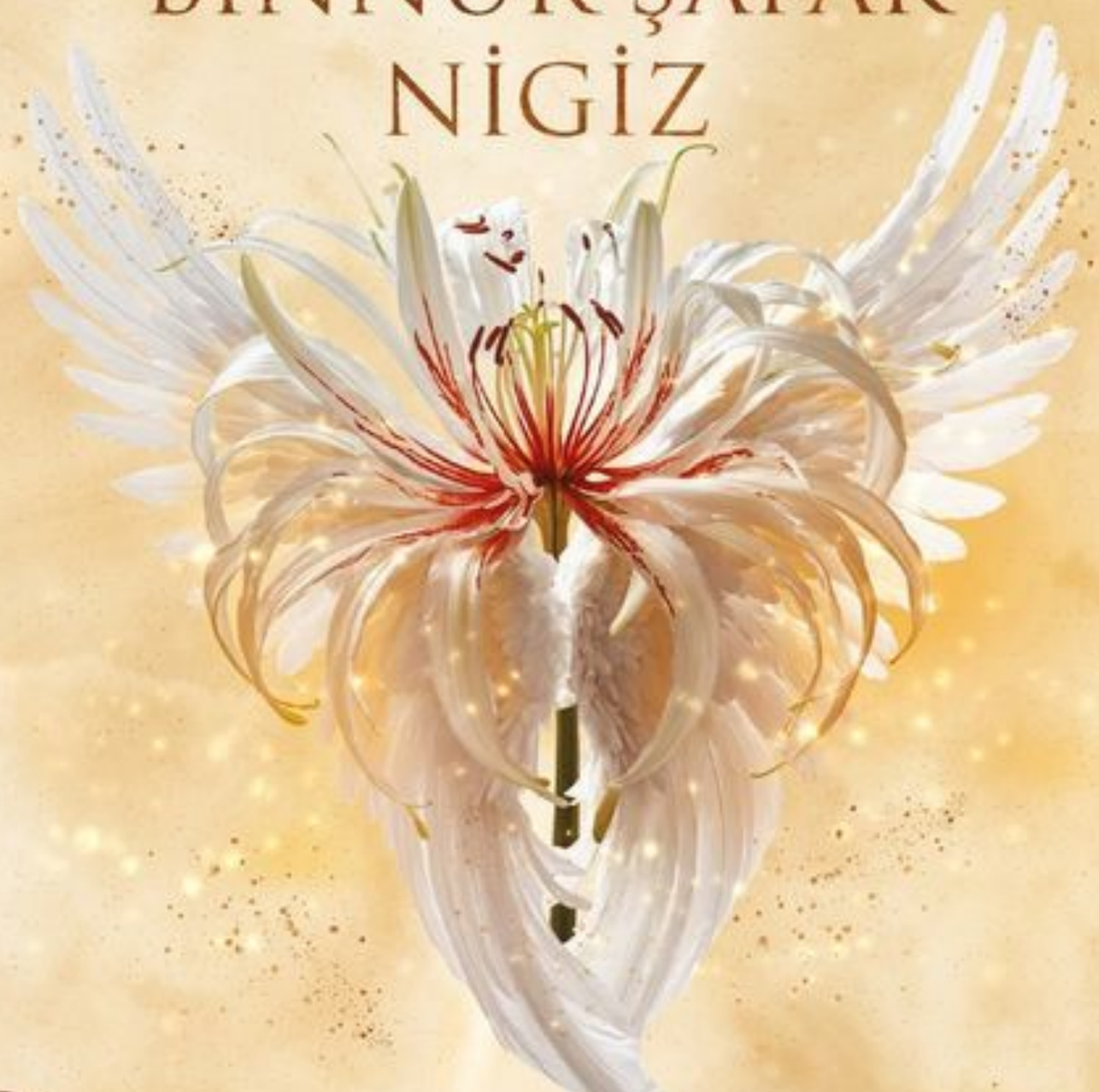
BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

VAVEYLA

DOKUZ

SİRA EŞİĞİ

Ölüm çiçeği, geceyi ikiye bölen bir zarafetle açtı.

Gecenin son perdesi açıldığında herkes kendi payına düşen karanlıkla yüzleşir.

Zaman, Lavin ve Kartal'ın izlerini takip etmekten yorulmuştu; artık onları başka bir eşiğe sürüklemek için nefesini tutuyordu.

Kartal ile Lavin, son oyunun ilk hamlesini yaptılar. Aklın sınırlarını zorlayan o oyun, sonunda deliliğin kapısını aralamıştı.

Bazı kayıplar insanı öldürmez... Fakat insanı başka biri yapar.

GÖKYÜZÜNDE BİR YILDIZ PARLAR,
VE MUHAKKAK BAZI İNSANLAR
TOPRAĞA ÇİÇEKTEN DAHA YAKINDIR.

dokuzyayinlari

DOKUZ YAYINLARI
dokuzyayinlari.com

Ay Işığı KİTAPLIĞI

SİRA EŞİĞİ

"Kardelen,
çok korkuyorum,
ya senin için açtığım bu
savaşta senin yüzünü
kara çıkarır da
yenilirsem?"

dokuzyayınları

DOKUZ
YAYINLARI
dokuzyayınları.com

Vaveyla 4

Şira Eşiği

Binnur Şafak Nigiz

© 2025, Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.

Bu kitabın tüm yayın hakları Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.'ne aittir. Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.

© Dokuz Yayınları
© Binnur Şafak Nigiz

Tür: Roman

Yayın Yönetmeni: Ali Osman Başkuyu
Editör: Aycan Sarıahmet
İlk Okuma: Murat Baran Dadaş
Son Okuma: Özge Özhan
Kapak & Sayfa Tasarımı: Vildan Yılmaz

1. Baskı: Aralık 2025, İstanbul

Yayınevi Sertifika No: 46270
ISBN: 978-625-5726-42-1

BASKI VE CİLT
Egem Basım Yayım
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin İş Merkezi B Blok Kat:2 No:436
Topkapı / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 43624

DOKUZ YAYINCILIK
Kitapyolu Basım Yayım Dağıtım Paz. San. ve Tic. Ltd. Şti.
Bağlar Mah. Osman Paşa Cad.
No:59/A Bağcılar / İstanbul
Tel: 0212 640 00 35

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

VAVEYLA

SİRA EŞİĞİ

DOKUZ

İÇERİK UYARISI

Bu kitap, madde kullanımıyla ilgili içerik, küfür, cinayet ve bazı okuyucuların hassas olabileceği konular içermektedir.

Anneanneciğim, sen benim için bir anneydin.
Şimdi bir meleksin. Bu dünyada yapayalnız kaldım
ama biliyorum ki her aldığım nefeste aslında benimlesin.
Seni çok özleyeceğim. Bu kitabı bitirdiğim gün, seni kaybettiğim gündü. Son kelimeyi yazdığımda, "Bedenimde bir parça kopmuş, bir uzvumu kaybetmiş gibi hissediyorum," demiştim. O parça senmişsin. Bu kitap sana. Bundan sonraki tüm kitaplarım yalnızca sana. Bu dünyada en çok seni sevdim ve biliyorum ki ben de senin bu dünyadaki en çok sevdiğin kişiydim. İyi ki vardın, iyi ki benim annem oldun, iyi ki ben senin gibi bir kadının kızı oldum.

Seni seviyorum. Sonsuzlukta ve daima.

Beni orada bekle.

GİRİŞ

♪ *Edip Akbayram, Dönülmeyen Gitmeler*

KARDELEN ALAŞAN

Hayatta olduğum son günün gecesinde bir rüya gördüm.

Bir daha rüyalara dalacağım bir uykuya yatmayacağımı, bir daha rüya görmeyeceğimi, bir daha bir uykudan uyanmayacağımı o rüyayı görene dek ben de bilmiyordum.

Kadere değil, yaşanması gerekenlerin yaşandığına inanan bir abim vardı. Onun için kader diye bir şey yoktu; insan doğardı ve ne yaşarsa yaşasın, hayatı ölümle nihayete ererdi. Onu çok sevsem de kalbimin derinliklerinde ona karşı çıkıyordum çünkü benim dünyamda kader diye bir şey vardı.

Güneş bir girdap gibi dönmeye başladığında bir başak tarlasında, güneşin altında, üzerimde beyaz bir elbiseyle dikilmiş, başakları elleriyle yararak bana doğru gelen adamı izliyordum. Güneşin ışığı onu dört koldan sardığı için yüzünü göremiyordum.

Sadece saçlarının kısa olduğunu görebiliyordum.

Bir korna sesi duydum, tekerleklerin kayarken çıkardığı sesi, bir ambulansın acı sirenini ve sonunda yere düşen bir sedyenin tekerleklerinden çıkan o sesin mermer zemine bıraktığı koyu renk gürültüyü. Tüm bunları duyarken güneşin altında durmuş, bana doğru gelen adamı izlemeye devam ediyordum ve güneş, zamana ait bir girdap gibi başımın üzerinde dönerek zihnime sesleri emanet ediyordu.

Tam karşımda durduğunda acıyan gözlerimi zar zor kırpıştırıp yüzüne baktım. Yüzü hatıralarımdaki gibiydi. Herkesin siyah sandığı gözleri aslında koyu griydi, lens takmaya başladığında bunu neredeyse kimse fark etmemiş olmalıydı ama ben etmiştim; onu her zamanki görüntüsünden farklı kılan, üç numaraya vurulmuş saçlarıydı. Oysa o hatıralarımda daima uzun saçlıydı.

"Saçların," dediğimi hatırlıyorum, sesim rüyamın içine zayıf bir nabız sesi gibi yayılmıştı. "Nasuh tövbesini mi bozdun?"

Elini bana uzattığı anı hatırlıyorum. Konuşmadan. Gözlerinde siyaha yakın koyuluktaki lensleri, güneşin altında altın gibi parlayan üç numara, kısa saçlarıyla tam karşımda durmuş, ruhumu, geleceğimizi görüyormuş gibi bana bakıyordu. Elimi eline kaydırırken bunun yanlış olduğunu biliyordum. *Seçimimin yanlış olduğunu biliyordum.* Ama elini tuttuğumda ve ellerimi, tenimi başaklar çizerken ona doğru bir adım attığımda siren seslerinin çoğaldığını, güneşin tenimi daha da yaktığını hatırlıyorum.

Bu rüyanın son rüyam olduğunu, onu son kez rüyamda görüyor olduğumu bilmiyordum.

"Kar Çiçeği'm," dediğinde bana, bu onun sesini son kez duyuşumdu ve bu an rüyamda yaşanmıştı. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde güneş onun gözlerindeydi. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Sorusu zamanın içinde onun için kanayan yaramın yeniden sızlamasına, yaramdan akmak için hazırda bekleyen kanın yara kabuğunu zorlamaya başlamasına neden oldu. Tek kelime etmeden bekledim, bir cevap vermek değil, onun yüzünü izlemek istedim. Belki bu saçmaydı, belki durdurulması gereken bir şeydi ama sonuçta bu bir rüyaydı. Rüyadan ötesi değildi ve elbette rüyamdayken onun elini tutabilir, onunla dansa kalkabilir, güneşin altında son nefesimi vereceğimi hissediyorken bu rüyanın devam etmesini dileyebilirdim.

Alper'in eli belimin kavisine yerleşti, parmakları güneştendi, bu biraz ütopikti ama ateşi hissettiğimde garipsemedim. Elbisemin beyaz kumaşında elinin izi şeklinde bir yanık izi kaldı, umursamadan onunla güneşin altındaki dansıma başladım.

"Seni üzdüm, parçaladım, güvenini yerle bir ettim ve hiç hak etmedim," dediğinde başaklar etrafımızda alev alıyor, güneşin altında tenimden gözyaşları gibi ter dökülüyor, kalbimin yavaşladığını hisse-

derken onunla dans ediyordum. "Ama ben seni bu hayatta çok sevdim." Son cümlesi ateşten bile yakıcıydı, güneş sanki gökyüzünde değil, tenimde asılıydı. "Bir kar çiçeğini güneşte yaşatamazdım, ben senin hayatındaki güneştim, seni hayatımda yaşatamadım." Ellerimiz birbirinden ayrılmadı ama bedenlerimiz birbirinden uzaklaştı. Kollarımızın gergin bir şekilde kurduğu köprünün üzerinden birbirimizin gözlerinin içine baktık. Tek gözünde lens yoktu artık. Koyu gri gözünün bir tanesi kurşun gibi parlıyordu. Sanki o kurşun içimi delmiş geçmiş gibi hissettiğimde beni kendine çekti ve bedenlerimiz birbirine çarparken, "Özür dilerim," diye fısıldadı. "Bir güneştim, haddim değildi, bir kar çiçeğini sevdim. Affet beni."

Bedenlerimiz birbirine değdiği anda güneş içimde parçalara ayrılmış gibi ızdırapla gözlerimi yumdum ve gözlerimi yeniden açtığımda bedenine yaslı durduğum kişi artık o değildi. Göğsüm göğsünde sıcağı değil, soğuğu hissediyordu ve gri gökyüzünden etrafımıza kar taneleri düşüyordu. Kafamı kaldırıp bedenin sahibine baktığımda içinde geleceğimizden kesitlere rastladığım kara gözleri gördüm. Toprak'ın gülümsemesi dudaklarına yerleştiğinde parmakları bel boşluğumda duruyor, Alper'in yaktığı elbisemin kumaşındaki yanık izinden içeri bana yaşam veren kar soğuğunun aktığını hissediyordum.

"İç Çiçeği'm, bu dansı bana lütfeder misin?"

Gözlerimiz birbirinden ayrılmadı ve dansımız başladı.

"Seni sevdim, kazandım, güvenini kuşandım ve daima hak ettim," dediğinde kar taneleri etrafımızda döne döne düşüyor, başakların olduğu o araziyi kar beyaz bir çarşaf gibi örtüyordu. "Ve seni bu hayatta çok seviyorum." Son cümlesi kalbimi hızlandırdı, karların içinde yeniden doğan bir kardelen çiçeği gibi hissettim. "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. Beni kendi etrafımda döndürdü, eteklerim uçuştu. "Bir kar tanesiydim, üzerine düştüğüm bir kar çiçeğini sevdim. Bırakma beni."

Kollarımı onun boynuna sardığımda içimdeki duygular ona doğru düşen sonsuz kar taneleri gibiydi. Beni saran kolların sıkılaştığını, güçlendiğini, beni göğsüne saklamak istiyor gibi içlendiğini hissettiğimde kapattığım gözlerimi yeniden açtım. Sadece yıldızların elmas gibi parladığı karanlık bir gecenin içinde başka bir adamın kollarındaydım.

"Kar kızım, güzel çiçeğim," dedi bana iki adamın sevgisini tek bir kalpte sunarak. Ondan uzaklaşamadım, boynuna sarılmaya devam et-

tim. Bırakırsam yıldız tozu olup uçup gidecekmiş gibi hissettim. "Canım, kanım, biriciğim, her şeyim." Dudaklarını omzuma bastırdığında onun ılık ılık yüreğime işleyen sesini zihnime kazıdım. "Son uykum, kız kardeşim." Kollarım daha da sıkılaştığında abim fısıldadı. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

"Abi, böyle kalalım, lütfen," diye fısıldadığımda o karanlık gökyüzünden bir yıldız son sürat kaydı. Korkarak abime daha sıkı sarıldım. "Abi, lütfen dans etmeyelim, böyle kalalım."

Abim beni yavaşça kendisinden uzaklaştırdı ama ellerini üzerimden çekmedi, gözlerimiz birleştiğinde gözlerinin dolu olduğunu, kilo verdiğini, onu son gördüğümde pürüzsüz duran yüzünün sakallarla örüldüğünü gördüm. Göğüs kafesim yıkılıyormuş gibi hissettim.

"Sen doğdun, seni sevdim, hep korudum ve daima arkanda, seninleydim," dediğinde yıldızlar artık gökten yere yağmur gibi yağıyordu. Sussun istedim, tamamlamasın, böyle kalalım, ona sarılayım ve bu rüya sonsuza dek sürsün. "Ve seni bu hayatta en çok ben sevdim, en çok ben seviyorum, en çok ben seveceğim." Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında yıldızlar gözyaşlarıma eşlik etmeye devam ederek yeryüzüne yağıyorlardı. "İyi ki varsın," diye fısıldadı. "Bir yıldızım, gökyüzünde konumlandığım günden beri bir kar çiçeğini izledim. Tek bir an senden ayrıldı gözlerim. Affet beni." Abim bana bakarken çenesi titriyordu ama gülümsüyordu. "Ve lütfen, bırakma beni."

Gözlerimden akan o yaşın ne kadar sıcak hissettirdiğini hatırlıyorum. Çeneme varana ve kopup yere düşene kadar onun bir gözyaşı değil, cehennemden yuvarlanan bir kor parçası olduğunu düşünmüştüm.

"Ben bu hayatta Alper'i sevdim," diye başladığım söz, gözümden bir damla yaşı daha akıttı. "Toprak'ı seviyorum," diye devam ederken bir damla gözyaşı daha aktı ve şimdi sarsılarak ağlıyordum. "Ve daima seni seveceğim abi."

1. BÖLÜM

Karda Doğan Kardelen Çiçeği ile Güneşin Dansı

♪ *Hanging Garden, Winter's Kiss*

Kardelen bana, *"Birini sevmek için mantığa gerek yok, sonuçta bir deli de kaybolmuş bir akıl, durmayan bir kalple sevebilir,"* dediğinde bir gün deliliğin bir adım ötesinde duracağımı bilmiyordum.

Bunları aynanın öteki ucunda beni izleyen o deliliğe bir adım daha yaklaşırken hissediyorum.

Kafamı kaldırıp güneşe baktığımı hatırlıyorum. O gittiğinden beri Antalya'yı ilk kez güneşli görüyordum. Güneş, Kartal beni *onun* mermerden yatağının önüne getirdiğinde doğmuştu, sanki güneşin ışıkları onun kolları olmuş, kimim kimsem olan onun gibi beni kollarına almıştı. Yeniden onun kollarının arasında olamayacağımı sanan bana, o gün mermerden yatağının önünde bir sarılma daha armağan etmişti.

Düşünüyorum. Her şey şu an olduğundan daha farklı olsa nasıl olurdu?

Zamanın büyük, metal kolları birden dönmeye başladı ama bu kez gelecek için ileriye doğru değil, geçmişte yarım kalan binlerce anıyı bir odaya toplayabilmek için geriye doğru...

Bir odada Alper bileklerini kesmiyordu. Kendi kanının havuzunda uzanmıyordu, kendi kanıyla boğulmayı beklemiyordu. Toprak'ın alın yazısını kendi alnından akan kan silemiyordu mesela, Yunus Emre son bir kirpiğe tutunup son umudunu harcamıyordu, imkânsızı ummuyordu. Alper'in bileklerinde izler yoktu, Toprak'ın alnında sızı yoktu, Leyla'nın kirpikleri gözlerinin üstünde ve altında bir orman gibi yayılıyordu. Kardelen oradaydı, yeniden gülümsüyordu ve güneşin altındaki dansını o kazanıyordu.

Belki Kartal ve benim ellerimiz birbirine kenetlenmiyordu ama bir gün biliyordum, gözlerimiz mutlaka birbirlerine çivi olup çakılıyor, kalplerimiz yine tek bir göğsün içinde tek bir düğüm oluyordu.

Kartal'ın omzuna başımı koyarken güneş kirpiklerime bir yel gibi vuruyordu. Yaşanan kötü şeylerin tam anlamıyla sonunda değildik belki ama daha iyi bir şeylerin başında durduğumuzu biliyordum. Artık çok daha kötüsü olmayacaktı, en kötüsü yaşanmıştı; en kötüsü bize yaşatılmıştı. Artık sadece başkaları için daha kötüsü olacaktı, henüz en kötüsünü yaşamamışlardı; onlara biz yaşatacaktık.

Bir çiçeği toprağın içinden kökleyip alır gibi Kardelen'i bizden aldıklarını, tıpkı bizim de unutamadığımız gibi onlara da unutturmayacaktık.

Bir adım yaklaştım, Kartal arkamda kaldı. Parmaklarım onun soğuk yatağına dokundu, parmak uçlarımda ona dair bir his kaldı. "Seni burada bıraktım gittim sanma, kimim kimsem, sen gittiğin her yerde," diğer elimi kaldırıp göğsüme bastırdım, "tam da buradasın. Artık gözlerim sadece benim gözlerim değil, senin için de bakıyorum. Artık sesim sadece kendi sesim değil, senin için de çığlık atıyorum. Ayaklarım, ellerim, kalbim, hislerim, her şeyim seninle ortak. Ben senin için yaşıyorum."

Kartal bir adım sonra yanımdaydı. Arkamdaydı. Bir dağ gibi. Bilirsin, bir insanın sırtını yaslayacağı bir dağ bulması zordur. Kardelen benim dağımdı, o gidince sırtım boşluğa düştü; ben düşmeye başladım. Sonra biri birden sırtını sırtıma yaslayarak düşüşümü durdurdu. O an sırtı sırtımdayken anladım, biz birbirimizin dağı olduk. O benim dağım, ben onun dağı. Birbirimizden başka sığınacak limanımız yoktu. O zamanlar, her şey başladığında o da ben de kaybolmuş yabancılardık.

Bir sokakta birbirimize çarpmıştık. Bir sokakta birbirimize yeniden rastlayıp mecburi bir tanışmanın tohumlarını atmıştık.

"Ben sizin için yaşıyorum," dedi Kartal. Bana değil, kız kardeşine, kar kızına.

"Çok şey yaşandı. Hepsini gördün, biliyorum. Her anında yanımdaydın, biliyorum. Belki bana güleceksin ama ben bazen seni görüyorum, saklambaç oynuyorsun benimle, görmediğimi sanıyorsun ama seni görüyorum," dedim mermer yatağının soğuk başlığında parmaklarımı yeniden dolaştırarak. "Seni aşamadığımdan gördüğüm sanrılar sandığım her ne varsa, anladım ki gerçekti. Seni görüyor, hissediyor, duyuyorum. Ve kalbin, benim göğsümün altında atmaya devam ediyor. Güzel kalbini çok özlediğimde kendime hep bunu hatırlatıyorum. Hâlâ iyi kalan ne kadar yanım varsa bunlar senden miras kalanlar. Bense çoktan karanlığa battım. Hâlâ ışık alıyorsam bu senin yarattığın ışık, senin sayende beni saran ışık."

Uzun uzun konuşmamı isterdi hep ama ben sessizdim, kelimeler dilimin ucunda ateş olur yanar, küle dönerdi; susardım. Çok yakınırdı, çok kızardı bana susuyorum diye. O benim aksime aralıksız konuşur, aralıksız anlatırdı. Anlatacak çok fazla hikâyesi vardı. Şimdi onun sesi boğazıma dolmuştu, anlatma sırası benimdi. Bu kadar uzun konuştuğum için çok mutlu olsa gerekti.

"Sana anlatacak bir sürü hikâyem var. Her birinde, biliyorum ki yanımdaydın ama bilirsin, benim yanında olduğum hikâyelerini bile bana anlattın hep. Benden de anlatmamı istedin. Hep saçma bulurdum bunu. Zaten yanında olduğum bir ânı neden bana anlatıyor derdim. Ya da neden anlatmamı ister? Şimdi anlıyorum. Bir insana hikâyeni anlatmak için o insanın bir yabancı olmasına, hikâyeni bilmemesine gerek yokmuş." Eğilip üzerini örtü gibi kaplayan toprağa gülümsedim. Üstüne sevdiğinin tenini giymişti. "Sana hikâyelerimi anlatmaya devam edeceğim. Her birinde yanımda olduğunu bildiğim hikâyeleri. Artık susmayacağım. Seninle içimden konuştuğum gibi dışımdan da konuşacağım. Bana deli demeleri önemli değil. Sen söylemiştin, Kardelen. *Birini sevmek için mantığa gerek yok, sonuçta bir deli de kaybolmuş bir akıl, durmayan bir kalple sevebilir.*

Güneş birden gözümü alınca gülümsedim. Güneş ile olan dansı sona ermişti, belki de kar çiçeği güneşin ta kendisine dönüşmüştü. Geri çekildim ve Kartal'a baktım. Gülümsüyordu ama gözlerinde kızıl damarlar vardı. İçimde ona duyduğum şefkatle, şu an hissettiğim huzurlu hüznün çarpışması gözlerimi gözyaşlarıyla yakmaya başladı. Ama ağlamak istemedim. Kardelen ağlayan bir insana bakınca ağlamaya başlardı hep. Güneş solsun, yağmur yağsın istemiyordum.

"Seni nasıl sonsuza dek kız kardeşim, çocuğum bilip seveceksem," dedi Kartal üstüne basa basa. "Kız kardeşini de eşim, senden sonra geriye kalan tek varlığım bilip seveceğim. Bu hayatta tek varlığım sen olacaksın sanırdım. Sen, tek varlığımın sen olmayacağını bilirdin, bana hep bir şeyleri ima ettin. Hep anladın. Beni hep gördün." Gülümsedi. Gözleri artık daha kızıldı. "Beni kimseler görmediğinde, beni ben bile görmek istemediğimde gördüğün için teşekkür ederim, küçük kızım. Rüzgâr değmesin, savurmasın toprağını. Sen içimde hâlâ capcanlısın."

Bunlar kaderin üzerine gölge olup çöken sözlerdi. Her biri ona ulaştı, biliyorum. Belki de böyle olmasını umuyorum. İnsan ölünce, kalbi atmayı bırakınca, kanı akmamak üzere kuruyunca tamamen yok mu olur? Yirmi bir gram eksilen bedeninden geriye kalan bunlar değil. O, emanet giyindiği bedenini geride bıraktı ama yok olmadı. O hâlâ burada, biliyorum, hissediyorum. Parmakları omzumda, yüzümde, saçlarımda; güneş ışığını kullanıyor bana dokunuşunu hissettirmek için. Biliyorum. Ölenler kaybolmaz zamanın içinde, anılar kaybolur. Artık anılarımızı saklandıkları geçmişin içinden çıkaramayacağımı biliyorum. Ama şunu da biliyorum. Kardelen hâlâ var, hâlâ etrafımızda, hâlâ bizi görüyor, bizi duyuyor, hissediyor ve gülümsüyor.

Kardelen olmadığı zamanlarda bile var olan birisi.

Tıpkı tüm sevdiklerimiz gibi.

Artık kendime kulak vermekten korkmuyordum. Eskiden kendime kulak verirsem zihnimin derinliklerinde deliliğe rastlayacağımdan korkardım. Bir keresinde babam bana, "Kendi içine döndüğünde varlığından bihaber olduğun bir parçanla daha tanışırsın," demişti. "Ve bu parça çok karanlık da olabilir, gözünü kör edecek kadar aydınlık da. Bazen karanlıkta, ışığın altında ilerlerken gördüğünden çok daha fazlasını görürsün. Kendini görürsün."

Ne zamandan beri kendimi görüyordum? Aynaya baktığımda aynı zamanda bir katili de gördüğümde mi? Parmaklarımda kan lekeleri vardı. Kabul etmesi güç bir şekilde üzerime yığılan geçmişi yok sayamazdım, ellerime bulaşan kan hiç var olmamış gibi yaşayamazdım. Babamın dediği olmuştu. Kendi içime dönmüştüm, varlığından bihaber olduğum bir parçamla daha tanışmıştım. Onun orada olduğunu, aç bir kurt gibi önüne atacağım kanlı et parçasını beklediğini bilmiyordum. Onun önüne kötülüğü fırlatıp attığımda büyük, sivri dişlerini kötülüğe sapladı ve onu yedi. O parçanın kötülüğü dişlerinin arasında ezişini izlerken ışığın altında kaybolan ruhumun bu kez önümü görmemi sağlayan karanlığa doğru ilerlemeye başladığını hissetmiştim.

Mezarlıktan sevdiğim adamın elini tutarak çıkarken artık bu şehirden çıkıp giderken olduğum kız olmadığımı biliyordum. Bakışlarım değişmişti, hislerim değişmişti, her şeyden önemlisi inançlarım, doğrularım, önceliklerim değişmişti. Lavin Sönmez olarak veda ettiğim bu şehre Lavin Sönmez olarak geri dönmüştüm ve yeniden veda etme zamanı gelmişti; şimdi Lavin Alaşan olarak gidecektim.

Bir gün Kardelen, *"Kardeş olmamız için aynı soyadı taşımamıza gerek yok, sen benim farklı soyadına sahip kız kardeşimsin,"* demişti, bunu söylerken iri, kahverengi gözlerindeki güneş, abisinin gözlerindeki güneşten bile daha parlaktı. Şu an onunla aynı soyadı paylaşıyordum. Artık aynı soyadını paylaşan kız kardeşlerdik. Buna seviniyor muydu? Kafamı kaldırıp güneşe baktım, ışığı tekrar gözümü aldı, bana gülümsediği için güneşin bu denli ışıltılı olduğunu düşündüm.

"Bana kalırsa," dedi Kartal dudaklarındaki buruk tebessümü gizlemeden ileriyi izleyerek. "Bir gün bunun olacağını biliyordu."

"Neyin?"

"Senin ve benim." Omzunun üstünden bana baktı. "Bizim."

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, "Bence de," dedim.

Gözleri dudaklarıma yerleşen kıvrıma takıldı. Elimi tutuşunun sıkılaştığını hissettim. Dudaklarıma yerleşen tebessüm daha da genişlediğinde bakışlarındaki derinlik beni bir kuyu gibi içine çekmeye başlamıştı.

"Bugün ilk sabahımız," dedi. "Benim eşim olarak başladığın ilk sabah."

"Bu seni çok mu mutlu etti?" diye alay ettiğimde sırıttı.

"Bunun için an kolladığımı, bir avcı gibi peşinde dolandığımı unuttun herhâlde?"

"Ne zaman geri döneceğiz?"

"Seninle uzun bir tatile gitmek, bunu kutlamak isterdim ama geri dönmemiz gerektiğini biliyorsun," dedi Kartal, arabanın kapısını açarken yüzünde tadının kaçtığını gösteren bir ifade belirmişti. Kendine söyleyecek yalanı kalmamıştı. Artık onun da endişelerinin olduğunu biliyordum. Belki de bu endişeler en başından beri vardı. Sadece bana göstermemişti. Kendi içinde halledebileceğini ummuştu, gücünü göstermeye öyle çok alışmıştı ki güçsüzlüğünün görünmesinden korkmuştu.

"Dönmemiz gerekiyor," diyerek başımı salladım. "Onun ne yapacağını bilmiyoruz. Hedefi sadece İrem olmayabilir."

"Ondan bahsedip günümüzü sikme," dedi sadece.

Devamında dudaklarımdan ona dair cümleler dökülmedi. Bizi yeniden o eve götürdüğünde evdeki herkes çoktan uyanmıştı. Holden geçip büyük salona ilerlerken, "Gelin Hanım da teşrif etti," diyerek etrafımda dönen Sibelay'a gülümsedim. Neslihan, Sibelay'ın kıçına bir şaplak vurunca Sibelay'ın çığlığı tüm eve yayıldı. Birbirlerini kovalamaya başladıklarında salondaki büyük L koltuğun kenarına oturup etrafımı inceledim. Dünün izleri her yerdeydi. Ev darmadağındı, yerde içilen içkilerin şişeleri duruyor, çiçeklerin yaprakları zeminin üstünde uçuşuyordu.

Kartal koltuğa devrilip başını dizime koyunca parmaklarım otomatik olarak saçlarına yöneldi. Esnediğini gördüm, ardından dudaklarını diz kapağıma bastırıp bakışlarını zeminde duran çiçek yaprağına indirdi. O çiçek yaprağında gördüklerini biliyordum çünkü artık Kartal'ı kendimden çok tanıyordum.

Eğilip dudaklarımı alnına bastırdığımda bu onu şoka sokmuş gibi kafasını kaldırıp bana baktı. Gülümsedim, durulan bakışlarının rotası yeniden dudaklarımdı, dudaklarıma yerleşen tebessümdü.

"Çok güzel bir yüzün var," dedim kendimi tutmadan.

Bana göz kırpıp, "Biliyorum," dedi. "Senin güzelliğini söylememe gerek yok. Tam da bir Alaşan kadınısın..."

"Başlamış yavşaklığa," diyen kişinin sesini tanıyordum. Kafamı kaldırıp salonun kenarında dikilen Karan'a baktım. Hâlâ burada olduklarına

şaşırsam da bir yanım burada olmasına sevindi. Karan bana gülümsedi, ardından alaycı bakışlarını Kartal'a indirdi. "Korhan gitti mi?"

"Sabah erken saatlerde gittiler," dedi Kartal yavaşça doğrularak. "Merve nerede?"

"Buradayım," diyen sesin sahibine çevirdim bakışlarımı. Siyah saçları dağılmış, rimeli gözlerinin kenarından akmıştı ve esniyordu.

"Sanırım bizim de gitme zamanımız geldi," dedi Karan, Merve'yi kolunun altına çekerek. "Küçük kızım yorulmuşa benziyor."

Merve gülümseyerek kollarını Karan'ın beline sardı. Yaklaşık yarım saat Karan'ın işleriyle ilgili konuştular. Sonunda Merve ve Karan'ı yolcu etmek için villanın çıkışına geçtiğimizde Merve ilk kez karşılaştığımızdaki soğuk tavrının aksine beni kollarının arasına çekerek, "Sizin için dua edeceğim," dedi. "Bundan sonrası daha kolay olacak. Çünkü artık birbirinizi kabullendiniz. Artık birliktesiniz. Karan benim yanımdayken her şeyi geride bıraktım, zaman bile gerimizde kaldı. Bundan sonra zaman sizin de gerinizde kalsın." Benden uzaklaştığında hâlâ gülümsüyordu. "Seni gördüğüme sevindim. Yeniden görüşürüz umarım."

Gülümseyerek, "Umarım," dedim.

Karan bana el sallarken, "Lavin, sen bu danaya iyi bak, bu sığır kendine iyi bakamaz," diye seslendi ve Kartal ile Karan kapının önünde bir kez daha güreşmeye başladılar.

Öğlene doğru artık etrafta kimse yoktu. El ayak bir anda çekilmişti. İlk baş başa kahvaltımızı sessizlik içinde, sanki her şey olması gerektiği gibiymiş, hiç karanlık bir geçmişten geçmemiş, ateş gibi suların içinde yüzmemiş gibi huzurla ettik.

Karanlık yeniden villanın üzerine çökmeye başladığında havuzun tüm ışıkları yanıyordu. Şezlongun ucuna oturmuş havuzun içinde yanan ışığı izlerken parmaklarımın arasında tuttuğum şarap kadehinin dibini görmek üzereydim. Kartal kapıdan elinde bir şarap şişesiyle çıkıp bana doğru gelmeye başladığında kafamı kaldırıp ona baktım. Altında sadece kot pantolonu vardı, üstü çıplaktı, omuzlarındaki benler bugün çok güneşe maruz kaldığından mıdır bilinmez koyu renklere boyanmıştı; kahverengi bir yıldız takımı derisinin üzerinde parlıyordu. Şarap şişesini ayak ucuma bırakmadan hemen önce dudaklarını alnıma bastırarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Huzurlu son zamanlarımızmış gibi hüzünlü hissettiğimden midir bilinmez gözlerim dalgın bir şekilde yüzünde dolandı. "Yeniden Antalya'da olmak tuhaf," dediğimde, "Karım olman tuhaf değil mi?" diye sordu gülümseyerek.

"Evet," dedim bakışlarımı omuzlarındaki yıldız takımına indirerek. "Bu da çok tuhaf. Senin ağzından bunu duymak. Kendimi o şekilde duymak yani."

"Ne şekilde duymak?" diye sordu.

"Senin karınmışım, eşinmişim gibi. Gibi değil, zaten öyle ama..."

Dudaklarına şefkatli bir gülümseme ekildi. O gülümsemeye bakarken kendimi huzurlu hissettim. "Benimle havuza girmek ister misin karıcığım?" diye sorunca yanaklarımın içini ısırarak ona baktım. Yüzüme doğru eğildi ve "Nasıldı?" diye fısıldadı. "Sana neyim olduğunu söylediğimde bu yine garip geldi mi?"

"Evet ama hoşuma da gitti," dedim açıkça, dudaklarına yerleşen o şefkatli tebessümün sinsi bir tona boyanışına şahitlik ettim. Beni birden belimden yakalayınca şaşkınlık dudaklarımda bir çığlığa dönüştü ve Kartal kahkahalarıyla çığlıklarım arasında bizi havuza attı. Su patlayıp etrafa sıçrarken önce suyun en dibine gömüldüğümü hissettim, ardından kolları beni sararken bacaklarını ustaca kullanarak bizi suyun yüzeyine taşıdı. Kafam havuzun yüzeyine çıktığı anda derin bir nefes aldım ve kollarımı boynuna sarıp, "Deli herif!" diye bağırdım. Bundan aldığı keyfi dudaklarına yerleşen sırıtıştan anlamak mümkündü.

O benim bir daha hiç gülümsemeyeceğini düşündüğüm dudaklarıma ekilen tebessümlerdi.

"Deli herif değil, deli kocam dersen daha iyi gelir kulağa. O zaman kabul ederim deli olduğumu."

Suyun içinde usulca döndük, kollarımı onun boynuna daha sıkı sarıp, "Sana istediğini vermeyeceğim," dedim.

"Ne istediğimi bilsen, hiç düşünmeden istediğimi verirdin. Çünkü sen de en az benim kadar istiyorsun," dediğinde kaşlarımı çatarak ona uzun uzun baktım. Kurduğu cümlelerin altında yatan anlamlar tüm bedenimi ateşe verebilecek kuvvetteydi ve o, beni konuşmadan, o uzun, kıvrımlı kara kirpiklerinin altındaki altın rengi gözleriyle de ateşe verebilirdi.

Gözleri gözlerime kelimelerinden daha kuvvetli ateşler olup akmaya başladığında gözümü bile kırpmadan ona bakıyordum. Aralıklı dudaklarının arasından su damlaları düşüyor, ıslak kirpikleri normalde olduğundan daha karanlık, gece gibi görünüyordu.

"Beni ne kadar etkilediğini biliyor musun?" diye sordu, sorusu henüz hücrelerime sinmemişken bacaklarımın arasında kotunun altındaki sertliği hissettim ve farkında olmadan bacaklarımı beline daha sıkı sardım. Sorduğu sorunun cevabını benden almadan bana vermişti. Kartal Alaşan'ın bedeni de kalbinin benim için alev alev yandığı gibi yanıyordu.

"Seni ne kadar etkilediğimi daha fazla görmek istiyorum," dediğimde parmakları kalçalarımda sıkılaştı ve beni biraz daha yukarı çektiğinde sertliğinin ne kadar yukarı uzandığını hissettim. Suyun içinde yavaşça ilerledik, beni geri iterek suyun içinde bir dalga oluşturdu, hemen ardından sırtım havuzun köşelerindeki duvarlardan birine yaslandı. Bununla beraber, bedenindeki sertliği tüm nabzıyla birlikte bacaklarımın arasında hissettim. Bu beni uzun uzun inletecek türden bir histi.

"Gördün mü, sevgilim?" diye sordu, sesi de bakışları gibi derinleşmişti. "Beni ne kadar etkilediğini sana kaç farklı pozisyonda göstermem gerekiyor? Çünkü aklımda sayısız pozisyon var."

Dudaklarıma sinsi bir tebessüm yayıldı. Kendimi tamamen ona teslim edip tamamen bana teslim olmasını sağlamak için eşikte durmuş, atacağım son adımı bekliyordum. Tüm düşüncelerden arınarak, sadece ona bulanabilir, ona karışabilir, onunla büsbütün olabilirdim. Bunu istiyordum. Onun tadını çıkarmak, onunla sonsuza dek birlikte olabileceğimize inanmak istiyordum.

"Bana pozisyonlardan birini göstererek başla."

Gözlerinde bir yırtıcının ifadesi parladı. Gecenin ortasında bir sokağı aydınlatan sokak lambası gibiydi ve ışığı ruhuma dek uzandı. O ışığın beni yakıp kavuracağını, kül edeceğini sandım; sanmaktan da ilerisiydi. Beni küle çevirmesi için bir kirpik hareketi yeterdi. İçimde derinleşen varlığının her geçen gün daha da derine gömülüp kalın kökler gibi benliğimi sarması artık beni şaşırtmıyordu.

"Sana istediğin her şeyi sunarım. Dünyaları. Elimde olan, olmayan her şeyi," diyerek üzerime kapandığında duvarla onun arasındaydım ve

havuzun onun bedeniyle dalgalanan suları usulca tenime çarpıyordu. "Benden istediğin her şeyi gözümü kırpmadan yaparım. Yapamayacağımı düşündüklerini bile yaparım." Dudakları dudaklarıma yönelirken son kelimeler ağzının içinde kaybolan bir sır gibiydi, o sırrı benim dudaklarıma bırakmak için dudaklarımızı birleştirdi. Beni sertçe öpmeye başladı. Dili ağzımın sınırlarına girdi, sınırları onun belirlediğini o an anladım ama buna karşı çıkmadım. Belirlediği sınırlarda, sınır yoktu. Açlığını gördüm, isteğini, kasıklarını ateşe veren arzuyu, benim için içinde biriktirdiği sınırsız tutkuyu... Dili damaklarımda, dişlerimde, belirsizliğimde ve kesinleşmiş tüm noktalarımda dolaştı. Keskin bir bıçak gibiydi, sanki değdiği her yere bana haz veren kesikler atıyordu. Dili ağzımdan çıktığında orada ondan geriye haz dolu bir boşluk kaldı. "Sana herkesin dilinde olan ama yüreğinin yetmeyeceği, sadece lafta bırakacağı bir şeyi, kendimi veririm. Tüm benliğimi, ruhumu, bedenimi, kimsenin kendisinde var olduğundan haberi bile olmadığı en ufak hücreyi."

"Siktir," döküldü dudaklarımdan. "Seni deliler gibi istiyorum." Nefes nefese kurduğum bu cümle benim için kurması uzun zaman alan bir cümleydi ve onun da uzun zamandır bu cümleyi beklediğini görebiliyordum.

"Bu hayatta sadece seni istedim. Seni deliler gibi, günden güne artan bir ateşle, eriyerek, tükenerek, hiç sahip olamayacak olsam bile sonsuza dek düşleyecek kadar istedim."

"Hâlâ istiyorsun," dediğimde, "Son nefesimi verdikten sonra bile isteyeceğim," diyerek tekrar dudaklarıma yöneldi. Bu kez öpüşü çok derinden geliyordu, yavaştı ama o yavaşlık beni parçalarıma ayıracak kadar sert ve kuvvetliydi. Dili ağzımın içine kaydığında gözlerimiz buluştu ve alevlerin bana ne kadar yakın olduğunu fark ettim. Alevler onun gözleri, kirpikleri, dudakları ve diliydi.

Bir eli bacağıma kaydı, suyun içinde bacağımı geriye doğru bastırıp yukarı kırdı ve bacağımda havuzun duvarının soğukluğunu hissettim. Bacağımın arasına tamamen yaslandığında onun zonklayışlarını, istekten çırpınan, aç bedenini bedenime yaslı hâlde çok net bir biçimde hissediyordum. Tırnaklarım bilinçsizce dövmeli omuzlarına saplandı, aşağı doğru bir yıldız gibi kaydı ve dövmeli kollarını çizdim. Ağzımın

içine istekle, çatık kaşlarının altında yanan alevlerle inledi. Altın rengi alevler bedenime lav gibi akarken o alevlerin çıkış noktası olan gözleri üzerimdeydi.

"Yaramaz, güzel bebeğim," diye mırıldandı ağzıma doğru. "Bir kuğu olup süzüldüğün bedenimi bir kedi gibi tırmalayacak mısın?"

Tırnaklarımı kollarına daha sert bastırdım, uzun tırnağımın derisinin altına girdiğini hissettiğimde bu beni de onu da inletti. Ruhum ruhuna sızmak için yanıyor, tenim teninin altına girmek için onu pençelerinin altına alıyordu. Zonklayışlarını tam da orada, beni ateşlere bir adım ötede duraksattığı noktamda hissediyordum. Derisini dalgalandıran nabzı sadece derisinin altında değil, bana bastırdığı noktada da çarpıyordu.

Aniden dudaklarımızı birbirinden ayırıp alnını alnıma yasladı ve "Bekle beni," dedi. Ben daha bana verdiği baş dönmesiyle başa çıkamıyorken bir de geri çekilmesiyle bıraktığı boşluğun esaretiyle dolup onunla baş etmeye çalıştım. Avuçlarını havuzun kenarlarına yaslayıp kendini yukarı itmesiyle, su büyük bir şiddetle eşsiz bedeninden aşağı süzüldü ve kolayca havuzdan çıktı. Islak pantolonundan sel gibi akan sularla yere bıraktığı şarap şişesine doğru yürümeye başladı. Şarap şişesini alıp bana doğru döndüğünde ıslak olmanın bir insana bu kadar yakışmasının haksızlık olduğunu düşünerek onu baştan aşağı süzdüm.

Şarap şişesini havaya kaldırıp yavaşça salladı. Ardından havuzun önüne dek gelip, dizini kırarak yere çöktü ve havuzda ona doğru kaydım. Kafamı kaldırıp yüzüne bakarken eğildi, dudaklarıma sert bir öpücük kondurup tek eliyle yüzümü okşarken, "Uslu bebeğim olacak mısın?" diye sordu.

"Rüyanda bile göremeyeceğin bir şey," dediğimde dudaklarından karanlık bir gülüş sesi döküldü.

"O zaman seni hayallerimin içine sürükleyeyim, hayallerimde ne kadar uslu olduğunu sana öğreteyim." Aniden ayağa kalktı. Yere, hemen dibime bıraktığı şarap şişesine, sonra da ona baktım. Uzun parmaklarının kot pantolonunun düğmesine gittiğini görünce gözlerim doğrudan o noktaya kilitlendi. Pantolonunun ıslak kumaşını patlatacak gibi duran ereksiyonunu görebiliyordum; bu beni yutkundurdu. Gözlerimi gözlerine çevirdiğimde kararmış gözlerini indirmiş, havuz-

daki bedenime pürdikkat baktığını gördüm. Fermuarın inerken çıkardığı ses tüm algılarımı ateşe verdi. Kot pantolonunu boxeriyla birlikte aşağı sıyırdı, uzun bacaklarını gördüm ve ıslak kotu ayağıyla kenara itip eğilerek şarap şişesini eline aldı. Bacaklarımı suyun içinde yükseltip altımdaki iç çamaşırını sıyırarak suyun içinden çıkarıp ona doğru uzattığımda, suların aktığı iç çamaşırıma dudaklarında saklayamadığı karanlık, arzu dolu bir tebessümle baktı. Gözleri yeniden gözlerime döndü, elindeki kırmızı şarabı birden suyun dışında kalan boynuma, göğüslerime dökmeye başladığında, dudaklarıma sinen o sırıtış ona da haz vermişti.

Suya kan gibi karışan şarap son damlasına kadar göğüslerime aktı ve Kartal tekrar çöküp havuzun kenarından bana eğilerek dudaklarıma yöneldiğinde onu boynundan yakalayıp bir deniz kızının balıkçıyı suyun içine çektiği gibi suyun içine çektim. O suyun içine çekilirken dudakları dudaklarımdaydı. Onu hiç bu kadar ateşli öpmemiştim.

Etrafımızda suyun rengini kan gibi lekeleyen şarabın kızıllığıyla deli gibi öpüşüyorduk. Dudakları dudaklarımdan uzaklaşıp çeneme, oradan da boynuma kayarken ona kolaylık sağlamak için kafamı kaldırdım ve boynuma daha kolay ulaşmasını sağladım. Küçük öpücükler, büyük dil darbelerine dönüştü; dil darbeleri dudaklarının arasına hapsettiği güçlü emişlere... Tadımı almak istiyor gibi boynumu, çenemi, gerdanımı emerken elleri kalçalarımdaydı. Bacaklarımı onun çıplak beline dolamış, çıplak ereksiyonunu çıplaklığımda hissederek beni tüketmesine izin veriyordum. Aleti ateş gibiydi, vajinama yaslanmıştı ve benim de ateş gibi olduğumu, onu erittiğimi biliyordum.

"Şarabı teninden emince şarabın kalitesi artıyormuş," dedi karanlık bir iniltiyle. Dili çenemin altından boynuma dik bir bıçak gibi tenimi keserek ilerledi. Dili tekrar yukarı süzüldüğünde dişlerini çeneme geçirdi, canımı acıtmadan çenemi ısırırken beni yeniden suyun içinde ilerletip sırtımı duvara yasladı. Boynumu, dudaklarımı, çenemi emmeye devam etti. Her dil darbesinde, ereksiyonunun vajinamın etrafında bir kalp olup çarptığını, büyüdüğünü hissediyordum. Sanki mümkünmüş gibi daha da tahrik oluyordu.

"Siktir, seni yemek istiyorum."

Dudakları göğüslerime kaydı, kumaşı aşağı doğru çekmesiyle kumaştan sert bir yırtılma sesi yükseldi ve çıplak kalan göğüslerimi avuçlarının içine alıp sıkarak daha da dolgunlaştırdı; parmaklarının arasında yükselen göğüslerimi emmeye başladığında havuzun kenarına tutunup son gücümle inledim.

"Tenimi mosmor edeceksin," diye inlediğimde dudaklarını göğüs ucuma sürterek gözlerini kaldırıp bana baktı. Dilini dışarı çıkardığında göğüs kafesim aldığım nefesle ileri doğru yükseldi ve göğüs ucumu bilincim dışında ıslak diline sürten ben oldum. "Kartal," dedim zar zor bir nefes vererek.

Dili göğsümün halkasında dolaştı, bir çember çizdi ve çemberin hemen ardından dudaklarını aralayıp sivrilen göğüs ucumu ağzının içine alarak sertçe emdi. Gözlerim geriye doğru kaydığında birden büyük ellerini belimin kenarlarında hissettim ve bedenim havalanırken ıslak bedenime gecenin soğuğu çarptı. Suyun yüzeyine çıkarıldım. Beni havuzun kenarına oturttuğunda ve dizlerimden kırdığı bacaklarımı ikiye ayırdığında hızla soluyor, yüzümden gözyaşı gibi kayan su damlalarıyla ona bakıyordum.

Suyun içinde kayarak bacaklarımın arasına geldiğinde gözlerimi ondan çekemiyordum. Parmaklarını uyluklarımda dolaştırıp yüzüne çok yakın duran kadınlığıma baktı. Altın rengi gözlerini oradan çekmeden sertçe yutkunup alt dudağını yaladı. Bu hareketinin beni nasıl darmaduman ettiğinden bihaberdi.

"Şarabı asıl dökmem gereken yere dökmemişim," dediğinde yanaklarımın içini dişleyerek ona üstten bir bakış attım. "Ama sorun değil." Burnunu bacağımın içine sürttü, yüzünü yavaşça oraya getirdi ve nefesi vajinama dökülürken, "O kadar sulanmışsın ki suların beni zaten sarhoş edecek," diye fısıldadı.

Nefesi tam oramdaydı, sıcaktı ve her çarpışında eritiyordu. Sözleri de bu ateşe eşlik eden rüzgâr gibiydi, eserek ateşlerin daha çok yere dağılıp büyümesini sağlıyordu. Dudaklarını oraya bastırdığında nefesimi tuttum, ciğerlerim baskıyla sızladı; göğüs kafesim kırılacak sandım. Dili klitorisimin üzerinde yılan gibi kayınca ellerim tutunacak bir yer arayışına girip onun saçlarına gitti. Zevkle çığlık attım. Siyah saçlarını avucumun içine alıp sıkarken dili kalbime dayanmış bir hançer gibiydi,

gözlerimin kenarlarını dolduracak kadar kuvvetli bir şekilde hareket ettirdiği o hançer beni kıvrandırdı. Klitorisimi diliyle önce sağ, sonra sol tarafa itti ve dilini üstüne bastırarak onu ezdi. Dudaklarımdan dışarı zevk dolu bir çığlık daha döküldü. Dudaklarını orada hissetmek başımın dönmesine, kulaklarımın uğuldamasına, dünyanın kül olup uzayın içine dökülmeye başlamasına neden oldu.

"Kartal," diye mırıldanarak saçlarını çekiştirdiğimde gözlerini kaldırıp bacaklarımın arasından ilahi güzelliği taşıyan altın rengi gözlerini gözlerime çevirdi. Dili arsızlıkla vajinamı ayırarak içeri ilerledi, beni baştan sona yalarken o yakıcı bakışlar gözlerimde asılı kalmaya devam etti. Burnundan sert bir nefes verdi, sıcak nefes tenimi eritmek istiyor gibi vajinamın üst kısmına, ıslak deriye yayıldı. Ellerini dizlerimin altına koyup bacaklarımı tamamen ayırdığında elimi saçından çekmek zorunda kaldım. Avuç içlerimi arkama doğru götürüp havuzun suyuyla ıslanmış mermerlere bastırdım. Aldığım nefeslerle çöküp tekrar şişen karın bölgemdeki dalgalanmalar, kasılmalar onun dili yüzündendi. Kalçalarım elimde olmadan mermerin üzerinde sürtünüyor, kendimi isteğim dışında onun ağzına bastırarak daha fazlasını istiyordum. Beni daha fazla yemesini istiyordum.

Dudakları orayı araladı, dilini içimin sınırlarına gönderdi, dili ıslak bir his bırakarak pürüzlerimde, girişimde ve diplerimde dolandı. İki elini de bacaklarımdan çekip vajinama taşıdı, vajinamı parmak uçlarıyla araladı ve içimin ona daha da açılmasını sağladı. Açılan vajinama açlıkla bakarken, "Senin bu küçük amının içine giren sadece dilim olmayacak, biliyorsun değil mi?" diye sordu, nefesi vajinama yayılırken bu kadar açık konuşması kulaklarımdaki baskıyı çoğaltti. Dudaklarını tekrar oraya yaslayıp, kalp gibi atan vajinamla öpüşmeye başlamadan önce, "Her bir parçan benim," diye hırlar gibi konuştu.

Bir elim saçlarına gitti, saçlarını sertçe kavrayıp ağzını oraya bastırırken, "Daha derine," diye mırıldandım. Dudakları vajinamın üzerinde yukarı kıvrılırken bir parmağı yavaşça içeri kaydı, vajinam parmağının etrafında açlıkla kasılıp parmağını sıktığında, tükürükleri kadınlığıma bulaşır şekilde, "Siktir," diye fısıldadı. "Parmağımı nasıl aldığına bak." Gözlerini oraya dikerek parmağını biraz daha ileri itince nefesim kesildi. İçimi okşayan parmağının daha derine girmesini istesem de ka-

sılmalarımı durduramadım, parmağını hareket ettiremeyeceği kadar ona sıktığımda, "Gevşet kendini yavrum," dedi dişlerinin arasından. "Parmağımı böyle sıkıyorsan, sikimi nasıl içine alacaksın?" Gözlerini kaldırıp gözlerimin içine ısrarla baktığında daha da kasıldım ve alt dudağını yalayarak yutkundu. "Ne kadar da acıkmışsın, güzel bebeğim."

"Parmağın uzun," diye fısıldadığımda ağzı vajinama yaslı hâlde sırıtarak, "Sikim kadar değil," dedi ve parmağı bir kez daha içime, derinlerime, beni oyar gibi girdi. Zevkle dolu bir çığlık dudaklarımdan dışarı kaçtı.

Parmakları her içime girip çıkışında içimde yarattığı ne kadar sel varsa dışarı akıtıyordu. Parmakları diyordum çünkü bir süre sonra bir parmağı daha içeri sızdı ve iki parmağı bütünleşerek içime girip çıkmaya başladı. Kendimden geçmiş gibi inlerken gözlerimin önünde şimşekler çakıyor, gök beyaza boyanıyor, yer kan renginde gölgeleniyordu. Kartal'ın işaret ve orta parmağı içimde açılıp kapanmaya başladığında içimin duvarlarının genişleyerek okşandığını hissettim. Bu beni sona yaklaştırmak üzereydi çünkü parmakları içimde sertçe gidip gelirken, aynı anda aralanıp kapanırken ve ağzı tam da klitorisimin üzerinde aç bir şekilde hareket ederken aksinin olması mümkün bile değildi.

"Sınırdayım," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, bu vajinamın tüm kasları kasılmadan ve onun parmağını koparacak gibi sıkmadan hemen öncesinde titreyerek fısıldadığım son şeydi. Klitorisimi ağzının içine çekip açlıkla emerken ve o küçük yumrunun daha da şişmesine neden olurken parmakları kasılan içimi açabilirmiş gibi derine ulaşma güdüsüyle beni zorladı ve bacaklarımın titremeye başlamasını durduramadım.

Klitorisime doğru, "Akıt ağzıma sularını," dedi, bununla beraber dili, iki parmağının zorladığı deliğime indi ve içimi zorlayan parmaklarıyla beraber deliğimi yaladı. Kendi parmaklarına da dokunan dili kadınlığımdan taşan suların hepsini altına toplayarak yok ediyordu. Sıcak nefesini oraya vererek, "Boşal," dediğinde bu komut zaten patlama noktasında olan bedenimin iplerinin çözülmesini sağladı. Sarsılarak boşalmaya başladığımda Kartal durmaksızın parmaklarını içime sokup çıkarıyor, kasılıp gevşeyen vajina kaslarım parmaklarını emiyordu. Beni son damlama dek içti, tek bir damlam kalmadığında bile dili orada dolaşmaya, parmakları içime girip çıkmaya devam etti.

Elini bileğinden yakaladım, gözlerimin önünde yıldızlar patlarken, ruhum içimden çıkıp gidecek gibi derimi zorlarken onu durdurmaya çalıştım ama ne parmaklarının içimdeki varlığını durdurabildim ne de dilinin baskısını.

Bir elinin suyun içine girdiğini görür gibi oldum. Eli ereksiyonuna inerken, "Sadece seni yutarak bile boşalacak kadar zevke geldim," dedi yakıcı bir gerçeklikle. Gözlerimi gözlerine dikerek kollarımı onun boynuna sardım, parmakları içimden çıktığında içimdeki boşluğunun yerini sert aletinin doldurması için yanıyordum. Suyun içine, onun kucağına indiğimde kalçalarımın arasına büyüklüğü sürttü. Aleti kalp gibi atıyor, istekten ateş gibi yanıyordu ve bunu hissettiğim an, açlık yeniden içime pençelerini geçirmeye başlamıştı.

"İçime boşalmak varken parmaklarını içime sokarak boşalamazsın," dediğimde kararan gözlerime ve sonra ahlaksız cümlelerin yuvası olmak üzere olan dudaklarıma baktı.

"Siktir," dediğinde o kadar seksi görünüyordu ki bir elim aşağıya gitti, aramızdan yılan gibi inen elim onun ereksiyonunu kavradı. Sıcak aletini parmaklarımın arasına aldığımda dudakları aralık duruyor, "Beni o sıcak içine mi alacaksın?" diye mırıldanıyordu. Dudaklarıma yerleşen zevkle, hazla sarılmış o gülümsemeyi ondan sakınmadan, "Sana içimi vereceğim," dedim. "Duygularla dağıttığın gibi zevkle de dağıt diye."

"İçini vereceksin?" Kaşlarını kaldırıp dudaklarıma, sonra da gözlerimin içine baktı; öyle koyuydu ki bakışları, bir canavar içini deşerek dışarı ulaşmaya uğraşıyordu sanki. Yüzünü yüzüme getirdi ve "Lavin içini öyle bir sikeceğim ki uslu uslu sikimin etrafına akıtırken küçük amın da o güzel içinde hem duygularla hem de zevkle dağılacak," diye fısıldadı bana karanlık bir sırrı veriyormuş gibi.

"Yapsana," diyerek aletini girişime yasladım ve aletinin başının şiddetle seğirişini hissettim. "Nasıl yapıyormuşsun merak ettim." Sesim her yerinden çatlıyor olsa da ona meydan okuma isteği bedenimin üzerinde fırtına gibi esiyordu. Dudaklarındaki tebessüm şeytani bir tınıya dönüştüğünde aletinin başını girişime sürtüp beni kalçalarımdan kavradı ve aletinin başını içime aldığım anda başım geriye doğru gitti.

Dudaklarımdan ıslıklı bir inilti dökülürken, "Ne?" diye sordu muzip bir sesle. "Seni uslu bir kız yapana kadar sikmeli miyim?"

"Kartal..." diye mırıldandığımda kalçalarımı sertçe kavradı, beni resmen ayırdığını hissedince kararmış gözlerle ona bakıp tırnaklarımı ensesine sapladım.

"Kartal değil, kocanım," diye hırıldayarak kendini biraz daha içime itti, suyun hareketiyle beraber içimdeki gömülüşü başımı döndürdü. "Ve o meydan okuyuşların, iç çektiğin yalvarışlara dönene kadar içinde kalacağım."

Tırnaklarımı ensesinden çenesine dek sürterek getirip tırnağımla çenesini havaya kaldırdığımda bunun onu azdırdığını görebiliyordum. "Susup karını doyur," dediğim anda canavar derisini parçaladı ve artık gözlerinin içine baktığım Kartal değildi, yarattığım yırtıcıydı. Kalçalarımı ayırıp kadınlığımın sonuna dek kendini ittiğinde nefesim kesildi ve büyüklüğü beni şaşkına çevirirken tırnaklarım çenesine sertçe saplandı.

"Ah!" diye bağırdım, bundan keyif almış gibi kendini geri çekip içime tekrar sertçe girdi. Deliğimin duvarlarını gererek ilerleyen kalın aletinin damarları duvarlarımın etrafında sanki bana ait damarlarmış gibi dalgalanırken Kartal başını geriye atarak uzun uzun inledi; içime sertçe vurmaya başladığında her kalça hareketinde havuzun suyu dalgalanıyor, Kartal'ın âdemelması aldığı zevkle yukarı aşağı kayıyordu. Tırnaklarımı boynuna indirip gözlerimi yüzüne dikerek onu karşılamaya devam ettim. Hayaları kalçalarıma vurana dek vajinamın derinliklerine gömülen uzun, iri aleti her dışarı çıkışında Kartal gözlerini indirip bana arzuyla bakıyordu.

Tırnaklarımı boğazına sapladığımda gözlerindeki tutku daha da kararak şehvete dönüştü. Kalçalarımın içine gireceğini hissettiğim güçlü parmaklarının baskısı aklımı başımdan alırken aniden içimden çıktı. Ben daha onun boşluğuna alışamamışken birden beni havuzun içinden çıkarıp mermerin üzerine bıraktı. Bacaklarım aralık şekilde mermerde yarı uzanır hâlde ona bakarken bir yırtıcının ağaçların arasından çıktığı gibi suyun içinden çıkarak üzerime ilerledi. Dizlerinin üzerinde, bir yırtıcıdan farksız yaklaşma biçimi, kendimi bir avmışım gibi çaresiz hissederek ona bakakalmama neden oldu.

Bileğimden tutup beni kendine çekmesiyle bedenim tamamen yere serildi ve sırtımda mermerin soğukluğunu hissettim. Karnına dek uzanan ereksiyonunu sıvazlarken bacaklarımın arasında yükselmiş bir dağa benziyordu. Ayak bileklerimi güçlü avuçlarıyla kavrayarak bacaklarımı dizlerimden bükmemi sağladı, diz kapaklarım göğüslerimin üzerine yaslandığında kadınlığımın tamamen açıldığını hissetmek başka bir anda olsak beni utandırırdı ama şu an sadece haz hissetmemi sağlıyordu. Dizlerim göğüslerime dek kırılmışken üzerime tamamen abanıp bir elini aramıza sokarak aletini vajinama yasladı; içime girişini hissederken gözlerim geriye doğru kaydı, başımı mermerin üzerinde kaydırıp gökyüzüne baktığımda dudaklarımın arasından koca bir, "Siktir," döküldü.

"Sikeyim," deyip ellerini başımın iki yanına koyarak güçlü kollarından kuvvet alırken aletinin içimdeki ilerleyişini hissettim. Neredeyse dibime ulaştığında hayalarının kalçalarıma çarptığını hissedip nefesimi tuttum. Hisler göğsümde birikmiş, karnıma akarak kadınlığımda toplanmıştı sanki. Sert vuruşlarıyla birlikte, bedenim mermer zeminde ileri geri kaymaya başladı. Sırtım mermere sürtünüyor, o içime her vuruşunda benim için dolan hayaları da kalçalarıma sert tokatlar vuruyordu. Birleşmemizin ilkel sesini duyuyordum, buna nefes seslerimiz, iniltilerimiz ve dudaklarımızdan dökülen küfürler eşlik ediyordu.

"Benim uslu bebeğim olacak mısın?" diye sorarken içime bir kez daha vurdu. "Yoksa hayır, hırçın bebeğin olarak kalacağım mı diyorsun?" İçime bir kez daha vururken dudaklarıma zevkle titreyen bir sırıtış eklendi.

Bedenim ileri geri gidip gelirken, "Bir leopardan kedi olmasını bekleyemezsin," diye fısıldadım ve aniden avucumu göğsüne koyup onu tırnaklarımı göğsüne sertçe geçirerek geri ittim. Üste geçerken aleti içimden çıkmadı, bu yüzden içimde daha derin bir noktaya dokundu ve onun kucağındaki yerimi aldığımda bir kaplan gibi başımı geriye atarak yüksek sesle inledim. Tırnaklarım göğsündeyken şimdi kucağındaki bendim, içime giren oydu ama içimi ona vermeyi tercih eden bendim. "Uslu bebeğin olmayacağım. Sen benim uslu kocam olacaksın." Onu kalçalarımı kıvırarak yönetirken altımda yaralı bir yırtıcı gibi inleyerek başını yana çevirdi, kemikli yüzünü soğuk mermere yaslayıp

dişlerini sıkarken profilden büyüleyici güzellikte görünüyordu. Büyük avucunu kalçama koyup onu kıvırarak içime almama deliriyormuş gibi kalçama sertçe vurdu ve bu tırnaklarımı göğsüne âdeta saplayıp kanı tırnaklarımda hissetmeme neden oldu.

"Yanılıyorsun," diye hırlamasıyla beni kalçalarımdan kavrayıp içimden çıkmadan benimle birlikte ayağa kalkması bir oldu. Alnını alnıma bastırdı, içimdeki derinliği beni sızlanır gibi inletirken beni kucağında bir tüy tutuyormuş gibi kolaylıkla tutarak kalçalarımı avuçlaya avuçlaya kucağında zıplatmaya başladı. Her bir yukarı kaldırıp indirişinde tüm bedenim kasılıyor, bacaklarım gerginlikle sallanıyordu. "Sen." Bir vuruş daha. "Benim." Bir sert vuruş daha. "Uslu." Ve bir tane daha... Gözlerimizin beyazı aynı anda göründü ve bir kez daha kendini içime vururken, "Karım olacaksın," diye hırladı.

"Rüyanda mı?" diye inlerken gözlerimi açamıyordum, içime bir kez daha girdiğinde bedenim yukarı kaykıldı. Kucağında hiç ağırlığım yokmuş gibi yürümeye başladığında her bir adımında içime girip çıkmaya devam ediyordu.

"O hâlde rüyama hoş geldin bebeğim," diyerek beni şezlonga yatırdı ve içimden çıkmadan beni koca bedeninin altına alarak ezmeye başladı.

Kollarımı boynuna sıkıca sardığımda yüzü boynumdaydı. Boynuma vuran şiddetli nefesini hissediyor, hırıltılı inlemelerini duyuyordum. Dişlerini boynumun derisinde hissettim, dili bu yıkıma eşlik etti; tırnaklarım sırtında, ensesinde, kollarında derin çizikler oluşturarak ilerlerken o durmadı, içime vurmaya devam etti. Etrafa saçılan birleşmemize ait erotik sesler, nefes sesleri ve iniltilerimiz, içime durmaksızın girerken ve dili boynumda, çenemde, dudaklarımda dolaşırken zamanın içine yayılmaya devam etti. Etrafında kaç kez kasılarak boşaldım hatırlamıyordum ama onun içime boşalmaya başladığı o anı hatırlıyordum. Sıcaklığı, bir mürekkebin sayfaya yayıldığı gibi içime yayılırken beni çenemin toza döneceği kadar sert bir şekilde çenemden kavrayarak açlıkla öpmeye, ağzımın içine ona verdiğim zevki inlemeye başlamıştı. Islak, ter içinde, birbirine karışmış hâlde o şezlongun üzerinde ne kadar uzandık bilmiyordum.

Sonunda beni kucağında kırılgan bir şeyi taşıyormuş gibi içeri, tüllerin üzerinden gelinlik gibi aktığı yatağımıza taşıdı. Kirlenmiş ama hazdan hâlâ titreyen bedenime arkamdan sarılırken, "Sana çok âşığım," diye mırıldandığını hatırlıyorum. Uyku bedenimin üzerine öyle tatlı çökmüştü ki zihnimi açık tutamadım, dudaklarım ona karşılık vermek için aralanamadı. Gülümsediğini, dudaklarını omzuma sürtüp bana arkamdan daha sıkı sarıldığını hatırlıyorum.

Ve şöyle fısıldadığını: "Biliyorum, sen de bana çok âşıksın."

Gülümsedim.

"Bana. Yani kocana."

Yunus Emre, muzlu Kido'nun içine plastik kaşığı sokarken Kartal'ın cipinin ön kaputuna yaslamış, kollarını belime sarıp gözlerimin içine bakarak bir şeyler anlatan Kartal'ın çenesine bakıyordu. Onun bizdeki bakışlarını hissettiğimde gözlerim Kartal'dan ayrılıp ona çevrildi, gözlerini kısarak Kartal'ın çenesine daha dikkatli bakmaya başladı. Gözlerimi Kartal'ın çenesine çevirdiğimde çenesindeki tırnak izlerinin ne kadar belirgin göründüğünü fark edip dudaklarımı birbirine bastırdım.

Kartal sırıtarak, "Sonra da..." diye konuşmasına devam edecekti ki Yunus Emre, "Bana bak lan dangalak," deyince Kartal kaşlarını çatarak gözlerini Yunus'a çevirdi. "Evliliğin ilk günlerinden eşinden şiddet görmeye mi başladın?" Çenesini işaret edip kaşığı ağzına sokarken gözlerini kıstı. "Neyse, artık Lavin senin nikâhlı karınken ve kedi gibi seni tırmalamışken de sevgilisiniz. Özel hayatınız beni hiç ilgilendirmez." Kaşığını yeniden Kido'nun içine sokarken gözlerini farklı yöne çevirdi.

Burak, Yunus'un omzuna omzuyla vurarak onu kaputtan uzaklaştırınca Yunus ona kötü bir bakış attı. "Hadi bakalım," dedi Burak. "Dönüş zamanı."

"Meryem teyze bana kabak yemeği yapacaktı, yapamadı," dedi Yunus. "Bir daha yemek nasip olur mu ki?" Bir an durup gözlerimi ona çevirdim ve gözlerimdeki öfkeyi görünce duraksayıp gülümsedi. "Ne bakıyorsun deli?"

"Saçma sapan konuştun, ondan," dediğimde gülümsemesi genişledi.

"Lafın gelişi öyle denir," dedi ama yine de ona kötü kötü bakmaya devam ettim.

Alper, küçük çantalardan birini daha bagaja koyup bagajın kapağını kapattıktan sonra, "Bir şey unutmadığınıza eminsiniz değil mi?" diye sorarak aracın ön tarafına doğru yürümeye başladı.

"Yok, siz kaldığınız yerden her şeyinizi aldınız değil mi?" diye sordu Kartal kollarını belimden çekip elimi büyük avucunun içine alırken.

"Aldık aldık. Siz çıkın yola, biz de kızları alıp çıkacağız," dedi Alper. Yunus Emre muzip bakışlarını Alper'e çevirdiğinde Alper hâlâ bize bakıyordu. Hiç beklemediği anda Alper'in ensesinin arkasına bir tane geçirince Alper öne doğru sendeledi, tam düşecekken Burak onu kolundan tutarak dengesini bulmasını sağladı. Alper'in bakışları Yunus'a döndüğünde Yunus yüzünde alaycı bir gülümsemeyle, "Bugün Cuma," dedi. "E ensen de açık kalmıştı."

"Bulaşık deterjanı içirdin öldüremedin, şimdi de düşürüp kafamı bir yere vurdurup öldürmek niyetinde misin?"

"O kadar mı belli ediyorum ya?"

"Ben de seni çok seviyorum."

"Herkes öldürür sevdiğini," diye alay etti Yunus, Alper güldü ama sonra bir an için ikisi de duraksayarak birbirinin gözlerinin içine baktılar. O gözlerde kaç yaz kışa döndü, kaç kış zemheri olup üzerlerinden esti geçti, kaç kez gönülleri dondu, kaç kez donan gönülleri parçalara bölünerek ayaklarının önüne düştü bilmiyordum ama birbirinin gözlerinde aynı şeye rastladıklarını biliyordum.

Kartal elimi daha sıkı kavrayıp, "Hadi kesin laf salatasını da gidin kızları alın," dedi ama o da onların gözlerindeki anlamlara sıkışıp kalmıştı, biliyordum, tanıyordum onu.

Son kez dönüp arkamda kalan villaya baktım. Birkaç gün sürse de hayatımın yokuş aşağı gittiği bu dönemde, yine yokuş aşağı giden hayatımın en huzurlu günlerini burada geçirmiştim. Biraz daha kalabilmek isterdim ama son sürat gitmemiz gereken bir yol, vurmamız gereken bariyerler vardı.

Kartal elimi bırakmadan beni cipin önüne kadar getirdi. Cipin ön yolcu kapısını açtığında ellerimiz ayrıldı ve sakince ön koltuğa oturup emniyet kemerimi bağladım. O kapıyı kapatıp kaputun önüne ilerledi.

Alper, Burak ve Yunus ile kısa, ne olduğunu kestiremediğim bir konuşma yaptıktan sonra hepsiyle tokalaştı ve sürücü koltuğuna oturup emniyet kemerini bağladı. Aracı çalıştırdığında son kez villanın bahçesine baktım, daha sonra araç yeniden kaderimizi birleştiren o şehre gitmek için yola koyuldu.

"Gidiyoruz diye mi üzülüyorsun?" diye sorarken gözlerim yolun kenarını dolduran deniz manzarasındaydı.

Bakışlarımı Kartal'a çevirip, "Hayır," diye yalan söyledim.

"Yalan söylemeyi de hiç beceremiyorsun yavrum."

Gözlerimi profilinde dolaştırırken, "Sen gözüme bir yakışıklı geldin," dediğimde tek kaşını kaldırarak bana yandan bir bakış attı.

"Üstüme iyilik sağlık. Sanki önceden yakışıklı değildim. Kendine gel, Lavin."

Sırıtıp, "Daha bir yakışıklı geldin demek istedim," dedim.

"Daha bir mi? Gözünde en yakışıklı erkek değil miydim ben?"

"Gözümdeki en yakışıklı erkekten de daha yakışıklısın işte."

"Gözündeki en yakışıklı ben değildim mi demek bu?"

"Ya sensin işte ama şu an normalden de yakışıklı geldin demek istiyorum."

Sırıtarak bana yan yan bakıp, "Kocan oldum diye mi daha yakışıklı geldim gözüne?" diye sordu.

"Doğru ya, sen benim kocam olmuştun değil mi?"

"Nasıl ya?" Birden kaşları çatıldı. "Kocan olmam gibi muhteşem bir olayı bir anlığına unuttuğunu söyleme bana arabayı bariyerlere sürerim."

"Gevezelik etme de önüne bak," dedim. Bacaklarımı yukarı çekip ayaklarımı konsolun üzerine uzattığımda bundan keyif alıyormuş gibi beni süzüp önüne döndü.

"Uzun ve güzel bacaklar."

"İnceleyecek çok vaktin oldu herhâlde."

"Gözümü bile ayıramadım," diye alay edince ona tek kaşımı kaldırarak baktım. "Ne? Senin gözlerin de hep omuzlarımda, kollarımdaydı. Dedim herhâlde bu kız kastan ve dövmeden hoşlanıyor..." Böbürlenerek göğsünü büyüttüğünde dudaklarıma yerleştirdiği o en gerçek, en

saf gülümsemeyi gizlemedim. "Senin bakışlarının hapsinde olmak ne zaman hoşuma gitmedi ki?"

"Çok serserisin." Derin bir nefes alıp bakışlarımı yola çevirirken, "Ogün'ün bir sonraki hamlesinin ne olacağıyla ilgili bir fikrin var mı?" diye sordum, o isim, Antalya'nın sınırlarından çıktığımız sırada yeniden sınırlarımızdan içeri girmişti.

"Yeni hedefinin İrem olduğunun farkındayız," dedi Kartal, bu gerçek düpedüz ortada duruyor, güneş gibi parlıyor, gerçekliğiyle yakıyordu. "İrem'i korurken planımı devreye sokacağız."

"Ona ilaç verme planı mı?" diye sorduğumda gözleri gözlerime çevrildi ve orada cehennemden çaldığı ateşleri gördüm.

"Onu iyileştiriyormuşum gibi düşün," dedi, sesi düşmancaydı, düşmanlık beslediği ben değildim, düşüncelerine ektiklerimdi; Ogün'dü. "Ona hak ettiğini vereceğimi düşün."

"Seni durdurmuyorum," diyerek boynumu çıtlattım. "Yapılması gerekeni birlikte yapıyoruz. Ama İrem'i daha fazla Ankara'da tutamayız. Geri dönmek isteyecek. O da Ogün'den intikam isteyecek."

"İrem ne kadar aklı bir karış havada biriymiş gibi davransa da öyle biri olmadığını sana da bana da kanıtladı," dedi Kartal. "İrem kuvvetli bir müttefik. Başta bunu bana söyleyen sen ya da başkası olsa, sizle dalga geçerdim ama şimdi eminim. İrem de tehlikeli, bir bomba gibi ve o piçin çevresine bolca bomba düzeneği yerleştireceğim." Kartal burnunu sıkarak kaşlarını çattı. "İrem'i ondan korumamız da gerekecek. Bunu o kıza borçluymuşuz gibi hissediyorum."

"İrem yaşadıklarını hak etmedi," diye fısıldadığımda Kartal'ın da içinde bir yerlerde bana katıldığını biliyordum ama kelimelerle beni desteklemedi, sustu. Bazen sessizliği en büyük desteğim hâline geliyordu.

"O piç kurusu sadece bize değil, herkese yaptıklarının bedelini ödeyecek," dediğinde Kartal, yaklaşık on beş dakikadır sessiz olduğunun farkında mıydı bilmiyordum ama on beş dakikalık sessizliğe aslında birçok cümle sığdırmıştı. "Biz döndükten beş, altı gün sonra İrem de şehre döner. Aynı anda dönersek o ruh hastası orospu çocuğunun ilgisini çeker bu durum. İrem'i de daha fazla uzak tutamayız, av iti gibi peşine düşer yoksa."

"Gökçe'ye yaptığını yapmak istiyor," dedim çatık kaşlarla. "Tıpkı Gökçe'nin yüksek dozdan öldüğüne inandırdığı gibi İrem'in de intihar ederek öldüğüne inandırmaya çalışacak bizi. Bunun yemini çoktan attı ortaya." Öfkeyle gözlerimi yumup bir süre sessizliği dinledim. Çoktan gece çökmeye, yol kenarına yerleştirilen sokak lambaları bir bir yanarak şehrin içini aydınlatmaya başlamıştı. "Geriye tek bir şey kaldı, bunu gerçeğe dökmesi."

"Yapmasına izin vermeyeceğim, endişe duyma."

"Cihangir," dediğimde bana baktığını hissettim. "Şu polis memuru arkadaşın olan Cihangir'i diyorum. Oyuna katılma zamanı geldi mi?"

"Geldi." Kartal'ın dudaklarına ölümü anımsatan bir tebessüm yerleşti ama bakışları öylesine sertti ki tebessümünün üzerine düşecek olsa, tebessümünü bile parçalara ayırabilecek gibiydi. "Cihangir'in ortaya çıkaracağı bazı şeyler sayesinde elindeki her şeyi kaybedecek. Geriye güvendiği tek insan kalacak." Kartal omzunun üzerinden bana baktı. "Ben."

"Bunu yaparken ruhsal olarak kendine de zarar vereceksin," diye fısıldadım. "Nefret ettiğin birine destek oluyor gibi davranmak kaldırabileceğin bir şey mi?" Daha onun aldığı yemeği bile kusuyorsun, diyemedim ama gözlerimden bu cümleyi görmüş gibi bakışlarını telaşla benden kaçırarak yola çevirdi.

"Ruhsal olarak bin kez öldürülmenin eşiğine geldim, bin birinci kez beni korkutur mu sanıyorsun?"

"Seni korumak zorundayım," dediğimde, "Lavin," dedi sertçe. Bu sus demek oluyordu ama susmak içimden gelmiyordu; kalbimin derinliklerinden ona doğru dörtnala koşan o hissi durduramadım. Yüzüme yerleşen üzgün ifadeyi göremedi, görseydi beni susturmak için sesini sert bir şekilde bana savurmazdı, biliyordum. Onun üzerine gitmek istemeyen tarafıma rağmen onu çok önemseyen tarafım pençelerini ruhuma öyle bir geçirmişti ki kendimi onun dışına itemedim.

"Bu yolu seçiyorsun. Bu yola seninle giriyorum. Seninle her yola girerim Kartal, bunu zaten biliyorsun. Seninle ölüme bile gelirim ama..." Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde dişlerini birbirine bastırdığını yüzünü saran kemik mezarlığından anladım. "Senin alacağın tek bir hasar, benim herkesi ateşe vermeme neden olur, anlıyorsun değil mi?"

"Bebeğim," diye fısıldadı omzunun üzerinden bana bakarken. "Ben artık zarar görmeyeceğim. Sadece zarar vereceğim. Yemin ederim."

Bir yanım bu söylediğine inanmaya muhtaçtı. Bir yanım, onun mutlu olmasına muhtaçtı. İstediği tüm zararları verirken zarar görmemesine muhtaçtım. Ama ağzımı açıp tek kelime etmedim, kelimelerim onu farklı kılıklarda yaralasın istemedim. Ben onun iyiliğini gözetiyor olsam da hislerinin kırılgan olabileceğini, bu konunun onun hassasiyeti olduğunu biliyordum.

Gece akşamın üzerine devrilerek tüm sokakları karanlığa boyadığında Isparta dağlarının eteklerinde, o istikamette ilerliyorduk. Belli aralıklarla polislerin, askerlerin nöbette durduğu dağlarla kaplı yolları izlerken uyku gözlerime sık sık çöküyor olsa da kendimi uykunun kollarına teslim etmiyordum.

İlerideki zırhlı araçların yanında, karanlık gölgeler gibi dikilen uzun boylu birkaç askerin ve jandarma arabalarının olduğunu gördüğümde bizim gibi birkaç araba daha kenara doğru çekerek yavaşladı. "Ne oluyor?" diye sordum dışarı bakarak.

"Rutin kimlik kontrolüdür," dedi Kartal boynunu çıtlatarak. "Bu bölgede çevirme çok olur."

"Askerler de var."

"Birini arıyorlardır belki," dedi Kartal umursamazca.

Önce bizim önümüzdeki beyaz Mercedes'in önünde durdular, ardından Mercedes harekete geçtiğinde Kartal'dan biraz daha uzun durduklarını düşündüğüm birkaç asker ve jandarmanın bizim olduğumuz araca doğru ilerlediklerini gördüm.

Kartal camı indirdiği anda jandarma erlerinden biri, "Kimliklerinizi görebilir miyim?" diye sordu ve Kartal torpido gözünden kimliklerimizi alıp jandarma erine uzattı. Gözlerimi camdan dışarı, diğerlerine çevirdiğimde uzun boylu ikilinin kıdemli askerler olduğunu fark edip kaşlarımı çattım. Yüzü kamuflaj maskesiyle örtülü, yaklaşık iki metre boylarındaki bir asker, gözünü bile kırpmadan Kartal'a bakıyordu.

Bu dev gibi iri askerin neden Kartal'a onu tanıyor gibi büyük bir dikkatle baktığını anlayamadım. Askerin sadece gözleri görünüyordu. Kartal da askerin bakışlarının farkındaydı ama bakışlarını jandarma erinden çekip askere dokundurmadı.

Jandarma eri kimliklerimizi alıp sorgulamak için bizden uzaklaştığında Kartal açık camdan dışarı çevirdiği bakışlarını onu pürdikkat izleyen askere çevirdi. Askerin gözleri, Kartal'ın gözleri onunkilere dokunduğu anda daha da kısıldı ve bakışlarının tamamen keskinleştiğini gözlemledim.

Bakışlarım üzerindeki kamuflajın yakasına yerleştirilmiş soyada kaydı. *Çalıklı*, yazıyordu. Çok geçmeden, "*Zincir*, çakmak var mı lan?" diye sordu ondan daha kısa boylu, Kartal ile hemen hemen aynı boylardaki bir başka asker. O, Zincir dediği adamın aksine kamuflaj maskesi takmıyordu. Kahverengi gözlerini aracın içinde dolaştırarak Zincir dediği dev gibi askerin yanına ilerledi ve Zincir gözlerini Kartal'dan çekmeden, "Yok," dedi sadece.

Kartal bir sigarayı dudaklarının arasına dengeledikten hemen sonra çakmağını çıkarıp sigarasının ucunu ateşledi, ardından çakmağı dışarı, diğer askere doğru uzattı. Yakasında Açıkgöz yazan asker, "Eyvallah," diyerek çakmağı aldığında Çalıklı gözlerini kocamdan çekmemek konusunda ısrarcı bir tutum sergiliyordu.

Kocamdan, diye düşünmek beni anlık güldürünce askerin gözleri bir an bana kayar gibi oldu ama gözleri gözlerime tutunmadan tekrar Kartal'a saplandı. Jandarma erlerinden bir tanesi kimliklerimizi bize uzattığında Kartal, "Bir sorun mu var?" diye sordu, muhtemelen jandarmanın yanında neden askerler olduğunu sormanın en kibar yolu buydu.

Jandarma bilgi veremeyeceğini söyledikten sonra, "Devam edebilirsiniz," diyerek aracın ön kaputuna dokundu ve araç yavaşça hareket etmeden önce, Kartal da gözlerini ona diken askere gözlerini dikti; askerin yanından geçtiğimiz süre boyunca birbirlerine kitlenmeye devam ettiler.

Askerleri ve jandarmayı arkamızda bıraktığımız an, "O asker neden gözlerini dikmiş sana bakıyordu? Sanki tanıyor gibi," dedim.

"Ne bileyim? Belki çok beğenmiştir beni..."

Gözlerimi devirip, "Daha çok ümüğünü sıkmak istiyor gibi bakıyordu," dediğimde sırıtarak omzunun üstünden bana baktı.

"O zaman yakışıklılığımı kıskanmış diye yorumladım."

"Çok kendini beğenmişsin."

"Dönüp bana baksana, sence beğenilmeyecek gibi miyim?" diye sorarken hâlâ yandan bana saplı duran bakışlarına karşılık vermesem de sırıttım.

İstanbul'un sınırlarına girdiğimizde yenik düştüğüm uyku, Kartal'ın telefonunun sesi aracın içini doldurunca iki parçaya bölündü. Kartal telefonu kulağına koyduğunda gözlerimi aralayıp akıp giden trafiği uykulu gözlerle izlemeye başladım.

"İstanbul'a geldik," dedi hattın öteki ucundaki kişiye. "Evet kardeşim, halledeceğim." Gözlerini aracın göstergesine indirdiğinde ben de ona bakıyordum. Bir süre hattın ucunda konuşan kişiyi dinledikten sonra, "Henüz yola çıkmayın," dedi. "İrem'i İstanbul sınırlarına bizle aynı anda sokacak olursak şüphe uyandırırız. Kız nasıl?" Karşı tarafı dinledi, çok kısa süre sonra, "Toparlanması zaman alacak, haklısın ama artık toparlanmak için bir sebebi var." Boynunu esnetirken gözlerini bana çevirdi. "Herkes toparlanmak için bir sebep buluyor kendine," dedi gözlerimin içine, en derinlerime, kuytularıma bakarak. Gülümsedim, gülümsememe kayan gözlerindeki parıltılar şimdi çok daha canlıydı. "Tamam, haberleşiriz," diyerek telefonu kapattı.

"Kimdi? Arkadaşın mı?"

"Tuğrul, evet," dedi.

"Onunla tanışma fırsatım olmadı hiç."

"Yakında tanışacaksınız. Daha önce yan yana geldiğin birisi değil. O bizim grubun kaçağıdır," dedi Kartal. "Ama tıpkı diğerleri gibi onun da yeri bende ayrıdır."

"Bir süredir görüşmüyorsunuz sanırım."

"Bu süreçte bana ulaşmaya çalışanlardan birisi de oydu ama kendimi iletişime tamamen kapatmıştım. Benim yerime Yunus Emre ile iletişim hâlindeydi. Yunus Emre ortam karmaşayla dolu olduğu ve hepimizin başının yanma ihtimali olduğu için onu bu konudan uzak tutmaya çalıştı. Ama bu fırlama, bulduğu ilk delikten içeri sızmayı seven bir sansardır. O yüzden onu ne kadar konunun dışında tutmaya çalışsak da sonunda konunun ortasına dal düz daldı."

"Ankara'da mı yaşıyordu?"

"Vietnam'daydı, üniversitede bir aradaydık ama daha sonra kendini geliştirebileceğini düşündüğü için yurt dışına gitti. Kaçak işte. Anka-

ra'ya yeni döndü sayılır. Hanoi'de iyi vakit geçirmiştir." Gülümseyerek bana baktı. "İyi bir estetik uzmanı olmak için uğraşıyor. O yüzden kadınlarla arasını iyi tutar, onlara güzelliğin sınırsız olduğunu, her gün bir önceki günden daha güzel olabileceklerini anlatır."

"Çapkın yani."

Direksiyonu çevirirken, "Öyle sayılır," dedi. "Bir kadına iliklerine dek güzel olduğunu hissettirmek onun işlerinden birisi. Yani o hep böyle söyler."

"Nikâhına katılamadığı için üzgündür," dediğimde sırıttı.

"Ben seni karım yaparken o da benim için boş bıraktığım yeri doldurup işleri sırtlandı diyelim, bu onun için nikâhımdan daha önemli. Bana yardım edebilmek. Ona bir iş verdiğinde bunu en iyi şekliyle yerine getirmeye çabalar. Üstelik henüz asıl kutlamamıza katılmadı, değil mi sevgili karıcığım?"

"Kutlama mı?" diye sordum kaşlarımı çatarak. "Daha kaç kutlama olacak?"

"Sen ve ben, yani biz, sonsuza dek birlikte olacağımız için bunu sonsuza dek kutlamalıyız."

"Kartal, ciddi bir soru soruyorum."

"Kocacığım demeyip Kartal dediğin için biraz incindiğimi söylemem gerekir," diye takıldı, ardından bir elini direksiyondan çekip yanağımdan makas aldı. "Bebeğim, senin istediğin şekilde bir kutlama daha yapmalıyız. O kutlama tamamen benim fikrimdi. Bin kez değil, bir kez evleneceksin, sonsuza dek benimle evli kalacağına göre kutlamalardan en az birini senin istediğin şekilde yapmamız gerekmez mi?"

"Kutlamaya gerek yok," dedim gülümseyerek.

"Yapma ama... Hiç eğlenceli değilsin."

Dudaklarıma şeytani bir kıvrım eklendi, çenesindeki izlere bakıp, "Geçen gece epey eğlendiğini düşünmüştüm," diye mırıldandım.

Altın rengi gözler akşamüstü parıltılarının denizin üzerinde dolaştığı gibi üzerimde dolaşırken, "Bazen beni sözlerinle sikiyorsun," dedi, bu beni yüksek sesle güldürdüğünde gözleri kısıldı. "Harbi diyorum, bir şey söylüyorsun ve sik gibi kalıyorum. Dahası, sik gibi kalan tek ben değilim," diyerek çenesiyle kasıklarını işaret etti. "Zonklamaya başladı bile."

"Avucuma sarmadan nasıl zonkladığını anlayamam, hissetmem gerekir," dediğimde gözlerini kıstı.

"Lavin, beni öldürmek mi istiyorsun? Azgınlıktan."

"Karıcığıma ne oldu?"

"Karıcığım, biraz daha direksiyon başında azdıracak olursan direksiyonu elim değil, sikim çevirmeye başlayacak."

Kahkahamı durdurmak için elimi dudaklarıma götürdüğümde birden bileğimi kavrayıp gözlerini gözlerime dikerek beni ruhumda fırtınalar estiren o bakışların himayesi altına aldı. "Saklama," dedi. "Gülüşünü, yaşama sebebimi, kalp atışımı benden saklama."

Kalp atışlarım normalin üzerine çıktı. Bendeki etkisi, sonsuza dek böyle mi devam edecekti? Katlanarak artıyormuş gibi hissediyordum. Her gün bir önceki günden daha çok seviyordum Kartal Alaşan'ı. Daha çok istiyor, daha çok özlüyor, daha çok âşık oluyordum. Sınırı yok gibiydi. Gökyüzü kadar uçsuz bucaksızdı, onun içimde büyüttüğü aşkın azalması gökyüzündeki yıldızları tek tek parmaklarla saymak kadar imkânsızdı. Bunu bildiğini biliyordum. Benimle aynı hissettiğini biliyordum.

Milyonlarca yıl önce, yıldız haritalarımız birbirine aitliklerinin sözünü vererek gökyüzüne konumlanmış, doğacağımız, birbirimizi bulacağımız, birbirimize âşık olacağımız ânı beklemeye başlamıştı.

Onu uçsuz bucaksız seviyordum.

Elini kavrayıp avuç içine dudaklarımı bastırdığımda duraksadı, gözlerini benden ayırmadı ama zaten az evvel trafiğin ortasında mahsur kaldığımız için araç hareketi kesmişti. Gözlerim gözlerine saplı, dudaklarım onun avucunun içinde, öylece, gözlerimi gözlerinden çekmeden ona baktım. Avucunu üç kez arka arkaya öptüm, ona gülümsedim ve yüzümü avucunun içine yatırıp gözlerinin altın selinde boğuldum. Aşk garip bir denklemdi. Göğsü allak bullak ediyordu. Kalbim bir heyelan gibi göğsümden kayıp gidiyordu.

"Bu hayat benden çok şey aldı," dediğimde gözlerini kıstı, bu gerçek benden çok onun canını yakıyor gibiydi. "Sonra sen geldin, her şeyim oldun benim. Hiçliğin kıyısında bulduğun bana her şey oldun. Kız kardeşimiz kimsemdi benim, kimsesiz kaldığımı sandım, meğer sen herkesim olmak için bana doğru geliyormuşsun. Dipsiz, öldürecek

kadar büyük acıların, sonu olmadığına inandığın ağrıların sonunda iyileştiğimi hissettiren, belki izi silemeyecek ama acıyı geçirebilecek kadar büyük bir şifasın sen. Benim seni sevebilmem için çok hasta olmam gerekiyormuş, Kartal. Senin beni sevebilmen için iyileştirmen gerekiyormuş."

"Kim kimi iyileştirdi sanıyorsun?" diye sorarken gözlerinin içindeki bebekler küçüldü, gözleri altından bir deniz gibi parlıyordu; altından lavlar gözlerinden gözlerinin çukurlarına duygularla akıyordu. "Ben ormandaki yaralı avcıydım, sen elimdeki tüfeğe rağmen bana yaklaşan o yırtıcı. Beni parçalamak da senin elindeydi, tüfekten korkup kaçmak da senin elindeydi. Yapmadın. Kaldın. Beni iyileştirirken ne o tüfekten korktun ne de bir avcı olmamdan. Umurunda olan tek bir şey vardı, yaralı olmamdı. Umurunda olan tek bir şey vardı, bendim."

"Umurumda olan her zaman sendin," dedim ve bu onu gülümsetti. Gülümsemesine baktım; yaşadığımı hissettim ve onu anladım.

Trafik yeniden akmaya başladığında aramızda başka bir konuşma geçmedi. Arka koltukta uyuyan Casper, araç park alanına girdiği anda uyanıp kafasını camdan dışarı uzatarak sokağı izlemeye başlamıştı. Casper'ın beyaz, kısa tüylerini severek onu arabadan indirip eve ilerlemeye başladığımda Kartal hâlâ aracın içindeydi.

Eve döndüğümüz ilk geceyi hiçbir şeyi düşünmeden, birlikte animasyon filmleri izleyerek geçirdik, koltukta uyuyakaldığımızı sabah gözlerimi açıp güneşin ince şeritlerini salonun zeminine uzattığını gördüğümde anlamıştım.

Telefonum çalmaya başladığında duştan yeni çıkmıştım. Saçlarımın uçlarını havluyla kuruladığım sırada gözlerim telefonun ekranına kaydı ve birkaç gündür güzel ilerleyen her şeyin birden tepetaklak olduğunu hissettim. Karanlık alıştırarak değil, birdenbire çökmüş, düşüncelerim karanlığın soğuk sancısıyla sarılmıştı. Ekranda yazan ismine o kadar uzun süre baktım ki beni izleyen dışarıdan bir göz olsaydı, hikâyemi bilmiyor olsa bile hikâyemin başlangıç noktasının o isim olduğunu bilirdi. Havluyu kenara bırakıp telefonu kulağıma götürürken karanlığın kalbime gölge gibi sindiğini hatırlıyorum. İyi tüm düşünceler, hisler, ''ıtimaller kaybolup gitmişti.

"Ogün," diyerek açtığım telefonun ucundaki varlığı öfkemin yangın gibi büyümesine neden oldu. İsmini bilerek söylüyordum, onunla diyaloğa girmeden öncesinde her seferinde onun kim olduğunu kendime hatırlatmak istiyordum.

"Hele şükür telefonlarımı açtınız," dedi saklayamadığı bir neşeyle. Sıkılı dişlerimin arasından bir nefes verip sessizlik içinde onu dinledim. Söyleyeceklerinin bitmediğini biliyordum. "Akademiye gelecek misiniz?"

"Hayır, gelmeyeceğim, belki Kartal gelir."

"Sen neden gelmiyorsun ki?" diye sordu ısrarla.

Gözlerimi devirip midemdeki bulantı hissini bastırmaya çalışarak, "Sanırım biraz üşüttüm," dedim. "Boğazım ağrıyor, ciddi bir şey olduğunu sanmıyorum ama vücudumda kırgınlık varken hareket etmeyi hiç sevmem." *Uzatma, seni görmek istemiyorum, sesini duymak istemiyorum, yaşamanı istemiyorum, keşke hiç var olmamış olsaydın.*

"Sıcak bir şeyler getirmemi istersen getiririm."

"Buna gerek yok, kendim de halledebilirim," dedim sevimli tutmaya çalıştığım bir sesle ama yüzüm, sesimin aksine buzdan bir duvara dönüşmüştü.

"Emin misin?"

"Son derece."

Tadının kaçtığını belli eden bir sesle, "Anladım," dedi. "Eğer daha kötü hissedecek olursan beni ara."

"Olur, teşekkür ederim. Çok kibarsın."

"Sana karşı sınırsız, biliyorsun," dediğinde ruhunda uyuttuğu canavarın gölgesini anlık da olsa üzerimde hissedip gözlerimi kıstım.

"Bilmez olur muyum?"

"Bu arada İrem ile hiç görüştün mü?"

Gözlerim daha da kısılırken, "Aramalarıma dönüş alabildiğimi söyleyemem, birkaç mesajıma cevap yazdı, hepsi bu," dedim.

"Ah." Derin bir nefes aldı, yeni bir role girmek üzere olduğunu o nefes sesinden anlamak mümkün geliyordu. "Bu beni gitgide daha da endişelendirmeye başladı."

"Çok kafaya takıyorsun. Onu çok sevdiğinden böyle hissettiğini biliyorum ama ona alan tanımalısın, Ogün."

"Onu yakından tanıyorum. Onunla büyüdüm. Her anında yanındaydım ve bir sonraki adımını her zaman bilen kişiydim," dedi, sesindeki ruhsuzluk kaşlarımı çatmama neden oldu. Artık onunla alakalı her şeyi biliyor olduğumuzdan mı onun asıl duygularını görebiliyordum? Cevap vermediğim için yeniden konuşacağını anladım.

"Onu biraz rahat bırakalım, ben yanlış bir şey yapacağını sanmıyorum," dedim.

Ogün bir süre suştuktan sonra, "Seni görmek istiyorum," dedi ve ses tonu, kelimeleriyle birleştiğinde boğazıma dolanan ateşten ellerin tenimde mühür gibi izler bırakırken aynı zamanda nefesimi yok ettiğini hissettim. Kusma isteği boğazımın gerilerine pençelerini saplamış, öğürmem için an kolluyordu. Cevapsızlığım onu germiş olacak ki, "Yani," diyerek söze girdi. "Birkaç gündür hiç denk gelemedik. O yüzden özledim."

"Ben de sizi özledim," dedim tükürür gibi.

Sizi dememden hoşlanmadığını biliyordum.

Sadece *onu* özlememi istediğini biliyordum.

Bundan iğrendim.

Telefonu kapatırken başka bir şey söylemedi. Elimdeki telefonu kenara bırakırken düşündüm. Daha ne kadar bu kaosun içinde, bu kaosun bir parçası olarak savaşacağımı düşündüm. Var olmak için çabaladığım zamanları hatırlamak gözlerimi kısmama neden oldu. Var olmaya çalışmanın sancılı bir süreç olduğunu biliyordum. Var olabilmek için çok yoldan geçmiştim, var olabilmek için çok fazla şeyle kumar masasına oturmuş, o masaya çok fazla şey bırakmış, çok fazla şey kaybetmiştim.

Salona girdiğimde Kartal'ı laptopunun başında buldum. Sekmeler arasında dolaşırken omzunun üzerinden bana bakıp, "Senin yüzün neden kireç gibi?" diye sordu.

Birkaç saniye sustuktan sonra, "Ogün aradı," dedim, bu ismi duymak Kartal'ın yüzündeki kanın hızla çekilmesine, bakışlarına yırtıcı bir ifadenin eklenmesine neden olurken salonun içinde ona doğru ilerlemeye başladım. "Hâlâ İrem konusunda dırdır ediyor. Sen bugün akademiye gidecek misin?"

"Evet, uğrayacağım," diyerek laptopun kapağını indirdi. "Seni ne diye arıyorsa amını yurdunu siktiğimin piçi."

Bir şey söylemektense koltuğun üzerine çıkıp bağdaş kurarak oturdum. Kartal ayaklanıp bana doğru yürürken dudaklarının arasına bir sigara yerleştirdi, sigaranın ucunu önümde duran sehpadaki çakmağı alarak yaktığında gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Bakışlarımız birbirinden ayrılmadan sigaradan bir duman aldı, ardından sigaranın dumanı burun deliklerinden dışarı süzülürken sigarayı dudaklarından uzaklaştırıp eğildi ve dudaklarımızı birleştirdi. Dudaklarım onun dudakları için aralandığı an, dudaklarımın arasından içeri yoğun bir şekilde duman sızmaya başladı. Dudaklarımız birbirinden ayrıldığında gözlerimi gözlerinden çekmeden ağzıma bıraktığı sigara dumanını dışarı üfledim.

"Onun senin sesini duyan kulaklarını koparırım," derken gözleri dudaklarıma kaydı. Nabzımın derimi dalgalandıracak kadar hızlandığını hissettiğimde bakışlarının yoğunluğu dudaklarımı da çıra gibi yakmaya başlamıştı.

"Biliyorsun, değil mi?" diye sorduğumda afalladı.

"Neyi?"

Dudaklarımı dudaklarına yaklaştırıp, "Benim sesimi duyan tek kişi olduğunu," diye fısıldadım. "Çığlıklarımı ve fısıltılarımı sadece senin duyduğunu."

"Sen birdenbire o güzel ağzını böyle cümleler kurmak için açarsan, ben aklımı oynatırım." Dudaklarını dudaklarıma sürtme sırası onundu. "Fark ettin mi? Karım olunca daha güzel cümleler kurmaya başladın. Alaşan soyadı sana şairlik mi kattı birdenbire? Edebiyatçı yanın arşa kalktı."

"Ay abart," dediğimde dişlerini göstererek, beni meftun edecek bir gülümseme bahşetti.

"Harikayım, değil mi?"

"Bak buna hayır diyemem işte." Parmağımla kendimi işaret edip, "Ama kabul et," dedim. "Ben de harikayım."

"Ne zaman aksini savundum ki?"

Bileğini kavrayıp onu koltuğa doğru çektim. Yanıma otururken dudaklarının arasına sigarayı götürdü, o sigarayı içine çektiği sırada ona doğru dönüp, "Ogün'le yakınlaşma konusunda kararın kesin mi?" diye

sordum çekinerek, bu olayı ona hatırlatıp durmak istemiyordum ama bir yanım yükselen bir duvara dönüşüyor, onu o duvarın ardına saklayarak korumak istiyordu.

Kartal'ın çenesinin anbean gerildiğini gördüm. Göz bebeklerinin içinde ikinci bir soruyu kaldıramayacağı, ikinci bir soruyu soracak olursam öfkesine maruz kalacağımı gösteren tehditkâr bir pençe duruyordu. Kartal'ın pençesi. Gözlerinin içine sakinlikle bakarken o ifadenin kaybolacağı ânı bekledim ama o ifade kaybolmadı.

"Kararım kesin olmasa bunu seninle paylaşmazdım."

"Bunu seni kızdırmak için sormadım ama bu kendine eziyet etmek gibi geliyor bana."

"Üzerinde yorumlar yaptığın sürece kızmaya devam edeceğim," diyerek sigarayı kül tablasına bastırarak söndürdü. Gözlerini tekrar bana çevirdiğinde itiraz istemeyen bakışlarını görebiliyordum. "Bu konuyu konuştuk, Lavin. Hallettiğimizi sanıyordum. Anlaştığımızı düşünmüştüm."

"Bu senin kararındı, benim kararımı hiç sormadın."

"Bana destek olacağını söylememiş miydin? Yoksa ben mi öyle hatırlıyorum?"

Haklılığı damarlarımı ağrıtınca gözlerimi kaçırdım. Her hâlükârda yanında olacağım sözünü ona veren benken şimdi endişelerim toprağın içinden başını bir çiçek gibi uzatıyordu ve ben duygularımın yarattığı karmaşayı ondan saklayamıyordum. Onu bir karmaşanın içine çekmek niyetinde olmasam da koruyucu tavrımın kendisini bir kaosa sürüklemiyormuş gibi hissettirdiğini biliyordum. Yeterince kaos yokmuş gibi bir de duygusal olarak sinirlerini yıpratmak istemediğimden yorum yapmadan boş bir noktaya bakmaya devam ettim.

Sigara kokan parmaklarını çeneme yaslayıp kafamı kaldırınca gözlerim onu bulmak zorunda kaldı. Bakışlarımız birbirine tutundu, gözlerinin içinde kendime rastladım, sürgün edildiğim tüm duygular işte orada başlamıştı; onun gözlerinde.

"Sen kötü olacağımı düşünürsen, ben kötü olurum," dedi ciddiyetle. Kalbim atmayı bıraktı, durdu. "Sen kötü olacağıma inanırsan, kötü olmak benim de inancıma dönüşür. Korkularını bir kenara bırakarak sev beni, Lavin. Çünkü ben, sen beni severken hissettiğin, düşündüğün

her şeye dönüşüyorum. Yenileceğimi düşünürsen, yenilirim. Parçalanacağımı düşünürsen, parçalanırım. O yüzden beni severken yanıma kötüyü yerleştirme çünkü benim için o kötü emir olur, ben senin hissettiğin her şeyi emir sayarım."

"Sana kötü hissettirmeye çalışmadım," diyerek yüzümü boynuna yaklaştırdığımda büyük eli saçlarıma kaydı, saçlarımdan su gibi akan parmakları enseme yerleşti. "Sadece endişelerim var. Senin için. Seni düşündüğüm, seni sevdiğim için. Ama madem böyle, yani madem benim endişelerim senin gerçeğine dönüşüyor, bundan böyle iki kez düşünmeyeceğim." Parmakları ensemde dolaşırken söylediklerime bir yorumda bulunmadı, bunun yerine eğilip dudaklarını saçlarımın üzerine bastırıp bana kendimi güvende hissettirdi.

"Birden çok uykum geldi," diyerek usulca onun kucağının üzerine çıkıp yüzümü tekrar boynuna koyarak bir koala gibi ona yapıştım. Büyük avuçları belimin kavisine kayarken, "Ayrıca bir daha bana öyle ters ters bakma, gözünü oyarım senin dangalak," diye uyarırken gözlerimi yumup boynundaki kokuyu içime çekmiştim.

"Kocaya dangalak denmez," diyerek avucunu kalçama indirip, ahlaksız bir dürtüyle kalçamı avuçlayıp bırakınca elimde olmadan, refleks olarak dişlerimi boynuna sapladım ve bu onu uzun, derin bir şekilde inletti.

"Kucağımdayken beni ısırırsan, kucağımdayken seni kükretmek zorunda kalırım, leopar," dedi dişlerinin arasından, bunu söylerken parmakları yeniden kalçalarıma yerleşti, bedenimden tenimde yıkım yaratacak bir ürpertinin geçmesine neden olacak şekilde kalçalarımı sıkıp hiç beklemediğim anda büyük avucuyla kalçama bir şaplak attı.

"Tekrar ısırayım istiyorsun herhâlde? Sen de iyice uysal bir kedi olduğuma inanmaya başladın." Bir kez daha boynunu sertçe ısırdığımda Kartal inleyerek kalçalarımı sertçe sıktı. "Çenendeki izlerden sonra boynundaki izleri de açıklamak zorunda kalırsın artık," diye fısıldadım ısırık izimin göçükler oluşturduğu boynuna doğru. "Tüh, okula da gidecektin, değil mi?"

"Ne yazık," dedi. Ardından öfkeden kudurmama neden olacak şekilde, "Boynumdaki o izi gördüklerinde beni başka bir kadının ısırdı-

ğını düşünecekler," diye mırıldandı muzip bir sesle. "Şimdi bu düşünce yüzünden kafayı ye de gör."

Haklıydı. Haklılığı damarlarımın içinde bir şehri yıkmak için ilerleyen o fırtına gibi ilerleyip kanımı tersine devirdi. Herkes kuzeniz sanıyordu, Ogün ise bir yola çıktığımızı ve sadece birbirimizi tanıdığımızı; kimse onun benim eşim olduğunu bilmiyordu. Kimse ona hiçbir kadının dokunamayacağını bilmiyordu. Kimse hiçbir adamın bana dokunamayacağını da bilmiyordu.

Öfkeyle soluyarak geri çekilip kucağından inmek için hamle yaptığım sırada beni belimden kavrayıp durdurarak kasıklarına bastırdı. Bacaklarımın arasında, tam da oramda zonklayan varlığına odaklanamadım. Öfke büyük bir hızla damarlarımın içini kan misali çalkalamaya devam ediyordu.

"Şşt," diye fısıldayınca çatık kaşlarla ona baktım ve bu bakış, dudaklarındaki şeytani gülümsemenin daha da yakıcı hâle gelmesine neden oldu. Cennetin topraklarından sürülüp cehenneme ateş olmaya gelen gülümsemesi beni yaktı. "Yavrum, gerçekten böyle bir şey olmuş gibi öfkelenmesene. Salak birkaç düşünce elbet olacak. Bana baktıklarında sakin, kimseyle yatmayan birini görmediklerini söyleyebilir misin?"

"Beni daha da hiddetlendirmekten ileri gitmiyorsun, Kartal," dedim kelimelerin üstüne onları çiğneyip dümdüz etmek istiyormuş gibi bastırarak.

"Sahici olmak gerekirse, seni şöyle, benim için kıskançlıktan kudurmuş hâlde görmek çok... Zevkli. Sağlam bir seksten, saatlerce süren bir uykudan bile daha zevkli desem yalan olmazdı." Bana hayran gibi o altın rengi gözlerini yüzümün her bir parçasında, tüm atomlarında tıpkı bir tabloyu inceliyor gibi dolaştırdı. Bakışları derimi dalgalandıran nabzımın tenimi, ruhumu sızlatmasına neden oldu. Bu kesinlikle hastalıklıydı. Bana hissettirdikleri çok hastalıklıydı.

"Zevk aldığın şeyi bir de benim üzerimden düşünsene sen bir," dediğimde yüzündeki o keyif yüklü ifade bir cam gibi ortadan ikiye ayrılarak parçalandı. "Birinin bana baktığında," diyerek onun büyük elini tutarak kendi bedenime yaklaştırdım. Parmaklarını boynuma sürtmesine yardım ederken, "Buradaki morlukların," diye fısıldadım sinsi bir sesle. "Başka biri tarafından yapıldığını düşünseler. Sonuçta sen benim

kuzenimsin, beni izlerle kaplıyken görselerdi bunun mimarının bir başkası olduğunu düşünürlerdi, değil mi?"

Aniden kucağında benimle beraber ayağa kalkınca kaymamak için kollarımı onun boynuna dolamak zorunda kaldım. Hızla ilerleyip kucağındaki bedenimi arkamda kalan duvara bastırdı ve beni duvarla arasında sıkıştırırken gözlerindeki karanlık her yana çarpıp geceyi doğurdu.

"Sakın," diyerek başladığı cümlenin devamını getirmesini beklemeden gözlerimi dudaklarına indirip hipnotize olmuş gibi dudaklarını izlemeye başladım. "Sakın bir daha imasında bile bulunma."

"O zaman sen de bulunmayacaksın," dedim sertçe, kelimeler dudaklarımdan tehditle dökülürken gözlerim dudaklarına muhtaç gibi saplı duruyordu.

"Hadi ya?" dedi sorar gibi, ardından hoyrat bakışları dudaklarıma saplanıp kaldı ve bedenimi titreten o bakışlar, dudaklarıma yapışmasıyla odağımdan kayboldu. Dişleri dişlerime çarparken öyle kuvvetli, öyle kendimizi kaybetmiş gibi öpüşmeye başladık ki öpüşürken duvarlara iniltilerimiz yayılıyordu.

Beni öpüşü ısrarcı, parçalayacak kadar kuvvetliydi. Onun dudaklarına hayır diyemedim, o dudaklar ecelimdi, yangınımdı, külümdü ve kaderimdi. Ellerim saçlarının arasında dolanırken dili ağzımın içine gömüldü, damaklarımda dilinin darbelerini hissederken elimde olmadan inledim. İçimde kuvvetle çarpan arzunun her zerresi ona aitti.

Onu deliler gibi istemenin neresindeydim bilmiyordum ama artık içimde dolaşan hislerin beni yönlendirmesine izin veriyordum; mantığım hislerimin dışında kalmıştı ve zihnimde de tıpkı kalbimde olduğu gibi hüküm süren hislerden biraz bile rahatsız değildim.

"Gitmelisin," diye fısıldadım nefes nefese.

"Seni bırakıp gitmek mümkün gelmiyor," dediğinde dudakları yeniden dudaklarıma saldırdı. Bu saldırıdan kaçmadım, bu saldırıya isteğimle yakalandım ve bu saldırının beni dağıtmasını umdum. Onun tarafından dağıtılmak bile en toplu düşüncelerimden daha cazip geliyordu. Dudaklarımız birbirinden usulca ayrılırken sertçe yutkundu, sertçe yutkundum ve alınlarımızı birbirine yasladık.

"Gidip ortamı çakallara bırakmadığını göstermelisin, Alyeska."

"Siktir, bana Alyeska demen nefesimi kesiyor." Alnını alnımdan çekmeden gözlerini yumdu. "Bana özel hissettiriyor, özel ve senin."

"Sen ben sana Alyeska demediğim anlarda da benimsin, her zaman öyle hissetmelisin."

"Beni çıldırtıyorsun." Dudaklarını çeneme bastırıp çeneme bir öpücük kondurarak kalbimin yerinden oynamasına neden oldu. "Senin için çıldırdığımı biliyorsun. Bundan çok hoşlanıyorsun."

"Bunu bilmen güzel."

Beni kucağından indirirken bedeni kasılıyordu. İstediğinin beni kucaklamaktan fazlası olduğunu o an fark ettim. Benimle saatlerce sevişebilir, içimden hiç çıkmadan en derin uykularına dalabilirmiş gibi bir hâli vardı. Açıkçası bu hâli kalbimi çılgına çeviriyordu.

Gözleri hâlâ gözlerimdeyken, "Gidip bir görünsem iyi olacak," dedi.

"Seni bekliyor olacağım."

"Geldiğimde seni parçalamam için mi?"

Dudaklarım yukarı kıvrılırken, "Seni daha fazla tahrik etmeyeyim ki insan içinde önünde dik duran bir bıçakla yürümek zorunda kalma, Alaşancığım," diye alay ettim.

"Bana neler yaptığını biliyorsun yani? Güzel. Hiç olmazsa etkinin farkındasın." Gülerek sırtını bana dönüp bar tezgâhına ilerledi, bir an sessizleşip onun hareketlerini izledim. İçki dolabından bir şişe viski çıkardığında dilimi gerginlikle damaklarımda dolaştırdım. Kristal kadehi yarısına kadar viskiyle doldurup tek dikişte içti, kadehi tezgâha bırakırken gözleri gözlerime tutundu. "Sen yokken gevşeyemiyorum," dedi. "Varlığından uzaktayken beni gevşetecek bir şeye ihtiyacım vardı." Daha sonra bir şey söylemeden bir kadeh daha viski doldurup onu da tek dikişte tüketti ve salondan çıktı.

Babamın beni dizine oturtup, *"Süreç nasıl ilerlerse ilerlesin, sonunda istediğini aldığında çektiğin acılara değdiğini düşüneceksin,"* dediğinde acıyan başparmağıma buz uyguluyordu. *"Ağlamak mı istiyorsun? Ağlayabilirsin. Ama süreci durdurmadan ağla. Canının yanması durduğunda sadece anlık olarak geçecek, devam ettiğindeyse bu acıya alışacaksın ve bu*

acının sonunda seni bekleyen başarıya ulaşacaksın." Dudaklarını yanağıma bastırırken gülümsedi ve baharatlı parfümünün kokusu ciğerlerime doldu; bu anıyı dün gibi hatırlamak kalbimin acıyla sızlamasına neden oldu.

Sürecin içinde hızla ilerliyordum, canım yanıyordu, belki daha da yanacaktı, biliyordum ama durmayacaktım; başarıya ulaşana dek.

Karanlık bir sokaktaydım. Aracın önünden süzülen far ışıkları ileriyi hedef alıyor, yağmur damlaları iğneler gibi hızla ışığın içinden geçerek yeryüzüne düşüyordu. Beyaz bir Jeep tam karşımızda durduğunda Kartal dudaklarının arasındaki sigaranın külünü dışarı doğru silkip sigarayı gecenin içine fırlattı ve bakışlarımı bir an olsun araçtan ayırmadan yutkundum. Jeep'in sürücü tarafındaki kapı açıldı. Dağınık, siyah saçları ve uzun boyuyla, esmer bir adam hemen karşımda belirdiğinde farın ışıkları yüzündeki tüm ayrıntıları görebilmem için onu altına almıştı. Adamın kopkoyu kahverengi gözleri siyah gibi duruyordu, dağınık saçlarına uygun bir şekilde siyah bir deri ceket giyiyordu, içinde v yaka, gri tişört vardı ve yağmurun altında ıslanırken içinde olduğumuz Jeep'e doğru bakıyordu. Kartal'ın dudaklarında bir gülümseme belirdiğini hissedince ona doğru döndüm. Eli aracın kapısına gitti, kapıyı açmasıyla gecenin içeriye daha yoğun bir şekilde dolması bir oldu.

İki cipin arasında, far ışıkları ikisinin bedenini aydınlatırken adamın da ona genişçe gülümsediğini gördüm. Kollarını birbirlerine sardılar, birbirlerinin sırtlarına vurarak sarılırlarken ne konuştuklarını duyamasam da ağız hareketlerinden konuştuklarını görebiliyordum. Cipin ön yolcu tarafındaki kapı da açıldı ve İrem tedirgin bir şekilde, üzerindeki koyu kahverengi şişme montla dışarı çıktı. Sarı saçları kafasının tam üzerinde dağınık bir topuzla şekillendirilmişti. Dipleri gelmişti, uzun zamandır solaryuma girmediğini belli edercesine kireç gibi beyazlaşan teni bir ölününkine benziyordu. Buna rağmen mavi gözlerini kaldırıp içinde olduğum cipe doğru baktığında mavi gözlerinin yüzündeki tüm güzelliği içinde saklayarak dışarı bıraktığını gördüm. Yüzünde biraz bile makyaj yokken her zaman göründüğünden çok daha iyi görünüyordu. Cipin kapısını açıp dışarı çıkmamla, İrem'in beni gördüğünde gözlerine yerleşen gözyaşlarının yanaklarına devrilmesi bir oldu.

Hızlı adımlarla ona doğru yürüdüm, yağmurun altında küçük bir kız çocuğu gibi kollarını boynuma sarıp sessiz gözyaşlarını dökerken, "Yeniden buradayım," dedi kırgın bir sesle.

"İyisin," diye yalan söyledim, bok gibi olduğunu biliyor olmama rağmen. İyi olduğuna onu inandırmak istedim. Belki yapmamam gereken bir şeydi ama içim öyle acımıştı ki iyi olduğuna inanırsa belki iyi olur diye düşünmüştüm. Her ne kadar bu bende hiç işe yaramış olmasa da...

Geri çekilip gözlerimin içine bakarken artık ağlamıyordu. Yüzünü ıslatan yağmuru ve yüzünde takılı kalmış gözyaşlarını avucunun içiyle silip, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

"Bana teşekkür etmeni gerektirecek bir şey yok, İrem."

Kartal, "Hoş geldin, İrem," dediğinde ikimizin de gözleri Kartal'a çevrildi.

Kartal'ın yanındaki esmer adam, "Merhaba, Lavin," dediğinde şaşırsam da başımı sallayarak, "Merhaba," dedim.

"Ben Tuğrul," diyerek elini uzattı, yüzüne yerleştirdiği gülümsemenin çok oyunbaz olduğunu fark ettim; kahverengi gözleri canlılıkla parlıyordu ve ondan kesinlikle iyi bir enerji yayılıyordu.

"Kartal senden bahsetti," diyerek elini sıktım.

"Başımda çobanım gibi duruyordu," dedi İrem bundan hoşnutsuzmuş gibi.

Tuğrul, "Benden daha yakışıklı bir çoban bulamazdın, bunu kabul et," diye takıldıktan sonra, "Islanıyorsunuz, arabaya geçin," dedi.

Kartal, "Cipini bir yere bırak, bizimle gel," dediğinde Tuğrul başını salladı.

Kaşlarımı çatarak, "Neden?" diye sordum.

"Eve iki ciple dönersek ilgi çekebilir. Her ihtimale karşı."

"Ogün, İrem'in döndüğünü ne zaman öğrenecek?"

"Sabah ilk uçakla döndüğümü söyleyeceğim, şu an burada olduğumu bilmiyor," dedi İrem o isimden tiksiniyormuş gibi gözlerini yere indirip kaşlarını çatarak.

Tuğrul, "Ben arabayı şuraya bırakayım, öyle gidelim," diyerek aracına döndüğünde elimi İrem'in omzuna koyarak onu arabaya doğru ilerlettim. Arka kapıyı açıp içeri yerleşirken bana minnetle baktı. Onu

yalnız bırakmamak için ben de arka koltuğa, onun yanına yerleşip kapıyı kapattım. Çok değil, birkaç dakika sonra Tuğrul müsait bir yere park ettiği aracından inerek ön yolcu koltuğuna bindi.

Tuğrul, emniyet kemerini bağlarken, "Vay be," dedi. "İstanbul'a gelmeyeli uzun zaman olmuştu." Kafasını çevirerek arka koltuğa bakıp, "Sanırım geç bir tanışma oldu," dedi.

Gülümsemekle yetindim. Kartal arabayı sürmeye başladığında İrem, "Ogün durmayacak," dedi bir şeylerin farkına varmış gibi. Ne ağlıyor ne de başka bir mimik sergiliyordu. Gözünü kırpmadan akıp giden yolu izlerken ruhunun izlerine rastlayamamış, ruhunu çıkmaz bir sokakta terk etmiş, sonra da geri döndüğünde onu yerinde bulamamış, kaybetmiş gibi bakıyordu. "Onu büyüten, ona elini uzatan, ona güvenen, ona babası gibi davranan birini öldürdü." Kartal'ın da Tuğrul'un da aynı anda omuzlarının dik konuma gelerek gerildiğini gördüm. "Beni de öldürecek," diye fısıldadığında ona doğru döndüm.

"Böyle bir şey olmayacak."

"Sizi intihar edeceğime ikna etmeye çalışıyor," derken Ogün'ün düşüncelerini görebilmiş gibiydi. "Ortadan kaybolmuş olmam ekmeğine yağ sürdü. Şimdi benim intihara meyilli biri olduğuma insanları inandırması daha kolay olacak onun için."

"Bunu yapamayacak. Sana zarar vermesine izin vereceğimizi düşünme," dedim.

"Ortak paydada ikimizin de hayatını mahvetti," diye fısıldadı İrem. "Her şeyi yapabilecek kadar gözünü kararttı. Babam gibidir dediği bir adamı öldürdü. Masum, hiç suçu olmayan bir kızı beni mutlu edebileceğini düşünerek..." Susup gözlerini yumdu. Sindirmeye çalışıyordu. Düşüncelerine bulaşan o korkunç kaosu dindiremediğini çenesi titremeye başladığında fark ettim. "Lanet olsun," dedi. "Onu tanıdığım, abim gibi sevdiğim, güvendiğim, onunla aynı masaya oturduğum, onun omzunda ağladığım her güne lanet olsun. Affedilmeyecek biri varsa o kişi benim. Şımarık bir çocuk gibi davranırken etrafımda benim için her şeyi yapabilecek bir akıl hastası olduğunu göremedim. Şimdi o akıl hastası elimden aldığı hayattan fazlasını istiyor. Benim canımı da istiyor."

Parmaklarımı sırtına bastırıp, "Bu işin sonunda en büyük zararı o görecek," diye fısıldadım.

"Lavin, görse kaç yazar? Hepimizi mahvetti."

Ümitsizliği kalbimin ağrıyla dolmasına neden olurken stresten buz kesen parmaklarımı sırtında dolaştırmaya devam ettim.

Tuğrul, "Devamlı kendini suçluyorsun," derken yola bakıyordu. "Seni gördüğüm ilk andan beri her saniye kendini suçladın. Şımarık bir kız çocuğu olduğunu söylüyorsun, evet, öylesin ama bu seni bir katil yapmaz. Sen kimsenin canına kastetmedin." İrem, kollarını etrafına sararak bedenini gizlemeye çalıştı. "Artık durup kafanı toparlama zamanı çünkü ringe çıkmak üzeresin."

Tuğrul'un profiline bakarken sessizce İrem'in sırtını sıvazlamaya devam ettim. Eve geldiğimizde Kartal arabayı ilk kez kapalı otoparka çekti. Basık otoparkın içinde karanlığı sırtımıza alarak asansörlere ilerlediğimiz sırada İrem hemen yanımda yürüyor, Kartal ile Tuğrul arkamızdan yürüyerek fısıltı şeklinde konuşuyorlardı.

Eve girdiğimizde İrem üzerindeki montu çıkarıp bir kedi yavrusu gibi sessizce salona girerek koltuğun üzerine çıktı. Koltukta cenin pozisyonu alıp küçücük kalarak başını koltuğun kolçağına yasladığında başında dikilmiş sakin gözlerle onu izliyordum. Kartal içki dolabından bir şişe viski çıkarırken Tuğrul da tekli koltuğa oturup gözlerini Kartal'a çevirdi. Herkes İrem'i sessizliğe terk edip orada kendini bulmasına izin verdi.

Sonunda, "Orada rahat edemezsin," diyerek onu yavaşça kaldırdım. "Seni odaya götüreyim, istersen orada dinlen."

İrem beni ikiletmedi. Nasıl yorgunsa, doğrudan ayaklanıp beni takip ederek salondan çıktı. Onu Kartal ile bu eve ilk kez geldiğimizde bana ait olduğunu söylediği odaya sokarken o odaya girmek anıların bir rüzgâr gibi eserek saçlarımı savurmasına neden oldu; zihnim, o zamanlara ait sesler, görüntüler ve hislerle dolarken göğsüm çok ağır hissediyordu. Tam ışığı açacağım sırada, "Pencereden sızan sokak ışıkları yeter bana," dedi İrem sessizce. Yatağın ucuna oturup, gözlerini kaldırarak bana baktı ve "Işığı yakma, lütfen," diye fısıldadı.

"Madem öyle istiyorsun," diyerek elimi indirerek sessizce ona baktım. "Karnın açsa bir şeyler hazırlarım."

"İstemiyorum, teşekkür ederim." Bacaklarını yatağın üzerine çekip sessizce yutkundu. "Sana kendini çocuk bakıcısı gibi hissettirmek istemiyorum, Lavin. Halledeceğim. Lütfen bana acıyor gibi bakma."

"Sana öyle bakmıyorum."

Gözlerimin içine baktı. "Gözlerinde gördüğüm ne o zaman?"

"Şefkat," dedim.

Gözlerini kaçırırken, "Senin şefkatine asla sahip olamayacağımı sanıyordum," diye küçük, içimi acıtan bir itirafta bulundu. "Bazen bana bu dünyadaki en nefret ettiğin şeye bakıyor gibi bakıyordun. Bazense içimi, ruhumu, kimsenin göremediği yaralarımı görüyor gibi. Şimdi de yaralarımı, ruhumu, içime yatırdığım sırları görüyorsun ama gözlerindeki nefret değil, şefkat. Bunun için sana minnettar hissediyorum."

"Bunları konuşmamıza gerek yok, İrem," diye fısıldadığımda gülümsedi ama gülümsemesi çok yorgun görünüyordu. "Biraz uyu, dinlen."

Kapıya yöneldiğimde, "Hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyım?" diye sorunca durdum. Omzumun üstünden ona baktım. "Ogün'e karşı, hiçbir şey olmamış gibi mi davranmam gerekiyor?"

"Sanırım doğru olan bu."

"Nasıl başarıyorsun?"

"Neyi?"

"İçin yanarken buz gibi durabilmeyi? O kadar sakinsin ki sanki tüm o acıları sen çekmedin."

"Bunu başarabilmek için çok kan kustum," dediğimde duraksayarak yutkundu. "Ama merak etme, yarın Ogün'le göz göze geldiğinde sen de hiçbir şey olmamış gibi davranabileceksin. Çünkü canın çok acıdığında büyük bir oyuncuya dönüşürsün ve hayat, acılarını yeteneğe dönüştürdüğün bir sahneye dönüşür."

Gözlerime uzun uzun, beni anladığını belli eder gibi baktı. Sonunda, "İyi uykular," diyerek odadan çıktım.

Tuğrul ve Kartal, salonda lambaderin ışığının altında içiyorlardı. İçeri girdiğim anda, "Kızın yanında söyleyemedim, sanırım ondan saklıyordunuz," diye söze girdi Tuğrul kadehini havaya kaldırarak. "Hayırlı olsun. Bensiz bir kutlama yapılması kalbimi çok kırdı, dışlanmış hissettim. Siz orada partilerken ben sarışının etrafındaki kesici aletleri saklıyordum." İki elini birleştirip ellerinin arasından konuşurken bir sır

vermeye çalışıyor gibiydi. "Depresyondaki güzel kadınlar çok tehlikeli olabilir, sizin için kendimi bu tehlikeye attım, onu kontrole gittiğimde bana beni camdan aşağı atacak sandım. Biraz gergin biriydi."

Gülümseyerek, "Çok fedakârsın," dediğimde omuz silkip kolunu gevşek bir şekilde koltuğun sırt kısmına atarak, "Tabii ki de fedakârım," diye böbürlendi.

"Bu arada, İrem'in durumu nasıldı? Ciddi soruyorum," diyerek büyük koltuğa ilerledim, koltuğa otururken Tuğrul kadehinde kalan viskiyi de içip boynunu esnetti.

"Yanına çok uğramadım. Rahatsız edilmek istemiyor gibi görünüyordu. Yemeğini, ihtiyaçlarını götürüyordum, ara sıra konu açma girişiminde bulundum ama konuşmak istemedi, pek yemek yediğini de görmedim. Evden neredeyse hiç çöp çıkarmadım."

"Tükenmiş durumdaydı yani," dediğimde Tuğrul başını salladı.

"Yine de gözüm hep üstündeydi. Eve pek gitmesem de kapıda, otoparkta nöbet tuttum. Eğer nöbetlerime ara verebilseydim, havuz partinize katılmayı çok isterdim. Şeref yoksunu Yunus Emre, insan irisi Burak, kafasız on beş gün daha yaşam sürdürebilen hamam böceği Alper'in bensiz o kadar eğlenmesi hiç hoşuma gitmedi. Bir de şerefsiz Yemre bana video gönderdi, eğleniyordunuz..."

Yemre demesine şaşırarak Tuğrul'un koyu renk gözlerine bakarken bana sırıtarak baktı.

"Ne anlatıyor bu değişik, uzun uzun konuşup kafa mikiyor diyorsun, değil mi?" diye sorunca bu kez dişlerimi göstererek güldüm. "Ha şöyle, gül tabii. İki suratsız birbirinizi buldunuz demeyi bekliyordum ki bu herifi pişmiş kelle gibi sırıtırken buldum, dahası sen de gülümseyebiliyormuşsun. İnanamıyorum, aşk nelere kadirsin..."

Tezgâha ilerleyip kendime bir viski kadehi çıkardığım sırada Kartal sırıtarak beni izliyordu. Tuğrul, kırlenti alıp Kartal'a fırlatınca Kartal irkilerek ona doğru döndü.

"Bakışa bak, kaçak dizi sitelerindeki bahis reklamı gibi darlayasım geldi sizi," diyerek güldü. Kadehime viski doldurduğum sırada bu defa gözleri bendeydi. "Önceden de şirazesini kaydıran kız sendin, değil mi?" diye sormasını beklemediğimden bir an duraksayarak Tuğrul'a bakakaldım. Tuğrul'un dudaklarındaki gülümseme, benim bilmediğim

birçok şeyi bildiğinin kanıtı gibiydi. "Antalya'ya çok sık geldim denemez, ara sıra geliyordum ama benim gözlerim diğer hepsinden daha çok ayrıntıyı görür, yenge. Bu yavşağın gözü bir boşluğa takılır, ben o boşlukta onunla ilgili bir sürü şey görürüm. Tabii o zamanlar ölümüne yalanlıyordu."

"Neyi yalanlıyordu?" diye sorarak viskiden bir yudum aldım, Kartal gözlerini Tuğrul'a dikmiş, susmasını istiyor gibi ona dik dik bakıyordu.

"Birisine deli olduğunu," dedi Tuğrul, hiç beklemediğim bir anda ayağa kalkıp bana doğru yürüdü, önümde duran viski şişesini alıp boşalan kadehini viskiyle doldururken kafasını kaldırıp bana hem çok yakın hem de çok uzak gözlerle baktı. "*Onun* arkadaşı olduğunu hissetmiştim. Hatta bu yüzden seni yok saymaya çalıştığını, bu durumu doğru bulmadığını düşünmüştüm." Gözlerini viski kadehine indirirken, "Muhtemelen insanlar Kartal'a bakınca onun duygularını göremezler çünkü duygularını istediği şekilde gösterebilecek, istediği şekilde saklayabilecek yeteneğe sahip birisi ama ben insanların duygularını görebilirim." Kadehi kaldırıp bana sıcak bir gülümseme sundu. "Bu yüzden kadınlarla da aram iyidir, onlara güzelliği dağıtırken ruhlarındaki yaraları görürüm, kendilerinde sevmedikleri yerlerdeki yaraları sararım ve bu beni iyi bir hekim yapar."

"Ve çapkın," diye ekledi Kartal gözlerini devirerek. "Sik sik konuşup can sıkma."

Tuğrul kaşlarını kaldırıp dudaklarında yarım bir tebessümle Kartal'a bakmak için başını omzuna çevirdiğinde viskiden bir yudum daha alarak ben de Kartal'a baktım.

"Bazı geceler gözlerin boşluğa daldığında bana Lavin'i düşünmediğini söyle," dedi Tuğrul, kalın sesine bulaşan alay, Kartal'ın kaşlarını kaldırıp ona orta parmağını göstermesine neden oldu. Birden böyle çocukça şakalaştığını görmek beni gülümsetti, Kartal'ın gözleri gülümsememe yerleştiğinde Tuğrul başını geriye atarak güldü. "Tamam, en âşık sensin kardeşim benim."

"Siktir lan, gavat," dedi Kartal homurdanarak.

Tuğrul gülerek kadehini kadehime vurdu. "Seninle tanıştığımıza sevindim," dedi. "Sanırım en geç tanıştığın üye ben oldum. Gerçi bunlar

beni üyelikten de atmış olabilir, bilmiyorum. Pabucum damdaymış gibi hissediyorum. Bu arada İstanbul'da da kutlama yapacaksınız, değil mi?"

"Düşünmüyoruz," dediğimde Kartal, "Sen düşünmüyorsun," diye söylendi. "Ben gayet düşünüyorum."

"İşimiz başımızdan aşkın."

"Bir gece eğlenmekten zarar gelmez," diye bastırdı Tuğrul beni. "Bu arada Kartal, şu polis memurunun adı neydi? Heh, Cihangir'di değil mi? Onunla pek yakın değilim, adını unutuyorum ha bire. Bir gelişme var mıymış?"

"Arka planda gerekeni yapmaya devam ediyor."

Tuğrul çenesini kaşırken, "Şu amcık Ogün'le beni de tanıştırın, cellatlarından birini tanımak ister eminim," dedi, onu tanıyalı birkaç saat bile olmamıştı ama bu birkaç saat içinde ilk kez gözlerine karanlık bir şeyin çöktüğünü görüyordum.

"Dur," dedi Kartal dudaklarında muzip bir gülümsemeyle. "Daha onu celladıyla dost edeceğim."

Tuğrul'un gözlerinde ruhsuz, derin bir karanlık gördüğümde duraksadım. Dudaklarına rahatsız edici derinlikte bir gülümseme yerleşti, bakışları boşlukların içinden çıkıp gelen bir karanlığı andırıyordu. "Lütfen," dediğinde sesi de bakışları, gülüşü kadar karanlıktı. "Onun tadına bakmama izin ver. Ona güzelleştireceğim."

Kartal, dudaklarında aynı karanlık tebessümle, "Eminim buna," dedi.

"Nasıl güzelleştirmek?" diye sordum o karanlığın altındaki anlamları eşelemek ister gibi.

Tuğrul, karanlığa boyanmış gözlerini bana çevirdiğinde dudaklarına yerleşen o rahatsız edici gülümseme silindi. "Çok iyi bir estetik anlayışım vardır," dedi. "Kusurları güzelleştirmeye bayılırım."

Bu söylediğini eşelemek yerine gözlerimi Kartal'a çevirip, "İrem konusunu ne yapacağız?" diye sordum. "Ogün yarın onu karşısında gördüğünde çok şaşıracak. Planını devreye sokmak için de fazlasıyla vakti vardı. İrem'i ondan nasıl koruyacağız?"

"İrem'i göz göre göre birdenbire ortadan kaldırmaya çalışmayacak. Bunun için bir şeyler hazırlayacağı ortada. Sana ne demiştim? Hatırla. Gökçe'ye yaptığının aynısını yapacak. Onu bir partide yok etmek isteyecek. Çünkü partiler onun işin içinden sıyrılmasına yardımcı oluyor.

O karmaşada kimse ondan şüphelenmiyor. Üstelik İrem'in hayatı da bizimki gibi bir mekânda mahvoldu, kendi hayatına son vereceği yerin bir mekân olacağına bizi inandırmak çok kolay olurdu. Ogün bizi mekâna çekecek."

"İrem'i oraya çağıramaz. Üstelik orası... Yandı."

"İyileştirme çalışmaları çoktan başladı," dedi Kartal, donuklaştım. "Ama İstanbul'daki tek mekân orası değil."

"Ogün tam hasta orospu çocuğu çıktı, ağzıma layık," dedi Tuğrul kâsenin içindeki kajuları avuçlayıp sincap gibi ağzına tıkıştırırken.

Gözlerim Tuğrul'dayken, "Ne kadar hasta olduğunu gördüğünde sen bile şaşıracaksın," dedim.

Tuğrul, "Ne kadar hasta olabileceğimi tahmin bile edemezsin, yenge," dedi ciddiyetle. Kartal'a baktığımda onay verir gibi gözlerini yumup geri açtı ve Tuğrul, doğrulanmanın getirdiği gururla çenesini dikti. "Bu dünyaya onun gibilerin iltihabı yayılır, bir de benim gibiler vardır, yani ölümcül bir virüs." Tuğrul gözlerini Kartal'a çevirdi ve ondan onay bekler gibi baktı. "Konuştuğumuzu yapacak mıyız?"

"Bunun mantıklı olduğuna karar verirsem evet," dedi Kartal.

"Konu ne?"

Kartal'ın gözleri tekrar gözlerime tutundu ve "Bunu sana o gece anlatacağım, olur mu? Emin olmadığım hiçbir şeyle kafanı yormak, boş yere doldurmak istemiyorum," dedi.

Kafam karışmış olmasına rağmen bu olayı didiklemek yerine kadehi kenara bırakarak, "Karnınız aç mı?" diye sordum.

Tuğrul, "Tam şu an kelle paça ve çubuk turşu için şu suratsız kocanı bile satarım," deyince Kartal aniden ayaklanıp kolunu Tuğrul'un boynuna sararak onu boğdu. Tuğrul çırpınarak onu belinden kavradığında çocuk gibi güreşiyorlardı.

"Kocan deyip durma," diye fısıldayarak koridora doğru baktım. İrem çoktan uykuya dalmış olsa gerekti, zaten aksi bile olsa bize kulak kesilmezdi, dünyayla olan tüm bağlantısı kopmuş gibiydi. "Dışarıdan sipariş vereyim. Kartal, sen ne yemek istersin?"

"Bence bunu benim yanımda sorma, yenge," dedi Tuğrul sırıtarak Kartal'ı belinden kavrayıp koltuğa fırlatarak. "Hoşt lan, yapıştın bana."

Kartal ayağını ileri doğru uzatıp Tuğrul'a çelme takınca Tuğrul geriye doğru devrilip kalçasını masaya çarptı. Kartal sırıtarak ona bakıyordu. "Siktir git o zaman evimden, ben de istediğim cevabı vereyim," diye şakıdı Kartal.

"İstersen kapının önüne koy, sabaha kadar kapınızı tırmalayıp ulurum, komşular şikâyet eder, içeri almak zorunda kalırsın." Tuğrul omzunun üzerinden bana baktı. "Bu arada bir şey siparişi verme, Lavin. Ben Alper'e siparişimi ilettim, Yemre'ye de Kartal'ın ondan değil, Alper'den yiyecek istediğini, satıldığını söyleyerek konum atıp burada olduğumu belli ettim. Muhtemelen yarım saate kalmaz ikisi de elleri kolları dolu gelecek, Yemre ellerindeki poşetlerle kocanı döverken ben de Alper'in getirdiği kelle paçaları içeceğim. Şansınız varsa Yemre kelle paça değil, sizin yiyeceğiniz türden bir şeyler getirir, Kartal'ın kafasında paraladıklarından kalanları yersiniz karı koca."

"Bu çocuk çok içten pazarlıklı," dedim dehşetle.

"La dur daha yeni başladık," dedi Tuğrul, Kartal'ın kafasını kollarının arasına alıp aniden kocama boyun kilidi atmaya başladığında.

İkisini gülerek izledim. Birer çocuk gibi eğlendiler. Birbirlerini yere savurdular, yerden kaldırdılar ve bu çocukça sataşma, Yunus Emre ve Alper aynı anda kapıda bitene dek sürdü.

Kapıyı açtığımda Yunus Emre ve Alper kapıda, ellerinde poşetlerle tartışıyorlardı. Daha doğrusu Yunus Emre, Alper'i zorbalıyordu, Alper ise sadece şaşkın bir suratla onu izliyordu. Yunus Emre, elindeki poşetle Alper'e vurup, "Sen kimsin de bana haber vermeden elini kolunu doldurup Kartal'ı beslemeye geliyorsun hayvan?" diye sordu. "Bir de gizlice geliyorsun, bana hiç ses vermeden, Tuğrul söylemese senin burada Kartal'ı beslediğini bilmeyecektim bile. Senin arpan fazla kaçtı he."

"Yıllardır Kartal'ı paylaşamayan sensin, ben bir şey yapmıyorum ki," dedi Alper şok içinde.

"Paylaşamadım da ne oldu? Yemediklerimi önüne koydum, o yedi, hayvan gibi oldu maşallah. En çok ben yanında oldum, o şapkayı bana değil, sana verdi." Bana çevirdiği bakışlarıyla şaşırarak kaşlarımı kaldırdım. "O sevgi en başta benim hakkımdı, gitti buna âşık oldu," diyerek poşeti bana doğru salladı.

"Şapkayı bana, kalbini Lavin'e verdi, sana bir şey kalmadı, hâlâ elinde poşetlerle kapıya dayanıyorsun," dedi Alper.

"Duydun mu köpek?" diye sordu Yunus bu kez Kartal'a bakarak. "Beni bu sarı kafalının gözünde ne konuma düşürdüğünü gördün mü?" Poşetlerle Alper'e bir tane daha vurup içeri girerken parmaklarımı dudaklarıma götürerek susmasını işaret ettim. "Ne susacağım be?" diye çemkirmesiyle şaşkınla gözlerimi irileştirdim.

"İçeride İrem uyuyor," diye fısıldadım.

Yunus Emre ellerindeki poşetleri havaya kaldırıp gözlerini irileştirerek fısıldayarak bağırdı. Evet, fısıldayarak. "Baştan söylesene!"

"Hiç susmadın ki söyleyeyim ya."

"Beni mi suçluyorsun bir de?" diye sorarken poşeti havaya kaldırıp işaret parmağıyla göğsünü işaret etti. "Suçlu ben mi oldum? Neden bundan," diyerek Alper'i işaret etti, "yemek istiyorsunuz da benden istemiyorsunuz?"

"Ben yemek istemedim ki."

"Tuğrul istedi," dedi Kartal.

"İnanamıyorum, nasıl da birleşip ateşe beni attılar, gördünüz mü? Resmen suçu üstüme yıktılar." Tuğrul, dirseğini Kartal'ın omzuna koyarak sırıttı. "Alp, Yemre, bebeklerim."

"Hoş geldin lan dalyarak," dedi Alper poşetleri içeri bırakıp, onu yakasından tutup kendine çekerek. Tuğrul şaşırmadı, yakasından çekilirken sırıtıyordu. Sarıldılar, bu sırada Yunus da içeri girip kapıyı kalçasıyla kapatarak Kartal'a baktı.

"Sen de bana hoş geldin diyerek sarıl." Kartal gülerek ona doğru yürüdüğünde Yunus Emre şaşırarak, "Cidden sarılacak mısın lan?" diye sordu.

Kartal, kollarını Yunus'a dolayınca Yunus bir an duraksadı, sonra avuçlarını Kartal'ın sırtına vurarak gözlerini duvara sabitledi. Bir an ikisini bu şekilde görmek duraksamama, dudaklarımdaki gülümsemenin derinleşmesine neden oldu.

Sonunda Yunus geri çekilip parmağını bana uzatıp, "Sana tavuklu pizza aldım," dedi, gözlerini Kartal'a çevirdiğinde gözleri kısılmıştı. "Sana da köfte burger aldım."

Tuğrul, "Bana da kelle paça aldın mı?" diye sordu sırıtarak.

"Yok, sana haysiyet aldım."

"Çok lazımdı biliyor musun?" Tuğrul eğilip poşetleri karıştırmaya başladı. "Hani benim haysiyetim?"

"Bu herif hâlâ son bıraktığım kadar haysiyetsiz," dedi Yunus, Tuğrul ile yumruklarını birbirine vurarak güldüler. "Özlettin kendini."

"Beni sadece Space üzerinden görmek sana yetmiyor, mıncıklamak istiyorsun, biliyorum."

"Kendini bu kadar nimetten sayma, kafamıza karabasan gibi çökme diye muhatap oluyordum seninle," diye yalan söyledi Yunus ama Tuğrul ona bu yalanı biliyormuş gibi sırıtıyordu.

Bir süre onlarla vakit geçirdik, gece yerini sabaha devrederken Tuğrul da onlarla birlikte evden ayrılmıştı. İrem uyandığında şafak yerini çoktan sabahın onuna bırakmıştı. İrem bir taksiye atlayıp evine giderken aslında tek başına gitmesini istemiyordum ama cehennem ağzına kadar şeytanla dolmuşken ve şeytan kostümlerinden birini de ben giyiyorken onu daha fazla koruyamayacağımı anlamıştım. Öğlene doğru evden çıkarken üzerimde artmaya başlayan sıcak havaya uyum sağlar şekilde siyah askılı bir crop, altımda siyah, mini bir tayt vardı. Ne olur ne olmaz diye kot ceketimi de alıp evden çıkarken elimde bir su matarası tutuyordum. Kartal da keten, krem rengi bir pantolon ve beyaz, yuvarlak yaka bir tişört giymişti. Araca ilerlerken, "Bu hava akşama doğru soğur," dedi. "Ceketini aldığın iyi oldu."

"Soğusun ya, ben sıcağa gelemiyorum hiç," diye hayıflandım.

"Senin sıcağı hangi anlarda sevdiğini biliyorum," derken gözleri bendeydi, bacaklarımdan başlayıp boynuma, oradan da gözlerime dek beni süzdüğünde gözlerimi kısarak ona baktım. "Sadece o anlarda seviyorsun, değil mi?"

"Hangi anlardaymış?" Dudaklarımda alaycı bir kıvrım oluştu. Ön yolcu kapısını açıp araca bindiğimde o da hemen sürücü koltuğuna yerleşti ve parfümünün kokusu aracın içine yayılırken omzunun üstünden bana baktı.

"Söylersem okula gidemeyiz." Okuldan bahsedilmesi aniden gerilmeme neden oldu. Bakışlarımı ön cama çevirdiğimde damağımdan dilime bulaşan sessizliği fark etmiş gibi gözlerini bana çevirdi. "Okula gitmek istemiyor musun?"

"Ogün'ün bir sonraki yalanlarını dinlemek istemiyorum. Onu görmek bile içimi bulandırıyorken bir de üstüne bizle alay eder gibi yalanlar söylemesi kanıma dokunuyor."

"Bir sonraki adımda onunla alay etmeye başlayan biz olacağız, öyle düşün."

Sessiz kalmayı tercih edip Kartal'ın aracı çalıştırmasını bekledim. Jeep büyük bir sessizliği arkasına kuyruğu gibi alarak İstanbul'un trafiğine karıştı. Okula varmamız normalden daha kısa sürdü, okulun bahçesinde arabadan inerken bahçeye yayılan kalabalık ilgimi çekmişti. Kolumda asılı duran spor çantasını omzuma sabitleyerek mataramı açıp bir yudum su içtim ve kalabalığa yöneldim. Berra, yüzünde ruh gibi bir ifadeyle kalabalığın içinde duruyordu. Onu yok saymak yerine doğrudan ona yönelip taştan sert bir sesle, "Ne oluyor?" diye sordum, baktığı yöne baktım. Kalabalığın ortasında bir hoca duruyor, üzgün bir surat ifadesiyle bir şeyler konuşuyordu.

"Ceyda'dan hâlâ iz bulamadıklarını, üzülerek Ceyda'nın buradaki kaydını sona erdirdiklerini açıklıyor," dedi Berra, keyifsiz sesi omzumun üstünden ona çevrilen bakışlarımın sakinlikle parlamasına neden oldu. "Umarım o iyidir ama daha fazla görmezden gelip ona şans tanıyamayız falan diye saçmaladılar," dedi Berra bana bakmadan. "Ceyda'nın varlığını bu kadar kolay sildiler."

"O kadar duygusal yaklaşıyorsun ki neredeyse herkes için bu kadar duyarlı olduğunu düşüneceğim," dediğimde Berra kasılarak yan gözle bana baktı. "Kimse onun başına gelenleri bilmiyor. Yaptığı devamsızlık yüzünden kaydının silinmesi çok normal."

"Başına gelenler," diyerek başını sallarken yüzü tekrar renk kaybetmişti. Boynunu çıtlatıp bakışlarını hocaya çevirdi. "Neredeyse Ceyda için hiç üzülmediğini düşüneceğim."

"Onunla senin kadar yakın değildim. Hoş, sen de yakın olduğun herkesi çok seviyor sayılmazsın."

"Bugün Berra'yı nasıl üzmem gerekiyor acaba diye düşünerek mi geldin?"

"Sen üzerinde düşüneceğim kadar önemli biri değilsin," dediğimde dudaklarımda gerçekçi bir tebessüm belirmişti. Berra dudaklarımdaki

tebessüme, sonra da gözlerimin içine baktı. "Amacım seni üzmek değildi," diye devam ettim cümleme.

"İrem geri dönmüş," dedi Berra gözlerini yeniden hocaya çevirirken. İlkbaharın güneşi tenini yakıyormuş gibi kaşlarını çatıp parmaklarıyla alnını örterek iç geçirdi. "Ona nasıl yaklaşmam gerektiğini bilmediğimden sadece uzaktan izledim. Ruh gibiydi. Işıltılar saçan elmas parçası olmaktan çok uzaktı, canı yanıyordu ve ilk kez bunu saklamıyordu." Gözlerine çöken hüznü profilinden bile görmek mümkündü. "Onu böyle gördüğümde hissettiğim tek şey, benim berbat bir arkadaş olduğumdu."

"Haksız da sayılmazsın," dedim dürüstçe, buna alınmadı. "Ama düzeltmek de senin elinde. Tabii ki bu durumdan gerçekten pişmansan. Kalbinde İrem'e karşı gerçekten sevgi veya buna benzer, şefkatli bir duygu varsa. Aksi durumda ona bulaşmanı istemiyorum çünkü yeterince yara aldı."

"Onu seviyorum," dedi Berra, bu kez o da dürüsttü. "İçimde bir yerlerde ona duyduğum sevgi ve kıskançlık doğru orantılıydı. Onu ne kadar seviyorsam o kadar kıskandım. Onun gibi olmak istedim." Derin bir nefes alırken omuzları suçluluk duygusunu taşıyamıyor gibi çöktü. "Bir elmas gibiydi. Benim olduğum her şeyin tam tersiydi. Olduğu gibiydi. Kötüyse kötüydü, iyiyse iyiydi ama olduğu gibiydi. Benim gibi maskeleri yoktu. O gerçekten İrem Naz Parlak'tı. Başka bir kimliği vardıysa bile gösterdiği kimliğinden daha kötü değil, aksine daha iyiydi ama o hep kötü taraflarını gösterebildi. Cesurdu."

"Onu anlatırken ona duyduğun hayranlık hissediliyor."

"Hayranlık." Başını sallayınca gevşek duran atkuyruğu sallandı. "Evet, bu doğru bir tanım. Ben ona hayrandım."

"Şimdi ne yapacaksın?"

"Yanında olmak istiyorum ama kabul eder mi bunu bilmiyorum, ben İrem olsaydım kabul etmezdim ama ben İrem değilim, hiçbir zaman da olamadım. Bizim Ceyda ile en büyük problemimiz buydu sanırım. İrem gibi olmak istemek ama İrem gibi olmaya çalıştığımızda bile İrem gibi olamamak. İrem olmak cesaret işi ama o zamanlar, İrem olmanın Berra olmak kadar zor olmadığını düşünüyordum."

"İrem seni geri çevirecek bir kadın değil. Eğer gerçekten hissettiklerini ona da gösterirsen, bir şansınız daha olur."

Berra omzunun üstünden yeniden bana baktı. "Lavin," dedi. "Ogün öyle şeyler söyledi ki ben korktum."

"Ne söyledi?"

Berra, ağzındaki kelimeler ona ağır geliyormuş gibi bir süre bekledikten sonra, "İrem'in mental olarak iyi olmadığını, korktuğunu söyledi," diye mırıldandı. "Önce Ceyda olayı, şimdi de babasını kaybetmesi... Ogün haklı olabilir mi? İrem için korkmak konusunda."

"Haklı falan olamaz," dediğimde gözlerine sinen rahatlamayı gördüm. "İrem'in kendisine zarar vereceğini mi düşünüyorsun? Ben düşünmüyorum. Kayıplar yaşayan biri kadar ıssız olması normal. İyileşene kadar kan kusması da normal. Ogün fazla *abi* gibi davranıp evhamlanıyor, aldırış etme."

"Ben de öyle düşündüm ama... Ne bileyim, korkuttu beni. Evhamlanıyorsun, böyle bir şey olmaz dediğimde de İrem'i kendisinden iyi kimsenin tanıyamayacağını söyledi. Bu cevap beni biraz korkuttu çünkü evet, İrem'i Ogün'den daha iyi kimse tanıyamaz. Onlar birlikte, bir arada büyüdüler."

"Korkmana gerek yok, İrem toparlanacak," diye üsteledim. "Söylediğim gibi Ogün sadece evham yapıyor. Sonuçta o da *babası gibi sevdiği* birini kaybetti." *Sonuçta o babası gibi sevdiği birini öldürdü,* diyemediğim için içime gerçekler diken olmuş, yakarak batıyordu.

"Ogün de mahvoldu," dedi Berra üzgün bir sesle. Bir an Berra'ya karşı olan duvarlarıma rağmen kızın o yılan tarafından zehirleniyor olması beni üzdü. Sessizce kalabalığa çevirdiğim bakışlarıma çökmeye başlayan öfkeyi görmemesini umdum. "Umarım Ogün, İrem'e iyi gelir. Birbirlerine iyi gelirler ve birbirlerini iyileştirirler."

Ogün onu öldürmezse, demek istesem de başımı sallamakla yetinip kalabalığı izlemeyi sürdürdüm.

Derse gitmek için okula girdiğimizde koridorlar çok kalabalıktı. Ceyda'nın kayıp ilanları panolardan sökülmüş, duvarlardan birinde onun fotoğrafında yüzünün sadece yarısının göründüğü yırtık bir kâğıt parçasından başka bir şey kalmamıştı. Bir canavar gibi o koridorda ilerlerken Ceyda'nın yüzünün yarısının göründüğü yırtılmış kâğıdın

önünden geçip omzumun üstünden Ceyda'nın yarım fotoğrafına baktım. Tek bir gözü ve dudaklarının yarısı görünüyordu. İçimde cehennem gibi yanan öfke körüklendi, pişmanlık kalbime bir sarmaşık olup dolaşamadan yanıp küle döndü.

Bakışlarım bir yangın gibi odağına giren her şeyi yakarak ilerlemeye başladığında dersliğin içindeki kalabalık artık yangında ateş almış ağaçlar gibiydi. Aynanın önünde Ogün ve İrem'in yan yana olduğunu gördüğümde bakışlarımdaki ateş bir çember gibi onların etrafını sardı ama onları yakmadı.

İrem, cam gibi bakan gözlerindeki ruhsuzluğu saklamıyordu, başı Ogün'ün göğsündeydi, gözleri ise bendeydi. Ogün şefkatle onun saçlarını okşuyor, zehirli yılanlardan farksız olan parmakları sarı saçların içinde ilerliyordu. İrem, elini Ogün'ün koluna koymuş, bu açıdan bakınca koluna sarılmış gibi görünüyordu. Oysa o gözlerde gördüğüm ruhsuzluk öyle derin ve içtendi ki sanki İrem, Ogün'ün tenine onu zehriyle eritip yok etmek isteyerek dolanmış bir yılandı ve Ogün o yılanın usulca tenine nüfuz eden zehrinden bihaber, o yılanı yok edebileceğine inanıyordu.

Tek küçük bir hareket. Başımı aşağı yukarı sadece İrem'in gözlerine saplanacak bir şekilde sallamamla İrem'in dudaklarına ruhsuz, küçücük bir tebessüm çizildi ve parmakları Ogün'ün onu saran kolunda dolaştı.

Çantam omzumdan kayıp yere düştü. Bakışlarımı kaldırıp gözlerimi ayırmadan ikisinde tutarken yarattığım alevler benim etrafımı da sarmış gibiydi. Mataramı koymak için yere eğildim, koymamla ayaklanıp parmak uçlarımda dimdik durmam ve parmak uçlarımda hızla dönerek bedenimi dans eden kalabalığa karıştırmam bir oldu. Isınmadan kalabalığa karışan bedenim yay gibi gerildi. Parmaklarımın ucunda, müzik kutusunun içindeki bir balerin gibi hızla dönüyordum ve bir kemanın sert, tehditkâr sesi her bir dönüşümde bana eşlik ediyordu. Her bir dönüşümde parmaklarımı düzleştiriyor, sonra tekrar ucuna çıkarak daha hızlı dönüyordum ve her bir dönüşümde gözlerim onlara tutunuyordu.

İrem'in dudaklarındaki gülümseme silindi. Tırnakları Ogün'ün çıplak kolunda şefkatle kayıyor gibi görünse de o pençelerin Ogün'e saplanmak istediğini biliyordum. Cehennem, mavi gözlerinde yükselen

bir okyanus gibiydi. Parmak uçlarımda dönüşüm yavaşladı, bir dizimi yere bastırıp, diğer bacağımı yana doğru ayırdığımda, dansçı kızlardan biri omuzlarıma tutunarak başımın üzerinden zıplayıp geçti, parmak uçlarında dönmeye başladı ve aniden kalkmamla kızla yer değiştirdik. Şimdi ikimizin de bir ayağı dizine yaslı duruyor, tek ayağımızın üzerinde, parmak uçlarımızda yükselerek dönüyorduk. Kemanın sesi daha da şiddetlendiğinde Ogün dudaklarını İrem'in sarı saçlarına bastırdı ve o an, İrem'in mavi gözlerindeki zehrin kıvam kazandığını gördüm.

Ogün'den uzaklaşmasıyla Ogün'ün eli havada kaldı ve İrem, taytının kenarlarından sarkan siyah tüller yeri sürüklerken dans ettiğimiz alana doğru yürümeye başladı. Her bir adımında kemanın sesine davulun vuruşları ekleniyordu; kalçalarının hizasında kalan ellerini suda hareket eden küçük bir dalga gibi yavaşça hareket ettirerek havaya kaldırdı, parmaklarının ucuna yükseldi ve tüller yerden havalanarak etrafa savrulmaya başladığında şimdi İrem de parmaklarının ucunda ustaca dönüyor, tüller bedenine sarmaşık gibi sarılıyordu.

Ogün'ün gözleri ondaydı. Arkasından bir timsahın avına baktığı gibi bakıyordu ama bilmediği bir şey vardı. Nehrin kenarına ilerleyen o leoparı bacağından yakalayıp suyun içine çekebilir, yaralayabilirdi ama sonunda leopar onu dişlerinin arasına alıp parçalayarak karaya çıkaracaktı.

Gerekirse o leoparı, bir başka leopar olarak ben eğitecektim.

İrem'in öfkesiyle ateşlenmiş gibi görünen dans, kaslarımızdaki ağrılar çoğalana ve kemanın sesi hafifleyip yerini sadece davulların keskin vuruşlarına bırakana dek sürdü. Sonunda müzik kesildiğinde İrem tam karşımda duruyor, birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk ve arkasındaki Ogün de bizi izliyordu.

Hayat tam da böyleydi. Karşında durduğunu sandığın kişi dostun, arkanda durduğunu sandığın kişiyse esas düşmanın olabilirdi.

"Muhteşemsiniz," dedi Ogün avuçlarını birbirine vurarak. Diğer dansçılar da gülüşerek etrafa dağılırken kendilerini ve bizi alkışlıyorlardı. Ogün, İrem'e kırılgan bir nesneye yaklaşıyor gibi yaklaşırken bunu benim gözümü boyamak için yaptığını bildiğimden tepkisiz bir suratla onu izledim. Elini İrem'in omzuna koymasıyla İrem'in bedeninden

buz gibi bir ürpertinin geçip gittiğini gördüm. "Dans etmek sana iyi geliyor."

İrem, gözlerini gözlerimden çekmeden, "Evet," dedi. "Endişeye gerek yok, ben iyiyim. Kendimi dinlemem gerekiyordu." Bakışlarını yana çevirdi ama Ogün'e bakmadı. "Sizi endişelendirdiğimi biliyorum."

Ogün bu duydukları onu rahatsız ediyormuş gibi dudaklarında gergin bir tebessümle başını salladı. "İyi olmana sevindim. Beni nasıl korkuttun anlatamam. Telefonlarıma bakmamak gibi huyların yoktur. Beni çok endişelendirdin." Bu cümleleri benim gözümü boyamak, İrem'in durumunun ne kadar kötü olduğunu göstermek için kurduğunu biliyordum.

İrem, "Boğuluyordum," dedi dürüstçe. Hâlâ boğuluyordu, bunu biliyordum ama bunu dillendirmemeyi seçti. Ogün'e istediğini vermeyecekti.

Terli, çıplak belime dokunan elin sahibi ürpermeme neden oldu. Kartal, "Toplanmışsınız," derken dudaklarında sıcak, yalanlarla örülü bir tebessüm vardı. "Birader, rahatla artık, bak gelmiş İrem." Gözlerini İrem'e çevirdiğinde eli hâlâ belimdeydi. "Şu adamı ne kadar endişelendirdin anlatamam. Dönmene çok sevindim."

İrem, oyunu kuralına göre oynamak ister gibi derinleşen bir gülümsemeyle, "Buralar bensiz çok boş kalmış," dediğinde Ogün daha da gerildi. Onun bize iyi olduğunu, iyileşebildiğini göstermesini istemiyordu. "Doldurmaya geldim."

"İşte bu," diyerek yumruğumu ona uzattım ve yumruğuyla yumruğuma vurup gülümsedi.

"Sadık amca da senin iyi olmanı isterdi zaten," diyerek zehrini birden ortaya bırakan Ogün'ün kurduğu cümle, ortada zemheri rüzgârlarının esmesine neden oldu. İrem'in yüzünün renk kaybedip grileştiğini gördüğümde Ogün'ün istediğine ulaşmanın verdiği hazla elini İrem'in omzunda daha da sıkılaştırdığını fark ettim. Omzunu sıvazlarken, "Geçecek bebeğim," dedi kalın sesiyle. "Yalnız değilsin. Sadık amca *yoksa* ben varım."

Boynumdaki damarlar sarmaşık gibi boynumun derisini gerdiğinde Kartal'ın belimdeki parmaklarının sıkılaştığını hissettim. İrem, cam

gibi gözlerini kaldırıp bana, ardından Kartal'a dokundurdu ve "İyi ki varsın, Ogün," dedi. "Endişe etme. Ben çok iyiyim."

"İyiyim masalını bana okumana gerek yok," dedi Ogün onu bastırıp manipüle etmeye çalışarak. "Seni tanıyorum, İrem. Seni biliyorum. Kalbin kırık, üzgünsün, yıkıldın ama bunlar geride kalacak. Acını özgürce yaşayabilirsin ama yanında olduğumuzu sakın unutma."

İrem'in dişlerini birbirine bastırdığını fark ettim. Elini Ogün'ün elinin üzerine koymasıyla Ogün'ün bakışlarının onun profiline akması bir oldu. "İyiyim, babam gibi davranma. *Babam öldü,* Ogün ve başka bir babaya ihtiyacım yok."

Ogün, onu bilerek incitmiş olmasına rağmen, onu incitmiş olmak zulümmüş gibi gözlerini yere indirip, "Üzgünüm," diye fısıldadı, sesine nasıl bu kadar gerçekçi bir titreme ekliyordu akıl sır erdirilecek iş değildi doğrusu. *Akıl hastası,* diye düşündüm. O kesinlikle normal bir insan değildi.

"İrem," dedi Kartal, parmaklarını belimden uzaklaştırınca dokunuşlarının gerisinde kalmak tenime kimsesizlik tohumları ekti. "Ogün senin *iyiliğini* istiyor. Seni çok *önemsiyor.* Evet, kalbin kırık ama onun sana olan *sevgisini* görmezden gelme. Ogün *yanında.*"

İrem gözlerini boşluğa indirdi, bunların bir oyun olduğunu bilmesine rağmen teninden dışarı dökülen acıyı görebiliyordum. Ogün, Kartal'ın yanında olmasına şaşırmış gibi Kartal'a baktı, sonra bu destek ona çok keyif vermiş gibi minnetle gülümsedi.

"Üzgünüm, hassas davranıyorum, değil mi?" İrem, Ogün'e doğru dönüp kollarını onun boynuna sardığında kalbinin her bir atışında yaşam kaybettiğini, bundan nefret ettiğini ama buna mecbur olduğunu hissettiğini biliyordum. "Üzgünüm, Ogün," diye fısıldadı. "Senden başka hiç kimsem kalmadığını neredeyse unutuyordum. Bu hayatta *tek varlığım sensin.* Aşacağım, şımarık bir çocuk gibi sana sataşmayacağım. Çünkü *sadece ben değil, sen de babanı kaybettin.* Öyle değil mi?"

Ogün, çenesini İrem'in omzuna yasladığında aklının içinden kayıp giden düşünceleri tutamadığını, onlara yetişemediğini biliyordum. Parmaklarını İrem'in beline bastırıp yeşil gözlerini boşluğa dikerek, "Elbette, Sarışın," dedi bir gerçeğin henüz yeni farkına varıyormuş

gibi. "Tıpkı senin gibi *ben de babamı kaybettim*. Sadık Parlak benim de babamdı."

İrem, kollarını Ogün'ün boynuna daha sıkı sardığında içten içe onu boğmak istediğini biliyordum. Her nasılsa kalbindeki kırıklar, benim göğsümün içine batıyor gibi hissetmeden duramadım. Çok acıydı. Babasının katiline ve gelecekte kendisinin katili olmak isteyen birine sarılıyor olmak. Ona, *tek varlığı* olduğunu söylemek.

"Belki bunun için çok erken ve bunu istememek senin elinde," diyen Ogün'ün ne diyeceğini biliyormuş gibi bakışlarımı anlık Kartal'a dokundurdum ama Kartal bana değil, gözünü bile kırpmadan, pürdikkat Ogün'e bakıyordu. Bir sonraki cümlenin kaderi büyük oranda etkileyeceğin bilmek göğsümdeki huzursuzluk denizinde dev dalgaların büyümeye başlamasına neden oldu. "Dışarı çıkmak ister misin? Biraz farklı bir hava solumak, belki kafaları çekeriz, eğleniriz, ne bileyim."

Ogün'ün çok düşünceli biriymiş gibi çekinerek kurduğu cümlelerin sonunda İrem'in kalbini hedef alan şarjörü ağzına dek dolu, tetiğin ucunda Ogün'ün parmağının beklediği soğuk bir namlu vardı. İrem bu silahı görebiliyordu ama Ogün görmediğini sanıyordu.

İrem, parmaklarını Ogün'ün saçlarına kaydırırken, "Her zaman beni önceliğin yaptın, yıllardır bu böyleydi," dedi zehir saçan bir sesle. "Beni mutlu etmek için ortaya attığın fikrin bile beni yaralamasından korkarak konuşuyorsun. Hatırlıyorum da yıllardır ne zaman üzülsem, beni üzen şeyin karşısında durdun." Ogün, İrem'in verdiği bu ayrıntı karşısında buz gibi oldu; bilmemizi istemiyordu.

"Bunları konuşmamıza gerek yok-"

"Biri beni üzdüğünde ona dünyayı zehrettin. Ne zaman bir şey istesem, istediğim şeyi olsun diye canını dişine taktın. Bu hayatta benden önemli bir şeyin yokmuş gibi davrandın. Sen harika bir adamsın," diye devam etti İrem sözcüklerine. Bu sözcüklerin bizi işkillendirmesinden korkuyor gibi put kesilmiş Ogün, sertçe yutkunup İrem'in saçlarını okşadı.

"Elbette öyle olacak. Sen benim biricik kız kardeşimsin, değil mi?"

"Biliyorum. Bu dünyada uğruma her şeyi yapacak biri var, o da sensin. Seni çok seviyorum," diye zehirledi İrem onu.

Ogün'ün yüzü anbean renk kaybederken kollarını İrem'den uzaklaştırıp, "Bu kadar duygusallık yeter, ufaklık," dedi. "Dışarı çıkıyor muyuz?"

İrem, dudaklarındaki buruk tebessümle, "Çıkıyoruz," dedi.

"Bir kulübe gitmek İrem'e iyi hissettirmeyebilir, isterseniz birlikte bir meyhaneye gidebiliriz," dediğinde Kartal, Ogün bu fikirden hoşlanmamış olsa da yarım ağızla, "İrem istiyorsa," diye mırıldandı.

"Daha önce hiç meyhaneye gitmemiştim," dedi İrem. "Bu olabilir."

"Meyhaneler pek senlik yerler değil, tatlım," dedi Ogün, onu vazgeçirmeye, bir kulübe, daha kolay etkisiz hâle getirebileceği, travmalarını tetikleyebileceği bir yere çekmeye çalışıyordu.

"Gidip görmeden bunu bilemeyiz ki," dedi İrem ruhsuz bir sesle. "Meyhaneye gidelim. Kartal bu işlerden anlıyor gibi. Bırakalım da rezervasyon işini o halletsin."

Ogün yeni bir plana ihtiyacı varmış gibi düşüncelere dalmış hâlde, "Siz bilirsiniz," dedi.

"Bence de bu konuda Kartal'a güvenin," diyerek konuya daldım. "Bu elit keko, oldukça güzel mekânlar biliyordur. Hem içip kafa dağıtmak istiyorsanız bence de doğru yer bir gece kulübü yerine meyhane."

"Hayatında kaç kez meyhaneye gittin acaba?" diye sordu Kartal eğleniyormuş gibi.

Çenesindeki ve boynundaki izlere bakıp, "Sen her gece bir yerlere gidiyorsun belli," diyerek çenemle izlerini işaret ettim. Bundan hiç mutlu olmasam da bu izlerin mimarının başka bir kadın olduğuna hiç kimse değil, Ogün inanmalıydı.

Ogün, gülerek Kartal'ın izlerine bakarken, "Geçen gün soracaktım da densizlik olmasın diye sormadım," dedi.

Doğru bir yere parmak bastığımı hissetsem de içimde fırtınalar koparan o kıskançlık hissi damarımın içinde başka bir kalp daha varmış gibi atıyordu. Yoğun bir duygunun esiri olduğumu hissedince gözlerimi Kartal'ın izlerinden çekip, düşmanıma çevirdim. "Çiftleşme zamanı yaklaşmış erkek kediler gibi işte," diye alay ettim. "Sokağa koku bırakıyor, abisi."

Kartal içimde yanan kıskançlık ateşini biliyormuş gibi parmaklarını belime yerleştirince dokunuşu beni sakinleştireceğine daha da ateşlerin

içine itti. Konuyu açan ben olmama rağmen hissettiğim kıskançlığın damarlarımı ateşe verdiğini, alevden kablolar gibi tenimin altında ilerleyen damarların canımı acıttığını hissettim.

Ogün keyfi yerine gelmiş gibi güldü. Aramızda kan bağı olmadığını bildiğinden, bir şeyler yaşamamızdan korktuğu belliydi. Kartal'ın cinsel hayatından bu şekilde bahsetmem onu keyiflendirmiş olmalıydı. Kartal'a karşı biraz olsun ilgimin olmadığını düşünürse, işler lehimize ilerlerdi çünkü bu sapığın yeni rotası benmişim gibi görünüyordu. Fotoğrafların duvarlardaki duruşunu hatırlamak kanımın birden çekilmesine neden olunca gözlerimi yeni bir dans koreografisi için bir araya gelmeye başlayan gruba çevirdim.

"Diğerlerini de davet edelim," diyen İrem, Ogün'ün yine sinirlerini zıplatmış gibi kaşlarını çatmasına neden oldu. Ne kadar kalabalık olunursa Ogün'ün karanlık kafasının oluşturduğu planlar o kadar sınırlandırılacaktı. "Ne Cenk'in ne de diğerlerinin telefonlarına dönebildim, kendimi suçlu hissediyorum. Onlarla vakit geçirirsem daha iyi hissederim."

"Haklısın," dedi Kartal. "Herkes epey endişelendi. Hem meyhaneler kalabalıkken çekilir, eğlenceyi o zaman doruklarda hissedersin." Kartal, bu kez elini belimden çekip dirseğini omzuma atınca ona yandan sinir bozucu bir bakış gönderdim. "Değil mi?" diye sordu. "Bizimkilere de haber verelim." Gözlerini İrem'e çevirdi. "İrem, emin ol bizim tayfa senin moralini yerine getirir."

İrem omuz silkerek, "Siz bilirsiniz," dedi.

Bu Ogün'ü daha da sinirlendirdi ama çaktırmamak için elinden geleni yapıyordu.

İrem'i öldürmek, yok etmek, kaybolmasını sağlamak şu an istediği tek şeydi. Bu bana oldukça korkunç gelse de onun hastalıklı zihninin içinde dolaşırken o zihnin üretebildiği her şeyi anlayabilmeye, görebilmeye başlamıştım.

İrem ve Ogün'ün yanından ayrılarak okulun bahçesine çıktığımda nefes alabilmek birden çok zor geldi. Toprak'ın bahçedeki büyük ağacın önünde oturduğunu gördüğümde adımlarım ona çevrildi. Kartal, İrem ve Ogün ile orada kalmıştı ama benim Ogün'e biraz daha tahammül edecek hâlim kalmamıştı.

Bir an evvel olanlardan uzaklaşmak zorundaydım, yoksa bir noktada öyle bir parçalanacaktım ki gözlerimde gördükleri delilik, dudaklarımdan dökülen ölüm kokan kelimeler olacaktı. İnsan patlayacağı noktaya geldiğini hissettiğinde kaçmayı bilmeliydi çünkü kaçmazsa felaketi kendi dili, kendi gözleri yaratabilirdi. Bunu hissettiğim ilk an, deliliğimi kafamın içine mühürleyip kelimeler boğazımı ateş gibi yakarken oradan uzaklaştım.

Toprak beni fark ettiğinde dizlerini karnına doğru çekip dizlerinin önüne yerleştirdiği kitabı kapatarak kenara bıraktı. Gözlerim kitaba kaydığında bir an dudaklarım aralandı, sonra anılar kafamın içinde dağılıp hafızama yerleşmiş acıyı bana hatırlattı. Okuduğu kitabın kapağına baktığımı fark edince büyük avucunu kitabın kapağının üzerine kapatarak bana baktı, dudaklarında yorgun bir gülümseme belirdi.

"N'aber?" diye sorarken yanına çöküp bağdaş kurdum.

Elini kitabın kapağından çekmeden, "Sıradan, senden?" diye sordu ama gözlerinde gördüğüm sıradan olmaktan öteydi, boşluktu, hissizlik orada kulaç atıyor gibiydi ya da hisleri öyle bir boğulmuştu ki her bir his, ceset gibi cansızca gözlerinde yüzüyordu.

"Aynı." Omzumun üstünden ona baktım. Gözlerini kalabalığa çevirip derin, göğsünü kabartan bir nefesi içine çekti ama o nefese rağmen içinin nefes dolmadığını düşündüm. "Neden sıradan?"

"İnsanları izliyorum, aralarında görmek istediğim kişiyi göremiyorum, artık o kalabalığı ne kadar izlersem izleyeyim bir daha o kalabalıkta görmek istediğim kişiyi göremeyeceğim. Bu yüzden sıradan. Buna sıradan diyorum, başka bir sıfat ekleyecek olursam kaldıramazmışım gibi geliyor." Gülümserken bu kadar yorgun görünen birini daha görmediğime emindim. "Kaldıramayacağım yeni bir sıfat daha göğsümün kafesinde özgürlüğünü çaldığım kuş olsun istemiyorum."

"Göğsünün içinde yeterince özgürlüğünü çaldığın kuş var o hâlde," dediğimde bunu zaten bildiğimi göstermek ister gibi gülümsedi bana.

"Göğsümün içinde ölü bir kuşla yaşıyorum, kanadı bile kuruyup kırıldı ama geceleri hâlâ nasıl oluyorsa o kanadı capcanlı çırpıyor içimde."

Gözlerimi gözlerinden uzaklaştırdım, uzaklaştırmasam boğazıma dolan kelimeler beni ağlatırdı; onları sarf etmeyecek olsam bile ağlardım.

"Dilinin ucunda sormaktan korktuğun kaç soru var merak ediyorum," dedi Toprak, aynı, yüzüne yapışmış gibi duran ama kederini gizlemesine engel olamayan o gülümsemeyle bana bakıyordu.

"Sigaran var mı?" diye sorarken soracağım diğer soruların her biri göğsümün kafesine mermi kovanı gibi düşüyordu. Kot ceketinin ön cebine koyduğu, sıkıştığı için buruşmuş sigara paketini çıkarıp önüme koyunca teşekkür ederek paketin içinden bir sigara çektim, paketin içinde bir tane de çakmak vardı. Sigaranın ucunu ateşe verdiğimde gözlerini yeniden bahçedeki kalabalığa çevirmişti. Büyük bir nefes zehri içime çekerken bakışlarım onun gözlerinin takip ettiklerine kaydı. Her bir yüzde onu arıyor gibi yabancıları sakince izliyordu.

"Zor olmuyor mu diye başlıyorlar genelde soruya," dediğinde duraksadım. "Sen böyle sorular sormuyorsun çünkü biliyorum, birbirine çok yakın duygular hissettik, aynı şeyi iki farklı karakter olarak yaşadık. Farklı konumlanmış iki yıldızın gökyüzünde meydana gelen, ikisini de aynı şekilde etkileyecek bir gök olayını izlediği gibi izledik."

"Hep çok ıssızsın."

"Kalabalık yanımı kaybettim, kalabalığa bakınca bulurum umudunu da kaybettim, belki beni ıssız kılan budur, belki artık sadece kafamın içindeki kişiyle konuştuğum için böyledir." Gözlerini çimlere indirip çimlerin içinden başkaldırmaya başlayan bir papatyaya baktı. "Onunla kafamın içinde yan yanayız, onunla kafamın içinde hiç susmuyoruz, onunla kafamın içinde hep konuşuyoruz."

"Seni anlamanın beni bu kadar rahatsız edeceğini düşünmemiştim," diyerek bakışlarımı farklı yöne çevirdiğimde sertçe yutkundu.

"Ama sen daha şanslısın," dedi. "Sen onun sesini daha fazla duydun, onu daha fazla gördün, daha fazla yanında oldun. Bu seni daha mı şanslı yapar yoksa daha şanssız mı, uzun uzadıya düşününce sanırım bu cevaptan biraz korktum." Gözlerini ellerine indirdi. "Kafamın içinde sadece benimle ama merak ediyorum, onun da kafasında sadece onunla mıdır?"

"Ne?"

"Tıpkı benim kafamın içinde olduğu gibi onun içinde de onunla mıdır?"

"Seninleydi," dediğimde sertçe yutkunup gözlerimin içine baktı. "*Seninle* birlikteydi, Toprak."

"Kalbi de benimle birlikte miydi?"

"Şüphe duymadığına eminim," dedim, başını aşağı yukarı sallarken umutları başından aşağı kül gibi yağdığından mı böyle çaresiz görünüyordu?

"Benimle olmadan öncesinde eğer o, onunla olmayı göze alabilseydi, ben olamayacaktım. Biliyorum. Ondan gelen bu hissi bile kabul ediyorum." Parmaklarıyla oynarken gülümsüyordu. "Beni sevdiğini biliyorum, onu son kez gördüğümde de beni seviyordu, biliyorum." Tekrar bana bakarken gözlerinde yargılama yoktu. Keder vardı. "Ama onu da çok sevdi. Kalbi bir yıldız gibi bana kaymasaydı, belki de şu an hâlâ burada olacaktı, belki de şu an..." Gözlerini yere indirdi. "Onunla olacaktı."

"Kendini mi suçluyorsun?"

"Ben onun hikâyesindeki ana karakter olmak için geldiğimde onun bir gün gideceğini hiç düşünmemiştim. Bilseydim hiç gelmezdim."

"Kardelen her şeye rağmen, yaşayacağı ve yaşatacağı her şeye rağmen seni severdi. Seni sevmekten korkmazdı. O sevmekten hiç korkmadı."

"Beni hep cesur sandı. Oysa ben de en az *onun* kadar korkaktım. Onu sevdiğimi söylemezsem, içimi ona açıp göstermezsem, beni değil, onu geri sever sandım. Bu da korkaklıktı. Ben sevdiğini korktuğundan itiraf eden biriydim, o korktuğundan sevdiğini diyemeyen biriydi. Biz *onunla* benziyoruz. *Ona* kızıyorum." Kaşlarını çattı. "Benden onu almadığı, benimle savaşmadığı, benim gibi korkak olduğu için kızıyorum. Yenilsem de sorun değildi, belki ben yenildim diye o yaşardı. Şimdi ne fark eder? Ben yine yenildim. Yine yenilen ben oldum. *O* iki kez yenildi belki ama ben de yenildim. Keşke bir kez yenilen ben olsaydım, ikinci kez yenilen kimse olmasaydı. Benimle savaşıp kazansaydı. Kardelen'e uzaktan bakıp gülümsemeye bile razıydım."

"Alper de böyle olsun istemedi, sen de istemedin. Sen cesurdun, Kardelen'in gözünde hep cesurdun," diye mırıldanıp sigaramın külünü yere silktim. "Kardelen cesur bir kalp istiyordu, cesurca sevmek, sevilmek istiyordu ve ona bunu veren *sendin*."

"Ben de korkağım, o da korkak ve şimdi ikimiz de korkaklığımızın bedellerini ödüyoruz. Ben onu sevdiğimi korktuğum için haykırdım, o korktuğu için onu sevdiğini haykıramadı ve şimdi bu ikisinin bedeli ikimizin peşini hiç bırakmayacak."

"Farklı sebeplerden korktunuz," diye fısıldadım kendi kendime.

"Ve farklı sebeplerden korkup aynı kadere mahkûm olduk."

Elimi omzuna koymak istedim ama izlenme ihtimalimiz bu hareketi yapmama engel oldu. Sessizce kendine ettiği işkenceyi izledim. Sessizliğim sigaranın ateşinden çıkan çıtırtıların bile güçlü bir şekilde duyulmasına neden olacak boyuta ulaştığında, "Bir gün," diye girdi söze. Ne söyleyeceğiyle ilgili en ufak bir fikrim olmasa da bilmediğim o şeyle ilgili bir acı, henüz onu öğrenmeden içime yerleşip ruhuma yayılmaya başladı. "Kendimize kurduğumuz küçük dünyada birlikte olduğumuz bir gün..."

Anılar etrafa dağılmaya başladığında kelimeler beni o anının içine doğru hızla çekmeye başlayan bir girdaba dönüştü.

Anıların içinde ilerlemeye başlamamı sağlayan onun sesiydi. Bir evin ateşler altındaki koridorunda ilerlemek gibiydi. Ateşleri görmüyordum ama sıcaklığını hissediyordum. Koridorun sonundaki odadan gelen kahkaha sesini duyduğumda anılarımın üzerini kaplayan toz tabakası etrafa dağıldı. Kapının kulpunu indirip içeri girdiğimde onu gördüm. Toprak'ın sesi anıları örmeye devam ederken işte oradaydı. Toprak'ın yatağının üzerinde bağdaş kurarak oturmuş, önündeki albümü karıştırıyor, belli aralıklarla benli omuzlarını oynatarak neşeli kahkahalar atıyordu.

"Ortaokulda ne kadar şirinmişsin," diye kahkaha attığında, Toprak sandalyesiyle kendi etrafında dönüp kulağının arkasına yerleştirdiği kalemi ağzına alarak ona dik dik baktı. "Göbeğe bak. Tam şirin, tombik ekmek dönermişsin."

"Herkes senin gibi olduğun kadar güzel göründüğü bir çocukluk geçirmiyor," dediğinde Toprak, Kardelen gözlerini kaldırıp utancını gizlemeye çalışır gibi dudaklarını birbirine bastırdı. Kalemi parmaklarının arasında çevirerek öne doğru eğilip, "Ben içeriden çantanı getireyim, birazdan bizimkiler gelir, çantanı başkasının sanıp karıştırmasın-

lar," dedi. Toprak ayaklanıp odadan çıkarken Kardelen gülümseyerek arkasından bakıyordu.

Tam önünde, tüm hisler kalbime birikmiş hâlde ona bakarken beni fark etmedi, oysa ben özlediğim yüzüne içimde dinmeyen o fırtınanın ona dokunmasından korkarak bakıyordum. Gülümsemesi hâlâ kafamın içindeki son hâli kadar güzeldi. Geçmişten bir anının içinde olmamıza rağmen sanki o kadar yanımdaydı ki gelecek bile geçmişe dönüşmüş, ikimiz şu ânın içinde yeniden bir araya gelmiştik. Keşke bu anının içindeyken beni görebilseydi.

Toprak elinde çantayla içeri girerken çantanın açık gözünden yere düşen fotoğraf bir anlık sessizliğin etrafta çığlık gibi yankı uyandırmasına neden oldu. Kardelen'in gözleri polaroid fotoğraf karesine dokundu, kahverengi gözlerini kaplayan siyah göz bebeklerinin genişleyişini bizzat gördüm; o âna ait olmamama rağmen gördüm. Toprak tek dizini yere bastırarak kitabı eline alıyordu ki Kardelen birden yataktan fırlayıp Toprak'ın önüne koştu, dizlerini yere bastırıp fotoğrafı Toprak'ın elinin altından sertçe çekip aldığında Toprak şaşırarak ona bakakaldı.

"Ben hallederim," derken gergin görünüyordu, dudaklarındaki gülümseme bir çizgiye dönüşerek mimiklerini altında kaybetmişti. Toprak durmuş, sadece Kardelen'in gerginlik yüklü telaşını izlerken tepkisizdi. Kardelen'in elinde tuttuğu kitabı görebilmek için anıların daha da derinlerine indim, Toprak'ın sesi kitabın kapağının üzerindeki resmi ve yazıyı var etti; şimdi o polaroid fotoğrafı görebiliyordum.

İçinde Alper'in de olduğu bir fotoğraf karesiydi. Karede Kardelen, Yunus Emre ve Kartal da vardı.

Zamanın içinde düşmeye başlamış gibi hissederken Kardelen'in gözlerine çöken hüzün, sadece benim değil, Toprak'ın da farkına vardığı bir durumdu.

Toprak, siyah gözlerini kitaba indirip, "Paniklemene gerek yok," dediğinde Kardelen gözlerini kaldırıp Toprak'ın ruhunu görebiliyormuş gibi endişeyle ona baktı.

Toprak ona içtenlikle gülümsediğinde Kardelen'in ruhunda mahşer ateşi yanmaya devam ediyordu, bunu biliyordum çünkü onu tanıyordum.

"Düşündüğün gibi değil," diye fısıldadığında Toprak duraksayıp elini Kardelen'in saçlarına yöneltti.

Kardelen'in bukleler şeklinde yüzüne düşen saç tellerini kulağının arkasına iterek, "Kalbin hatıralara sadık biriyse, ona bunun için kızacak biri gibi miyim?" diye sordu Toprak. Kardelen duraksadı, sanki kendisi de anlamaya çalışıyordu. Kalbi hatıralara sadık birisi miydi? O yüzden mi o fotoğrafı çantasında sürekli olarak taşıyordu?

"Sanki sana saygısızlıkmış gibi olmaz mı?" diye sordu Kardelen, ikisi de yerde oturuyor, birbirlerinin gözlerinin içine bakıyordu. "Sadece... Ben her zaman ne hissettiğini hatırlamak isteyen biriyim."

Kardelen bu söylediklerinde içtendi. İçten olduğunu biliyordum çünkü onu tanıyordum. O bir roman karakteri olsa, onu yazan kişi bile onu anlayamaz, gerçekten ne istediğini göremezdi ama ben anlıyor, görebiliyordum; ben onun dostuydum.

"Seni seviyorum, Toprak. Bunu biliyorsun, değil mi? Bu fotoğrafı çantamda taşımam, bazen kalbim kırılmış gibi hissetmem, hatırladıklarımın canımı yakması sana duyduğum sevgiyi azaltmaz, gölgelemez. Bazen canın çok yanar ve iyileştiğinde bile canının acıdığı günleri hatırlarsın çünkü unutursan şu an olduğun insan olamazsın." Elini Toprak'ın yanağına koyup, "Seni sevdiğim her âna şükrediyorum," dedi. "Kalbim yeniden atmaya başladığı için şükrediyorum. Sen bana yeni bir kalp bahşettin."

Toprak, Kardelen'in avucunu öperken, "Biliyorum," dedi. "Gözlerinde gördüğüm kalp kırıklığından hiçbir zaman korkmadım," diye yalan söylediğinde anıların köşesine geçmiş onu izleyen ben, bunun yalan olduğunu biliyordum fakat Kardelen bilmiyordu. Bu yalanı Kardelen'in kalbindeki endişeyi yok etmek için söyleyen o, geceleri bu yalanla yatağa girdiğinde sancıdan uyuyamıyordu. "Beni sevdiğini biliyorum." İçinden, bir zamanlar onu sevdiğin gibi, dedi ama bunu dışından dillendirmedi, ben biliyordum, duyuyordum, görüyordum çünkü o anıların içinde onun tarafından davet edilmiş bir misafir olarak geziyordum.

Kardelen, "Bir kez daha dünyaya gelme şansım olsa," diye başladığı cümleyle beraber, Toprak'ın siyah gözleri gözleriyle buluştu. "Ben yine seninle olmayı seçerdim."

Toprak, Kardelen'i başının arkasından yakalayıp göğsüne çekerken, polaroid fotoğraf usulca yere düşüp ikisinin arasında öylece kaldı.

Toprak'ın kafasının içinden, "Korkak olduğumu bilseydin," diye bir düşünce geçti. "Bunu öğrenseydin, onun gibi korktuğumu bilseydin," bunları Kardelen hiç duymadı, "biliyorum, içimin çiçeği, ilk onu seçen kalbin, yine ilk korkağına gider, yine onu severdi."

Kalbimin derinlerinde kulaç atmaya başlayan o sorunun cevabını düşündüm. Cesurca sevilmek isteyen Kardelen, sırf kaybedilmemek için korkakça sevgi sunulduğunu bilseydi, ne hissederdi? Belki bunun için Toprak'a kızmazdı ama Toprak'ın cesur biri olmadığını da düşünür, bunu içten içe zor da olsa kabullenirdi. Aşkını korktuğu için haykıran bir adam ve korktuğu için aşkını susan bir adam. Kardelen'i göğsüne bastırmış boşluğa bakarken bir gün Alper'in cesur bir adam olmasından korkuyordu; bir gün Kardelen'in, Toprak'ın çok korktuğunu anlamasından korkuyordu. Zaman akıp gittiğindeyse Alper'in bir gün bitmesinden korktuğu korkusunun en büyük pişmanlığına dönüşeceğiydi; Toprak, Alper yerine pişman olacaktı. Alper'in korkusunu bir kenara bırakmasından korktuğu, bunu istemediği için çok pişman olacaktı. O gün bunu bilmiyordu, beni anılarının içine davet ettiğindeyse biliyordu ve kelimeleri o an geçmişe ait olmadığı bir andan pişmanlıkla yükseliyordu.

Anıların içinden beni usulca çekip çıkaran yine onun anıları var eden sesi oldu. "O gün," diye devam etti cümlesine. "O gece, eğer benim de bir korkak olduğumu bilseydi ne düşünürdü merak ettim. Eğer hiç olmasaydım, bir korkağı sevmeye devam eder miydi diye de merak ettim. Kalbine bir başkası dokunur mu? Dokunsa bile onu unutturur mu? Beni sevdiğini hep bildim, seçeceği kişi olacağımı da hep bildim ama onun seçeceği kişi olmak için savaşan, didinen bendim, hiç savaşmasaydım ve sadece beni sevdiğini izleseydim, kazananın kim olacağını biliyorum."

"Bence ikiniz de içten içe birbirinizi kıskanıyorsunuz," dedim dürüstçe. "Ve yine ikiniz içten içe, kimsenin anlayamayacağı kadar çok birbirinizi anlıyorsunuz."

"Muhtemelen şanslı olanın ben olduğumu düşünüyordur."

"Muhtemelen."

"En şanssızın ben olduğumu anlasaydı içi rahatlamazdı," diye mırıldanıp oturduğu yerden kalktı. "Ben gideyim."

"Meyhaneye gideceğiz," dediğimde duraksayıp omzunun üstünden bana baktı. "Sen de bizimle gel."

"Ne işim olur?" diye sorduğunda, "Gel," diye üsteledim. "Ortada olduğunu görmelerini istiyorum. Senden şüphelendiğimiz düşünülmesin."

Bir an durup gözlerimin içine dikkatle baktı. Öfke yeniden orada, kara gözlerindeydi. Her şeyi yapabilir gibi bakıyordu, birini gözünü kırpmadan öldürebilir, umursamadan gidip teslim olabilir gibi. O kadar vazgeçmişti ki artık geleceğini göremiyordu, önüne düşen bir sonraki adım umurunda değildi. Hazırdı. Hayatını bitirmeye çok hazır görünüyordu.

"Gelmeli miyim?"

"Gelmelisin," dedim, bir yanım onu yalnızlığından sıyırmak da istiyordu, bu boş vermişliği geride bırakamayacaktı belki ama hiç değilse yanında birileri olmalıydı. Gözlerimin içine birkaç saniye baktıktan sonra başını salladı.

"Geleceğim."

Zaman bir roman sayfası gibi çevrilerek ilerledi. Şimdi bir başka gecenin koynunda, içimdeki düşünceler zihnime çukurlar kazarken önümden geçip giden arabaları izliyordum. Far ışıkları tenimi bir aydınlatıyor, bir karanlığın kollarına emanet ediyordu. Üzerimde saten, siyah bir elbise vardı; sırtımda çapraz askılarını hissettiğim elbisenin dizimden başlayarak oldukça derinleşen yırtmacını uçuran rüzgârın ortasında dikiliyordum. Saçlarım jilet gibi omuzlarıma dümdüz iniyordu, yüzümü örten makyaj ifadelerimi arkasına saklarken sadece arabaları izlemeye devam ettim. Kartal'ın büyük avucunu belimde hissedince gözlerim yavaşça ona çevrildi, siyah gömleği, siyah pantolonu ve siyah kol saatiyle bu gece, gece ona dönüşmüştü.

"Karaköy'ü çok severim," dediğinde gözlerimi arabalara çevirdim. "Bu gece için hazır mısın karıcığım?"

"Hazırım," diye fısıldadım, ardından gözlerim ona çevrildi. "Kocacığım."

"Bu gece birçok şey değişecek. Çünkü bu gece kartlar yeniden dağıtılıyor." Kartal elini belimden çekmeden gözlerini manzaraya çevirdi. "Ve kartları karan da dağıtacak olan da benim."

İçimdeki korku artık boş bir çuvaldan farksızdı. Kaybolmuştu. Hissettiğim cesaretin bizim sonumuz olup olmayacağını merak ediyordum ama sonumuz olacaksa bile bu ihtimalden korkmuyordum.

"Artık eskisi kadar yıkıcı hissetmiyorum," dediğinde karanlık akıp gidiyordu. "Sanırım içimdeki savaşın sonlanma zamanı geldi. Sona çok yakınız, sonun hemen önünde durmuş bekliyoruz. Sonunda her ne olursa olsun, kaybetsem bile kaybettirerek kaybedeceğim."

"Kaybetmeyeceğini biliyorum."

Dudakları alaycı bir kıvrımla yukarı kıvrılırken, "Hep böyle inanır mısın bana sen?" diye sorup göz ucuyla bana baktı.

"İnanmıyorum, direkt olarak biliyorum."

"Belki elimde çok fazla şey kalmayacak ama onun elindeki son şeyi bile ondan alacağım, Lavin," dedi Kartal kararlı bir sesle.

Gözlerim Kartal'ın bileğindeki saate takıldığında gecenin içine son sürat düştüğümü anladım. Açılacak olan bir diğer yeni sayfadan saatler kadar uzakta duruyorduk ve geleceğin teninde iz bırakacak olan o dokunuşu taşıyan parmaklar kaderimizin üzerinde dolaşıyordu. Bakışlarımı Kartal'ın profiline taşıdım ve o çok sevdiğim adama bakarken bir şans diledim, onun hayatının herhangi bir noktasında kullanacağı bir şans. En ihtiyacı olduğu anda o şans çıkıp gelsin, onun kapısını çalsın istedim.

Gözlerimi ondan ayırdığımda bir başka satıra atladık, artık o gecenin içinde olsak da arabaları izleyen gözlerimizin gördüğü arabalar değildi, meyhanedeki büyük masanın önüne sıralanmış arkadaşlarımıza bakıyorduk.

Suphi ve Cenk yan yana, balıkçı ağlarının sarktığı, içindeki ampullerin parlayarak yandığı o köşede oturuyorlardı. Emir ve İrem tam karşımızda, Ogün de İrem'in yanındaki boşlukta oturuyordu. Burak ve Emir sohbet ediyorlar, Sibelay ile Neslihan telefonun ekranındaki bir şeye pürdikkat bakıyorlardı. Lavabodan çıkan Yunus Emre kendi sandalyesini çektiğinde zemine yayılan sesle beraber gözlerim yavaşça ondan uzaklaştı. Sahra küçük bir allık aynasına bakarak rujunu tazeliyor, Alper sakince servis tabağının kenarlarına yerleştirilmiş çatal ve bıçağı kâğıt peçeteyle siliyordu. Tuğrul neredeydi?

İçeride sarı ışıklar, balıkçı ağlarından aşağı sarkarak yanıyor, içine olduğumuz bu yeni nesil meyhaneye hoş bir ahenk katıyordu. Ogün'ün yüzünde gergin bir ifade vardı, gözleri devamlı olarak meyhanenin ak duvarındaki saate takılıyordu.

Kartal, "Ogün," diyerek ayağa kalkınca Ogün'ün bakışları saatten ayrılarak Kartal'a çevrildi. "Arkadaşım Tuğrul da gelecekti ama buralara yabancı, burayı bulamamış, yakınlardadır. Gel de bir bakalım ona," dediğinde, Ogün bu davet onu şaşırtmış gibi Kartal'ın gözlerinin içine baktı. Sonunda bu davetten hoşlanmış gibi gülümseyerek yerinden kalktığında bir an ben de oturduğum yerden kalkarak, "Ben de bir hava alayım," dedim ve onlarla birlikte meyhanenin dışına çıktım.

Kartal bir sigara yakıp bir sağına bir soluna baktıktan sonra, "Nerede bu pezevenk ya?" diye sordu.

Ogün, ellerini takım elbisesinin pantolonunun ceplerine sokmuş, "Konum attın mı?" diye sorarken göz ucuyla beni süzüyordu.

"Attım. Dışarıdan bir daha atayım, belki içerideyken attığım için bir sorun oluştu." Kartal telefonunu cebinden çıkarırken gözlerini Ogün'e çevrildi. Beni izleyen yeşil gözler, bakışlarına verdiğim karşılıktan memnunmuş gibi kısıldığında midemde rahatsız edici bir krampın varlığını hissettim. Kartal'ın bakışları anlık ikimize dokununca bedenimden karanlık bir ürperti geçti. Delici altın kahve bakışlar sırtımdan bir hançer gibi girip göğsümün tam ortasından çıkmıştı sanki.

"Hah, geldi!" Kartal bunu resmen tıslayarak söyleyince Ogün'ün bende asılı duran tiksindirici bakışları Kartal'a, sonra da yolun kenarında duran beyaz cipe çevrildi.

Cipten Tuğrul indi, üzerinde yuvarlak yaka, siyah bir tişört, altında da lacivert kotu vardı ve yüzüne yerleştirdiği gülümseme her nedense ürkütücüydü. Ogün sakin gözlerle ona yaklaşan yabancıyı izlerken o yabancı kaldırıma çıktı, adımları daha da hızlandı. Kartal ile tokalaşırlarken gözlerini Ogün'e dikti. Ogün, Tuğrul'un bakışlarından rahatsız olmuş gibi gözlerini farklı bir yöne çevirdiğinde bile Tuğrul ona dik dik bakmaya devam ediyor, dudaklarına hâlâ rahatsız edici tebessüm eşlik ediyordu.

Benimle de tokalaşıp, "Merhaba," diyerek bu kez elini Ogün'e uzatınca Ogün ona uzatılan elin sahibine yarım yamalak gülümseyerek

elini uzattı. Tokalaşırlarken Tuğrul'un dudaklarındaki gülümseme derinleşti, âdeta paranormal bir boyuta ulaştığında Ogün ürpererek elini geri çekmeye çalıştı. Elleri ayrıldığı an Tuğrul aniden Ogün'ün yüzüne eğilip, "Böh!" diye bağırıp kısık bir kahkaha patlatınca Ogün, olduğu yerde korkuyla sıçrayıp üç adım geri giderek Tuğrul'a dehşetle baktı.

Neredeyse keyifli bir kahkaha atacaktım, *neredeyse.*

"Bu neydi?" diye sorarken kekeliyordu.

Tuğrul'un gülümsemesi aniden kesildi, yüzünde ciddi bir ifadeyle, "Affedersin?" diye sorarken eli hâlâ havada duruyordu.

"Bunu niye yaptın?"

Kartal ve Tuğrul aynı anda, "Neyi?" diye sorarken şaşırmış gibi görünüyorlardı.

Ogün bir an duraksadı, kafası karışmış gibi havada duran ele, elin sahibine ve sonra Kartal'a baktı. "Böh dedi," diye fısıldadığında bu kez Tuğrul kahkaha atıp, "Pardon?" diye sordu. "İçmeye erken mi başladın?"

Ogün bir an söyleyecek bir şey bulamamış gibi Tuğrul'a bakınca Kartal sahte endişesini yüzünün sınırlarına mayın gibi döşeyip yavaşça Ogün'e yaklaşarak avucunu Ogün'ün omzuna koydu. "Sorun yok değil mi?" diye sorarken sesine bulaşan endişe o kadar gerçekti ki onu en iyi tanıyan insan ben olmama rağmen ben bile tanıyamıyormuşum gibi hissettim.

"Yo-yok," diye mırıldandı Ogün. "Görmediğine emin misin?"

Bu kez ben, "Neyi?" diye sordum merakla ama Ogün buna bir cevap vermedi.

Tuğrul elini cebine atıp gözlerini Ogün'e dikerek cebinden sigara paketini, ardından çakısını çıkardı. Gözlerini Ogün'den çekmeden çakıya aniden basmasıyla çakının aslında bir çakmak olduğu, ucundan fırlayan ateşle ortaya çıktı. Ogün gözlerini Tuğrul'dan çekmeden onu izlerken Tuğrul sigarasını yakıp normal bir ifadeye bürünerek çakmağını ve paketini cebine koyup, "Bizimkiler içeride mi?" diye sordu Kartal'a.

"İçerideler. Şu sigaraları içelim de girelim. İçeride İrem diye bir arkadaşımız var, hassas bir döneminde," dedi Kartal ciddiyetle. "Sarışın olan kıza karşı ekstra nazik ol."

"Elbette," dedi Tuğrul sanki o kıza günlerce göz kulak olmamış gibi. "Şu bahsettiğiniz olay mı? Babasını kaybetmişti hani."

"Evet," diyerek konuya girdiğimde Ogün hâlâ tereddütte kalmış bir şekilde Tuğrul'a bakıyordu.

"Senin de mi babandı?" diye sorarak Ogün'e dönen Tuğrul, sanki Ogün'e dönmemiş, bize bakıyormuş, onun gözlerini görüyormuşuz gibi Tuğrul'un profiline bakıyorduk. Yüzümüzde bir mimik değişimi olmadı. Ogün irkilerek, "Hayır," dedi.

Tuğrul'un boş bakışları bir süre Ogün'ün yüzünde kaldı. Daha sonra başını bize, hemen arkasından tekrar Ogün'e çevirip, "Bir şey mi dedin?" diye sordu.

"Babam değil."

"Kim baban değil?" diye sordu Tuğrul şaşırarak. Bakışlarını gülerek Kartal'a çevirdi. "Ne içirdiniz oğlum siz bu çocuğa içeride?"

"Babası gibi bir adamı kaybetti, o yüzden kafası yerinde değil birader, dalgın," dedi Kartal ciddi bir sesle. Ogün şaşkına dönmüş gibi Kartal'a bakarken Tuğrul'un ifadesine çöken pişmanlığı anbean izledim.

Elini Ogün'ün omzuna koyup, "Kusura bakma kardeşim, bilmiyordum," dedi.

Ogün cevap vermedi. Kafasının allak bullak olduğunu görebiliyor, bundan inanılmaz bir keyif alıyordum. Ogün'ün gözleri çaresizlikle bana çevrildiğinde gözlerime yerleşen o hüzünlü ifade eğer bir insan olsaydı, kesinlikle yalancı şırfıntının teki olurdu. Ogün'e doğru ilerleyip, "Atlatacaksınız," dedim onun hâlinden en iyi benim anladığımı göstererek. "Geçecek."

Ogün şaşkın bir hâlde başını sallarken Kartal ve Tuğrul sigaralarını bitirip izmaritleri fırlatarak meyhaneye girdiler. Tuğrul'u gören arkadaşlarımız şaşkın görünmeye çalışarak ona bir bir sarıldı, İrem de onu ilk kez görmüş gibi ifadesiz bir suratla onunla tokalaştı. Tuğrul hemen yanımdaki boş sandalyeye oturduğunda siparişler verildi ve ortamdaki gerginlik usulca erirken Toprak'ın geleceği anı beklemeye başladım.

Çünkü bu masaya Toprak da geldiğinde, işte o an Ogün tamamen şaşkına dönecek, yeni bir suçlu yaratıp önümüze fırlatmak için delirmiş hâle gelecekti. Ya Toprak'tan şüphelendiğimizi düşünüp rahatlayacak, onu bilerek aramıza çekiyoruz sanacaktı ya da daha da panikleyip yeni bir kurban arayışına girecekti.

"Boş sandalye kimin için kız?" diye soran Cenk sanki tüm düşüncelerime yakılmış bir meşale olduğunda meyhanenin kapısı bir kez daha açıldı ve Toprak, tıpkı Kartal gibi siyahlara bürünmüş şekilde içeri girdi.

"Toprak'ın," dememle Alper'in bakışları hızla kapıya yöneldi ve gözleri birbirlerine mıhlanırken derin bir sessizlik masadaki raksına başladı. "Toprak Antalya'da benimle aynı üniversitedeymiş, biraz konuşma fırsatı bulunca ortak tanıdıklarımız olduğunu fark ettik." İrem, Toprak'ı görmüyormuş gibi önündeki boş servis tabağına düşen yansımasını izliyordu. Toprak onun için hiçbir şey ifade etmiyor gibiydi.

Ogün'ün yeşil gözleri karmaşa yüklüydü. Anlamlandırmak için uğraşıyordu. Muhtemelen Toprak'ın da bizim tarafımıza geçip birini aramaya başladığını düşünmüş olacak ki birden kaşları çatıldı ama sonra ifadesini ele vermemek için hızla gözlerini İrem'e çevirerek onu kontrol ediyormuş gibi yaptı. Bana çevirdiği yeşil gözlerde bunun pek iyi bir fikir olmadığını resmeden ifadesi korumacıydı, gören de onun gerçekten İrem'i koruduğunu sanırdı.

"İyi akşamlar," dedi Toprak, hemen Ogün'ün yanındaki boşluğa oturmadan öncesinde. Ogün ve Alper arasındaki boş sandalyeye denk gelmesi biraz ironik olsa da oraya oturduğunda Alper'in gözleri bize çevrilmiş, Ogün'ün ise gözleri doğrudan Toprak'a yönelmişti.

Cenk, "Çok ateşli bir masa olacak gibi hissediyorum, Suphiçocuk," dedi heyecanla, gözlerimi ona çevirdiğimde permalı sarı saçlarıyla oynayarak Toprak'ı izlediğini gördüm. Bir süredir renklerini kaybetmiş gibi görünen Cenk, bugün kafasını biraz daha toparlamış gibiydi; Ceyda travmasını yavaşça geride bırakıyorlardı.

"Şş," diye fısıldadı Suphi dirseğiyle Cenk'i dürterek. "Önüne dön lütfen bebeğim."

"Ay önümdeyim zaten." Cenk kafasını eğip Toprak'a, "Merhaba, hoş geldin esmer adele adam," diye şakıdı ama Toprak'ın buna cevabı koca bir tepkisizlikti.

Tuğrul aniden elinde kadehiyle ayağa kalkınca herkesten önce rakısını doldurduğunu fark edip ona baktım. "Bu gece," dedi kadehini havaya kaldırarak. "Sizi üzen, kıran, inciten, canınızı sıkan her şeyi kadehin içine koyup ağzına kadar rakıyla doldurarak boğuyoruz. Şerefinize."

Tüm kadehler tek tek havaya kalkmaya başladığında Kartal önümdeki kadehi rakı ve suyla doldurup göz ucuyla bana bakarak, "Kaldır bakalım kadehini," dedi. Kadehimi havaya kaldırdığımda İrem de beni bekliyormuş gibi kadehini havaya kaldırıp gözlerini havada duran kadehlere çevirdi.

"Kalbimizde bitirdiklerimize, bitiremediklerimize, biten hikâyelerin şerefine, bitmeyenlerin içimize ektiklerine," dedi Tuğrul ve kadehini herkesin kadehine vurup Ogün'ün kadehine vurmadan rakısını kafasına dikti. Son yudumu bile içtiğinde, "Şerefsizler hariç, herkesin şerefine ulan," dedi yüzünde gerçekçi bir gülümsemeyle.

Kartal'ın kadehine vurmaması için kendi kadehimi Ogün'ün kadehine vurdum. Ogün'ün vuracağı kadehten içeceği bir yudum içkinin de onu kusturacağını biliyordum. Kartal'ın içine ektiklerinden sonra onunla kadeh tokuşturabilecek biri değildi o adam. Kendi rakımı içmeden kadehimi kenara bırakırken Kartal fark etmiş gibi masanın altından büyük avucunu dizime bastırıp dizimi sıktı. Güven vericiydi.

Tuğrul ikinci kadehini doldururken, "Çoktan unuturdum ben seni çoktan,"[1] dedi plakta çalmaya başlayan ve hoparlörle tüm mekâna yayılmaya başlayan Zeki Müren'e eşlik ederek. "Ah bu şarkıların gözü kör olsun!"

Suphi, "Güzelsen güzelsin, yok mu benzerin?" diyerek ikinci kadehini yuvarladığında Cenk, "Yok tabii ayol," diye homurdandı.

"Goncadır ilk hâli bütün güllerin," diye mırıldandım gülerek.

"Aklımda kalmazdı yüzün," dedi Alper, ardından Toprak devam etti: "Ellerin."

Bir an sustular ve Zeki Müren devamını getirdi.

"Ah bu şarkıların gözü kör olsun."

Ve Toprak, hemen yanındaki Alper'e bakmadan kadehini onun kadehine vurdu.

O kör olası çınlama sesi kalbimin içinden dışarı ölüm gibi dökülen bir atış sesine dönüştü. Alper de kadehini yavaşça yana doğru devirip Toprak'ın kadehine çarptı. Birbirlerine bakmadan kadehlerini aynı anda dudaklarına götürdüler. Kartal, hissettiklerimi anlamış gibi dizi-

[1] Zeki Müren, Zirvedeki Şarkılar, Ah Bu Şarkıların Gözü Kör Olsun, 1989.

mi bir kez daha sıkıp beni sakinleştirmek ister gibi parmaklarını diz kapağıma sürttü.

İrem, dudaklarında yarım yamalak bir gülümsemeyle elindeki kadehi Kartal'a uzatıp, "Bana da doldurur musun?" diye sorduğunda Kartal onun kadehini rakıyla doldurdu ve o an, Tuğrul'un son derece dikkatli bakışlarının Ogün'e saplı durduğunu fark ettim. Bir bıçak gibi Ogün'e saplı duran o bakışlar, Ogün'ü tedirgin etmeye başlamıştı.

Ogün, dirseğiyle İrem'i dürtünce gözlerim ikisini hapsi altına aldı. İrem'e fısıldayarak, "Bu Tuğrul denen herif niye bana bakıyor?" diye sorduğunda İrem'in bakışları usulca Tuğrul'a çevrildi.

İrem, "Kim sana bakıyor?" diye sorarken şaşkın çıkardığı sesi beni neredeyse güldürecekti.

"Herif bana dik dik bakıyor."

İrem, Ogün'den korkmuş gibi yaparak geri çekilip ona garip garip baktı ve "Daha önce hiç mi rakı içmedin anlamadım ki," diye mırıldandı.

Ogün yeniden Tuğrul'a baktığında Ogün'ün arkasında kalan aynalı duvardan, Tuğrul'un ona rahatsız edici bir şekilde sırıttığını gördüm.

Dudaklarıma çizilmek üzere olan gülüşü durdurup, önüme yeni bir kadeh çekip kadehin yarısını rakıyla, kalan yarısını da suyla doldurarak Ogün'ün kadehinin değmediği o yeni kadehten rahat bir yudum aldım.

Aniden darbuka çalmaya başlayınca şaşırarak etrafıma bakındım. Aynı renk giyinmiş, yaşını başını almış birkaç kişi ellerinde müzik aletleriyle meyhanenin içine girdiler. Birinin elinde darbuka, birinin keman, diğerinin de kanun vardı. Cenk ve Suphi bu ortama yabancı olduklarından başta şoka girmiş olsalar da darbuka çalan esmer abi bizim masaya yaklaşınca Cenk birden sandalyesinden kalkıp oynamaya başladı. Abiler gülerek ona doğru çalmaya devam ettiler. Kaçıncı rakı şişesi açılmıştı saymayı bırakmıştım. Bir süre sonra Neslihan ve Sibelay da Cenk'e katılarak göbek atmaya başladılar ve ortamda ayık çok az kişi kaldığımızı anladım.

İrem, düşündüğümden daha az içmiş olsa da rakı onu kolay sarhoş etmişti. Yine de Ogün'e karşı tavrını rahatlıkla koruyor, Ogün'ün onun gözlerindeki öfkeyi görmesine mani oluyordu. Bir an Kartal ile Yunus

Emre ortadan kayboldular, gözlerim ikisini ararken artık masadaki herkes dans ediyor, gürültüye eşlik ederek kahkahalar patlatıyordu.

Tuğrul beni dirseğiyle dürtüp, "Burası bende, sen git," dediğinde bir an algılayamayarak ona baktım ve Tuğrul beklemediğim bir anda sandalyenin üzerine çıkıp, "Buraya bakın!" diye bağırarak avuçlarını birbirine vurdu. Ogün zaten ondan ürktüğünden doğrudan tüm dikkatini ona vermişti. "Abi, bu gece Arap Şükrü'nüz benim. Çalın," dedi kemancıya doğru. Kemancı abi gülerek kemanını çenesinin altına yerleştirirken Tuğrul ellerini havaya kaldırıp İstiklal Marşı okutulurken nota bilgisi olmadığı hâlde kürsüde parmaklarını hareket ettiren müdür yardımcısı gibi ellerini oynatmaya başladı. "Bu şehir beni boğuyor söyleyeceğim ha, ona göre," dediğinde birden notalar değişti ama Tuğrul bozmadan ellerini hareket ettirmeye devam etti.

Tuğrul hiç detone olmadan yüksek bir şekilde şarkı söylemeye başladığında şaşırarak yavaşça oradan sıvışıp Kartal ile Yunus Emre'nin altından geçtiği boncuk perdelere doğru ilerledim. Son kez dönüp masaya doğru baktığımda Tuğrul kendinden geçmiş gibi bağırarak şarkıyı söylüyor, şarkı oldukça arabesk olmasına rağmen bizimkiler de ona eşlik ederken oldukları yerde dans ediyor gibi kıvrılıyorlardı. Ogün'ün ürkmüş gözlerle Tuğrul'u izlediğini gördüğümde yavaşça perdenin altından geçerek gözden kayboldum.

Mutfaktaki genç bir garson, "İçerideler," deyince şaşırarak ona baktım, daha sonra işaret ettiği küçük holden geçerek mutfağa girdim. İçeride Kartal'ın polis memuru arkadaşı Cihangir ve Yunus Emre hemen Kartal'ın önünde durmuşlar, ona etten bir duvar örerek onu arkalarına almışlardı. Kartal'ın yanına ilerlerken, "Ne oluyor?" diye sordum.

"İlk dozu hazırlıyor," dedi Yunus Emre kemikten bir sesle.

Bir adım çekilmesiyle görüş alanıma Kartal girdi, Kartal'a doğru ilerledim, elinde tuttuğu şırınganın içindeki ilacı rakı kadehlerinden birine boşaltmaya başladığını gördüğümde elim yavaşça omzuna dokundu. Bakışları bana çevrildiğinde şırıngadaki ilaç kadehe akmaya devam ediyordu.

"Birdenbire yüklenmeyeceğim, yavaşça," dedi Kartal, şırıngayı Yunus'a uzattığında Yunus elindeki şırıngayı aldı ve Kartal kadehi rakıyla

doldurdu. İlaç ile karışan rakı beyaza dönerken, "Bunu rakıyla alması sorun olmaz mı?" diye sordum. "Mide kanaması falan geçirip gebermesin?"

"O sikiğe hiçbir şey olmaz," dedi Kartal umursamadan.

"Bu gece İrem'e yaklaşamıyor bile," dedi Yunus. "Onun için yeterince gergin bir gece oluyor. Bir de üstüne planları üzerine devrildi. Tuğrul onu epey korkutmuşa benziyor."

Tuğrul ile ilgili kurulan cümle, romanın sayfasının geri çevrilmesine neden oldu ve o çevrilen sayfa beni dün geceye ait bir pasajın ortasına yerleştirdi. Gözlerim komodindeki dijital saate dokunduğunda, saatin 23.57 olduğunu gördüğüm ânı hatırlıyorum. Kartal odanın içinde bir hayalet gibi ilerleyip kaslarla çevrili benli sırtını bana sunarak yatağın ucuna oturduğunda ben yatağın üzerinde oturmuş, sırtımı yatak başlığına bastırır şekilde onu izliyordum. Kartal'ın boynunu çıtlattığını, saçlarından akan su damlalarının omuzlarındaki benlerin üzerine gözyaşı gibi damladığını ve usulca başını omzuna çevirerek bana baktığını hatırlıyorum. Saat 23.58 olduğunda artık gözleri karanlığa rağmen benim gözlerimde aydınlık gibi hüküm sürüyordu.

"Tuğrul oyuna boşuna katılmadı, biliyorsun değil mi?" Sorusu ve sesi zamanın içinde dolaşarak bu anıda bana ulaştığında bildiğimi gösterir gibi başımı salladığımı hatırlıyorum. Yavaşça döndü, avuçlarını yatağa yaslayıp bir dizini yatağa attı ve bir panter edasıyla yatağa tırmanıp emekleyerek bana doğru ilerlemeye başladı. O bana yaklaşırken bedenimdeki gerilim suya düşmüş bir elektrik gibi büyüyerek etrafa saçıldı, ısının arttığını hissederek ona baktım. Bedenini bedenimin üzerine gölge gibi serip, kollarını kaldırdı ve ellerini yatak başlığına bastırarak başımı kollarının ortasında mengeneye aldı. Gözlerimi kaldırıp karanlığın sarmaşık gibi sardığı güzel yüzüne bakarken, "Bir planım var, bal bebeğim," dedi, sesindeki esrar tenime kül gibi düşerek başımı döndürürken parmaklarımı ıslak, çıplak göğsüne bastırıp başımı salladım. Dokunuşumdan hoşlanmış gibi gülerek, "Tuğrul manipülatif bir adamdır," dedi. "İnsanların düşüncelerini kendi istediği şekle sokabilir."

Buna şaşırmadım, ilgiyle onu dinlerken ne diyeceğini kestirir gibiydim ama yine de sonuca onun sesiyle ulaşmak istiyordum.

"Ben onun kafasını ilaçlarla yavaşça karıştırıp onun en büyük destekçisi kılığında, elimde bıçağımla onun sırtını sıvazlarken sırtını

sıvazlayanın bıçağın sapı değil, benim elim olduğunu sanacak ve bu süreçte Tuğrul onun en büyük korkusu hâline gelecek." Bir an şaşkınlık kanımın içindeki mürekkebe dönüştü, şaşkınlığın harfleri yan yana gelerek karanlık kelimeleri doğurdu ve o kelimeler kanımda kulaç atmaya başladı. "Tuğrul bir müddet boyunca onu her korkuttuğunda, o bana sığınacak. Bu hayatta ben onun en güvendiği insana, Tuğrul da en çok korktuğu insana dönüşecek."

Son cümlesiyle beraber Kartal'ın dudakları dudaklarıma yaslandı, birleşen dudaklarımız soruların dilimin altına gömülmesine neden olurken tırnaklarım bilinçsizce onun benlerin gök gibi gerildiği pürüzsüz, kaslı göğsüne saplandı. İniltisi anlıktı, ağzımın içinde parçalara ayrıldı ve öpüşmemizi şiddetlendiren benim tırnaklarımın saplanışı, onun dudaklarından firar eden inilti oldu.

Tırnaklarımı göğsünden kasıklarına kadar kaydırırken dudaklarımızı ayırdı ve "Eğleneceksin," dedi, gözleri yeniden gözlerime tutunduğunda ciddi olduğunu biliyordum. "Eğlenme sırası senin. Sana sunulan tüm kötü günleri daha kötü günlerle değiştiriyorum ama bu kez o kötü günleri sen değil, sana bunları hissettirenler yaşayacak ve sen bu oyunu izleyici koltuğundan izleyeceksin."

Dudaklarımız birbirine yaklaşacakken, "Tuğrul onu nasıl korkutacak?" diye sorarak dudaklarımızın birleşmesine engel olmam, kaşlarını çatıp parmaklarını yavaşça dudaklarımdan içeri kaydırıp ağzımın içine sokmasına neden oldu. Nabzımın ibresi, tıpkı duvarda durup hızla dönmeye başlayarak beni bir sonraki geceye taşıyan saat gibi dönmeye başladığında parmaklarını emiyordum.

"Ağzın," dedi Kartal. "Bu gece ikimizi de mutlu edebilir, güzel bebeğim."

Anılar dağıldı, nabzımın ibresinin nasıl hızla döndüğünü hatırladım ve duvardaki saat de ona eşlik ederek beni yeniden bu geceye taşıdı.

Tuğrul'un yapacaklarını hatırlamak dudaklarımdaki kıvrımı büyüttü, başımı sallarken gaddar bir hissin ruhumun etrafını karanlık bir aura olup sardığını hissettim.

"Ogün zeki bir piç kurusu, o yüzden dozu yavaşça artırmak, aklını ondan yavaşça almak daha doğru," dedi Cihangir, bir an durup onu

süzünce şaşırdım çünkü bir polis memurunu balıkçı kıyafetiyle görmek garipti. Tuhaf bir kılık değiştirme yöntemiydi ama başarılı da olmuştu.

"Aklını birden almak istemiyorum, bazen kafasını toparlasın ki aklının usul usul ellerinden kayıp gidişini iliklerinde hissedebilsin." Kartal'ın buzdan soğuk sözcükleri kafamın içine karanlık bir anı gibi süzülüp belleğimdeki yerini aldı. Gözlerini bana çevirdiğinde o soğuk bakan bakışlarının hafifler gibi olduğunu gördüm. Dudaklarına bir tebessüm yayılmasa da o dudakların ardında bana ait gülümsemeler saklandığını bildiğimden ben ona gülümsedim.

"Önce sen çık yavrum," dedi Kartal. "Aynı anda aynı yerden çıkmamız göze batar."

Başımı sallayıp sırtımı döndüm, bir an durdum, bakışlarım omzumun üzerinden Kartal'a çevrildi. "Tanıdığım en zeki adam olduğunu biliyorsun, değil mi?" diye sorduğumda gecenin ilk gerçek tebessümü dudaklarını iki yana çekti. Gözlerimdeki hayranlığı gizlemeden, birlikte ilerlediğimiz karanlığın isi tenime sinmişken ona gülümsedim. Bizi bu karanlığa sürükleyen kalbimiz değildi, bize yapılanlardı ve artık karanlıkla iyi anlaşmaya başlamıştım.

"Tanıdığım en zeki kadınsın ve sana senden daha aşağıda biri yakışmazdı, seninle denk biri sana yakışırdı," dedi Kartal, söyledikleri dudaklarımdaki gülümsemeyi derinleştirdi.

Yunus, "Şimdi kusacağım," dediğinde ikimiz de ona sırıtarak baktık. "Anladık âşıksınız, hadi gidip şu delinin zehrini verin de ortalık biraz şenlensin. Sırıtmayın bana. İkinize de ayrı kılım. Sen Tuğrul'la yakın oldun bakıyorum Lavin, sen zaten Alper denen göt yanığına şapkanı vermiştin Kartal, ben de artık ne yapayım, gidip Sahra ve Burak'ın toksik ilişkisinin ortasına yıldırım gibi düşeyim bari."

Onu eğlenirken görmek beni gülümsetiyordu, bu elimde değildi. Yunus'a gülümseyerek baktığımda tebessümüm onu şaşırttı ama yine de bakışlarını benden uzaklaştırmak yerine uzun uzun gözlerime baktı. Gözlerimi ondan uzaklaştırırken yarasının hâlâ aynı yerde kanayarak durduğunu biliyordum ama artık o yaraya öylesine alışmıştı ki yarasına rağmen gülümseyebiliyor, yarasının kanını parmaklarıyla silerken sanki hiç canı yanmıyormuş gibi gözlerimizin içine bakabiliyordu. Ağır adımlarla oradan ayrılıp masaya dönerken kafamın içinde Yunus'un

gözleri, bakışları, içinde sakladıkları dönüp durdu. Sandalyemi çekip otururken o bakışlar kül gibi savrularak zihnimden uzaklaştı ama içinde sakladıkları zihnimin içinde kor gibi yanmaya devam etti.

Gözlerimi kaldırıp masaya baktığımda Cenk'in masanın ortasında ceketini önüne yerleştirmiş, kendinden geçmiş hâlde dans ettiğini, Suphi'nin onun kafasından aşağı para saçtığını ve Sibelay'ın da şarkı söyleme görevini Tuğrul'dan devraldığını gördüm. Kemancı ve darbukacı abiler sık sık bakışıp Sibelay'ın düdük yutmuş gibi çınlayan sesi yüzünden gülüşüyor, onun sesini bastırmak ister gibi ritmi artırıyorlardı ama o sesi bastırmak öyle kolay değildi.

Gözlerim Alper'e çevrildi, kendine rakı doldurduğunu gördüm, çok geçmeden kendi önündeki kadehten uzaklaşıp bu kez Toprak'ın boş kalan kadehini doldurdu ve Toprak'la yine birbirlerine bakmadan rakılarından bir yudum almadan öncesinde kadehlerini tokuşturdular. Aralarında hiç konuşma, bakışma olmadan kurdukları bu iletişim, gecenin sonuna dek devam edeceğe benziyordu.

Kartal, elinde iki rakı kadehiyle masaya döndüğünde yüzüne yerleştirdiği o gülümseme kanımın tersine akmaya başlamasına neden oldu. Bir insana acı verdiğinde o insanın gözlerine gözyaşları çizmiş olman gerekirdi ama onun, ona acı veren insanın yanına ilerlerken dudaklarında cehennemden çalıp dudaklarında dağladığı gülümsemeler vardı. Kadehlerden birini Ogün'e uzatırken Ogün bu yakınlığa gülümseyip kadehi eline alarak yanıt verdi ve Kartal, avucunu Ogün'ün omzuna koyup kadehini onun kadehine vurduktan sonra rakıyı kafasına dikti. O rakıyı kusacağını biliyordum. O rakının, onlarca şişe içkinin yapamadığını yapıp onun boğazından dik geçen bir bıçak gibi indiğini biliyordum. İçimde saklayamadığım o yıkım duygusuyla Kartal'a baktığım esnada, Ogün bir dostluğun başladığını hisseden, güven dolu bir gülümsemeyle usulca kadehi dudaklarına götürdü.

Onun zihnini kuklamız hâline getirecek ilaçla dolu kadeh dudaklarının hizasında durdu.

O kuklanın iplerinin Kartal'ın parmaklarına geçtiği ânı izlemeye başladım.

Ogün rakıdan bir yudum aldı.

Kardelen, güneşle olan dansına başladı.

2. BÖLÜM

Sırtlanın Kalbini Çıkarırken

♪ *Anathema, Lost Control*

Herkesi yenebileceğinden emin birinin savaşmak için yola çıkmayacağını bir gece Kartal, beni herkesi yenebileceğine inandırdıktan hemen sonra önünde duran şişeye bakıp, *"Kardelen, çok korkuyorum, ya senin için açtığım bu savaşta senin yüzünü kara çıkarır da yenilirsem?"* diye sorduğunda öğrenmiştim.

Onu izlediğimden haberi yoktu, alnını içki şişesine yaslamış, mutfak masasında hiç olmadığı kadar yalnız görünürken omuzlarını titreten duyguların altında ezilerek kurmuştu bu cümleyi. O gece onu izleme cesareti göğsümün altında tıpkı gökyüzündeki bulutların arasına gizlenen dolunay gibi gizlenerek kaybolmuştu ve usulca kapının önünden ayrılıp odaya giderken görmesem de emindim ağladığından.

İçimi paramparça eden bu şeyi onunla hiç paylaşmadım, onu gördüğümden haberi hiç olmadı, acısını kalbimde hissedip sessizce yastığa sarıldığımda o gece olanlardan bihaberim zannetti. Oysa onun kalbinden giren hançer, benim sırtımdan kan revan içinde çıkmıştı.

Buzun üzerinde ona doğru kaydım. Zamanın içinden anıları ateşe vererek geçip bana doğru kaydı ve ortada buluştuğumuzda kucağına beni alması onun için çok kolaydı. Kucağında havaya kaldırıldığımda teninde buzun soğuğunu hissettim. Ogün'ün üzerimizdeki gözleri ge-

ceye dair bir gölge gibi bizi takip ederken onun kucağındaydım ve bizi hareket ettiren onun uzun bacaklarıydı.

İntikam için ne kadar ileri giderdin? Biz freni tutmayan bir arabanın içinde uçuruma son sürat sürüyor, direksiyonu ne sağa ne sola kırıyor ne de arabanın içinden dışarı atlıyorduk.

Kartal beni güvenle kendi etrafımda döndürdü, kucağından indirdi ve sırtımı göğsüne yaslamamı sağladı. Birleşen vücutlarımız buzun yüzeyinde izler bırakarak ilerledi. Durduğumuzda küçük bir alkış tufanı koptu, ardından nefes nefese bir hâlde omzumun üzerinden Ogün'e baktım. Ona baktığım an gözlerimiz buluştu, gözlerimin içine rahatsız edici bir dikkatle baktı.

"Gözlerini onun gözlerinden çek," dedi Kartal kulağıma doğru, nefesi tenime, sesi zihnime yayıldı ve anılar onun nefesine tutunarak kafamın içine yayıldı. Ogün'ün ilacını elleriyle hazırladığı gecelerden birinin içinde gözlerimi açtım, Kartal kenara koyduğu içki şişesine uzanıp şişeden bir yudum aldıktan sonra, *"Sırtlanın önce aklını yerinden çıkaracağım,"* dedi ve anılar bir sis bulutu gibi dağıldı. Gözlerimi Ogün'ün gözlerinden ayırıp ileride bizi izleyen İrem'e çevirdim.

Sarı saçları dağınıktı, gözlerinin altında koyu renk halkalar vardı ve dudakları teniyle aynı renk görünüyordu. Onu ilk gördüğümde nasıl ihtişamla parlıyorsa, şu an öyle ihtişamla sönüyordu. Tıpkı bir yıldız gibi. O yıldızın ölümünü izlemekten keyif almadığım için bakışlarımı ondan kaçırdım.

Usulca Kartal'dan ayrılarak korkuluklara ilerledim, eğilip patenlerimin bağcıklarını çözdüm ve onları ayağımdan çıkarıp korkulukların diğer tarafına atladım. Tribündeki sandalyelerden birine oturup beyaz sporlarımı ayağıma giyerken Kartal'ın, Ogün'e doğru kaydığını fark edip bakışlarımı onlara diktim.

Ne konuştuklarını duyamasam da onları izledim. Ogün, Kartal'ın gözlerinin içine güvenle baktı, her nedense bu içimde bir yerde acıyı doğurdu; acının güçlenmesindeki en büyük pay, içimde uyuyan nefretin gözlerini açıp daldığı uykudan yeniden uyanmasıydı. Bir süre konuştular ve Ogün'ün korkuyla etrafına baktığını gördüm. Korkularını Kartal'a açmaya başlamıştı. Kartal'ın da istediği buydu. Önce ona korkular ekecekti, sonra korkuları kendi elleriyle ruhundan keyifle toplayacaktı.

Kartal Alaşan zekiydi ama sadece zeki olmak yetmiyordu, zekâyı kullanabilmek çok önemliydi ve o bana göre zekâsını en iyi kullanan insandı. Tanrı'nın ona lütfettiği bu zekâyı öyle iyi yönlendiriyordu ki karşısındaki insanların kukla ustası hâline geliyor, her birini kuklaya çevirebiliyordu.

Ogün paranoyalarının, usulca zihnine ekilmeye başlayan sanrılarının içinde kaybolmaya başlayacaktı. Bu planlanmış bir şeydi.

O bir sırtlandı ve sırtlanın önce aklını, sonra ruhunu, sonra da kalbini yerinden çıkaracaktık.

Duş alıp okuldan çıktım, gözlerim Kartal'ı aradı ama yoktu, okulun bahçesindeki beyaz BMW dikkatimi çekti. BMW'nin sürücü kapısı açıldı ve Yunus Emre kafasında siyah fötr şapkası, boynuna doladığı büyük, siyah atkıyla görüş alanıma girdi. Kızların büyük bir dikkatle Yunus'u süzdüklerini fark ettim ama Yunus kafasını çevirip onların olduğu yöne bakmadı bile.

Ona doğru yürümeye başladığımda kızların bakışlarının bana çevrildiğini hissettim ama bakışlara karşılık vermedim, Yunus Emre'nin önüne geldiğim an kızlar birbirleriyle fısıltı hâlinde konuşmaya başlamıştı bile. Yunus, elini omzuma yerleştirip yanağımdan öperek, "Güzeller güzelim," dedi, gülümsememi durduramadım. "Zırt kocan nerede?"

"Birilerini delirtmekle meşgul," dediğimde Yunus gözlerinin kenarları kırışana dek gülümsedi.

"Yemek yemeye gidelim mi?" diye sorunca ona dikkatle baktım. Fötr şapkasını düzeltip bana beklentiyle baktı. Bir sorun olup olmadığını düşünmeden edemedim, gözlerimdeki soru işaretlerini gördüğünde tebessüm dudaklarında silik bir iz gibi asılı durdu. "Sadece vakit geçirelim istemiştim."

"Bir sorun mu var?"

"Hayır," dedi ama buna inanmadım, nedense içimden bir ses tam aksini söylemeye devam etti.

Yine de "Kartal'a da haber vereyim o da gelsin istersen," dedim.

"Bırak, o delirtme operasyonuna kaldığı yerden devam etsin. Gideceğimiz yerin konumunu atarsın, işi bitince gelir."

Telefonumu çıkarıp Kartal'a bir mesaj yazdıktan sonra sweatshirtümün kapüşonunu kafama geçirerek, "Gidelim," dedim ve Yunus bana ön yolcu koltuğunun kapısını açarak, "Geç bakalım," dedi.

Gülümseyerek araca binip emniyet kemerimi bağladım, kapımı kapatıp aracın önünden dolaştığı sırada kızların ona yoğun ilgiyle bakmaya devam ettiklerini görebiliyordum. Aracı çalıştırıp okulun dışına sürdü, çok geçmeden sahil yolunda ilerlemeye başladık. Bebek'teki sahil bandında insanlar yürüyüş yapıyordu, hava griydi; bir saate kalmaz şehre yağmur düşecekti ama yine de şehir kalabalığından hiçbir şey kaybetmemişti.

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki sonunda uzanıp radyoyu açtım ve yabancı bir şarkının melodisi aracın içini doldurduğunda arabayı biraz daha hızlandırdı. Bebek'teki lüks, tüm duvarları camdan bir restoranın önünde durduk, arabayı valeye verdi ve birlikte mekâna girdik. Cam kenarındaki masalardan birine yöneldiğimizde onu bir kez daha süzdüm.

Her zamankinden farklı görünüyordu, sanki birkaç yıl önceki hâlinin içindeydi ve ruhu o hâlinin içinde tutsak kalmış gibiydi; gülümsüyordu ama içinde dolaşan bir bıçak olduğu gerçeğini o da yok sayamıyor olmalıydı.

Önümüzde servislerin açıldığı esnada, gözlerini camdan dışarıya çevirip bir süre sessizlik içinde yoldan geçen arabaları, yağmurun geldiğini işaret eden şemsiyeli insanları izledi. Daha sonra önüne koyulan menüyü açtı ve bir süre sessizce menüyü inceledi.

"Yunus," dediğimde gözlerini kaldırıp bana baktı, gözlerinde geçmişin rutubetini gördüm, bu beni yaraladı. Bakışları zamanın içinde hapsolmuş gibiydi, belki de anılarda kaybolmuştu. Cevap vermeyeceğimi anladığımda, "Nasılsın?" diye fısıldadım, alacağım cevaplardan korktuğum kadar alamayacağım, onun içine gömüp saklayacağı cevaplardan da korktum.

"İyi olduğumu söylemek bencilce geldi," diye girdi söze, bakışlarım gözlerinin rutubetinde derinlik kazandı. Benden kaçmak yerine bana kendini açmaya karar vermiş gibi yaklaşan garsona, "Levrek istiyorum," dedi, ardından bakışlarını bana çevirip, "Rüyamda Leyl'i gördüm," diye devam etti cümlesine.

Benim siparişimi almak için gözlerini bana diken garsona bakamadan, tutulmuş gibi öylece Yunus'un yüzüne bakakaldım. Söyleyebileceğim her şey dilimin altında derinleşen o bataklığa batmaya başlamıştı.

Yunus, konuşamayacağımı anladığında, "Ve beyaz şarap," diye ekledi gözlerimin içine bakarak.

"Ben de aynısını istiyorum," dedim sonunda garsona çünkü uzaklaşmasına ihtiyacım vardı.

Garson uzaklaşmaya başladığında aramızdaki sessizlik daha da derinleşti. O sessizliğin içinde sağırlaştığımı hissettim, kelimelerin kırılıp etrafa saçıldığını ve hislerin kelimelerin kırıklarını örtmek ister gibi ortamıza gerildiğini hissettim.

"Rüyamda her zaman gittiğimiz sahildeydik," diye başladı cümlesine çünkü sessizliğim onun da ağırına gitmiş gibiydi. "İnsanın rüyasına hükmedebildiğini bilmiyordum, öğrendim. Çünkü farkındalık vardı. Onu gördüğümde hissettiğim farkındalıktı, ona doğru yürürken hissettiğim farkındalıktı, tekrar gözlerimiz birleştiğinde hissettiğim farkındalıktı ve o da bana yaşadığımız her şeyin farkındaymış gibi bakıyordu." Gözlerini boş servis tabağına indirip porselene düşen yansımasına uzun uzun baktı. "Sanki burada olmaması gerektiğini biliyor gibi bakıyordu. Beni uzun zamandır görmemiş gibi özlemle bakıyordu ve onu son gördüğümde bile yüzünde ezberime kazınmış o gülümsemesiyle bakıyordu."

Gözlerini yumup elini hafifçe havaya kaldırdı, bakışlarım parmaklarındaki gümüş rengi büyük yüzüklere takılı kaldı ve o gümüş yüzüklerden birinin yüzeyinde kendi yansımamı gördüm. Hisler göğsümün altında boğuldu, kelimeler dilimin altında küle döndü.

"Senden başkasına anlatamazdım," dediğinde geçen saniyelerin acı verici olduğunu gözlerinde gördüm. "Onu uzun zamandır rüyalarımda bile görmüyordum. O kadar çok gitmişti ki sanki hiç var olmamış gibiydi ve onun hiç var olmamasını düşünmek, yok olmasını düşünmekten daha ağırdı. Onu yeniden gördüğümde nefes aldığımı hissettim. Varlığı her yanımı ele geçirdi. Tüm ruhumu, kalbimi, yaşamımı hatırlatan her bir fonksiyonumu ele geçirdi ve yeniden onunla doldum. Uzun zamandır yokluğuna tutunarak bir ölü gibi yaşıyordum, onu hissetmek gözlerimi yeniden açmamı sağladı sanki."

Sessizlik bir sis gibi usulca dilimin etrafından süzülerek giderken, "Konuştunuz mu peki?" diye sordum.

"Hayır, ağzımızı tek bir an açmadık ama gözlerimiz hiç susmadı." Önüne koyulan kadehin içindeki beyaz şaraba denizi izliyormuş gibi baktı. Orada ne görüyordu bilmiyordum ama gördüğü şeyi görmedi-

ğime memnundum, sanki gördüğü şeyi ben görmüş olsaydım bunu kaldıramazdım.

Garson kadehi önüme bıraktığı anda kadehe uzanıp şaraptan bir yudum aldım ve düşündüm, ona ne söylersem ruhundan yükselen ateşlerin yönünü değiştirebilir, ruhunu kül olmaktan koruyabilirdim? Bunu düşündüm ama çok geçti, Yunus'un ruhu Leyla gittiği gün küle dönmüştü.

Çatal ve bıçağıyla levreği ayırdı, balıktan bir parça alarak ağzına götürmeden önce rutubet rengindeki gözlerini gözlerime mıhladı ve "Leyl levreği çok severdi," dedi, kalbimin bir defa daha farklı noktalarından çatlayarak kırıldığını hissettim. "Ve ben çok uzun zamandır levrek yememiştim."

Gözlerinin içine uzun uzun bakıp, "Sanırım bugün Leyl için levrek yiyorsun," dediğimde, "Gözlerinde gördüm," demesini beklemiyordum. "Levrek yemediğim için kızmış gibi bakıyordu, levreğin tadını özleyip özlemediğimi sorar gibi bakıyordu, yarın uyandığında benim için levrek ye ve yanında beyaz şarap iç çünkü ben beyaz şarabı levreğin yanındayken çok severim, der gibi bakıyordu."

Kelimelerinin ağırlığı bakışlarımın derinleşmesine neden oldu. Uzun zaman sonra Yunus Emre ilk kez bu kadar çok konuşuyordu ve bunun tek sebebi Leyla'ydı. Ne garipti. Ölen bir kadın, bir adamın ellerinden kayıp giden hayatını tekrar tutmasını, biraz olsun hayatla dolmasını sağlayabiliyordu.

Ölen bir kadın. Bu cümle bana çok ağır geldi.

"Leyl levreği soğutmadan yemen için seni uyarırdı," dedi Yunus, bıçağının ucuyla önümdeki levreği işaret ederek.

Kalbimde ağırlaşan bir duyguyla levrekten bir parça kesip ağzıma götürdüm, lokma onu çiğnediğim süre zarfı boyunca ağzımda büyüdü; tıpkı kelimelerin kafamın içinde dolaştığı süre zarfı boyunca büyüdüğü gibi.

Yunus Emre bugün bir tuhaftı, aynı zamanda Yunus Emre bugün normal bir insan gibi rutinlerini yerine getiriyordu ve yine aynı zamanda Yunus Emre bugün yaşıyor gibi görünüyordu.

Sessizlik ve huzur içinde yemeğimizi yiyor gibi görünsek de benim bakışlarım Yunus'tan ayrılmıyordu. O keyifli görünüyordu, yemeğini yerken yüzünde sakin bir ifade vardı.

Fötr şapkasına uzun uzun bakıp, "Şapkayı da çok mu severdi?" diye sorduğumda çatalı havada kaldı, bir süre gözlerini balıktan çekmeden bekledi ve sonunda balığına gülümseyip, "Evet," dedi. "Fötr şapkalarımı çok severdi. Hep çalardı benden."

Yunus Emre'nin yüzünü uzunca bir süre izledim, bir nedenden ona bakmanın ağırlığı ruhumun kantarını kıracak gibi hissettirmişti.

"Bugün onun için mi fötr şapka taktın?"

"Onun Emre'si gibi hissettiğim bir sabaha uyandığım için fötr şapka taktım. Yani onun için takmış oluyorum, değil mi?"

"Evet," diye mırıldanıp şarabımı kafaya dikerek bakışlarımı sokağa çevirdim. Yunus'un dışarı ektiği yaşam, içine ektiği ölümü gölgeleyemiyordu. Ne kadar gülümsüyor olsa da içinden akan gözyaşları sanki gülümsemesini bile nemlendiriyordu.

Onun gülüşünde çektiği acıların rutubeti vardı.

Restoranın kapısından giren Kartal, ardında soğuğun ve yağmurun kokusunu da taşıdı. Yağmurun kokusu teninden mi yoksa dışarıda yağan yağmurdan mı geliyordu anlaşılması güçtü. Bizi fark ettiği an masaya doğru ilerlemeye başladı ve eğilip başımın üzerinden öptükten hemen sonra gözlerini Yunus'a çevirdi.

Eşimin gözlerine gölgeler şeklinde yayılan ifadeleri gördüm. Gözlerinde sorgu, korku, merak ve adını koyamadığım belki de onlarca duygu vardı.

Karşısında fötr şapkalı bir yabancı görmeyi beklemiyor gibi bakıyordu.

"Hoş geldin," dedi Yunus, Kartal'a.

Kartal'ın bakışları Yunus Emre'den ayrılmadı, bir süre sessiz kaldıktan sonra, "Hoş buldum kardeşim," dedi.

Birkaç dakikalık sohbetin ardından Kartal'ın da siparişi geldi ve ben ikinci kadehimi içtiğim sırada Kartal, yüzünde gülümsemelerle ona bir şeyler anlatan Yunus'a, "Çok özlemişim," dedi, zaman etrafa dağılırken Yunus'un bakışları derinleşti. "Seni böyle görmeyi çok özlemişim."

Yunus dirseklerini masaya bastırıp, "Ben de kendimi böyle hissetmeyi özlemişim," dedi. Aynı zamanda bu cümlenin, Leyla'yı çok özlemişim, demek olduğunu biliyordum; Kartal da biliyordu.

Cipe binip emniyet kemerimi bağladığım esnada bakışlarım hâlâ restoranın boydan camındaydı. Kartal aracı geriye doğru sürerek resto-

ranın önünden çıkarırken Yunus'un önündeki servis tabağını izlediğini fark ettim. İçeride kalmayı tercih etmişti, hâlâ içeceği bir kadeh şarabı vardı, hâlâ yalnız kalıp onu düşünmeye ihtiyaç duyuyor olmalıydı.

Restoranda çalan kemanın sesi dışarı taşmaya devam ediyordu. Araç sahil yolunda ilerlemeye başlayana dek o kemanın sesi benimle ilerliyormuş gibi hissettim. Sanki geçtiğimiz yollarda, sahilde ilerleyen gemilerin yarattığı dalgalarda, diğer şeritte hareket eden arabaların içinde o keman sesi çınlamaya devam ediyordu.

Kartal, "Onu uzun zaman sonra eskiden olduğuna en yakın şekilde gördüm," dediğinde bakışlarımı ona çevirip omzumun üzerinden ona uzun uzun baktım. "Ve bu beni mutlu mu etmeli yoksa endişelendirmeli mi bilmiyorum." Söylediği şey üzerine bakışlarım sorguyla derinleşti. Altın rengi gözlerini bana çevirip, "Toparlanıyor gibi görünen şeylerin yıkımı daha şiddetli olur," dedi. "Yeniden buhrana girmesinden endişe duyuyorum. Tamam, zaten içten içe iyi değildi ama şimdi bir yıkım yaşarsa artık bu yıkımı hiçbirimizden saklayamaz."

"Onu benden daha iyi tanıyorsun, o yüzden yorum yapamıyorum," diye fısıldadım sessizce. "Rüyasında Leyla'yı gördüğünü söyledi. Onu uzun zaman sonra ilk kez bu kadar mutlu ve aynı zamanda ilk kez bu kadar hüzünlü gördüğümü hissettim."

"Leyla'yı görmek ona yaşamak için bir şans veriyor, Leyla'nın yokluğu ise o yaşamın içinde onun canlılığını yok etmek istercesine onu boğup duruyor," dedi Kartal, kalın sesi düşüncelerle yüklüydü.

Sessizlik üzerime çullanıp dilimin altındaki kelimelerin üzerine mezar toprağı gibi serildi. Kartal'ın yokluğunu tek bir an düşündüm, tek bir an bana bir ömür süren ızdırap vermiş gibi kalbimin sıkışmasına neden oldu ve Yunus'un hissettiklerinin onda birinin bile bu olmadığını fark etmek içimdeki ağrıyı artırdı. Çok uzun zamandır acı içinde yaşıyordu.

Konudan uzaklaşma isteğiyle, "Ogün ile ne konuşuyordunuz?" diye sorduğumda Kartal sıkılaşmış bir çeneyle önümüzde akıp gitmesine trafiğin engel olduğu kasvetli yola baktı. Ön cama düşen yağmur damlaları belli aralıklarla silecekler tarafından etrafa saçılıyordu.

"Sanrılar başlamış," dediğinde başımı salladım. "İlaç onda önce küçük hafıza kayıpları yaratacaktı, bunlar da oluyor. Birkaç şeyini gözü-

mün önünde kaybedip zar zor buldu. Bu süreçte bana güvenmesi için elimden gelenin fazlasını yapıyorum."

Dün gece Ogün onu korkuyla aramıştı, uykumdan sıçrayarak uyandığım telefon melodisi sona erdiğinde telefonun diğer ucundan Ogün'ün haykırışları duyulmaya başlamıştı; o an idrak edemesem de dün gecenin hayatımızın dönüm noktası olduğunu birkaç saat sonrasında fark etmiştim. Kartal apar topar kalkmış, giyinmiş, güven dolu bir duvar örmek için Ogün'ün yanına gitmiş, onu sakinleştirmişti ve bunun sonunda eve döndüğünde ise onu yine lavaboda kusarken yakalamıştım. Parmak boğumları beyazlayana dek klozetin kenarlarını kavrayışını, dizlerinin üzerinde usulca omzunun üzerinden bana çevirdiği bakışlarına sinen öfkeyi, gözlerindeki kızıl damarları unutabileceğimi zannetmiyordum.

Sanki o an amacına ulaşan bir adama değil, ruhu ağır şekilde kan kaybeden bir adama bakıyordum.

Dün gece içimde ikinci bir kalp gibi atmaya başlayınca bakışlarımı dizlerimin üzerinde duran ellerime indirip parmaklarımı izlemeye başladım.

"Geri sayım başladı, sevgilim," dedi Kartal bakışları bir kartalın pençelerini andıracak şekilde keskinleşirken. Direksiyonu çok daha sıkı kavrayıp, "Büyük bir hızla onun sonuna doğru ilerlediğimizi sen de hissediyor musun?" diye sordu.

Sesi ürkütücü bir keman sesi gibi zihnime yayıldı ve kafamın içinde Kardelen'in sesi can buldu. Geçmişin içinden bana, *"Başladığımız o ilk âni hatırlıyor musun, Canım Bal?"* diye sordu, yumuşak gülümsemesi sorusuna eşlik edercesine anılarımın içinde capcanlı parladı. *"Bir ceninin anne karnında kendine yer edinişi gibi hayatımızda yer edindiğin o an, abim için de benim için de çok önemli birisi olacağını biliyordum. Sanki gelecekten gelmiş kayıp bir ruhtum ve ellerimizin birbirinden ayrılacağını o gün bile biliyordum."*

Kardelen'in sesi kalbimin derinliklerindeki hatıraların içime cam kırığı gibi batmasına neden olurken, "Gece neler oldu?" diye sordum.

Kartal birkaç saniye sustuktan sonra, "Bir şeyin onu izlediğine inanıyordu, eve gittiğimde tüm ışıkları yakmıştı," dedi tekdüze bir sesle. "İkinci dozu vermek için uygun bir andı çünkü kafası çok karışıktı. Sanırım Tuğrul'un küçük oyunları da zihninin çökmeye başlaması ko-

nusunda büyük rol oynadı. Zihni usulca çökerken ben de bu çöküşü hızlandırmak için bir doz daha almasını sağladım."

"Onu o hâlde gördüğünde ne hissettin?"

Kartal derin bir nefes alıp, "Haz," dedi ve zaman algımın yıkılmaya başladığını hissettim.

KARTAL ALAŞAN

Dün gece, saat 23.57

Güzel yüzünde bir buğu oluşturdu dokunuşum, alnına yayılan bal rengi saçları o buğunun ardına katarak başının arkasına götürdüm. Parmak uçlarımın saçlarındaki hareketi kaşlarının ortasında bir çukur oluşturdu ama geceyi kesen, şafağı yakan, güneşi doğuran ve akşamı getiren gözlerini açmadı. Derin bir uyku hâlindeydi. Kollarımdayken uykunun onu sarmalamasını seviyordum, kollarımdayken ona hiçbir şey dokunamazmış gibi hissedip göğsüme sokuluyordu, onu her şeyden koruyabileceğime inanıyordu ve haklıydı; onu her şeyden korurdum.

Bir gün gerekecek olursa onu kendimden bile korurdum.

Perdeden içeri ay ışığı sızıyordu, ay ışığı güzel yüzünün yarısını aydınlatıyordu ve yüzünün diğer yarısı avucumun altında kalmış, karanlıktayken bile bir mücevher gibi parlamaya devam ediyordu.

"Gerekseydi," dedim beni duymayacağını bile bile, "seni kendimden bile korurdum. Senin için ölen yanımı bile içime gömer, gerekirse senin için seni görmezlikten gelmeyi öğrenirdim. Denedim, aslında buna gerek olmadığını hissettiğim anlarda bile seni kendimden korumak istedim ama olmadı. Yine de yemin ederim gerekseydi, ölsem de bunu oldururdum, ölsem de senden uzak durabilmeyi ruhumu yere vurarak, kalbimi çiğneyip üzerine basarak kendime öğretirdim."

Onu göğsüme çektiğimde uykusunda bile beni hissedip bana sokuldu. Yanağı çıplak göğsüme temas ettiğinde derimin altından kablo gibi geçen damarların kabardığını hissettim. Sanki ben bir bombaydım ve kablolarımı tetikleyen teni bir gün beni infilak etmeye sürükleyecekti.

"Söz veriyorum, Lavinia," diye fısıldadım bakışlarımı ay ışığının içeri kırılarak dağılmasına neden olan cama çevirirken. "Senin bir savcı olabilmen için elimden geleni yapacağım. Hiçbir hayalinin kursağında kalmasına izin vermeyeceğim. Ben seni bu karanlıktan çıkaracağım."

Uykusunda söylediklerimi hissetmiş gibi küçük avuçlarını birbirine bastırıp göğsümün üzerine yerleştirdi. Birleştirdiği ellerini alıp öptüm, uykusunda tatlı bir mırıltı çıkardı ve huzurlu olduğum tek ânın onun kollarımda olduğu anlar olduğu gerçeğiyle bir defa daha karşılaştım. Bu gerçekle ilk defa karşılaştığımda karanlık bir sokaktaydım.

Telefonun melodisi göğsümün huzurunu ikiye kırdı. Bakışlarımı komodinde ışıkları yanarak çalmaya başlayan telefona çevirdim. Tam telefona uzanacaktım ki Lavin göğsümde kıpırdandı ve gözlerini zar zor açıp huzursuz bir mırlama çıkardı.

"Uyu bebeğim," diyerek telefona uzandığımda yatağın ortasına kayıp yastığa sarıldı, birkaç saniye gözlerini kapalı tutsa da bilinci açılmış olacak ki gözleri de bilincini takip ederek uyku mahmuru güzelliğiyle aralandı.

Telefondaki ismi görmeyi zaten bekliyordum ama bu gece değil, bu gece olsa bile bu saatte değil. Çağrıyı cevaplayıp telefonu kulağıma yasladığım an hattın öteki ucundaki sesi yokladım; oyun yoktu, gerçek vardı ve o gerçek, sesin sahibinin korkusundan saçılıyordu.

"Kartal," diye fısıldadı piç kurusu. "Kartal, evde biri var. Polisi aradım."

Burnumun kemerini parmaklarımın arasında ezerken, "Anlamadım," dedim her ne kadar anlamış olsam da. "Evde kim var, Ogün?"

"Bilmiyorum," diye fısıldadı. "Bana zarar vermek için burada. Polisler gelecek, polisler geldiğinde yalnız olmak istemiyorum."

Çünkü polislerden de korkuyorsun.

"Birazdan orada olurum," dediğimde rahatladığını hissettim. "Güvenli bir yere geç ve beni bekle."

"Tamam tamam," dedi aceleyle. "Lütfen çabuk gel. Lütfen yanında silah da getir."

Bir an söylediği şey gözlerimi kısmama neden oldu. Evet, bir silah güzel olabilirdi etrafı dağılışıyla kirletecek kafanda kullanmak için.

Lavin merakla bana sokuldu, saçlarını okşayıp, "Endişelenme, orada olacağım," diyerek telefonu kapattım.

Uykulu güzel sesindeki merakla, "Kartal," dedi. "Neler oluyor?"

"Sevgilim, birazdan burada olurum," diyerek ayaklandığım anda Lavin de ayaklanarak, "Kartal," dedi yeniden, sesi tedirgin geldi ve bu beni öldürdü. Ona iyi hissettirmek istedikçe negatif her duyguyu etra-

fına çamur gibi sıçratıyormuşum gibi hissettim. "Doktor, nereye gidiyorsun? Birine mi bir şey oldu?"

Eğilip alnını uzun uzun öptükten hemen sonra, "Hayır," dedim. "Beklediğimiz oluyor, hepsi bu."

Yatakta dizlerinin üzerinde oturarak, "Arayan o muydu?" diye sordu.

"Evet." Elbise dolabının kapağını kaydırarak açıp bir tişört çıkardım, tişörtü üzerime giydiğim sırada Lavin yataktan indi ve elbise dolabına yöneldi. Uyarıcı bakışlarımı ona dikerken sesimi yumuşak tutmaya ekstra özen gösterip, "Yatağa gir, Alaşan," dedim. "Beni yatağımızda beklemen kocan olarak beni onurlandırırdı."

"Tek başına gidemezsin," derken kaşları anında çatılmış, bakışları bir leoparınki gibi saldırıya hazır duruma gelmişti. "Karın olarak seninle gelmem gerekiyor."

"Tek başıma olmayacağım." Bana beklentiyle baktı. "Tuğrul da orada olacak." Duraksadı ama gözlerine sinen sakinliği gördüm. Tuğrul'un güçlü bir oyuncu olduğunu biliyordu, bunu deneyimleme şansı bulmuştu. Deri ceketimi sırtıma giyerken sakince durup beni izledi. "Alper'i yanına yönlendireceğim," dedim. "Eğer tedirgin hissedersen Casper'la birlikte salonda beni bekle. Alper on dakikaya burada olur. O gelene kadar beklerim istersen."

"Ben çocuk değilim," dedi sessizce.

Lavin'in gözlerinde görmeye katlanamadığım bir şey varsa o da korkuydu. Yüzünü beklemediği bir anda avuçlarımın içine aldığımda o bal rengi, bana dünyaları seren gözlerinin harelerinde kendi yansımama rastladım. Çatık kaşlarla bana meydan okuyarak bakması kalbimin ritmini değiştirdi ve bir anlığına karanlık benim için yeniden dağıldı.

Eğilip beklemediği bir anda dudaklarımızı birleştirdim ve fırtınanın bana gelmesini beklemektense ben fırtınaya doğru gittim. Onu öpüşümdeki telaş elini ayağına dolandırdı, başta o küçük ellerini nereye koyacağını bilemedi, sonra avuç içlerini göğsüme bastırıp öpüşüme sakince karşılık vermeye başladı. Dili dudaklarımın arasında beni dağlamak için ateşte beklemiş bir şiş gibi gezindi. Ruhumun enkazında yıllardır benimle yaşıyormuş gibi hissederek dudaklarını dişlerimin arasına alıp onu durdurmak ister gibi dudaklarını dişledim. Dudaklarımız ayrılırken bana alevden gözleriyle bakıyor, gitmemem için sanki yalvarıyordu ama güzel dudakları kelimeler uğruna aralanmıyordu.

"Gecikmeyeceğim, karıcığım," dediğimde gözleri önce kelimeleri ona emanet eden dudaklarıma, ardından gözlerime yerleşti. Hislerini benden saklamadı ve bu beni daha da deli kıldı; zihnimin içinde atılan her delice adım onaydı.

Onu odada bırakıp hole çıkmadan önce sırtının dönük olduğu bir an kolladım ve bir süredir kazağımın içinde gizlediğim silahı alıp belime yerleştirdim. Bakışları tekrar bana çevrildiğinde vicdan azabı oradaydı, göğsüme ateşten elleriyle dokunuyordu. Evden çıkarken silahın soğuk sapını belimde hissediyordum. Sanki o silah Kardelen uğruna edindiğim ize dokunuyor, bana onu hatırlatıyordu. İsmi içimi dağladı ve yıllardır benimle olan yanık izinin bile bir zamanlar o kadar ağrıtmadığını hissettim.

Evden çıkar çıkmaz aradığım ilk isim Alper'di, Lavin'in yanına gitmek için yola koyulduğu an Tuğrul'a bir mesaj gönderdim.

Kartal: *Göndereceğim konuma gel, eğleneceğiz.*
Tuğrul: *İşte şimdi heyecanlandım.*
Tuğrul: *Hayalet olarak mı gelmeliyim, gerçek olarak mı?*
Kartal: *Hayaletlik sana yakıştı kardeşim :)*
Tuğrul: *Mesaj alındı ama bu hayalet hiç de sevimli değil, bilinsin (:*

Binanın dışında kalan yokuşta ekip otolarını görene dek durmadan gaza bastım, ekip otolarını gördüğümde artık arabam gecenin içinde siyah bir hayalet gibi ilerliyordu. Polislerin binadan çıktığı ânı, yanmayan bir sokak lambasının altında park hâlinde durmuş aracımda ikinci sigaramı içerken izledim.

Polisin, "Adamın davranışları tuhaftı," dediğini duymak zor olmamıştı çünkü camım açıktı ve sessizliğin hüküm sürdüğü sokakta tüm sesler bir yankı kadar güçlüydü. "Belki de alıp emniyete götürmeliydik. Uyuşturucu etkisinde olabilir."

"Merhum Sadık Parlak'ın sağ kollarından biriymiş, uğraştırma bizi. Hepimizi kara listeye alırlar alimallah," dedi kısa boylu, dudağının sol kısmına yerleştirdiği sigarayı çıkarmadan konuşan polis memuru.

"Siktiğimin pezevengi gece gece bizi buralara kadar getirdi," dedi adam huzursuzlukla. "Neyse, iç şu sigaranı da siktir olup gidelim. Buradaki zengin piçlerinin zeytin çekirdeğini doldurmayacak sorunları canımı yeterince sıkıyor."

Polisler ekip otosuna binip yokuş aşağı ağır ağır sürmeye başlayana dek olduğum yerde durdum ve sigaramı içmeye devam ettim. Ekip otosunun ışıkları gecenin içinde kaybolduğunda sigarayı camdan dışarı fırlatıp emniyet kemerimi çözdüm ve araçtan inip binaya ilerledim. Cam asansör beni İstanbul'un ıssızlaşmaya başlayan manzarasını izlediğim kısa bir yolculuğa çıkardı. Asansörden indiğimde yüzüme sinen karanlığı dağıtmayı denedim, göğsümü yakıp geçen öfkenin sesini kesemedim ama intikam tartıda daha ağır bastığı için daha profesyonel görüneceğim bir maske takabildim.

Bu sığırı polislerden uzak tutmalıydım, sonu gören ben olacaktım, polisler değil; onu bitiren ben olacaktım, kanında dolaşan maddeler, işlediği suçlar değil.

Kapısını çaldığımda onun varlığını kapının arkasında hissedebiliyordum. Kapı deliğinden bana baktığını bildiğimden yüzüme sahici bir endişe ekledim, oysa kurtarıcısı olarak gördüğü bu adam, kapısında onu bekleyen eceldi ve o bundan habersizdi. Kapıyı ruh kadar beyaz bir yüz, titreyen ellerle açtı. Etrafa tedirgin bakışlar atarak, "İçeri gel," dedi.

Sanki ekipleri görmemişim gibi, "Polis nerede? Gelmedi mi?" diye sordum kısık bir sesle.

"Geldiler ama bir bok yapmadan siktir olup gittiler," derken öfkeli olduğunu hissettim ama bu sadece hissettiği korkunun bir emaresiydi.

"Geç içeri," diyerek onu itip içeri girdiğimde korkulu bakışlarını hole çevirdi. "Eve baktılar mı?"

"Yok," dedi tedirgin bir sesle. "Bu saatte buraya kadar yordum seni."

"Ne yorması birader, saçmalama," diyerek hole yöneldiğimde arkamdan geliyordu. Bazı kelimeler insanın sadece diline değil, kalbine, zihnine, ruhuna ağır gelirdi. O ağırlığı tüm zerrelerimde hissediyordum. İçeri girip dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirdim ve "Eve bir güvenlik kamerası taktır istersen," dedim, ardından sigaramı yaktım. Kamera taktırma düşüncesinden hiç hoşlanmamış gibi durgunlaştı.

"Bakarız," dedi sadece.

Sigaradan bir duman alırken, "Ne oldu peki?" diye sordum, anlayışlı görünmeye çalışsam da bazı anlarda bunu sağlayabilmek çok zordu.

"Anlatsam deli dersin, siktir et," diyerek berjere oturup sehpanın üzerinde duran sigara paketine uzandı. Bir sigara yakıp bakışlarını bana çevirdi. "Lavin evde mi kaldı?"

Sorusu tetiklenmeme neden olsa da sakince, "Uyuyordu herhâlde, fark etmedi evden çıktığımı," dedim soğukkanlılıkla.

Bakışları yumuşadı. "Yoruluyordur," dedi, gözlerimi ona dikip tek kelime etmeden ona baktım ama bakışlarımın farkına varamadı.

İçine usul usul pişmanlık tohumlarının ekildiğini hissedebiliyordum, yaptıklarının ağırlığını omuzlamaya başlamıştı ama bunun nedeni sadece ona gösterdiğim ilgi olmalıydı; onun dostu olmaya başladığımı düşünüyordu ve dostunun hayatına kara bir leke vurmuş olmak canını sıkıyordu. Her nedense bu ona daha büyük bir öfke hissetmeme neden oldu.

Biri zile bastı, kim olduğunu biliyordum ama yüzüm kıpırtısızdı. Ogün aniden ayaklanınca, "Nereye?" diye sordum.

"Kapı çalıyor," diyerek kapıya yöneldiğini gördüğümde, "Kapı mı çaldı?" diye sordum şaşkınlıkla.

Ogün bir an duraksadı, omzunun üstünden bana bakıp, "Evet?" dedi sorar gibi. "Zili duymadın mı?"

Ona tuhaf tuhaf bakmamı beklemediğinden duraksadı, bakışlarını hole çevirip birkaç saniye sessizce durdu, ardından holün karanlığına doğru ilerledi ve ben de arkasına takıldım.

Kapıyı açtığı sırada yanında durmuş ona bakıyordum, ardından bakışlarımı aralanan kapıya çevirip karşımda Tuğrul'u gördüm ama yüzüm kıpırtısızdı, gözlerimi Ogün'e çevirdiğim an yüzündeki şaşkınlığı gördüm. Tuğrul'u karşısında görmeyi beklemediği kesindi. Allak bullak olmuş bir ifadeyle, "Sen burada ne arıyorsun?" diye sorduğu anda elimi omzuna koyup, "Ogün?" dedim sorar gibi.

Tuğrul ise ona boş boş bakarak gülümsedi.

"Onu buraya sen mi çağırdın?" diye sorarak bana dönen Ogün'ün elindeki sigara yere düşüp ahşap döşemenin üzerinde yuvarlanmaya başladığında içimdeki canavarın dudakları usulca iki yana gerildi, sivri dişleri beğeniyle parladı ve gülümsemesinden ölüm saçıldı ama benim yüzüm oyuna ayak uydurmak adına kireç gibi beyazladı.

"Kimi?" diye sorarken tedirgin olduğumu hissetmesi için elimden geleni yaptım ve bunu başardım.

Ogün kafası karışmış gibi bakışlarını Tuğrul'a çevirdi ve Tuğrul ona, "Beni beklerken hayali arkadaşlarınla mı konuşuyordun?" diye sordu

yamuk bir gülümsemeyle. Tuğrul'u duymamış gibi sorguyla Ogün'e bakmaya devam ediyordum.

Başımı iki yana sallayarak kapıyı kapattığımda Tuğrul kapının arkasında kaldı. Öfkeli bakışlarımı Ogün'e çevirip, "Sen bir şey mi kullanıyorsun?" diye sordum sertçe, Ogün afallayarak bana bakıp, "Ne?" diye sordu.

"Kapıda kimse yok, Ogün," dedim. "Benimle mi alay ediyorsun yoksa bir şey mi kullandın?"

İşte şimdi gerçekten çıkmazda hissediyor gibi bakıyordu. Gözlerimin içine beni inandırmak için tüm masumiyetiyle bakarken, "Hayır hayır," dedi. "Alkol bile almadım."

Ona uzun uzun baktıktan sonra yere düşen sigarasını eğilip aldım ve "Sadık Parlak'ın ölümünden sonra mı başladı bunlar?" diye sordum düşünceli bir sesle. "Bu değişik duygu durumun."

"Ben..."

"Seni anlıyorum." Başımı salladım. "Ne hissettiğini az çok anlıyorum. Senin için baba figürüydü. Ailenden birini kaybettiğinde ne hissedildiğini bilirim," dediğim an gözlerimin içine bakakaldı. Bir anlığına ona hem kendimi açtığımı hissetti hem de vicdanının çatlaklarından onu boğacak soğuk sular akmaya, ruhuna dolmaya başladı. "Hadi içeri geçelim, kardeşim."

Sigarasını ona uzattığımı gördü, bir süre sigaranın ucunda yanan aleve bakıp sigarayı elimden aldı ve birlikte salona geçtik. Kafasını iyice karıştırmanın tam zamanı olduğunu düşünerek birkaç dakika önce sorduğum soruyu tekrarlayıp, "Polisler eve baktı mı?" diye sordum ve Ogün irkilerek bakışlarını yüzüme mıhladı.

"Bakmadı dedim ya."

Tek kaşımı kaldırıp, "Öyle mi dedin?" diye sordum.

İkilemde kalmış olacak ki "Demedim mi?" diye sordu.

"Neyi?"

"Polislerin eve bakmadığını."

Kaşlarımı kaldırıp, "Polisler eve bakmadı mı?" diye sordum yeniden ve Ogün bir anda ellerini saçlarına götürüp parmaklarını saç diplerine bastırarak garip bir homurtu çıkardı. İşte beklediğim ataklar, diye düşündüm.

"Bir içki alacağım, istiyor musun?" diye sorarak hole yöneldiğinde pürdikkat onu izliyordum.

"Evet," dedim sadece.

Ogün'ün holden geçip mutfağa gittiği ânı açık duran kapının kenarından izledim. Sessizce hole çıkarken şu an mutfakta kendisine telkinler verdiğine emindim. Dış kapıyı sessizce açarak yüzüme sırıtarak bakan Tuğrul'a yamuk bir gülümsemeyle bakıp, "İyi iş," diye fısıldadım.

Göz kırparak içeri girip salona yöneldi, ben de sessizce kapıyı kapatıp arkasından salona ilerledim. Ogün'ün elinde viski şişesi ve iki kristal kadehle girdiği o ânı hatırlıyorum ve elinden kayıp giden viski şişesinin yere çarpmadan öncesinde gözlerine yerleşen o dehşeti; tüm bunlar olurken az önce Ogün'ün oturduğu berjerde Tuğrul oturuyor, bir bacağını diğerinin üzerine koymuş gülümseyerek ona bakıyordu, bense sakince telefonumla oynuyordum.

Şişe patladığı an içki hızla salonun parkesine yayılmaya başladı ve oturduğum yerden hızla kalkarak, "Yavaş ulan!" diye doğal bir tepki verdim.

Ogün sadece, "Bu-bu-bu-" dedi ama cümlesine devam edemeden Tuğrul'a bakakaldı.

Onu omzundan tutarak, "Basma camlara," deyip yavaşça geri çekilmesini sağladım. "Yapacağın işi sikeyim birader, siktin evin anasını."

Tüm bunlar olurken Tuğrul'un bu binaya giriş ânının da binadaki varlığının da kameralardan usulca silindiğini, silenin Yunus olduğunu iyi biliyor olmanın rahatlığı, oyunu daha da keyifli hâle getirmeye başlamıştı.

Ogün korkularını benden gizlemek istiyormuş gibi, "Bir şişe daha getireyim," dedi ama başımı iki yana sallayarak, "Geç şuraya otur," deyip Tuğrul'un oturduğu berjeri işaret ettim. Elindeki kristal kadehleri aldım. "Ben getiririm." Ogün bunu istemiyormuş gibi bir adım geri gidince, "Ne oluyor amına koyayım?" diye sordum, tepkim onu daha da irkiltmiş olacak ki el mahkûm başını sallayarak berjere doğru ilerledi ama oturmasını istediğim yerde Tuğrul oturduğu için öylece ayakta durup omzunun üstünden bana baktı.

Başımı iki yana sallayarak, "İyi saatte olsunlar," diyerek salondan çıktım.

Ben buzdolabından bir viski şişesi çıkarırken Tuğrul'un, yani Ogün'ün hayali arkadaşının onun aklını daha da karıştırıp korkuyla doldurması için konuştuğunu biliyordum. Sakince kristal kadehleri viskiyle doldurdum, deri ceketimin iç cebindeki küçük şişeyi çıkardım. Bu kez ilacı başka bir bardağa döktüğüm suya ilave ettim. Yüreğimi ateşe veren, zihnimde savaş başlatan o canavar sanki mutfağın kapısının pervazına yaslanmış, yaratacağım kaosun ona verdiği keyfi göstermek ister gibi gülerek beni izliyordu.

İstediği şey, hakkı olan bir şeydi.

Viski kadehleriyle mutfaktan çıktığım an Ogün'ün, "Ne istiyorsun benden?" diye sorduğunu duydum ve Tuğrul bir kahkaha atınca gözlerim kısıldı.

"İrem için bir sürü şey yapmışken şimdi İrem'in en büyük düşmanın olduğunu düşünüyorsun," dedi Tuğrul aşağılayıcı bir sesle. "Değil mi?"

"Neyden bahsettiğini bilmiyorum," dedi Ogün aceleyle.

Ve Tuğrul, sadece İrem ile Ogün'ün birbirlerine söyledikleri, kimsenin birbirlerine söylediklerini bilmediği bir tekerlemeyi söyledi: "Gagavuz kuşunun gagası gerdandan sarkar, ger ger gerilen gergefin gültası Galata'dan galat gergedana gül atar."

Ogün, "Sen bunu nereden biliyorsun?" diye sorduğunda Tuğrul gülerek, "Belki de kafanın içinde senden çok vakit geçirmişimdir," diye fısıldadı. "İrem'e bu tekerlemeyi söylerken onun gülümsediğini görmek kalbini çok hızlı çarptırıyordu, şimdiyse onun yaşıyor olması düşüncesi kalbini tiksintiyle çarptırıyor."

Ogün, "Sus!" diyerek hızla Tuğrul'a yöneldi, bunu çıkan patırtıdan anlayabildim. Adımlarımı hızlandırıp yüzüme sakin bir ifade ekleyerek salona girdiğim an Tuğrul'un boğazına sardığı parmaklarını hızla geri çekip bana korkuyla baktı. Tek kaşımı kaldırıp ona garip garip bakmam onu daha da telaşlandırırken elini havaya kaldırıp bir şeyi kovalıyor gibi boşluğa doğru salladı. "Sinek," dedi anlamsızca. "İçeride sürekli vızıldayan bir sinek var."

Tuğrul kahkaha attı ama duymazlıktan geldim, Ogün'e garip garip bakmaya devam ediyordum.

Kadehleri sehpaya bırakıp suyu ona uzattım ve "Önce bir su iç," dedim. "Kendine gel."

Ogün lafımı ikiletmeden titreyen eliyle suyu aldı, zorlasam yaptıramayacağım bir şeyi yaptı ve suyu tek dikişte içerek sonunu getireceğim sırada bana yoldaş olacak olan o ilacı içine kabul etti. Kafası öyle yerinde değildi ki sudan farklı bir tat alsa bile bunun üzerinde durmazdı.

Bu kez viski kadehlerinden birini Ogün'e uzatırken, "Garip davranıyorsun," dedim sessizce. "Ölümlere alışkın olmayabilirsin ama sevdiğin insanların ölümleri hayatını bu kadar etkilememeli."

Söylediğim şeyin etkilerinin yüzünde yarattığı yıkıntıyı gördüm. Elimden kadehi alırken Tuğrul'a bakmamaya çalışıyordu, muhtemelen onun bir deli olduğunu düşünmemden çekinmeye başlamıştı.

Viskisinden bir yudum aldığı sırada Tuğrul, "Ona söyle," dedi sinsi bir ses tonu kullanıp yavaşça oturduğu yerden Ogün'e doğru eğilerek. "Ona İrem için onun hayatını nasıl allak bullak ettiğini söyle, durma."

Ogün korkarak gözlerimin içine bakarken ayakta durmuş viskimi yudumluyordum. Bakışlarındaki dehşeti görünce tek kaşımı kaldırıp, "İstersen dışarı çıkalım, bir hava al," dedim ama başını hızla iki yana sallayıp viskisini de tek dikişte içti.

"Ben daha iyiyim. Haklısın," dedi aceleyle. "Sadık benim için baba gibiydi ve bu zor. Kaldırması oldukça güç. İrem'in sorumluluğunu da üstlenmek zorunda hissediyorum artık kendimi."

Anlayışla başımı salladığım an Tuğrul bir kahkaha daha attı ama bu kahkaha benim kılımı kıpırdatmazken Ogün'ü olduğu yerde sıçrattı.

"İrem'in sorumluluğunu değil, canını almak istiyorsun," diye fısıldadı Tuğrul sessizce. Bunu da duymazlıktan geldim ama Ogün'ün patlama noktasına ulaşmak üzere olduğunu gözlemleyebiliyordum.

İlacı bir anda aldığı için başı dönmüş olacak ki hafif sendeleyip bana tutundu, ne kadar iğrensem de elimi onun omzuna koyarak, "Bu böyle olmayacak," dedim endişeli bir tavır takınarak. "Üzerine çok fazla sorumluluk yıkıldığını hissetmen normal ama... Biraz kafa izni mi versen kendine? Tatile falan çık."

Ogün, içimdeki canavarın gözlerini kısmasına neden olacak o cümleyi kurdu: "Ben berbat bir insanım."

"Tam üstüne bastın seni sosyopat katil," diyerek güldü Tuğrul, ben ise elimi onun omzunda daha da sıkılaştırıp ona desteğimi içimdeki savaştan en çok ben yara alarak sundum.

"Sadık Parlak eğer bir yerlerde bizi hâlâ görüyorsa, senin varlığına minnettar olurdu," dedim. "Çünkü sen ona evlat, kızına da abi oldun ve bir abi için kardeşini bir şeylerden korumaya çalışmak çok zordur, biliyorum. Endişeleri siktir et, iyi olacaksınız."

Tuğrul oturduğu yerden kalktı ama ben Ogün'ün gözlerinin içine bakıyor, bunun hiç de farkında değilmiş gibi görünüyordum. Ogün ürpererek ona bakarken Tuğrul avucunu omzuma bastırdı, dokunuşu yüzümde bir değişim yaratmadı ama Ogün'ün daha da korktuğunu hissettim.

"Ona çok güveniyorsun, Kartal. Seni yanıltacak," diye fısıldadı Tuğrul, onu duymadım; Ogün ise gözlerini sıkıca yumup dişlerini birbirine bastırdı ve Tuğrul salondan çıkıp holdeki karanlığa karışana dek gözlerini açmadı. Tuğrul dış kapıyı arkasından kapatarak evden ayrıldığında Ogün elim hâlâ omzunda duruyorken öylece boşluğu izliyordu.

O gece Tuğrul'un boş bıraktığı berjere oturup sessizce boşluğu izlerken sağ eli titriyordu; bunun nedeninin bir anda dozunu artıran ilaç olduğunu biliyordum. Onunla bir çocukla ilgilenir gibi ilgilendim ve zihninde sürekli Tuğrul'un cümlesinin tekrar etmesini sağlayacak şekilde ona güveniyor gibi gülümsedim.

Evden çıktığımda, İstanbul'un sokaklarında bir rüzgâr gibi ilerlediğimde, beni bekleyen kadının yanına döndüğümde ve kendimi lavaboya atıp dizlerimin üzerine çökerek klozete eğildiğimde kusacağımı daha tüm bunlar gerçekleşmemişken bile biliyordum.

Gülümsedim.

İçimdeki erkek çocuğu dizlerini karnına çekti ve cenin pozisyonunda ağlamaya başladı.

LAVİN SÖNMEZ ALAŞAN

"Ceyda şımarığın tekiydi, sessiz görüntüsüne aldanmayın, zorbalamak konusunda üstüne yoktu. Lisedeyken bana neler yaşattığını bilseniz şok olursunuz," dedi lavabo tezgâhına tek elini bastırmış, kırmızı rujunu dudaklarının üzerinde kaydıran kumral kız. "Ayrıca kendisinden büyük erkeklerden hoşlanıyordu. Annesinin onu utandırıp durmasından bakıp zengin, yaşlı bir adamla yurt dışına gitmediğini nereden bilebilirsiniz ki? Bir gün ortadan kaybolacağına emindim."

Kâğıt havluyla sessizce ellerimi kurularken omzumun üstünden aynaya doğru bakıp yansımamla göz göze geldim.

"Annesi de biriyle kaçtığını düşünüyor," dedi kıvırcık saçlı, uzun boylu kız. "Aramayı bırakalı çok oldu. Annesi anneme bir gün adam tarafından terk edilince döneceğini söylemiş, bunu söylerken epey de keyifli görünüyormuş. Ne enteresan aile ama! İnsan her ne olursa olsun ortadan kaybolan çocuğunun peşine düşmez mi? Bazen Ceyda'ya üzülüyorum."

"Umurumda bile değil, sinsi zorbanın tekiydi. Umarım bir an evvel terk edilir, götüne tekmeyi yediğinde de kuyruğunu kıstırıp çöplüğüne döner."

"Biriniz bile kızın başına bir şey gelmiş olma ihtimalini düşünmüyor musunuz?" diye sordu arkadaş grubunun içindeki üçüncü, koyu kestane saçları omuzlarına yayılan kız. "Annesi ve babası ne kadar emin olurlarsa olsunlar, öyle sessiz bir şekilde ortadan kayboldu ki kötü ihtimalleri de düşünmeden edemiyorum. Instagram hesabını da kullanmıyor. Eğer kaçmış olsaydı kullanmaz mıydı?"

"Evli bir adamla ortadan kaybolmuşsa, ki bu oldukça olası, hesaplarının birini bile kullanmayacağına kendi kalıbımı basarım ben," diyen kız rujunun kapağını sertçe kapattı.

Kızlar yanımdan geçerken ruj süren kız, "Saçlarının rengine bayılıyorum," dedi bana ama kıza cevap vermeden bomboş gözlerle bakmış olmam, yüzündeki ifadenin sarsılarak bozulmasına neden oldu.

Değiştirilemez bir gerçek varsa eğer o da benim bir insanı öldürmüş olmamdı. Ruhuma sinmiş, tüm kalbimi karanlıkla kaplamış bir gerçekti bu. Ceyda artık yoktu. Bir daha olmayacaktı. Birilerinin hayatındaki kötü karakter ya da iyi karakter olmayacaktı. Kaybolup gitmişti. İçime çöken ağırlıkla lavabo tezgâhının önünde durup avuçlarımı açarak suyun altına tuttum. Soğuk suyu yüzüme birkaç kez çarptıktan sonra ıslanan saçlarımı geriye doğru tarayıp, yüzümden akan su damlaları gözyaşlarını anımsatıyorken öylece durup yansımama baktım.

İnsanın gözyaşları dindiğinde acıları dinmiyordu. Bunu gözlerim kupkuru olmasına rağmen kalbimden kan damlası gibi akan gözyaşlarının ağırlığını hissettiğimde öğrenmiştim.

Kardelen'in beni affetmesini diledim. Çünkü ben kendimi affetmeyecektim ama affetmediğim için de yaptığım şey için de pişmanlık duymayacaktım. O yüzden Kardelen'in beni affetmesine ihtiyacım vardı.

Saatin ibresi hızla dönmeye başladı. Gözlerimi kapatıp açtım, önce kantindeki koltukların üzerindeydim, ikinci kez gözlerimi açtığımda okul bahçesindeki büyük ağacın altında bağdaş kurmuş oturuyordum. Cenk önümde dikilmiş, kollarını bedenine sarmıştı ve iki günü gökyüzünden ayrı geçiren, bugün yeniden gökle kavuşan güneşin yüzüme gelmesine büyük bedeniyle engel oluyordu.

"Okuldaki baloya katılacak mısınız?" diye sordu Suphi, çaprazımda oturuyor, tek dizini göğsüne çekmiş, elindeki çakmağın alevini bir yakıyor, bir söndürüyordu.

Kartal boynunu çıtlatıp cam şişedeki sudan bir yudum alarak omzunun üzerinden arkasında kalan bahçeye baktı. Gözlerim bir anlık ona takıldı. Altında gri eşofman, üzerinde sporcu atleti vardı ve atletin üzerine de eşofmanın üstünü giymiş, fermuarı kapatmamıştı. Suyun birkaç damlası keskin çenesinden boynuna, oradan göğsüne aktı ve gri atletin önünde iki büyük daire oluşturdu.

"Katılacağız," dedi. "Vals gösterisi olacakmış, bu dönem başlayan çömezlerin ilgisini nasıl çekeceğini iyi biliyor yönetim."

Cenk, uzun süredir kaybolmuş, yerli yerinde olmayan neşesini geri kazanmaya çalışıyormuş gibi sahte bir kahkaha atarak, "Suphiçocuk," dedi. "Seninle yönetimdeki gizli pasifleri biraz sinirlendirmek için valse katılmamız gerekiyor. Unutma ki bebişim, homofobik kılığındaki homoseksüellerin gözlerinde öfkeyi görmek beni inanılmaz tatmin ediyor."

Gözlerimi Kartal'a çevirip onu izlemeye devam ettim. Her şey birbirinin üzerine devrilerek koca bir yığın oluştururken ben o yığının altında kalmamak için Kartal'a yaslanıyordum ve eğer o olmasaydı biliyordum ki o yığının altında kalan ilk isim ben olacaktım. Kartal bakışlarımı fark edince gözlerini yüzüme indirdi, altın kahve gözlerinin içinde kendime rastladım.

Bir an olduğum yerden kalkmak, ona sarılmak ve sadece ağlamak istedim.

Daha sonra bu isteğin üzerini toprakla örtüp, kalbimin derinliklerine yerleşen öfkeye tutunmayı denedim. Artık güçsüz olamayacağım kadar derine ilerlemiştim, geri dönemezdim, gücümü kaybedemezdim;

artık nasır tuttuğuma inanmak zorundaydım. Nasır tutmamış olsam bile nasır tutmuşum gibi ilerlemek zorundaydım.

İrem'in ağır ağır merdivenleri indiğini, bize doğru yürüdüğünü gördüm. Düz saçları tıpkı açık renk jiletler gibi göğüslerinden bel kıvrımına dek iniyordu. Üzerinde yeşil bir sporcu atleti, altında taytı vardı ve beyaz tozluklarını bacağının alt kısmına dek çekmişti. Ellerini üzerindeki gri hırkanın geniş ceplerine sokup etrafa yorgun bakışlar atarak tam önümde durdu. Gözleri ne bana ne de etrafıma dağılmış arkadaş grubuna dokundu, bir boşluğa takıldı ve orada yaşadıklarının bir tekrarını izliyormuş gibi hüzünle doldu.

"Baloda ne giyecekmiş benim sarışın prensesim?" diye sordu Cenk, kolunu İrem'in omzuna atıp onu göğsüne doğru çekerek. "Eminim balonun en güzel ikinci sarışını sen olacaksın çünkü biliyorsun ki birinci daima benimdir."

İrem onu duymuyormuş gibi boşluğu izlemeye devam ediyordu. Cenk, sessizce onun profilini izledikten sonra gözlerini Suphi'ye çevirdi, üzgün olduğunu gösteren bir ifade güzel yüzünü sarmaşık gibi sarsa da kelimeler boğazına dizilmiş olacak ki başka hiçbir şey söylemedi.

Emir, oturduğu yerden kalkıp İrem'e doğru yürüdü, İrem'in tam önünde durduktan sonra onun sarı saçlarını parmaklarının arasına alarak geriye doğru götürdü. İrem, bu dokunuş karşısında yorgun bakışlarını Emir'e çevirip öylece Emir'in gözlerinin içine baktığında Emir'in yüzünü göremiyordum ama İrem, Emir'in gözlerinde her ne gördüyse sessizce yutkundu.

Emir kapüşonlusunun cebinden sarı bir toka çıkarıp İrem'in saçlarını o tokayla topladıktan sonra, "Tokanı sınıfta düşürmüşsün," diye açıkladı. "Parfümünün kokusu sinmiş, oradan anladım senin tokan olduğunu."

İrem cansız bir sesle, "Teşekkürler," dedi sadece.

"Konuşmak istersen burada olduğumu unutma," dedi Emir, sesindeki ciddiyet İrem'in sessizce başını sallayıp sessizliği yudumlamasına neden oldu. Bu sessizliğin aslında nazik bir teşekkür olduğunu biliyordum, sadece dudaklarını bir defa daha aralayıp aynı kelimeyi tekrar etmek istememişti, hepsi buydu.

Sessizlik içinde İrem'i izledim. Canı acıyordu. Canı çok acıyordu. Hem babasını hem de uzunca yıllar abisi gibi kabul ettiği, kardeş

sevgisini bulduğu adamı kaybetmişti. Üstelik babasını öldüren de o adamdı. Yine de beklediğimden daha sakin davranıyordu. Yakıp yıkabilir, her şeyi zorlaştırabilir, planımızı başımızda parçalayabilirdi ama soğukkanlıydı, içinde yanan ateşi donduramıyordu belki ama tepkilerini dondurabilmişti. Onu ilk tanıdığımda süslü bir kutunun içindeki pahalı porselen bebek olduğunu, düştüğü takdirde toz parça olacağını düşünmüştüm, oysa şimdi o kutunun içindeki bebeğin artık porselenden değil, taştan olduğuna inanıyordum.

Belki de hepimizin içindeki acı, her birimizi bir taşa dönüştürmek için kaderin bizi soktuğu imtihandı.

Kartal ile birlikte cipe bindiğimizde, eve doğru yola koyulduğumuzda, holde ilerlerken, eğilip Casper'ın başını okşarken, yemek yapmak için mutfağa ilerlerken, sofrayı hazırlarken ve hatta birlikte akşam yemeğini yerken bile İrem'in yüzündeki ifadeyi, lavaboda Ceyda hakkında konuşulanları, Cenk'in kaybolan neşesini, Suphi'nin sürekli yakıp söndürdüğü çakmak alevini, Emir'in cebinden İrem'in tokasını çıkardığı ânı düşünmeye devam ettim.

Alper, Tuğrul ve Yunus ellerinde birer şişe şarapla kapıda dikilmiş içeri davet edilmeyi beklerken hissettiğim şaşkınlığın bir emaresi tam kaşlarımın ortasında çukur biçiminde duruyordu. Elim kapının kulpunda, tek kaşım havada, "Siz sarhoş musunuz?" diye sordum çünkü Alper ile Yunus birbirine sarılıyor, yüzlerinde sinir bozucu bir sırıtışla doğrudan gözlerimin içine bakıyorlardı. Tuğrul da onlardan farksızdı ama ikisine oranla daha ayık görünüyordu.

Yunus birdenbire öne doğru eğilip, "Sen balık köpeğisini gördün?" diye sorunca Alper sanki dünyanın en komik şeyini duymuş gibi bir kahkaha patlattı ve bina sakinlerinin dışarı çıkmasından korkarak Yunus'u ensesinden yakalayıp içeri çektim. Onunla birlikte Tuğrul ve Alper de içeri doğru yıkılıp yere devrildiler. Şok içinde onlara bakakaldığım sırada Yunus duvara yaslanmış, işaret parmağıyla yere düşen arkadaşlarını gösteriyor, şişeyi karnına bastırarak gülüyordu.

"Bu hâliniz ne sizin?" diye sordum dehşetle.

Alper, Tuğrul'un altında, yanağı yere yaslı hâlde şişeyi havaya kaldırıp, "Kocan olacak adam nerede?" diye sordu. Kartal, ensesinde küçük bir havluyla banyodan çıkarken hemen arkasından buhar kafilesi de

hole yayılmıştı. Alper, "Amanın," dedi peltek bir şekilde. "Sanırım yanlış bir zamanda geldik, amanın."

Gözlerimi Kartal'a çevirdim, belindeki havlu belli ölçüde onu gizliyordu. Uzun, çıplak bacaklarından sicimle inen su damlalarını görebiliyordum. Yunus'un da bakışları Kartal'a çevrildi ve şaşkınlıkla onlara bakan Kartal'ı süzerken ıslık çalıp, "Liseden beri bu bacakların mükemmel olduğunu düşünürdüm," dedi.

Tuğrul, hâlâ Alper'in sırtında uzanır pozisyonda, dirseklerini Alper'in ensesine yerleştirip yüzünü avuçlarının arasına alarak, "Ayy," dedi. "Sülün gibi. Lavinciğim, kocan olay."

Alper başparmağını havaya kaldırıp, "Tadını çıkar!" dedi.

Kartal hızlı adımlarla yanıma gelip, "Bunların bu hâli ne?" diye sorunca ona boş boş bakıp, "Ben de senden fazlasını bilmiyorum," dedim. "Şişeye düşmüşler herhâlde."

"İçip içip evime mi geldiniz lan andaval sürüsü?" Kartal homurdanarak onlara uzun uzun baktı. "Şu hâlinize bak amına koyayım, tiplere bak." Bir an durup tek kaşını kaldırdı, üçünün de yüzündeki gevşek ifadeyi görünce sinirleri bozulmuş gibi güldü.

"Ya bu herifi üzerimden kaldırır mısınız?" diye sordu Alper yanağını tekrar yere bastırıp yorgun bir şekilde gözlerini yumarak. "Uygun olmayan yerlerimde, uygun olmayan baskılar hissetmeye başladım."

Kartal, Tuğrul'u Alper'in üzerinden kaldırmak için onu tutup çekince Alper alttan Kartal'ın bacaklarına uzun uzun baktı ve homurdanarak, "Höst, ayı!" diye söylendim.

"Ne yapayım, çok güzel gerçekten de," dedi Alper tekrar pis pis sırıtarak. Sinirlerim bozulduğu için kafamı iki yana sallayarak gülüp salona yönelirken, "Şu salakları toparla Allah aşkına," dedim Kartal'a.

Tam o sırada Kartal, "Lan bıraksana havlumu ırz düşmanı!" diye bağırdı ve Yunus'un Kartal'ın belindeki havluyu çekiştirdiğini gördüm. Bu kez gerçekten kahkaha atarak salona ilerlediğim sırada Kartal, "Ulan kocanı götürüyorlar, ne gülüyorsun?" diye bağırdı arkamdan.

Sehpanın üzerindeki su şişesini aldığım esnada Kartal ve saz arkadaşları salona girmişti. Şişenin kapağını açıp sudan bir yudum aldım. Kartal önce Alper'i, ardından Yunus'u koltuğa oturttu ve Tuğrul da yalpalayarak salonun ortasına kadar gelip etrafına bakmaya başladı.

"Oğün'ü delirteyim derken ben delirip hayali arkadaş edinmiş gibi hissediyorum, biri adımı mı söyledi acaba?" diye sordu.

Yunus sehpaya uzandı, sigara paketini alıp içinden bir dal sigara çıkararak dudaklarının arasına yerleştirdi. Bir süre ceplerinde çakmak aradı ama bulamadı. Alper gülerek onun sigarasını yakarken Tuğrul tekli koltuğa oturmuş, Kartal'ı süzmeye devam ediyordu.

Kartal, "Ben üzerime bir şeyler giyeyim, bunların bakışı bakış değil," diyerek salondan çıktığı an Tuğrul'un gözleri bana çevrildi.

"Çok şanslı bir kadınsın, estetik mucizesi gibi kocan var, maşallah."

"Abartma, şu cam su şişesini görüyor musun?" Elimdeki şişeyi havaya kaldırdım. "Kafanda patlatırım."

Tuğrul korkuyla, "Zaten kocan çarpık bacaklıydı," dedi.

Sehpaya oturup, "Neden içtiniz bakayım siz bu kadar?" diye sorduğumda üçünün de gözleri bana çevrildi. Alper'in dudaklarının arasındaki sigaranın ters olduğunu fark ettim, tam sigaranın izmarit tarafını yakacaktı ki uzanıp elindeki çakmağı aldım. "Tiplere bak gece gece..."

"Burak izin alamadı, annesi oyun oynamaya yollamayan çocuk gibi pencereden siz gidin kanka dedi bize," dedi Alper sırıtarak, konuştuğu için ağzındaki sigara kucağına düşmüştü.

"Kartal'a teklifte bile bulunmadık çünkü o Burak gibi izin alamadığından değil, senin yanından ayrılamadığından gelmezdi. Göbek bağınızı birlikte mi kestiler sizin ya?" diye sordu Yunus sigarasını Kurtlar Vadisi'ndeki Elif karakteri gibi beş parmağını yüzüne yayarak içerken. "Ne yaşansın istiyorsun, Lavin? Aşk spekülasyonların yüzünden Kartal elimizden kayıp gidiyor, seni de mi bulaşık deterjanıyla zehirleyeyim yani?"

Keyfi yerinde göründüğünden midir bilinmez, ona sadece uzun uzun gülümsedim. Gülümsememi fark edince duraksadı, sigarayı dudaklarından uzaklaştırıp bir süre gözlerimin içine baktıktan sonra bakışlarını boşluğa çevirdi ve dumanı dışarı üfledi. Yeniden bana baktığında gözlerinde muzip pırıltılar olduğunu gördüm.

İçten içe bir mum gibi erise de ateşiyle etrafımızı aydınlatmaya devam ediyordu.

"Tuğrul ne zaman İstanbul'a dönse, bir kez olsun sarhoş olmadan bu şehirde devam edemez," dedi Alper, bakışlarının Tuğrul'da olduğunu fark edince ben de gözlerimi Tuğrul'a çevirdim. Alper'in söyledi-

ği şeyin, Tuğrul'un yüzünde herhangi bir değişime neden olmasa da gözlerinde birçok duygunun birikmesine neden olduğunu fark ettim. Boşlukta duran kahverengi gözlerinde ne sakladığını bilmiyordum ama her ne saklıyorsa bu şey, kirpiklerinin gözlerinin altındaki boşluğa dağılışında bir kadının gölgesine dönüşüyordu.

"Kaybedilenlere içtik," dedi Yunus Emre düşünceli bir sesle.

Alper, "Hiç kazanılmayanlara," diye devam etti cümlesine ve o küçük sessizlikte, Tuğrul'un bakışları bana çevrildi, "Bir de ihtimallerde yaşayanlara," dedi sessizce.

Ne söyleyeceğimi bilemediğim için bakışlarımı onlardan kaçırıp boşluğa çevirdim. Alper ve Yunus'un bildiğim, Tuğrul'un ise bilmediğim hikâyesinin kalbime dokunduğunu hissettim.

Kartal altında siyah bir eşofman, üzerinde gri, bisiklet yaka bir tişörtle içeri girerken parmakları ıslak saç tellerinde dolaşıyordu. Yeni tıraş olduğu için yüzü pürüzsüzdü, belirgin kemiğinde tıraş losyonunun parıltısını görebiliyordum. Elindeki küçük havluyu sertçe Yunus'un ensesine vurup, "Neden gecenin bir yarısı içip içip evime geliyorsunuz lan?" diye sordu. "Evli barklı bir adamım ben."

Söylediği şey beni duraksattı. Onunla birbirini tanıyan iki yabancı olarak girdiğimiz bu ev, şimdi birbirlerinin her şeyi olmuş iki insan, bir çiftin yuvası hâline gelmişti. Kendi soyadımla girdiğim bu evin duvarları arasında artık onun soyadıyla yaşıyordum. Bu gerçek, üzerine uzun uzun düşünüldüğünde kalbimi göğüs kafesimin içinde sarsıp yerinden oynatacak cinsten bir gerçekti.

"Aaa!" dedi Yunus Emre. "Doğru, siz ben sarhoşken de sevgiliydiniz ve hatta evli barklı karı kocayken de sevgiliydiniz!"

"Bu hayatta yapayalnız ölüp gideceğimi yüzüme tokat gibi vurmanıza gerek mi vardı, Alaşanlar?" diye sordu Tuğrul dudaklarını yapay bir üzüntüyle bükerek.

Alper ve Yunus Emre'nin aynı anda sessizce boşluğa devrilen bakışlarını fark ettim. İkisinin de omuzlarında ömür boyu taşıyacakları birer tabut olduğunu, o tabutun ağırlığıyla yaşamın içinde ilerlediklerini ve belki de her an o tabutun içinde olmayı dilediklerini düşündüm.

İnsan sevdiği birinin tabutunu sırtında bir kez taşıyınca ömür boyu o tabut orada kalmaya devam ediyordu; o tabutun içindeki kefenli be-

deni toprağın içine bile koysalar, tabut tüm ağırlığıyla orada, omuzlarında duruyordu.

Kartal bara ilerledi, bar dolabının içinden kendine bir bira çıkarıp biranın kapağını dişiyle açtıktan sonra büyük bir yudum içerek kalçasını bar tezgâhına yasladı ve "Söylesenize," dedi sessizce. "Bu gece şişenin dibine düştüğünüzde şişenin dibinde aradığınız şeyi bulabildiniz mi?"

Zihnimin içinden bana ait bir ses, "*Peki sen?*" diye sordu. "*Sen her gece dibine düştüğün şişelerin dibinde aradığın o şeyi bulabildin mi hiç, Kartal?*"

Ağzımı açmadan Kartal'a bakmaya devam ettim. Yunus Emre, "Ben şişenin dibinde bulamayacağımı biliyorum, onun nerede olduğunu bilmek zoruma nasıl gidiyor anlatamam ama aynı zamanda onun nerede olduğunu bilmek bana umut da veriyor. Ya bilmeseydim? Ya bir gün gittiğim yerde onu asla bulamayacağımı düşünseydim? Öyle yaşanır mı?" diye sordu, sorusu sarhoşluğun izleriyle var edilmiş kelimelerden oluşuyordu ve bu aslında içlerinde ne kadar gerçek hisler barındırdığını gösteriyordu. "Hoş şimdi de yaşıyor değilim."

Hayattaydı, kalbi atıyordu, göğsü içine çektiği nefesle şişiyor, ciğeri aldığı nefesle doluyordu, nabzı damarlarını yara yara ilerliyordu ama o aslında yaşamıyordu.

Yunus Emre gülümsedi ve parmaklarına bakarak, "Leyl," dedi. "Sana gelesim var."

Alper'in bakışlarının omzunun üzerinden Yunus'a döndüğünü gördüm. Gözlerine yerleşen ifadede kederden, hissedilen ızdıraptan daha büyüğü vardı; yenilgiydi bu. Gördüğüm an tanımıştım çünkü ben de en büyük parçamı kaybettiğimi hissettiğimde yenilgi orada, iki göğsümün ortasındaki kemikten kafesin arkasında fırtınalar estirmeye başlamıştı.

"Ve biliyorum, o gece rüyamda hissettim, Leyl'in de bana gelesi vardı ve geldi," dedi Yunus uzun süren sessizliği yeniden ona ait kelimelerle keserek. Kalbimdeki ağırlığın bir ton daha arttığını hissettim.

Tuğrul gülümseyerek, "Hatırlıyor musun?" diye sordu. "Leyla'nın hiç değiştiremediğimiz bir huyu var."

Yunus kafasını kaldırıp Tuğrul'a baktı, kısa bir bakıştı bu, arkası farkındalığa gebe bir ifadenin doğuşuydu.

"Ne zaman ağlasa yalan söyler, huy edinmiş bunu," diye devam etti Yunus, Tuğrul'un açık bıraktığı kapıdan içeri girerek. "Göz hapşırığı bu, der. Gözüm hapşırdı, gözümden akan sümüğe üzülmeniz çok saçma, der." Gülümsedi, gülümserken çenesinin titrediğini fark edince yumruğumu sıktım. *"Gözüm hapşıracak, bakmayın, bu çok utanç verici, ayrıca göz hapşırığı bulaşıcıdır, size bulaştırmak istemem,"* diye fısıldadığında Yunus, bunun ona değil, Leyla'ya ait bir cümle olduğunu biliyordum. Yunus gülümsedi, sanki gülümserken kalbi litrelerce kan kaybediyordu.

Leyla zihnimin içinde, *"Göz hapşırığı bulaşıcıdır, size bulaştırmak istemem,"* diye fısıldadı ve kalp atışlarım ağırlaşırken gözlerimi yumruk yaptığım avuçlarıma indirip yutkundum.

"Muhakkak pastaneye uğrardık," dedi Alper, bakışlarım saplandığı yerden usul usul hareket ederek ona yöneldi. Kucağına düşen sigarayı alıp dudaklarına yerleştirdi, ona çakmağı uzattım ve sigarasını yaktıktan sonra gülümseyerek dumanı usul usul dışarı üfledi. "Yunus'a tahinli çörek almadan güne başlamaz. Her pastane kapısından içeri girişimizde gözlerimi deviririm ve o da bana doğru dönüp atkısının ipleriyle kendine bıyık yapar, Emre tahinli çöreksiz güne başlayamaz, der."

Yunus'un sigarasının külü kopup yere düştü, parçalara ayrıldı ve bununla beraber, sabah beni almaya geldiğinde elinde tuttuğu, sadece bir lokma ısırılmış tahinli çöreğin varlığını hatırladım. Kalp atışlarım göğsümden aşağı düşmeye başladı.

Kartal birasından bir yudum aldıktan sonra, "Bir gün amfide bana açılmak için gelen kızla bizi yan yana görmüş, rahatsız hissediyordum kendimi. Birden boynuma atlayıp bana sıkıca sarılarak, *sevgilin burada güzel kızlarla takıldığını biliyor mu dümbelek adam* dedi, kız bir an yüzüme bakakalıp sonra kıpkırmızı kesilerek kaçar gibi uzaklaştı. Beni kurtardığı için ona teşekkür ettiğimde, *sevgilin burada güzel kızlarla takıldığını biliyor mu dümbelek adam* demişti yeniden, yüzünde muzip bir gülümsemeyle. Bazı anlarda onun beni gördüğüne inanıyorum, kimseye söylemediğim bir gerçeği herkesten, hatta benden önce gördü belki de."

Tuğrul, "Lavin'i sevdiğini," diye fısıldadı.

Kartal'ın bakışları usulca bana çevrilirken, "Lavin'i sevdiğimi," dedi.

"O beni şahsi olarak tanımıyordu," dediğim an Yunus Emre buruk bir gülümsemeyle boşluğu izleyerek, "O tanımadığı insanları da görebilen biri," dedi. "Kim bilir belki de seni Kartal'ın gözlerinde görüp tanımıştır."

Leyla beyaz bir koridorun sonunda beni izliyormuş gibi hissettim. Koridor beyazdı ama odanın tavanı yoktu, gökyüzüne baktığımda gökyüzünü saran gri bulutları görebiliyordum; bulutların içinde şimşekler büyüyor, gök gürültüsü koridorun duvarlarına siniyordu. Leyla'nın gözlerinin içine baktım. Bana gülümsedi.

"O insanları görür, insanları saklandığı yerde bulur ve sobeler," dedi Tuğrul, sesi düşünceli yükseliyordu. Bir sigara yakıp boynunu esneterek, "Sevdiğim kadını sevdiğimi fark etmemi sağlayan da oydu. Bir sağanak gibi duygular içime bir anda bastırmıştı. O âna dek duygu yüklü bulutlarla yaşadığımın farkında bile değildim."

Fark ettiğim bir diğer şey, Tuğrul'un ve diğerlerinin onunla ilgili dili geçmiş zamanı kullanmamalarıydı; sanki Leyl hâlâ burada, bizimleydi. Gözlerimi Yunus'a çevirdiğimde koltuğun kolçağında oturan o güzel kadını gördüm; onu kimse görmedi. Başını yavaşça Yunus'un omzuna yaslayıp huzurlu bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı.

Yunus bir anda ona doğru döndüğünde kadın kafasını kaldırıp ona baktı; göz göze geldikleri an bu andı ama Yunus onu görmedi. Leyla parmaklarını Yunus'un yüzüne dokundururken sessizce onları izliyordum. Yunus, "Onu arayacak mısın?" diye sordu, sorunun özünde saklanan şeyi bilmediğimden kaşlarım çatıldı.

Tuğrul sadece, "Hayır," diye fısıldadı.

"Çok geç kalacaksın," dedi Yunus, Leyla'nın bu cümleyle beraber bir sis gibi güzel renklere dağılarak kayboluşunu izledim. "Ona geç kalmaktan korkmuyor musun?"

Tuğrul'un dudaklarında kısa sürede görmeye alıştığım o alaycı tebessüm, paramparça bir aynadan düşen kırıklar gibi keskinleşti. Gülümsemesi paramparçaydı.

"Kim bilir dostum," derken sesi dalgındı. "Belki de ben ona çoktan geç kalmışımdır."

"Nefes alan hiçbir şeye geç kalmazsın," dediğinde Alper, Tuğrul'un kirpiklerinin gölgesi yeniden gözlerinin altındaki çukurlara bir kadının silüetini resmediyordu.

"Bazen alınan her nefes, geç kalındığının en büyük kanıtıdır." İşte Tuğrul'un bu cümlesi, Alper'in gözlerinde geçmişe dair bir anıyı, Yunus'un bakışlarında ise can yakan bir farkındalığı doğurdu.

"Artık ona çok geç kalacağımı düşünmek için bile çok geç," diyen Tuğrul oturduğu yerden doğrularak kalktı, bedeni alkolün etkisiyle sallandı ama kolayca toparlanıp sağlam adımlar atarak salonun çıkışına ilerlemeye başladı.

Alper, "Gecesi sikildi," diyerek yerinden kalkarken sigarasını sehpada, hemen yanımda duran kül tablasına bastırarak söndürdü. "Ben şuna bir bakayım."

Yunus da kalkacak gibi olduğunda Kartal, "Sen kal," dedi, Yunus kafasını kaldırıp Kartal'a baktı. "Canım bu gece evimde seni ağırlamak çekti. Çok kurcalama, yat zıbar oraya."

"Bensiz yapamıyorsun herhâlde, ne oldu, aldığım Kidolar geceleri kursağını dürtüyor da helallik alma yöntemi olarak beni rahatsız koltuğunda yatırmaya mı çalışıyorsun? Kuş tüyünden yatak da yaptırsan o şapkayı o andavalın kafasında gördüğüm günden sonra, iki elim binlerce farklı evrende binlerce farklı bedende yine senin yakanda olacak, bil bunu." Yunus aniden uzanıp cenin pozisyonu alarak, "Hadi şimdi gidin, güzellik uykusuna yatmazsam cildim bozuluyor, çıkarken de ışığı kapatın, ışık yüzünden biri beynimin menteşelerini sıkıyormuş gibi hissediyorum," dedi.

"Ben sana bir battaniye getireyim," dedim sessizce. Sehpanın üzerinden kalkıp salonun çıkışına yöneldiğimde Kartal'ın bakışlarının ağırlığını sırtımda hissediyordum.

"Ben battaniye istemem. İçimdeki yangın bu gece camı açmadan uyuyabilmenin bir yolunu aratıyor bana. Bir de üstümü örtüp ateşin içine odun taşıtma bana," dedi Yunus, söylediği şeyi öylece duygulardan arınmış bir ses tonuyla söylemiş de olsa adımlarım sekteye uğradı. Omzumun üzerinden Kartal'a baktım. Gözlerini yavaşça yumup geri açarak her şeyin yolunda olduğu hissini içime empoze etmeye çalıştı ama ruhumdaki huzursuzluk dağılmadı.

Üzerime giyecek bir şeyler alıp banyoya geçtim. Sıcak su bedenimi altına alarak yağmalamaya başladığında gevşerim sanmıştım ama düşünceler saklandıkları ağaç kovuğundan karanlık silüete sahip küçük yaratıklar gibi çıkarak kafamın içini istila etmeye başladı. Sıcak

sudan süzülen buharın banyoda hayalet gibi dolaştığını görüp kafamı kaldırarak yüzümü suya çevirdim. Yüzüme sertçe vuran su damlaları düşünceleri oldukları yerden kavlatarak kaldırıp götürür sandım ama bu olmadı.

Banyodan çıkarken vücudumdaki ağırlığın arttığını hissettim. Yorgundum, bu günlerce uyusam da geçmeyecek mental bir yorgunlukmuş, zihnim alev almış ve söndüremedikçe yangın büyüyerek tüm duygularıma, ruhuma sıçramaya başlamış gibi hissediyordum.

Karanlık yatak odasına girdiğimde camın açık olduğunu, Kartal'ın pencerenin önünde sırtı bana dönük şekilde sokağı izleyerek sigara içtiğini gördüm. İçerisi serindi, ıslak saçlarımın arasından geçip giden rüzgârın kafamın derisinden içeri bıçaklar gibi saplanarak düşüncelerime dahil olduğunu hissederek yatağa ilerledim. Telefonumu şarja taktıktan sonra yatağın ucuna oturup yorgun bakışlarımı Kartal'ın sırtına çevirdim.

Ay ışığının kırılarak tenine yayılışı omzundaki benlerin yıldız gibi parlamaya başlamasına neden olmuştu. Bir süre gözlerimi o güzel manzaradan ayıramadım. Sonunda, "Tuğrul'un olayı ne?" diye sordum. Sigaranın dumanı bedeninin etrafından ona ait kanatlar gibi dağılarak etrafa saçıldı.

"Sevdiği bir kadın vardı," diye başladığı cümlesinin devamını dinlemek için bacaklarımı yatağın üzerine çekip dizlerimi göğsüme yasladım, kollarımı bacaklarımın etrafına sararak onu izlemeye devam ettiğim anlarda tekrardan konuşmaya başladı. "Tuğrul tüm kadınları çok sever ama onu bir başka sevmişti. Onu bir kadını seviyor gibi değil, bir mucizeyi seviyor gibi sevmişti."

Boynunu esnetip kolunu camın pervazına koyunca kolundaki dövme dikkatimi dağıttı. Ay ışığı bana ait gözlerin çizgilerinin üzerinde dans etmeye başlamıştı.

"Kıza kendisi hakkında bazı yalanlar söyledi," dediği an kaşlarım çatıldı, merak duygusu bir dalga gibi göğsümün derinliklerinde yükselip boğazıma dek uzandı. "Çünkü kızın kendisini sevmeyeceğinden emindi. Güvene dayalı ilişkiler yaşayan, insanlara kendisini kolayca açmayan bir kızdı ve Tuğrul tüm şehrin gözde çapkını olarak tanınıyordu."

"Senden sonra," dediğimde güldü, güldüğünü omuzlarının yukarı kalkıp inişinden anladım.

"Kızı uzaktan uzun süre izledi. Sonra onu keşfetmeye karar verdi. Kız onun gözünde insani boyutta değil, uhrevi boyuttaydı ve onu kimsenin yerine koyamıyordu," dedi Kartal, sigarayı bir kez daha dudaklarına götürürken pazusunun genişlediğini gördüm. "Kızla bir başkası gibi konuşmaya başladı. Öyle bir an geldi ki telefondan kafasını kaldıramadı, normal dünyayla bağlantıyı kesti. Kız konuştuğu kişinin Tuğrul olduğunu bir yıl boyunca hiç bilmedi. Bir başkasının adı, bir başkasının yüzü, bir başkasının hayatıyla kızın hayatına sanaldan dahil olsa da aslında kızı her gün görüyor, her gün yanından geçip gidiyordu."

Söylediği şeyler şaşkınlıkla kaşlarımı kaldırmama neden oldu.

"Tuğrul için güzellik dokunulması gereken bir şeydi, aşk dokunulması gereken bir şeydi, bir insan sadece dokunularak sevilebilirdi ama o kız, ona bunun tam tersini yaşattı, hissettirdi ve öğretti."

"Sonra ne oldu?"

"Kız gerçeği ondan değil, bir başkasından öğrendikten sonra Tuğrul'a âdeta düşman kesildi, bir gece Tuğrul'un karşısına geçip onu incitecek, gururunu yerle bir edecek şeyler söylemiş. Arkasından da Tuğrul'u sevmediğine inandırmak için biriyle ilişkiye başladı ama herkes onun Tuğrul'un yarattığı o sanal adamı, yani aslına bakılacak olursa Tuğrul'u sevdiğini biliyordu. Yine de Tuğrul bunu yediremedi," dedi. "İçine kapandı, daha sonra da birdenbire dışına saçıldı ve gidip kızın nefret ettiği biriyle takılmaya başladı. Tek istediği kızın canını yakmaktı belki ama en çok kendi canını yaktı. Tuğrul diğer kızdan ayrılmak istediğinde kız Tuğrul'u diğer kızın canını yakmakla, sürekli onunla uğraşmakla, onu bulunduğu hiçbir yerde barındırmamakla üstü kapalı da olsa tehdit ediyordu ve Tuğrul sırf kıza zarar gelmesin diye o kızla birlikte olmaya devam ediyordu."

Çenemi dizime bastırıp, "Korkunç," diye fısıldadım.

"Kız, Tuğrul yüzünden çok acı çekti ve Tuğrul bunu fark ettiğinde artık kızı bir daha kazanamayacağı şekilde kaybettiğini biliyordu. Yurt dışına kaçtı çünkü gözünün önünde her gün biraz daha eriyip biten kadın, onun sevdiği kadındı. Varlığının onu zehirlediğinin farkındaydı." Kartal bana doğru dönüp kalçasını pencere pervazına yasladı. "İkisi de hâlâ birbirini seviyor. Biliyorum çünkü kız Tuğrul ona sahte bir profille

de olsa ulaşsın diye bekliyor, Tuğrul ise her gün ona yazma isteğiyle yanıp tutuşsa da ona yaşattıklarını unutamıyor ve ona yazmıyor. Çünkü o kız hiç kolay şeyler yaşamadı ve bunun tek sorumlusu Tuğrul'un aldığı yanlış kararlardı."

"Kız onu bekliyorsa, yazmaması bencillik değil mi?"

"Asıl kıza yeniden yazarsa bencillik edeceğini düşünüyor çünkü biri sırf ona duyduğu tutku yüzünden kıza çok fazla zarar verdi. En basitinden, kızı okuduğu bölümden bile attırdı ve bunlar olurken Tuğrul kaosu durdurabilmek için sürekli bunları yapan o kızın yanında olmak zorunda kalmıştı. Artık kendinde hak görmüyor. Onu sevmeyi bile hak görmüyor."

"Aşk çoğunlukla kaderine bile karşı çıkmaksa eğer, belki de tek bir an bencilce davranmalıdır," dediğimde Kartal gülümsedi.

"Sen benim yüzümden o kadar çok şeye maruz kalsaydın, kararım Tuğrul'unkinden pek de farklı olmazdı, güzel bebeğim."

"Sen beni sevmeyi kendinde hak görmez miydin?"

Kartal bana doğru bir adım atınca ay ışığı sırtında parçalanıp gölgesini bedenimin üzerine düşürdü.

"Ben şu an bile seni içine sürüklediğim duruma bakınca bazen bu kızı biraz bile hak etmiyorum diyorum kendime," dedi açıkça. İtirafı boğazıma bir bıçak gibi saplanınca nefes alamadığımı hissettim. Gözlerinin içine her nasıl baktıysam, iki adım sonra yatağın üzerindeydi. Yüzüme düşen ıslak saçlarımı nazik bir şekilde omzumun arkasına atarak, "Seni sevmediğim tek bir evren bile olmayacak," dedi. "Seni hak etmediğim kafama kendim tarafından bile kakılsa, ben seni hak edebilmenin yollarını arayıp bulacağım, Lavinia."

Gözlerinde ince ince çiseleyen kar tanelerini anımsatan bir çaresizlik gördüm. İhtimallerden bahsetmenin bile onda açtığı yara, dikiş tutmayacak, kabuk bağlamayacak, kanaması hiç durmayacak gibi derindi.

"Sen beni hak ediyorsun," dedim, yanağımı avucuna bastırıp ona tüm gerçeklerimi sunarak baktım. Ruhumdan ona duyduğum aşkı toplasın istedim. "Beni senden daha çok hak eden biri hiç olmayacak." Söylediğim şey aslında iyi bir şey olsa da keskin, kavisli kaşlarında öfkeli bir kıvrım yarattı. Bakışlarının kardığını, hatta bir yırtıcının pençelerinin gözlerinin güneşinden bana doğru uzandığını gördüm.

Avucunun içini öperek, "Bakma öyle, Alaşan," diye mırıldandım kedi gibi. "Olmayacak diyorum, sen olacak demişim gibi bakıyorsun."

"Negatif bir cümlenin içinde dahi olsa başka birinden bahsetmen içimdeki canavarın önüne kanlı et parçaları atmak gibi," dedi dürüstçe. Avucunu dudaklarıma, çeneme, elmacığıma sürtüp eğilerek alnımı sertçe öptü. "Bazı cümleleri bana iyi hissettirmek için kuruyorsun ama bilmiyorsun ki o cümle benim içimde bir yangın başlatıyor, beni öfkeden deliye döndürüyor, beni kıskançlıktan gebertiyor."

"Kıskanmana sebep olacak bir durum yok deli," dediğimde dudaklarını alnıma sürterek, "Senin hiç senin kadar güzel bir karın olmayacak, beni anlayamazsın yavrum," diye fısıldadı.

"Senin de hiçbir zaman bu kadar yakışıklı bir kocan olmayacak canım maalesef," dedim gülerek göğsüne sokulurken.

Dudaklarını saçlarımın üzerine bastırırken, "Kocan olduğumu dillendirmenin üzerimdeki etkilerini görmek ister misin?" diye sordu muzip bir sesle.

Gözlerimi devirerek avucumu göğsüne vurup ondan uzaklaşarak kafamı kaldırdım ve güzel yüzüne alttan bir bakış fırlattım. Dudaklarında keyif yüklü bir tebessüm büyüdü, tüm ifadesini kapladı ve bu benim de huzurlu hissetmemi sağladı.

Bir süre sessizce yüzünü izledikten sonra, "Alper ve Tuğrul sarhoştu, umarım sağ salim gidebilmişlerdir," dedim.

"Nasıl eşek gibi geldilerse, eşek gibi gitmişlerdir, merak etme sen." Saçlarıma dokununca kaşları çatıldı. "Saçlarını da kurutmamışsın zaten. Başını ağrıtacaksın, Bal Leoparı."

"Baş ağrısına alışkınım," dediğimde kaşları çatıldı.

"Karımın başı ağrıyamaz, bir doktor olarak buna izin veremem. Şimdi seni tedavi etmeye başlamam gerekiyor."

"Ha? Tedavi edebilmen için hastalık semptomları göstermem gerekir. Fırsatçılık yapmayı kes, Doktor."

"Sus ve tekniklerimin tadını çıkar bebeğim," diyerek çenemi parmaklarının arasına alıp dudaklarımın sınırlarına girmeye başladı. Tam dudaklarımızın temasına bir saniye kala, "Öleceğim," dedi. "Öleceğim, bir gün şu güzel yüzün parmaklarımın arasındayken kalbim bu uhrevi varlığına yenik düşecek ve senin uğruna öleceğim."

Cümlesini bitirir bitirmez üst dudağı iki dudağımın arasına yerleşti. Ruhumdaki yangın oradaydı, uzun zaman önce o yangını başlatan kişiye yeniden tutunmanın estirdiği rüzgârla daha da harlanmıştı alevler. Yavaşça başlayan öpüşmemiz, içli bir melodiye dönüştüğünde artık yüzüm onun güzel avuçlarının içinde kaybolmuş durumdaydı. Parmakları gözlerimin altında, elmacıklarımda, şakaklarımda dolaşırken avucunun içinde bir buz küpü gibi eridiğimi, su damlası gibi buharlaştığımı hissettim. Dizlerinin üzerinde durduğu yatağa ağırlığını tamamen verince geriye doğru yaslandım ve öpüşerek usulca uzandık. Üzerimde, dizlerinden güç alarak eğilmiş beni sertçe öpüyordu. Islak saçlarım çarşaflarımıza yayılmış, etrafa saçılan düşüncelerimin beni arasına alarak sıkıştırdığı gibi yüzümü arasına almıştı.

"Kartal," dedim nefes nefese, dudaklarım hâlâ dudaklarının sınırında duruyorken.

Burnunu burnuma sürterek, "Bebeğim," diye karşılık vermesi nabzımın derimin altında vurgun yaparak bedenimi dalgalandırmasına neden oldu. Üzerimdeki etkisini asla kaybetmeyeceğini, hatta her geçen gün katlayarak çoğaltacağını biliyordum; bilmek bile değildi bu, delice hissediyordum.

Güçlükle nefes alıp tekrar dudaklarına yönelmeden önce keskin çenesini öptüm, ardından çenesiyle dudağı arasındaki çukuru ve yeniden dudaklarına geldiğimde nefesim hızlanmaya başlamıştı. Ellerim güçsüzce kollarına doğru kaydı. Pazularına dokunmak karnımın içeri göçmesine neden oldu çünkü kalın pazularını saran derinin altındaki kas tabakasının gergin kasılmalarını hissettim. İstek bir anda kozasından çıkan kelebek gibi iri kanatlarını açarak içimde dolaşmaya başladı. Tırnaklarımı hafifçe pazusuna batırdığım an dudaklarıma doğru gülerek alt dudağımı ağzının içine aldı, dişleriyle kıstırdığı dudağımdaki sızı tüm bedenimde tutku dolu bir çınlamaya yol açtı.

Dudaklarımız ayrıldığında dudaklarımdaki şişliği hissettim. O kadar uzun süre öpüşmüştük ki dudaklarım sızlıyor, gergin bir şekilde acıyordu. Alnını alnıma bastırıp derin bir nefes aldı.

"Beni bu kadar çok etkilemen haksızlık," diye hayıflandı. "Bedenimin kontrolünü yitiriyorum. Sanki senin himayen altındayım, bedenim de ruhum da kalbim de mantığım da senin kontrolün altında."

"Böyle olması gerekmez mi zaten?" diye sordum gülümseyerek. "Bu seni tam anlamıyla benim kılan şey değil mi?"

"Biraz bile itirazım yok," dedi burnunu burnuma sürterek.

"Yat bakalım yerine, koca adam," diyerek ensesine avucumu bastırıp onu göğsüme yatırdım. Yanağını göğsüme yasladı, kirpiklerini ne zaman kısıp yükseltse o dolgun kirpiklerin hareketlerini kazağımın kumaşında hissettim.

"Bir romanın son sayfalarına yaklaşıyormuşuz gibi hissediyor musun sen de?" diye sorarken sesi uykulu geliyordu.

Her nedense sorduğu soru hem çok huzurlu hem de çok hüzünlü geldi.

"Bu aralar evet," diye fısıldadım parmaklarım saçlarının arasında tur bindirmeye başlamadan hemen öncesinde.

"Sonuç her ne olursa olsun, kazandığım tüm savaşları bana kazandıran sendin, bunu sakın unutma." Kurduğu cümle, bir süre öylece boşluğa bakakalmama neden oldu. Yanağını göğsüme daha sert bastırdı. "Sen yanımda olmasaydın ben bu savaşı yine kazanırdım ama kazanmak uğruna kaybettiğim kendim olurdu. Sen hem savaşları kazandırdın hem de kendimi bana kazandırdın. Varlığın benim için güneşin doğuşuydu, yokluğunu düşünmek bile kara bir gece."

"Hep böyle âşık âşık konuşacaksan sürekli göğsüme yatırayım seni ben."

"Nankörlük etme leopar," diye homurdandı. "Utanmasam işerken bile sana şiir yazacağım. Çişimle adının ilk harfini çizmişliğim de var ayrıca."

"Ay! İğrençsin!" Güldü, kahkahası içimde güneş gibi doğdu. "Yapmadın bunu değil mi?" diye sordum kaşlarımı çatarak.

"Bütün gece bunu yapıp yapmadığımı düşün dur şimdi."

Yavaşça doğruldu, yataktan kalkıp camı kapattı, üzerindeki tişörtü çıkardı ve yeniden yatağa dönerek sanki bezden bir bebekmişim gibi beni tek hamlede kavrayıp yan çevirdi. Sırtımı göğsüne yaslamamı sağlayacak şekilde bedenimi bedenine bastırıp büyük kolunu belime sardı. Yüzünü boynuma saklayıp, "Alyeska için uyku zamanı," dedi. Kokumu içine çektiğini hissedince elimde olmadan gülümseyip parmaklarımı karnımda duran elinin üzerine yerleştirerek parmak boğumlarını okşamaya başladım.

"Yalnız öyle okşarken arkadan sana dayarım ve bu elimde olmaz, sonra bir bakmışsın altımızdakiler çıkmış, ben gir-"

"Öküz!"

"Öküzü böğürtmek istersen altımdakini çıkarabilirim," diye şakıdı arkamda.

"Kes sesini de gözlerini kapat hadi."

"Sen yakında başım ağrıyor, bu gece olmaz da dersin bana, Lavin. Ne diyebilirim ki feci şekilde duygularım incindi, bu da yetmedi libidomu incittin," dedi neşeli, biraz da uykulu bir sesle.

"Uykun gelince çenen düşüyor senin."

"Bayılıyorsun çeneme, yalansa yalan de."

"Yalan."

"Çarpılırsın bak, ağzın kıçına iner." Bir an duraksadı. "Ağzın kıçındayken bile seksi olursun sen.

"Pis sapık."

"Karımızın kişisel sapığıyız icabında."

"Salak."

"Kocaya salak denmez." Durdu, dudaklarını enseme bastırıp bir anda yüksek sesle, "Resmen bu kadının kocasıyım!" dedi.

"Ruh hastası."

"Ne? Enseni yalarken altımızdakileri mi indireyim?"

"Uyu, Kartal."

"Uyu kocacığım demezsen uyumam, seni de uyutmam."

"Uyu, kocacığım," diye mırıldandım.

"E şimdi bunu duyunca daha çok yapasım geldi benim!"

"Kartal!"

"Karıcığım," diyerek belime sıkıca sarılıp güldü. "İyi uykular, bal gözlüm."

"İyi uykular." Sessizce yutkundum. "Altın gözlüm."

Rüyamda Kardelen gözlerimin içine bakıyordu, ne konuşuyorduk hatırlamıyorum, nasıl bir ortamdaydık hatırlamıyorum, sadece gözlerimin içine baktığını ve buruk bir şekilde gülümsediğini hatırlıyorum. Gözlerimi açtığımda oda hâlâ zifirî karanlığın koynundaydı, Kartal'ın aldığı düzenli nefesler enseme çarpıyor, tenimdeki sıcaklığı artırıyordu. Karanlığa alışan gözlerimi odanın duvarlarında dolaştırıp komodinde duran dijital saate indirdim. Şafağın sökmesine çok vakit kalmamıştı

aslında. Kartal'ın kolunu kaldırıp yavaşça ondan ayrıldığımda uyanmaması için nefesimi tuttum. Bir an için huzursuzlanmış olsa da yatağın öbür tarafına dönüp, yastığa sarılarak iç çekip uyumaya devam etti.

Yataktan çıkıp elbise dolabına ilerledim, elbise dolabının alt rafından el örmesi mor battaniyeyi alarak odadan çıkarken Yunus'un uyuyup uyumadığını merak ediyordum. Karanlık holden geçip, sadece camdan sızan ay ışığını içeri davet ederek beyaz, aydınlık pıhtılarıyla parlayan salona girdim. Güçsüz ışık doğrudan Yunus'un yüzüne vuruyordu. Bir eli yere doğru düşmüştü, diğer eli karnının üzerinde duruyor, sanki bir şeye sarılıyormuş gibi görünüyordu. Uykusunda yüzünde huzurlu bir ifade vardı ama her nedense çenesi sımsıkı, gergin duruyordu. Dişlerini gıcırdattığını duyunca kaşlarımı çatıp battaniyeyi yavaşça üzerine örttüm.

Tam salondan çıkacağım anda, "Leyl," dediğini duydum, uykusunun içinde anlamsız, karmaşık kelimelerin birbirine çarparak oluşturduğu bir kelimeymiş gibi hissettirse de aslında kime seslendiğini biliyordum. Kısa süren sessizliğin ardından yeniden uykusunda sayıkladı ve bu kez sayıklarken içimi yakıp geçiren cümlesi, "Leyl, gitme," oldu.

Dişimi sıktım, onu uyandırıp ona sarılma isteğiyle, sessizce salondan çıkıp gitme isteği birbirine çarparak içimde inanılmaz büyüklükte bir kaos yarattı. Başımı önüme eğip salondan çıkarken kaderin neden bu kadar insafsız olduğunu, bize sunduğu yollardan ayaklarımız paramparça geçerken arkada bıraktığımız kan lekelerinin ona keyif verip vermediğini düşündüm.

Aşk kadere karşı çıkabiliyordu ama ölümün kader karşısında bir şansı ne yazık ki olmuyordu.

"Üzgünüm, kardeşim," diye fısıldadım holde ilerlerken. "Keşke senin Leyl'e gitmene gerek kalmadan, Leyl'i sana getirmenin bir yolu olsa."

Güneş gökyüzünde anlık olarak belirdi, daha sonra bulutların arkasına gizlendi ve kasvetli, gri bir gökyüzü mutfağın boydan camından içeriye dolarak mutfağı aydınlattı. Bu olurken mutfak masasında oturmuş sessizce sigara içiyordum. Yatak odasının kapısı açılıp kapandı, holde eşimin ayak seslerini duydum ve bir saniye sonrasında banyonun kapısı açıldı. Borulardan geçen su sesiyle birlikte sifon sesini duydum, hemen ardından Kartal'ın öksürük sesi ona eşlik etti ve su açıldı.

Oturduğum yerden kalkıp mutfaktan çıkarak banyoya yöneldim. Dişlerini fırçalıyor, uykulu olduğu için küçülüp çekikleşmiş gözleriyle omzunun üzerinden bana bakıyordu. Saçları dağılmıştı, eşofmanı kalçasından kayıp düşecekmiş gibi gevşemiş görünüyordu.

"Günaydın koca bebek," dedim gülümseyerek.

Ağzına su alıp çalkaladı, kaşlarını çatarak yeniden bana bakarken, "Ne diye beni yatakta tek bırakıp gidiyorsun?" diye sordu, sesindeki gerginlik beni güldürdü.

"Kızdın mı?"

"Kızdım amına koyayım," diye söylenerek suyu kapatıp kâğıt havluyla dudaklarını kuruladı. Gözleri tekrar bana çevrildiğinde kaşlarının ortasındaki çukur dikkatimi çekti. "Bir daha beni yatakta bırakıp gitme."

Gözlerimi devirdim. "Koca bebek demiştim, değil mi? Oldukça haklıyım."

"Amına koyduğumun pezevengi de mesaj çekmiş, yine onun sanrılarıyla uğraşıyoruz," dediğinde kimden bahsettiğini bildiğimden kaşlarımı çattım. "Amın feryadı, dur daha yeni başladık. O kafanın içindeki beyni amcıklandıracağım ben senin." Öfkeyle kâğıt havluyu top şekline sokup çöpe fırlattı.

"Ne demiş?"

"İyi hissetmediğinden, okulda beni bekleyeceğinden, konuşmaya ihtiyaç duyduğundan bahsetmiş. Bir de ses kaydı atmış, sesinin tonundan bile kafayı kırmaya başladığı anlaşılıyor. Keyifleneyim mi yoksa öfkeden kendimi mi sikeyim şaşırdım. Sabah sabah yüzünü görerek uyanmadığım yetmezmiş gibi bir de o göt kestanesinin sesini duydum."

"Göt kestanesi," dedim kaşlarımı havaya kaldırarak.

"Amına koyduğumun deli feryadı," diye söylenerek üzerindeki tişörtü kafasından çekip çıkararak yere bıraktı. Altındaki eşofmanı indirip baksırıyla duş kabinine ilerlediği sırada kollarımı göğsümün üzerinde toplamış, kapı pervazına yaslanarak onu izliyordum.

"Ben kahvaltı hazırlayayım," dediğim anda altındakini de indirdi ve bakışlarım bir anlığına sımsıkı görünen gamzeli kalçasına kaydı, uzun bacakları dipdiri duruyor, bacaklarındaki kaslar da kalça kasları gibi öfkesine ayak uydurarak kasılıyordu.

Suyu açıp altında durarak kollarını kaldırdı, avuçlarını duvara bastırınca hızla akmaya başlayan su geniş omuzlarından kalçalarına dek

uzandı. Gözlerimi kısıp içeri girerek kapıyı kapatıp kitledim, üzerimdeki kazağı tek seferde çıkarıp, altımdaki taytı iç çamaşırımla beraber sıyırıp bacaklarımdan indirdim. Çamaşır yığınının içinden çıkıp, ağır adımlarla duş kabinine ilerleyip duş kabinine girdiğim an bedeni kasıldı ama hâlâ sırtı bana dönük şekilde suyun altında duruyordu. Büyük bedenine çarpan su sıçrayarak benim tenime tutunurken ona biraz daha sokulup yanağımı ıslak sırtına yasladım ve göğüslerim de sırtına sertçe yaslandı. Bununla beraber nefes alıp verişinin değiştiğini hissettim.

"Yıkayıp gevşetelim seni, koca adam," dediğimde burnundan sert bir nefes vererek güldü.

Kenardaki duş jelini alıp omuzlarına sıktım, duş jeli kıvamlı bir şekilde sırtına doğru kayarken parmaklarımı sırtında dolaştırıp jeli köpürtmeye başladım ve köpükler aşağı inerken ellerime göğüslerim de katıldı. Göğüslerimin uçları sivri bir şekilde tenini köpüklerin arkasından dürterken nefesinin tökezlediğini hissettim. Parmaklarını duvara bastırdı, parmak boğumları bembeyaz kesildi ve sessiz bir şekilde ama düzensizleşen nefesiyle beni bekledi.

"Buz küplerinden daha yakıcı hissettiriyor olmalı?" diye sordum güç bela yutkunurken.

"Nasıl yakıyor bilseydin bana eziyet ettiğini düşünüp bunu yapmayı keserdin ama emin ol, yapmaya devam etmen için sana yalvarabilirdim," dedi, sesinin özüne karışan tutkunun tüm bedenimde dolaştığını hissettim; sanki bir ateş topuydu ve göğsümde yuvarlanmaya başlamış, ateşten bir çığ gibi büyüyerek kasıklarıma yığılmıştı.

Göğüslerimi sırtına sürterek hafif hafif masaj yaparken ikimizin de tansiyonunun aynı seviyede yükselmeye başladığını biliyordum. "Birilerinin sana uslu bir çocuk olduğunu hatırlatması gerekiyordu," dedim.

"Ve bu görevi memelerin mi üstlendi?"

"Hâlinden memnun olmadığını söyleyebilir misin?"

"Birazdan uluyacak gibi hissediyorum, bu memnuniyetin bir göstergesi olurdu sanırım," dedi kısık bir sesle.

"İyi çocuk diyerek başının üstünü sevmemi istemiyorsan uluma."

"Hangi başımın üstünü seveceksin, cevap önemli."

Yanaklarımın içini dişleyerek, "Edepsiz ağzını kapatıp ânın tadını çıkarmaya ne dersin?" diye sordum, sesime bulaşan duyguyu anında ta-

nımış gibi gırtlağından yükselen erkeksi bir ses çıkararak güldü. Bacaklarımın uyuştuğunu, uyluklarımın yanmaya başladığını hissediyordum.

"Verecek misin?" Ani sorusuyla gözlerim büyüdü, hiç beklemediğim bir anda bana döndü, beni çevirdi ve sırtım birdenbire soğuk fayansa yaslanırken duvar ile onun arasında kalmanın şaşkınlığıyla dudaklarım aralandı. "Yani..." Yüzüme doğru eğildiğinde su damlaları onun yüzünden benim yüzüme sicimle düşmeye başladı. "Sorunun cevabını."

Köpüklü avuçlarımı çıplak göğsüne bastırıp gözlerimi gözlerinin içinden bir an olsun çekmeden, "Vereceğim," dedim, bakışları bir ton daha karardı; öyle ki sanki güneşin önüne karanlık bulutlar geçmişti. "Cevabı."

"Kelime oyunları beni seni azdırdığından daha çok azdırıyor, bunu biliyorsun değil mi?"

Sorusunun hemen ardından sıcak nefesini boynuma vererek dudaklarını boynumda, çene kemiğimde dolaştırdı. Dudakları tenimin üzerinde kaydıkça algılarım bozulmaya, mantığım ise devrilerek yerini içgüdülere bırakmaya başladı.

Tam dudaklarımız birleşecekti ki banyonun kapısı tıklatıldı, durakşayıp birbirimizin gözlerinin içine baktık. Yunus, kapının öteki ucundan, "Yalvarırım kapıyı açın, yoksa holünüze işemek zorundayım, çok uğraştım romantik anlarınızı bölmemek için ama yok, vallahi altıma işeyeceğim." Kapıya birkaç kez daha vurdu. "Holdeki bitkiye işerim, ne olursunuz giyinin."

"Ağzını sikeceğim şimdi," diye homurdandı Kartal. "Nereden yat burada dedim amına koyayım sana ben!"

"Demeseydin lan demeseydin!" diye bağırdı Yunus kapıyı yumruklayarak. "Kartal aç, yumurtalarım kırıldı!"

"Ne?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Lavin duymadın onu duymadın!" diye bağırdı bu kez Yunus.

"Duymadım be ben bir şey!" diye bağırdım.

"Ne olursunuz çıkın, işeyeceğim altıma!"

"İşe pezevenk, o kadar içerken bana mı sordun?" diye bağırdı Kartal.

"Evinin ortasına işediğimde çişimi sen temizlersin haberin olsun andaval!" diye bağırdı Yunus kapıya bir yumruk daha vurarak. "Kumru

gibi koklaşacak zamanı mı buldunuz lan? Paçalı güvercin gibi sala sala yürüyeceğim şimdi, her yere bırakacağım ya!"

"Ulan hani çişin vardı?" diye bağırdı Kartal.

"Lan sorgulama, çık, mesanem patlayacak!"

"Lan oğlum çıkarsam daha beteri olacak, kafan patlayacak!"

Gülerek Kartal'dan uzaklaşıp saçımın suyunu avucumun içinde sıkıp duş kabininden çıktım. Kartal söylenerek arkamdan baktı, çok geçmeden suyu kapatıp o da duş kabininden çıktı ve büyük havluyu alıp vücudunu kuruladı. Kıyafetlerime yönelecektim ki beni de içinde olduğu havlunun içine çekti, onun vücudunun nemiyle ıslanan havluyu tenimde hissetmek canıma okumuyormuş gibi bir de çıplak vücudu çıplak vücuduma yaslanınca nabzım alev aldı. Bedenimi kurulamama yardım ederken altın rengi gözlerin tüm dikkati benim üzerimdeydi.

Yunus bir kez daha kapıyı yumruklayıp, "Ben de şuraya işeyip sidiğimden bir göl yapmazsam!" diye bağırınca gülerek havlunun içinden çıkıp yere düşen kıyafetlerimi üzerime geçirdim.

Kartal da kıyafetlerini giydi ve banyonun kapısını açtığımız anda, "Şükürler olsun!" dedi Yunus coşkuyla. "Girmişken bir dokuz ay kadar kalırsınız, kucağınızda yeğenimle çıkarsınız diye düşünmüştüm çünkü. Hadi hadi, çıkın!" Bizi itekleyerek içeri girip kapıyı çarparak kapattı.

Saçlarımı kurutup ince, boğazlı, beyaz bir body, üzerine siyah deri ceket ve altıma da buz mavisi, yüksek bel kot giydikten sonra çalışma çantamı hazırlayarak odadan çıktım. Yüzümde gece uykumu bölen düşüncelerin izlerini kapatmak için kullandığım bolca kapatıcı ve cilt rengimi eşitlemek için sürdüğüm tenimden yarım ton kadar açık olan fondöten vardı.

Yüzüm kefen rengi görünmesin diye yanaklarıma hafif allık geçmiştim ama pembe allık yanlış bir seçimdi sanırım çünkü Yunus beni görünce işaret parmağını burnuma uzatıp sinirlerimi tepeme toplayacak bir kahkaha patlatmış, "Testere filmindeki maskeye benzemişsin aynı!" demişti.

Ben de ona düz düz bakıp, aniden işaret parmağımı burnuna doğrultup, "Sidikli!" demiştim, bunu söylediğim an yüzü kızarıp bana homurdanarak baksa da sonunda gülümsemem bulaşıcı bir şeymiş gibi onun da dudaklarına bulaşmış, birlikte gülmeye başlamıştık.

Yine de bana Testere maskesine benzemişsin demesi hoş değildi.

Evden Yunus ile birlikte ayrıldık. Binanın dışına çıktığımız sırada Kartal birden arabanın uzaktan kumandasını havaya fırlatıp, "Yakala," dedi ama bunu bana mı Yunus'a mı dedi diye anlamaya çalışırken avucumu oldukça geç bir anda açtım, uzaktan kumanda az daha yere düşecekken onu son anda yakalayıp Kartal'a soru işareti şeklini almış bir ifadeyle baktım.

"Ben mi kullanacağım?" diye sordum şaşkın şaşkın ona bakarken.

Ellerini deri ceketinin ceplerine sokup, "Evet," dedi. "Bugün sen kullanacaksın."

Ona garip garip bakıp, "Peki," dedim, uzaktan kumandanın düğmesine bastığım an kilidin açılırken çıkardığı sesi duydum ama hemen önünde durduğum cip hâlâ kilitliydi. Kafamı kaşıyarak bir kez daha bastığımda cipin hemen arkasındaki beyaz Peugeot 3008'den bir ses geldi ve farları yandı. Durumu algılamak konusunda kısa bir süre güçlük çekip bakışlarımı elimde duran uzaktan kumandaya indirdim. Elimde tuttuğum uzaktan kumanda Kartal'ın cipine ait değildi. Şaşkınlıkla bakışlarımı Kartal'a çevirdiğimde elleri ceplerinde bir şekilde ağzı kulaklarına varmış bana bakıyor, Yunus da onun hemen arkasında durmuş sırıtarak beni izliyordu.

"Araba mı değiştiriyoruz?" diye sordum kalan son beyin hücremle.

"Hayır, karımın arabasıyla gidiyoruz," dedi Kartal keyifle.

"Karının arabası mı?" diye sorduğumda, "Senin karının bir arabası yok ki derse cevap olarak ama sevgilisinin bir arabası var diyebilir miyim lütfen?" diye sordu Yunus sırıtarak. "Çünkü Lavin'in bir arabası varken de sevgilisiniz, belirtmek istedim, sanki uzunca bir zamandır bunu belirtmemişim gibi eksikliğini yaşıyordum, özür dilerim, romantik ânınıza kaldığınız yerden devam edin lütfen."

Kartal ellerini ceplerinden çıkarmadan bana doğru ilerledi, tam önümde durduğunda ellerini ceplerinden çıkarıp ısınmış avuçlarını yüzüme yerleştirerek kafamı kaldırmamı sağladı. Gözlerimiz buluştuğunda gözlerinde rastladığım şey kalbimi tekletti. Uzun uzun gözlerimin içine baktı ve "Sana bir düğün hediyesi veremediğimi hatırladım," dedi. "Ve güzel karıma bir hediye almak istedim."

"Kartal, bu çok fazla," diyebildim, bu benim alışkın olduğum bir şey değildi, kabul edebilmesi imkânsız gelen bir şeydi ama gözlerinde

gördüğüm o mutluluk beni durdurdu. Karşı çıkamadım, sadece gözlerinin içine bakıp mahcup bir hisle yutkundum.

"Sana az," dediğinde kalbim bir defa daha tekledi. "İnan bana, bu dünyada madde hâline gelmiş neyi versem sana, senin bendeki maneviliğinin yanında bir hiç, hepsi güzelliğinin yanında sönük kalır."

"Ben..."

"Sen benim karımsın," dedi başını sallayarak. Yüzüm hâlâ avuçlarının içinde duruyordu ama sanki sadece yüzüm değil, kalbim de avuçlarının içindeydi. Avuçlarının içinde çırpınıyordu. "Benim olan ne varsa bu dünyada, hepsi senin. Tıpkı benim gibi."

"Ama ben sana bir şey almadım," diye fısıldadım, bunun kalbimi kırdığını hissettim ama bir yandan da benim için yaptığı bu şey kırılan kalbimi onardı. Kendimi çok kıymetli hissettim, değerli ve önemli, onun biriciği gibi hissettim.

"Ulan sen beni aldın kendine koca yaptın, daha nasıl büyük bir hazine verebilirsin bana?" diye sordu avucunun içindeki yüzümü sıkıp dudaklarımın büzülmesini sağlayarak. "Karımsın, bak bu hediye işte bana."

"Bir kez daha karım derse kendimi yere atacağım doğrusu," dedi Yunus püfleyerek. "Gına geldi çünkü. Tamam, yeryüzünde en çok karısı olan adam sensin, sus be adam. Sus ve edebiyat kasmadan direkt bu düğün hediyemiz kadın diyerek hediyeyi ver be adam."

"Lan sabahtan beri Shrek'teki konuşan eşek gibi hiç susmuyorsun, arabaya binince de sürekli yenge geldik mi diyecekmişsin gibi gelmeye başladı. Yol yakınken taksiye bin de siktir git," dedi Kartal ona yandan bir bakış atarak.

"Aa, nereden bildin? Arka koltuğa oturup Lavin ne zaman direksiyonu çevirse yenge geldik mi diye soracağım, ağzımı şapırdatıp geldik mi darlaması çekeceğim üç dakikada bir."

"Yol kenarında otobana terk edilen eşek gibi de anırarak yürürsün artık arabaların arasından," dedi Kartal.

"Kartal tam üç dakikadır Lavin'e karım demiyorsun, hemen karım deyip sakinleşir misin?" diye sordu Yunus ciddiyetle. "Gergin tavırlar sergiliyorsun. Dikkatimizi sana veremeyiz şu an."

"Lan siktin geçtin bütün âni ya!" diye çemkirdi Kartal.

"Bir de arabanın üstüne çık tepin istersen," dedi Yunus sevimli bir gülümsemeyle.

"Siktir git."

"Küfretme, romantik bir an yaşıyorsunuz farkındaysan."

"Yaşıyorduk birader, sonra sen geldin, yabani ot gibi bittin aramızda."

"Neden sizin ilişkinizde ben kaynana rolünü üstleniyorum her seferinde? Allah bilir büyücü hocalara gidip ayrılın diye domuz yağı alarak kapınıza domuz yağı da sürmüşümdür ben. Öyle bir konuşuyor ki dışarıdan bakan biri bunu yaptığıma inanır."

Elimde olmadan kahkaha attığımda ikisi de dönüp bana baktılar. Kartal'ın avuçları hâlâ yüzümdeydi, yanağımı sol avucuna doğru bastırarak, "İkinizi birbirinizi yerken izlemek o kadar keyifli ki," dedim içten bir sesle. "Ve çok teşekkür ederim."

"Söylemek isterim ki biz birbirimizi yerken de siz sevgilisiniz."

Güldüm, Kartal gözlerini devirip beni kollarının arasına çekerek göğsüne bastırıp, "Bakma sen şu hergeleye, şöyle bir sarıl bana ya," diye mırıldandı.

"Iy, gözlerimi kusacağım," dedi Yunus ama Kartal'ın kolunun kenarından ona baktığımda şefkatle gülümseyerek bizi izlediğini görebiliyordum.

"Aslında tek kapılı arabalardan alacaktım," dediği sırada bedenlerimiz ayrılmıştı. "Yanına benden başkası oturmasın diye..."

"Salak bu herif," dedi Yunus yeniden, Kartal gözlerinin beyazı görünene dek gözlerini yukarı kaydırınca sırıttım. "Lan oğlum teknik olarak sen yokken de bu kızın arabasına binecek kişi yanına oturmak zorunda kalır zaten öyle bir araba alırsan." İki elini de kaldırıp orta ve başparmaklarını birbirine bastırarak, "Pırıltı!" dedi.

Aslında Yunus'un yapmaya çalıştığı şeyin farkındaydım. Araba konusunun beni nasıl mahcup hissettireceğini, utandıracağını biliyordu ve bu ortamı sağlayarak gevşememi, durumu daha kolay kabul etmemi sağlıyordu. Ona minnetle baktığım an gerçeği gördüğümü fark etmiş gibi bana göz kırptı.

Arabaya doğru ilerlerken plaka dikkatimi çekti. 34 LA 511. Özel yaptırılmış plakalardan olmalıydı ama 511 ne anlama geliyordu direksiyonun başına geçene dek ben de bilmiyordum. Emniyet kemerini bağlamadan önce arabanın hâlâ üzerinde olan koruma bantlarına

çekingen gözlerle baktım. Kartal yanımdaki yolcu koltuğuna oturdu, Yunus Emre de arka koltuğa oturup, tam ortaya doğru gelerek kafasını ikimizin koltukları arasından çıkarıp öne uzattı.

"LA, Lavin Alaşan, onu anladım ama 511'in manası ne?" diye sorduğumda yol altımızda yavaşça akmaya başlamıştı.

Kartal göz ucuyla bana bakıp, "Kartal Çınar Alaşan," dedi ve bunu söylemesiyle beraber bakışlarım yola odaklanamadan sadece onda saplı kaldı. "Tuşlu telefonlarda harfler ve sayılar bir arada oluyordu," diye açıklasa da ben aslında ne demek istediğini anlamıştım. "Önüne bak güzel bebeğim, ilk seferinde arabayı perte çıkarman sorun değil ama burnun kanarsa arabayla aramda kişisel sorun oluşur."

Kartal *Çınar* Alaşan.

Çınar onun göbek adıydı, kimliğinde bu isme yer verilmemiş olsa da Meryem teyzenin, hatta Alaşan ailesinin birçok ferdinin ev içinde Kartal'a genelde Çınar dediklerini biliyordum; bu sırrı bana fısıldayan kişi Kardelen'di. Şimdi yeniden geçmişin içinde kalmış o ismi duyuyor olmak tuhaftı. Çınar isminin ona gerçekten çok yakıştığını düşünmeden edemedim.

"Çınar ismi sana yakışıyor," diye mırıldandım gözlerimi yola çevirirken.

"O hâlde dilersen yeniden kimliğime ekletirim."

Duraksadım. "Zaten kimliğinde yer almıyordu diye biliyorum."

"Babam çift ismin sorun çıkaracağını düşündüğü için ben henüz altı, yedi yaşlarındayken okula kaydettirmeden hemen önce Çınar ismini sildirmek için mahkemeye başvurmuş," dedi Kartal, bu bilgi benim için yeni olduğundan omzumun üzerinden ona hayretle baktım. "Okulda da, kamu alanlarında da çift isim zorlayıcı olabiliyor. Kart horoz ilk kez iyiliğimi düşünmüş herhâlde ama annem çok üzülmüştü Çınar ismi kimliğimden çıkarıldığında."

"Yeniden ekletmek için dilekçe verelim," dememle gözlerindeki memnuniyetin bir güneş gibi parlayıp gözümü alması bir oldu.

"Sen istersen adımı Kartal Lavin'in Kocası Alaşan bile yaparım."

Yunus Emre bu cümleye tepki göstermediğine göre kendi kafasının içinde boğuluyor olmalıydı. Belki sular zihnini öyle çok doldurmuştu ki kelimeleri o suların içinde yitik bir şekilde savrularak boğulurken bizi gerçekten duymamıştı.

"Bu arabayı nasıl açıklayacağız?" diye sordum. "Yani diğerlerine değil ama o..."

"O amına koyduğumun çocuğu arabaya dikkat edemeyecek kafada, gözü plaka mı görür sanıyorsun? Sen rahat ol. Kendi başına bir tuzluğu bile kaldıramayacak hâle getirdim ben onu," dedi Kartal, sesinden aldığım güven içimdeki endişeleri uzun süreliğine yatıştırmayı başardı. Kartal gözlerini yola çevirirken, "Benim yardımım olmadan bir tuzluğu bile kaldıramaz," dedi tehlikeli, içinde tehdidin gölgelerinin savrulduğu o düşmanca ses tonuyla. "Bugün o çürük kuklayla biraz daha oynamak bana iyi gelecek."

Kırmızı elbisem satenden, boyundan bağlamalıydı ve arkasında sırtımdaki kanat dövmesinin tamamını açığa çıkaracak büyüklükte bir sırt dekoltesi bel boşluğuma dek uzanıyordu. Boyundan bağlamalı elbisenin iki yakası birbirine yakın olsa da hafif bir göğüs dekoltesi veriyordu ama bu, sırtımdaki dekolte kadar iddialı değildi. Saçlarıma bukleler hâlinde dağınık bir topuz şeklini vermiştim, bir iki bukle de yanaklarımın etrafından omuzlarıma doğru süzülüyordu. Dudaklarımda elbiseden biraz daha koyu tonda bir ruj, kirpiklerimde de kaşlarıma değecek kadar çok sürülmüş maskara vardı. Bunun dışında fondötenle rengini eşitlediğim yüzüm beyaz bir tuval kadar boştu. Parfümümü saçlarımdan başlayarak boynuma, nabız bölgelerime ve iki göğsümün arasına sıktıktan sonra kredi kartımı, telefonumu ve sahte kimliğimi küçük el çantama koydum.

Gözlerim makyaj masasının önündeki gerçek kimliğime kaydı, soyadı kısmındaki Alaşan yazısını görünce sertçe yutkundum.

Lavin Alaşan.

Bu alışamadığım bir durum olsa da ilk günkü kadar heyecanlı hissetmemi sağlayan da bir durumdu aynı zamanda.

Odadan çıkarken elbisemin kuyruğu da beni takip etti. Kartal holün duvarındaki boy aynasının önünde durmuş, üzerindeki takım ceketinin manşetlerini düzeltiyordu. Üzerinde içindeki gömleğin dahi siyah olduğu kaşmir bir takım vardı, jilet gibi ütülü takımın içinde olduğundan çok daha ciddi bir imaj çiziyordu. Takımın içine kravat

takmayıp gömleğin önden birkaç düğmesini çözerek boynunu, gerdanını açıkta bıraktığı için ekstra çekici görünüyordu. Saçlarını kısaltmış, ıslak bir şekilde taramıştı ve parfümünün kokusu holün içinde ona ait sıcak bir rüzgâr gibi esiyordu.

Omzunun üzerinden bana bakınca gözlerinde parlayan beğeniyi gördüm, ıslık çalarak beni baştan aşağı süzdü ve "Alaşan asaleti ve Sönmez güzelliği taşıyorsun," dedi, sesindeki alay beni güldürdü ama gözlerine bulaşan beğeninin tenimi ısıttığını da hissettim. "Fark ettin mi bilmiyorum ama benim karım olmak senin güzelliğine güzellik kattı. Eskiden ışığından kör olur gibi hissederdim, şimdi güzelliğin karşısında mum gibi eridiğimi hissediyorum." Dilini çıkardı. "Gördün mü, yine şiir yazdırdın kocan olacak yakışıklı adama."

"Kocam olacak yakışıklı adam mükemmel göründüğünün umarım farkındadır."

"Farkındayım tabii ki de, eskiden ışığım güneşten bile parlak olduğu için güneş beni kıskanırdı, şimdi koluma seni taktım diye beni bıraktı seni kıskanıyor, hepsi bu." Göz kırparak bana döndü, kolunu uzatıp belime sararak beni kendine çekti. "Şu belin de incecik he, altın kemer taktıracaktım dedeme, konuşmuştum, az yedirelim seni, göbeği falan sal da kemerin maliyeti artsın. Kârlı oluruz."

"Dedenle mi konuştun?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Evet, Türkiye'ye dönmüş. Bazı şeyleri kaldıramadığından Karadağ'a gitmişti." Bazı şeylerin ne olduğunu biliyordum, sessizce yutkundum. "İstanbul'daki evine gelecekmiş. Geldiğinde seni onun yanına götürürüm."

"Dedenle daha önce hiç karşılaşmadım." *Eskiden, sizin evinizin kapısı bana ikinci bir yuva gibi açıkken...* Son cümleyi dillendirmedim, eskilerden konuşmak onun dengesini altüst ediyordu ve şu an bu cambazın ipin üzerinde biraz olsun sarsılmadan ilerlemesi gerekiyordu.

"Dedemi tanıyınca çok seveceksin." Yüzüme düşen buklelerden birini parmağının etrafına dolayıp gözlerini yüzümde dolaştırırken, "Bu gece balo bizim için eğlenceli olacak," dedi.

Tek kaşımı havaya kaldırıp, "Öyle mi?" diye sordum.

"Evet. İnsanlar onun iyiden iyiye akli dengesi bozuk olduğuna inanacak, eminim topluluk içinde tuhaf, rahatsız edici davranışlar sergileyecektir." Gözlerinin içindeki şeytan kan ve is kokan tahtına çıkmış,

kemik varaklı tahtta bir bacağını diğerinin üzerine atarak oturmuş, Kartal'ın başlatmak üzere olduğu yangını keyifle izlemeye başlamıştı. "Bu gece onun için kritik, bizim için eğlenceli bir gece olacak."

"Bu ilaçlar ve Tuğrul'un küçük oyunları bir şeylerin sarpa sarmasına neden olmaz, değil mi? Birilerine bir şeyler anlatacak kadar kendisini kaybederse top bize döner," dedim, Kartal sesimdeki tedirginlikten hiç hoşlanmamış gibi kaşlarını çattı.

"Merak etme, onun ipleri tamamen benim elimde. Bir bebek gibi bana muhtaç. Bana danışmadan nefes bile alamayacak hâle getirmek üzereyim onu." Elini saçımdan çekip avuçlarını belime yerleştirerek beni kendisine çekti. Ayağımdaki topuklu ayakkabıların ince, uzun topukları zeminde kayarak rahatsız edici bir ses çıkardığında avuç içlerim onun göğsüne yaslı duruyordu.

"Çıkalım mı artık?" diye sordum, daha fazla o heriften bahsetmek istemiyordum.

"Olur, Bal. Çıkalım."

Okula Kartal'ın cipiyle gittik, cipi bahçedeki uygun bir noktaya park ettiği esnada bahçeye taşan kalabalığın hepsinin vals için hazır olduğunu, kadınların rengârenk, erkeklerinse tek renk, tıpkı Kartal gibi siyah takım giydiklerini görmüştüm.

Araçtan ineceğim sırada Kartal, "Artık senin kişisel şoförün olmayacağım hanımefendi, haberin olsun. Kendi arabanla bir yerlere gitmeye alışsan iyi olur," diye takıldı bana.

Ona omzumun üzerinden alaycı bir bakış atarak, "Benimle deftere o imzayı atarken ömür boyu kişisel her şeyim olmayı kabul etmiştin, unutma bunu," dedim.

Dün arabamla bu okul bahçesine girdiğim ilk an, tüm öğrenciler akademinin bahçesine yeni bir araba girdiği için merakla gözlerini bize çevirmişti ve arabadan inerken öylesine tedirgin hissetmiştim ki Kartal gülerek, "Bir şey yok yavrum, nefes almaya devam et," diyene kadar nefes almadığımın farkına bile varamamıştım.

Kimse plakaya dikkat etmemişti ama küçük diyaloglar kurduğum tanıdık birkaç kişi etrafıma toplanıp, "Hayırlı olsun," demişti, bazıları, "Çok güzel, sana çok yakışmış bu model!" diyerek arabamın üzerinde parmaklarını dolaştırmıştı.

Dün İrem, "Beyaz senin rengin. Seni farklı renkte bir arabayla hayal bile edemezdim zaten," diyerek bana şefkatli bir gülümseme bahşettiğinde Kartal tam arkamda duruyordu ve bir nedenden kendimi rahatsız hissediyordum. Belki de bu rahatsızlığın nedeni İrem'in itirafıydı, bu itirafın Kartal tarafından bilinmiyor oluşuydu; belki de onu sürüklediğimiz durum yüzünden kendimi rahatsız hissediyordum bilmiyorum.

Baloya dışarıdan, okulun bünyesinde olmayan öğrenciler, hatta öğrencilerin yakını olan insanlar da katılabiliyordu; tek katılım şartı vardı, o da balodan bir gece önce bize gönderilen dijital biletlerin QR kodlarının misafirlerin de telefonunda yer almasıydı. Yunus Emre, Alper, Tuğrul ve Burak birbirinin aynısı siyah takımlarla sinek dörtlü gibi merdivenlerin önünde dikilmiş, elleri ceplerinde sohbet ederlerken bizim onlara doğru yürüdüğümüzü fark etmemişlerdi bile. Yunus Emre siyah bir fötr şapka takıyordu. Bu şapka insanların dikkatini çekmiş olmalı ki yanlarından geçen kalabalıktaki her bir kişi önce Yunus'a bakıyordu.

Sibelay yeşil, Neslihan da onun hemen arkasında turuncu renkte, birbiriyle aynı model sütyen yaka elbiseleriyle bize doğru koşarlarken -koşan sadece Sibelay'dı, Nesli arkasından ağır ağır yürürken sırıtıyordu- sonunda sinek dörtlünün de dikkatini çektik ve bize ilk bakan Tuğrul oldu.

"Jilet olmuşsunuz," dedi Tuğrul başparmağını yukarı kaldırarak.

Yunus fötr şapkasını öne doğru indirip bana şapkanın altından bir bakış atarak, "Yanında kız kardeşim olmasaydı Kartal aynı sik kırığına benzerdi beyler, kardeşim resmen onu güzelleştiriyor," dedi.

Kartal, "Sen tamamen kız tarafı oldun zaten alageyik," diye homurdandı.

Alper, "Ateş gibisin Kartal, düştüğün yeri yakıyorsun," diyerek kollarını açtı. "Gel üstüme düş de yanalım ya!"

Yunus, Alper'in kafasına sertçe vurup, "Höst lan, hâlâ en yakın arkadaşı benim, bu gerçeği unutup önümde onu ayartmaya çalışma," diye söylendi.

"Ne vuruyo'n ya?" diye sordu Alper avucunu kafasına bastırarak.

"Sus, bacağına işerim."

"İşer bu arada, seviyor işemeli aktiviteleri," dedi Kartal yamuk bir sırıtışla.

"Adi it, sana emzirdiğim Kidolarım burnundan gelsin," dedi Yunus homurdanarak.

Burak, "Benim küçük boy lattem geliyor," diyerek Alper'i iterek yanından geçince Alper, "Vurun kahpeye şekli koyulup duruyorlar bana!" diye çemkirdi ama Burak onu duymazlıktan gelip basamaklardan inen Sahra'yı belinden kavrayarak kucakladı. Sahra ince sesiyle etrafı çınlatan bir çığlık atıp kahkahayı basınca Tuğrul ile Yunus aynı anda avuçlarını kulaklarına bastırarak yüzlerini buruşturdu.

Sahra bronz tenini ışıltılı gösterecek saten kumaştan kahverengi bir gece kıyafeti giymişti, göğüs kısmından başlayan büzgüler beline kadar devam ediyor, ardından kumaş uçuş uçuş bir hâl alıyordu ve elbisesinin sağ tarafında bacak dekoltesi vardı. Kollarını Burak'ın boynuna sararak omzunun üzerinden bize bakıp, "İçeride çok güzel bir dans gösterisi var, girip izleyelim hadi!" dedi neşeyle.

"Ogün'ü gördünüz mü?" diye sordum Alper'e bakarak. Alper'in yüzünde taştan daha sert, kaya gibi bir ifade oluşurken gözlerine yansıyan öfkeden kaçamayacağımı, o öfkenin sıra dağlar gibi yıkılarak üzerime doğru gelmeye başlayacağını sandım.

"Biraz akli melekeleriyle oynadım, beni görünce yüzü kireç gibi oldu, içeri kaçtı," dedi Tuğrul avucunu Alper'in omzuna koyup onu sakinleştirmeye çalışır gibi. "Bu arada gözlerinizle görmenizi istediğim bir şey var. Lütfen görünce abartılı bir tepki vermeyin çünkü Burak gördüğünde az daha gülmekten böğürecekti, ağzını zor kapattık."

Merakla kaşlarımı kaldırıp, "Neymiş o?" diye sordum.

"İçeride görürsünüz." Tuğrul hain bir sırıtışla bana baktı. "Eserimle gurur duyuyorum."

İçeri geçerken Tuğrul'un bahsettiği şeyi öyle çok merak etmiştim ki gözlerim etrafı hızla taramaya başlamıştı. Koridordan üst kata uzanan kalabalığın içinde beyaz ipekten elbisesinin içinde, sarı saçlarını sıkı bir balerin topuzu şekli vererek toplamış kadını gördüğüm an dikkatim dağıldı. İrem, yüzünde solgun bir gülümsemeyle önündeki çifte yol verdikten sonra basamakları inmeye başladı ve tam da o anda kafasını kaldırıp gözlerini gözlerime mıhladı.

Emir basamaklarda dikiliyor, sırtını duvara yaslamış, kollarını göğsünün üzerinde bağlamıştı. İrem tam yanından geçtiği esnada gözleri

İrem'e tutundu, İrem basamaklardan ağır ağır inene dek o gözler İrem'i takip etmeye devam etti.

İrem, "İyi akşamlar, bir an hiç gelmeyeceksiniz sandım," dedi duru bir sesle. Bakışlarını Tuğrul'a çevirince gözlerine düşmanca bir ifade eklendi. "Sana da iyi akşamlar fedai adam."

Tuğrul dilini damağına vurduktan sonra, "Onca zaman Ankara'da can ve mal güvenliğini sağlamış birine boka bakıyor gibi bakamazsın. Yoksa alın çizgilerim mi belirginleşmiş?" diye sordu. Ellerini yüzüne götürdü. "Kaz ayaklarım mı oluşmuş? Botoksa başlamalı mıyım? Hiç kendime işlem yapmadım, terzi kendi söküğünü dikemezmiş. Bana bir doktor önermeye ne dersin? Ama kendi doktorunu önerme lütfen, seninkinin işçiliğini beğenmedim. Botoksunu yanlış noktalardan enjekte ettiğini düşünüyorum. Gülümseyememe sebebin bu olabilir."

"Yüzümde botoks yok salak serseri," dedi İrem gözlerini devirerek.

"Ha, sendeki bu mendeburluk doğuştan gelen bir şey yani? Ben de gülememe sebebin fazla kaçan botoksun etkisi sanıyordum. Pardon ya, mesleki deformasyon işte."

İrem bir defa daha gözlerini devirip bakışlarını bana çevirdi. "Elbisen ateş ediyor," dedi.

Kartal her nedense elini birden belime koyarak beni kendine çekerken, "Ateş gibidir tabii ya, çok yaklaşmamak gerek, yakabilir neticede," dedi alayla.

İrem ona tuhaf tuhaf baktıktan sonra bakışlarını bana çevirdi. "Gösteriler başladı. Valse katılacak mısın?"

"Sanmam," diye mırıldandım. "O nerede?"

İrem kimden bahsettiğimi anlamış olmalıydı çünkü buz mavisi gözlerinden ölüm soğukluğu esti. Nefret de oradaydı, hayal kırıklığı da oradaydı; paramparça edilmiş bir tuvale bakıyormuş gibi hissettim. Sanki o Ogün'ün özenle boyadığı bir tuvaldi ama Ogün o tuvali paramparça edip bir köşeye atmıştı.

"İti an çomağı hazırla," dedi İrem arkamda bir noktaya sabitlediği gözlerine yapay bir şefkat eklerken. Dudakları sahte bir gülücükle yukarı büküldü. Omzumun üzerinden İrem'in baktığı yöne bakınca Ogün'ün hemen orada, arkamızda dikilmiş bizi izlediğini gördüm. Sanki bilerek Tuğrul'a bakmıyor, ona bakmamak için ekstra çaba sarf ediyordu.

Tuğrul, "Onu baştan aşağı süzün," diye fısıldayarak ellerini pantolonunun ceplerine sokup yavaşça bizden uzaklaşmaya başladı. Onun söylediği şeye kulak vererek gözlerimi Ogün'ün yüzünden bedenine indirdim, sıradan siyah bir takımın içindeydi ama bakışlarım bacaklarının da aşağısına, ayaklarına indiğinde donup kaldım.

Ayağının birinde kahverengi, diğerinde siyah ayakkabı vardı ve model olarak birbirlerinin aynısı olsalar da renk farkı öyle barizdi ki bunu birilerinin fark etmeme ihtimali çok düşüktü. Gözlerim iri iri açıldı, bakışlarım tekrar onun yüzüne tırmandığında bu durumun farkında dahi olmadığını fark ettim. Gözlerine yerleşen o bakış bile her zaman gördüğüm bakış değildi. Bakışları değişmişti. Sanki aklını yerinde tutmaya çalışan birinin zihniyle olan savaşı gözlerine yansıyordu. Onun yanından geçip giden bazı insanların gülerek ayaklarına baktıklarını gördüm, Ogün neden güldüklerini anlayamıyormuş gibi ürkek ve rahatsız olduğunu belli eden bakışlarını anlık onlara dokundurdu. Sanki etrafındaki herkes onun için potansiyel Tuğrul'du. Artık iyi olmadığını anlamak için onu uzun uzun incelemeye gerek yoktu.

Zihnimin içinden eskiye ait bir anının sesi yankılandı, bu onun kahkahasının sesiydi. Yaşandığı âni hatırlıyordum ama yaşadığımız ânın içinde de çınlamıştı.

Vals gösterisinin sergileneceği ana salona ilerlerken arkamızdan geliyordu ama bizimle konuşmuyordu. Kartal yanından geçen garsonun tepsisindeki martinilerden birini aldı. Göz ucuyla Ogün'e ne zaman baksam avucunu kulağına sürttüğünü, çaktırmamaya çalışarak avucuyla kulağına vurduğunu görüyordum ama ne zaman gözleri bana dokunsa bunu görmemiş gibi ona yapay bir gülümseme sunuyordum.

Çiftler gruplar hâlinde salonun ortasına ilerlerken kalabalığın içinde durup Kartal'a doğru, "İnsanlar onunla alay ediyor," diye fısıldadım.

"Dua etsin insanların hepsi toplanıp onu sikmiyor," dedi Kartal gözlerini dans etmek için hazırlanan gruba dikerek.

Sahra ile Burak'ın vals için hazırlanan çiftlerin arasında olduğunu görünce kaşlarımı kaldırdım. Birdenbire Sibelay ile Nesli de çiftlere katıldı ve Cenk ile Suphi'nin de o grup içinde olduğunu gördüm. Tuğrul, Yunus'a sokulup, "Biz de seninle çift olalım mı şekerim?" diye sorunca Yunus, "Âşık falan olursun bana, uğraşamam seninle," dedi ciddi bir sesle.

İrem birdenbire önümde durup, "Benimle çift olmak ister misin?" diye sorunca Kartal'ın çatık kaşlarla bize baktığını hissettim.

Ne diyeceğimi bilemez hâlde İrem'in gözlerinin içine bakakaldım. Ogün'ün de ikimizi izlediğini hissedebiliyordum. İrem'le yakın olmam Ogün'ün aklı gelgitler hâlinde zihninden taşıyor olsa da dümeni yeniden İrem'e çevirmesine neden olur muydu merak ediyordum. Bir şekilde İrem'i yok etmek istediği kesindi, benim İrem'e yakın olmam onu durdurur muydu yoksa daha çok mu körüklerdi bunu kestiremiyordum işte.

Tam ağzımı açacaktım ki, "Sadece dans," dedi İrem. "Sana açıldığım için bu kadar tedirginsen eğer, merak etme, aşkıma karşılık vermeyeceğini ve bunun sebeplerini artık iyi biliyorum. İki arkadaş gibi dans edelim."

İşte bu cümle, Yunus ile Tuğrul'un aynı anda, "Ne?" diye sormalarına neden olan cümleydi.

Kartal'ın da elinde tuttuğu martini kadehinin hızla yere düşüp parçalanmasına neden olan cümleydi.

İrem irkilerek parçalanan kadehe baktı ama etrafımızdaki insanlar yükselen müziğin sesinden olsa gerek bu durumu fark etmediler bile. Gözlerimi Kartal'a çevirdiğim esnada göreceğim ifadeden korkuyordum ama yine de ona baktım. Gözleri iri iri açılmıştı, gözlerine eşlik edercesine aralık duran dudaklarının arkasında saklanan kelimeler var mıydı yoksa hepsi kaybolup etrafa mı savrulmuştu anlayamadım.

"Kartal," dedim ama Kartal sadece beklemediğim bir hamlede bulunarak bileğimi yakaladı ve beni dans için hazırlanan topluluğa doğru yürütmeye başladı. Ogün ne olduğunu anlamaya çalışıyor gibi dikkatle bizi izlese de az önce yaşanan skandala dair cümlelerin hiçbirini duymadığından emindim.

"Nasıl yani lan?" diye sordu Kartal kalabalığa karışmaya devam ettiğimiz o kısa süre zarfında. "Nasıl yani?"

"Sakin ol," diye fısıldadım ama beni duymadı.

"O kız az önce benim karıma âşık olduğunu mu ima etti?" Kartal bir anda bana doğru dönünce nefesimi tutup ona baktım. Vals için hazır olan tüm çiftler birbirlerinden beşer metre uzaklıkta, karşı karşıya duruyorlardı. Biz ise onların tam ortasında, oluşan boşluğun içinde durmuş birbirimize bakıyorduk. Kartal şok içinde bana bakarken, "Lan

nasıl yani amına koyayım?" diye sordu, sesinde de yaşadığı dehşetin emareleri vardı.

"İnsanlar bize bakıyor," diyerek bileğimi usulca parmaklarının hapsinden kurtardım. "Profesyonel görün, birileri hakkımızda garip düşüncelere kapılmasın."

"Lan," dedi Kartal ama ikinci kez ağzını açmasına izin vermeden ondan uzaklaşarak kadın grubunun içinde kendime bir yer edindim. Şimdi sahnenin tam ortasında tek başına durmuş, üzerinden atamadığı şaşkınlıkla bana bakıyordu.

Parmağımla ileriyi işaret edip dudaklarımı oynatarak, "Yerine geç, gösteri başlıyor," dedim.

Kartal bir şey diyecek oldu ama herkesin ona baktığını görünce dudaklarını birbirine bastırıp burnundan sert bir nefes vererek hâlâ yüzünde sahne almaya devam eden şaşkınlıkla usulca erkek grubunun yanına gitti. Sesler kesildi, sessizliğin etrafı sardığı o kısıtlı zamanda biri öksürdü ve çelloya düşen ilk darbe kesik bir melodinin salonda yankı uyandırmasına neden oldu. Gözlerim kısaca salonun köşesinde, büyük çellonun önünde oturan adama takıldı, ardından bakışlarımı Kartal'a çevirdim ve ilk sırada duran kız elini kaldırıp öne çıktı, karşısındaki adam da aynı pozisyonu takınarak öne çıktı; birbirlerine doğru iki farklı yönden yükselen dalgalar gibi ilerlemeye başladılar.

Birbirlerine dönük olan avuçları birleşmedi, birbirlerinin etrafında döndüler ve kızın elbisesinin etekleri çocuğun takımına çarptı, ters yöne hızla döndüklerinde etekleri bu defa diğer yöne savruldu. Sırayla tüm çiftler birbirine ilerlemeye başladı. Suphi ile Cenk'in de avuçları birbirlerine dönük, kolları dirseklerinden kırık şekilde birbirlerinin karşısında durduklarını gördüm ve sıra Kartal ile bana geldi.

Kolumu dirseğimden kırdım, avucumu onun yüzüne doğru çevirdim ve birbirimizin etrafında döndüğümüz o kısa süre zarfında, "O kız sana âşık olduğunu mu söyledi?" diye sordu.

Kollarımızı indirdik, diğer kollarımızı kaldırdık, avuçlarımızı birbirine çevirdik ve tekrar farklı yönde birbirimizin etrafında dönerken, "Evet," diye yanıtladım onu.

Tehditkâr bir sesle, "Ve bunu bana söylemedin mi?" diye sordu.

Eteklerim onun bacaklarına çarpacak şekilde sert bir dönüş yaptığım an, "Önemli bulmadım," dedim.

"Emir gelip bana ilanıaşk etseydi," dedi, sonra verdiği örnek yüzünü buruşturmasına neden oldu. "Bunu sana önemsemediğim için söylememiş olsaydım, nasıl olurdu?" Dişlerini gıcırdattı. "Ayrıca nasıl yani lan?"

Birbirimizin etrafında bir tur daha dönerken, "Ne nasıl yani?" diye sordum. "Bu yola çıkarken onu kendine âşık etmeyi planlıyordun ama sen o kadar uğraştıktan sonra ben hiçbir şey yapmadığım hâlde bana âşık olması gururunu birazcık incitmiş olabilir mi, Alaşan?"

Çellonun sert melodisiyle birlikte tüm çiftler durdu, birbirimizin tam karşısında göz göze beklerken, "Bu biraz bile sikimde değil, sikimde olan birinin sana bir his besliyor oluşu," dedi, altın kahve gözlerinde cehennemden yükselen ateşleri izlerken sertçe yutkundum.

Ani bir manevrayla avucunu belime bastırıp bedenimi bedenine yasladı. Tüm çiftler aynı şekilde yakınlaşmıştı ama her nedense sadece ikimizin bedenlerinden alevler yükselmiş gibi hissetmiştim.

"Bu hayatta seni sadece ben sevebilirim," demesiyle beraber avuçlarımız birbiriyle kavuştu, bedenim bir yay gibi geriye büküldü, bir ayağımı yere sürttüm ve birden doğrulmamı sağlayarak vücutlarımızı yeniden bir bütün hâline getirdi. Dansın ritminin yükseleceğini, çellonun vuruşlarının güçlenmesiyle anladım, bununla beraber birdenbire oldukça hızlı bir dansa başladık. Etrafımızdaki tüm çiftler bize ayak uyduruyor gibiydi, hızla başlayan ve hızla süren dansın ortasında, "Bu senin için basit olabilir ama benim için basit falan değil!" dedi öfkeyle. "Erkekler bitti, şimdi de kadınlarla mı savaşa gireceğim ben?" Gülmemek için dudaklarımı birbirine bastırdım, cevap vermemem onu daha da çileden çıkartmış gibi avucunu belime bastırarak, "Sen benim karımsın," dedi. "Elalemin kızı seni sevemez."

"Seninle bunu tartışmayacağım."

"İrem kendine büyük bir düşman kazandı," diye homurdandı.

"Öfkeli öfkeli konuşma, dışarıdan bizi izleyen biri bir sorun olduğunu zannedecek."

"Lan birinin sana aşkını itiraf etmiş olması büyük bir sorun zaten!" Neredeyse gülecektim ama dudaklarımı birbirine bastırmakla yetindim. "Bir de gülüyor musun bana Allahsız?"

"Elinden kadehi düşürme ânın ve bakışların çok komikti," dediğimde, "İrem'in boğazına o benim karım lan diyerek sarılmakla, nasıl

yani ya diye diye çığlık atmak arasında gidip geldim. Neyse ki ben bir kadının boğazına sarılmam. Ama o kadın benim karıma yürüyorsa saç baş mahalle kavgasına hazırım bu da böyle bilinsin."

"Bana kızgın mısın?"

"Evet," dedi. "Bana bunu anlatmak için kıyametin kopmasını mı bekliyordun?"

Gözlerinin içine bakıp, "Dağılmış bir odanın içindeydin, içeri girip bir de ben bir şeyleri dağıtmak istememiştim," diye mırıldandım. "Kafanın içi yeterince doluydu. Bu çok ciddiye aldığım bir konu değildi, İrem'in sığınacak bir liman aradığını düşündüm sadece."

"Limanı olarak seni görmesi kabul edeceğim bir durum değil," dedi sadece. Eteklerim bir kez daha bedenine çarptı, bedenlerimiz kısaca ayrılıp hızlıca kavuştu. "Sen benden başkasının limanı olamazsın."

"Senden başkasının limanı değilim zaten," dedim.

Bir çığlık sesi, çellonun sesine karıştı ve çellodan acı bir nota yükseldi, ardından çello sessizliğe gömüldü ama çığlığın sahibi hâlâ bağırmaya devam ediyordu. Kalabalık korkuyla sesin geldiği yöne bakarken hâlâ Kartal'ın kollarının arasındaydım ama kalbim göğsümün içinde devinmeye başlamıştı.

Çığlık Ogün'e aitti. Avuçlarını kulaklarına bastırmış hâldeydi, acı çekiyor gibi iki büklüm olmuştu. "Çok ses var!" diye bağırdı bir kere daha.

Etrafına insanlar toplanmaya başladığında Kartal yavaşça benden ayrıldı. Kalabalığın içine ilerlemeye başladı. Onu kontrol altına alabilecek tek kişi, yani Ogün'ün terbiyecisi Kartal'dı ve Kartal onun yanına gidene dek kaos onun için devam edecekti; oysa onun için kaosu var eden de Kartal'ın ta kendisiydi.

Kalabalık tek bir yöne toplanırken boş salonda birinin koşarken ayaklarından dökülen adımların sesi zamana tutunarak etrafa saçılmaya başladı.

Uzun, derin, uğursuz bir sessizlik...

"İnternette az evvel yayımlanan kan dondurucu haberi gördünüz mü?" diye bağırdı sessizliğin ortasında koca bir yarık açan dehşet yüklü bir ses. O yarıktan içeri hızla düşmeye başlamama neden olan, o sesin hemen akabinde, "Bursa yakınlarında halıya sarılı bir kadın cesedi bulunmuş!" demesi oldu.

3. BÖLÜM

Cennetin Yıkılışını İzleyen Adam

♪ *Cellar Darling, Black Moon*

Zaman akarak bir su birikintisine dönüştüğünde ve biz, o büyüyerek bir nehre dönüşen su birikintisinin içinde boğulmaya başladığımızda bir gün başlamak için yola çıktığımız bu savaşın sonuna geleceğimizi biliyordum. Su artık çok derindi, oysa bir gece o arabanın içinde olacakları konuşarak zamanın içinde geleceğe doğru son sürat ilerlemeye başladığımızda şu an bu denli derin olan su, ayağımı bile içine alamayacak kadar sığ ve küçüktü. Şimdi kafamı çevirdiğim her yerde o suyu görüyordum, nehir tüm hayatımızı içine alarak bizi karadan uzaklaştırmıştı.

Yelkovan öne doğru bir adım attı ve nehrin içine bir su damlası daha düştü.

Adam kirli sakalını kaşıdıktan sonra dosyada çarpıcı bir şey dikkatini çekmiş gibi kaşlarını çattı ve "Lavin Sönmez Alaşan," dedi. Gözlerini kaldırıp bana baktı. "Neden akademide kimse evli olduğunuzu ve soyadınızı bilmiyor? Bu bilgi özel olarak gizleniyormuş."

"Bu şehre kaybı geride bırakmak için geldim, daha doğrusu eşim ve ben, bu yüzden geldik. Kayınpederim tanınan bir hekim, olay da çok tazeydi ve gözler üzerimize dönsün istemiyorduk. Yeni bir sayfa, yeni bir hayat... Yeni insanlar istiyorduk etrafımızda. İnsanların sorgusuna, acıyan gözlerine ve sürekli bu olayı irdelemelerine tahammül edemezdik. Kardelen eşimin kardeşiydi, benim de en yakın arkadaşımdı ve kayıp... İkimiz için de sarsıcıydı." Adam beni anlamış gibi gözlerini dosyaya indirip bir süre sustu. "Ama kader burada da aynı işledi," diye bitirdim cümlemi. Hissetmediğim ama hissediyormuş gibi yaptığım duyguları dışarıya yansıtırken son derece profesyoneldim.

"Arkadaşlarınız kim olduğunuzu biliyordu yani?" dedi sorar gibi.

"Elbette, onlarla yakınlık kurduktan sonra onlara kendimizi açabildik. Sağ olsunlar, kaçtığımız geçmişi hiçbir zaman önümüze getirmediler ve acımıza daima saygı duydular. Bizi olmaya çalıştığımız yeni insanlar olarak tanıyıp kabul ettiler."

Başını salladı ve "Ceyda Hanım'ın bir ilişkisi var mıydı?" diye sordu, sahte bir endişeyle adamın gözlerine baktığımda başını sola yatırıp bir cevap bekler gibi bana uzun uzun baktı. Sonunda o sahte endişeyi bir kenara bırakarak derin bir nefes aldım ve "Yani," dedim. "Vardı."

"Neden bunu çekinerek söylüyorsunuz?" Yeniden sustum, adamın merakının çoğaldığını gördüm ve istediğim tam da buydu. "Tekrar soruyorum, lütfen açık olun. Neden çekinerek söylediniz?"

Bir süre sustuktan sonra, "Ciddi bir ilişki değildi sanırım," dedim.

"Yatak arkadaşlığı mı?" diye sorduğunda bilmiyorum dercesine omuz silktim.

"Yani, tam olarak şuydu diyemiyorum. Görüştüklerini biliyorum, ikisine de bu konuyla ilgili sorular sormadık. Bizi ilgilendirmiyordu çünkü."

"İkisine de? Yani birlikte olduğu kişiyi tanıyorsunuz?"

Uzun süre bilinçli olarak sustum, ardından, "Evet," dedim.

"İsmini benimle paylaşır mısınız?"

"Ogün," dediğimde adam sadece başını salladı.

"Anladım. Ogün ve Ceyda'nın bir ilişkisi vardı ama ciddi bir ilişki değildi." Bunu doğrulama bekler gibi söylediğinden başımı sallayarak onu onayladım. "Peki bu gizli bir ilişki miydi? Sadece yakınları tarafından mı biliniyordu?"

"Açıkçası bize söylenen bir şey yoktu," dedim. "Onları uygunsuz şekilde birçok kez gördük, sonra da anladık ki bu uzun zamandır devam eden bir şeydi. Ceyda bu konu hakkında pek konuşmazdı, Ogün de anlamamızdan rahatsız gibiydi. Aralarında duygusal bir şey yoktu."

"Ogün neden rahatsız gibiydi?"

"Ogün sadece arkadaşımız değildi, aynı zamanda akademide eğitim veriyordu, yani bir öğretmendi ve Ceyda da onun öğrencisi pozisyonundaydı. Belki bu yüzden olabilir," dedim hiçbir fikrim yokmuş gibi.

Adam başını salladı. "Son olarak," dediğinde gözlerim tekrardan su şişesine dokundu ve zaman, bir romanın geri sayfaları çevriliyormuş gibi hızla geriye doğru akmaya başladı. Adamın odadaki hareketleri tersine ilerledi, benim, binadakilerin, sokaktakilerin, caddedeki arabaların, yıldızların, ayın, karanlığın...

Gün doğdu, gün battı ve yeniden gün doğdu, bu onlarca kez devam ettiğinde o günden on gün kadar uzaklıkta, geçmişin içinde gözlerimi yeniden araladığımda kollarımı göğsümün üzerinde toplamış, karanlık bir sokakta dikiliyordum. Sokağın diğer ucunda beliren araba bana doğru ilerliyordu. Araba hemen önümde durduğunda kapıyı açıp araca bindim, emniyet kemerinin uyarı sesi aracın içinde çınlarken bakışlarım yavaşça Yunus'a çevrildi.

Omzunun üzerinden bana baktı, yüzünde tuhaf bir gülümseme vardı. Kederli bir gülümsemeydi. Uzun uzun gözlerine baktıktan sonra emniyet kemerimi bağladım. "Hazır mısın?" Yunus'un bu sorusuyla beraber, bir süredir dudaklarımda emanet duran sessizliğimi bozdum.

"Hazır değilim desem de olacakları durdurabilecek gücümüz yok, değil mi?"

Sorum, yüzündeki kederli gülümsemeyi derinleştirdi. Gözlerini yola çevirip arabayı yeniden sürmeye başladığında sırtımı koltuğa yasladım. Karanlık yollardan geçtik, lüks villaların olduğu elit bir semtte araç artık daha yavaş hareket ediyordu. Telefondan konumu takip etmeye devam ettim. Sonunda, "Burası," dediğimde Yunus altındaki arabayı üç katlı, önündeki havuzun ışıklarının beyaz duvarlarına yansımalar çizdiği büyük villanın önünde durdurdu.

"Kartal burada mı?"

"Evet," dedim, sesim ifadesizdi ama bu geceye dair endişeler kalbimin içinde güneşin ondan uzaklaşmasıyla ışığını kaybeden ay kadar karanlıktı.

"Diğer herkes çoktan gelmiş olmalı," dedi Yunus.

"Evet."

Yunus, "Endişelenme, size hak verecekler," dediğinde omzumun üzerinden ona baktım. "Onlar böylesine bir acıyı anlamayacak insanlar değil." Gözlerini villaya çevirip uzun uzun sustuktan sonra derin bir nefes aldı ve "Seninle gelmemi ister misin?" diye sordu. Bordo ojeli tırnaklarımı altımdaki kargo pantolonun kumaşına sürterken başımı salladım. Yunus'un desteğine ihtiyacım vardı.

"Önce bir sigara içelim," diyerek sigara paketini bana uzattı. Bir sigara alıp dudaklarımın arasına yerleştirdim, uzattığı çakmağı da aldım ve sigaramı yakıp camı indirdim. Sigarayı içerken dalgındım, dışarıdaki karanlık çoğalıyor, etrafımızı saran nehir gitgide daha da derinleşiyor gibi geliyordu.

Dalgın bir şekilde sigaramı içtiğim sırada, "Kartal neden seni arkasında bıraktı?" diye sordu.

"Pek iyi hissetmiyordum," dedim, akşamüstü adet olmuştum ve yaşanacakların da stresi eklendiğinde bir yudum su bile içemeyecek duruma gelmiştim ama bu detayları ona veremedim.

Yunus beni neşelendirmek ister gibi, "Kız yoksa amca mı oluyorum?" diye sorduğunda ona yandan bir bakış attım.

"Saçmalama."

"Neden?"

"Yarınımız bile meçhul," diyerek gözlerimi tekrar karanlığa çevirdim.

Yunus o kadar sustu ki tekrar ona bakma ihtiyacı hissettim. Yüzündeki buruk gülümseme daha da derinleşmiş, âdeta bir mezar çukuruna dönmüştü. Gözlerini indirmiş ellerine bakıyordu, parmakları arasında tuttuğu sigaranın ucunda uzayan kül neredeyse kırılıp arabanın zeminine düşecekti.

"Her şey bittiğinde," diyerek omzunun üzerinden bana baktı. "Bir çocuk yapmalısınız. Size aile gibi hissettirecek, iyileşmenize yardımcı olacak ve tüm iyi yanlarınızı yeniden keşfetmenizi sağlayacak bir deneyim olurdu bu. Bir şansınız var, Lavin. Çünkü ikiniz de hâlâ hayattasınız." Söylediği şey kalbime oturdu. Ona uzun uzun baktım. Onun bir

şansı yoktu. Bana bunu kendisini cümlenin içine biraz olsun iliştirmeden hissettirmişti.

"Senin için bir şans daha olsun istemiyorsun, oysa hâlâ hayattasın," dediğimde gülümsedi ve "Benim tek bir şansım vardı, o da Leyla'ydı," dedi Yunus. "Leyla gitti, şansım bitti, sen de beni yaşıyor sanıyorsun."

Kelimelerin anlamsız geleceği bir noktada durup birbirimizin gözlerinin içine bakarak sustuk. Gülümsemesi daha da derinleşti, bu derinlik beni ürküttü çünkü o derinliğin içine kendi mezarını kazıyor gibi hissettirmişti; belki de çoktan o mezarı kazmış, içine yerleşmişti. İyileşemeyecekti, bir daha Leyla'yı tanıdığında olduğu adam olamayacaktı, bir daha Leyla son nefesini vermeden önce olduğu adam olamayacaktı.

"Sigaran bitti mi?" diye sorduğunda parmaklarımın arasında tuttuğum izmarite bakıp başımı salladım ve izmariti dışarıya fırlatarak emniyet kemerimi çözdüm. Villaya doğru yürürken sokak lambasının ışığı önümde uzanan gölgemi büyütüyordu, oysa ben bu hayatın içinde gitgide küçüldüğümü hissediyordum. Villanın bahçesinin kapısında durduğumuzda derin bir nefes aldım. Bu geceden itibaren biliyordum ki her şey geri dönülmez şekilde değişecekti.

Emir'in ailesine ait ama kullanıma açık olmayan villa, gecenin karanlığıyla sarılmıştı. Havuzun hemen çaprazında cam bir kapı vardı, kapının ardında arkadaşlarımın oturduklarını gördüm. Kartal ayakta duruyor, elinde bir viski kadehi tutuyordu. Beni fark ettikleri anda Emir kalkıp kapıyı açtı ve yoğun sigara, içki kokusunun hâkim olduğu odaya adımımı bastım. Tüm gözler bana ve Yunus'a çevrildi. Ardından Kartal'ın yüzündeki yumuşak gülümsemeyle karşılaştım. Altın gözlerine uzun uzun baktıktan sonra, "İyi geceler," dedim.

Cenk dirseklerini dizlerine yaslamış, yüzünü avuçlarının arasına saklayarak gözlerini yere dikmişti ve düşünceler tarafından esir alınmış gibi duruyordu. Cesedin bulunması onu derinden sarsmış olmalıydı. Suphi, Cenk'in omzunu şefkatle okşadıktan sonra Kartal'a baktı ve "Lavin de geldi," dedi. "Ne konuşacağız?"

"Dahası neden Ogün burada değil?" diye sordu Berra ikilemde kalmış gibi.

Kartal elini bana uzatıp parmaklarını açtığında gözlerim eşimin eline kaydı, ardından ağır adımlarla ona yönelip elini tuttum ve parmaklarımız birbirine geçtiği anda tüm gözler ellerimize çevrildi. Emir,

kollarını göğsünün üzerinde toparlarken, "Duyacaklarınıza hazır mısınız?" diye sordu sessizce.

Suphi ellerimize bakarken kaşlarını çattı ve "Duyacaklarımız?" diye sordu.

Omzumun üzerinden Kartal'a baktım. Tek güç kaynağıma. O olmasaydı, bu karanlığın içinde usulca kaybolacaktım. O elimi tutuyordu ve birlikte kayboluyorduk. Kaybolurken yalnız olmamak güzeldi. "Kartal ve ben," diyerek söze girdiğimde bir sonraki cümleden de olacaklardan da korkmuyordum artık. "Kuzen değiliz."

Berra ve Suphi, "Ne?" diye sordular aynı anda, Cenk ise sessizdi, sadece düşüncelere gömülmüş hâlde birleşen ellerimize bakıyordu. "Sizin hayatınıza bize ait olmayan kimliklerle dahil olduk," diye devam ettim. "Burada olmamızın farklı bir sebebi vardı. Aranıza girmemizin, sizden biri olmamızın... Hiçbir şey tesadüf değildi. Sizinle arkadaş olmamız kader değildi, bizim seçimimizdi."

Suphi ve Berra'nın yüzünü saran şaşkınlığı izledim. Bir süre sonra Suphi, "Neden?" diye sordu. "Siz aslında kuzen değilseniz?.."

"Kartal benim eşim," dediğimde İrem kafasını kaldırıp o sessizliğin içinde uzun uzun gözlerime baktı. "Biz evliyiz."

Suphi irileşen gözlerle, "Ne?" diye sorduğunda ortama düşen o yıldırım her yeri ateşe vermiş gibiydi.

"Evet," dedim. "Biz evliyiz."

"Lavin benim karım," dedi Kartal sadece.

"Neden?" Suphi anlam veremiyormuş gibi kaşlarını çattı. "Neden böyle bir yalan söylediniz?"

"Neler olduğunu açıkça anlatsanıza," dedi Berra dehşet içinde. "Neden böyle bir şey yaptınız?"

"Çünkü alınması gereken bir intikam vardı," dediğimde Kartal elimi daha sıkı kavradı. Anlık bir sessizlik, sonrasında büyük bir kaos ile geldi. Kargaşayı hissettim ama sessizlik bakiydi.

"Sizin grubunuzdan biri," dedim kalbim kan kaybediyormuş gibi hissederken, "benim kız kardeşimi öldürdü."

Emir gözlerini yumup başını önüne eğdiğinde ve zaman, nabzım da dahil olmak üzere her şey için yavaşladığında, herkesin gözlerine sinen o şaşkınlık derin ve sarsıcıydı. "Kardelen Alaşan," dedim, "Kartal Ala-

şan'ın, yani eşimin kız kardeşi," diye devam ettim, "Benim kız kardeşim aranızdan biri tarafından öldürüldü."

Kartal'a bakamadım. Gözlerinde göreceklerimden korktum. Göğsünün yarılmasından, kalbinin açılmasından, o kalbin içinde saklananların önüme dökülmesinden korktum.

Berra'nın ellerini ağzına götürdüğünü gördüm, Suphi'nin göz bebeklerinde titreyen duygularla doğrudan gözlerimin içine baktığını, Emir'in kafasını kaldıramadığını, İrem'in gözlerini yumduğunu, Cenk'in düşüncelerle kaplı bakışlarının birden düştüğü yerden kalkarak şiddetle bana tutunduğunu...

"Lavin sen ne söylüyorsun?" diye sorabildi Suphi, bir şeyleri oturtamıyormuş gibi dehşetle yüzüme baksa da söylediğim şeyin ağırlığı onu da altına alıp ezmeye başlamıştı.

"Ogün," dediğimde birden hepsine birer el ateş etmişim gibi irkilerek doğruldular. "Ogün benim kız kardeşimi benden aldı."

Kartal elimi daha sıkı kavradı. Elimi tutmasa düşecek gibi, bizi altına alan o karanlıkta bir başına kaybolacak gibi... İzin vermedim. O karanlıkta bir ömür birlikte sürüklenecektik ama tek başına kaybolup gitmesine asla göz yummayacaktım.

Berra, "Ogün," diye fısıldadı bu gerçeği sindirmeye çalışıyor gibi.

Emir ise sadece, "Yalan söylemiyorlar," dedi.

İrem, "Evet," dediğinde tüm gözler ona çevrildi. Parmaklarıyla oynarken gözüme küçük bir kız çocuğu kadar savunmasız göründü. "Babamı öldüren de Ogün."

Berra sarsıldı, aralarındaki duvarın yıkılmasına neden olan bir sesle, "İrem," diye fısıldadı kulaklarına inanamıyormuş gibi.

İrem elleriyle oynamaya devam ederken, "Bitmedi," dedi. "Annesi de hiçbir zaman kanser hastası olmamış. Bu koca bir yalanmış." Bu detay ortama buz gibi çöktü. "Ogün'ün bana karşı takıntısı olduğunu hiç fark etmemiştim," dediğinde Berra sessizce İrem'e yaklaştı. "Toprak'ı sevdiğim için... Ve..." Utanıyor gibi sustu. Berra, İrem'in ellerini avucunun içine alıp kahrolmuş gözlerle ona baktı. "Ben böyle olsun istemedim. Keşke o kız yerine ben ölseydim."

Berra, "Anlamıyorum," diye fısıldadı titreyen bir sesle.

•

"Kartal'ın kardeşini benim yüzümden..." Sustu, bu cümleyi tamamlayamadı. İrem, ellerini Berra'nın avucundan kurtararak yüzüne kapattı ve sessizce ağlamaya başladı. "Böyle olmasını istemedim."

Berra dizlerinin üzerinde İrem'in önünde otururken omzunun üzerinden bana çaresizce baktı. Hikâyenin kalanını duymaya, taşları yerine oturtmaya ihtiyacı var gibi görünüyordu ama ne ben bu hikâyeyi yeniden anlatmaya hazırdım ne de Kartal geçmişine ait o roman sayfalarının açılmasını kaldırabilirdi.

Cenk sessizce ayağa kalktı, bana doğru bir adım attı, ardından gözlerini Kartal'a çevirdi ve sessizce, "Kız kardeşin mi?" diye sordu, bu detay onun kalbini bin parçaya ayırmış gibi duruyordu.

"Kız kardeşim işlemediği bir günahın bedelini ödedi," dedi Kartal, o an gözlerim yeniden ona çevrildi ve gözünü bile kırpmadan Cenk'in gözlerinin içine baktığını gördüm. "Senin de Ceylin'in var," dediğinde ürperdim, "beni anlıyorsun, değil mi?"

Cenk'in gözlerine dolan, ardından taşarak yüzüne hızla akmaya başlayan yaşları gördüm. "Ogün," diye fısıldadı, bunu ona konduramıyor gibiydi, daha sonra susup bu ismi dilinin altında ezdi ve ince, uzun parmaklarını kaldırıp yüzüne götürürken dehşetle, "Çok üzgünüm," diye fısıldayarak şiddetle ağlamaya başladı.

Tepki veremedim. Hisler göğsümün derinliğinde kayboldu ama onları sonsuza dek içimdeki o boşlukta ağırlamaya devam edeceğimi biliyordum. İrem hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettiği sırada Cenk bana doğru döndü, yüzümde büyük bir boşlukla gözlerimi ona çevirdiğimde, "Üzgünüm," diyerek beni kollarının arasına çekti. Elim kocamın avucunun içinde olsa da onun beni sarmasına diğer kolumu boynuna sararak karşılık verdim çünkü bu sarılmanın gerçekliğini ta içimde hissettim.

Suphi dehşet içinde, "Ogün neden böyle bir şeyi yapsın, İrem?" diye sordu, hâlâ algılayamıyordu, hâlâ tüm bu duyduklarını kafasında makul bir zemine oturtamıyordu. Ona hak verdim, eğer ben de bir dostumun böyle bir şey yapmış olduğunu öğrenmiş olsaydım, inanmak konusunda güçlük çekeceğim gibi sorgular, sarsılırdım.

"Takıntı," dedim Cenk bana sarılmaya devam ederken. "İrem'e karşı geliştirdiği takıntı yüzünden. Toprak ve Kardelen birlikteydiler ve İrem, Toprak'a âşıktı."

Suphi olduğu yerde sendeleyerek, "Bu..." diye fısıldadı, kanı donmuş gibi başını iki yana salladı.

Cenk geri çekildiğinde gözlerinde biriken yaşları gördüm. Bunu tuhaf karşılamadım, bir kız kardeşin ne demek olduğunu biliyordu, belki de burada bunun anlamını en çok o, Emir ve Kartal biliyorlardı. İrem ve Emir her şeyi doğrulayıp arkamızda durarak gerçeği onlara sunduğundan sorgulamadılar ama derinden sarsılmış, şok olmuşlardı. Berra hâlâ yerde oturmuş, kollarını bedenine sararak boşluğa bakarken, "Gencecik bir kızın canını aldı," diye fısıldadı.

Detaylar bir çığ olup üzerlerine yıkılmaya başladığında Kartal onlara, "Yardımınıza ihtiyacımız var," dedi ve tüm bakışlar onun yüzünün ortasında birikmeye başladı. Bu, o gece karanlığın içine atılmış bir temeldi. Tüm yüzlerde aynı bakışı yakaladım.

Zaten herkes bir çıkmazdaydı, bizimle o karanlık sokağa sapmakta artık bir sakınca görmüyor gibiydiler.

O gece saatler biraz daha ilerledi. Zamanı tutamadım, avuçlarımdan kayıp gitti. Havuzun önündeki şezlongun ucuna oturmuş, havuzun üzerindeki ışık akislerini izlerken sessizdim. İçerideki kalabalıktan uzaklaşmıştım ama kafamın içindeki kalabalık her zamankinden daha gürültülüydü. Kartal onlara ne anlatıyor, nasıl bir plan kuruyordu bilmiyordum ama biraz daha hava alamazsam şayet, olduğum yerde dizlerimin üzerine çökecek ve içimdeki tüm hisleri kusmaya başlayacak gibiydim.

Kapının kayarak açıldığını duydum, daha sonra birinin varlığını hissettim ama kafamı çevirip gelenin kim olduğuna bakmadım. Suyun üzerindeki ışık akislerini izlemeye devam ettim. Cenk, elinde uzun, buzlu bir su bardağıyla hemen çaprazımdaki şezlonga oturdu.

Bir süre sustuktan sonra, "Ben kayıp nedir bilmem ama kaybetme korkusu nedir iyi bilirim," dedi. "Sen benim korktuğum şeyi yaşamışsın." Dalgın bakışlarımı Cenk'e çevirdim. Bir şey söylemeyeceğimi anladığında derin bir nefes aldı ve "Ceyda ve Ogün bağlantısından bahsettiler içeride," dedi. Daha sonra bakışları yüzümde dolaştı ve zihninde büyüyen korkuyu dile döktü. "Lavin," diyerek başladığı cümlesine. "Ceyda'nın ölümü gerçekten bir kaza mıydı?" diye devam etti.

Bu sorunun cevabını bilen tarafım derin bir sessizliğe gömüldü, hiçbir şey hissedemedim, hâliyle bir şey de söyleyemedim. Cenk, "Bunu

yapmadınız," dedi kendini buna inandırmak istiyormuş gibi. "Siz... Öyle insanlar değilsiniz."

Sessizliğim şiddetlendi. Ne kabul ettim ne de reddettim ve tüm bunların Cenk'e çok ağır geldiğini fark ettim. Başını avuçlarının içine alırken, "Böyle olmamalıydı," diye fısıldadı. "Bu şekilde olmamalıydı."

"Evet," dedim sonunda konuştuğumda. "Bu şekilde olmamalıydı. Benim Kardelen'im bir bar köşesinde ölmemeliydi, tanımamasına rağmen sıcacık gülümsediği o kadın ve o kadının yanındaki adam bu ölümü planlamamalıydı. Bu şekilde olmamalıydı, haklısın. Kardelen işlemediği bir günahın bedelini yirmi bir yaşında, bedeninden yirmi bir gram eksilerek ödememeliydi."

Cenk, aklına sadece kendi kız kardeşi gelmiş gibi ellerini yüzüne götürüp sessizce, "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Hiçbir özür, onu geri getirmiyor. Yaptığım hiçbir şey... Onu geri getirmiyor." Son cümlemle beraber çenemden aşağı kayıp avuç içime damlayan gözyaşıyla birlikte ağladığımı fark ettim. Oysa o damlayı hissedene dek ağladığımın farkında bile değildim. Yemin ederim farkında bile değildim. Titreyen ellerime baktım. "Bu ellerle tuttum onu. Son nefesini bu ellerin arasında verdi. Bu ellerle tuttum onu ama o ben onu tutarken aldıkları hayatına tutunamadı." Gözlerimde yaşlarla Cenk'e baktım. "Hayallerini aldılar, gülümsemesini sildiler dünyamdan, kapının altından sızan ışıktı o benim için ve ışığı kapattılar. Bu ellerle tuttum onu, kayıp gitti ellerimden, sonra da onu koydukları çukura bu ellerle toprak attım. Hepsi bu ellerle oldu. Bu ellerle onun için bir sürü şey yaptım ama hiçbiri onu geri getirmedi. Artık biliyorum, artık anladım, artık kabullendim bunu. Bir daha bu ellerle asla tutamayacağım onu."

Cenk, söylediklerim çok sarsıcıymış, onu da korktuğu binlerce ihtimalle yüzleştirmiş gibi titreyerek gözlerimin içine baktı. Öyle bir baktı ki hissettiklerimi anladığını fark ettim. Belki kalbimin içinde bir bomba gibi infilak edenleri asla anlayamazdı, belki bu imkânsızdı ama bir anlığına da olsa anlaşıldığımı hissettim.

Gözlerimdeki yaşları elimin tersiyle silip derin bir nefes aldım ve gözlerimi havuza çevirerek, "Şimdi saplandığımız bu bokun içinden çıkmak istiyorsak şayet, ki kabul ediyorum size büyük kötülük yaptım, belki de hiçbir zaman affetmeyeceksiniz bizi ama sizi sapladığım yer-

den çıkarayım istiyorsanız, hayatınıza sırtınızda bir ömür taşıyacağınız yüklerle de olsa devam etmek istiyorsanız, bize yardım etmek zorundasınız," dedim.

"Seni anlıyorum ve seni anlamak çok canımı acıtıyor," dedi Cenk. "Ben... Ben hayatımda hep yanlış şeyler yaptım ama hiçbiri bu denli ağır değildi." Derin bir nefes alıp, "İçeridekiler Ceyda'nın ölümünün bir kaza olduğunu, kendi dikkatsizliği yüzünden olduğunu bilmeye devam edecek." Bunu söylemesini beklemiyordum. Durup omzumun üzerinden ona baktım. Dolu gözlerle bana gülümsedi. "Bu seni ve beni, bir ömür birlikte saklayacağımız bir sırdan dolayı, bir ömür boyu, farklı noktalara savrulsak ve hatta iletişimi koparsak bile dost yapar, değil mi?"

Başımı yavaşça sallarken zar zor yutkundum, Cenk'in gözyaşı çenesine dek aktı ve o da ağlıyor olmasına rağmen bana gülümsemeye devam etti. "Hadi," diye fısıldadı. "Yapalım şunu."

Cenk'in sesi zihnimin içinde yankılara bölündü ve geçmişe doğru yüzmeye başladım. Bursa'da bir halıya sarılmış hâlde bulunan ceset hakkında konuşan öğrencilerin yanından geçerken yüzümde donuk bir ifade vardı. Bu ifade, beni arabanın içine kadar takip etti. Emniyet kemerimi bağlarken Kartal'a bakmadım, direksiyonun önünde oturmuş sigara içiyordu ve kendi tarafındaki cam yarıya dek indirilmişti. İkimiz de sessizdik çünkü bizi on beş gün sonrasına sürükleyecek kaderin o an için ne getireceğini bilmiyorduk.

"Gitmeyecek miyiz?" Sorumun içinde saklanan binlerce anlam vardı, hepsini gördüğünü biliyordum çünkü Kartal dudaklarımı aralamadığımda, tek bir kelime etmeden sadece onun gözlerinin içine baktığımda bile gerçeği görebilen bir adamdı.

"Gideceğiz," dediğinde ise onun da bu tek kelimelik cümlesine tek bir anlam sığdırmadığını biliyordum. Evet, bir gün gidecektik. Şansımız varsa gidebilirdik. Pes edip geri dönme şansımız yoktu, tüm olanlardan sonra daha derine dalmak için o karanlık suyun içine doğru yüzmeye devam etmek zorundaydık ve kafamı çevirip baktığımda artık yüzeyden çok uzak olduğumuz için daha derine dalmak beni korkutmuyordu. Öyle de böyle de biz zaten boğulmuştuk.

Ona sorular sormadım çünkü tüm bu olanlar artık kafamı kurcalamıyordu. İpleri bırakmıştım ve ipleri bıraktığım an bileğimden kayıp

giden iplerin aslında beni tutmak için bana dolanmadığını, benim onları sıkarak kendimi onlara hapsettiğimi anlamıştım.

"Bu beklenen bir şeydi," dedi Kartal. Omzumun üzerinden ona baktım. Gözlerimiz birleştiğinde sigarasının dumanı yüzünün etrafından bir sis gibi yükselerek güzel yüzünü buğulandırıyordu. "Ve unutma, benim her zaman ikinci bir planım vardır."

"Biliyorum," dedim yorgun bir sesle.

Parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı bana uzattığında gözlerimi gözlerinden ayırmadan sigarayı alıp kendi dudaklarımın arasına yerleştirdim. Yarısına dek içilmiş sigaradan bir duman alıp gözlerimi ön camdan dışarıya çevirdim ama Kartal beni izlemeye devam ediyordu. Arabayı çalıştırıp geriye doğru sürmeye başladığında akademi yavaşça uzaklaşmaya başladı ve o akademinin merdivenlerini ilk kez tırmandığım o günü hatırladım. Akademi arabanın geriye doğru her hareketinde biraz daha uzaklaşıyordu ve geçmişin içindeki Kartal ile Lavin o merdivenleri belirsiz geleceğe uzanan kapıyı aralamak için yavaşça tırmanıyorlardı. Onlara bakarken buruk bir şekilde gülümsedim.

Araç sahil yoluna çıkarak hızla ilerlemeye başladığında radyoyu açtım, frekanslar arasında dolaştığım sırada parmaklarımın arasındaki izmariti camdan dışarı fırlatmıştım. Kartal'ın bakışlarının yoğunluğunu hissetsem de ona bakmadım. Bilmek istiyordum, haberlerin ne şekilde sunulduğunu, olayın ne kadar büyüdüğünü öğrenmek istiyordum. Nihayet haberlerin anons geçildiği bir frekans bulduğumda durup dinlemeye başladım. Denizin iyotlu kokusu arabanın içine dolarken haberi sunan kişinin sesi kulaklarıma doldu. "Bursa yakınlarında halıya sarılı hâlde bulunmuş kadın cesedinin yirmili yaşlarda olduğu tahmin edilirken maktulün kimliği hâlâ belirsiz olduğu öne sürüldü. Ceset incelenmek için adli tıp birimine götürüldü."

Gözlerimi Kartal'a çevirdim. Tam o sırada Kartal'ın telefonu çalmaya başladı ve birbirine tutunan gözlerimizdeki duygular keskin bir şekilde okunurken Kartal telefonu açıp kulağına götürdü. "Evet," dedi karşı taraftaki kişiye. "Geliyoruz." Telefonu kapatıp, "Yunus Emre," dedi. "Sanırım onlar da duymuş."

"Telefonda bundan bahsetmek ne kadar doğru?"

"Doğrudan sormadı, bizim aramızda her zaman kimsenin çözemeyeceği şifreli bir dil vardır," dedi Kartal. Trafiğin yoğun olduğu bir caddeye girdiğimizde araba durdu ve içeriye dolan sessizlik çoğaldı.

"Ogün," dedim sonunda. "O piç kurusunun şu anki psikolojisi ortada. Her şeyi ortaya çıkarabilir."

"Kendi topuğuna sıkmış olur. Herkes onun o hâlini gördü, ondaki tuhaflığın farkındalar," dedi Kartal sadece.

"Bana belli etmemeye çalışsan da çıkmazda hissediyorsun," dediğimde gözlerini bana dokundurup, "Nasıl bir çıkmazda olursam olayım, gerekirse çıkmaz sokağın sonundaki duvarı yıkarım, yine de seni oradan çıkarırım," dedi hiç düşünmeden. Gözlerine baktığımda bunu yapabileceğini görebiliyordum. Trafikte beklemeye devam ettiğimiz o süre zarfında birden elimi tutup dudaklarına götürdü. Elimin üzerini öperken gözlerimin içine daha derin baktı. Güveni hissetmemi istedi, günden güne büyüyen duygularını görmemi istedi, her ne pahasına olursa olsun beni koruyacağını görmemi istedi. "Seni," dedi, dudakları hâlâ elimin üzerindeyken, "gerekirse herkesi ateşe verir, yine de korurum."

Diğer elimi yavaşça yüzüne kaydırdım, parmaklarımı kemikli yüzünde dolaştırırken, "Ben de senin için gerekirse herkesi ateşe veririm," dedim, yalanım yoktu ve gözlerime baktığında ne kadar ciddi olduğumu gördüğünü biliyordum. Gözlerini yumduğunda uzun kirpikleri gözlerinin altındaki çukurlara yabani otlar gibi yayıldı. Trafiğin yeniden akmaya başladığını arkamızdaki araba kornasına bastığında fark ettik.

"Patlama kafasını siktiğim," diye homurdanarak elini direksiyona koyduğunda, "Başladı Küfürbaz Haydo," diye alay ettim biraz olsun rahatlaması için ama biliyordum ki ne o rahatlayabilirdi ne de ben bu baskı altındayken daha fazla dayanabilirdim.

Kartal arabayı boğazda bir restoranın önünde durdurdu. Arabanın anahtarını valeye verirken, "Bebeğime dikkat et," dedi ve genç çocuk ona gülümsedi. Normal şartlarda arabayı valeye vermeyi tercih etmezdi ama içinde bulunduğumuz durumu göz önünde bulundurunca bunu normal karşıladım. Yunus Emre, Burak ve Tuğrul cam kenarındaki masada oturmuşlar, henüz gün geceye kavuşmamış olmasına rağmen alkol alıyorlardı. Yunus bizi fark ettiğinde kadehini masanın üzerine bırakarak gözlerini yüzümüzde dolaştırdı. Endişeli görünüyordu, biraz sonra masadaki herkesin endişeli göründüğünü fark ettim.

Kartal oturmam için sandalyemi çekerken, "Kızlar nerede?" diye sordu. Sandalyeye oturduğum an kafasını eğip dudaklarını başımın üzerine bastırdı ve hemen yanımdaki sandalyeyi çekip oturdu.

Tuğrul ortamı yumuşatmak istiyor gibi gülerek, "Sahra elinde dürbünüyle diğer yakanın kıyısında durmuş bizi gözetliyordur muhtemelen," dediğinde Burak gözlerini devirdi.

Masanın üzerindeki QR kodu okutup sessizce dijital menüyü incelemeye başladım. Kimseyle göz göze gelmek istemiyordum. Burak boğazını temizledi ve daha sonra o zehirli soruyu sordu. "Bir sonraki adımda ne olacak?"

Kartal yaklaşan garsona, "Havuç tarator, bir duble rakı ve mantarlı et sote," dedikten sonra bana doğru döndü ve Burak'ın sorduğu soruyu tamamen duymazlıktan gelerek, "Karar verdin mi?" diye sordu.

"Mantarlı tavuk sote ve kırmızı şarap," dedim sessizce.

"Benimki yine formunda," diye alay etti Kartal. "Tavuktan asla vazgeçmeyeceksin, değil mi?"

Beni neşelendirmeye çalıştığını anladım ama yapabildiğim tek şey zayıf bir gülümsemeyle gözlerinin içine bakmak oldu. Gözlerimde her ne görmüşse, uzun uzun oraya bakarken yüzündeki gülümsemenin solduğuna şahit oldum.

"Rakı ekstra buzlu olsun," dedi gözlerini gözlerimden ayırmadan. Garson uzaklaştıktan sonra bakışlarını yavaşça Burak'a çevirdi. "Her zaman ikinci, üçüncü, hatta onuncu planım vardır," dedi.

"Çok değil, birkaç gün sonra cesedin kime ait olduğu ortaya çıkabilir," dedi Burak bu durumdan hoşnut değilmiş gibi yüzünü buruşturarak.

"Cesette bozulmalar söz konusu olduğu için bu süreç uzayabilir. Üstelik kızı aramayı bıraktılar sayılır," diyen kişi Yunus Emre'ydi. "Bu bize ekstra zaman kazandıracak."

Masada konuşulmaya başlayan konu damarımdaki kanın buz gibi akmaya başlamasına neden oldu. Kartal bir sigara yaktıktan sonra, "Bir önerin var mı?" diye sordu. Tavan açık olduğu için sigaranın dumanının yukarıya doğru kıvrılarak süzülüşünü izledim, ardından gözlerimi Yunus'a çevirdim.

"Senin yaklaşık on farklı planın olduğuna göre benden bir öneri beklediğini sanmıyorum," dedi Yunus rakısından bir yudum alarak.

Kartal, "Benim planım basit," dedikten sonra sırtını sandalyeye yaslayıp kolunu benim sandalyemin sırt kısmına doğru uzattı. Boynunu esnetti ve "En başında aklımda ne varsa onu yapacağım," diye devam etti.

Yunus, "Herifin üzerine yıkacaksın," diyerek başını salladı. "Ama neyi anlamıyorum, biliyor musun?" Kartal tek kaşını kaldırarak sorguyla Yunus'a baktı. "Bu herifi delirmenin eşiğine getiriyorsun, aklıyla oynayıp onu paramparça ediyorsun ama bu onu içeri tıkmana engel olacak. Bir deliyi içeri attıramazsın. Onun hayatını da kurtarmış oluyorsun."

"Ne kadar iyi kalpliyim, öyle değil mi?" diye sordu Kartal sinsi bir gülümsemeyle.

"Aklında ne var?" Yunus başını sol omzuna doğru yatırdı. "O gülümsemeyi takındığına göre aklındaki şey seni çok eğlendirecek bir şey."

"Bir taşla binlerce kuşu vurduğunu hissettiğin oldu mu hiç?" Kartal bu soruyu sorduktan hemen sonra sigarayı dudaklarının arasına aldı, bir duman çekti ve dumanı üflerken Yunus'a daha dikkatli baktı. "Şu an tam da öyle hissediyorum."

Tuğrul sırıtarak Kartal'a baktı ve "Hem şu diğer katilin üzerine sıçrayan çamurundan kurtulacak," dedi Ceyda'yı kastederek, "hem de bizim hunili deliyi tamamen avucunun içine alacak."

"Bu dünyada güvendiği tek insan olacağımı söylemiştim, öyle değil mi? Benden başka kimsesi olmadığına inandıracağımı, hatta onu bir cinayet işlediğine bile kolaylıkla inandırabilecek kadar onu hükmüm altına alacağımı? Aa, dur, son niyetimi dile getirmemiştim." Kartal sırıttı. "Bu noktada önemli olan diğerlerini de yanıma alabilmek."

"Diğerleri?" diye sordu Burak.

"O gece yaşanırken yanımızda olanları," dedi Kartal ve bakışlarım ona su gibi akarak sinsilikle parlayan yüzünde birikti.

"Onları nasıl yanına alabileceksin?" diye sordum birden kendimi tutamayarak. Tüm bu plandan bihaber olduğumu düşünmüş olacaklar ki diğerlerinin de bana baktıklarını fark ettim ama gözlerimi Kartal'dan ayırmadım.

Siparişler masaya yerleştirildiği süre boyunca Kartal konuşmadı. Daha sonra buzla dolu rakısına su doldururken dudağının kenarına iliştirdiği sigarayla bana yandan bir bakış atıp gülümsedi. Sigaranın

dumanından dolayı kısılan gözlerindeki karanlık parıltılara bakarken kaşlarım çatıldı.

Sigarayı dudaklarından ayırıp kül tablasına koydu ve rakıdan bir yudum aldıktan sonra, "Onlara kim olduğumuzu söylemenin zamanı geldi, Bal Leoparı," dedi. Sesindeki belirsizlik kayboldu ve hem sesinde hem de gözlerinde yakıcı bir gerçekle karşılaştım.

"Bunun bazı bedelleri olmasın?" dedi Burak sorar gibi.

"Bir bedel ödeyecek olan sadece biz olmayız, onlar da olur," diyen Kartal'ın bakışları hâlâ bendeydi.

"Onları yeterince karanlık bir şeyin içine sürükledik," dediğimde, "Evet, yeterince karanlıktalar zaten," diye onayladı beni. "Bu bataklığa çoktan battılar."

"Onlara yaşanan her şeyi anlatacaksınız o hâlde," dedi Tuğrul düşünceli bir sesle. "Sanırım bu faydalı olabilir. Her şeyi bir kenara bırakacak olursak şayet, o gece yaşananlardan kurtulmak adına bir kurban vermeyi elbette kabul ederler. İnsan çaresiz kalınca olabileceğini düşündüğünden daha karanlık bir insana dönüşebilir."

Yunus, "Bu kez büyük oynuyorsun," dedi Kartal'ın gözlerinin içine bakarak. "Sanırım artık bu son zar, atacaksın ve oyunu bitireceksin."

"Aynen öyle," dedi Kartal sırıtarak. Kadehini kaldırıp Yunus'a doğrulttu. "Sonra da birlikte tatile gideriz, ne dersin şekerim?"

Yunus bir süre Kartal'ın gözlerinin içine baktıktan sonra yavaşça gülümseyip kadehini Kartal'ın kadehine vurdu ama bir şey söylemedi. Yemeklerimizi yerken sessizdik ama herkesin bu konuyla alakalı çıkmaza sürüklenen bir düşüncesi olduğunu hissedebiliyordum. Biri masaya cüzdanını ve arabasının anahtarını bıraktığında kafamı kaldırıp gelen kişiye baktım. Alper, kireç gibi bir yüzle, soluk soluğa bize bakıyordu. Yüzlerimizdeki sakinliği gördüğünde, "Duymadınız mı?" diye sordu şaşkınlıkla.

Kartal taratorundan bir çatal alırken, "Bu gece yağmur yağacağını mı? Telefonuma meteorolojiden bir mesaj gelmiş, evet," dediğinde Alper yüzünü buruşturdu.

"Duymuşsunuz," dedi sonunda, ardından boş sandalyeyi çekip otururken tedirgin gözlerini yüzümüzde dolaştırdı. "Bu sakinliği hayra mı yormalıyım?"

Kartal gülümsedi. "Bizim için hayır, başkaları için musibet," dedi.

Alper sessizce masaya doğru eğildi ve "Cesedin kıza ait olduğu ortaya çıktığında ne yapmayı planlıyorsunuz?" diye sordu.

"Sadece izle," dedi Kartal taratorundan ikinci çatalı alırken.

Alper, Kartal'ın sakinliği karşısında şaşkına döndü. Tuğrul, elini Alper'in omzuna atarak, "Her zamanki Alaşan işte," dedi ama en rahat Kartal gibi görünse de aslında en tedirgin olanın o olduğunu biliyordum.

Sonra bir daha bu konuyla ilgili konuşulmadı. Akşama doğru restorandan ayrıldığımızda Yunus Emre kendi arabasına doğru ilerlerken dönüp omzunun üzerinden bize baktı. Bizi uzun uzun izledikten sonra hiçbir şey söylemeden arabasına bindi ve Burak da onun arabasına bindi. Tuğrul, Alper'in arabasına geçmişti. Kartal arabayı çalıştırdığında gökyüzünde gri bulut kümeleri süzülmeye, ön cama küçük yağmur damlaları vurmaya başlamıştı.

Eve gitmeden önce hiçbir şey yokmuş gibi sakince market alışverişi yaptık ve eve döndüğümüzde sükûnet içerisinde poşetlerin içindeki malzemeleri çıkararak buzdolabına yerleştirdik. Kartal buzdolabından cam su şişesini çıkarıp tezgâha doğru ilerledi, bardağın içine suyu doldurduğu sırada mutfak masasına kalçamı dayamış, parmaklarımın arasında yarısı içilmiş sigarayla onu izliyordum. Sudan birkaç yudum aldı, gözlerini bana çevirdi ve bakışmamız yavaşça büyürken bardağı tekrar dudaklarına götürdü.

"Hâlâ aramadılar," dediğimde Kartal bardağı tezgâha bırakıp kollarını geriye doğru atarak avuçlarını tezgâha bastırdı ve beni süzdü. "Emirlerden bahsediyorum."

"Biliyorum."

"Bir şey söylemeyecek misin?" diye sordum.

"Bir anda aramızda bir telefon trafiğinin oluşmasının tehlikeli olacağının farkındalar, en azından akılsız değiller," diye cevapladı gözlerini yüzümde dolaştırmaya devam ederken. Ah, haklıydı. Her şey gün yüzüne çıktığında eminim tüm arkadaş çevresi de sorguya alınacaktı ve tam da cesedin ortaya çıktığı gün aramızda oluşmuş bir telefon trafiği tüm dikkatlerin bize çevrilmesine neden olacaktı.

Sigarayı dudaklarımın arasına götürdüğüm sırada, "Bana güveniyorsun, değil mi?" diye sordu ve sigarayı dudaklarımın arasına alamadan duraksayarak gözlerinin içine baktım. Elleri hâlâ tezgâha yaslı bir

şekildeyken, vücudu geriye doğru gerilmiş görünürken başını sol omzuna yatırıp gözlerimin içine bir cevap bekliyor gibi daha da dikkatli baktı.

"Elbette."

"Seni her şeyden koruyacağımı da biliyorsun öyleyse?" diye sorarken başı hâlâ omzunun üzerinde duruyordu. Dışarıda çakan şimşeğin mavi ışığı bedenini aydınlattı, çok geçmeden silinen ışığın sesi de mutfağın içine doldu. Sorduğu soru üzerine sigaradan bir duman alıp içime çektiğim dumanı usulca geri bıraktım.

"Biliyorum."

"O hâlde korkma."

"Korkmuyorum," dedim. Doğruyu söylüyordum. Kendim için korkmuyordum ama verdiğim kararların ona zarar vermesinden korkuyordum. Kartal, yaslandığı tezgâhtan geri çekilip bana doğru ilerledi. Tam önümde durduğunda aramızdaki boy farkından dolayı kafamı kaldırarak ona baktım. Parmaklarını çeneme yerleştirdi, büyük parmakları çenemi ezer gibi sıkıca kavrarken aramızdaki bakışmanın bir su kuyusu kadar derinleştiğini hissettim.

"Korkma," dedi. "Ben daima yanındayım. Son nefesimi verdiğimde ve hatta verdikten sonra bile seni her evrende, her ihtimalde, ölü olduğum anlarda bile koruyacağım."

Söylediği şey beni dehşete düşürdü. Bir an elimi kaldırıp bileğine yerleştirdim ve bileğini iterken, "Sen ne söylediğinin farkında mısın?" diye sordum sertçe. Sesim her ne kadar sert yükselmiş olsa da gözlerime mürekkep gibi bulaşarak tüm harelerimi kaplayan dehşeti görmüş olmalıydı. Tam ağzımı açıp yeni bir şey söyleyecektim ki buna izin vermeden dudaklarını dudaklarıma bastırıp beni şiddetle öpmeye başladı. Çenem parmaklarının arasında olduğundan ona engel olup geri çekilemedim, bir şeyler söyleyemedim, sadece beni öpüşüne ayak uydurdum. Kartal beni tamamen masaya yasladığında masaya oturmak zorunda kaldım. Bacaklarımın arasına yerleşti, üzerime doğru eğilerek vücudunun baskısını artırdı ve öpüşü çok daha derinleşti. Sonunda dudaklarıma doğru, "Seni," dedi, "her şeyden koruyacağım." Ve dudaklarımız bir kez daha birleşti. Bir elimi kaldırıp onun kemikli yüzüne kaydırdım, avucumun içinde yüzündeki o erkeksi kıvrımları hissettim. Parmaklarını çenemden uzaklaştırdı ve büyük elleri tişörtümün etekle-

rini kavradı. Tişörtü yukarı sıyırırken kumaşın tenime sürtünüşü beni ürpertti. Tişörtü kafamdan çıkarıp attığında ve saçlarım sırtıma yayıldığında dudaklarımız bir kez daha birleşti.

Düşünceler bir mezarın içine doldu, mezarın üzeri toprakla örtülmedi, ilk fırsatta gidip onları o çukurdan çıkaracak kişi olacağımı biliyordum ama şu an tek düşündüğüm şey Kartal olsun istiyordum. Kartal'ın dokunuşları tenimde kalıcı izler bırakmayacaktı belki ama her dokunuşunda ruhum ona bulanıyor, o farkında olsun ya da olmasın, bana kimsenin bırakamayacağı büyüklükte izler bırakıyordu.

Beni kucakladı, mutfaktan çıkarken dudaklarımız bir kez daha birbirine yaslandı. Öpüşmemiz o kadar şiddetliydi ki dişlerimin dişlerine çarptığını duyuyordum. Dilini ağzımın içine sokmasıyla, yatak odasının kapısının açılarak duvara çarpması bir oldu. Duyguların sarhoşluğuyla başım döndü, kanım tersine akmaya başladı. Parmaklarımı saçlarında dolaştırdım ve benlerin yıldızlar gibi dağılmaya devam ettiği ensesine tırnaklarımı sürttüm. Dili ağzımın içinde beni yatak odamıza soktuktan sonra yatak odasının duvarına yasladı ve sırtımda soğuk duvarı hissettim ama bu bedenimde bir anda meydana gelen yakıcı hissi bir nebze olsun azaltmadı.

"Aklındaki her şeyi yerinden çıkarıp oraya kendimi koyabilirim," dedi ağzımın içine doğru. O iniltiyi anımsatan kalın sesi içime dolduğunda tüm ihtiyacımın o olduğunu bir kez daha fark ederek ihtiyaç dolu bir mırıltı çıkardım. Ne istediğimi anladığında artık beni öpüşü de kucağında beni kavrayışı da daha ısrarcı, daha sertti. Sırtım duvardan ayrıldı ve çok geçmeden yatağa uzandım. Saçlarım başımın etrafında kanatlar gibi iki yana yayıldığında gözlerim karanlık odada bile parlamayı sürdüren altın rengi gözlerine tutundu. Üzerime abanmadan hemen öncesinde üzerindeki tişörtü sıyırıp yana attı, ardından eli belindeki kemere gitti. Kemeri sertçe açışını ve kayışı çekerek havada bir şakımaya neden olduğu anları zihnime kazıdım. "Hadi o güzel kafanı boşaltalım," dedi son kelimeyi imalı bir şekilde söyleyerek. Ben daha bu söylediğini hazmedememişken elleri altımdaki spor taytının lastiğini kavradı, onu tek seferde çekip bacaklarımdan çıkardıktan sonra kenara fırlattı. Büyük ellerini dizlerime koyup bacaklarımı ayırarak yukarı kaldırdı. Bu hareketiyle beraber nefesim kesildi. "Önce," dedi yüzünü

bacaklarımın arasına yaklaştırırken, "kocanın karnını doyurman gerekecek, Yabani."

Sözcükleri kanıma karışarak beni etkisi altına alan güçlü bir alkol gibiydi. Sıcak nefesini iç çamaşırımın ince bağlarının üzerinden tam da oraya üflediğinde omurgamdan aşağı bedenimi sarsan ve titreten bir ürperti indi. Ellerimi uzatıp siyah saçlarına daldırdım, o da tam o esnada bacaklarımın iç kısmında ıslak, sıcak dilini kaydırdı. Dudaklarımın arasından zevkin ilk kıvılcımı olan o inilti döküldüğünde dudaklarının yukarı kıvrılışını bacağımın iç kısmında hissettim. "Saçlarımdan asılarak beni domine edebileceğini mi düşünüyorsun?" diye sorarken sesi tehditkârdı. Dilini bacağımın iç kısmına daha sert sürtünce tekrar inledim ama sorduğu soruya bir cevap veremedim. Gülerek, "Şimdiden konuşmaya hâlin kalmadı ama beni domine edeceksin, öyle mi?" Sorusuyla beraber dudaklarını iç çamaşırımın tam ortasına bastırdı ve vajinamın bir nabız gibi çarptığını, onun dudaklarının baskısıyla karıncalandığını hissettim. "Küçük tatlı amının şiddetli spazmını hissettim. Bir doktor olarak bana düşeni yapıp bu ufaklığı muayene etmem gerek." Bacaklarımın arasından tam gözlerimin içine baktı. "Dilimle." Ardından dilini kumaşa sürttü ve aramızdaki kumaşa rağmen onun dilinin ıslaklığını, sıcaklığını ve pürüzlü dokusunu tüm netliğiyle hissettim. Ellerim bir kez daha saçını kavradığında burnundan sert bir nefes vererek güldü; bu onun dilinin ıslaklığıyla beraber nefesinin sıcaklığını da hissetmeme neden olunca başım döndü.

Kartal, çamaşırımı kenara çektiğinde, "Siktir," diye fısıldadı. "O kadar sulanmış ki su kumaşı çekmemle nasıl da uzadı öyle. Hep böyle hassas mısın?" Sorusu beni çileden çıkardı. Nefesimi tutup başımı yatağa bastırarak önce tavana, sonra da kafamı yavaşça kaldırıp ona baktım. "Bu görüntü ağzımı sulandırdı. Senin de ağzın epey sulanmış görünüyor," dedi gözlerimin içine bakarak. Ardından neyi kastettiğini anlamamı istiyormuş gibi bacak aramı işaret etti.

"Yemeğiyle oynayan küçük çocuklar gibisin," dedim çatık kaşlarla.

"Neredeyse seni dilimle sikmem için bana yalvaracak gibisin bakıyorum."

"Yalvartma o zaman," dedim gözlerimi kısarak.

"Yanlış anlamıyorsam..." Dilini birden klitorisime sürtünce sıçradım. "Bunu mu kastediyorsun?"

"Kartal," diye sızlandığımda, "Bebeğim," diye cevap vererek keskin çenesini ıslaklığıma sürttü. Hiç beklemediğim bir anda, oyununu daha da uzatacağı düşüncesine kapılmıştım ki dilini vajinamın başlangıcından sonuna dek kaydırıp ağzını oraya yasladı. Vakumlar gibi emerken dilini ağzının dışına iterek vajinamın dudaklarını aralıyor, emerken aynı anda diliyle beni keşfediyordu.

"Lütfen," diye inlediğimde neden inlediğimi bilmiyordum, sadece daha fazlasına ihtiyacım vardı ve eşimin bana bunu vereceğini iyi biliyordum. Dudakları tamamen vajinamı kapladı, dili bir girdap gibi klitorisimin üzerinde ilerledi ve dağılmaya başladım.

Ağzını oradan ayırmadan, "Ne lütfen, yavrum?" diye sordu. Bedenim tek bir kelimesiyle bile şiddetle kasılabiliyordu, öyle de oldu. "Bunu mu istiyorsun?" diye sorarak içime parmaklarından birini yolladı ve gözlerim baskıyla geriye doğru kaydı. Nefesim kesildi. Dili klitorisimin üzerinde tekrardan hüküm sürmeye başladığında yüzük ve orta parmağını birleştirip içime itmeye başladı. Parmaklarının içimde ayrılıp tekrar birleştiğini hissettiğimde dudaklarımdan boğuk çığlıklar kopup gidiyordu. Ağzı oradayken, "Yoksa daha fazlasını mı istiyorsun?" diye sordu.

"Daha fazlası," dediğimi hatırlıyorum ve parmaklarını çektiğinde geriye kalan boşluğu büyük aletinin doldurduğunu...

Çok derindi, çok sertti, defalarca kez benim içimde dağılırken ve beni dağıtırken hiç son bulmamasını arzu edeceğim kadar karanlık ve güzeldi. Saatlerce birleştiğimizi, yine saatlerce terden kaygan ve ıslak bir şekilde sevişiğimizi hatırlıyorum. Onun gibi kokuyordum ve o da benim gibi kokmaya başlamıştı.

Sonunda onun kollarında uyuyakaldığımı hatırlıyorum. Gözlerimi karanlık odada açtım, ay ışığı gri bir gölge gibi pencereden içeri sızarak zemine devriliyordu. Bakışlarımı yatakta yüzüstü uzanan Kartal'a çevirdim. Çıplak sırtının üzerinde ter damlaları tıpkı elmas gibi parlıyordu.

Çarşafı göğüslerime çekerek bir süre dışarıyı izledim, ardından çarşafın içinden çıkıp yatağın kenarına oturdum ve bir sigara yaktım. Sigarayı içtiğim süre boyunca dalgındım, olacakları düşünmemeye çalışıyordum ama kaçtığım ne kadar düşünce varsa çarparak yara aldığım bariyerlere, önümde dikilen aşılması güç duvarlara dönüşüyordu. Ko-

modinin üzerindeki kül tablasına külü silktiğim sırada Kartal'ın yatakta hafifçe hareket ettiğini hissettim.

Omzumun üzerinden ona baktığımda kolunu başının altına almış, yüzünün yarısı görünür hâldeyken beni izlediğini gördüm. Bir an bu görüntü tüm düşünceleri sildi, tüm olasılıklar, tüm o karanlık ihtimaller bir kara deliğin içine düşüp kayboldu. Sigarayı dudaklarımın arasına götürmeden hemen öncesinde, "Seni ben mi uyandırdım?" diye sordum yavaşça.

"Sen yatakta biraz kıpırdansan, acaba gidecek mi düşüncesiyle otomatik olarak uyanıyorum zaten," dedi uykulu bir sesle. Bu söylediği şey karşısında şaşkınlığımı gizleyemeden ona dikkatlice baktığımda çenesini başının altına koyduğu koluna yaslayıp yüzümü daha dikkatli inceledi. Ona gideceğimi hissettirdiğim zamanlar mı olmuştu? Aslına bakılacak olursa bu yola ilk kez çıktığımızda bir an evvel bitmesini ve gitmeyi istediğimi daima hissettirmiştim ona, hatta bazen dudaklarımdan da dökülmüştü bu gerçek ama şimdi, ikimiz de bu durumdayken, artık birbirimizin hayatının merkezinde değil, doğrudan merkezi hâline gelmişken hâlâ böyle hissediyor olması beni yaraladı.

"Seni bırakıp bir yere gitmem," dedim sigarayı kül tablasına bastırıp söndürürken. Ardından bir kedi gibi dizlerimin ve ellerimin üzerinde yatağın üzerine çıkıp emekleyerek ona yaklaştım. Sırtüstü döndü, onun kucağına çıktığımda ve açık renk saçlarım çıplak göğüslerimi örttüğünde gözlerimi indirip altımda uzanan bedenine baktım.

"Gitmeyeceğini biliyorum," dedi kısık sesle. "Ama bunu senden duymak beni tatmin ediyor." Ellerini belimin kenarlarına yerleştirdi. Parmak uçlarının baskısını hissetmek nefesimi kesti. Yavaşça eğilip yüzüne yaklaştığımda saçlarım öne doğru sarkarak tıpkı benim yüzümü olduğu gibi onun yüzünü de içine aldı.

Burnumu burnuna sürterken gülümsedim. "Tatmin ettiğine emin misin?" diye sorduğumda anlamamış gibi kaşlarını çattı ve kalçalarımı sertliğine bastırdım. "Pek tatmin olmuşa benzemiyorsun."

"Yabani," diye fısıldadı dudaklarında oluşan sinsi bir kıvrımla. "Çok ahlaksız bir kız oldun sen benim başıma."

Dilimi dudaklarımda gezdirip, "Eserinle gurur duy o zaman," diye fısıldadım.

"Hım, ben mi çok ahlaksız bir kız yapıyormuşum seni?" Parmakları belimden yukarı tırmandı, ellerini öne doğru getirip göğüslerimi avucunun içine aldığında kucağında titredim ve bu onu çok eğlendirmiş olacak ki genizden gelen hoş bir kıkırtı çıkardı. "Dokunuşuma karşı bu kadar hassassın, ha?" diye sorarken sesi çözmem için önüme koyulmuş ama çözmesi çok güç bir bilmece gibi gelmişti kulağıma.

"Bilmiyormuşsun gibi."

"Duymak istiyorum."

Yanaklarım ısındı, aynı ısının tüm vücuduma dağıldığını ve tenimin rengini kızıla çevirdiğini hissettim. Dudaklarını omzuma sürttü, ısınmış omzumu öptü ve ardından dişlerini yavaşça omzuma sürterek güldü. "Tenin ne kadar da sıcak, Alaşan," dedi, bana kendi soyadıyla seslenmesi kalbimi hızlandırdı. "Yabani, beni deliye döndürüyorsun."

"Herkes sana, sen bana mı deli oluyorsun?"

"Cevabını bildiğin bir soru," diyerek kafasını kaldırıp boynumu, biraz daha aşağısını, gerdanımı ve göğsümü öptü. "Bu senin bile bilmediğin zamanlarda da böyleydi, tüm evren küle dönüp yok olduğunda da öyle olacak." Gözlerimi indirip ona baktım ve tam o anda, "El bana, ben sana deli," dedi.

"O eli parçalatma bana," diyerek güldüğümde dişlerini göğüs ucuma batırdı ve gözlerim kısılırken boğazımın derinlerinden yükselen iniltiyi tutmaya çalıştım. Dudaklarına yaklaştım, bu kez öpüşmeyi başlatan ben oldum ve elleri sırtıma kayıp tüm tenimde bir tüy gibi dolaşırken ona tamamen teslim oldum. Hâkimiyetim de oradaydı teslimiyetim de.

"Burası buluşmak için en doğru yerdi," dedi bilardo salonunun köşesindeki duvara yaslanan Emir. "Genelde burada takıldığımız için çok dikkat çekmeyiz."

Cenk, donuk gözlerle Emir'e, sonra da bana baktı. Diğerleri her şeyin yolunda gittiğini, endişe denizine bir çuvala bağlı hâlde düşmüş gibi hissetmediğimizi göstermek için bilardo masasının etrafına toplanmış, sakince bilardo oynuyorlardı.

Sonunda Cenk, "Bundan kurtulamayız, her şey mahvoldu," dediğinde duygu durumunu tamamen dışa yansıttığı için onu anlayabildim. Keşke, diye düşündüm, keşke Cenk'i bu işe dahil etmeseydim. O tüm bunları kaldırabilir miydi bilmiyordum, üstelik zaten onu duygusal olarak yıpratan bir şey yaşıyordu. Vicdan azabı içimde şiş gibi ilerledi, canımı yaktı.

"Hiçbir şeyin mahvolduğu yok," diyen kişi Emir'di. "Topla şu ifadeni, Cenk."

"Kaçtığımız gerçek bizim için yabancı olan biriyle bile değil, yakınımızla alakalı bir gerçek," dedi Cenk sonunda, bu uzun süredir içinde bastırdığı duygunun dışa vurumuydu. "Ceyda bizim arkadaşımızdı, Emir. Korkak tavuklar gibi davrandık. Onu orada öylece..." Cenk neredeyse ağlayacaktı. Bakışlarını tavana kaldırıp derin bir nefes aldı.

"Bu şekilde davranarak şüpheyi üzerimize çekersin," dedim, sesimdeki soğukkanlılığın Cenk'i duraksattığını gördüm. Bana dikkatle baktı.

"Ceyda bizim dostumuzdu," diye fısıldadı, bu bir yakarış gibiydi, bana duygularını göstermeye çalışıyordu ve ona hak vermemi istiyordu. Ama bilmediği bir şey varsa o da Kardelen'in benim için bir dosttan fazlası, bir kardeş olduğuydu.

Bir süre sessizce Cenk'in gözlerinin içine baktım. Başıma gelen hiçbir şeyi bilmediği için onu suçlayamazdım. Öte yandan arkadaşına ihanet etmiş gibi hissettiği ve suçlulukla kavrulduğu bariz bir biçimde ortadayken üzerine gitmek istemiyordum. Tek bir an için çığlık çığlığa bağırmak, yaşadığım her şeyi bir tokat gibi onların yüzüne vurduktan sonra beni daha da derine çağıran karanlığın içine hiç düşünmeden kendimi bırakmak istiyordum. Ama yapamadım. Yapamadım çünkü Kartal vardı.

Gözlerim bilardo masasına doğru eğilmiş, istekasını toplardan birine doğrultmuş Kartal'a kaydı. Bir süre onu izledim. Bu karanlıkta önce yolumuzu kaybetmiştik, sonra her şey sırasıyla bizi terk ederek büyük bir yalnızlığı beraberinde getirmişti ama el ele olduğumuzdan olsa gerek, her birine göğüs gerebilmiştik.

Cenk, "Ogün'e de bir hâller oldu zaten," dediğinde gözlerimi tekrar Cenk'e çevirdim. Kollarını bedenine sardı ve derin, içli bir nefes aldı. "Kaldıramadığı için mi oldu bilmiyorum. Sadık amcanın ölümü onu kökten sarsmışken bir de üzerine Ceyda'nın başına tüm bunların

gelmiş olması, böylesi bir şeyin parçası hâline gelmiş olmamız... Tüm bunlar Ogün'ün psikolojik olarak çöküntüye uğramasına neden oldu. Müdire Hanım onun geçen günkü hâlini görmese de ikinci ağızdan duymuş, bu söylenti biraz daha yayılır ve Ogün kendini toparlamazsa işini de kaybedecek."

Midemdeki bulantı hissini yok sayamadım. "Ogün'ün durumu geçici olsa gerek. Yaşananlar ağırdı sonuçta," dedim sadece. Gün geçtikçe daha zor geliyordu yalan söylemek. Her bir kelime, hissetmediğim hâlde hissediyormuş gibi yaptığım her duygu dilime de kalbime de hançer olup batıyordu.

"Destek alması gerektiğini söylerdim ama... Olanları bir başkasına anlatırsa..." Cenk söylediği şeyden pişmanlık duyuyormuş gibi sustu.

"Doğru düşünüyorsun, Cenk. Biliyorum, böyle düşündüğün için kendini kötü hissediyorsun ama düşüncelerin doğru. Her ne olursa olsun, yaşananlar senin ya da başkasının suçu değildi ve tüm geleceğini mahvetme ihtimali olan bir durumda elden başka bir şey gelmez. Artık sadece kendini ve Suphi'yi düşün."

"Ve Ceylin'imi," dediğinde kalbimdeki ağırlık arttı. Kendimi Cenk'e karşı hiç olmadığım kadar mahcup ve suçlu hissettim. Cenk, "Korkuyorum," dedi bu sefer, suçluluk kantarda biraz daha ağır bastı.

"Korkma," diye fısıldadığımda bakışları yüzümde turladı. "Hiçbir şey sandığın gibi kötü gitmeyecek."

"Bunu inanarak mı söylüyorsun?"

"Buna inanmaktan başka çaremiz olmadığını bilerek söylüyorum," dedim ve Cenk başını önüne eğip uzun uzun sustu.

"Şimdi ne yapacağız?" Emir'in sorusuyla beraber karanlık düşünceler yeniden zihnimin kapısını aralayarak içeri girdi.

Ne yapacağımızı biliyor olsam da bunu onlarla paylaşmadım. Bilardo salonunun park alanına indik. Berra kollarını bedenine sardı, etrafın tamamen boş olduğunu fark ettiğinde, "Geceleri uyuyamıyorum," dedi yorgun bir sesle. "Sürekli onun yüzünü görüyorum."

Berra'nın söylediği şey duraksamama neden oldu. Uykusuz gecelerimi hatırladım, Kardelen'in yüzünün bir an olsun gözlerimin önünden ayrılmadığı, o kalbimi oyan anları... Gözlerimi Berra'ya çevirdiğimde gerçekten üzgün ve korkularla kuşatılmış olduğunu gördüm.

Berra kollarını kendine daha sıkı sararak gözlerimin içine baktı. "Bunu nasıl atlatacağımı bilmiyorum."

"Bir gelecek istiyorsan buna mecbursun," derken kendimden bir anlığına tiksindim. Ona söylediğim hiçbir şeyi uygulamaya koyabilecek biri değildim. Hiçbir zaman Kardelen'in anısını geride bırakıp onun kafamın içinde yaşamadığı bir geleceğe adım atamayacağımı biliyordum.

Berra, "Her şey ortaya çıktığında bir geleceğimiz olacağını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Her şeyin ortaya çıkmaması için bir şeyler yap o zaman. Durup kaderine razı olan kişiler daima kaybetmeye mahkûmdur." Cümlem onu sarsmış gibi kaşlarını çatıp başını önüne eğdi.

"Lavin," dedi. "Söylemesi kolay ama o benim dostumdu."

"Aranızda gerçek bir dostluk olduğuna inanıyor musun?" Sorum onu bir kez daha sarstı. Ona bu kadar sert davrandığım için kendimi kötü hissetsem de aşikâr olanı ondan gizlemek istemiyordum. "Arkadaşlar birbirlerinin arkasından kuyularını kazmazlar, birbirlerini kıskanmazlar, Berra. Üzgünüm ama bu hayatta hiç gerçek bir dostun olmamış senin."

Emir, "Lavin," dedi uyarır gibi.

Gözlerimi Emir'e çevirdim. "Birinin bu kızı daldığı uykudan uyandırması gerekiyor." Yeniden Berra'ya baktım. "Söylediklerim yüzünden benden nefret edebilirsin, sana hak da veriyorum ama kendine dürüst davranmayı dene. Geleceğini düşün, şu âna kadar yaptığın tüm arkadaşlıkları ve bu arkadaşlıkların neye bağlı olduğunu düşün. Çıkar ilişkileri seni daima güvende tutacak sanıyorsun ama insanların çıkarları bittiğinde seni bir köşeye iterler."

Berra uzun uzun sustu, ardından, "Delil kararttık," diye fısıldadı. "Bu ortaya çıktığında her şey..."

"Çıkmaması için bir şeyler yapmayı planlıyor musun? Yoksa oturup canavarın seni saklandığın yerden çıkarmasını mı bekleyeceksin?"

"Kolaymış gibi konuşma, lütfen."

"Sen benim için bazı şeylerin ne anlama geldiğini bilseydin, o şeylerle yaşamak zorunda kalsaydın, işte o zaman konuşmanın susup saklanmaktan daha zor olduğunu anlardın," dedim. "Şimdi soğukkanlı olmak zorundasın çünkü başka bir şansın yok."

Suphi, "Tamam, kesin şunu," dedikten sonra telefonuna baktı. "Haber yayıldıktan sonra bir daha Ogün'e ulaşamadım. Aranızda onunla irtibat kuran var mı?"

Berra bir köşeye geçip sessizce kendine sarılmaya devam etti. Bakışlarımı Kartal'a çevirdim. Kartal derin bir nefes aldıktan sonra, "Sanırım bu haber onu da sarstı," dedi. "İzin verelim de biraz kafasını toplasın."

"Ogün'ün hâli biraz tuhaftı," dedi Cenk kaşlarını çatarak. "Bunu Lavin ve Emir'e de söyledim. Onun için endişeleniyorum."

Kartal sadece, "Yaşananlar ona ağır gelmiştir," dedi.

İrem uzun süren sessizliğini, "Çok yakında bizimle irtibata geçer," diyerek bozdu. "Bu süreçte çok üzerine gitmeyelim. Kimse birbirinin üzerine gitmesin." Kısaca bana ve Berra'ya baktı. "Lütfen."

Suphi ve Cenk geldikleri arabaya doğru ilerlerken, "Seni biz bırakalım," dedim İrem'e.

İrem gözlerimin içine bakıp başını salladı. "Bu saatte taksi bulabileceğimi sanmıyorum. Trafik kilitlenmiş olmalı," dedi.

Kartal bana yandan bir bakış attı, ardından gözlerini Emir'e çevirdi ve "Sen de Berra'yı bırak öyleyse. Bildiğim kadarıyla aynı semtte oturuyordunuz," dedi.

Berra çekingen bakışlarını Emir'e dokundurdu, Emir çenesini kaşıdı ve "Tamam," dedi isteksiz bir sesle.

İrem ile arabaya geçtik. Ön yolcu koltuğuna yerleşip emniyet kemerimi bağladığım sırada, "Senin araban nerede?" diye sordu İrem.

"Pek araba kullanacak havamda değilim. Kartal gayet iyi bir şoför," dedim gülümseyerek. Kartal bana yandan bir bakış atıp başını iki yana sallayarak sırıttı. Arabayı çalıştırdığında uzun süreli bir sessizlik oluştu.

İrem, "Ogün," diyerek söze girdiğinde bu ismi duymak tüylerimi diken diken etti. "Sizce bu tuhaf hâlleri yüzünden başımız belaya girer mi? O gerçekten akıl sağlığını usulca kaybediyor. Bundan memnun olmadığımı söyleyemem ama ya hepimizi yakarsa?"

"Endişe etme," dedi Kartal direksiyonu çevirirken. "O kuklanın ipleri tamamen elimde. Benim istemediğim hiçbir şeyi yapmayacak."

İrem gözlerini ellerine indirdi. "Keşke o ipler çok öncesinde elinde olsaydı da bazı şeyler hiç yaşanmasaydı," diye fısıldadı, bu çaresiz hissettiren bir dilekti ve kalbimin derinlerde bir yerde kırılan bir cam sesi eşliğinde ikiye ayrıldığını hissettim.

Kartal buna bir cevap veremedi ama bu cümlenin onun da kalbinde bir sarsıntıya neden olduğunu biliyordum.

İrem'in evinin önüne geldiğimizde çantasını aldı ve bir an için durup, "Siz," dedi, "yani..." Bir müddet sustu. Ardından, "Ogün konusunda dikkati elden bırakmayın. Onun nasıl bir sıçan olduğunu gördük." Başını önüne eğdi. Tüm olanlardan kendini sorumlu tutmaya devam ettiğini biliyordum.

"Ogün de karşısında nasıl bir kurt olduğunu bilmiyor, endişelenme," dedi Kartal sadece.

İrem arabadan indikten sonra geride ondan yadigâr kalmış bir sessizlik büyüdü. Kartal yeniden arabayı çalıştırmadan önce bir sigara yaktı. "Onları bu şekilde kontrol altında tutabileceğimizden emin değilim. Özellikle şu ufak şey... Berra." Kaşlarını çattı. "İşte sırf bu yüzden de onlara gerçekte kim olduğumuzu söylemenin zamanı geldi. Ogün'ü kurban verebilmeleri için önce onun kim olduğunu öğrenmeleri gerekiyor."

"Bu onlar için sarsıcı olurdu."

Kartal, dudaklarının arasındaki sigarayla bana doğru baktı. Ardından sigarayı parmaklarının arasına alıp dumanı üfledi ve "Hangisi daha sarsıcı? Arkadaşlarının cesedini bir halıya sarıp gömmüş olmaları mı yoksa diğer arkadaşlarının azılı bir katil olduğunu öğrenecek olmaları mı? Sarsıcı olanı yaşadılar zaten. Onların kâbusu o gece yaşandı ve bitti. Bizim kâbusumuz gecelerdir sürüyor," dedi, ses tonu içimde bir yerleri mütemadiyen yıkıma uğrattı. Haklılığı artık kaçamayacağım kadar büyük görünüyordu gözüme. Öyle büyüktü ki her yanımı sarmış gece gibiydi, bulduğu her boşluktan içeri sızan karanlık gibiydi.

Dudaklarının arasına koyduğu sigaraya uzanıp sigarayı aldım, bana daha derin baktı. Sigarasını dudaklarımın arasına yerleştirdiğimde söylediklerine vereceğim bir cevabım olmadığını biliyor olmalıydı. Sigaradan büyük bir duman aldım, ardından parmaklarımın arasındaki sigarayı tekrar onun dudaklarına yerleştirip önüme döndüm.

"Dudaklarını değdirdiğin sigaranın bile tadı daha güzel geliyor. Bir zehri bile şifa yaparsın sen," diyerek direksiyonu çevirdi ve yamuk bir gülümsemeyle bana yandan bir bakış attı. Moralimi düzeltmeye çalıştığını biliyordum, hatta bunu başarıyordu da ama düşüncelerim artık durmak nedir bilmiyordu.

"Neden bu kadar sessizsin?"

Sorusu beni daldığım boşluktan çekip aldı. Gözlerimi yoldan çekmeden, "Verdiğim kararın doğruluğunu düşünüyordum," dedim.

"Verdiğin karar?"

"O gece orada Ceyda'yı öldürdüm."

Kartal duyduğu şey karşısında buz kesmiş gibi bir süre sessiz kaldı, daha sonra, "Bunu bir daha bu şekilde dile getirme," dedi, sesi çok netti, bunu yapacak olursam öfkesini hissettireceğini bana alenen gösteriyordu.

"Gerçeği saklamak saçma olurdu, Kartal. O gece bunu yaptım. Belki intikamın doruğa ulaştığı noktada alınmış bir karardı, belki öfkem o an beni yönettiği için yaptım ama bildiğim bir şey varsa, şu an karşımda olsa yine aynısını yapardım."

"Seni bunun için suçladığım bir an oldu mu?"

Sorusu kalbimdeki çukuru derinleştirdiğinde ona baktım. Gözlerini yoldan ayırmıyordu. Keskin çenesinden ve içe çöken yanaklarından anladığım kadarıyla dişlerini sıkıyordu. Uzun uzun yüzüne baktıktan sonra, "Bu hatayı ben değil, başkası yapmış olsaydı yine aynı tepkiyi verecek miydin?" diye sordum.

"Sen başkası değilsin," dedi. "Hiçbir zaman olmadın."

Sessizliğim mürekkep gibi zamanın beyaz sayfasına yayıldığında derin bir nefes aldı. Gözleri hâlâ yoldaydı.

"Sen evimizin kapısından ilk kez girdiğinde, ben seni ilk kez gördüğümde, ilk kez sesini duyduğumda, ilk kez göz göze geldiğimizde, seninle alakalı tüm ilklerde sen hiçbir zaman bir başkası değildin benim için," dedi, bu itiraf beni hazırlıksız yakaladığı için yutkundum, kalbimin vuruşları kulaklarımda baskı oluşturuyordu. Gözlerini yoldan çekip bana bir bıçak gibi doğrulttu. "Sen sana bakan o soğuk gözlerde ne gördün bilmiyorum, o zamanlar bana bakınca ne hissettin bilmiyorum ama o soğuk gözlerinin içindeki en gerçek yangının tek sahibiydin. Bir çıra tutuşturup kurak içime fırlattın. O kapı eşiğinde durdun, elinde bir çıra parçası vardı, tutuşturdun, fırlattın içime, benim içimde işte tam da o an ömrüm boyunca asla sönmeyeceğini bildiğim, hiçbir zaman kontrol altına alamadığım bir yangın başlattın." Bakışlarımı yavaşça ondan kaçırıp ön camdan dışarıya baktım. "İstediğin kadar kaçır

gözlerini, sen biliyorsun, sen çok uzun zamandır o ateşi seni ilk gördüğüm anda yaktığını biliyorsun."

"Neden birdenbire böyle konuşmaya başladın şimdi?" Yanaklarım alev alev yanıyordu. Geçmişten bahsettiğinde böyle hissetmediğim tek bir an olacak mıydı? Bunu merak ediyordum. Sanki her zaman böyle hissedecektim, hatta bu hisler gün geçtikçe daha da büyüyerek salkım saçak içimi istila edecekti.

"Çünkü kendini başkalarıyla aynı konuma indirmeye çalıştın. Senin konumun benim içim, çok derinim, kalbim, ruhum. Başkaları kapının hep dışında kalacak ve sen her zaman evimin kapısında aniden belirip içeri giren o kız olacaksın. Sen içeridesin, diğer herkes dışarıda. Ben bile kendimin dışına itilirim, kendimin dışında kalırım da seni içimden tek bir an dışarı atmam."

Gözlerine bakma ihtiyacı boğazımdan yukarı tırmanan ateşten eller gibiydi. Nefesimi tutup geçmiş hakkında düşündüm. Beni izleyen soğuk gözlerinin her zaman bir güneşe benzediğini düşünürdüm ama güneşe benzeyen bu gözlerin nasıl ısıtmak yerine beni dondurduğunu, üşüttüğünü merak ederdim. Dikkatli bakışları bir bana değil, herkese karşıymış gibi gelirdi; sanki o dikkatli bakışlar onun silahıydı. Sadece analiz etmeyi seven biri olduğu için öyle baktığını düşündüğüm de çok olmuştu.

"Düşünüyorsun, değil mi?" Sorusuyla beraber gözlerim profiline dokundu. Gözlerini tekrar yoldan çekerek gözlerime sabitledi. "Tüm o yaşananları, bir zamanlar olduğumuz insanların durduğu yere bakarak anlamaya çalışıyorsun. Gözden kaçırdığın ne varsa görme umuduyla geçmişi düşünüyorsun."

"Beni bu kadar çok okuma," dediğimde, "Sen benim için yazılmış bir kitapsın, okumasam olmaz," diye cevap verdi.

"Aklımı çok güzel karıştırıyorsun."

"Keşke o aklını en başında karıştırsaymışım, geç kalmışım."

Tek kaşımı kaldırdım. "O zamanlarda da aklımı karıştırıyordun."

Bunu duymayı beklemediği her hâlinden belliydi. Gözlerinde saklayamadığı bir merakla bana uzun uzun, kelimelerin dilimden kopup ona savrulmasını diliyormuş gibi baktı. "Aklını karıştırıyordum?" diye sordu tek kaşını havaya kaldırarak.

"Evet. Bazen sinir bozucu bulsam da aklımı karıştıran çok hareketin vardı."

"Sinir bozucu bulduğunu yeterince belli ediyordun, merak etme," dedi alayla.

"Ne o? Kalbini mi kırıyordu bu?"

"Yo," dedi omuz silkerek. "Aksine seni daha da sinir edesim geliyordu. Bu sayede ilgini hissediyordum. Tam bir ilgi dilencisiymişim, şimdi fark ediyorum."

"Daha çok gözlerini dikip bana tuhaf bir şeye bakıyormuşsun gibi bakıyordun."

"Tuhaf bir şeye bakıyordum. Benim için bilinmeyene, merak edilene..."

Biraz daha konuşursa gerçekten kızarıp bozaracağımı hissedeceğimden, "Konuyu değiştirmek için eski defterleri açıyorsun," diye homurdandım.

"Sen de o konuyu açma o zaman."

"Hiç mi kızmıyorsun bana?"

Derin bir nefes aldı, sabrı tükenmek üzere gibiydi. "Lavin, sana nasıl olur da kızmamı beklersin?" diye sordu sertçe. "Elimde olsa, tam şimdi o herifi öldürmez miyim sanıyorsun? Cesedini parçalara bölmez miyim? İçimin soğuyacağını bilsem yapacağım. Şimdi yapacağım. İçim soğuyana kadar eziyet etmeyi seçtim. O geberene kadar onunla oynamayı seçtim. Senin yerinde o gece orada olan ben olsaydım, daha farklı bir yol mu seçerdim? İkimiz yaşadık. Neler yaşadığımızı biliyorum, neler hissettiğimizi biliyorum. Sana kızmamı bekliyorsun. Ne için kızacağım sana? Onun ölümünde parmağı olan, hatta bizzat ölümünün mimarlarından biri olan o kadını öldürdün diye mi kızacağım? Ben bu yola çıktığımda kaç kişinin kanını döktüğümü bilmiyormuşsun gibi konuşma bana."

"Kararıma kızmadın, yaptığıma elbette kızmadın, onu anladım." Kaşlarımı çattım. "Peki ya bizi soktuğum çıkmaza da mı kızmadın? Her şeyi berbat edebilirdim, ki hâlâ böyle bir ihtimal var."

"Böyle bir ihtimal falan yok. Sana buna izin vermeyeceğimi söyledim. Zarar görmeyeceğini söyledim."

"Zarar görmekten bahsetmiyorum, umurumda da değil. Senin uzun zamandır kurduğun, yavaşça işlediğin planını batırmaktan bahse-

diyorum. Uğruna kan döktüğün, kendini kaybetmenin eşiğine binlerce kez geldiğin ve belki de gerçekten kaybettiğin bu savaş benim yanlış bir hamlem yüzünden senin aleyhine dönecek olursa ne olacak?"

"Umurumda değil," derken sesi çok netti. Bir duvara toslamışım gibi ona dehşetle baktım. "Sıkarım o orospu çocuğunun kafasına, alırım seni kayıplara karışırım. Her şeyi düşündüm ben, Lavin. Kafamın içinde her ihtimali ölçtüm tarttım, her senaryoyu kafamın içinde yaşayarak neler yapacağımın kararını verdim. Bu işin sonunda çamura batmak varsa, ben senin için çamura da batarım ayrıca. Zaten bir bataklığın içindeyim amına koyayım. Senden başka kimse yok. Senin için kendimi o bataklıktan çıkartırım, senin için kendimi o bataklığın zeminine de değil, dibine gömerim. Senin için cehennemin dibine girerim. Her şeyi yaparım senin için. Görmüyor musun? Anlamıyor musun? Anlatamıyor muyum ben sana?"

"Bu kadar yol katettikten sonra hiçbir şeyi bana göre değiştiremezsin," dedim dehşet içinde.

"Değiştiririm lan, değiştiririm. Ne demek değiştiremezsin? Gerekirse kaderi değiştiririm. Neyi değiştirmem gerekiyorsa değiştiririm. Sen benim karımsın, senin için her şeyi değiştiririm." Öfkeyle kurduğu cümlesi tokat etkisi gördü. Gözlerime kaçsam da saklanamayacağım bir gerçekle baktı. Benim için her şeyi yapacağını o deli bakışlarında gördüm, anladım, hissettim.

Kollarımı bedenime sarıp, "Bundan sonra," diye fısıldadım zayıf bir sesle, "daha dikkatli olacağım."

"Daha dikkatli olacağız. Yalnız değilsin. Ben varım."

Başımı sallarken vicdanım göğsümün içinde bir yumru şeklini almış, kalbim yerine o yumru çarpıyordu. Araba biraz daha hızlandı. Sonunda izbe bir mekânın önünde durduğumuzda irkilerek, "Neden buradayız?" diye sordum.

Kartal emniyet kemerini çözerken, "Unutma ki ben garantici bir adamımdır," diye fısıldadı. Arabanın kapısını açtığında içeriye serin esintisinin kokusu doldu. Sessizce emniyet kemerimi çözdüm, arabadan çıkıp arkama baktım. Arkamız ormanlık alandı, önümüzde de boş, toprak bir arazi uzanıyordu. Kartal etrafı kolaçan ettikten sonra terk edilmiş eski evin bahçesinden girdi. Bahçedeki otlar neredeyse Kartal'ın dizine kadar uzanıyordu, ev bakımsızlıktan âdeta dökülüyordu.

Kapısı kırılarak içeriye doğru düşmüş eve girerken omzunun üzerinden bana baktı.

"Geliyor musun yavrum?"

Sokak lambaları çok uzaklarda küçük çizgiler gibi görünüyordu, gecenin çökmesine çok bir şey kalmamıştı ve eğer gök tamamen kararırsa, bu karanlık izbe yerin tamamen zifirîye gömüleceğine emindim. Sessizce bahçeye girdim, bacaklarıma sürtünen otlardan rahatsız olsam da tepkisiz kalıp terk edilmiş evin içine girdim. Uzun bir hol çöp ve eski eşyayla doluydu. Holün ikiye ayrıldığı noktada dışarıya açılan eski, ahşap bir pencere vardı. Ateşin duvarlara çizdiği turuncu ışığı fark ettim ve çok geçmeden ateşin çatırtısını duydum.

Kartal hemen önümden yürüyordu. Holü aştı, ateşin kaynağına doğru ilerlemeye başladı. Çatık kaşlarla onu takip ederken bizi bekleyenin ne olduğuyla ilgili hiçbir fikrim yoktu. Büyük bir odada, tenekenin içinde yanan ateşi gördüm, ateşin hemen önünde dikilen takım elbiseli adam ise burada görmeyi beklediğim son kişiydi. Siyah, jilet gibi takımının içindeki adamın saçları üç numara kesilmişti ve yüzü de sinekkaydı tıraşından dolayı pürüzsüz görünüyordu. Kartal adama doğru ilerleyip elini uzattı, tokalaştılar.

"Geç kaldınız, Kartal Bey."

"Trafik," dedi Kartal sadece. "Burada olduğuna göre gizlilik sözleşmesini imzaladın."

"Evet, efendim."

Kartal başını sallayarak, "Peki bana anlatman gereken bir şey var mı?" diye sordu.

Adam üzerindeki ceketi düzeltti, ardından, "Cesedin kimliği hâlâ belirlenemedi. Kayıp listesindeki birkaç genç kadının ailesi teşhis için gelmiş ama ceset teşhis edilemeyecek durumda. Geçen zamandan dolayı... Bu yüzden ailelerden DNA örnekleri alındı." Midemde bir kördüğüm oluştuğunu hissettim, dizlerimin üzerine çöküp kusmak istiyordum ama yine de dimdik durup adamı dinledim. "Bahsi geçen kadın ise arama listesinde değil, o yüzden aileye haber verilmedi. Kadının yurt dışına gittiği, yakında döneceği düşünülüyormuş çünkü bunu daha önceleri de yapmış. Yani habersiz kaybolmalarıyla meşhur bir kadınmış. Yine de babası bu işin peşinde, bunu biliyorsunuzdur. Kızını

arıyor. Hâlâ polis ile iletişim hâlindeyse eminim yakında o da ceset için harekete geçecektir."

Kartal, "Cesedin sarılı olduğu halı," dedi Kartal parmağını çenesine vurarak. "Antika değerinde. Ülkede sadece üç kişide olan bir halı türü."

"Dikkatsiz çalışıyorlar olsa gerek. Halıyla ilgili bir araştırma yapılmadı."

"Saçma." Kartal çenesini kaşıdı. "Eninde sonunda halıya yönelecekler. Bu süreci hızlandırmanı istiyorum."

Duyduklarım karşısında bir an yerde büyük bir yarık açıldı da içine doğru düşmeye başlamışım gibi hissettim. Bakışlarım Kartal'ın yüzüne tutundu ama ayaklarımın altındaki yer kayıyor, dik dursam da karmaşa beni istila etmiş yavaşça dibe doğru çekiyordu. Kartal bakışlarımı fark ediyordu ama gözlerini bana çevirmiyor, bana bakmıyordu.

Adam derin bir nefes alarak, "Bunu istediğinize emin misiniz?" diye sordu, aynı soruyu ben de sormak istedim, hatta ona daha fazla şey sormak istedim ama ağzımı açıp tek kelime edemedim.

Kartal, "Evet," dedi. "Ne yapın edin, kızın babasının bu cesetle ilgilenmesini sağlayın. Halının da incelenmesini sağlayın." Kartal başını sol omzuna yatırıp sinsi bir tebessümle adamı süzdü. "Sonuçta halıyı es geçmeleri büyük bir ihmalkârlık, değil mi?"

Adam, Kartal'ın ne istediğini anlayamıyor, amacını çözemiyor gibiydi ama ona söyleneni harfiyen yerine getireceğinin farkındaydım. Bir süre adamla konuştular ama konuşulan hiçbir şeye dikkatimi veremedim. Tek düşündüğüm, anlamaya çalıştığım, bağlantı kurmaya çalıştığım ne yapmaya çalıştığıydı. Bir planı olduğunu elbette biliyordum ama yaptığı şeyi içine sokabileceğim mantıklı bir kılıf bulamıyordum.

Sonunda adam, "O hâlde sizden haber bekleyeceğim," diyerek Kartal'ı saygıyla selamladı, gözleri bana dokundu ve aynı şekilde beni de selamladı ama adama karşılık dahi veremedim. Sadece bomboş gözlerle koyu renk gözlerine baktım. Adam gittiğinde ve geriye harabe evin içinde yanan ateş ve ikimiz kaldığında, "Bu ne demek oluyor?" diye sordum, sesim bir kuyunun dibinde atılan çığlıktı ama dışarıya uzanan küçük bir fısıltıdan ibaretti.

Kartal, yanan ateşin önüne doğru ilerledi, yükselen alevleri izlerken, "Bir planım var," dedi, sesindeki kayıtsızlık beni neredeyse öfkelendirecekti.

"Ve bundan en son benim mi haberim oluyor?"

"Her şeyden emin olana, bu planın sağlam temelini atana ve seni güvenli alana çekene kadar evet, bilmemen gerekiyordu."

Elim saçlarımın arasına daldı, yanan ateşin önünde duran bedenine bakıp kaşlarımı çattım. "Kartal, her şeyi ortaya çıkaran sen mi olacaksın?"

"Seni güvenli alana çekmek için buna mecburum."

"Bu karar seni de beni de tehlikeye atabilir, anlamıyor musun? Bu... Çok tehlikeli." Duraksadım. Korkularımın büyük kısmının kendimle değil, onunla alakalı olduğunu fark ettim. O beni korumaya çalışıyordu ama benim ihtiyacım olan onu güvenli alana taşımaktı. "Bu büyük bir risk."

"Risk olacağını düşünseydim seni bunun içine sürüklemezdim," dedi doğrudan. "Konu sadece ben olsam hiç sorun değil. Riskleri göze alırım. Ama konu sensin, konu senken risklerin olmayacağını bilmelisin."

"Kartal. Bu şu an için işleri çıkmaza sürükleyebilir. Herkesi tehlikeye atıyorsun."

"Umurumda olan sadece sensin. Üstelik bizimle iş birliği yapmaları için onları dört yandan sıkıştırıp çaresiz bırakmak zorundayım. Bir kurban seçmeye hazır olmalılar," dedi, sesinde biraz bile ruh kırıntısı bulamamak beni ürküttü. Her şeyi göze alarak yola çıkmış bir adam gibiydi. Önüne gelen herkesi ateşin içine atıp alevlerin bana değmemesi için elinden geleni yapacağını artık daha iyi biliyordum.

"Kartal, kabul etmeliyiz ki onlar suçsuz."

"Karşımdaki kişi masumiyetin tanımı bile olsa Lavin, söz konusu sensen, benim o kişiye karşı ne kadar zalim olabileceğime sen bile inanamazsın." Bana doğru döndüğünde alev arkasında büyüyerek neredeyse tavana kadar uzandı. O ateş sanki onun kanatlarıydı. Yüzüme baktığını hissettim ama ateşi ve ışığını arkasına aldığından yüzü karanlıktaydı. "Beni anlıyorsun, değil mi?"

Ona kaybolduğumu saklamadan baktım. Zaten çok uzun zamandır kaybolmuş hâlde dolaşıp kendimi aradığımı ama baktığım hiçbir yerde kendime rastlayamadığımı biliyordu.

Bana yaklaşıp yüzümü avuçlarının içine aldı. "Bana güveniyor musun?"

"Bunu sürekli soruyorsun, cevabı da biliyorsun." Ellerimi ellerinin üzerine koyup ona dik dik baktım.

"Verdiğim bu karara rağmen bana hâlâ güveniyor musun?"

Bakışlarımı kaçırdım. Yüzümü daha sert kavrayıp beni ona bakmaya zorladı. Derin bir nefes alırken, "Evet, güveniyorum," dedim, yalan değildi ama şüpheye düştüğünü biliyordum. "Sadece..."

"Bu kararı mantıklı bulmuyorsun."

"Sadece endişeliyim ve endişemin nedeni başımın belaya girme ihtimali değil, bunu biliyorsun. Kendimi umursamadığımı biliyorsun."

"Artık bu düşünceyi bir kenara bırak." Alnımı öptü, dudakları uzun süre alnımda bekledi. "Artık kötü olan tüm düşünceleri bir kenara bırak."

Mümkünmüş gibi bunu istemesine anlam yükleyemiyordum. Bir yanım her şeyi bir köşeye itmemi istemesine öfkeleniyordu, bir yanım ise gerçekten bunu yapabilmeyi deniyordu. Gerçekten güçsüz düştüğümü hissediyordum. Birlikte terk edilmiş evden çıkarken el eleydik. Sokak lambaları oldukça uzakta küçük ateş böcekleri gibi parlıyordu. Karanlık çökmüştü, ay bulutların arkasından silüetinin sadece bir kısmını gösteriyordu. Gökyüzüne uzun uzun baktıktan sonra karanlık sokakta Kartal ile el ele arabaya doğru ilerledik.

Kartal arabaya binmeden önce, "Yarın gece," dedi, "onları da bu plana dâhil edeceğiz."

Yavaşça kapıyı açtım. Sessizdim ve biliyordu ki sessizliğim kabullenişti.

4. BÖLÜM

Güneş Rüzgârı ve Saçılan Alevler

♪ *Sylvaine, Nowhere, Still Somewhere*

En başta dokunamayacağım kadar gerideydim; ulaşılmaz, isimsiz bir yerden bakıyordum olan bitene. Ve sonra... Sonra her şey başladığı kadar kaotik ama bu kez daha yorgun, daha ağır bir karanlıkla sona erdi. Sanki yolun başı da sonu da aynı boşluğun farklı yüzleriydi.

Öyle sessiz, öyle içten içe yolumu kaybetmiştim ki hiç kimse fark etmemişti. Herkes ruhumun ıssızlığa saplandığı o soğuk, solgun durağı bir varış sanmıştı. Ben çığlık atamadan boğazıma duvarlar örüldü, kendi içimde sıkıştığım yere yuva adını vermek zorunda kaldım. Oysa ben yuva adını verdiğim o yerde yalnızca unutulmuş, yavaş yavaş yok olmaya mahkûm olmuştum.

Sorgu gecesinden on gün kadar öncesinde artık herkes sırrımızı biliyordu.

Kartal parmaklarının arasında tuttuğu viski kadehiyle camın önünde dikilmiş gecenin karanlığını izlerken sessizdi. Onun içine gömülü o tarifsiz yangını görebiliyordum; altın gözlerinde küle dönmüş dualar, sessizliğinde bir ömürlük çığlık saklıydı. O acıya dokunmak istedim

ama o acıya dokunmak yalnızca yaralı bir uzvu kavramak değil, bütün bir cehennemi ellerinde tutmak gibiydi. Cehennem dışarıdan değil, içten içe yanardı; kendi kendini tüketen, dindirilmesi mümkün olmayan bir lanetti onunki ve ben o ateşe su değil, yalnızca kelimeleri taşıyabiliyordum.

"Yanındayım," diye fısıldadım. "Her ne olursa olsun bunun sonunu birlikte göreceğiz."

"Biliyorum." Gözlerini bana çevirdi, uzun uzun yüzüme, gözlerime baktı; zaten ezberinde olan yüzümü bir gün unutmaktan korkuyor gibi dikkatliydi bakışları. "Ve sen de bilmelisin, her ne olursa olsun, ne yaşanırsa yaşansın ben senin yanındayım. Sonunu birlikte göreceğiz." Yürüdü, elindeki viski kadehini tezgâhın üzerine bıraktı ve ellerini tezgâha bastırarak kalçasını da tezgâha yasladı. "Birkaç güne kalmaz cesedin kime ait olduğu ortaya çıkar. Senden tek istediğim bu süreçte sakinliğini korumaya devam etmen. Çünkü ben seni korumaya devam edeceğim ama sakinliğini koruması gereken kişi de sen olacaksın."

Gözlerimi zemine indirdim. Sokak lambalarının ışıkları zemine loş bir şekilde yansıyordu. Uzun uzun zemini izledikten sonra, "Artık istesem de tepki veremiyorum zaten," dedim. İçimde suçluluk duygusu olduğunu söyleyemezdim, aksine içimde gaddar bir taraf vardı ve derinlerimde sakladığım şefkat denen duygu sadece Kartal'a dokunuyordu. Birini öldürmüştüm. Gözümü kırpmadan acının beni ele geçirmesine izin vermiş, içimde uzun zamandır beslediğim o karanlığı dışarı vurmuştum ve o günden sonra bir daha eskisi gibi hissedememiştim. Ceyda'nın suyun içindeki çırpınışını hatırladığımda kaşlarımı çattım. Vicdanım olduğu yerde sabit kaldı, hareket etmedi ama karanlığın biraz daha büyüyerek ruhuma yayıldığını hissettim.

Kartal'ın bana doğru düşmeye başlayan adımlarının sesini dinledim. Tam önümde durup çenemi parmaklarının arasına alarak kafamı kaldırdı ve ona bakmamı sağladı. Gözlerimde gördüğü gölgelere uzun uzun baktıktan sonra yüzündeki ifadesizlik usulca yerini şefkatli bir tebessüme terk etti.

"Nasıl hissettirdiğini biliyorum," dedi sanki içimi okuyormuş gibi. Ruhum saklanmak istedi ama ne kadar saklanırsa saklansın Kartal'ın onu sobeleyeceğini biliyordu. O yüzden kaçmayı bırakıp ruhumu onun bulmasına izin vermeden kendim gösterdim.

Korkularım yok diyemezdim ama bu korkuların tamamı, amacımıza ulaşamadan her şeyin mahvolma ihtimaline dayanıyordu. Yoksa Kardelen için yaptığım hiçbir şeyden pişmanlık duymuyordum. Ruhum çoktan ebedi karanlık tarafından yutulmuştu, artık birinin kanının ellerime bulaşmış olması beni eskisi kadar sarsmıyordu. İntikamın ruhumun derinliklerinde böylesi köklenerek bu denli büyük, uzun dallara sahip bir ağaca dönüşmesini beklemiyordum ama olmuştu.

Çenemi yavaşça okşadı ve "Her şey sona erecek," dedi. "Güven bana. Az kaldı." Sadece gözlerinin içine baktım ama bir şey söylemedim. Ona inanmadığımı düşünmesini istemiyordum ama bir yanım hiçbir şeyin sona ermeyeceğini, karanlığın gitgide daha da büyüyerek ruhumuzu yutmaya devam edeceğini söylüyordu.

Kapı zili çalınca parmaklarını yavaşça tenimden ayırdı. Salondan çıktığında ayaklarımı koltuğun üzerine çekip dizlerimi göğsüme yasladım ve kollarımı bacaklarımın etrafına sarıp dışarıdan sızan sokak lambasının ışığını izlemeye başladım.

Tuğrul'un sesini duyduğumda gözlerim hâlâ zemine yayılan ışıktaydı. Koridorda bir şeyler konuştular, daha sonra Tuğrul içeri girdi ve "N'aber?" diye sordu ama tek yaptığım çenemi dizime yaslayıp ona uzun uzun bakmak oldu. Hâlsiz hissettiğim için tepki vermediğimi anlayınca bakışlarını Kartal'a çevirip cebinden çıkardığı kutuyu Kartal'a uzattı. Kartal kutuyu alırken, "Zor oldu mu?" diye sorunca Tuğrul, "Ben bir estetik cerrahıyım, buna ulaşmak benim için elbette zordu. Sen çok daha kolay ulaşırdın," diye homurdandı. Gözlerimi kutuya indirdim. Kartal kutuyu açtığında ilaç şişesinin içindeki şeffaf sıvı parladı.

"Bunu kullanırsan etkileri daha gözle görülür seviyeye çıkacaktır," dedi Tuğrul. "Birdenbire dozu bu denli artırman ne kadar doğru?"

Kartal şişeyi parmaklarının arasında çevirip gözlerini kaldırdı ve Tuğrul'a baktı. "Doğrular kimin sikinde?"

Tuğrul omuz silkerek güldü. "Keyfin bilir. O pezevengi o hâlde görmek hoşuma gitmiyor diyemem. Üstelik oyundaki rolüm sizin rollerinizden katbekat eğlenceli. Onu o şekilde korkmuş gözlerle bana bakarken izlemek inanılmaz hoşuma gidiyor." Elini cebine atıp sigara paketini çıkardı ve sigarayı dudaklarının arasına sabitledi. Çakmağı

çakmadan önce dudaklarının arasında sigarayla, "Yunus'tan bir haber var mı?" diye sordu.

Kartal, "Bugün iletişime geçmedik," dedi sadece.

Tuğrul sigara dumanını dışarı üflerken kaşlarını çattı. "Son günlerde sık sık ortalardan kaybolması hoşuma gitmiyor," dediğinde, Kartal, "Bu aralar yalnızlığa daha fazla ihtiyaç duyuyordur. Malum gün yaklaşıyor," diye cevapladı. Kaşlarımı çatarak Kartal'a baktım, hangi günden söz ediyordu?

Tuğrul'un bakışları donuklaştı, ardından başını salladı. "Anlaşıldı karın ağrısı," dedi sadece.

"Muhtemelen Leyla ile kaldığı evdedir. Eğer onu arıyorsan orada bulabilirsin." Kartal'ın cümlesi, kafamın içindeki soruyu yanıtlamış gibiydi. Geçmişin içinde dolaştım ve Kardelen'in Leyla için ağladığı o karanlık zamanlardan birine ait bir anı içimde gözlerini açıp bana baktı.

3 Haziran, Leyla'nın ölüm yıldönümüydü ve 3 Haziran'a çok bir şey kalmamıştı. Yunus Emre'nin küstüm çiçeği gibi içine kapanması bundan mıydı? Sürekli ortadan kaybolması, bir gölgeye dönüşmesi, ortaya çıktığı anlarda da gözlerinde büyüyen o boşlukla dudaklarına sahte bir tebessüm çizmesi bundan mıydı? Telefonumun kilit ekranını kaldırıp tarihe baktım.

Henüz mayıs ayına bile girmemiştik, nisanın sonundaydık ve onun yas tutmaya bu kadar erken başlaması kalbime dokundu. Ekran kilidini kapattım ve telefon karanlığa gömülürken kafamı kaldırıp Kartal'a baktım. Düşünceli gözlerle elindeki şişeye bakarken aklından geçenlerin Yunus ile ilgili olduğunu görebiliyordum.

Tuğrul, "Dozu ne zaman artırmayı düşünüyorsun? Bu hafta mı?" diye sordu.

Kartal bakışlarını şişeden ayırmadan, "Yarın," dedi. Tuğrul bir anlığına duraksadı ama yorum yapmadı çünkü ikimiz de Kartal'ın yorum kabul etmeyeceğini biliyorduk. Durgun bakışlarım kocamın üzerinde dolaştı, aklında dönen tilkilerin kuyruklarından alev saçıldığını görebiliyordum ama ağzımı açıp tek kelime etmedim. Madem o tilkiler kuyruklarından saçtıkları ateşle her yeri tutuşturmak istiyorlardı, o hâlde ben de elimde benzinle onları takip edecektim.

Artık kulaklarımızı hiçbir şeye kapatmayacağımızı, gözlerimizin her şeyi göreceğini, ruhlarımızın birbirine dolanarak gerekirse daha büyük bir karanlığı yaratacağını biliyordum.

"Sen nasıl istersen," dedi Tuğrul. "Yarın akademiye gidecek misiniz?"

"Evet, diğerlerinin de gelmesini, hiç kimsenin renk vermemesini önemle rica ettim," dedi Kartal. "Artık bu işin içinde onlar da bizimle."

"Onlara tam olarak güvenemezsin."

"Ben kime tam olarak güvendim ki?" diye soran Kartal'ın sorusu, Tuğrul'un dudaklarında küçük bir tebessüme yol açtı.

"Bir ceset bulundu, buna rağmen parti düzenlemeniz göze tuhaf görünmez, değil mi?" diye soran Tuğrul'a baktım.

"Aksine," dedim. "Haberlerde çıkan cesedin kime ait olduğu belli değilken partiyi iptal edecek olursak, işte o zaman bir şeylerden korkup tedirginlik duyduğumuzu düşünürler," dedim. Yorgun bir şekilde sırtımı koltuğa yaslayıp kollarımı bacaklarıma daha sıkı sardım ve gülümsedim. "Parti devam etmek zorunda."

Tuğrul bana tek kaşını kaldırarak baktıktan sonra gözlerini Kartal'a çevirdi. "Gitgide sana benzemeye başlıyor," dedi.

Kartal'ın dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm gördüm, bakışlarını bana çevirip beni süzdü ve "Boynuz kulağı geçeceğe benziyor, Tuğrul," dedi.

O gece Tuğrul gittiğinde Kartal kendine yeni bir viski doldurmak için dolabı açmıştı, tedirgin bir şekilde ona yaklaşıp elimi elinin üzerine koyarak buna engel olduğumda gözlerimin içine uzun uzun bakmıştı. Diğer elim yüzüne kaydığında ve alınlarımız birbirine yaslandığında alkolün damarlarında daha fazla hüküm sürmesini istemediğimden damarlarına kendi özümü karıştırmaya karar vermiştim. Dudaklarımız birleştiğinde şafağa çok bir şey kalmamıştı. Sabahın ilk ışıklarına dek onu kollarımın arasında saklamış, aklının bende kalmasını ve o bar dolabından uzak durmasını sağlamıştım.

Nisan ayının son günlerini yaşıyor olsak da hava hâlâ tam olarak ısınmaya başlamamıştı. Hatta gerçekten soğuktu ve akademiye gitmek için evden ayrılırken deri ceketimi giymek zorunda kalmıştım. Akademiye benim arabamla gittik çünkü Kartal hiç uyumamıştı ve arabayı kullandığım süre boyunca başını cama yaslayıp gözlerini dinlendirmişti.

"Ogün Hoca'nın hâli hâl değil," diyen kızın yanından geçerken yüzümde büyük bir ifadesizlik vardı. "Ama o kadar yakışıklı ki son günlerde dikkat çeken tuhaf davranışları bile onu seksi bulmama engel olamıyor."

Eminim onun nasıl bir canavar olduğunu bilseydi fikrini hızla değiştirirdi.

"Duydun mu? Kurul onun zorunlu izne ayrılmasını istemiş. Kafanı toparla öyle gel demişler resmen," diyen kızın hemen yanında ilerleyen arkadaşıydı. Onlardan uzaklaştıkça sesleri koridorun derinliklerinde kayboldu ve omzumun üstünden kapısı açık duran dersliğe baktım.

Emir ve İrem'in boş derslikte, aynanın önündeki direğe yaslanmış sohbet ettiklerini gördüm. Emir kafasını kaldırıp bana bakınca İrem'in de bakışları otomatik olarak bana çevrildi. İrem zayıf bir gülümsemeyle bana el sallayınca omzumdan kayışı kayan sırt çantasını tekrar omzuma asıp dersliğe girdim.

"Kartal nerede?" diye soran Emir'di.

"Kafeteryaya soda almaya gitti," dediğimde İrem, "Sabah sabah soda mı içiyor?" diye sordu yüzünü buruşturarak.

"Tüm geceyi alkol alarak geçirdiyse mümkün," dedi Emir, kurduğu cümle içimdeki sessizliğin derinleşmesine neden oldu.

İrem, "Çok içiyor," dedi ve buna da tepkisiz kaldım. İrem sessizliğimi fark edince elini omzuma koydu ve "Bu geceki parti için hazır mısın?" diye sordu. Evet, parti devam ediyordu. Kafamı sallayıp onun gözlerinin içine uzun uzun baktım. Yaşanan felaketten sonra tekrar o mekâna gitmek istediğinden emin miydi görmek istiyordum ama gözlerinde tek gördüğüm bana duyduğu şefkatti. Yardım etmek istiyordu. Bu onun ruhunu sarsacak olsa da yapmak istediği tam olarak buydu.

"Bu partiyi başka bir zaman da yapabiliriz," dediysem de, "Bu benim her şeyi ele aldığım, babamdan kalan mirası sürdüreceğimi ilan ettiğim parti olacak," diye cevaplayınca duraksadım. Bu Ogün'ü daha da çileden çıkartacak bir karardı. Çünkü Sadık Parlak öldüğünden beri mekânın sahibi Ogün Sergüzer gibi görünüyordu; hatta kulislerde mekânın Ogün'e devredileceği, yani mekân kralının Ogün olacağı konuşuluyordu. Eminim her şey ortaya çıkmamış olsaydı İrem de mekânın başında Ogün'ü görmeyi isterdi. "Bu gece her şeyi devraldığımı resmen duyuracağım."

İrem'e uzun uzun baktıktan sonra, "Bu Ogün'ü kızdıracak," dedim.

"Umurumda değil. Orası benim babama ait, benim babamın emeğiyle kuruldu, benim babamın çabalarıyla büyüyüp herkesin adından sık sık söz ettiği bir yere dönüştü." Bir an sessizleşti. "Beni orada tutmaktan alıkoyacak tek şey, oranın kirli mazisi. Keşke tüm bunlar hiç yaşanmasaydı."

"Yaşananlarda ne senin ne de babanın hiç suçu vardı," dediğimde buna inanma isteğiyle bana baktı ama içten içe kendini suçlamaya devam ettiğini biliyordum. Oysa ben onu suçlamayı bırakalı epey zaman olmuştu. Bir manyağın ona her şeyi yok etme arzusuyla âşık olacağını, zamanın onu bir psikopatın en büyük takıntısı yapacağını nereden bilebilirdi ki?

Düşünüyorum, eğer İrem'in yerinde ben olsaydım nasıl hissederdim? Tüm çocukluğumu birlikte geçirdiğim adamın bana duyduğu takıntı yüzünden birini bu hayattan kopardığını, yine o adamın babamı öldürdüğünü öğrenseydim ve yine yeniden o adamın şimdi beni öldürmek istediğini bilseydim, her şey nasıl olurdu? Hikâyedeki rolüm, İrem'in rolü olsaydı, her şey nasıl gelişirdi? Bir an İrem olmanın da Lavin olmak kadar zor olduğunu fark ettim.

Oysa eskiden aynı ateşe eğilsek de aynı kıvılcım gözlerimize yansımış olsa da o yangının içinde kalanın ben olduğumu düşünüyordum. Beni içine çekip kül edene dek yakan o yangının onun yalnızca kenarından geçtiğini, derisini yalayan o ateşin onda sadece küçük bir sızı bıraktığına inanmak istemiştim. Bana göre o acıyı tatmıştı, evet ama ben o acıyla yoğrulmuştum, biçim değiştirmiştim; onun için anlıktı, benim için bir ömür sürecek bir yanıştı. Ama şimdi durup buradan baktığımda aslında öyle olmadığını görüyordum. Kimsenin hayatı sanıldığı kadar basit değildi.

İrem'i anladım ve sona yaklaşırken biraz daha büyüdüğümü fark etmemi sağlayan da bu oldu.

Elimi onun omzuna koyma sırası benimdi. Buz mavisi gözleri gözlerimde asılı kaldı. Omzunu ona güç verme isteğiyle sıkarken, "Başarabileceğini biliyorum. Hatta öyle ki o mekânın adının üstüne yapışmış ne kadar kötülük varsa onları kazıyıp atacak kadar büyük bir iyiliği içinde taşıdığını görebiliyorum," dedim. "Hakkın olanı alacaksın ve

belki de yıllar boyu kimsenin hakkını veremediği kadar çok hakkını vereceksin. Ben sana inanıyorum."

Gözleri doldu ve kafasını hızla çevirerek başka bir yöne baktı. Çenesinin titrediğini gördüğümde dudaklarımda örtbas edemediğim şefkatli bir tebessüm yeşerdi. Bu hikâyedeki herkes yaralıydı. Bu hikâyedeki herkesin hayatını aynı ölüm değiştirmişti. Kardelen gitmişti ve onun gidişi tüm hayatları altüst etmişti. İçinde durduğum yangının herkese dokunduğunu, herkesi yaktığını artık daha net görüyordum.

"Ama Ogün'ün yapabileceklerini biliyorsun," diye söze girdiğimde gözyaşı damlası çenesine dek ulaştı. Burnunu çekerek bana baktı. Emir pürdikkat onu izliyordu. "Zaten hâlihazırda onun en büyük hedefisin, şimdi kendini hedef tahtasının tam ortasına yerleştiriyorsun."

"Her şeyi göze aldım, Lavin," dedi İrem sessizce. "Onun gibi bir canavarın hakkım olana konmasına izin vermeyeceğim. Onun gibi birinin bedelini ödemeden bu hayattan göçüp gitmesine asla izin vermeyeceğim. Yaptığı her şeyin bedelini ödeyecek. Mahvettiği tüm hayatların bedelini ödeyecek."

"Ödeyecek," dedim. Yaptıklarının bedeli ödenmeyecek türden şeyler olduğunu biliyordum. Ona ne yaşatırsak yaşatalım, onun bize yaşattıklarının yanında hiçbir şey ifade etmeyeceğini, asla onun bize yaşattıklarının büyüklüğüne ulaşamayacağını biliyordum.

"Seni koruyacağız," diyen kişi Emir'di. İrem burnunu çekerek bu defa Emir'e baktı. Emir ona gülümseyip elini yanağına kaydırdı ve şefkatle İrem'in yanağını okşadıktan hemen sonra, "Yalnız değilsin, İrem," dedi. "Hiçbir zaman olmadın."

İrem, Emir'e gülümsedi. Gülümserken çenesi titriyordu.

Omzumla omzuna vurduğumda İrem bana baktı. "Akşamki parti için şu tanrıça vücuduna en uygun kıyafeti bulmaya gidelim mi?" diye sorduğumda yüzünü buruşturarak sırıttı.

"Başımıza ne geleceği belirsizken söylediklerine bak," diye dalga geçti.

"Battı balık yan gider," dedim alayla. "Hadi bugünkü dersleri asalım ve birlikte alışverişe gidelim."

Emir, "Kız neşesi," diyerek ellerini havaya kaldırınca İrem kıkırdadı.

"Salaksınız," dedi homurdanarak.

İrem'e, "Ee, gidiyor muyuz?" diye sorduğumda başını salladı.

"Olur, gidelim."

"Ben Kartal'a haber vereyim o hâlde," dedim ve derslikten çıkıp koridorda ilerlemeye başladım. Bu sırada Kartal'a mesaj yazıyordum.

Lavin: *İrem ile alışverişe gidiyorum, haberin olsun.*

Birkaç saniye içinde mesajımı okuduğuna dair bir bildirim aldım ve yanıtı geldi.

Kartal: *Tamam, kalemini almayı unutma.*

Doğrudan kabul etmesine şaşırsam da kalem ayrıntısını vermesi beklenen bir şeydi. Sabahın ilk ışıklarında duşa girmeden hemen önce, "Senin için bir şey aldım," demişti. "Komodinin çekmecesindeki kutuda."

Merakla komodinin çekmecesinden kutuyu çıkarıp açmıştım, kutunun içinde beyaz bir kalem, beyaz anahtarlık, bir anahtar ve beyaz deodorant şişesi vardı. Kaşlarımı çatıp gülerken, "Bu da ne?" diye sormuştum. Çıplak bir şekilde kafasını kapıdan içeri uzatmış ve "Dikkatle incele," demişti sadece. Daha sonra bu kalemin bir bıçak, anahtarlığın şok cihazı, anahtarın bir çakı ve deodorantın da biber gazı olduğunu fark etmiştim. Duştan çıkıp belinde bir havluyla odaya döndüğünde hâlâ kutunun içinden çıkanları incelemeye devam ediyordum. Elinde küçük bir havluyla saçlarını kurularken, "X-ray gibi cihazlarda algılanmadıkları için onlarla havalimanı, alışveriş merkezi, adliye, her türlü yere giriş yapabilirsin," demişti.

"Buna gerek var mı?" diye sorduğumda da cevabı, "Her zaman hazırlıklı olmak bir şey kaybetmeni değil, birçok şey kazanmanı sağlar," demişti. Sırf bu yüzden evden çıkarken şok cihazını bir anahtarlık gibi kullanarak içinde çakı görevi gören anahtarla birlikte diğer anahtarlarımı ona takmış, spreyi ve kalemi de çantama koymuştum. Başka zaman olsa bunların gereksiz olduğunu düşünür, kullanmayı, hatta sadece yanımda taşımayı bile reddederdim ama artık her an her şeyin olabileceğini biliyordum. Normal bir insan hayatı yaşamadığımı, her şeyin gün geçtikçe daha da karanlığa gömüldüğünü söyleyebilirdim.

Akademiden çıkıp arabanın uzaktan kumandasıyla kilidi açtığımda İrem de binadan çıkmış, basamakları inmeye başlamıştı. Direksiyon başına oturdum ve çok geçmeden İrem de ön yolcu kapısını açarak ara-

baya bindi. Süslü çantasını arabanın arka koltuğuna bıraktıktan sonra dikiz aynasını kendine çevirip atkuyruğu yaptığı saçlarını salarak parmaklarıyla düzeltti. Gökyüzüne çöken bulutlardan düşmeye başlayan yağmur damlaları önce ön cama çarptı, daha sonra silecekleri çalıştırdım ve arabayı yavaşça akademinin bahçesinden çıkardım.

Lüks bir alışveriş merkezinin otoparkına girene dek müzik dinledik, sanki konuşulması gereken her şeyden kaçarak müziğe tutunmuş gibiydik. Arabadan inip alışveriş merkezine girdiğimizde beni daha önce pek de maruz kalmadığım kadar lüks bir manzara karşıladı. İçeride Türk'ten çok turist vardı ve hepsinin elleri pahalı markaların poşetleriyle doluydu. Yürüyen merdivenlere binip yukarı çıkmaya başladık ve yürüyen merdivenlerin diğer tarafından aşağı inen tanıdık simalar gördüm. Çoğu magazin figürü olan zengin insanlardı, birkaçı da süper ünlü ve dışarıdaki gazeteci yığınının burada olmasının sebebi olduğundan emin olduğum oyunculardı. Üç mağaza gezdik ama İrem aradığı elbiseyi bulamadı, zaten elbiselere alıcı gözle bile bakmıyordu.

Hatta magazin figürü olan sosyetelerden biri bizi hemen bir mağazanın önünde yakaladı, İrem'e pek de samimi olmayan bir üzüntüyle bakıp ona sarıldı ve nasıl olduğunu sordu. Sadık Parlak'ın sosyete tarafından tanınması tuhaf değildi, hatta birçok ünlü oyuncunun sabahlara dek onun kulüplerinde eğlendiğini haberlerde çoğu kez okumuştum. Artık Sadık Parlak yoktu ve geride bıraktığı krallığın tamamı küçük bir kıza kalmıştı. Bu yüzden sosyetenin gözlerinin İrem'e çevrileceğini biliyordum. Hatta ününe ün, servetine servet katmak isteyen birçok kadın onu oğluyla evlendirmek isteyecekti. Nitekim kadın bizden uzaklaştığında İrem kafamın içindeki düşünceleri görüyormuş gibi, "Amerika'da master yapan oğluyla tanışmamı istiyor," dedi kadının arkasından bakarken. "Cenazeden hemen sonra bana ulaşmaya ve oğluyla bir görüşme ayarlamaya çalıştı. Hiç hazzetmiyorum bu kadından."

Kaşlarımı kaldırıp yorum yapmamak için dudaklarımı birbirine bastırarak son derece şık mağazanın kapısından içeri girdim.

"İrem Hanım, sizi uzun zamandır görmüyordum," dedi hızla bize doğru yaklaşan mağaza çalışanı. "Ama yaz koleksiyonumuzu incelemeniz için size bir davetiye gönderecektim. Koleksiyon üzerinde hâlâ çalışıyoruz ve mayısın ortalarında çıkarmayı planlıyoruz."

İrem kadına bomboş gözlerle baktı, hiçbir şey söylemeden askıların üzerinde bir servet gibi uzanan kıyafetlere doğru yürümeye başladı. Kadın duraksayarak omzunun üstünden İrem'e baktı, daha sonra hemen yanında başka bir kadın belirdi ve kulağına eğilip bir şeyler söyledi. Kadının renginin attığını gördüm.

İrem, bordo bir elbiseyi askısıyla birlikte çıkarıp elbiseyi havaya kaldırarak üstüne tuttu ve kafasını kaldırıp bana baktı. "Sence nasıl?"

İrem'in tarzına tamamen aykırı bordo elbisenin sadeliğine bakıp yüzümü buruşturdum. "Sen gibi görünmüyor."

İrem'in omuzları düştü. Elbisenin askısını platforma yerleştirip bana doğru döndü.

"Şimdiden üç mağaza gezdim ama albenisi olan hiçbir şey yok."

"Çünkü hiçbirine gerçekten bakmıyorsun."

Yorgun bir şekilde mağazanın duvarına yaslanıp kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. "Kutu bebeğini kutusundan çıkarırsan ne olur biliyor musun, Lavin?" diye sordu. Cevap vermedim çünkü cevabı bana onun vereceğini biliyordum. "Önce eskir, sonra da bir köşede unutulur." Gözlerini mağazanın vitrininden dışarı çevirdi. "Babam beni muhafaza eden kutuydu. Hayatım boyunca o kutunun içinde esir düşmüş gibi hissettim, sanki kutudan çıkarsam özgür kalacakmış gibiydim ama şimdi o kutu yok ve ben eskiyorum." Derin bir nefes aldı. "Bir köşede unutulacağım günün gelmesini bekliyorum."

Hüzünlü bakışları vitrinin dışında bir şey arıyor gibiydi. Ona daha dikkatli baktığımda her yerde babasını arayan küçük bir kız çocuğu olduğu gerçeğini daha net görme şansım oldu. Bu canımı acıttı çünkü tuhaf bir şekilde tanıdıktı. Askılardan birini elime alıp, elbiseyi kaldırıp ona gösterdim. Su yeşili, yırtmaçlı ve cüretkâr bir elbiseydi. Kafasını çevirip elbiseye baktığında gözlerinde beğeniyi görünce gülümsedim.

"Gördün mü? Demek ki dikkatli bakmamışsın," dedim.

Bir an vitrinin önünden geçip giden biri dikkatimi çeker gibi oldu. İrem elimden elbiseyi alıp kabinlere ilerlerken mağazanın cam vitrinine yaklaşıp dışarıyı kolaçan ettim. Yabancılardan oluşan kalabalığın içinden geçerek gözden kaybolan biri dikkatimi çekti ama yüzünü göremedim, sadece bir seksen boylarında bir erkek olduğunu söyleyebilirdim. Tanıdık birini görmüşüm hissi miydi bu yoksa başka bir his miydi bilmiyordum.

Bu his, İrem onun için seçtiğim elbiseyi beğenip kasada ödemesini yapana kadar bendeki yerini korumaya devam etti. Bir süre daha mağazaları gezdik ve sonunda ikimiz de yorgun düşüp bir kafede kahve içtik. Özellikle Ceyda konusu hiç konuşulmadı, hatta Ogün'ün bile varlığını bir süreliğine kapı dışarı ettik.

Kafeden ayrılıp otoparka indiğimizde yağan yağmurun sesi kapalı otoparkın içine yayılıyordu. Karanlık otoparkta arabama doğru yürürken izleniyormuşum hissi büyüyerek beni gitgide daha da çok içine çekiyordu. İrem kapıyı açıp aldıklarını arabaya yerleştirirken omzumun üstünden otoparkın diğer ucuna baktım ve siyah bir arabanın farlarının yanık olduğunu fark ettim. İki kalın kolonun arasında duran arabanın sürücü koltuğunda oturan kişi görünmüyordu.

İrem, "Lavin?" dedi sorar gibi.

Gözlerimi arabadan çekip İrem'e çevirdim. Yüzümdeki ifadeye baktıktan sonra kaşlarını çatıp, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Evet, bin hadi," dedim ama bunu söylediğimde sesim tuhaf çıkmış olacak ki İrem'in bakışlarında bir tedirginlik büyüdü. Yine de sözümü ikiletmeden arabaya bindi. Dikkat çekmemek için siyah arabaya bakmadan sürücü koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağladım. İrem bir şey sormasa da bakışlarının profilimde dolaştığını hissedebiliyordum.

Arabayı otoparktan çıkarıp yoğun yağışın altında sürmeye başladığımda aracın tavanına düşen yağmur damlaları aramızdaki sessizliği bölen tek şeydi. Sonunda, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

Gözlerim dikiz aynasından arkaya kaydı, siyah arabanın da otoparktan çıkarak arkamızdan ilerlemeye başladığını gördüğümde kaşlarımın ortasında bir çukur oluştu. Derin bir nefes aldım ve "Sakin olmanı rica edeceğim çünkü takip ediliyoruz," dedim.

İrem neredeyse dönüp arkasına bakacaktı ki, "Hareketsiz kal," diyerek ona sert bir uyarıda bulundum.

Sırtını arabanın koltuğuna yaslayıp, gözlerini önümüzde akıp giden gri yoldan ayırmadan, "Kim tarafından?" diye sordu.

"Bilmiyorum ama anlayacağız."

İrem gergin bir şekilde, "Kartal'ı ya da Emir'i arayayım mı?" diye sorduğunda, "Şu anlık ortalığı velveleye vermeyelim, önce emin olmalıyız," dedim çünkü Kartal'ın böyle bir durumda gözünün döneceğini, her şeyi hiçe sayarak ilerleyeceğini az çok tahmin edebiliyordum.

"O zaman ne yapacağız? Karakola sür," dedi telaşla ama oturduğu yerden kıpırdamıyor, gözlerini ön camdan ayırmıyordu.

"Oldu, karakola gitmişken yaşanan her şeyi de anlatmamı ister misin?" Kaşlarımı çatıp arabayı biraz daha hızlandırarak bir ara sokağa saptım. "Önce peşimizdekinin kim olduğunu anlamamız gerek."

İrem, "Bunun güvenli olduğuna emin misin?" diye sorduğunda ona doğrudan hayır cevabını vermek istedim ama onu korkutmak da istemiyordum. Yine de Kartal'ı henüz kesinliği olmayan bir durum yüzünden paniğe sokmak istemiyordum. Emir'i arasak biliyordum ki onun da gideceği ilk durak Kartal olacaktı. O yüzden durumu kontrol altında tutmam ve gerçekten birinin bizi takip edip etmediği konusunda emin olmam gerekiyordu.

Arabayı biraz daha hızlandırırken, "Belki de bu benim kuruntularımdan ibarettir," demekle yetindim. Bir yanım İrem'e söylediğine pişmandı, bir yanım ise onun her şeye hazırlıklı olmasının olası negatif bir durumda hanemize artı puan eklemek demek olduğunu savunuyordu. Camı indirip bir sigara yaktım, sigarayı parmaklarımın arasında sıkıca kavrarken direksiyonu tekrar çevirdim ve trafiğin aktığı bir caddeye girdik. Gözlerim tekrar dikiz aynasına kaydığında, arabanın hâlâ arkamızda olduğunu, bizi takip etmeye devam ettiğini gördüm. Koca İstanbul'da onlarca sokak varken dakikalardır bizimle aynı istikamette ilerlemesi içimdeki şüpheleri daha da güçlendirdi.

Işıklarda durduğumuzda İrem, "Hâlâ peşimizde mi?" diye sordu merakla.

"Bunun bir tesadüften fazlası olduğuna eminim," dedim ve sigarayı dudaklarıma götürdüm. Nikotin dişlerime yayılırken, "Derdi neymiş anlayacağız," diye mırıldandım.

İrem duraksayarak, "Ne demek istiyorsun?" diye sordu telaşla.

Arabayı tekrardan hareket ettirirken, "Bana güveniyor musun?" diye sordum gözlerimi önümüzde akıp giden yoldan ayırmadan.

Hiç düşünmeden, "Evet," dedi.

"Güzel, o zaman sakin olabilirsin. Başına bir şey gelmeyecek."

"Sadece kendimi düşündüğümü mü sanıyorsun?" diye sorarken ses tonu tersti. Omzunun üstünden bana baktığını hissettiğimde göz ucuyla ona baktım. Buz mavisi gözlerine yerleşmiş endişenin köklerinde sadece kendi gölgesini değil, benim gölgemi de sakladığını gördüm.

Otobana çıkmadan hemen öncesinde tam gözlerinin içine baktım ve "Başa çıkamayacağımı düşündüğüm tek bir an olsaydı vakit kaybetmeden Kartal'ı arardım," dedim.

Gergin bir şekilde kaşlarını çattı ama yorum yapmadı. Beni kararımdan vazgeçiremeyeceğini biliyordu. Otobanda son sürat ilerlemeye başladığımızda, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Hiç düşünmeden, "Bizim eve," dedim, bunun onda ne tür hisler uyandırdığını bilmiyordum ama gerginlikten dizini sallamaya başladığını göz ucuyla da olsa görmüştüm. Otobanda ilerlerken ikinci sigaramı yaktım. Rüzgâr saçlarıma tutunuyor, sigaranın dumanını da önüne katarak arabanın içinde bir bıçak gibi dolaşıyordu.

Evin olduğu sokağa girdiğimizde ortam artık daha ıssızdı. Yağan yağmurdan dolayı günün hangi saatinde olduğumuz belli olmuyordu, eğer göstergedeki saati görmeseydim çoktan akşamın çöktüğünü ve karanlığın ensemize çökmek için hazırlandığını düşünürdüm ama vakit hâlâ oldukça erkendi. Evin önünde durduğumda İrem gergin bir şekilde emniyet kemerini çözüp bana baktı.

"Şimdi dışarı çıkacağız ve etrafına tuhaf bakışlar atmadan sakince binaya yürüyeceksin," dedim. Gözlerim dikiz aynasından arkaya kaydı, araba yokuşun başında durmuş, park hâlindeki iki arabayı önüne alarak gizlenmişti ama onu görebiliyordum. "Şüphelendiğimizi belli etmemeni rica ediyorum. Mümkün olduğunca her zamanki gibi davran, olur mu?"

"Silahlı biri olabilir," dedi gergin bir sesle.

"Yerleşim alanında çekip bizi vuracak değil," dediğimde bana dehşet içinde baktı.

"Nasıl bu kadar soğukkanlı olabiliyorsun?"

"Neler yaşadığımı bilseydin, bunun benim için çok basit bir şey olduğunu, kayda değer görmediğimi anlardın," dedim sabit bir sesle. Söylediğim şeyin onu şaşırttığını fark ettim, bakışları uzun süre yüzümde asılı kaldıktan sonra başını salladı ve arabanın kapısını açıp arka koltuktan poşetleri aldı. "Çantanı da al," diyerek dikiz aynasından arabayı kontrol etmeye devam ettim. Söylediğimi ikiletmeden çantasını da aldıktan sonra arabadan indi. Ben de çantamı aldım ve panik duygusunu içimdeki boşluklardan birine gömüp arabadan inerek binaya doğru yürümeye başladım. Binanın bahçesine girip giriş kapısına ulaşa-

na kadar sakinliğimizi koruyabildik ama İrem'in kalbinin atış seslerini duyduğuma yemin edebilirdim.

Şifreyi tıklayıp içeri girdiğimiz anda tuttuğu nefesi dışarı bırakarak, "Artık Kartal'ı araman gerekiyor," dedi.

Onu asansörlere yönlendirdikten hemen sonra eline evin anahtarını tutuşturdum. Önce anahtara, ardından kafasını kaldırıp bana baktı; buz mavisi gözlerindeki soru işaretlerini gördüğümde gözlerimi devirip dilimi ağzımın içinde dolaştırdım.

"Eve gidip beni beklemeni istiyorum."

"Sen nereye gidiyorsun?"

"Dışarıdaki elemanın derdini öğrenmeye."

"Kafayı yedin herhâlde, Lavin!" diye bağırdı öfkeyle. "Bunu yapacak olursan yemin ederim Kartal'ı arayan ben olurum!"

Asansörün düğmesine basıp ona dik dik baktım. "Ne yaptığımı biliyorum."

"Dışarıdaki kişinin ne amaçla burada olduğunu, neyi planladığını bilemezsin!" Asansörün kapıları kayarak açıldığında kolumu tutup beni asansöre çekmeye çalıştı ama dokunuşundan kolaylıkla kurtuldum. "Lavin, rica ediyorum saçmalamayı keser misin? Polisi arayacağım!"

"Asansöre bin ve sana söylediğimi yap," dediğimde bana dik dik bakmaya devam etti. Asansörün kapıları hâlâ hareketsiz olduğumuz için kapanmaya başladığında elimi birleşmek üzere olan iki kapının arasına koydum ve "Lütfen," diye bastırdım.

"Sen çıldırmışsın."

"Benim tam akılda bir insan olmadığımı yeni fark ettiğini söyleme bana."

Kaşlarını çatıp, "Zarar görebilirsin," dedi ama ona uzun uzun baktığımda söyleyeceği hiçbir şeyin beni durdurmayacağını anlayarak burnundan sert bir nefes verdi. Asansöre binip bana dik dik baktığı sırada ona sırıttım ve asansörün kapıları kayarak kapandı. Panelde beliren numaraları izlerken derin bir nefes aldım.

Gözlerimi yavaşça binanın arka kapısına gittiğini bildiğim karanlık koridora çevirdim. Ardından adımlarım koridorun içinde yankılar uyandırmaya başladı. Arka kapıyı iterek açtığımda beni binanın arka bahçesi karşıladı. Dar bir alandı ve hemen arkasında yükselen gri duvarın içinden dışarı fışkırmış sarmaşıklar zemine uzanıyordu. Sarmaşık-

ların üzerine basarak duvara yaklaştım. Binanın arka bahçesinde çıkış kapısı olmadığından duvara tırmandım ve yüksek sayılabilecek duvarın diğer tarafına atladım. Beni karşılayan sırtı koruluğa bakan bir yürüyüş yoluydu, daha önce burayı hiç görmesem de yolun sonunun beni yokuşun başına çıkaracağını biliyordum. Her ihtimale karşı telefonumu açıp Kartal'ın numarasını hızlı aramalara ekledim ve koşar adımlarla yürüyüş yolunu aşıp yokuşun başına ulaştım.

Az önce önünde kaldığım o siyah arabanın şimdi arkasındaydım ve bir avcı gibi sessizce araca doğru yürüyordum. Çantamdan kalemi çıkarıp elime aldıktan sonra hiç düşünmeden aracın ön yolcu kapısını açarak arabaya bindim. Direksiyon başındaki esmer adam, kapının açılmasıyla sıçrayarak bana doğru döndü ve karşısında beni gördüğü anda gözleri iri iri açıldı. Kalemin kapağını ağzımla açtığım saniyelerde gözünü bile kırpmadan bana bakıyor, şaşkınlıktan dolayı hareket dahi edemiyordu. Kalemin kapağını kaldırmamla bıçak tıpkı bir gümüş gibi parladı ve hiç beklemeden kalemden bıçağımı adamın boğazına yasladım.

"Kimsin?" Sorum çok netti, sesim ikinci kez soru sormayacağımın altını çizer gibi tehditkâr yükselmişti.

Adamın yüzündeki renk hızla solarken sertçe yutkunup, "Açıklayabilirim," dedi ama onu dinlemeden bıçağı boğazına daha sert bastırdım; şayet biraz daha bastıracak olursam teninin açılacağını ve yarasından kan sızmaya başlayacağını o da ben de biliyorduk.

"Tek bir soru sordum, tek bir cevap bekliyorum."

Adam gözlerimde deliliği görmüştü çünkü bu sahte değildi, bu ruhumdan sızarak derimin üstüne yayılan gerçek bir delilikti. Adam bir an torpidoya uzanmak için elini kaldırdı ama bu kez çantamın içine giren elim, şok cihazını kavradı ve beklemediği bir anda onu şokla vurdum. Bedeni sarsıldığında kafasını koltuğa bastırdı ve acıyla bağırdı.

"Bıçağı birinin boynuna yaslıyorsam bu tehdit için değil, hiç düşünmeden saplayabilecek cesarete sahip olduğumdandır," dedim dişlerimin arasından. "Şimdi söyle, kimsin? Benim kaybedecek hiçbir şeyim yok ama eminim senin vardır."

"İrem Hanım'ı izliyordum," demesi kaşlarımı sertçe çatmama neden oldu.

Bıçağı boğazından çekmeden, "Hangi amaçla?" diye sordum.

"Ben sadece böyle bir emir aldım," diyebildi, alnında beliren ter damlacıklarını gördüğüm an yalan söylemediğini ve bedeninin yaşadığı endişe yüzünden alarma geçtiğini anladım.

"Kimden aldın o emri?"

Adam boğazına bir bıçak dayanmış olmasına rağmen bana istediğim cevabı vermedi. Öfkeyle şok tabancasını bir kez daha tenine bastırıp çalıştırdım ve yeniden vücudu kasıldı, başını koltuğa yaslarken, "Durun lütfen," dedi, nefes nefeseydi, sesi acıdan dolayı çatallı geliyordu. "Ogün Bey istedi. Bunun için bana yüklü miktarda ödeme yaptı. Sadece İrem Hanım'ı takip edip ona anbean neler yaptığını, nerede, kimle olduğunu bildirmemi istedi."

"İn arabadan." Duraksayarak gözlerimin içine baktığında bıçağı derisine sürtüp, "Sana inmeni söyledim," dedim dişlerimin arasından.

"Benim kötü bir amacım yok, sadece bana söyleneni yapıyordum!"

"İn lan!" diye bağırmamla donup kalması bir oldu, ardından eli yavaşça arabanın kapısına uzandı. "Tek yanlış hareketinde tüm sokağı başımıza toplar, hayatını kaydırırım," diye uyararak kendi tarafımdaki kapıyı açtım. Söylediğim her şeyi bizzat yapacak türden biri olduğumu anlamış gibi sakince arabanın önüne yürüdü. Arkasında durup, "Hareket et, binaya ilerle," dedim.

Tereddütte kaldığında elimde tıpkı bir anahtarlık gibi masum görünen şok cihazını onun sırtına bastırıp, "Yürü," diye fısıldadım. Sonunda söylediğimi yaptı, ağır adımlarla binaya doğru yürümeye başladı. Binanın girişinde durduğunda şok tabancasını sırtından çekmeden eğilip şifreyi tıkladım, bina kapısı açıldı ve tekrardan, "Yürü," dedim. Girmek istemiyor gibiydi ama ayak diretmemesi gerektiğini anladığında sonunda kapıdan içeri girdi. Güvenlik kameralarına durumdaki tuhaflığın yansımaması adına sanki normal sohbet ediyormuşuz gibi bir ifade takınarak, "Senden bunu neden istediğini biliyor musun?" diye sordum. "Neden İrem'i takip ettiriyor?"

Gergin bir sessizliğin hemen arkasından, "Bilmiyorum," dedi sadece. Onu asansöre yönlendirdim, asansörün kapıları kayarak açıldığında benimle o metal kutuya binmek istemiyormuş gibi yüzüme baktı.

"Yerinde olsam diretmezdim."

Gözlerini tekrar asansöre çevirdi, söylediğim şey üzerinde çok düşünmeye fırsatı olmadı ve sonunda asansöre bindi. Asansör katlar ara-

sında dolaşırken gözlerimi tam karşıma, metal duvara yaslanmış adama dikmiştim. Tek kelime etmiyor, gergin bir şekilde yüzüme bakıyordu ama saldırmak gibi bir niyeti olmadığı açıkça gözlerinden okunuyordu.

Sonunda asansör durdu ve çenemle kapıyı işaret ettim. Çatık kaşlarla ona söylediğimi yaptı. O önde, ben arkasında asansörden çıktık. Sensörlü lamba hareketimizi algılayarak yanıp koridorun bir kısmını aydınlattı. İrem'in evin kapısını kapatmadığını fark ettim, çok geçmeden aralık duran kapıdan kafasını dışarı uzattı, önümde ilerleyen adamı görünce gözleri iri iri açıldı.

"İçeri gir," dedim İrem'e, adamın yakınlarında durmasını tehlikeli buluyordum.

İrem bir adım çekilerek içeri kaydı, gözden kayboldu ama hâlâ kapının önünde durduğuna emindim. Tam kapının önünde durduğunda aniden bana doğru döndü, hiç beklemediğim bir anda kolunu savurarak şok cihazını elimden uçurdu. Cihaz, mermer zeminine çarpıp takırtıyla yana devrildi. O an gözleri değişmişti, yakalanmanın paniğine kapılmış, hayvani bir içgüdüyle saldırıya geçmişti. Elini boğazıma uzatıp beni kapıya doğru ittiğinde sırtım kapıya çarptı. İrem'in çığlığını duyunca komşuların çıkan karmaşayı duymasından korkarak adama bir tekme savurdum, onu ensesinden yakalayıp kapıdan içeri, eve doğru ittim ve adam yere savruldu.

İrem'e, "Odalardan birine git!" diye bağırdım. Adamın yerden kalkmasına izin vermeden bıçağı boğazına yaslayarak ona doğru eğildiğimde kahverengi gözleri iri iri açıldı.

"Yanlış kararlar alıyorsun," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden.

"Bana zarar vermeye kalkışan sendin," diye tısladı.

İrem, "Polisi arayalım," dediğinde kafamı kaldırıp İrem'e baktım. Yatak odasının kapısından kafasını uzatmış, dehşet içinde bize bakıyordu. Adam beni aniden itti, bedenim geri savrulduğunda can havliyle açık kapıya koştuğunu gördüm. "Yavşak herif!" diye hırlayarak arkasından koştum. Tam kapıdan çıkıyordu ki onu tekrar ensesinden kavrayıp geriye çektim, içeri düşmesini sağladıktan sonra yerdeki şok cihazını ayağımla önüme çekip elime aldım. Şimdi bir elimde şok cihazı, diğer elimde bıçakla yeniden holün ortasında, adamın tam karşısında dikiliyordum. Şok cihazından gelen cızırtılı sesi duyduğunda sertçe yutkunup düştüğü yerden kafasını kaldırarak gözlerimin içine baktı.

"İrem," dedim. "Mutfak masasının altındaki kutuda çamaşır ipi var. Getir."

İrem yön bilgisi yokmuş gibi etrafına bakındı ama sonunda mutfağı bulmuş olacak ki hızla kapıyı açıp mutfağa daldı. Adam gözünü bile kırpmadan bana bakmaya devam ediyordu.

Adam, "Bana ne yapacaksınız?" diye sordu sakince.

"Amacının ne olduğunu bir kesinleştirelim, gerisine sonra karar veririz."

"Ben sadece bana söyleneni yapıyorum."

Bu söylediğine bir cevap vermedim. İrem elinde çamaşır ipiyle mutfaktan çıktığında elimdeki bıçağı havaya doğrultarak, "Ellerini arkaya götür," dedim. Adam, şakam olmadığını anlamış olacak ki ona söylediğimi yaptı. İrem'in gözlerinin içine baktım. "Hayatın boyunca attığın en sıkı düğümü atman gerekecek," dedim alayla.

İrem duraksadı, ardından adamın arkasında birleşen bileklerine baktı ve kafasını hızla sallayarak yere çöküp adamın ellerini bağlamaya başladı.

"Bu yaptığınıza alıkoymak derler," diyen adamın sesindeki karmaşa beni güldürdü.

"Peki senin yaptığın neydi dangalak?" diye sordum. "Bir insanın özel hayatına müdahale? Röntgencilik? Sapıklık?" Bana dik dik baktı ama hiçbir şey söylemedi. "Ya, susarsın öyle," dedim hırsla. Yere çöküp bıçağı adamın dizinde dolaştırırken, "Şimdi söyle bakalım," diye mırıldandım. "Senden bunu ne zaman istedi, ne kadar ileri gitmeni istedi? Talepleri tam olarak neydi?"

"Gizlilik esastır," diye homurdandı. "Müşterilerimle ilgili bilgiler vermiyorum."

"Az önce bıçak boğazındayken adamın adını doğrudan verdin ama ödlek," diye çıkıştığımda gözlerini farklı bir yöne çevirip kaşlarını çattı. "O bıçak yeniden boğazındaki yerini almaz mı sanıyorsun?"

"Benden tek istediği İrem Hanım'ın nerelere gittiğini, kimlerle görüştüğünü, nerede ne kadar kaldığını ona bildirmemdi."

Bir telefonun titrerken çıkardığı sesi duyduğumda gözlerim adamın pantolonunun cebine kaydı. Telefonunun ışığının yanıp söndüğünü gördüm. Tekrar gözlerinin içine baktım. Gergin bir şekilde kaşlarını çattı ama tek kelime etmedi. Dizine bıçağı yaslayıp hiç vakit kaybet-

meden cebinden telefonunu çıkardım. Telefonu onun yüzüne çevirip ekran kilidini kaldırdıktan sonra panelde beliren mesaja baktım. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

Ogün Sergüzer: *Alışveriş merkezinden çıktıklarını söyledin ama sonra herhangi bir konum bilgisi vermedin. Sana uyuklaman için para ödemiyorum, Tunahan.*

"Tunahan," dediğimde adam hızla kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "İsmin bu ha?" Mesaja tıkladığımda diğer mesajlar da ekrandaki yerini aldı. Parmağımı aşağı kaydırarak yukarıdaki mesajlara doğru gitmeye başladım.

Tunahan: *Akademiden çıkış yaptı, efendim. Yanında Lavin Hanım var. Beyaz bir cipe bindiler, Lavin Hanım'ın arabası olduğunu doğruluyor musunuz?*

Mesajın ekinde arabamın bir fotoğrafı yer alıyordu.

Ogün Sergüzer: *Evet evet, Lavin'in arabası bu.*
Ogün Sergüzer: *Nereye gidiyorlar?*
Tunahan: *Henüz bilmiyorum efendim.*
Ogün Sergüzer: *Peşlerine takıl, beni her adımlarından haberdar et. Yakınlık derecelerini de gözlemle. İrem, Lavin'e ne kadar yakın davranıyor bilmek istiyorum.*
Tunahan: *Tamamdır efendim.*

Yaklaşık yarım saat sonra Tunahan'ın konum bilgisini gönderdiğini gördüm.

Tunahan: *Şu an alışveriş merkezindeyiz. İrem Hanım'ın morali biraz bozuk gibi görünüyor, Lavin Hanım onu eğlendirmeye çalışıyor. İki butiğe girdiler, şimdi alışveriş merkezinin üçüncü katındalar.*
Ogün Sergüzer: *Görmek istiyorum.*

Farklı açılardan çekilmiş fotoğraflarımızı gördüm. Fotoğraflardan birinde gülümseyerek İrem'e bakıyordum, bir diğerinde elim İrem'in omzundaydı ve ötekisinde de yürüyen merdivenlerdeydik.

Ogün Sergüzer: *Lavin neden ona şefkat gösteriyor?*

Tunahan'ın buna geç cevap verdiğini gördüm, büyük ihtimalle mesajlaştığı adamın bir deli olduğuna dair düşüncelerle savaşmaya o an başlamıştı. Ogün'ün mesajları tuhaftı, aklının ona oyunlar oynadığını mesajlardan bile anlamak mümkündü.

Tunahan: *Bilmiyorum efendim. Sanırım onlar iyi arkadaşlar.*
Ogün Sergüzer: *Lavin kimseye şefkat göstermez.*
Ogün Sergüzer: *Ona neden gösteriyor?*

Tunahan'ın cevabı yine geç verilmişti. Ogün'ün korkutucu biri olduğunu düşündüğüne emindim.

Tunahan: *Bilmiyorum efendim. Lavin Hanım'ı tanımıyorum.*
Ogün Sergüzer: *Onu neden tanıyasın zaten? İşini yap.*

Tunahan'ın cevap vermediği bu mesaja uzun uzun baktım. Hasta herif, diye düşündüm içimden. Gözlerimi telefondan kaldırıp Tunahan'ın yüzüne çevirdim.

"Gizlice fotoğraflarımızı çektiğin için seni süründürebilirim, biliyorsun değil mi?" diye sordum. Kaşlarını çattı. Yüzüne doğru eğildim. "Neticede ben okulumu hâlâ tamamlamamış olsam da çok yakında bir savcı olacağım."

Tunahan'ın yüzündeki renkler hızla soldu, gözlerinin içinde benim hırslı bakışlarımın bir yansıması vardı. Duyduğu şey karşısında sertçe yutkundu. "Görüyorum ki senden beni araştırmanı istememiş," dedim.

"Sizle alakalı hiçbir şeyi karıştırmamı istemedi. Size karşı aşırı korumacı davranışlar gösteriyordu," dedi sonunda Tunahan.

Gözlerimi mesajlara indirdim.

Tunahan: *Alışveriş merkezinde sosyeteden Gülden Hanım ile kısa bir diyalogları oldu. İrem Hanım'ın rahatsızlık duyduğunu gözlemledim, konuşmayı hemen bitirmek istiyor gibiydi. Lavin Hanım korumacı davrandı ve İrem Hanım'la yeni bir butiğe girdiler.*

Mağazanın isminin göründüğü bir fotoğraf karesini Ogün'e göndermişti.

Tunahan: *Butikten uzaklaştım çünkü dikkatlerini çekmek istemiyorum. Ama uzaktan gözlemlediğim kadarıyla Lavin Hanım, İrem Hanım için bir elbise seçti. Fotoğraf çekemedim çünkü çok uzaktayım.*

Ogün Sergüzer: *Bir de ona elbise mi seçiyor?*
Ogün Sergüzer: *Yakınlık dereceleri ne??*
Ogün Sergüzer: *İrem, Lavin'e temas ediyor mu? Ona dokunuyor mu?*
Ogün Sergüzer: *??????*
Ogün Sergüzer: *Hızlı cevap yaz.*
Tunahan: *İki yakın arkadaş gibiler efendim.*
Ogün Sergüzer: *Sana temas var mı diye sordum.*
Tunahan: *İki yakın arkadaşın teması nasıl oluyorsa o şekilde efendim.*

Ogün bu mesajdan sonra cevap vermemişti, hemen ardından Tunahan alışveriş merkezinden ayrıldığımıza ve trafikte olduğumuza dair bir mesaj yollamıştı, sonrasında Ogün'ün meraklı mesajlarının akışı devam etmişti.

Parmaklarım dokunmatik klavyede dolaşmaya başladığında Tunahan, "Ne yapıyorsunuz?" diye sordu.

"Buranın benim yaşadığım yer olduğunu biliyor musun?"

Çekinerek, "Evet," dedi. "Ne yapacaksınız?"

Ona cevap vermedim, bunun yerine Ogün'e bir mesaj yolladım.

Tunahan: *Lavin Hanım'ın evine geldiler. Sohbet edip gülüşerek binaya girdiler ama fotoğraf çekemedim çünkü etrafta çok fazla insan vardı efendim.*
Ogün Sergüzer: *Yanlarında başka kimse yok mu?*
Tunahan: *Hayır efendim. Sadece ikisi.*
Ogün Sergüzer: *Bana onların baş başa Lavin'in evinde olduklarını mı söylüyorsun?*
Tunahan: *Evde biri var mı bilmiyorum ama eve birlikte girdiler efendim.*
Ogün Sergüzer: *Bugünkü parti için hazırlanacak olabilirler. Onlar evden ayrılana kadar oradan ayrılma. Birilerinin seni fark etmesine asla izin verme. Şimdi hazırlanmam gerek, bana sık sık durum güncellemesi sağlamayı sakın unutma.*
Tunahan: *Tamamdır efendim.*

Telefonu kenara bırakarak Tunahan'ın gözlerinin içine baktım. "Çalıştığın adamın normal biri olmadığını fark etmedin mi?" diye sordum buz gibi bir sesle.

Tunahan, "Fark ettim ama ben işimi yapıyorum," dedi. "Üstelik müşterim normal biri değilse ekstra özen göstermek zorunda kalıyorum çünkü başımın belaya girmesini istemem."

"Bu mesajlardan yola çıkarak onunla ilgili fark ettiğin başka bir şey olmadı mı?" diye sorduğumda Tunahan derin bir nefes aldı.

"İrem Hanım ve sizin yakınlaşmanızdan korkuyor. Yani nasıl söylesem bilmiyorum ama sanki birbirinize bir şeyler hissetmenizden korkuyor. Romantik olarak."

"Başka?"

"Size karşı tuhaf bir hassasiyeti var ve sizle alakalı konuşurken genelde gergin davranışlar sergiliyor."

İrem öfkeyle, "Sapık herif," dediğinde Tunahan buna hak veriyormuş gibi sustu.

"Ülkede günde kaç kadın bu tür takıntılı insanlar yüzünden hayatını kaybediyor biliyor musun, Tunahan?" diye sorduğumda Tunahan'ın bakışlarında bir kırılganlık fark ettim. Gözlerimin içine uzun uzun baktı ama sorumu cevaplamadı. "Kız kardeşin, karın ya da sevgilin var mı?" diye sorduğumda çenesi kasıldı.

Başını salladı. "Kız kardeşim ve nişanlım var."

"Annen hâlâ hayatta mı?"

"Evet," dedi sessizce.

"Peki Tunahan, onların peşine birinin takılmasından ve başka bir erkeğin onlar hakkında böyle tuhaf isteklerde bulunmasından, garip sorular sormasından hoşlanır mıydın?"

Ne söylemeye çalıştığımı en başından beri biliyormuş gibi başını önüne eğip kaşlarını çattı. Uzun süren sessizliğin ardından, "Kimse hoşlanmaz," dedi.

"Ve sen kimsenin hoşlanmayacağını bildiğin bir şeyin başrolündesin şu an."

"Bana çok fazla para ödüyor," dediğinde güldüm.

"O hâlde çok fazla ödeme alan herkes senin nişanlına, kız kardeşine ve annene bunu yapabilir, öyle mi?"

Bir cevap veremedi çünkü vereceği hiçbir cevabın yeterli içtenliğe sahip olmayacağını o da çok iyi biliyordu.

"Senden başka ne gibi talepleri oldu?" diye sordum yüzümde durgun bir ifadeyle.

"İstediği tek şey bunlardı ve bu süreçte onun duygusal olarak nasıl göründüğünü de bilmek istiyordu. Hissettikleri konusunda sürekli analiz talep etti. Kendisine ulaşamadığım birkaç gün oldu, bu birkaç

günlük sürecin sonunda bana yeniden yazdığında davranışları her zaman olduğundan daha tuhaftı." Tunahan'ın bahsettiği süreç, ilacın etkilerinin giderek daha da arttığı dönem olmalıydı. Bir müddet sessiz kalıp bana anlattıklarını sindirdim. İrem de yüzünde buz gibi bir ifadeyle Tunahan'ı dinliyordu. İçinde bulunduğu durumun ne kadar kan dondurucu olduğu gerçeğiyle sürekli yüzleşmek zorunda kalıyor olması onun için çok zor olsa gerekti.

"Beni polise teslim edebilir, hakkımda suç duyurusunda bulunabilirsiniz ama bilmelisiniz ki İrem Hanım'ın ya da çevresindeki insanların mahremine elimden geldiğinde saygı duymaya çalıştım. Onu sadece dışarıda olduğu süreçte izledim. Evindeyken herhangi bir görüntüsünü Ogün Bey'e ulaştırmadığım gibi kendisini hiçbir şekilde ev sınırları içerisindeyken izlemedim. Ben sadece bana verilen görevi yerine getiriyordum."

İrem'in gözlerinin içine baktım. Başını salladığında derin bir nefes alarak gözlerimi Tunahan'a indirdim. "Ogün'ün ne kadar tehlikeli birine dönüşebileceğini bilmiyorsun. Onda konuşurken hissettiğin tuhaflıktan daha fazlası var. Böyle biriyle çalışmak ne kadar tehlikeli hiçbir fikrin yok."

Tunahan, "Kendisinin tuhaf biri olduğunun farkındaydım, zaten davranışları beni rahatsız ediyordu ama çalışmak, para kazanmak zorundayım. Onun gibi tuhaf birçok müşterim oldu, bir noktada onlara katlanmak zorundaydım," dedi. "Bana öfkelenmenizi, beni bir tehdit unsuru olarak gördüğünüzü biliyorum fakat tek yaptığım İrem Hanım'ın gün içinde yaptıklarını Ogün Bey'e iletmekti. Onun farklı istekleri olmadı, şayet olsaydı zaten kabul etmezdim. Benim verebileceğim tek hizmet, birini takip edip onunla alakalı bilgilere ulaşmak. Daha fazlası değil ve asla da olmayacak."

"Senin benimle ilgili herhangi bir araştırma yapmanı istemedi yani, eminsin?" dedim sorar gibi.

Tunahan, "Evet," dedi. "Sizin hakkınızda her şeyi biliyor ve başka kimseyle paylaşmak istemiyor gibiydi."

"Seni bir süre misafirimiz olarak ağırlamak zorundayız, Tunahan," dediğimde duraksadı. "Merak etme, sana zarar verecek değilim ama yaşananları Ogün'e yetiştirme ihtimalini de göz ardı edip elini kolunu sallayarak buradan çıkıp gitmene izin veremem."

"Kendisiyle olan iletişimimi sonsuza dek keserim, lütfen bırakın gideyim," dedi Tunahan, bir yanım onun yalan söylemediğini bilse de öteki yanım insanlara güvenmemesi gerektiğini çok küçük yaşlarda deneyimlemişti.

"Üzgünüm." Doğrulup kalktım. İrem'in gözlerinin içine baktım. "Sen bir duş al ve akşam için hazırlanmaya başla. Ben beyefendiyle ilgilenirim."

"Durum böyleyken, evde tanımadığımız bir adam varken duş almamı ve bir şey olmamış gibi hazırlanmamı mı istiyorsun gerçekten?" Bana şok olmuş gözlerle baktı. "Seni bu adamla baş başa bırakıp hiçbir şey yapamam ben. En azından Kartal gelene kadar bekleyeceğim."

"Kartal gelene kadar derken?" diye sorduğumda İrem alt dudağını ısırıp bana suçlu gözlerle baktı. "Şaka, değil mi? Ona o hâlâ akademi sınırlarındayken böyle bir şeyi söyledin mi gerçekten?"

"Aniden beni asansöre bindirip gözden kayboldun, işimi şansa bırakamazdım," dedi ketum bir sesle. "Her şeyi halledebilirmişsin gibi hissediyor olabilirsin ama kendini tehlikeye atmana göz yumamazdım, anladın mı beni?"

"Kartal senden bu haberi alınca sakin kalabilir mi sanıyorsun? Herkesin dikkatini çekecek kadar telaşlanmış olsa gerek!"

"Ona sadece takip edildiğimizi söyledim, senin o kişinin peşine düştüğünü söylemedim ama o anında bunu yaptığını anladı. Seni çok iyi tanıyor," dedi İrem sessizce.

Anahtarın kapı deliğine girerken çıkardığı sesi duyduğumda İrem ile birbirimize yönelttiğimiz bakışlar derinleşti. Tunahan'ın oturduğu yerde huzursuzca kıpırdandığını gördüm ve çok geçmeden kapı açıldı. Duvara çarpan kapının sesi zihnime dolarken gözlerimi yumup derin bir nefes aldım.

"Bu amına koyduğumun çocuğu mu takip ediyordu sizi?" diye soran Kartal'ın havada kamçı gibi şakıyan sesi holde yankı uyandırırken ben daha ona doğru dönmeden hızla yumruğunu adamın yüzüne yapıştırıp onu yere yan şekilde devirdi. "Sen kimin karısını takip ediyorsun amın oğlu?" diye hırlayan Kartal, Tunahan'ın yüzüne ardı arkası kesilmeyen yumruklar indirmeye başladı.

"Kartal!" dedim onu durdurma ihtiyacıyla ayaklanıp elimdekileri yere atarak. Kartal beni duymazlıktan geldi ve Tunahan'ı boğazından

kavradı, yüzünü havaya kaldırıp bir yumruk daha indirdi. "Dur!" diye bağırarak kollarımı onun ince beline sarıp onu adamdan uzaklaştırdım. Nefes nefese, burnundan bir boğa gibi soluyarak adama bakarken teninin altındaki tüm damarlar bir ağacın zeminden yukarı fışkıran kökleri gibi dışarı fışkırmıştı.

Onu yatıştırma ihtiyacıyla, "Sakin ol, niyetini ve kim olduğunu öğrendim," diye fısıldadım ama o hâlâ öfkeyle solumaya devam ediyordu. Kapıyı kapatması için İrem'e işarette bulunduğumda hızla kapıyı kapattı ve Kartal'ı kendime doğru çevirerek yüzünü avuçlarımın arasına aldım. "İnsanların içinden panikle ayrılmadın, değil mi?"

Gözlerini dikmiş bana öyle büyük bir öfkeyle bakıyordu ki hissettiği sinirin sadece Tunahan'a değil, aynı zamanda bana da yönelik olduğunu anladım ama yine de onu serbest bırakmadım.

"Ogün, İrem'in her hareketini izlemesi için bu adamı tutmuş," dedim yüzü hâlâ avuçlarımın içindeyken. Altın rengi gözlerinden süzülen öfkenin daha da genişleyerek tüm yüzüne yayıldığını gördüm. Alnındaki damarlar derisini yırtıp dışarı sarkacakmış gibi belirginleşerek yüzünün keskin hatlarını daha da korkutucu bir hâle sokmuştu. "Adamın tek yaptığı İrem'in nerede, kimle olduğunu Ogün'e bildirmek. Başka bir şey yapmadı. Ogün ondan sadece bunu istemiş."

"Neden başına bir şey geldiğinde bunu ilk öğrenmesi gereken kişi benken bunu inatla benden saklıyorsun, Lavin?" diye bağırması duraksamama neden oldu. Gözleri tıpkı bir orman gibi yanıyor, alevler kontrolden çıkmış gibi tüm yüzüne yayılıyordu. "Kendi kafana göre hareket edemezsin! Beni salak mı sanıyorsun? Herifin hâline bak! Onun peşine takılıp onu etkisiz hâle getirmeye çalışacağını bilmiyor muydum ben? Ya sana bir şey olsaydı?"

"Kartal bunlar artık bizim hayatımızda bir rutinden ibaret!" diye bağırdım öfkeyle. Ellerimi yüzünden çektiğimde hızla adama doğru döndüğünü gördüm ama bu defa adama saldırmadı.

"Elini sürdün mü bu kadına?" diye sorduğunda benden bahsettiğini biliyordum. Tunahan korku dolu gözlerle Kartal'a bakarken cevap dahi veremedi. Kartal ona doğru bir adım atıp tehlikeli bir sesle, "Sana bu kadına elini sürdün mü sürmedin mi diyorum lan!" diye bağırdı.

"Hayır," dedi Tunahan hızla. "Görmüyor musun? Beni paketleyip evin ortasına atan o kadındı."

"Düzgün konuş lan onunla!"

"Sorduğun soruyu yanıtladım sadece," dedi Tunahan ürpermiş hâlde.

"Kartal, bağırma faslın sona erdiyse artık sakinleş." Sesim toktu, Kartal omzunun üstünden bana baktı. Yüzümde taş gibi bir ifadesizlikle kocamın gözlerinin içine baktıktan sonra, "Ogün'ün zihni bulanık, mesajlarını gördüm. Yani yaptığın şeyin kesinlikle etki ettiğini, onun bir oyun oynamadığını, zihninin çöktüğünü rahatlıkla söyleyebilirim," dedim. Tunahan neyden bahsettiğimizi anlamıyormuş gibi omzunu kaldırarak çenesinden akan kanı kendi omzuna sildi. Dahil edildiği dramadan hızla uzaklaşmak istediğine emindim. Yerde duran telefonu aldım ve Kartal'a uzattım. Kartal yüzündeki öfke biraz bile kaybolmadan Tunahan ile Ogün'ün mesajlarını okudu. Gözlerini kaldırıp tekrar bana baktığında bu defa öfkeden daha fazlasını, katletme arzusunu görüyordum. Ogün'ün benim hakkımda yazdıklarının Kartal'ın kanını kaynattığını, başını öfkeyle döndürdüğünü, damarlarının intikamla çekilmesine neden olduğunu görebiliyordum.

Gözlerini Tunahan'a çevirdikten sonra, "Kimsin ve necisin? Seni nereden buldu Ogün?" diye sordu, sesi başka bir soruya daha yer olmadığını, soracak sabrı bile olmadığını belli ediyordu.

Tunahan da bunu anlamış gibi, "Eskiden özel güvenlik olarak çalışıyordum. Daha sonrasında işimden kovuldum ve zamanla iyi ücretler karşılığında insanları izleyip onlarla ilgili bilgileri toplamaya başladım. Ogün Bey beni eskiden çalıştığı bir özel güvenliğin yardımıyla bulmuş. Benimle görüşmek istedi ama görüşmeyi yüz yüze yapmak istemiyordu. İnternet üzerinden görüntülü görüşme gerçekleştirdik ve süreci başlattık. Benimle irtibat kurduğu numaraların hiçbiri kendisine ait değildi. Hatta mesajlaştığımız numara da kendisinin değil, bünyesinde olduğu gece kulübünde kullanılan numaralardan biri."

"Amacı belli," dedi Kartal gözlerini kırpmadan. "Bu açığa çıkacak olursa, bunu Sadık Parlak'ın isteği olarak yansıtacak. Aklınca kızına sahip çıktığını gösterecek. Bu yüzden o numaraları kullanıyor olmalı." Gözlerini omzunun üstünden tekrardan bana çevirdi. "Ama kafası o kadar bulanmış hâlde ki mesajlaşmalarının içeriğinin ne kadar tuhaf olduğunu fark etmemiş."

Kapı zili çaldığında tedirgin bir şekilde kapıya ilerledim. Komşuların çıkan hır gürden ve patırtıdan dolayı kontrol ya da şikâyet amaçlı

gelme ihtimalini düşünmek içimdeki paniği besledi ama kapı deliğinden baktığımda gördüğüm kişi komşulardan biri değil, Yunus Emre ile Tuğrul'du. Rahat bir nefes alarak kapıyı araladım ve aralıktan içeri giren ikili, yerde yüzü kan revan içindeki bağlı adamı görünce hayretle birbirlerine, sonra da Kartal'a baktılar.

"Herif buymuş," dedi Kartal. "Lavin tam da düşündüğüm gibi adamı paket yapmış. Kimdir, nedir, necidir, kimi var, kimi yok öğrenelim." Tunahan korkuyla Kartal'a bakarken karşısındaki adamın şakasının olmadığıyla bir kez daha yüzleşiyordu.

"Size yalvarırım ailemi bu işten uzak tutun," dedi can havliyle. "Tek istediğim bu. Ne isterseniz yaparım ama ailemi bu işe bulaştırmayın."

"Bir kız kardeşi ve nişanlısı var," dedim. "Yalan söylemiyorsa tabii."

"Hemen öğreniriz," dedi Yunus, yere eğilip Tunahan'ın kanlı çenesini parmaklarının arasına alarak kafasını kaldırmasını sağladı. "Sonuçta eminim hayatındaki herkesi korumak isteyecek kadar ailesine ve sevdiklerine sadık bir adamdır, değil mi?" Tunahan'ın gözleri doldu, sadece Yunus'a bakarken başını hızlıca salladı. Yunus, "Güzel," diyerek elini adamın ceketinin iç cebine sokup adamın cüzdanını çıkardı. Cüzdanı açmak için doğrulup kalktığında gözleri hâlâ Tunahan'ın gözlerindeydi. Bakışları cüzdana indi, cüzdanın içinden çıkardığı kimliğe uzun uzun baktı.

"Tunahan Şahan," dedi başını sallayarak. "Sahte bir kimliğe benzemiyor ve fotoğraftaki de sensin."

Kartal telefonu havaya kaldırıp, "Kilit ekranındaki kadın da nişanlısı olmalı," dedi. Tunahan'ın korku dolu gözleri Kartal ile Yunus arasında gidip geliyordu. "Şimdi Tunahan Efendi, söyle bakalım, istediklerimizi yapacak mısın?"

Tunahan hiç düşünmeden, "Ne isterseniz yaparım," dediğinde Kartal ve Yunus aynı anda gülümseyip birbirlerine baktılar. İrem hâlâ olayın şokunu atlatamamış gibi bir köşeye pusmuş olan biteni izliyordu.

Tuğrul sırıtarak, "Yakında alışırsın," dedi. "Ben senden sonra geldim ama çoktan eğlenceye adapte oldum." Gözlerini adama çevirdi. "Ben gidip şu herifin bilgilerini, ailesini, tüm yakınlarını teyit edeyim öyleyse?" Tunahan şimdi Tuğrul'a bakıyordu. Tuğrul, "Merak etme, kimseye zarar verecek değilim. Sadece doğru mu söylüyorsun görmek

istiyorum," dedi. "Yanlış yapmadığın sürece korkmanı gerektirecek bir şey yok değil mi ama Tunahancığım? Bu arada bu herifin suçu nedir?"

"İrem'i takip ediyormuş, Ogün tarafından tutulmuş," dedi Kartal sakince ama gözleri hiç de sakin bakmıyordu.

"Aa, seni benim biricik Ogün'üm tuttu demek?" Tuğrul'un yüzünde korkutucu bir sırıtış oluştu. Tunahan ona rahatsızlık duygusunu saklayamadan baktığında karşısındaki adamın da tıpkı Ogün gibi bir kaçık olduğunu düşündüğüne emindim.

Tuğrul elinde kimlikle evden ayrıldığında Yunus ve Kartal adamı salona taşıdılar. İrem'e duşu kullanması için havlu ve temiz kıyafet verdikten sonra salona geçtim. Kartal elinde yarısı dolu viski kadehiyle, gözünü dahi kırpmadan Tunahan'ı izliyordu. Yunus birkaç telefon görüşmesinin ardından, "Eskiden özel güvenlik olarak çalışıyormuş," diyerek Tunahan'ın söylediklerini teyit etmiş oldu.

İrem, üzerinde bana ait kıyafetlerle salona girdiğinde, "Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Kartal elindeki viski kadehini masanın üzerine bıraktıktan sonra, "Bir süre bizimle kalacaksın," dedi, bu karara bir tepki vermeden Kartal'ın gözlerinin içine bakıyordum.

İrem ise benim aksime şaşkınlıkla, "Anlamadım?" diye sordu.

Kartal'ın gözleri Tunahan'a indi. "Bu süreçte Tunahan biz ne istersek onu yapacak, değil mi?"

Tunahan, "Siz nasıl isterseniz," dedi sessizce.

İrem, "Ben burada kalamam," diyerek bana döndüğünde sakince, "Ogün'ün bir sonraki hamlesini kestiremiyoruz. Seni gözümüzün önünden ayırmak çok tehlikeli olabilir. Adam senin intihara meyilli biri olduğuna inanmamız için elinden geleni yapıyor. Bu doğrudan sana zarar vermek için an kolladığını gösterir," dedim. "Kartal haklı, göz önünde olman senin için en iyisi olacak. En azından bir süreliğine."

Yunus, "Haklılar," diyerek bize arka çıktığında İrem umudunu kaybetmiş gibi tekli koltuğa oturup ellerini ıslak saçlarının arasından geçirerek boşluğa bakmaya başladı.

"Sadece birkaç ay öncesine ve şimdiye bakıyorum, dağılmaya başlayan bir hayatın önünde oturmak ne kadar da zormuş," diye fısıldadı. "Doğru sandığım her şeyin aslında koca bir yalandan ibaret olduğunu fark etmek ve yıllarca bir yalanı yaşadığını öğrenmek ne kadar zormuş."

"Bu akşam son kez elinden geleni yapmanı istiyorum," dediğimde kafasını kaldırıp bana baktı. "Kolay olacak demiyorum ama sonunda düzlüğe çıkacaksın."

Tunahan'ın telefonuna gelen bir mesaj, Kartal'ın gözlerini ekrana indirmesine neden oldu. Ekran kilidini kaldırma gereği duymadan panelden okuduğu mesajda her ne gördüyse gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Gözlerini açtığında orada yanan intikam ateşi, zamanın bile söndüremeyeceği büyüklüğe ulaşmıştı.

Kartal planını anlatmaya başladığında akrep üzerinde durduğu sayıyı terk ederek yeni bir sayının üzerindeki yerini aldı.

Zaman önce beni krem rengi, saten bir elbiseyle sardı, açık renk saçlarım dolgun bukleler hâlinde parlak omuzlarımdan aşağı düştü ve boynumun ortasında parlayan yarısı ay, yarısı güneş olan kolyeye yaşananların yansıması düştü. Parfümü sıktım ve havaya püsküren damlalar tenime yapışarak tenimle bütünleşip güzel bir kokunun etrafa yayılmaya başlamasına neden oldu. Bacağımı kaldırıp ayağımı yatağa yasladığımda altımdaki beyaz jartiyerin çorabı, elbisemin yırtmacının açılmasıyla ortaya çıktı. Jartiyer çorabımın girişine bıçağımı yerleştirip ayağımı yatağın üzerinden indirdim ve eğilip topuklu ayakkabılarımı giydim. Siyah kalemle belirginleştirilmiş ağır göz makyajımın içinde gizlenen bal rengi gözlerim aynanın yüzeyinde kayarak yansımama tutundu.

Yüksek topukluların üzerinde zemine emanet bıraktığım tıkırtı sesleriyle odadan çıktım. Kartal holde duvara sabitlenmiş boy aynasının önünde durmuş, gömleğinin manşetlerini düzeltiyordu. Yunus, dudaklarının arasında bir sigarayla mutfağın kapısının pervazına yaslanarak bize baktı.

İrem, eskiden bana ait olan odanın kapısını açıp dışarı çıktığında üzerinde onun için seçtiğim elbiseyi taşıyordu. Dudaklar sessizdi ama gözler hiç olmadığı kadar gürültülüydü. Herkesin gözleri birbirininkinde dolaştı ve kapıya doğru yürümeye başladım. Kapıyı açtığımda artık başlangıcın sonunda, sonun ise tam önünde durduğumuzu biliyordum.

Kartal'ın cipi her şeyin başladığı o mekânın önünde durduğunda karanlık cipin içinde sessizliğe gömülmüş hâlde öylece oturduğumuz o kısa ânı hatırlıyorum. İrem arka koltukta, cam kenarına yaklaşmış,

sessizliğimize eşlik ederek camdan dışarıyı izliyordu. Kafamı çevirip omzumun üstünden pencereden dışarıya baktım ve anıların içinde cipin orada durduğunu gördüm. Karanlığa gizlenmiş cipin içinde iki kişi geleceğe bakıyorlardı ama içinde oldukları geçmişten daha büyük bir karanlığa saplanmak üzere olduklarından henüz haberleri yoktu.

Kartal'ın sesi geçmişin içinden bana ulaştı. *"İrem Naz Parlak. Bizim oraya giriş biletimiz."*

Şimdi burada, bu arabanın içinde, bir zamanlar her şeyi başlatmak için kullanacağımız, giriş bileti olarak gördüğümüz kadınla oturuyorduk ve o kadın da tıpkı bizim gibi her şeyini kaybetmişti.

"Bu gece kulaklarınız her şeyi duysun, gözleriniz her şeyi görsün," dedi Kartal ellerini direksiyondan çekmeden. Bu içinde olduğumuz karanlık sessizliği bozan ilk ve son cümleydi.

İrem hiçbir şey söylemeden kapıyı açtı ve içeriye serin hava doldu. Yavaşça arabadan inip kapıyı kapattıktan sonra mekânın girişine doğru yürümeye başladı. Sanki orada, mekânın hemen girişinde kırmızı mini elbisesiyle geçmişin içindeki İrem duruyor, geleceğin içinden ona doğru yürüyen İrem'e bakıyordu. Geçmişin ağlarını örerek var ettiği İrem'in içinden geçerek ilerlemeye devam eden İrem'in arkasında geçmiş bir kül gibi etrafa dağıldı. Artık o gece gördüğüm şımarık ve güzel kadın yoktu. Bu gece burada kayıplar vermiş, yorgun ve olgunlaşmış bir kadın vardı.

Yorgun bakışlarım İrem mekândan içeri girene dek onu takip etmeyi sürdürdü. Sonunda gözlerimi yavaşça Kartal'a çevirdiğimde Kartal'ın bir sigara yaktığını gördüm. Camı indirdi, serin hava arabanın içini tekrardan doldururken sigarasını yavaşça içmeye başladı.

"Hissediyorum," dedim sessizce. "Bu gece bir şey olacak."

"Ben de öyle," dedi ve sigarasını tekrardan dudaklarının arasına yerleştirdi. Ne düşünüyordu bilmiyordum ama bana kızgın olduğunu hissedebiliyordum.

"Bana kızgın mısın?"

"Bu hayatta elimde kalan tek şeyi, her şeyimi tehlikeye attığın için sana kızgın olup olmadığımı mı soruyorsun?" diye sorarken sesi taştan daha ağırdı ve tenimde dışarıdan gelen serinliği bile bastıracak kadar güçlü bir soğuk hissi yarattı.

"Ben ne yaptığımı biliyordum, Kartal."

"Bunun açıklaması bu olamaz, Lavin. Olmamalı. Hepimiz bir şeyi en iyi şekilde yaptığımızı, yapabildiğimizi düşünüyoruz ama hiçbir sik yapabildiğimiz yok. Orada sana bir şey olabilirdi. Karşındaki kişinin niyeti tamamen farklı olabilirdi. Seni yaralayabilirdi. Daha kötüsü ne biliyor musun?" Dönüp bana baktığında gözlerinde öfkeyi değil, bu kez korkuyu gördüm. "Seni kaybedebilirdim."

"Beni öldürebilirdi," dediğimde dişlerini sıktı. Bunu duymaktan hoşlanmadığını görebiliyordum ama bu yola çıkmadan önce her şeyi göze almış olması gerekirdi. Böyle olması gerektiğini savunan o değil miydi? Böylesi bir karanlığa daldığımızda bizi karşılayacak olanın zafer değil, ölüm olması oldukça olasıydı. Bunu biliyor olması gerekirdi.

Gözlerimde her ne gördüyse, "Bana bunu yaşatmaya hakkın yok," dedi.

"Neyi? Ölme ihtimalim mi seni korkutan? Bu yola çıktığımızda bizi bekleyenin ne olduğunu biliyorduk. Yolun sonunda karşılaşacağımız şey eğer ki zafer olmayacaksa, kesinlikle ölüm olacaktı. Bunu zaten biliyorduk, Kartal."

"Kendi ölümünden bu kadar kolay bir şeymiş gibi bahsetmeyi kes!" diye bağırdı öfkeyle.

"Ben yaşanabileceklerden bahsediyorum. Yaşanması da tıpkı yaşanmaması gibi ihtimal dahilinde olacaklardan söz ediyorum. Geleceğin ne getireceğini ikimiz de biliyorduk ama bu yola çıktık."

"O hâlde benim ölümümü de kabul ediyorsun, doğru mu?" diye sorduğunda sorusuna hazırlıksız yakalandığım için donup kaldım. Dudaklarında neredeyse gaddar diyebileceğim bir tebessüm belirdi. "Ne oldu? Bunu duymaktan hoşlanmadın mı? Ölümsüz değilim, Lavin. Senin de dediğin gibi, geleceğin ne getireceğini bilemezdik ama getirebileceği her şeyi göze alarak bu yola çıktık." Yüzünü yüzüme yaklaştırıp öfkeyle, "Değil mi?" diye sordu. Onun olmadığı bir hayat düşünemiyordum. Eğer ölseydim bile artık içinde olmadığım bu hayatın onsuz devam etme ihtimali bana korkutucu geliyordu. Kartal sonsuza dek yaşaması gereken biriydi benim gözümde. Bu sarsıcı duygu birdenbire ellerimin titremeye başlamasına neden oldu.

"Kes şunu," dedim sertçe.

"Beni yüzleştirip durduğun gerçek sana biraz olsun dokununca nasıl da çileden çıkıyorsun, değil mi?" diye sordu tekrardan, sesi hâlâ

gaddardı. Öfkeyle ve adını duyamadığım bambaşka duygularla gözlerinin içine baktığımda dişlerini sıktı. "Bir daha aptalca bir hamle yapmayacaksın. Yapamadığını düşündüğüm için değil. Yapabileceğini biliyorum ama göze alamam, anlıyor musun? Seni de kaybetmeyi göze alamam!"

Sessizlik ruhumun derinliklerine çökmüştü ve ben o sessizlikle uzun bir ömür yaşamıştım. Şimdi sessizlik bir sis gibi yükselerek boğazıma doluyor, konuşmadığım her kelime için beni biraz daha boğuyordu. Yine de ağzımı açıp tek kelime etmeden gözlerimi ön cama çevirdim. Aniden çenemi kavrayıp yüzümü ona doğru çevirdi, dokunuşundan kurtulmak için elini ittim ama o dokunuştan kurtulamadım.

"Kes şunu!" dedim can havliyle.

"Bak bana!"

"Kes şunu!" diye bağırdım yüzüne doğru.

Bir an durdu, uzun uzun gözlerime bakarken çenemi kavramaya devam ediyordu. Titreyen ellerimi kucağıma koyup uzun tırnaklarımı avuç içlerime sapladım.

"Gördün mü?" diye sordu. "Beni sana sadece dokunan bu ihtimalin koynuna sokuyorsun."

Gözlerimin dolacağını hissettiğimde bakışlarımı onun altın rengi gözlerinden uzaklaştırmak istedim. Burnum yanıyor, genzime hissetmekten korktuğum her şey sanki içindeymişim gibi hızla doluyordu. Çenemi tutuşu gevşedi ama yine de bırakmadı. Gözlerimi kaçırdığımı gördüğünde, "Beni yaşamaktan korktuğun her şeyin içine bırakıp gideyim deme," dedi. "Yaparsan, kalmak için uğraşmam, yaparsan kalmak için bir nedenim kalmaz, yaparsan bu dünyada kalmam."

Onun artık nefes almadığı düşüncesi beni dehşete düşürünce gözlerinin içine sarsılan bir ifadeyle baktım.

"Beni anladın mı?" diye sordu sessizce.

Uzun uzun o gözlerde kaybolduktan sonra, bir gün o gözleri yeniden görmeme ihtimalinden korkarak, "Anladım," diye fısıldadım.

"Güzel," diyerek çenemi yavaşça serbest bırakıp yanağımı okşadı. "Şimdi doldurma o güzel gözlerini. Makyajın bozulacak." Burnumu çekip bakışlarımı farklı bir yöne çevirdiğimde, "Gecenin sonunda makyajını bozan kişi olma şerefinden alıkoyulmak istemem," diye mırıldandı. Beni sakinleştirmek, hatta neşelendirmek için bunu söylediğini

bilsem de gülümseyemedim. Tek yaptığım sessizce ön camdan dışarıyı izlemek oldu. Yavaşça arabanın kapısını açıp dışarı çıktığımda o da çıktı ve elindeki sigarayı kenara fırlattıktan sonra bana doğru yürümeye başladı.

Bu gece, bu kulüp küllerinden doğacaktı. Belki de yeniden yakıp insanları küle döndürmek için ayağa kalkacaktı. Bilmiyordum. Kartal'ın büyük eli belimdeki yerini aldı ve kulübün kapısından içeri girdim.

Gece başladı.

İçeride jet sosyetenin gençleri, ünlü isimler, akademide görmeye alışkın olduğumuz yüzler vardı. Her şey eskisi gibi görünse de kulübün içindeki atmosferin eskisi gibi olmadığını hissedebiliyordum. Çalışanların gözlerinde hâlâ yas vardı, sanki Sadık Parlak'ın ölümü duvarlara sızmış, yanıp sönen ışıkların bile rengini soldurmuştu. Ceyda'nın her zaman olduğu masanın önünde şimdi yalnızca diğerleri vardı.

Ceyda'nın üzerinden suların damladığı cansız vücudu orada, Berra'nın hemen arkasından bana bakıyordu ama onu benden başka gören kimse yoktu. Gözümü açıp kapattığımda görüntü kayboldu ama ayak bastığım zeminde hâlâ o bedenden damlayan sular varmış gibi hissediyordum.

Emir beni yanağımdan öpüp geri çekildikten sonra Kartal ile tokalaştı. Berra, artık bu gruba ait hissetmiyormuş gibi sessiz olsa da gözlerinde bana karşı daha önce görmediğim türden bir anlayış vardı. Artık bu plana sadece hayatını kurtarmak için değil, aynı zamanda geçmişte yaşanmış bir trajediye duyduğu üzüntü yüzünden destek olmak için de sadık kalacak gibiydi.

Çalışanların İrem'in etrafını sarmış, ona anlayışla ve saygıyla yaklaşırken aynı zamanda iyi dileklerini ilettiklerini gördüm. Yayılan müziğin ve duvarları sıyırıp geçen ışığın arasında gözlerim Ogün'ü arıyordu ama hâlâ burada değildi.

Berra nefes almakta zorlanıyormuş gibi, "O şeytanı gördüğümde nasıl bir tepki vermeliyim bilmiyorum," dedi. Yüksek müziğe rağmen onu duyduğum için bakışlarım yüzüne çevrildi.

Cenk, elini Berra'nın beline koyup onu masanın önüne iyice çekerek, "Ona karşı her zamanki gibi davranmak zorundasın," dedi.

Berra, "O bir canavar," dedi ama sonra sessizleşip başını sallayarak gözlerini masaya indirdi.

Gözlerim ışıkların içinden geçerek mekânın diğer ucuna dokunduğunda Ogün'ün kayan ışıkların altında bana baktığını gördüm. Ürkütücü bakışları doğrudan bana saplıydı. Dudaklarımdaki hareketsizlik, birbirimize bakmaya devam ettiğimiz o küçük anda bir an olsun kırılmadı. En sevdiğim insanı elimden alan canavara bakarken içimde uyanalı epey zaman olmuş o canavar da gözlerini kaldırdı ve iki canavar birbiriyle göz göze geldi. Sonunda gülümsedim. Ona gülümsediğim an dudaklarına yerleşen o düz çizgi yavaşça bükülerek gerçek bir gülümsemeye dönüştü. Benim ona sunduğum ne kadar sahteyse, o bana o kadar içten gülümsedi. Gözlerinin altı uykusuz geceler geçirdiğini gösterir gibi çökmüş, içindeki karanlık derisinin yüzeyine sızarak göz altlarına toplanmıştı sanki. Elimi havaya kaldırıp ona doğru salladığımda masadaki herkesin bakışları ona çevrildi. Her zamanki gibi özenli görünmüyordu, aksine oldukça dağınıktı ama yine de her şeyin yolunda gittiğini kanıtlamak ister gibi kıyafeti için çabalamış olmalıydı. Berra'nın ona bakarken gerildiğini hissetsem de ifadesi hızlı toparlandı.

Ogün, bize doğru yürümeye başlamadan önce pistin sol tarafında kalan kalabalığa baktı. İrem'i içine alan çalışan topluluğunu gördüğünde bakışlarının değişmeye başladığını fark ettim. Artık saklamak için maskeler taktığı esas sureti, kanına karışan ilaçların etkisiyle olsa gerek doğrudan dışarı vuruyordu. Eline alıp yüzüne doğrulttuğu hiçbir maske, hislerini açığa vurmasını engelleyemiyordu. Her bir maske, Kartal Alaşan'ın dokunuşlarıyla cam gibi parçalanıp tuz buz olmuştu ama Ogün bunun farkında bile değildi.

Çok uzun süre bir dosta değil de bir düşmana bakar gibi İrem'e baktıktan sonra ağır adımlarla bize doğru yürümeye devam etti. Sosyeteden ünlü bir isim ona selam verdi ama adamı fark etmedi bile. Adam arkasından tuhaf tuhaf bakarken o bize doğru yürümeye devam ediyordu. Hepimize selam verdikten sonra Kartal'a bakıp gülümsedi. Sanki Kartal, tüm bu kalabalığın ortasında güvenebileceği, ona huzur veren tek insandı. Bana baktığında ise gözlerinde karanlık bir tutku vardı ve bu tutkuyu görenin sadece ben olmadığımı biliyordum.

"İrem neden orada?" diye sorarak kalabalığa baktı.

"Çalışanların taziyelerini kabul ediyor," dedi Emir. "Sen nerelerdesin? Akademiye gelmiyorsun."

Ogün bir an düşmanca bir bakış takınarak Emir'e baktı, ardından bakışları yumuşadı ve "Biraz tatil yapmak istediğimi belirttim, sağ olsunlar bunu benim için zorlaştırmadılar. Sadık amcanın ölümünden sonra kendimi işe verebilecek durumda hissetmiyordum," diye yalan söyledi. Oysa kurul onun tuhaf hâlleri yüzünden endişe duyarak ona zorunlu bir şekilde izin vermiş, deyim yerindeyse onu akademiden uzaklaştırmışlardı.

"Sadık amcanın ölümü İrem'den sonra en çok seni etkiledi tabii," dedi Suphi, öyle ifadesiz bir yüzle söylemişti ki bunu, altında yatan nefreti hissetmiştim ama Ogün, Suphi'nin her zamanki ifadesizliği takındığını düşünmüştü. Oysa artık ona yöneltilen her cümlede, her bakışta sadece nefret olacaktı. İnsanlar ona baktığında bir insan değil, kabuğun altında gizlemek için uğraş verse de gizleyemediği korkunç bir canavar görecekti.

"Etkiledi, etkilemez olur mu hiç? Geceleri onu rüyamda görüyorum," dedi Ogün. Bir an bunun yalan değil, gerçek olduğunu düşündüm. Sadık Parlak onu uykularında rahat bırakmıyor, kâbuslarını süslüyor olmalıydı. Yorgun bakışlarını masadaki içkilere indirdi, içki bardaklarından birine uzanıp içkiyi fondipledikten sonra bakışlarını İrem'e çevirdi. "Hatta geçen gece rüyamda onu teselli ettim. İrem'i çok özlediğini söyleyip ağladı ve ben de bir gün yeniden kavuşacaklarını söyledim. Bunu duyunca daha şiddetli, tıpkı bir çocuk gibi ağladı." Söylediği şey, masadaki herkesin kanını dondurmaya yetti. Emir'in bakışlarının Kartal'a dokunduğunu gördüm. Berra ise sessizce önündeki masaya bakarken ayakta durmakta güçlük çekiyor gibi görünüyordu. "Kızını çok özlüyor olmalı, kızı onun her şeyiydi. Neyse ki ben buradayım ve İrem'i son nefesini verene kadar koruyacağım." Pervasızca kurduğu son cümle, Cenk'in bile ürpermesine neden oldu. İlacın onun karanlık zihnini böylesine savunmasız bırakması inanılmazdı ama Kartal zaten bunu bekliyormuş gibi tepkisiz gözlerle ona bakıyordu.

Cenk şakayla karışık, "Eğer sen İrem'den önce ölecek olursan söz veriyorum onu ben koruyacağım," dediğinde, Cenk'in şakası, Ogün'ün kaşlarını çatarak Cenk'e bakmasına neden oldu. Gözlerindeki ifade doğrudan ölümü reddeder cinstendi. Sanki ölecek olan ilk ismin İrem olduğunu biliyor, bunu âdeta bakışlarıyla haykırıyordu. Cenk masaya

doğru eğilip, "Ne oldu canım?" diye sordu gözlerini Ogün'e dikerek. "Neden öyle bakıyorsun? Şaka yapıyordum sadece."

"Konu İrem'i korumak olunca hep öyle o," dedi Suphi.

Ogün, "Evet," diyerek Suphi'ye arka çıkarken hâlâ Cenk'in gözlerinin içine bakıyordu. "Sadık amcam İrem'i bana emanet etti. Ben varken başkasının korumasına ihtiyacı yok."

Cenk gözlerini kısıp doğruldu, nahoş bir kahkaha attıktan sonra, "Aman Ogün, bir gün İrem evlenmeye karar verdiğinde evleneceği adam senden korksun valla," diye takıldı. Ogün eskiden olsa bu söylenene kesin öfkelenirdi ama bu kez umursamaz bir şekilde elindeki boş içki bardağını masaya koyarak tekrar İrem'in olduğu yöne döndü. Keskin bakışları İrem'i bir avcı gibi izliyordu. Bunu fark eden sadece ben değildim, masadaki herkes fark etmişti.

"Akademiye ne zaman döneceksin?" diyerek dikkatini İrem'den uzaklaştırmaya çalıştım.

Bakışları hızla bana döndü, birkaç saniye bekledikten sonra, "Bilmiyorum," dedi. "Henüz ciddi bir yas sürecindeyim. Bu kaybı kolay atlatabileceğimi sanmıyorum. Hâlimi görmediniz mi? Aklım bir karış havadaydı ve geçen sefer okulda resmen rezil oldum." Zihninin ona oynadığı oyunların önüne yası koyarak bizi kandırmaya çalışması hiçbir şey ifade etmiyordu ama elbette o bunu bilmiyordu.

Kartal, Ogün'e güç vermek istiyor gibi omzunu sıkarak, "Ne zaman hazır hissedersen o zaman dön, birader," dedi sanki onu anlıyormuş gibi. Ogün duraksadı, Kartal'a yaşattıklarıyla bir kez daha yüzleşiyormuş gibi boşluğa düşen gözlerinde büyüyen karmaşayı izledim. Ne hissediyordu? Kartal onunla acısını paylaşmak istiyor gibi ona destek verdiğinde gerçekten ne kadar korkunç biri olduğuyla tekrar tekrar yüzleşmek ona nasıl hissettiriyordu? Kafasını kaldırıp Kartal'ın gözlerine baktığında masadaki sessizliği bölen kulübün duvarlarını inleten müziğin sesiydi.

"İyi ki varsın," dedi ve bunu gerçekten içten söylediğini fark etmek midemi bulandırdı. Eminim Kartal'ın da midesini bulandırıyordu.

Kartal, "Bu süreçte ne zaman ihtiyacın olursa buradayım, unutma," dedi.

Ogün sessizce Kartal'ın gözlerinin içine baktı. Hiçbir şey söylemeden çok şey söylüyordu ve Kartal söylenen her şeyi kelimelere dökülmemiş dahi olsa duyuyor, görüyordu.

Pistin üzerinde kayan ışıklardan biri hareketini durdurup pistin ortasında parladığında bir mikrofondan yükselen rahatsız edici ses kulaklarıma doldu. Bakışlarımız piste çevrildiğinde İrem'in elinde bir mikrofonla pistin ortasında dikildiğini gördük.

"Bu gece burada olduğunuz için teşekkür ederim," diyerek söze giren İrem, o ışığın altındayken bana onu ilk gördüğüm günden birkaç yıl daha yaşlı göründü. Küçük bir kız çocuğu olarak girdiği bir gecenin içinden sırtına yaşadığı her şeyi yük olarak almış olgun, genç bir kadın olarak çıkmıştı. Ona bakan herkesin bu köklü değişimi gördüğüne emindim. Herkes elindeki kokteylleri masanın üzerine bırakıp bu genç vârisin sözlerini dinlemek adına gözlerini piste çevirdi. "Babamın binlerce emekle, gecesini gündüzüne katarak, bazen benden, hatta kendisinden bile uzaklaşarak kurduğu bu gece kulübünde aslında sadece onun değil, herkesin emeği var. Ve bugün burada ne yazık ki her şeye rağmen partinin devam etmesini söyleyen o adam yok. O adam geriye sadece bu ismi ve küçük kızını bıraktı."

Karanlığa gömülen masalardan ona dokunan her gözün dolduğunu biliyordum. Sadece Ogün olduğu yerde kıpırtısız ve duygusuz gözlerle onu izliyordu.

"Sanıyordum ki Sadık Parlak'ın partinin devam etmesini söylemediği sürece parti bir daha devam etmez, bu kulübün ışıkları bir daha yanmaz, ben bir daha gülümsemem." Gülümserken dolan gözlerinden akan gözyaşının çenesine kadar ulaştığını gördüm. "Ama bugün buradayım, ışıklar hâlâ yanıyor, babam bir daha bu kapıdan içeri ayak basmayacak ve ben onun tek vârisi olarak her gece size bunu söylemek için burada, ait olduğum ve bana ait olan bu yerde olacağım." Ogün'ün donup kaldığını fark ettim. İrem gülümseyerek önce bana, ardından Ogün'e baktı ve o cümleyi kurdu: "Parti devam ediyor."

Bir alkış tufanıyla birlikte ışıklar hızla dönmeye başladı. İrem, elindeki mikrofonu kenarındaki düğmeye basarak kapatıp sırtını piste döndüğünde Ogün, "Bu ne demek oluyor?" diye fısıldadı.

"Görünen o ki Gecenin Kralı giderken arkasında Gecenin Kraliçesini bıraktı," diyen kişi Emir'di. "İrem, mekânı tüm şubeleriyle birlikte tamamen devralıyor."

Ogün duyduğu şey karşısında kaşlarını çatıp Emir'e baktı. "İrem bir gece kulübünü yönetmekten ne anlar?" diye sordu pasif bir öfkeyle.

Emir, gözlerini Ogün'ün yeşil gözlerinden çekmeden, "Demek ki anlıyormuş, baksana tüm çalışanlar ona saygıyla yaklaşıp etrafında pervane oluyor," dedi ve çenesiyle İrem'i işaret etti. Emir haklıydı, gerçekten de mekândaki tüm çalışanlar İrem'in etrafını sarmış, yüzlerinde bu karardan son derece memnun bir ifadeyle onu tebrik etmeye başlamışlardı. Ücretsiz kokteyl dağıtımı başladığında Ogün hâlâ olanları idrak edemiyor gibi çalışanlarla kaynaşmaya devam eden İrem'i izliyordu.

"Sen abisi olarak onu tüm kararlarında desteklemeye devam edeceksin, eminim," dedi Kartal içtenlikle. Onun bu kadar profesyonel bir şekilde bu oyunu oynuyor olması içimdeki hayranlık hissini büyütürken gözlerimi Ogün'den ayırmadım. Dişlerini sıktığı belli olmasın diye farklı bir yöne baksa da profilinden olan biten her şeyi görebiliyordum. Hissettiği her şeyi dışarı vurduğunun farkında olsaydı eminim evden dışarı adımını atmazdı.

Ogün, "O bir mekânı işletmekten ne anlasın?" diye sorarak Kartal'a doğru döndü. "Bu delilik. Bu karar, Sadık amcamın bin bir emekle inşa ettiği bu krallığın çöküşü demek."

Kartal sakince, "Ne demek istiyorsun?" diye sorunca Ogün fazla düşmanca davrandığını fark etmiş olacak ki gözlerini kaçırdı.

"İrem'i çok seviyorum ama günün sonunda o hâlâ küçük bir kız çocuğu sayılır. Böylesi bir imparatorluğu ona bırakmak demek, hissedeceği güç zehirlenmesi sonucu her şeyi berbat edeceği anlamına gelir. Bu kadar köklü, zincirlere ayrılmış bir mekânın sorumluluğunu henüz yirmilerinin başında bir kıza mı bırakacağım?"

"Bırakacağım derken?" diye sordu Cenk tek kaşını kaldırarak. "Farkındaysan bu imparatorluk o kızın babasına aitti canım."

"Zamanı geldiğinde bu imparatorluğun sahibi yine o olacak," dedi Ogün. "Ama o gün gelene dek onun yerine her şeyi ben idare etmeli, Sadık amcamın anısına sahip çıkmalıyım."

"Hangi vasıfla?" diye sordu Cenk.

İçimden, onu öldüren adam olma vasfıyla mı, diye sorsam da dışım öyle sessizdi ki sadece olan biteni izliyordum.

"Onun manevi oğlu olmam vasfıyla, Cenk!" dedi Ogün sertçe. "Bu karar kabul edilemez."

"Kimse senden kabul beklemiyor, şekerim. Karar verilmiş, vâris çoktan mekânı devralmış," dedi Cenk alayla.

Ogün, Cenk'in gözlerine daha önce görmediğim büyüklükte bir düşmanlıkla baktı ama Cenk, onun gerçek yüzünü biliyor olmasına rağmen geri adım atmadı, korkmadı, ona alaycı bir ifade takınarak bakmaya devam etti.

"İrem'i bu kararından döndürmem gerek çünkü ikinci bir çöküşü kaldıramaz. O hayatı boyunca el bebek gül bebek yetiştirildi," diyerek sessizliğe gömülen Ogün'e karşı taraftan herhangi bir yanıt gelmedi. Ortam iyiden iyiye gerilmişken, İrem elinde bir kokteyl ile masaya geldi.

"Ne kaynatıyorsunuz?" diye sorarken yüzünde buruk bir tebessüm vardı. Ogün ona bakmayı reddeder gibi gözlerini mekânda dolaştırırken İrem'in buz mavisi gözleri düşmanına dokundu. "Nerelerdesin sen kaçak?" diye sordu zayıf bir sesle. Ogün, İrem ona dokunduğunda cehennem ateşi tenine dökülmüş gibi irkilerek aniden İrem'e dönünce verdiği ağır tepki masadaki tüm gözlerin birbirlerinde dolaşmasına neden oldu. İrem ellerini havaya kaldırarak, "Ne oldu?" diye sorup güldü.

"Az önceki maskaralık da neyin nesiydi, İrem?" diye soran Ogün'ün sesinden içinde tutamadığı fırtınanın büyüklüğü yansıyordu. İrem anlamamış gibi yaparak kaşlarını çattı. "Sen böyle bir şeyin altından kalkabileceğine mi inanıyorsun? Babanın elleriyle koyduğu her taşı bir bir yıkacaksın, öyle mi?"

İrem, "Ne diyorsun sen?" diye sorarken kaşlarını çatmıştı.

"Az önceki gösterinin nedeni neydi diyorum sana, anlamıyorsun galiba? Acı çektiğini ve yas tuttuğunu biliyorum ama hissettiklerinin seni yanlış yönlendirip hata kombosuna yol açacak kararlar verdirmesine izin veremem! Sen mekân yönetmekten ne anlarsın?"

"Benim olanı aldım, bunda büyütülecek ne var?"

"Senin olan mı? Burası babana ait, sana değil."

"Soyadı Parlak olan tek kişi ben kaldığıma göre evet, burası artık bana ait, Ogün."

Birbirlerine uzun uzun baktılar. "Şımarıklık yapacaksın öyle mi?" diye soran Ogün'ün sorusu, İrem'in çenesindeki kasların gerilmesine neden oldu.

"Şımarıklık derken? Mekânı öylece bırakacak değilim, değil mi? Babamın anısına ve emeğine sahip çıkmam gerekiyor."

Ogün'ü "Ben ne güne duruyorum?" diye bağırmasıyla İrem bir adım geri çekilip gözü dönmüş gibi ona bakan adama sakince baktı ama korkunun ve nefretin göğsünde usul usul büyüdüğünü hissedebiliyordum.

"Sen her zaman babam için de benim için de çok önemlisin. Elbette bu süreçte yanımda olacaksın."

"Ben daha çok beni karşına aldığını görüyorum buradan bakınca," dedi Ogün.

"Öyle mi? Söylesene, günlerdir neredesin o hâlde? Mekân tadilattayken neredeydin? Günlerdir kilit vurulmuş bu kapının arkasında koca bir sessizlik varken neredeydin?" diye sordu İrem sertçe. "Buradaki çalışanlarımız olmasaydı geri dönebilir miydik zannediyorsun sen? Tüm bunlar olurken burada olmayan biri olarak konuşmaya en son senin hakkın var."

Ogün öfkeyle, "Yas tutuyordum!" diye bağırınca, "Gidip yas tutmaya devam edebilirsin, ben babamın emanetini yaşatacağım," dedi İrem sertçe. "Sakın bir daha karşında on yaşındaki İrem varmış gibi bana sesini yükselteyim deme."

Ogün tam bir şey söyleyecekti ki Kartal, Ogün'ü durdurup onu masadan uzaklaştırdı. İrem elindeki kokteyli masaya sertçe bırakırken, "Cani orospu çocuğu," diye fısıldadı. "Karşıma geçip konuşabilecek yüzü bulmasını geçtim, bir de mekân üzerinde hak iddia ediyor. Hasta piç kurusu."

Berra üzgün gözlerle İrem'e baktı, ardından düşmanca bakışları masadan uzaklaştırılan Ogün'e kaydı. "İrem, bence ondan uzak dur," dedi sessizce. "Onun gözlerinde doğrudan sana yöneltilmiş nefreti gördüm."

İrem buna bir cevap vermedi, burnundan soluyarak masaya bakıyordu.

Suphi, "Hareketleri çok tuhaf," dediğinde kafamı çevirip Suphi'ye baktım. Sakin gözlerle Ogün'ü izliyordu. O gece onlarla birlikte o eve

gömdüğümüz sırrı fısıldadı "Sanırım verilen ilaç gerçekten işe yarıyor. Bu şekilde daha ne kadar devam edebilir bilmiyorum."

Masadaki sessizlik uzunca bir süre yerini korudu.

Sonunda konuşan kişi, "Onunla bir kedinin fareyle oynadığı gibi oynamak için sabırsızlanıyorum," diyen Cenk'ti, gözlerini kısmış, renkli gözlerine karanlık yayılmıştı.

Herkesin istediği buydu, herkes onun yok oluşuna şahit olmak istiyordu. Ne tuhaftı, bir zamanlar bu masanın etrafında toplanmış herkes onun dostu, benim potansiyel düşmanımdı ama şimdi her biriyle dost olmuştum ve dostlarımın tek düşmanı oydu.

"Bu gece nasıl bir yol izleyeceğinizi biliyorsunuz değil mi?" diye sordum kocamı ve onun can düşmanını izlerken.

"Her saniyesinden keyif alacağım," dedi Cenk.

"Masaya dönüyorlar," diyen Berra elindeki kokteylin pipetini dudaklarına götürerek önüne döndü.

Kartal, "Abi kardeş arasında olur böyle gerilimler," diyerek Ogün'ü masanın önüne ittiğinde altın rengi gözleri Cenk'in gözleriyle buluştu. Cenk'in dudaklarındaki zalim gülümseme bir yanıp bir söndü ve "Bu konular ikinize özel, oturup sakince konuşun bence," diyerek Ogün'e baktı. "Birbirinizi kırmaya değer mi?"

Ogün sakince, "Haklısınız," dese de İrem'in olduğu tarafa bakmadı. Hediye kokteyller önümüze yerleştirildiğinde ve herkes kokteyline uzandığında Cenk birden kendi önündeki kokteyli yok sayarak Ogün'ün önündeki kadehi aldı. Ogün kaşlarını çatarak ona bakarken biz hiçbir şey görmüyormuşuz gibi kendi aramızda konuşuyor, kokteyllerimizi yudumluyorduk. Kadehi kafasına diken Cenk, yüzünde sinir bozucu bir gülümsemeyle boş kadehi Ogün'ün önüne bıraktı ve kendi kokteylini eline alıp gözlerini Suphi'ye çevirdi.

Ogün, "Bu neydi şimdi?" diye sorduğunda hepimiz aynı anda senkronize bir şekilde ona baktık. "Neden benim önümdekini içiyorsun? Kendi kokteyline dokunmadın bile."

Cenk bir sağına, bir soluna baktıktan sonra aklı karışmış gibi kaşlarını çatarak, "Anlamadım?" diye sordu.

"Benim önümdeki kokteyli alıp içtin," dedi Ogün. "Neyini anlamadın, Cenk?"

Cenk yüzünü buruşturup, "Ne saçmalıyorsun be sen?" diye çıkıştığında Suphi de "Kendi kokteylini bile içmedi, seninkini neden içsin?" diye sordu Ogün'e.

"Siz benimle dalga mı geçiyorsunuz?" Ogün bir Suphi'ye, bir Cenk'e baktıktan sonra gözlerini Kartal'a çevirdi. Ondan yardım ister gibi gözlerinin içine bakarak, "Yaptığını görmedin mi?" diye sordu.

Kartal kaşlarını kaldırıp, "Ogün az önce kokteylini kafaya diken sendin," dedi. Ogün'ün yüzü kireç gibi oldu, önündeki boş bardağa, ardından Kartal'a baktı.

Cenk avuçlarını birbirine vurup alkışlarken, "Ogün bugün herkes onun hakkını yiyor sanıyor," diye dalga geçti.

Ogün öfkeyle, "Ne diyorsun lan sen?" diyerek Cenk'e atıldığında önümüzdeki masa hızla yana doğru devrilip yere düştü. Berra çığlık atarak geri çekilmiş, İrem kayıtsız gözlerle yere düşüp parçalanan kadehleri izlemişti. Tüm gözler bir anlığına yere devrilen masaya çevrildi, Ogün ona dokunan bakışları hissedince bocalamış gibi geri çekilip Cenk'in gözlerinin içine baktı.

"Sadece şaka yapıyordum," diyen Ogün'ün kolları boşluğa düştü. Yeniden akın eden o karmaşanın onu ele geçirdiğini gördüm. Bir mezar kazmak, hissettiği karmaşa son bulana dek kendini o mezarın içine yerleştirerek gözden kaybolmak istiyor olmalıydı. Evet, onu bekleyen bir mezar çukuru vardı ama o çukura girdiğinde bir daha var olması imkânsız olacaktı. Yok oluşunu izlemek bana düşündüğümden daha büyük bir keyif veriyordu ve peşime takılıp yere düşen gölgemin formunu alan karanlığın gitgide daha da büyüyerek ruhumu ele geçirdiğini hissediyordum.

"Şakalarına dikkat et, Ogün," dedi Suphi düşmanca bir sesle. "Bir daha Cenk'e böyle bir şaka yapacak olursan, benim vereceğim tepki şakadan oldukça uzak olur, haberin olsun."

Ogün her şeyin kendi hatası olduğunu düşünüyor olmalıydı. Oysa sistemini ele geçirip zaten bozuk olan ruhunu daha da bozan ilaçtan bihaberdi. Onun gibi bir canavar için bile zihninde meydana gelen bu karmaşa korkunç hissettiriyor olmalıydı. Ogün, "Sadece şakaydı," diye tekrarlarken dalgındı. Sessizce bize sırtını döndü ve hızlı adımlarla mekânın arka kapısına doğru yürümeye başladı.

"Kendi kafasının içinde sıkışmış gibi hissediyor olmalı," dedi Cenk arkasından bakarken. Ardından gözlerini Suphi'ye çevirdi. "Ne güzel korursun beni öyle sen Suphiçocuk, kalbimi bıraktım."

İrem, "Nasıl saldırganlaştığını gördünüz mü?" diye sorarken kokteylini dudaklarına götürüyordu. Bir yudum aldıktan hemen sonra kaşlarını çattı. "İçindeki zehri saklayamayacak kadar kendini kaybetmek üzere. En başından beri babamın tahtında gözü olduğunu nasıl anlamadım ki? Nasıl böyle korkunç olabildiğini aklım hâlâ almıyor. Hangi pislik canına kıydığı birinin var ettiği şeyleri almak, onların sahibi olmak ister?" Sorduğu her soruyu bize değil de kendi kendisine yöneltiyor gibiydi. Hissettiklerinin içinde patlamaya hazır bir volkan olup iki göğsünün arasındaki boşluktan taşmaya başladığını biliyordum.

Kartal'ın bakışlarının bana dokunduğunu hissettiğim an İrem'in üzerindeki gözlerimi ona çevirdim. Çenesiyle arka kapıyı işaret etti. Diğerleri konu hakkında konuşmaya kaldıkları yerden devam ederlerken Kartal ile birlikte mekânın arka kapısına doğru yürümeye başladık.

"Bu gece ona bir doz daha verecektim ama geceye damgasını vuracak daha korkunç bir şey yapmasını istemiyorum. İrem'in psikolojisini yeterince çökertti, kızın bir de sosyetenin diline düşmesine neden olmasın," dedi Kartal hemen yanımda ilerlerken.

İçimdeki uğursuz his gitgide daha da büyürken sessizliğimi korudum. Mekânın arka kapısını açıp dışarı çıktığımızda Ogün'ün çöp konteynerinin karşısındaki duvara yaslanmış sigara içtiğini gördüm. Kapının açıldığını bile duymadı, kendi zihnine gömülmüş, bedenini ve zihnini dış dünyaya tamamen kapatmıştı. Kartal önüme geçip beni arkasında bırakarak ona doğru yürüdü. Gözlerinde şu ânı ve geçmişi zar zor ayırdığını gösteren bir ifadeyle kafasını kaldırıp Kartal'a baktığında gözüme hiç olmadığı kadar savunmasız görünmüştü. Yıkılan bir zihnin ortasında oturmuş, eline geçen her şeyi kurtarmaya çalışıyordu ama yıkılan zihninin altında kalmasına çok bir şey kalmamıştı.

Kartal, "İçeride ne oldu öyle?" diye sorarken cebinden sigara paketini çıkarıyordu.

Kafasını iki yana salladı, başta söyleyip söylememek konusunda kararsız olduğunu düşündüm ama sonunda, "Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Bu aralar kafamın içinde olan biten hiçbir şeyi durduramıyorum."

Cebinden çıkardığı çakmağı Kartal'a uzattı. Kartal çakmağı alıp sigarasını yaktıktan ve dumanı içine çektikten sonra çakmağı ona geri uzattı. "Yaşananlar ağır şeylerdi," diye söze girdi, iki parmağının arasında tuttuğu sigarayı aşağı indirip Ogün'e daha dikkatli gözlerle baktı. "İnsanlar onlar için çok şey ifade eden birini kaybettiklerinde böyle hissederler."

Ogün, Kartal'ın yumruğu göğsüne inmiş gibi uzun uzun Kartal'ın gözlerinin içine baktı ve beni olduğum yere mıhlayan o soruyu sordu. "Sen böyle mi hissetmiştin?"

Kartal'ın sigarayı kavrayan parmaklarının beyazlayana dek sıkılaştığını fark ettim. Derin bir nefes aldıktan sonra, "Belki bir gün ben de sana hikâyemi anlatırım. Ama önceliğin kendi hislerin olmalı," dedi. Bu anlayışlı dost maskesi yüzüne öyle iyi yapışmıştı ki bazı anlarda ben bile Kartal'ın rol yaptığını anlayamıyordum. "Atlatamayacağını düşündüğün kadar ağır geliyorsa, belki de bir destek almalısın. İrem'in de senin de bu süreçte desteğe ihtiyaç duyduğunuzu düşünüyorum."

İrem ismini duymak, Ogün'ün damarının üzerine bıçak dayamışız gibi gergin bir şekilde solumasına neden oldu. Bir süre boşluğa baktı, ardından gözlerini yeniden Kartal'a çevirdi ve "İrem'in böyle bir psikolojideyken işleri devralmasını doğru bulmuyorum," dedi. "Asıl destek alması gereken İrem çünkü canına susamış gibi davranıyor." Kartal'ın duraksadığını gördüğünde yeni bir yalan dilinde örülerek önümüze döküldü. "Bir süredir ona bir şey olmasından korktuğum için onu izletiyorum," dedi ve bir gün onu izlettiği ortaya çıkarsa sağlam bir sebep sunabilmek için bunu bizimle paylaştığını saniyesinde anladım. "Davranışlarındaki tuhaflık bana rapor ediliyor. Onun oldukça karamsar, içe dönük hareket ettiğini öğrendim. Hatta iki gün önce uyuşturucu satın almak için bir torbacıyla yüz yüze görüşmüş. Elbette elimden geldiğince buna engel olmaya çalıştım çünkü onun acısını unutmak için uyuşturucu batağına saplanmasını istemiyorum." Sakin, tane tane kurduğu cümlelerin ipini sıkıca tutuyor, açık vermemek için gerçekten takdire şayan bir çaba sergiliyordu. "Fakat elbet gözden kaçırdığım bir an olacak, bundan korkuyorum. Kendine zarar vermesinden korktuğum kadar, madde kullanmaya başlamasından da korkuyorum. Onun çocukluğundan beri hiçbir zaman dur noktası olmadı."

Öfke içime batıp derinlerime ulaşan bir kıymık gibiydi.

"Onu izlettiğini fark edecek olursa kıyameti koparır," dedi Kartal.

"Biliyorum ama elimden onu korumak için başka hiçbir şey gelmiyor. Bana karşı ne kadar saldırgan ve düşmanca olduğunu görmedin mi? Sırf beni öfkelendirmek için sahneye çıkıp şovunu yaptı."

"Seni neden bu şekilde kızdırmak istesin ki?" diye sordum.

Ogün'ün yeşil gözleri gözlerime saplandı. "Çünkü Sadık amcanın burayı bana devredeceğini biliyordu," dedi. "Sadık amca sağlığında daima bir gün bu imparatorluğun bana kalacağını söylerdi. Babasından intikam alıyor ve bunu yaparken intikam aldığı tek kişi babası olmuyor. Babası ile olan ilişkimi çocukça hislerle de olsa daima kıskanmıştı."

Karşımdaki adama bu denli aciz ve yalancı olduğu için acımalı mıydım yoksa çorabıma gizlediğim bıçağı çıkarıp hiç düşünmeden boğazını mı kesmeliydim, bilmiyordum. İçimdeki karanlık biraz daha büyüdü.

Ogün'ün gözlerinin içine bakıp, "İrem senin gibi bir abisi olduğu için çok şanslı," dedim. Bu onu gülümsetti. Kartal'ın parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı daha sıkı kavradığını fark ettim.

"Umalım da İrem bu geceyi mahvedecek bir skandala imza atmasın. Yapsa bile abisi olarak daima onun yanında olurum," dedi ve sigarasını dudaklarıyla buluşturdu. Kartal da ben de sessizce onun hezeyanlarını izlemeye devam ettik.

Kartal ile Ogün sigara içmeye devam ederlerken, "Ben parti alanına döneyim," dedim. "Ogün'ün de söylediği gibi İrem'in bu gece bir skandala neden olmasını istemeyiz."

Ogün gülümseyip, "Teşekkür ederim," dedi ama gözlerinde İrem'in yanına döneceğim için duyduğu rahatsızlığın bariz bir yansıması vardı. Sırtımı onlara dönüp mekâna ilerlerken içimde eşimi ve o ruh hastası ile baş başa bırakmanın getirdiği bir huzursuzluk vardı.

Arka kapıdan içeri girip koridorda yürüdüğüm sırada, Berra ile İrem'in kadınlar tuvaletine girdiğini gördüm. Adımlarımı hızlandırıp kadınlar tuvaletine girdiğimde İrem lavaboyu açmış, derin nefesler alarak aynaya düşen yansımasını izliyordu. Berra tedirgin gözlerle İrem'e bakarken kapının açılmasıyla gözlerini bana çevirdi. Kabinlerden biri açıldı, bakır rengi saçlara sahip genç bir kadın lavaboya ilerlerken gözleri İrem'e dokundu, meraklı bakışları kısaca İrem'in üzerinde dolaştıktan sonra ellerini yıkadı ve yanımdan geçerek tuvaletten çıktı.

"İyi misin?" diye sorarak İrem'e doğru yürüdüm.

Berra, "Sanırım müziğin sesinden rahatsız oldu," dedi endişeli bir sesle.

İrem, "İyiyim, sadece bir anlığına ışıklardan ve sesten bunaldım," diyerek ellerini lavabo tezgâhının kenarlarına bastırıp aynaya yaklaştı. Kendine dikkatle bakmaya devam ettiği sırada, Berra da hissettiği endişeyi gizlemeden ona bakıyordu. Aralarında ne geçmiş olursa olsun, Berra'nın onun için gerçekten endişelendiğini görebiliyordum. İrem titreyen elini suyun altına tuttu, parmaklarına çarparak etrafa sıçrayan suyu izlerken derin nefesler alıp veriyordu. Bir tür panik atak ya da ona benzer bir şey geçirdiğini düşünerek dikkatli adımlarla ona yaklaştım.

"İyi misin? İstersen gidebiliriz," dedim.

Gözlerini kaldırıp dolmaya başlayan gözlerindeki yaşları geri kovmak ister gibi floresanlara baktı. "Onun gözlerine bakmak, onunla konuşmak zorunda kalmak, onun etrafımda olması, tüm bunlar çok zor," diye fısıldadı. Berra'nın üzgün bakışlarının zemine indiğini gördüm, gözlerimi yumup derin bir nefes alarak avucumu İrem'in omzuna koydum ve ona destek olmaya çalıştım ama boşa olduğunu biliyordum. İnsan boğulmaya başladığı su gitgide yükselerek onu içine çekerken ona uzatılan can yeleğini göremiyor, görse bile o can yeleğine doğru yüzemiyordu; sadece çırpınıyor, çırpındıkça onu bekleyen sona daha da yaklaşıyordu.

"Babamı öldürdü," dedi ve kalbimin atışları ağırlaştı. Berra korkarak tüm kabinleri kontrol etmeye başladı, nihayet burada yalnız olduğumuzu fark ettiğinde bana bakıp başını onayla salladı. "O aşağılık pislik, ona oğlum diyen adamı öldürdü."

Omzunu daha sıkı kavradım ama buna kayıtsız kaldı. Ağlamamak için floresanlara bakmaya devam ediyor, mavi gözleri floresanın beyaz ışığı altında saydam bir madde gibi şeffaf görünüyordu. Gözyaşları gözlerinin kenarlarından taşarak şakaklarına akmaya başladığında Berra daha fazla bu görüntüye katlanamıyormuş gibi hızla tuvaletten çıktı.

"Katlanamıyorum ve buna daha ne kadar katlanmak zorundayım bilmiyorum," dedi gözyaşları neredeyse kulaklarının içine giriyorken. "Daha ne kadar onunla aynı havayı solumak zorundayım bilmiyorum. Katlanamıyorum."

Ona bir sürü şey söyleyebilirdim ama hiçbiri şu an hissettiklerini durdurmayacaktı, hiçbir şey onu rahatlatmayacaktı. Bazen dağılmak için bir nefeslik canınız kalırdı ve o nefesi verdiğinizde iradeniz bir karahindiba gibi dağılırdı. Onun da iradesi tek bir nefesle dağılmıştı ve toplayabildikleriyle ilerlemeye çalışıyordu.

"İyiyim," diyerek derin bir nefes aldığında bu söylediğinden emin olmadığımdan sessizce ona baktım. Avucuna doldurduğu suyu boynuna sürdüğü, kendini ferahlatmak için çabaladığı anları üzerime çökmüş sakinlikle izledim. Onu biraz özgür bırakmam gerektiğini düşünerek kabinlerden birine ilerledim, kabini açıp içeri girmeden önce son kez omzumun üstünden ona baktım. Hâlâ aynaya düşen yansımasını izliyordu.

Kabinin kapısını kapatıp tuvaletin kapağını indirerek klozetin üzerine oturdum ve sessizce kabinin üzerime kapanan kapısını izlerken düşündüm. Onu tüm bu felaketin içinden tek parça çıkarma şansımız elbette vardı ama yaşananlar bize öyle ağır vurmuştu ki o yaşananların içinden çıktığımızda mahvedeceğimiz hayatların hiçbiri umurumuzda olmamıştı. Şimdi burada, hemen kabinin dışında bizim yüzümüzden mahvolan hayatlardan birinin varlığını hissediyordum ve gözyaşları göğsüme doluyordu.

Aniden açılan kapının sesini duydum ve İrem birkaç saniyelik sessizliğin ardından, "Senin burada ne işin var?" diye sordu sertçe.

Elim neredeyse kabinin kapısına uzanıyordu ki, "Az önce yaptığın şeyle alakalı konuşmak ister misin?" diye soran kişinin sesi donup kalmama neden oldu. Ogün'ün sesi, duymayı beklediğim son sesti ve sanki çok uzaklarda konuşuyor, sesi geçmişten çıkıp kulaklarıma ulaşıyor gibiydi.

"Ogün, burası kadınlar tuvaleti farkında mısın?" diye soran İrem'in sesinde doğrudan duyduğu rahatsızlık vardı.

"Sana bir soru sorulduğunda bu soruyu yanıtlamamak gibi küstahça ve oldukça çocukça bir huyun var," dedi Ogün suçlayıcı bir sesle. "Bu huyun bir gün olsun değişmedi. Büyüdün, bedenin bir kadının bedenine evrildi ama düşüncelerin ve tavırların daima o küçük, şımarık kızınkiyle aynı kaldı."

Ogün'ün yere düşen adımlarının sesini duydum, nefesimi tutup dışarıdan bana ulaşan sesleri dinlerken bedenim alarma geçmişti.

İrem, "Buraya bana hakaret etmek için mi geldin? Ne saçmalıyorsun?" diye sordu sertçe.

Ogün, "Verdiğin karardan vazgeçmen gerektiğini düşünüyorum. Sen böyle bir ortamda devam edebilecek biri değilsin. Burası sana göre değil. Her şeyi mahvedeceğini kendin de biliyorsun. Şu âna dek yanında baban olmadan altına girdiğin her şeyi mahvettin," dedi suçlayıcı bir sesle. "Sadece bırak ben senin yerine gerekli olan her şeyi yapayım. Bir gün yeterince olgun bir kadın olduğunda eğer hâlâ istiyorsan bir iş kadını olabilirsin." Ses tonu sakin yükseliyor olsa da altına çökmüş tehdidi damarlarımda hissedebiliyordum. Belki de çıkmalı, burada olduğumu ona göstermeliydim ama bir yanım durmamı istedi, İrem'e karşı olan hislerini çözmem gerekiyordu.

İrem, "Rica ediyorum çık, eğer biri gelecek olursa ve seni burada görürse rahatsızlık duyacak. Farkındaysan burası bir kadınlar tuvaleti," dedi bastıra bastıra. Onunla polemiğe girmek istemiyordu. Ama burada olduğumu dile getirip Ogün'e belli etmediğine göre o da içten içe Ogün'ün ne kadar ileri gidebileceğini merak ediyordu.

"Kimsenin içeri gireceğini sanmıyorum, burada baş başayız," dedi Ogün, bir an söylediği şey, eski bir yaranın geçmişin içinde açılarak geleceğe doğru kanamaya başlamasına neden oldu.

"Nasıl bu kadar eminsin?" diye soran İrem'e cevabı sakin bir şekilde, "Arızalı tabelası sayesinde," oldu. İrem'in kalbinin atışlarının sesini duyamayacak kadar uzakta olsam da sanki o kalp atışları benim göğsümün içindeymiş gibi güçlü bir şekilde zihnime doldu. Kendimi tuttum, çıkıp başlattığı bu gösteriyi bitirmek istiyordum ama İrem hâlâ burada olduğumun rengini vermediğine göre gösterinin devam etmesini istiyordu. Hissettiği korkuya rağmen istediğinin bu olduğunu anladığımda beklemeye karar verdim.

"Neden böyle bir şey yaptığını anlamadım?" dedi İrem sorar gibi. "Eğer benimle baş başa konuşmak isteseydin bunu zaten her an her yerde yapabilirdik. Yanılıyor muyum?"

"Yanılmıyorsun," dedi Ogün, pahalı ayakkabılarının zemine emanet ettiği adım seslerini dinlerken nefesimi tutup gözlerimi kıstım. Ona saldırmayı göze alacak kadar ileri gidemeyeceğini düşünüyordum çünkü böyle bir şey yapacak olursa bu gece her şeyin sonunu kendisi yazmış olurdu. Bunu akıl edebilecek kadar aklı kaldığını düşünüyor-

dum. "İrem, senin her zaman yanında olsam ve yeri geldiğinde senin için babanın karşısına geçmiş olsam dahi seninle ilgili en çok benim bildiğim, benim gördüğüm bir gerçek var."

"Neymiş o?"

"Hayatına girdiğin ve hatta girmediğin tüm insanların sadece varlığınla bile hayatını mahvedecek güce sahip olman," dedi doğrudan. İrem'in donup kaldığını hissettim, görmeme gerek yoktu, aramızda duran kabin duvarlarına rağmen sanki onlarla ilgili her detayı görebiliyormuşum gibi o ânın içinde hissediyordum. "İnsanların göreceği zararları hesaba katmadan yaşadığın hayat sana çok eğlenceli geldi mi? Cevabını merak ettiğim yegâne sorulardan birisi de bu. Merak ediyorum, şımarık bir çocuk gibi elinde oynattığın oyuncaklardan sıkılıp onları bir kenara attığında kendine yeni bir oyuncak aramak hoşuna gidiyor muydu?"

"Ogün, sen alkol mü aldın?"

"Hayır hayır. Sadece yanıtını uzun zamandır merak ettiğim soruların yanıt bulmasını istiyordum." Ayaklarımı yavaşça kaldırıp ayağımdaki topukluları çıkarmaya başladığımda onları dinlemeye devam ediyordum, bir kulağım hâlâ ikisindeydi. "Mesela Toprak denen adama duyduğun, seni tükettiğini ifade ettiğin ve oyuncak mağazasındaki vitrinde bir oyuncağı görüp beğenmişsin, senin olmadığı için çocuk gibi ağlamaya başlamışsın gibi hissettiren o aptal karşılıksız aşkının kaç hayata mal olduğunu hiç düşündün mü? Senin bencilce akıttığın gözyaşları bir nehir olup kaç kişiyi içinde boğdu, hiç merak ettin mi?"

Yaşanan her şeyin, yaptıklarının, bize yaşattıklarının sorumluluğunu İrem'e yüklemeye mi çalışıyordu? Kendi vicdanının sesi ona öyle eziyetler ediyor olmalıydı ki çareyi bunu yapmakta buluyordu.

Topuklu ayakkabıları iki parmağımı kanca şeklini vererek elime aldıktan sonra çıplak ayaklarımla dikkatlice klozetin kapağına bastım ve ses çıkmaması için dua ederek tüm ağırlığımı klozete verdim. Şanslıydım ki ses çıkmadı.

"Ne saçmaladığını anlamıyorum. Toprak ile konumuzun alakası ne, Ogün?"

"Aslında Toprak konumuzun esas nedeni. Senin en büyük şımarıklığın, senin olmayan bir adamı sevmendi ve onun için akıttığın gözyaşlarıyla çevrendeki herkesi etkin altına alarak zehirlemendi. Senin canın

yandığında, tüm dünyanın canı yansın isteyecek kadar seni çok seven insanlar vardı ve sen bunu biliyordun, belki de sırf bu yüzden o zehirli gözyaşlarını sık sık seni çok sevdiğini gördüğün insanların üzerinde kullanıyordun."

Suçlamalar gitgide ağırlaşıyordu ama İrem her birini sakinlikle karşılıyor, hiçbir şey bilmeyen kızı oynamaya kaldığı yerden devam ediyordu. Korktuğuna emindim ama bunu Ogün'den profesyonelce gizlemeyi başarabiliyordu.

Kafamı yavaşça kaldırıp kabinin duvarının arkasına bakarken görünmemek için ekstra bir çaba sarf ettim. Lavabonun hemen önünde, birbirlerinin karşısında duran ikiliye bakarken gözlerim kısıldı. Ogün, aralarında iki adımdan daha az kalmış o mesafeyi öne attığı bir adımla neredeyse kapattığında İrem'in elinin lavabo tezgâhını kavradığını gördüm. Ogün'ün gözleri İrem'in eline, ardından mavi gözlerine çevrildi.

"Gergin mi hissediyorsun?" diye sordu, sesi korkutucu bir şekilde dingindi ve beni asıl telaşlandıran bu sakinlikti. Elini kaldırıp İrem'in sarı saçlarından bir tutamı parmaklarına dolayıp gözlerini o tutama indirdi ve "Bir zamanlar seni bu dünyada babandan daha çok seven biri vardı," dedi sakince. İrem kıpırdamadan doğrudan Ogün'ün gözlerinin içine bakıyordu. "Senin için babanın bile yapamayacaklarını gözünü kırpmadan yapacak, bir gün sana zarar veren baban olursa şayet, babanı bile karşısına alarak seni arkasına saklayabilecek biri vardı."

İrem sakinlikle, "Artık yok mu?" diye sorduğunda Ogün duraksayarak onun gözlerinin içine uzun uzun baktı.

"Artık değil seni babandan daha çok seven biri, baban bile yok," dedi acımasızca ama bunu söylerken ses tonu şefkatli bir şeyi fısıldıyor gibi nazikti. İrem sertçe yutkunup gözlerini kırpmadan Ogün'e bakmaya devam etti. Ogün de onun bakışlarına aynı dikkatle karşılık veriyordu. "Bu hayatta yapayalnız kaldın, İrem."

İrem sanki onun zihniyle oynamak istiyormuş gibi, "Sen de mi terk ettin beni?" diye sordu. Hassas ete vuruyordu ve beklediği karşılığın ne olduğunu az çok görebiliyordum. Ogün tekrar duraksadı, geçip giden zamanın içinde bir gün İrem'den böyle bir karşılık alacağını hayal bile etmediğine emindim. Şimdi İrem onun gözlerine onu yanında istiyor gibi bakıyordu. Ve Ogün için yıllar süren bu takıntıdan geriye küçücük bir enkaz dahi kalmışsa bu çok büyük bir şeydi.

"Seni terk etmemek için elimden geleni yaptım," dedi Ogün sonunda konuştuğunda. "Beni görmen, beni benim seni gördüğüm gibi görmen için elimden gelen her şeyi yaptım ama sen beni hiçbir zaman görmedin. Şimdi bu dünyada yapayalnız kaldın ve artık ben de yanında değilim."

"Neden bu kadar acımasız konuşuyorsun? Beni hiç mi önemsemiyorsun?"

"Seni kendimden bile daha çok önemsiyordum."

"Geçmiş zaman," diye fısıldadı İrem. "Artık önemsemiyorsun. Sen de mi tıpkı babam gibi beni terk ediyorsun?"

Ogün'ün kaşları çatıldı, ifadelerinin sarsıldığını, kabuğunun çatırdadığını görebiliyordum. İrem'e duyduğu öfke ve yıllar süren takıntı karşı karşıya gelmiş, birbirlerine savaş ilan etmişlerdi ve bu savaştan galip ayrılanın kim olacağını Ogün de bilmiyordu. Bunun Ogün'ü korkuttuğunu hissettim.

İrem avucunu Ogün'ün göğsüne koyup gözlerinin içine bakarken sessizce, "Hayatım boyunca yanımda kalmasını umut ettiğim tek erkek olan sen... Sen de mi beni terk ediyorsun, Ogün?" diye sordu.

Ogün'ün yeşil gözlerini kaplayan o yırtıcı bakışlar yerini sakinliğe terk etti. İrem'in saçıyla oynarken, "Keşke bu kadar geç kalmasaydın," dedi. "Senin için ölecek birini bu kadar bekletip sonunda kaybetmeseydin. Hayatım boyunca senden nefret edeceğime inandığım bir an bile olmadı biliyor musun? Seni severek öleceğime daima inandım. Bu yüzden senin uğruna her şeyi yaptım."

İrem, yüzünü Ogün'ün yüzünün sınırlarına usul usul sokarken, "Ne yaptın ki benim için?" diye sordu sessizce.

"Ne yapmadım ki?" diye bağırdı aniden Ogün onun yüzüne doğru. "Senin için ben neler yapmadım ki?!"

İrem, bu ani çıkış onu korkutmamış gibi kayıtsız kalmayı başardı. Parmaklarını Ogün'ün göğsünden yukarı kaydırarak çenesine doğru uzattı ve Ogün'ün çenesini okşarken düşünceli bir sesle, "Senden başka kimsem kalmadı," diye fısıldadı. "Sensiz bir dünya hiç düşünmedim. İçinde babamın olmadığı bir dünya bile düşündüm ama o dünyada bile sen daima benimleydin. Daima vardın."

Onunla öyle bir oynuyordu ki İrem'i tanıyıp acısını görmeseydim tüm bu söylediklerine inanırdım. Ogün'ün de inandığını gördüm.

Ogün aniden elini İrem'in beline koyup avucunun içiyle kızın bel boşluğunu kavrayarak onu kendine doğru çekti ve bedenleri birbirine yaslandı. "Çok geç kaldın," dedi ama bunu söylerken bile içinde küllenen ve yeniden doğmak ister gibi onu ısırmaya devam eden takıntıyla savaşıyordu.

"Geç kalmadım," dedi İrem burnunu Ogün'ün burnuna sürtüp uzun tırnaklarını onun yanağında dolaştırırken. "Her şeyi geride bırakıp gidebiliriz. Sadece sen ve ben. Ne bu imparatorluk umurumda ne de geriye kalan tek bir şey... Sadece seni istiyorum."

"Bana bunu yapmaya hakkın yok, artık eski ben değilim," dedi Ogün gözlerini yumarken.

İrem oyunu biraz daha ileri taşıyarak, "Olabilirsin," dedi. "Yine önemsediğin tek insan olabilirim. Eski Ogün'üm olabilirsin."

"Artık senin için öldürmek değil, seni öldürmek istiyorum," dedi Ogün hiç düşünmeden ve bu itirafın İrem'i sarsmasını bekledi ama İrem beklenmedik bir şey yaparak Ogün'ün dudaklarına yapıştı. Ogün'ün, İrem'in belinde sabit duran eli bir an boşluğa düştü.

Gördüğüm şey beni dehşete uğrattı ve kendimi İrem'in yerine koyduğumda ruhumun kendi içine doğru biraz daha çöktüğünü hissettim. İrem'in nasıl hissettiğini, tam şu an duygularının onu ne tür bir harabeye çevirdiğini tahmin bile edemezdim ama kalbim onun kalbini hissetmiş gibi acıyordu.

Öpüşmeleri son bulduğunda alnını Ogün'ün alnına bastırarak, "Eğer mutluluğun beni öldürmekten geçiyorsa, senin için hiç düşünmeden ölürdüm," dedi. Bu yalan, Ogün'ün kalbinde yeni bir kaos başlatmış olmalıydı. Ogün'ün dişlerini sıktığını gördüm, ardından birden avucunu İrem'in boğazına sarıp onu son gücüyle arkalarında kalan duvara yasladı.

"Büyük laflar etmeyi bırak!" diye hırladı.

İrem, kayıtsız gözlerle onun gözlerinin içine bakarken çırpınmıyordu ama ben saldırmak üzereydim çünkü İrem'in boğazını kavraması içimdeki paniğin fitilini ateşlemişti.

"Benim için öleceksin, öyle mi? Neden? Neden bunu yapasın ki? Sende o yürek var mı?"

"Çünkü seni seviyorum," dedi İrem zar zor nefes alırken. Ogün, İrem'in teni onun parmaklarını yakmış gibi hızla kızın boynunu serbest

bırakıp ona sırtını döndü ve delirmiş gibi başını iki yana sallamaya başladı.

"Hayır, böyle bir şey yok! Bu sadece bir sanrı! Sen gerçek bile değilsin! Olan biten her şeyden sonra beni seviyor olamazsın! Hayır!"

İrem, sırtını duvardan uzaklaştırmadan, "Seni her zaman sevdim," dediğinde Ogün irkilerek ona doğru döndü.

"Ne?"

"Toprak için senin kollarında ağladığım ve uyuyakaldığım o geceyi hatırlıyor musun? Saçlarımı okşadığında hayatım boyunca babamın bir kez olsun senin avuçlarında bulduğum o şefkatin kırıntısıyla bile saçlarımı okşamadığını fark etmiştim. Seni ilk kez belki de o gece sevdim. Beni küçük kız kardeşin olarak gördüğün için bunu sana söylemeye bir kez olsun cesaret edemedim."

"Yalan söylemeyi bırak."

"Bu dünyada sevdiğim tek insana nasıl yalan söylerim? Sana abimmişsin gibi davranmak, beni hiçbir zaman bir kadın olarak görmeyeceğini düşünmek nasıldı biliyor musun? Gözümün önünde bir sürü kadınla birlikte oluyordun ve tek yapabildiğim seni kaybetmemek için her birini görmezlikten gelmekti. Bir gün beni seni sevdiğim gibi sevmeni umut etmekten başka ben ne yapabilirdim söylesene?"

Ogün duyduğu her şey yüzünden şoktaydı ve hissettiklerinin yoğunluğu titreyen ellerinden anlaşılıyordu. Ellerini havaya kaldırıp avuç içlerini kulaklarına bastırıp, "Kes şunu!" diye bağırdı. "Bu gerçek bile değil!"

İrem, yaslandığı duvardan bedenini öne iterek ayrılıp Ogün'e doğru yürümeye başladı. Ogün geri adımlar atarak ondan kaçmaya çalışsa da sonunda İrem'e yakalandı ve birbirlerine uzun uzun baktılar. İrem, Ogün'ün kulaklarına yasladığı avuçlarına baktı ve elini uzatıp bileklerini kavrayarak ellerini kulaklarından ayırmasını sağladı.

"Kabul et ya da etme," dedi. "Seni seviyorum ve eğer bir gün öleceksem, bu senin ellerinden olsun istiyorum. Beni öldürdükten sonra arkamdan gelmeni, eğer bizim için bir ihtimal varsa, cehenneme gitmemiz gerekse bile seninle yeniden bir araya gelmeyi istiyorum."

Ogün, "Gerçekten istediğin bu mu?" diye sordu ve İrem başını sallayarak onu onayladı.

"Cehennemde buluşmamız gerekiyorsa sorun değil, senin için oraya da giderim."

Ogün onu kendine çekip tekrar dudaklarına yapıştığında İrem'in ne planladığını anlayamadığım için kaşlarım çatılmıştı. Ogün onu uzun uzun öptü ve öperken bedenini yavaşça çevirerek onun kalçasını lavabo tezgâhına yasladı.

"O hâlde istediğin gibi olacak," dediğinde dudakları birbirinden ayrılmıştı. Nabzım öyle çok hızlandı ki damarlarımdan dışarı vuran atışlar tenimi yukarı kabartarak kendini belli etmeye başladı. "Beni sevdiğini söylemek için geç kaldın ama bir gün seni bulmak için orada olacağım." Büyük ellerini birden İrem'in boğazına doladı. İrem'in boğazını hızla sıkmaya başladığında aceleyle yere atlayıp kabinin kapısını yerinden sökecek gibi çekerek açtım. Kabinin kapısı diğer kabine çarparak sallanırken onlara doğru koşmaya başladım ama Ogün hiçbir şey duymuyor gibi sadece İrem'in boğazını sıkıyor, İrem çırpınsa da onun güçlü ellerinden kurtulamıyordu.

"Ogün!" diye bağırdım ama beni duymadı, İrem'in bedenini lavaboya eğdi ve onu daha şiddetli boğmaya başladı. Onu sırtından tutup çekmeye çalıştığım anda kafasını kaldırıp aynaya baktı ve göz göze geldik.

Beni gördüğü anda dehşet içinde İrem'in boğazını kavramayı bırakarak, "Lavin," diye kekeledi.

İrem öksürerek dizlerinin üzerine çöktüğünde, "Ne yaptığını sanıyorsun?" diye bağırıyordum, ne yapacağını bilemez hâlde bir çıkar yol arar gibi bana bakarken hayatının şokunu yaşadığını görebiliyordum.

"Sen... Ne zamandan beri buradasın?"

"En başından beri!" diye bağırdım. Eğilip İrem'in saçlarını geriye atarak yüzünü açığa çıkardıktan sonra omzumun üstünden Ogün'e baktım. "Nasıl böyle gözün dönmüş gibi davranırsın?" diye bağırdım tekrardan.

Ogün, "O senin burada olduğunu bildiği için tüm o saçmalıkları söyledi!" diye bağırdı öfkeyle. Tekrar İrem'e doğru atılacağını fark etmemle jartiyerimdeki bıçağı hızla çekip çıkardım, bıçağın havada şakıyan sesi ve parlayan gövdesi Ogün'ün olduğu yerde donup kalmasına neden oldu.

Ogün, "Lavin," diye fısıldadığında, "Uzaklaş!" diye hırladım.

Bir adım geri çekildi. "Bu kadın ikimizin arasını bozmak için zırvaladı. Beni bana âşık olduğuna inandırmaya çalıştı. Görmüyor musun, Lavin? Bizi yok etmeye çalışıyor! Seni benden uzaklaştırmak için uydurdu tüm o yalanları!" Çıldırmış gibi kurduğu cümleleri bomboş gözlerle dinliyordum. Tekrar bana doğru bir adım atıp, "Sakinleş lütfen," diye yalvardı. "Onun istediği bu. Aramızı bozmak."

"Aramızı derken?" diye sordum sertçe. "Sen ve ben diye bir şey mi var da İrem aramızı bozsun?"

Sorduğum soru, Ogün'ün bakışlarının ışık hızında değişime uğramasına neden oldu. Bana uzun uzun baktıktan sonra ona doğrulttuğum bıçağı umursamadan bana doğru bir adım daha attı. Bıçağı havada sallayıp, "Uzaklaş," dedim, sesimde tehdit yoktu, sesimde yapabileceklerimin gerçeği asılı duruyordu. Bunu görse de umursamadı ve beklemediğim bir anda bileğimi kavrayarak bıçağı elimden düşürüp beni itti. Bedenim yere savrulurken İrem'i saçlarından kavrayarak havaya kaldırdı. İrem'in çığlığı lavabonun duvarlarında yankılanırken doğrulup kalkmaya çalıştım ama çok geçti, Ogün ayağıyla kendine doğru çektiği bıçağı çoktan eline almıştı.

Göğsüm körük gibi inip kalkarken, "Saçmalama," diye fısıldadım ellerimi havaya kaldırıp onu sakinleştirmeye çalışarak. "Ne yapıyorsun, Ogün?"

"Bu şeytanın ta kendisi, ne yaptığını görmedin mi? İkimizi kıskandığı için oynadığı oyunu görmedin mi?" İrem'in saçlarını daha sert kavrayıp onu olduğu yerde sarsınca kızın boğazından acı dolu bir haykırış yükseldi. Ogün, hiç beklemeden, vakit bile kaybetmeden bıçağı İrem'in boğazının altına yasladı ve "Sen hayatımdaki güzellikleri yok etmek için mi doğdun?" diye bağırdı. "Herkesi parmağında oynatmak için kullandığın kadınlığınla beni zehirlemeye, Lavin'i kandırmaya çalıştın! Ne sanıyordun? Beni sevdiğini söylediğinde Lavin'den vazgeçeceğimi ve diğer tüm erkekler gibi sana tapacağımı mı sanıyordun? Şeytan! Yaşanan her şeyin tek bir sorumlusu var, o da sensin! Yaşamayı hak ettiğini mi düşünüyorsun? Senin yerin o orospu çocuğu babanın yanı. Bu hayatta var olman için hiçbir sebep kalmadı çünkü ben zaten Lavin'e ait biriyim!"

Dehşet hissini bastırıp bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum ama eğer şimdi kalkıp dışarı koşacak, yardım çağıracak olursam İrem'in

hiç şansı kalmayabilirdi. Bu manyak bir an olsun düşünmeden İrem'i infaz edecek kadar gözü dönmüş görünüyordu.

İrem, "Öldür o zaman!" diye bağırınca İrem'e dönen bakışlarımda saf korku vardı.

"Dur!" diye bağırdım, mekândaki müziğe lanet ettim ve birilerinin haykırışlarımızı duyması için Tanrı'ya tüm kalbimle dua ettim. "Ogün, sen böyle biri değilsin. Yapma. İrem'in oyunlarına kanma."

Bu cümle bir anlığına da olsa onu durdurdu. "Sana söylemiştim, onun bir şeytan olduğunu sana söylemiştim! Sonunda gerçeği gördün mü, Lavin? Gördün değil mi?" diye sordu umutla.

İrem'in boğazına yaslı bıçağa, ardından Ogün'ün tam gözlerinin içine, çarpık ruhuna baktım ve "Evet," dedim. "Onun gibi bir kız için ellerini kana mı bulayacaksın?" Yavaşça düştüğüm yerden doğrulduğumda Ogün bıçağı daha sert bir şekilde İrem'in boğazına bastırdı ve korkarak elimi havaya kaldırdım. "Sakinleş Ogün, o tüm bunlara değmez!"

"Senin her şeyi duymanı istedi. Benden vazgeçmeni, beni ona bırakmanı istedi. Kıskandı bizi," dedi Ogün tane tane, beni bu gerçeğe inandırmaya çalışıyormuş gibi.

"Ama ben senden vazgeçmedim," dedim elim ona doğru uzanırken ve yavaşça düştüğüm yerden doğrularak kalkarken.

"Ama bana bu şırfıntı için bıçak çektin," dediğinde, "Sadece yapacağın bir yanlışın önüne geçmeye çalışıyordum Ogün, sen hapse girecek olursan ben sensiz ne yaparım?" diye sordum yumuşak bir sesle.

"Gideriz," dedi hızlıca. Bıçağı sıkıca kavradı, bırakmaya niyeti yok gibiydi. "Bizi ayırmaya çalışan her kim varsa onun sonunu da bu şeytanın sonuna benzetirim. Seninle gideriz. Olmaz mı?"

"Bizi bulurlar," diye yalan söyledim.

"Bulamazlar, bulamazlar, bulamazlar." Başını iki yana salladı. "Bunu daha önce de yaptım, beni bulamıyorlar."

Öfke anlık ama güçlü bir darbeyi ruhuma indirdi. Gözlerimi onun gözlerine diktim ve bir an bıçağın bile varlığını unutarak ona doğru atıldım. Ogün için beklenmedik olan bu çıkış, kafasının karışmasına ve korkuyla bıçağı havaya doğru sallamasına neden oldu. Bıçak neredeyse boğazımı çiziyordu ki kafamı geriye atarak bu darbeden kurtuldum ve Ogün, "Çok özür dilerim!" diye bağırmaya başladı. Bu sırada hissettiği panikten olsa gerek İrem'i serbest bırakmış, İrem korkuyla geri çekil-

mişti. Ona doğru tekrar bir atak yapmam, onun için gerçekten beklenmedik olmalıydı. Elindeki bıçağı almak için bileğini tüm gücümle kavradığımda dudaklarından ıslıklı bir nefes döküldü.

Gözlerimi kimsemin katilinin gözlerinden bir an olsun ayırmadım.

Gözlerimdeki canavarın kendini ona gösterdiği ilk an, bu andı. Bıçak elinden düştüğü anda çıplak ayağımın altına aldığım bıçağı kendime doğru çekip bedenini hızla çevirerek sırtını bana dönmesini sağladım. Bu atak karşısında afallayarak kafasını kaldırdı ve hemen arkasında duran bedenime aynanın diğer ucundan baktı.

Kardelen geçmişin içinden, "Sonsuza dek yaşamak istemem çünkü sevdiklerimin ölümüne şahit olmak istemiyorum. Umarım sevdiğim herkesten önce ölürüm," diye fısıldadı. Hissettiğim acı bedenime delice bir güç olarak yansıdı. Öfkenin gırtlağımdan özgür bıraktığı bir hırlama eşliğinde Ogün'ü ensesinden kavrayıp kafasını karşımızda duran aynaya vurdum ve aynada beliren kan lekesini gördüm.

İrem korkuyla, "Lavin!" diye bağırdı ama o andan itibaren gözüm hiçbir şeyi görmüyordu. Kardelen'in varlığını hissettim, üzerinde beyaz bir elbiseyle, koyu renk saçları dalgalar hâlinde yıldızlarla kaplı omuzlarına dökülmüş, gözlerinden akan yaşlarla beni izliyordu. Bu da beni durdurmadı. Yerdeki bıçağı alıp Ogün'ün saçlarından kavrayarak kafasını geriye yatırdım ve kanın kırmızılığıyla lekelenmiş aynaya düşen yansımamıza baktım.

Alnının ortasından sicim gibi akan kanla o da tıpkı benim gibi yansımamıza bakıyordu.

Kardelen, "Lavin," diye fısıldadı, sesi geçmişin içinden çıkıp gelmedi, sesi burada benimle olan bedeninden, hapsolduğum o karanlık gelecekten çıkıp gelip bana tutundu ama ben o sese tutunamadım.

Bıçağı Ogün'ün boğazına bastırıp aynadaki yansımamızı izlemeye devam ettim.

İrem'in sesi Kardelen'in sesine karıştı ve aynı anda, "Lavin," diye fısıldadılar.

Geçmiş yıkılıyor, enkazı geleceğin üzerine çökerek içimdeki canavarın beslendiği o karanlığı ve ölümü daha da büyütüyordu. Ogün aldığı darbeden dolayı bilincini yitirmek üzereymiş gibi bomboş gözlerle kanlı aynadaki yansımamıza bakmayı sürdürüyordu.

Kardelen ve İrem aynı anda yeniden, "Lavin," dediler ama sesleri çok uzaklardan geliyor gibi hissettim.

Tuvaletin kapısı açılıp arkasındaki duvara çarptı ve Kardelen son kez, "Lavin," diye fısıldadı.

Kartal'ın sesi Kardelen'in kaybolan sesini takip etti.

"Lavin!"

Dönüp kocamın floresanlar altında parlayan, Kardelen'in bir yansıması gibi görünen altın rengi gözlerine baktığımı hatırlıyorum.

Ve sonra elimdeki bıçağın düştüğünü...

Öfkenin büyüdüğünü ve Ogün'ü ensesinden kavrayıp yüzünü bir kez daha önümüzde duran kanlı aynaya şiddetle vurduğumu...

Kartal, gözlerimden ona bakan canavarla ilk kez göz göze geliyordu.

Kartal'ın hemen arkasında durmuş bana bakan kişi Kardelen'di ama onu benden başka hiç kimse görmeyecek, göremeyecekti. Orada durdu ve gözlerimdeki canavara bakıp sessizce ağlamaya devam etti.

Ay Işığı Kitaplığı

5. BÖLÜM

İntikam Kraliçesi

♪ *Angellore, Inertia*

İnsan geçmişini geride bıraktığını sanırdı bazen. Bir kapı kapanır, bir takvim yaprağı yırtılır, bir yüz silinirdi. Ama yara hiçbir zaman geçmişte kalmazdı, o zamanın dışındaydı. Hep şimdide atıyordu, hep bugünün tenindeydi. Geçmiş denen şey, yalnızca yaranın nasıl açıldığını, hangi kelimenin ne zaman bıçak olup içeri gömüldüğünü anlatan bir masaldan ibaretti. Tek gerçek, yaranın geçmişe rağmen hâlâ orada oluşuydu. Kabuk bağlasa da en ufak dokunuşta yeniden kanardı ya da bir iz olarak parmaklarını her gezdirdiğinde tıpkı senin gibi aslında o da sana dokunurdu.

Yara hâlâ oradaydı ve yaranın adı Kardelen'di. Kabuk sonunda düşmüştü belki, dokununca kanamıyordu artık ama parmaklarım ne zaman o yaraya temas etse o yara da hâlâ burada olduğunu dokunuşuma karşılık verip bana dokunarak gösteriyordu. Kardelen belki artık nefes almıyor, kalbi kan pompalamıyor, ruhu tıpkı güneş gibi beni ısıtmıyordu ama hâlâ buradaydı; onu geçmişin içinde bırakıp gittiğimizi sanmıştık ama gelecek onun hiç silinmeyeceğini kanıtlayan varlığıyla şekilleniyordu.

O, bir ömür tenimden silinmeyecek olan yara iziydi.

Ne zaman o ize dokusam o iz de bana dokunacaktı ama hiçbir zaman sarıldığımız son an kadar gerçek hissettirmeyecekti.

Kardelen geçmişin içinden, *"Canım Bal,"* diye fısıldayarak bana seslendi ve yaranın diğer ucundan bana dokunduğunu fark etmemi sağladı.

O andan itibaren her şey birbirine karıştı. Geçmiş ve gelecek tek bir damarda iki farklı kan grubu gibi birbirine savaş ilan ederek ilerlemeye başladı. Savaşı hangisinin kazanacağı koca bir belirsizlikten ibaretti. Ellerimden kayıp giden beden yere düşüp ayaklarımın önüne yığıldı. Gözlerimi aynadaki yansımama çevirdim. Kanla kaplanmış aynada kendi yansımamı izlerken kanın hayatıma yaşamdan daha çok karıştığını fark ettim. Kartal'ın yere düşen adım seslerini duydum, biri ismimi söylemeye devam etti ama sesler birbirine girdiği için bana seslenen kişi kimdi bilmiyordum.

Kartal hızla yere çöktü, gözlerim onu kavrayıp yerdeki bedene çevrildi. Parmağını Ogün'ün boynuna bastırıp nabzını kontrol ettiğini gördüm, ardından kafasını kaldırıp bana baktı ve altın rengi gözler gözlerime saplandığında titreyen ellerimi karnımın üzerine yerleştirip yutkundum.

"Sorun yok," dedi sadece. Ardından takımının iç cebinden çıkardığı ilaç şişesine yine cebinden çıkardığı şırıngayı saplayıp ilacı şırınganın içine çekti. Detayları izlemedim, gözlerimi onun yüzünden çekemiyordum çünkü. Şırıngayı hiç beklemeden Ogün'ün ensesine sapladı ve sonuna kadar bastırdı. İlaç, Ogün'ün derisinin altına yayılarak bedenini kaplarken sakince Kartal'ı izlemeye devam ediyordum. Kabinlerden birinin kapısı hızla açıldı, daha sonra İrem'in öğürmelerini duydum ve kustuğunu anladım.

Emir son sürat içeri girdiğinde bir an ayağı kaydı, hızla kapıyı kapatıp bize yaklaştı ve gözlerime yerleşen boşluğu görünce duraksadı. Daha sonra İrem'in öğürtüleri yeniden yükseldi, Emir telaşla kabine doğru yürümeye başladı.

İrem, "O yaratığı öptüm," diyerek ağlıyor, bir yandan öğürmeye devam ediyordu.

"Emir, kızları buradan çıkar," dedi Kartal oturduğu yerden kalkmadan. Bilinci kapalı olan Ogün'ü kendine doğru çevirdi, Ogün'ün başı Kartal'ın dizinden kayarak yere çarptı ve yüzünden sızmaya devam

eden kan tüm suratını kaplayarak onu boğacak kadar çoğaldı. Kartal hızla kanı silerken, "Kızları arka kapıdan çıkar, Tuğrul'a haber ver, sizi alsın," dedi.

Sonunda konuşabildiğimde, "Sen ne yapacaksın?" diye sorduğumu hatırlıyorum.

Gözleri tekrar gözlerime çevrildi. "Bu karmaşayı çözeceğim. Hemen eve gidiyorsun ve beni bekliyorsun."

Ona sakin gözlerle baksam da kimsenin göremediği karmaşayı gözlerimden gördüğünü, bu karmaşanın onu telaşa sürüklediğini biliyordum. Emir, kucağında İrem ile kabinden çıkıp, "Lavin, hadi," dediğinde İrem yüzünü Emir'in boynuna gömmüş hıçkıra hıçkıra ağlıyor, bir şeyler sayıklıyordu. Yere düşen bıçağa, ardından tekrar Kartal'ın gözlerinin içine baktım.

Kartal, "Acele et yavrum," deyince tek yapabildiğim başımı aşağı yukarı sallamak oldu. Emir'in yanından geçip kabine girdim, elimden savrularak düşen topuklu ayakkabılarımı tek elime aldım ve bir ruh gibi kabinden çıkarak yalın ayak çıkışa yürüdüm.

Emir, kucağında İrem ile önde, ben onun arkasında karanlık koridorda yürürken bedenim bomboş hissediyordu. Kardelen arkamdaydı, her bir adımımdan sonra arkama dönüp ona bakmak istiyordum ama yapamıyordum. Yine de onun beni takip ettiğini hissedebiliyordum. Mekânın arka kapısı açıldığında serin hava saçlarımın arasından geçti, tenimi sardı, tüylerimi ürpertti. Bomboş gözlerle boş sokağa baktığım sırada Emir, İrem'i kucağından indirdi ama yüzünü boynuna saklamasına izin verdi. İrem sessizce ağlamaya devam ederken Emir'in, Tuğrul'u arayıp telefonu kulağına götürdüğünü gördüm ve sonra tüm sesler yerini bir uğultuya bıraktı. Zihnim kendi yarattığı yıkımın içinde kayboldu.

Ne kadar geçti bilmiyorum ama yüzümü yıkayıp gözlerimi yakan far ışıklarını hatırlıyorum. Tuğrul arabadan sakince inip etrafı kolaçan etmiş, Emir bedeni hâlâ yaşananların etkisiyle titreyen İrem'i arabaya doğru yürütürken Tuğrul da benim koluma girmişti.

Karanlık arabanın içi, karanlık ve serin sokağın aksine sıcaktı. Kafamı ön koltuğun kapısındaki cama yaslayıp akıp giden yolu izlediğimi hatırlıyorum. Sokak lambalarının ışıkları yüzüme dokunuyor, akıp

giden yollardaki her köşebaşında Kardelen dikilmiş, içinde olduğum arabaya bakıyordu.

Araba oturduğumuz binanın önünde durduğunda Emir arka koltukta kıpırdanıp kapıyı açarak İrem'i arabadan indirdi. Kapı sertçe kapandığında Tuğrul, "İyi misin?" diye sordu ama buna verdiğim cevap koca bir sessizlikti. Arabanın kapısını açıp serin geceye çıplak adımımı attım.

Yalın ayak, elimde tuttuğum topuklu ayakkabılarla binaya doğru yürümeye başladım. Emir ve İrem binanın giriş kapısında durmuş bizi bekliyorlardı. Yüzümde taş gibi bir ifadesizlikle kapının şifresini tuşladım, kapıyı itip içeri girdim ve arkamdan onlar da içeri girdi.

Merdivenlere yöneldiğimi gören Emir, "Asansöre binsene," dedi ama Tuğrul, "Bende anahtar var, onu rahat bırakın," diye cevap verdi. Ağır adımlarla merdivenleri tırmanmaya başladım. Ulaştığım her katta ışıklar yanıyor, geride bıraktığım her kattaysa ışıklar sönüyordu. Bu bana içinden yaralarla çıkıp ilerlediğim geleceği hatırlattı. Arkamda bıraktığım her bir kat karanlığa gömüldü ve anılar o karanlığın içinde kimsesizliğe terk edildi.

Oturduğumuz kata ulaştığımda ışıklar yandı, merdivenin korkuluğuna tutunup alt kata baktım, alt katın ışığı hâlâ sönmemişti. Bir an orada, alt kattaki merdivenlerden bana uzanan yıldız kahvesi gözleri görür gibi oldum; Kardelen o karanlığın içinde durup kafasını kaldırmış bana bakıyordu. Katın ışığı söndü ve Kardelen kayboldu.

Eve girdiğimde beni karşılayan karanlıktı. Salonda yanan ışık hole bir ceset gibi devrilip ayaklarımın önüne yatmış olsa da etrafımı saran karanlığın ışığın bile yok edemeyeceği büyüklüğe ulaştığını hissettim. Casper koşarak bacaklarıma dolandı, ellerime bulaşmış kanı kokladı ve elimdeki topukluları bırakıp diz çökerek alnımı Casper'ın alnına yasladım. Hiç akmadığını bildiğim o gözyaşlarını sanki hissetti ve görünmez gözyaşlarını yok etmek ister gibi yüzümü yaladı.

Tuğrul, "Lavin," dediğinde Casper'ın kafasının üstünü öpüp gözlerimi Tuğrul'a çevirdim. "Kartal ve diğerleri gelmiş. Aşağıdalar. Şimdi yukarı çıkarlar."

Ona bomboş gözlerle baktım. Hiçbir şey söylemeden banyoya girdim, kapıyı kapattım ve ışığı açmadan banyonun zeminine oturarak

pencereden içeri sızan sokak ışığının kısıtlı bir şekilde aydınlattığı bedenimi küçültebildiğim kadar küçülttüm.

Onu öldürme isteğinin bu denli büyüyeceğini ve her şeyi hiçe sayarak onu öldürmeye kalkışacağımı hiç hesaba katmadım diyemezdim ama bu gerçekle bir çarşamba gecesi, Kardelen'i kaybettiğim tuvalet köşesinin neredeyse aynısında karşılaşacağımı bilmiyordum. Saat çoktan gece yarısını geçmiş olmalıydı, şimdi bu gerçekle bir perşembe sabahının koynunda oturuyormuşum gibi hissediyordum. Oysa henüz günün doğmasına çok zaman vardı.

Çıplak, tabanları acıyan ayaklarımı içeri doğru çekip parmaklarımı kıvırarak dizlerimi karnıma yasladım ve alnımı dizlerime bastırıp yutkundum. Dokunsalar ağlayacakmışım, hatta dağılacakmışım gibi hissediyordum ama değil dokunmak, biri elindeki bıçağı bana saplasa bile ağlamaz, dağılmazdım; tek parçaydım ve gözyaşları benden çok uzakta bir anının içinde akıp gidiyordu.

Doğrulup kalktım, üzerimdeki elbisenin fermuarını indirdim, elbise tenimden kayarak vücudumu terk etti. Arbede esnasında yırtılan çorabımı çıkarıp sütyenimin klipsini çözdüm ve altımda sadece çıplaklığımı örten bir külotla cam kabinin içine girdim. Işığı açmadım, karanlık tenimi sardı ve eğilip vanayı çevirerek soğuk suyun tenime akmasını sapladım.

Suyun altında ne kadar kaldım bilmiyordum ama kafamı kaldırmış yüzüme çarpan suyu hissederken kapının açıldığını duymuştum. İçeri bir gölge gibi sızan kişinin kim olduğunu biliyordum. Gözlerimi açmadan suyu tenimde, en çok da yüzümde hissetme ihtiyacıyla çenemi dik tutmaya devam ettim.

Elindeki bir şeyi kenara bıraktığını hissettim. Kafamı çevirip omzumun üstünden ona baktığımda elinde tuttuğu temiz kıyafetleri kenara bıraktığını gördüm. Ardından kabinin cam kapısını açtı ve üzerindeki gömleğin düğmelerini çözmeye başladı. Gözleri karanlığa rağmen doğrudan gözlerime sabitlenmişti. Altındaki pantolonu da çıkardıktan sonra kabine girip yanıma geldi ve beni sudan daha serin hissettiren büyük kollarının arasına çekti. Anında çözüldüm, yüzümü onun sert göğsüne yasladığım an gözyaşları başımızdan akan suya karışarak yanaklarımdan aşağı devrilmeye başladı.

"Şşh," diyerek büyük ellerini omuzlarımda, sırtımda dolaştırdı. "Bir şey yok."

Kabinin zemininde biriken suyun içindeki ayak parmaklarımı büküp sessizce hıçkırdım. Elleri ıslak saçlarıma kaydı, avucunun içiyle başımın üzerinden enseme kadar şefkatle ilerleyen dokunuşu beni sakinleştirdi.

"İyi misin? Sana zarar verecek bir şey yaptı mı? Sana dokundu mu?" Soruları arka arkaya soruyor gibi görünse de her bir sorusunda bana dokunan şefkat ve koruma duygusu vardı. Parmaklarımı onun sırtına gömüp yüzümü göğsüne daha sert bastırdığımda çenesini saçlarımın üzerine yaslayarak yutkundu. "Arka arkaya çok fazla soru sorduğum için özür dilerim," dedi sessizce. "Sadece fiziken iyi olduğundan emin olmaya çalışıyorum."

"İrem'e saldırdı," dedim sakince.

Su hâlâ üzerimize akarken, "Peki sana bir şey yapmaya kalkıştı mı?" diye sordu, onun önceliğinin ben olduğumu bildiğim için ona kızamadım ama İrem'in yaşadıklarını hatırlamak tekrar kanımı dondurdu.

"Hayır. Hatta başta orada olduğumun farkında bile değildi. İrem'e saldırdığında ortaya çıktım ve beni görünce daha da panikledi."

"Peki nasıl o hâle geldin?" Tırnaklarımı farkında olmadan sırtına sapladığımda derin bir nefes aldı, canı yanmış olmalıydı ama yine de sesini çıkarmadı ve bana içinde saklanabileceğim güvenli bir alan yaratmayı sürdürdü. "Konuşmak istemiyorsan sorun değil yavrum," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Artık yanımdasın, güvendesin."

"Eğer gelmeseydin onu öldürecektim," dediğimde kendi söylediğim şey beni bile titretti ama Kartal hareketsiz bir şekilde beni kollarında tutmaya devam etti. "Bunu yapacaktım."

"Biliyorum," dedi uzun süren sessizliğin ardından. "Ama artık bunları düşünmene gerek yok. Geride kaldı."

"Bana kızmadın mı?"

"Sana neden kızayım güzelim benim?"

"Her şeyi bombok ettim," dediğimde, "Sen istediğin kadar dağıt, ben arkanda kalanları toplamak için daima orada olacağım," diye fısıldadı.

Bu bana hem çok büyük bir güven verdi hem de hatalarımla yüzleşmemi sağladı. Sessizce ağlamaya devam ettim. Gözyaşlarımın onu mahvettiğini biliyordum ama onları durduramıyordum.

"Her şeyi kendi lehimize çevirebilecek bir adam olduğumu, tam olarak şeytana bile pabucunu ters giydirecek biriyle evli olduğunu hâlâ anlayamadın mı?" diye sordu beni neşelendirmek ister gibi. "Bu onun akıl sağlığını yerinden edecek güzel bir oyun oldu."

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Parmakları saçlarımda dolaştı, suları parmaklarıyla geriye itti ve kafamı kaldırıp ona baktığımda bana gülümsedi. "Suphi mekândaki görüntülerin çoğunu sildirecek. Koridordaki kameralar zaten çalışmıyor ve onu kan revan içinde mekândan çıkaran bendim. Herkes onun ne hâle geldiğini gördü. Hem sosyetede büyük bir dedikodu çıkacak hem de tüm bunları kendisine kendisinin yaptığını onu inandıracağım." Ona afallamış bir hâlde baktığımda, "Düşünme bunları şimdilik," diyerek yanağımı okşadı.

"Böyle bir şeye inanmaz ki," dediğimde, "Dozu aşmak zorunda kalsam da kanına karışan ilacın etkisiyle şu an her şeye inanabilecek durumda. Gerçi hâlâ uyanmadı," diye cevap verdi.

"Şu an burada mı?"

"Evet. Henüz baygın."

"Ya bir şey olursa?" diye sordum. "Darbeden sonra..."

"O orospu çocuğuna hiçbir şey olmaz, merak etme." Beni tekrar kendine doğru çekip kollarının arasına sakladı. "Geçti gitti."

"Duygularıma hâkim olamadan tamamen hislerimle hareket ettiğim için özür dilerim," diye fısıldadım.

"Özür dilemeni gerektirecek hiçbir şey yok," diye cevaplarken beni sıkıca tutmaya devam ediyordu. "Bir noktada İrem'e saldırması iyi oldu, şimdi arkadaşları onun gerçekten anlattığımız türden biri olduğunu, gerçekten fail olduğunu biliyorlar."

"Böyle söyleme," dedim burnumu çekerek. "İrem'e zarar verebilirdi."

"Ama sen oradaydın ve buna engel oldun. Benim kahraman karıma da bakın," diyerek sırtımı okşadı.

Suyu yavaşça kapattı, havluyu bedenime sarıp beni kuruladı ve bizim için getirdiği temiz kıyafetlerden kendisine ait olanları giydikten sonra bana dönüp benim de kıyafetlerimi giydirdi. Islak saçlarımı tişör-

tün içinden çıkarıp yüzümü avuçlarının arasına aldı ve alnımı öptükten sonra, "Gidip diğer herkese ne yapılması gerektiğini anlatalım, olur mu?" diye sordu.

Bir şey söylemedim, sadece başımı salladım. Ogün'ün başında bir doktorla salondaki koltukta olduğunu, bileğine bağlı bir serum olduğunu gördüm. Diğerleri de başına toplanmıştı. Doktor kafasını kaldırıp Kartal'a baktı ve "Birkaç saat içinde uyanacaktır," dedi.

"Teşekkürler, Selim," dedi Kartal.

"Kartal, bu basit bir sinir krizine benzemiyor, adam doğrudan kendine zarar vermiş. Yani onu hastaneye götürmek daha mantıklı olacaktır," dedi Selim.

"Sosyetenin ve tüm magazinin gözleri bu ailenin üzerinde, o yüzden şu an çıkacak bir krizi önlemek zorundayız," dedi Kartal sakince. "Bu geceki yardımlarından dolayı teşekkür ederim."

"Her zaman ama dediğim gibi her ihtimale karşı tomografisinin çekilmesi için onu hastaneye götürmek daha mantıklı. Ayrıca psikolojik destek alması da gerekiyor olabilir." Oturduğu yerden kalktı. "Serum bittiğinde ve uyandığında on iki saat boyunca bir şey yemediğinden emin olun. Olası bir ağrıyı gözlemlemek için ona ağrı kesici vermeyeceğim, on iki saat gözlem altında olması daha iyi olacaktır. Bu serum onun için yeterli bir destekleyici, bu yüzden uyandığında bir şeyler yemek isterse bunu engelle."

Kartal, "Tamamdır, çok sağ ol," diyerek Selim'e kapıya kadar eşlik etti. Berra, İrem'i oturduğu tekli koltuktan kaldırırken, "Lavin, ona kıyafetlerinden ödünç verebilir misin?" diye sordu.

Başımı sallayıp Berra'ya başımla koridoru işaret ettim. Onlar koridora çıktıklarında peşlerinden salondan çıktım. Kartal hemen yanımdan geçerken bana soru dolu gözlerle bakınca, "İrem'e kıyafet vereceğim," dedim ve başını sallayıp salona yöneldi.

Yatak odasının kapısını açtığımda karanlık üzerimize yıkıldı. İçeri girdim ve kapıyı ardına kadar açarak, "Gelin," dedim. Berra, İrem'i belinden tutarak nazikçe odaya soktu ve ayaklı lambayı yaktığımda odanın karanlığı kırıldı. Elbise dolabından bir tişört ve eşofman altı çıkardığım sırada Berra, İrem'i köşedeki berjere oturtmuştu.

Berra, "Sizin uzun süre lavaboda kaldığınızı düşünüp oraya gelmeliydim," dedi tıpkı suçlu, küçük bir çocuk gibi. Elimdeki kıyafetleri İrem'e uzatırken Berra'nın gözlerinin içine baktım.

"O psikopatın kadınlar tuvaletine dalacağını öngöremezdin."

"Eğer Kartal senin nerede olduğunu sormasaydı ve tuvalette olduğunuzu söylediğimde yüzündeki dehşete düşmüş ifadeyi görmeseydim belki söylediğinde haklı olabilirdin ama Kartal'ın gözlerindeki paniği gördüğümde hissettiğim şey çok korkunçtu."

"Koridordan geçerken kadınlar tuvaletinin önüne arızalı tabelasının koyulduğunu görmüş olmalı, sen lavaboda olduğumuzu söylediğinde paniklemesi çok normal ama bu kimsenin öngöremeyeceği bir şeydi," dedim sakince. Gözlerimi İrem'e çevirdim, kucağında bana ait kıyafetlerle boşluğa bakıyordu. Sakince, "Neden bunu yaptın?" diye sorduğumda Berra anlamadığını belli eder gibi kaşlarını çattı. İrem ise büyük ihtimalle neyden bahsettiğimi iyi biliyordu. Yavaşça çöküp ellerimi onun dizine koyarak yüzüne baktım. "Neden onu o şekilde kandırmayı denedin?"

Oynadığı oyun yüzünden ruhunda nasıl bir tahribata yol açtığını görebiliyordum ve bu oyunun asıl sebebini merak ediyordum. Çenesi titrerken, "Sizi ondan kurtarmak istedim," dedi. Bu cümle Berra'nın irkilerek ona bakmasına neden olsa da benim yüzüm hâlâ ifadesizliğini koruyordu. Kafasını kaldırıp elbise dolabının aynasına baktı. "Bana olan takıntısını geri kazanmak ve bu takıntının sonucunda gözünün tamamen dönmesini istedim. Bu sayede bana zarar verecekti ve sen de her şeyin şahidi olacaktın. Tüm kulüp şahit olacaktı. Bu sayede ondan sonsuza dek kurtulacaktınız."

"Ona ondan gelen ölümü kabul edeceğini söylerken bunu mu kastediyordun?" diye sormamla Berra'nın gözleri iri iri açıldı ve narin ellerini ağzına götürüp şaşkınlıkla İrem'e bakakaldı.

İrem sessizce kendi yansımasını izlemeye devam ediyordu. "Evet," dedi. "Şanslıysam şayet, bana zarar verdikten sonra güçlenen takıntısı yüzünden kendine de zarar verecekti, belki de hapse atıldıktan sonra kendini öldürürdü ve dünya ondan sonsuza dek kurtulurdu. Kulağa aptalca geliyor, değil mi? Yine de başarabilirim sanmıştım."

Berra birdenbire ağlamaya başladı. İrem'e olan yıllar süren kıskançlığı küllenmiş, yerini korku ve sevgi almış gibiydi. İrem'in yüzünü

avuçlarımın arasına alıp bana bakmasını sağladığımda o mavi gözlerde boş vermişliği görmek canımı acıttı.

"Aptal, senden ölmeni isteyen mi oldu?" diye sordum sertçe. Gözlerindeki boşluk hâlâ orada olsa da çenesinin titremeye başladığını gördüm. Onu kollarımın arasına çekip yüzünü boynuma sakladıktan sonra saçlarını okşarken, "Bir daha böyle aptalca planlar yapma sakın," diye fısıldadım.

"Başarısız oldum," dediğinde ona daha sıkı sarıldım.

"İyi ki başarısız oldun."

Kollarını güçsüzce belime sarıp tıpkı benim gibi o da bana sıkıca sarıldı. Berra sessizce ağlamaya devam ediyordu, duyduklarının onu sarstığı çok belliydi.

"Hadi üstünü değiştirelim," diyerek yavaşça geri çekildim.

Berra, "Ben yardımcı olayım," dediğinde Berra'ya gülümsedim, bu tebessümü beklemediği için duraksadı çünkü ona olan tavrımı biliyordu. Berra, İrem'e üstünü değiştirmesi için yardım ederken odadan çıktım. Kartal, salona toplanan herkesi mutfağa çağırdı ama Tuğrul salonda kalarak Ogün'ün başında beklemeye devam etti. İrem ve Berra da odadan çıkıp bize katıldıklarında mutfağın balkon kapısı açıktı ve içeri dolan serin hava hâlâ ıslak olan saçlarımın arasından süzülerek saç diplerimi sızlatıyordu. Bir sigara yakıp balkon kapısının kenarına yaslandım ve Kartal neler yapılması gerektiğini anlatırken onu sadece dinledim.

Kafamı çevirip balkondan aşağıya, sokak lambasının olduğu kaldırıma baktığımda Kardelen kafasını kaldırıp bana baktı ve yeniden göz göze geldik. Esen rüzgâr önce önüne kaldırım taşının üzerinde duran kâğıdı aldı, ardından Kardelen'in görüntüsü bir sis gibi dağılıp rüzgârın kollarına karışarak kayboldu.

Kartal'ın planı basitti. Herkes yaşanan her şeyi yalanlayacak, onun İrem'i aramak için girdiği kadınlar tuvaletinde kendine zarar vermiş hâldeyken bulduklarına onu inandıracaklardı. Onun gibi bir şeytanın böylesi bir senaryoya normal şartlarda asla inanmayacağını bilsem de şu anki durumunu ve ruh sağlığını göz önünde bulundurduğumda onu tüm bu olup bitene inandırmak kulağa çok da zormuş gibi gelmiyordu.

"Tüm bu olup biteni sorgulayacaktır," dedi Suphi sigarasını dudaklarının arasına yerleştirirken.

Cenk, "Zaten şu an mental olarak pek iyi durumda değil, böylesi bir senaryoya inanacak olursa aklını kaybetmesi an meselesi demektir," diye söze girdi. "Yine de onun için en kötüsünü dilemeye devam ediyorum." Cenk'in bakışları bana çevrildi. "Orada ne yaşandı? Ogün'ün yüzü nasıl o hâle geldi? İrem'e saldırdığı için onu etkisiz hâle getirmeye mi çalışıyordunuz"

Bir cevap vermek yerine sigaramı dudaklarımın arasına götürüp gözlerimi tekrar balkondan dışarıya çevirdim. İrem de başlattığım sessizliğe sadık kalarak hiçbir şey söylememeyi tercih etti.

Aynaya yayılan kanın, aynadaki yansımamın ve Kardelen'in bakışlarının her biri birden zihnime dolunca huzursuz bir şekilde sigaramı söndürüp mutfaktan çıktım. Kartal arkamdan baksa da peşimden gelmedi çünkü biraz yalnızlığa ihtiyacım vardı ve o bunu görebilecek kadar beni tanıyordu.

Zil çaldığında karanlık koridordaki duvara yaslanmış boşluğu izliyordum. Kim gelmişti bilmiyordum ama büyük ihtimalle gelen Kartal'ın tayfasından biriydi. Kapıyı açtığım an Yunus'un buz gibi bakan gözleriyle karşı karşıya kaldım ama ona dikkatle bakınca bu buz gibi görüntünün arkasına gizlediği korkuyu gördüm.

"Sen iyi misin?" diye sorarak hızla içeri girip beni kollarının arasına çekti. "Neler oldu?"

Kartal kafasını açık duran mutfak kapısından uzatıp Yunus'a baktı ve "Geç kaldın," dedi.

"Sizin şu Tunahan denen herifle ilgileniyordum, o konuyu sağlama almakla meşguldüm. Herkes iyi mi?" Yunus Emre'nin sorusu Kartal'ın gözlerini kısmasına neden oldu. Bakışları anlık bana kaydı ve tekrar Yunus'a baktı. Hiçbir şey söylemese de benimle alakalı endişeleri olduğunu sadece bakışlarını takip ederek bile anlamak mümkündü.

Yunus'un yeniden yüzüme toplanan bakışlarındaki endişeyi fark ettiğimde derin bir nefes aldım ve "Kendimi tutamayıp Ogün'e saldırdım," diye fısıldadım.

Yunus duraksadı, duyduğu şeye anlam veremiyormuş gibi kaşlarını çatarak tekrar Kartal'a baktı. "Bana bundan bahsetmemiştin."

"Telefonda sana Lavin, Ogün'ün kafasını aynaya çarpa çarpa yüzünü dağıttı diyemediğim için kusuruma bakma kardeşim," dedi Kartal dümdüz bir sesle.

Yunus Emre'nin yüzündeki kan çekildi, bana, sonra tekrar Kartal'a ve ardından yeniden bana baktı. "Eline sağlık desem tuhaf mı gelirdi kulağa?" diye sordu sonunda konuşabildiğinde.

Gülmemek için başımı iki yana salladım, Kartal'ın da bıyık altından güldüğünü gördüm. Cenk, Kartal'ın hemen arkasında belirip çenesini Kartal'ın omzuna koyunca Kartal ona yan yan baktı.

"İnanır mısınız Yunus Bey, bu kız kendisinden korktuğum kadar var, öyle böyle haşat etmemiş elemanın suratını. Ogün estetik masraflarını çıkarmak için pavyonlarda tuvalet temizlemeye başlayacak. Malum, artık gece kulübü üzerinde hiçbir hakkı kalmadı ve İrem, babasına ait her şeyi bir gecede aldı. Eli boş götü yaş kaldı öyle herif ortada."

İrem'in içeride kıkırdadığını duyduğumda Cenk'in dudaklarında beliren tebessümden onun ortamı yumuşatmaya çalıştığını anladım. Geçen birkaç saatin sonunda şafak artık ufukta bir çizik şeklinde başlattığı ışık doğumunu, ağrılarını tüm gökyüzüne yansıtarak tamamladı. Gökyüzü soluk bir ışıkla renklendiğinde İrem yüzünde duygulardan ördüğü bir maskeyle Ogün'ün uzandığı kanepenin hemen önünde, dizlerinin üzerinde duruyordu. Büyük serum neredeyse bitmişti ve Ogün'ün ağrı dolu iniltileri usulca eve yayılmaya başlamıştı. Dikiş atılan alnında hâlâ kan lekeleri ve sürülen ilacın izleri vardı.

"Uyanıyor," diye fısıldayan kişi Suphi'ydi. Ogün'ün kirpiklerinin kandan dolayı yapıştığını fark ettim. Bilinci açılmış, sesler zihnine dolmaya başlamıştı ama gözlerini bir türlü açamıyordu.

İrem, Ogün'ün elini avucunun içine aldığında Cenk iğrentisini saklamak ister gibi bakışlarını farklı bir yöne çevirdi. "Ogün," diye fısıldadı. "Beni duyabiliyor musun?"

Ogün bu sesi duymayı beklemiyormuş gibi kaskatı oldu, elini kavrayan elin sahibinin kim olduğunu fark ettiğinde yaşadığı şaşkınlığı bedenine yansımaya devam ediyordu. Sonunda gözlerini zar zor açıp tavana baktı, nerede olduğunu anlamaya çalışıyormuş gibi bir süre tavanı izledikten sonra bakışlarını yavaşça elini tutan ellerin sahibine çevirdi. Sağ gözü darbe kaynaklı şişmiş, gözünün beyazına kan oturmuştu. İrem'i görünce ürperdi, tek kelime etmese de şaşkınlığı bakışlarından okunuyordu.

İrem, "İyi misin?" diye sordu endişeyle.

Ogün ne olduğunu anlayamıyormuş gibi İrem'e bakmaya devam ediyordu. Zihni bulanık olmalıydı ve aldığı darbenin üstüne bir de kanına yüksek doz ilaç karışmıştı. Gördüğünün bir sanrı olup olmadığını anlamaya çalıştığına emindim.

"Ödümüzü kopardın," dediğimde gözleri İrem'den hızla ayrılıp bana doğru kaydı. Beni yüzümde en sahici endişe maskesiyle gördüğünde ikinci bir şok dalgasının ruhunu altına alarak onu boğduğunu anladım.

Bir süre sessizce bir bana bir İrem'e baktı ve nihayet konuştuğunda kurduğu ilk soru cümlesi, "Ben neredeyim?" oldu.

"Bizim evdesin," dedi Kartal, arka arkaya duyduğu tanıdık sesler onu gitgide daha da şaşırtıyor olsa da ortama ayak uydurmak zorunda olduğunu fark etmiş olmalıydı. Gözlerini tekrar İrem'e çevirdi, olanların yankısı gözlerinden okunsa da İrem'in ona dokunan gözlerinde geçmişin izlerine rastlayamadığı kesindi.

Kesik kesik nefes alırken, "İrem," diye fısıldadı, tekrar bana baktığında yaşananlar zihninde şimdi daha berrak olmalıydı. Gözlerinde korkuyu ve şüpheyi gördüğümde bunun beni şaşırttığını düşünmesini sağlayarak kaşlarımı çattım.

"Sorun ne? Ağrın mı var?" diye sordum endişeyle. Kartal'a doğru döndüm. "Sana onu bir hastaneye götürmemiz gerektiğini söylemiştim. O iyi görünmüyor."

"Yaşananlardan sonra onu hastaneye götürmeyi göze alamazdım," diyen Kartal'ın şaibeli cümlesi Ogün'ün gözlerindeki endişeyi büyüttü. Kartal'a bir cevap bekler gibi baktı. Kartal ona uzun uzun baktıktan sonra, "Ogün, bunu sormak zorunda kaldığım için üzgünüm ama bu gece sadece alkol aldığından emin misin?" diye sordu. Ogün bu soruya bir anlam veremiyormuş gibi kaşlarını çatmaya çalıştığında hissettiği acıdan kaynaklı olsa gerek inledi. Kartal derin bir nefes alarak, "Yaşananları hatırlamıyor musun?" diye sorduğunda Ogün acı dolu soluklar alarak, "Hatırlıyorum," dedi. "Ben sadece çok öfkeliydim ve..."

"Ve kadınlar tuvaletine İrem'in adını bağırarak girdin?" diye soran Kartal'ın sorusu karşısında Ogün duraksadı. Hatıralarında böyle bir şey olmadığını bilsem de ben de merakla ona baktım. "Seni kadınlar tuvaletine girerken gören kızların ne kadar korktuğunu tahmin bile edemezsin. Tüm sosyete oradaydı," dedi Kartal dehşet içinde. "Sinir-

lerine nasıl hâkim olmazsın? Üstelik... Acını anlıyorum ama bunu kendine zarar vererek dindirebileceğini sana söyleyen kim? Aklını mı kaçırdın?"

Ogün, "Kendime zarar vererek mi?" diye sorarken tereddütte kaldığını saklamadan yüzünü buruşturdu.

İrem gözyaşlarına boğulmadan hemen öncesinde, "Her yerde kan vardı," diye fısıldadı ve sonra alnını Ogün'ün elinin üzerine bastırıp ağlamaya başladı.

Ogün ne olduğunu anlamakta güçlük çekiyor gibi sessizliğe gömülmüştü. Yaşananların hiçbirini hatırlamıyor gibi hissettiğini görebiliyordum, öte yandan hatırladıkları da söylediklerimizden çok daha farklıydı.

Sonunda, "Anlamıyorum," diye itiraf etti.

"Birkaç kadın senin kadınlar tuvaletine girip İrem diye bağırmaya başladığını söylediğinde çok korkmuş görünüyorlardı," dedi Cenk. "Kadınların koşarak koridordan çıktıklarını görünce ne olduğunu anlamaya çalıştık ama ortalık bir anda karıştı. Koridora yöneldiğimizde senin kendini kaybetmiş gibi bağırıp çağırdığını duyduk, bir şeyler söylüyordun ve sadece İrem'in adını haykırıyordun. Kartal etraftaki insanları sakinleştirerek içeri girdiğinde ben de arkasından girmek gibi bir gaflete düştüm ve seni o hâlde gördüm..." Kanı donmuş gibi kollarını kendi bedenine sardı. "Korkunç görünüyordun. Yaralıydın ve buna aldırış etmeden aynaya bakarak bağırıp kafanı aynaya vurmaya devam ediyordun. Kartal sana yetiştiğinde darbelerden kaynaklı olsa gerek kendini kaybedip bayıldın."

Ogün sadece boşluğa bakıyor, böyle bir şeyi hatırlamadığı için ne yapacağını bilemiyor gibi kaşlarını çatmaya çalışıyordu ama yüzündeki darbe kaynaklı bunu da başaramıyor, sadece acı çekiyordu.

"Ben... Tüm bunları hatırlamıyorum," dedi sonunda konuştuğunda.

Suphi, "Tüm sosyete seni o hâlde gördü, yani olan biteni görmeseler de yaralı bir şekilde seni oradan çıkardığımızda çoğu buna şahit oldu. Kartal skandalı engellemek için görüntü alınmasını engelledi ve Emir de çoğuyla bizzat görüştü ama yine de dedikoduların önünü kapatabileceğimizi sanmıyorum. Çünkü çok sayıda genç kadının korkmasına neden oldun. Neden o kadar alkol aldın?" diye sordu. Sesi yargılayıcıydı.

"Yemin ederim hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Suphi'yi ikna etmek ister gibi. "Ben... Sadece tuvalette olduğum anları hatırlıyorum ama sizin söylediğiniz hiçbir şeyi hatırlamıyorum." Hatırladığı şeyleri de söylemeye yüreği yetmiyordu.

Kartal tekrardan, "Senin madde etkisi altında olma ihtimalini düşünüp seni hastaneye götürmek yerine doktor bir arkadaşımla görüştüm. Alnına dikiş atıp seni kontrol altında tutmamız gerektiğini söyledi," dedi sert bir nefes vererek. "Çünkü o hâlde olmanı başka hiçbir şeye yoramıyorum. Gerçekten yasaklı bir madde aldın mı?"

Ogün minnettarlığını gizleyemeden, "Teşekkür ederim," dedi, şu an madde etkisinde olmasa da madde kullandığını biliyordum ve eğer hastaneye gitmiş olsaydı eminim madde kullandığı da ortaya çıkacaktı. Hissettiği minnettarlığı gizlemeden Kartal'ın gözlerinin içine baktı. "Ama yemin ederim bu gece içtiğim tek şey bir tane kokteyldi."

Kartal endişeyle, "O zaman nasıl bu hâle gelebildin?" diye sordu.

Ogün, "Bilmiyorum," dedi.

İrem, gözyaşlarıyla parlayan yüzünü kaldırıp Ogün'e bakarken, "Çok mu kızdırdım seni?" diye sorunca Ogün duraksayarak bakışlarını ona indirdi. "Babamın çabalarını boşa çıkarmamdan gerçekten bu kadar çok mu korktun? Seni bu hâle getiren acı, bana neler yapmaz hiç düşünmedin mi?" Ogün'ün elinin üstünü öptü. "Ya sana bir şey olsaydı? Ne yapardım ben?"

Ogün kekeleyerek, "Sen orada değil miydin?" diye sorunca İrem, "Seni o hâlde görmeme izin vermediler ama yüzünün geldiği hâli gördüm," dedi burnunu çekerek. "Seni oradan çıkarırlarken tek düşündüğüm seni de kaybettiğimdi. Bana bir daha bunu yaşatma sakın!"

Ogün gözlerini yumdu, tek kelime etmedi çünkü şu an savaşta olduğu kişi İrem değildi, kendi zihniyle bir savaşa tutulmuştu. Cenk'in bakışları bana çevrildiğinde gözlerimi kısarak ona karşılık verdim. Dudaklarında belli belirsiz görünüp kaybolan tebessümün hemen ardından, "Ogün, Sadık amcanın kaybının seni İrem'i etkilediğinden daha ağır etkilediğini düşünüyorum," dedi ciddiyetle. "Yardım almayı düşünüyor musun? Çünkü ne senin ne de İrem'in bu kaybı yardım almadan atlatabileceğinizi düşünüyorum. Şu an hepimize basit gelen bu şey, aslında bir intihar girişimi de diyebiliriz. Kendine çok büyük zarar verebilirdin, aldığın darbeler seni öldürebilirdi. Bu küçümseyebilece-

ğimiz bir şey değil. Tekrar aynısının olmayacağını söylesen bile sana inanacağımı da sanmıyorum çünkü seni o hâlde görenlerden biri de bendim. Bunun kendiliğinden atlatılacak bir şey olduğuna inanmamı bekleme. Kaybınızın ne denli büyük olduğunun farkındayım ve belki de bunu atlatmak için gerçekten de bir uzmandan yardım almalısınız."

Ogün'ün gözleri hâlâ kapalı olsa da Cenk'i duyduğunu biliyordum. Zihniyle olan savaş devam ediyordu. Sonunda gözlerini açtığında kaybolmuş gibi bir hâli vardı. "Üzgünüm," dedi. "Sizi bu kadar endişelendireceğimi bilseydim kendime hâkim olmanın bir yolunu muhakkak bulurdum fakat son zamanlarda yaşanan her şey o kadar büyük ki artık ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Salona aniden giren Tuğrul'u fark edince korkuyla doğrulmaya çalıştı. Kartal eğilip elini onun göğsüne koyarak, "Ne oluyor?" diye sorduğunda Ogün korku dolu gözlerle Tuğrul'a bakarak, "Onu görüyorsunuz değil mi?" diye sordu.

Tuğrul, Ogün'e tuhaf tuhaf bakarken diğerleri de Tuğrul'un farklı birer kopyası olan bakışlarını Ogün'e çevirdiler.

"Görüyoruz?" dedi Cenk irkilmiş gibi kafasını geriye atıp Ogün'e tuhaf tuhaf bakarak.

Tuğrul ellerini teslim oluyormuş gibi havaya kaldırırken, "Hayatım boyunca herkes tarafından daima görülen bir auraya sahip olduğum için bu söylediğine alınmayacağım dostum," dedi, bunu söylerken gülüyordu.

Ogün'ün korku dolu bakışları Tuğrul'a sabit kalırken hızla nefes alıp verdiğini görebiliyordum. Göğsü bir körük gibi inip kalkıyordu ve hissettiği dehşeti açığa vuran bedeni tüm bu kaosu saklayamayacak kadar çökmüş durumdaydı.

Kartal, elini Ogün'ün göğsünden çekmeden, "Sorun yok," dedi yatıştırıcı bir sesle. "Ne hissettiğini tahmin edemeyeceğimi düşünüyor olabilirsin ama tahmin edebiliyorum. Sadece güvendesin, tamam mı?"

Ogün bir çocuk gibi çaresizce Kartal'ın gözlerinin içine baktı. Ondan başka güveneceği kimse kalmamış gibi bakıyor, sanki gözleriyle doğrudan Kartal'dan yardım istiyordu. Kartal da bu yardım çağrısını gördüğünü açıkça ona belli ederek beklediği tüm desteği ona veren kişi olmaktan geri durmuyordu. "Burada dinlen, olur mu? On iki saat göz-

lem altında olman gerek, bu yüzden uyumasan daha iyi olur. Herhangi bir sorun yaşansın istemeyiz. Dilersen hastaneye gidebiliriz."

"Hayır," dedi hızla Ogün. Kartal zaten bu cevabı alacağını bildiğinden sakince başını salladı.

"Ama olur da baş ağrısı ve mide bulantısı hissedecek olursan bana bildir."

Ogün, Kartal'ın söyleyeceği her şeyi yapmaya hazır, komut bekleyen bir asker gibi başını hızlıca salladı. Dönüp Berra'ya baktım. Buz gibi bir ifadesizlikle sandalyede oturuyor, Ogün'e asla bakmadan boşluğu izliyordu. Ogün, İrem ve benim üzerimizi değiştirmemizden işkillenir diye ona da kıyafetlerimden vermiştim ama Berra ufak tefek bir kız olduğundan benim kıyafetlerim ona büyük gelmişti.

"İrem, Berra, sizi odama götüreyim, benim odamda biraz uyuyun olur mu?" diye sordum çünkü Berra'yı o ortamdan çıkarmam gerektiğini biliyordum.

Berra oturduğu yerden hızlıca kalktı, İrem de gözyaşlarını sildi ve "Ben buradayım, tamam mı?" diyerek Ogün'ün elinin üstünü bir kez daha öpüp oturduğu yerden kalkarak salondan çıktı. Ogün tek kelime etmemiş, hatta gözlerini çevirip İrem'e bakmamıştı bile.

Mutfağın ışığını yakmadım çünkü şafak zaten duvarlara ışığını düşürmüştü. Mutfak çekmecelerinden birini açıp kapsül kahve kutusunu çıkarırken Berra mutfak masasının önünde oturmuş, ellerini başının iki yanına yaslamış hâlde sessizce duruyordu. İrem biraz nefes almaya ihtiyacı varmış gibi balkonun cam kapısını açtı ve serin hava içeri dolarken kızlara birer fincan kahve yapmak için kahve makinesini çalıştırdım.

Berra, "Eve gitmemde bir sakınca var mı?" diye sorunca yumuşayan bakışlarım ona çevrildi.

Elimdeki beyaz fincanı önüne koydum ve "Eğer gitmek istiyorsan Emir ya da Yunus seni eve bırakabilir tabii ki," dedim.

"Bu kadar ılık kıçlı olduğum için özür dilerim," diye fısıldayarak avuç içlerini kahve fincanının etrafına sardı. Gözlerini fincanın içinde dumanı tüten kahveden çekmeden, "Keşke daha fazlasını yapabilecek cesaretim olsa ama İrem ve senin kadar soğukkanlı olamıyorum. Oysa olmadığım biri gibi davranmak benim için çok zor değildi, hiçbir zaman olmamıştı," dedi. Kendisiyle ilgili yaptığı eleştiri ona olan duvar-

larımı biraz olsun sarstı, hatta içimde ona karşı koruyucu bir şeyler hisseder gibi oldum.

"Seni olmadığın biri gibi olduğunda sevileceğine inandıran insanlarla bağlar kurmuşsun," dedim isim vermeden ama Ceyda sanki buradaydı ve köşeye geçmiş bizi izlerken ondan bahsettiğimi iyi biliyordu. Elimi Berra'nın omzuna koyduğumda titreyen alt dudağını ağzının içine çekerek emdi ve ağlamamak için gözlerini kırpıştırdı. "Hepimizi olduğumuz kişi olarak sevecek insanlar var, Berra."

Berra gözlerini kaldırıp balkon kapısının önünde, sırtı bize dönük bir şekilde öylece dikilen İrem'e baktı ve "Her zaman İrem gibi olmak istemiştim," dedi, İrem bu cümleye herhangi bir tepki vermedi, sanki bizi duymuyor gibiydi. "Ama bir kez daha anladım ki İrem olmak, dışarıdan ne kadar güzel görünse de aslında en zor olanmış." İrem omzunun üstünden yavaşça Berra'ya baktı. Göz göze geldiklerinde Berra, "Beni affedebilecek misin?" diye sordu. "Sen beni affedecek olsan bile ben affedilmeye değecek miyim? Bilmiyorum."

İrem'in dudakları hüzünlü bir şekilde yukarı kıvrılırken, "Seni affetmem için önce sana küsmem gerekir," dedi. Berra'nın omuzları bu cevap karşısında daha da savunmasız kaldığını belli edercesine çöktü. "Ben sana hiç küsmedim, hiç kalpten gelerek kızmadım, senin taktığın maskelerin arkasında olduğunu sandığın kişinin bile kırılgan olduğunu görebilecek kadar seni tanıdım. Belki sen hiçbir zaman arkadaşım olarak görmedin kendini ama benim için daima bir arkadaştın." Başını çevirip yeniden dışarıya baktı. "Hâlâ öylesin."

"Bu kadar bağışlayıcı olman canımı daha çok yaktı," diye fısıldadı Berra gülümserken.

"Bağışlayamadığım tek kişi kendimim, Berra." Bu İrem'in kurduğu son cümle oldu ve sonra saatler süreceğini hissettiğim bir sessizlik onu esir aldı.

Kahvemden bir yudum aldım ama İrem için yaptığım kahvenin fincanını ona uzatamadım. Düşüncelere dalmış gibi dışarıyı, usulca ağarmaya başlayan gökyüzünü izlerken bir kahveye değil, sessizliğe ihtiyacı varmış gibi görünüyordu.

Yunus, Berra'yı bırakmak için evden ayrıldığında güneş çoktan doğmuş, gökyüzü altın rengi bir ışıkla ödüllendirildiğini kanıtlar gibi evin içini de kendi aydınlığıyla boğmuştu. Ogün onu bıraktığımız yerde hareketsizce uzanıyor, Kartal'ın onu kontrol etmesine izin veriyor, hiç konuşmuyor, sadece pencereden görünen parlak gökyüzünü izliyordu. İrem benim zorumla bir duş almış, eskiden kaldığım odaya dinlenmek için girmiş ve pek de derin olmadığından emin olduğum bir uykuya dalmıştı. Emir hâlâ buradaydı ama Tuğrul, Suphi ve Cenk de Berra'dan yaklaşık yarım saat sonra evden çıkmışlardı.

Elimde telefonla mutfak masasında otururken sürekli magazin kanallarının sosyal medya hesaplarını kontrol ediyor, internet sayfalarını yenileyip duruyordum. Dün geceye ait bir kare, bir haber, sosyetedeki blog kullanıcılarından birinin isimsiz olarak göndereceği herhangi bir blog yazısı görmeyi bekliyordum. Tuğrul, bir estetik cerrahı olduğu için sosyete ve magazin ile arası iyiydi, bu yüzden basına servis edilecek görüntülerde Kartal'ın bir fotoğrafı olmayacaktı ama eninde sonunda Ogün'ün ismini karalayacak bir haberin gündeme bomba gibi düşeceğini biliyordum. Bunu yapacak olan dedikodudan hoşlanan sosyete üyeleri değildi, doğrudan bizdik ve Ogün bunu zamanı gelene dek asla bilmeyecekti.

Sonunda beklediğim oldu ve ilk yazı bir sosyal medya platformunda yayımlandı. Emir, "Beklenen oldu mu?" diye sorduğunda tam karşımda oturuyor, kahvesini yudumluyordu.

"Henüz etkileşim almadı ama çok geçmeden ortalıkta gezinmeye başlayacağına emin olacağım kadar güçlü bir malzeme vermiş," diyerek telefonu Emir'e uzattım. Ünlülerin estetiklerini yorumlayan bir sayfanın 'Gece olaylı sona erdi!' başlığı atarak yayımladığı post, onuncu dakikasını doldurduğunda üç yüz elli bir beğeni almayı başarmıştı ama hâlâ beklenen etkiyi yakalayamamıştı.

Emir, on birinci dakikaya girdiğimizde hâlâ elinde telefon, gönderiye yapılan yorumları okuyordu. Dedikodunun içeriğinde doğrudan Ogün'ün ismi verilmemiş olsa da ad ve soyadının ilk harfleri yer alıyor, gayet açık bir şekilde o olduğunun anlaşılmasını sağlayacak bilgiler de bu habere özenle yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Onun kimliğini açık eden en büyük şey de kendisinin ünlü bir dans akademisinde öğretim görevlisi olarak çalışmasıydı.

Emir, "Yorumlardaki birkaç kişi doğrudan Ogün'ün ismini yazmış," diye fısıldadı. "Hatta birkaç kişi onun madde etkisindeyken kendine zarar vermiş olabileceğini, tipik bir zengin çocuğu olduğunu falan yazmış ve bu yorum oldukça fazla beğeni almış."

Telefonu bana uzattı. Uzun uzun gönderiye baktım. Gönderide Kartal yer almıyordu ama Ogün'ün üzeri sansürlenmiş bir fotoğrafı vardı ve bu fotoğraf doğrudan kulübün içinde çekilmiş bir fotoğraftı. Dikkatli bakan biri, bu kadar ünlü bir gece kulübünü çok kolay tanırdı ve yorumlarda gece kulübünün ismini yazan birkaç kişi olduğunu fark ettim.

Hatta bir yorum tam olarak şöyleydi: Bu, bu gece kulübünün ilk vukuatı değil.

Kardelen geçmişin içinden, "Lavin," diye fısıldadı ve gözlerimi yumup telefonu ters çevirerek masanın üzerine bıraktım.

"Umarım İrem gece kulübüyle alakalı çıkacak herhangi bir karalama kampanyasından çok etkilenmez," diyebildim.

Emir, "Eğer ondan isteseydin, emin ol eline bir benzin ve çakmak alıp hiç düşünmeden o gece kulübünün tüm şubelerini ateşe verirdi," dedi. Abarttığını düşünmüyordum çünkü bunun tam olarak böyle olacağından adımın Lavin olduğu kadar emindim.

"Bu haberin basına yansıması iyi olacak," dedim sessizce. "Ceyda davasının aydınlığa kavuşması durumunda tüm okların döneceği ilk kişi o olacak." Emir başını sallayarak beni onayladı. "Aralarındaki gizli ilişki de ifşa olduğunda tüm taşlar yerine oturmuş gibi görünecek."

"Sence bulunan bedenin Ceyda'ya ait olduğu anlaşılacak mı? Beden uzun süre suyun altında kaldığı ve bir süredir de gömülü olduğu için tespit edilmesi zor olacaktır," dedi sessizce. İçten içe bunun olmasından korktuğunu görebiliyordum çünkü her şey ters gidecek olursa herkesin geleceği yanacaktı.

Her şeyi biliyor olmama rağmen sessizce, "Bilmiyorum," dedim. "Zamanın ne göstereceğini bilemeyiz."

"Beni korkutan bunun ortaya çıkması değil, bizimkilerden birinin korkuya kapılarak işleri berbat etmesi," dedi.

"Kimse bunu göze alamaz. Asıl korku her şeyi kusursuz yapmalarını sağlayacaktır emin ol. Hiç kimsenin Ceyda ve Ogün gibi insanlar için geleceğini kaybetmeyi göze alabileceğini zannetmiyorum."

Emir içli bir nefes alıp, "Umalım da öyle olsun," dedi.

Telefonu yeniden elime aldığımda sosyal medya hesabının ortaya attığı iddiaların hızla internette yayılmaya başladığını gördüm. Önce çok da ünlü olmayan bir haber sitesi durumla ilgili bir haber yayımladı, ardından sosyal platformlardan birinde bu haberin bir kopyası yayımlandı. Tepkiler ve yorumlar çığ gibi büyüyor diyemezdim ama yine de belli bir kitlenin ilgisini çekmişe benziyordu. İnsanlar bu konu hakkında durum güncellemeleri yapmaya, tweetler atmaya başlamışlardı.

"Bence fareyle biraz daha oynama zamanı geldi," diyerek ayağa kalktım.

Emir, "Birdenbire çok yükleniyorsunuz, sonunda beyni yanacak," diye dalga geçti ama gülmedim çünkü gülemeyecek kadar yorgun hissediyordum.

"Geriye ondan hiçbir şey kalmayana kadar devam edeceğim," diyerek mutfaktan çıktım. Yüzüme dehşete düşmüşüm gibi görünmemi sağlayacak bir ifade yerleştirmek için koridorda uzun uzun dikildim. Casper, Ogün'ün evindeki varlığından rahatsız gibi koridordan ayrılmıyor, salona asla girmiyordu. Eğilip kar beyazı oğlumun tüylerini okşadıktan sonra derin bir nefes alarak salona ilerledim. Kartal pencerenin önünde sigara içiyor, Ogün de sessizce açık pencereden dışarı süzülen sigara dumanını izliyordu; yüzünde inanılmaz bir kayıtsızlık vardı. Onu ilk kez gören biri bile ruhunun yerinde olup olmadığını sorgulardı. Bomboş görünüyordu.

Elimdeki telefonu sıkıca kavrayıp salonda adımlamaya başladığımda Ogün bana baktı, bana bakarken ne hissetti bilmiyordum ama dün geceden sonra zihni beni bile bir tehdit olarak algılıyor olabilirdi. Göz göze geldiğimizde beni tehdit olarak algılamadığını, aksine bana umutla baktığını görmek neredeyse beni duraksatacaktı. Üzgün gözlerle ona bakıp yutkunarak, "Beyler, ters giden bir şeyler var," dediğimde Ogün doğrulmaya çalıştı. Kartal bana doğru dönüp sigarasından son bir duman içine çekti ve elindeki sigarayı pencerenin pervazına koyduğu kül tablasına bastırarak söndürdü.

"Sorun ne?" Sesi ölçülü ve yorgun geliyordu. Vefalı arkadaş rolünü öyle güzel giyinmişti ki Ogün'ü etkilediğine emindim.

Elimdeki telefonu Kartal'a uzatıp, "Dün geceyle alakalı yazılar yayımlanıyor," dedim. "Birkaç haber sitesi de sosyal medya hesaplarında bu konuyla alakalı paylaşımlar yapmış."

Ogün, "İsmim görünüyor mu?" diye sordu hızla.

"Hayır, sadece adının ve soyadının ilk harflerini yazmışlar ama mekânın içindeki fotoğraf kareleri çok net, birkaç kullanıcı da bahsedilen kişinin sen olduğuyla alakalı yorumlar girmiş." Ogün'ün yüzü dondu, ne diyeceğini bilemiyor gibi bana baktı. Gözlerimi Kartal'a çevirdim. "İnsanlar konuyla alakalı konuşuyor, birçok hesap bu konuyla ilgili düşüncelerini içeren tweetler atmış ve tweetlerin birçoğunda Ogün'ün ismi sansürsüz bir şekilde doğrudan paylaşılmış."

Kartal, "Siktir ya," diye homurdanarak telefonu elimden alıp sayfayı kaydırmaya başladı.

Ogün, "Fotoğraflarda ben de var mıyım?" diye sordu bu daha telaşlı bir sesle.

"Fotoğrafını sansürlemişler," dedi Kartal ekrana bakarken. "Ama buna bakan bir çocuk bile fotoğraftakinin sen olduğunu anlar."

"Hakkımda ne diyorlar?"

"Madde etkisinde olduğunu düşünüyorlar. Buna şaşıramam çünkü ben bile bir an durumun böyle olduğunu sanmıştım," dedi Kartal, sıkıntılı bir nefes verip bana baktı. "Tuğrul'un eli kolu uzundur, söyleyelim de bu haberleri internetten kaldırtmanın bir yolunu bulsun. Ogün'ün sicili için hoş olmaz, üstelik mekânla ilgili de yazılar yazılmış, İrem de kötü etkilenecektir."

Ogün umutla, "Belki ben olduğumu anlamazlar," dediğinde ona bakıp sessizce, "Akademide öğretim görevlisi olduğunu yazmışlar, haberin içeriğinde bu da yer alıyor," dedim.

Ogün hızla ellerini havaya kaldırıp avuç içlerini yüzüne bastırdı. "Sikeyim!" diye hırladı. "Lanet olsun. Sikeyim böyle işi. Lanet olsun. Her şeyi mahvedeceğimi anlamalıydım. Lanet olsun. Lanet olsun!"

Kartal telefonu elime tutuşturup Ogün'e doğru yürüdü, onu sakinleştirmek için çabalıyor gibi görünerek, "Halledeceğiz oğlum, takma şimdi bunları kafana. Sapasağlam buradasın işte. Önemli olan da bu," dedi.

"Benim götümü toplamak zorunda bile değilsin," dedi Ogün ellerini yüzünden çekmeden. "Ne diye benim gibi salak bir orospu çocuğuna yardım etmeye çalışıyorsun amına koyayım? Ne yaptığıma bir bak!"

Kartal, Ogün'ün bileklerini kavrayıp ellerini yüzünden çekmesini sağladıktan sonra Ogün'ün gözlerinin içine baktı. "Çünkü sen benim kardeşimsin," dedi ve bu cümle Kartal'a ağır geldiği kadar bana, hatta her şeyin tek sebebi olan Ogün'e bile ağır geldi. Birbirlerine o kadar uzun süre baktılar ki Ogün'ün gözlerine sis gibi dağılan vicdan azabını görmemek imkânsızdı. "Halledeceğiz, tamam mı? Yat ve dinlenmene bak. Toparla şu kafanı artık lan."

Ogün'ün gözlerinin dolduğunu gördüm, başını hızla farklı bir yöne çevirerek, "Hak etmiyorum," diye fısıldadı ama bu öyle zayıf bir şekilde kurulmuş bir cümleydi ki eğer pürdikkat ona bakmıyor olsaydım eminim ki söylediği şeyi duymazdım.

Kartal, "Hak edip etmediğine bırak da ben karar vereyim," dedi. "Ben sevdiğim insanları korumayı çok isteyip hayatımın belli dönemlerinde onları hiç koruyamadım biliyor musun?" Kartal'ın söylediği şey bir bıçak olup Ogün'ün içini deşmiş olacak ki Ogün gözlerini yumdu. Duymak istemiyor, bu gerçekten kaçıp saklanmak istiyordu ama artık kaçacak hiçbir yeri kalmamıştı ve yaşattığı her şeyle doğrudan yüzleşmek zorundaydı. "O yüzden bırak bu kez kıymet verdiğim insanları korumak için bir şansım olsun. Çok sevdiğim ve artık benimle olmayan biri, sevdiğim insanları korumamı çok isterdi."

Ogün, kimden bahsedildiğini biliyordu. Eskimeyeceğini bildiğim o yara yeniden içimde kanamaya başladı, Kartal'ın yarasından sızan kan ise akıp giden zamanın içinde tek bir olsun kanamayı bırakmamıştı. Ogün sertçe yutkunup gözlerini açmadan beklerken gözlerinin çukurlarına biriken yaşları görebiliyordum.

Kartal cebinden telefonunu çıkararak salondan çıkmadan hemen önce, "Halledeceğiz bu durumu, sıkıntı yok," diyerek güvence verdi. Salonda Ogün ile baş başa kaldığımızda Ogün'ün kapalı gözleri birkaç dakika sonunda aralanarak bana çevrildi.

"Lavin, dün gece orada değildin, değil mi?" diye sordu, sanki kendi anılarının gerçek, bizim yarattığımızın ise sahte olmasından korkuyor gibi.

"Nasıl yani?"

"Yani... Kadınlar tuvaletinde değildin değil mi?"

Dudaklarımı büküp, "Cenk içeri girmemize izin vermedi ama seni çıkardıkları âna ne yazık ki şahit oldum," diye fısıldadım.

Gözlerini boşluğa indirdi ve "Orada olmadığına sevindim," dedi, bunu içinden gelerek söylediğini fark ettim.

"Keşke seni durdurmak için orada olsaydım," dediğimde boşluğa düşen gözlerini kaldırıp bana baktı. "Bir daha kendini sakın bu kadar kaybetme."

"Deneyeceğim," diye fısıldadı.

"Henüz bir şey yememelisin ama on iki saat tamamen dolduğunda sana çorba yaparım," dedim, gözlerinde bir anlığına umut dirildi ama ilacın etkisinden midir bilinmez o umut hızla yerini karanlığa ve boşluğa terk etti.

"Peki biraz su içebilir miyim?" diye sorunca başımı sallayarak salondan çıktım. Ona su değil, kendi mezarına atacakları toprağı avuçlarımın içinde götürmek, ağzını mezar toprağıyla doldurarak boğmak istiyordum oysa.

Mutfağa girerken, "Su istiyor," diye homurdandım. Kartal ve Emir mutfak masasında oturuyorlar ve Kartal tahmin ettiğim gibi hiçbir şey yapmıyordu.

"Güzel," diyerek yerinden kalkınca Kartal'a baktım. Mutfak dolabından büyük bir su bardağı çıkarıp içini suyla doldurdu ve eli çekmeceye kaydı. Mutfak çekmecesinden çıkardığı ilaç şişesine bakarken kaşlarım çatıldı.

"Bu kadar sık yapmamalısın," dememe aldırış etmeden şişeyi açıp, suyun içine birkaç damla ilaç damlatıp su bardağını bana uzattı ve tam gözlerimin içine baktı.

"O daha fazla kaos yaratmaya başlamadan önce benim onun kafasındaki kaosu besleyerek büyütmem gerek."

Su bardağını Kartal'ın elinden aldım ve "Nasıl bu kadar güçlü durabiliyorsun?" diye sordum, ben farkında bile değilken dudaklarımdan kayıp giden bu soru, Kartal'ın dudağının kenarında küçük bir tebessüm kıvrımı yarattı. Emir'in bakışlarının bizde olduğunu hissettim.

Ve Kartal, zamanın asla zihnimden silmeye yetmeyeceği o cümleyi kurdu.

"Aslında geberiyorum."

İşte bu cümle, yaklaştığımız sonda bizi bekleyen bariyerlere çarpmayı bile göze alacak kadar hızlanmama neden olan o yakıttı. Yok olacağımı bilsem bile artık durmayacaktım.

Duramazdım.

O akşam, Ogün'ün mental olarak kendini iyi hissetmediğini gözlerini saran o deli bakışlardan anlamak mümkündü. Emir çoktan gitmiş, Tuğrul bilinçli olarak sosyal medyaya yaydığı haberlerin birçoğunu geri çekmişti ama insanlar hâlâ Ogün hakkında konuşmaya devam ediyordu. Ogün'ün iştahı kapanmış, ona verilen hiçbir şeyi yememişti, İrem odadan bir kez olsun çıkmamıştı ve gece gökyüzünü sararak karanlığı evin içine taşıdığında huzursuzluğu hatırlatan o sessizlik yeniden duvarlarda bizi izleyen gölgelere dönüşmüştü.

Polis, sosyal medyada dolaşan haber çok fazla ivme kazanamadığından konuya el atmadı. Zaten amacımız buydu, sırf bu yüzden konunun çok dallanıp budaklanmasına izin vermemiştik. Ki polis, Sadık Parlak'ın mekânında olup bitenlere pek burnunu sokuyor da diyemezdim.

Ogün'ün yatakta hareketsiz, savunmasız geçirdiği iki günün ardından Kartal onu evine bıraktı. Ogün kapıdan çıkarken İrem'in hâlâ bu evin sınırlarında olduğunu gördüğünde gözlerine yayılan düşmanca bakışı saklama gereği duymamıştı; belki de ilacın etkisinden dolayı yeni bir maske takamamıştı.

Araya giren hafta sonu tatili sona erdiğinde akademinin bahçesinde üç kişi dikiliyorduk ve tüm gözlerin üzerimizde olduğunu hissedebiliyorduk. İrem rengini kaybetmiş güzel yüzüyle binaya bakarken ona merakla bakan hiçbir bakışa karşılık vermemişti. İnsanlar mekânda yaşananlar hakkında konuşuyor, Ogün'ün yaşadığı değişimle alakalı kazanları kaynatıp duruyordu. Bunun işimize gelmediğini söyleyemezdim.

Modern dans sınıfından bir kız doğrudan yanımıza gelmiş, "Ogün gerçekten kendine zarar mı verdi?" diye sormuştu, bu soruya cevabımız olmasa da dedikodunun tüm akademiye şiddetle yayılması için atılan ilk işaret fişeği olduğunu üçümüz de biliyorduk.

Çok geçmeden tüm dans hocaları, eğitmenler, hatta okulda çalışan diğer görevliler bile bu konu hakkında konuşmaya başlamıştı. Akademinin itibarını korumak için en doğru adımın Ogün'ün okul ile olan bağlantısını kesmek olduğunu düşündüğünden emin olduğum kurul görevlileri çok geçmeden harekete geçti ve o gün yerini usulca akşama

terk etmeye başladığında Ogün'ün telefonu hemen yanımızdayken çaldı. Akademiden çıktığımızda onu kontrol etme amaçlı evine gitmiştik, bizi evinde ağırlamaktan çekindiği için binanın olduğu sokakta bir kafede oturuyorduk.

Buzlu çayımın içindeki pipeti dudaklarımın arasında çevirirken gözlerim doğrudan Ogün'deydi, yüzünde gergin bir ifadeyle telefonu açıp kulağına götürürken beyaz bir bandın altına gizlenmiş yaralarının bile kaşlarını çattığı için acıdığına emindim.

"Merhaba," demişti hattın öteki ucundan ona seslenen kişiye. "Evet. Ben de akademiye ne zaman dönmem gerektiğini sormak için sizi arayacaktım. Tatili kısa kesip geri dönebilirim isterseniz, hazırladığımız gösteri-" Ve birden susup telefonun dışına dökülen sesin sahibini dinlemeye başlamıştı. Kelimeleri tutup içime çekemiyor olsam da ona neler söylendiğini az çok tahmin edebiliyordum. Yüzünün aldığı hâlden de neler duyduğunu anlamak zor olmazdı. "Anlamadım?" Sorusu kendisine bile yabancı gelen bir sesle öylece dudaklarından döküldüğünde bakışlarımın Kartal'a dokunduğunu hatırlıyorum. Bu zaferin attığı ilk adımdı ama kaybettiğimiz her şey zaferin attığı adımları döşeyen kaldırım taşlarına dönüşmüştü. Kutlayacak bir şey yoktu, tıpkı kaybedecek hiçbir şey kalmadığı gibi. "Bu haberlerin tamamı yalan!" diye bağırdığında diğer masalardan bize çevrilen yabancı bakışların ağırlığını hissettiğimi hatırlıyorum. İrem'in gözleri önünde duran, bir çatal darbesi bile değdirmediği kekteydi ve kafasını çevirip hemen yanında oturan Ogün'e bir kez olsun bakmamıştı. "Bu yaptığınıza yargısız infaz derler! Hakkımda çıkarılmış yalan haber, bu bir kimlik suikastı, başka hiçbir şey değil! Hayır, beni dinleyeceksiniz! Söyleyeceklerim henüz bitmiş değil! Size beni dinleyin diyorum!" Öfkeyle önünde duran masaya tekme attığında bardağımın ve üstünde İrem'in kekinin olduğu tabağın yere savrulup parçalandığını, masanın yana devrildiğini ve birkaç kişinin korkuyla ayağa kalkarak Ogün'e baktıklarını hatırlıyorum. İrem, Kartal ve ben ise tepkisizce yerlerimizde oturmaya devam ediyorduk. "Bu kararınızdan pişman olacaksınız!" diye bağırırken ayağa kalkmış, garsonların bize doğru yaklaşmasına aldırış etmeden bağırıp çağırmaya devam etmişti.

Bir garsonun, "Efendim, sizi dışarı alabilir miyim?" diye sorduğunu hatırlıyorum.

Ogün, elindeki telefonu şiddetle yere attığında ve telefonun ekranı tuz buz olarak parçalandığında garsona yönelttiği bakışları yaralı bir hayvanın bakışlarından daha çiğ, daha vahşiydi.

Kartal, garsonun uğramasını olası gördüğü saldırıyı durdurmak için Ogün'ü kolundan tutarak kafenin dışına sürüklemeye başladığında omzumun üstünden dışarıya, camın arkasındaki gri gökyüzüne baktığımı hatırlıyorum. O gökyüzünün altında, henüz yeni yanmaya başlayan sokak lambasının önünde duran Kardelen bana bakıyordu. Kafeden çıkmak için kapıya yöneldim ve Kardelen'in görüntüsü bir sis gibi dağılarak kayboldu. Şimdi o sokak lambasının altında kirli, beyaz bir sokak kedisinden başka hiç kimse yoktu.

Ogün, sokağı ayağa kaldıracak kadar çok bağırmış, küfürler savurmuş, gözü dönmüş gibi sağa sola saldırmaya çalışmıştı ama Kartal her birine engel olarak gerçek bir dost rolünü en sağlam şekilde oynamaya devam etmişti.

Gri şafağı anımsatan gökyüzünün yerini alacalardan uzak, saf karanlığa bıraktığını hatırlıyorum. Kartal cipinin ön yolcu koltuğuna oturttuğu Ogün'e bir sakinleştirici uzatıyor, Ogün sakinleştirici hapa uzun uzun baktıktan sonra dilinin üzerine koyarak su şişesinin kapağını açıyordu.

Zaman her şeyin sarsılarak yıkılmasına neden oldu ve gözlerimi açtığımda ertesi günün akşamının içindeydim. Cenk'in evinin büyük salonunda oturmuş, yaşanan kâbusun sebebi olan adamın kafasını dağıtmasına yardımcı oluyormuşuz gibi tabu oynuyorduk. Ogün'ün işten atılmasının üzerinden birkaç gün geçmiş, zaman onu sakinleştirmek yerine içine kapanan ve bomboş bakan bir karmaşaya çevirmişti. Öyle bir hâldeydi ki tuvalete giderken bile Kartal'ın yardımına ihtiyaç duyacak kadar öz benliğini kaybetmişti.

"Ay yeter, bunaldım," diyerek Cenk'in eline televizyonun kumandasını aldığını hatırlıyorum. Berra ve İrem yeni çıkan bir roman hakkında konuşuyorlar, Ogün sanki bulunduğumuz ânın dışındaymışız gibi boşluğa bakıyordu. Açılan televizyonun ışığının yüzüme vurduğunu, bir haber kanalına sabitlenen gözlerimin haberleri sunan kısa, sarı saçlara sahip kadının ağır göz makyajında dolaştığını, söylediklerini duymadan sadece kadını izlediğimi hatırlıyorum.

Kadın haberleri seslendirmeye kaldırdığı yerden devam etti, Cenk kumandayı önümüzdeki cam sehpanın üzerine bıraktı ve çok değil, on dakika sonra kadının sesi kulaklarıma dolmaya başladı.

Ceyda'nın ekrandaki fotoğrafıyla göz göze geldik.

Sesler kayboldu, sadece Ceyda'nın ekranın diğer ucundan bana bakan koyu renk gözlerini görüyordum.

Sonra tüm sesler, kuyunun dibinden yükselen ama hâlâ ulaşması istenen yere ulaşamayan bir çığlık gibi yavaşça kulaklarıma yayıldı. Çok uzaklardan geliyormuş gibi hissettiren sesin taşıdığı kelimeler zihnime bir bir döküldüler.

"...ve bedenin henüz yirmilerinin başındaki Ceyda Tekindor'a ait olduğu anlaşıldı."

Yere düşüp parçalanan bardağın sesini duydum ama kimin parmaklarının arasından kayıp düştüğüne dair hiçbir fikrim yoktu. Uğuldayan kulaklarımla ekrandaki fotoğrafa bakmaya devam ediyordum ve sanki televizyon ekranından o gece onu içinde boğduğum gölün suları akarak yavaşça salonun zemininde yükselmeye başlıyordu.

Zaten gerçekleşeceğini bildiğim bir şey ruhumu köklerinden kavrayarak dibe çekiyormuş gibi hissettirmemeliydi ama hissettirdi. Korku dolu çığlığın kime ait olduğunu bilmiyordum, sadece bir kadının sesiydi, ayırt edebildiğim tek şey buydu. Kafamı çevirip omzumun üstünden Kartal'a baktığımı hatırlıyorum. Ogün dehşet içinde ekrana bakarken elini Ogün'ün omzuna koymuş o da ekrana bakıyordu ve televizyonun ışığı kahverengi gözlerini altın gibi parlatıyordu.

İrem, hızla Berra'yı omuzlarından tutarak ittirdi, çift kanatlı mutfak kapısı arkalarından sallanarak kapandığında Berra'yı uzaklaştırmaya çalıştığını anladım.

Cenk korku dolu gözlerle Suphi'ye baktığında zamanın daralmaya başladığını hissediyordum. Kartal, elindeki piyonlardan birini hareket ettirerek satranç tahtasının ortasına sürükledi ve o cümleyi kurdu: "Nasıl yani? Ceyda öldü mü?"

Ogün bir anda dehşet içinde Kartal'a baktı. Cenk ve Suphi ifadelerini toplamaya çalışsalar da hissettikleri sarsıntıyı dışarı vuruyorlardı. Emir, "Ceyda," diye fısıldadı ve Ogün'ün bakışları bu kez Emir'e çevrildi. Ne olduğunu anlayamıyormuş gibi kaşlarını çattıktan sonra, "Şimdi ne yapacağız çocuklar?" diye sordu panikle.

Cenk elini ağzına götürerek, "Hayır, o her zamanki Ceyda işte, annesine kızıp bir yerlere kaçtı ve tatili bittiğinde dönecek," dedi, sesi titriyordu. Aslında acıdan değil, korkudan titrediğini bildiğim sesini dinlerken yutkundum.

Ogün bocalayarak Cenk'e bakıp, "Ne diyorsun sen, Cenk?" diye sordu. "Hemen bir plan yapmalıyız."

İrem içeri dönerken, "Berra sinir krizi geçiriyor," dedi gözyaşlarına boğulmuş hâlde. "Hemen Ceyda'nın annesini arayalım. Bir yanlışlık olamaz mı?"

Ogün bu kez gözlerini İrem'e çevirip, "Siz ne saçmalıyorsunuz?" diye bağırdı sonunda can havliyle. "Neler oluyor burada?"

Kartal, "Sakinleş," diyerek Ogün'ün omzunu sıkmaya başladı. "Belki sadece bir yanlış anlaşılmadır. İşin aslını öğreniriz şimdi."

Ogün, "Kartal, o bedenin Ceyda'ya ait olduğunu zaten biliyorduk!" diye bağırdı.

Kartal birden elini geri çekip öyle büyük bir şaşkınlıkla Ogün'e baktı ki değil Ogün, ben bile bir an bunun tam tersine inanacağımı sandım. Ogün irkilerek, "Neden bana öyle bakıyorsun?" diye sordu sessizce.

Kartal, Emir'e dönüp sessizce, "Yine bir tür sinir krizi geçiriyor olabilir," dediğinde Ogün, "Ne krizinden bahsediyorsun?!" diye bağırdı bir defa daha.

İrem hıçkıra hıçkıra ağlarken titreyen eliyle telefonu tutuyor, bir yandan da Ogün'e tuhaf tuhaf bakıyordu. "Ogün, sakin ol, bu sadece asılsız bir haberdir," dedi kendini avutmak istiyormuş gibi. Ardından Ceyda'nın annesini aramış olacak ki telefonu kulağına yasladığını gördüm. Ogün bir İrem'e bir de ona tuhaf tuhaf bakan Kartal ve Emir'e bakıyor, gözleri bu üçlü arasında âdeta mekik dokuyordu.

İrem, "Telefonu açmıyor," diyerek daha şiddetli ağlamaya başladı. "Gerçek olabilir mi?"

Sarsılarak ağlamaya başladığında hızla ayaklanıp ona doğru yürüdüm, onu kollarımın arasına çekerken, "Sakinleş," dedim ama sesim donuktu, dışarıdan şoka girmiş gibi göründüğüme emindim.

Ogün, "Neden onun öldüğünü ilk kez duyuyormuşsunuz gibi davranıyorsunuz?" diye sordu zayıflayan bir sesle.

Kartal ve Emir, anlam veremeyen bakışlarını Ogün'den ayırmayıp ona öyle uzun baktılar ki Ogün birden sessizliğe gömüldü. Suphi, çırpınarak ağlamaya başlayan Cenk'i omuzlarından tutarak sakinleştirmeye çalışıyordu.

Cenk, "Hemen evlerine gidelim, hastaneye gidelim, nereye gideceksek gidelim n'olursunuz!" dedi gözyaşları içinde. Ogün'ün tepkileri tsunami öncesi çekilen sular gibi çekilmişti, bir sonraki tepkisinin dev bir dalga olup her şeyi altına alma ihtimalini düşünüyordum.

Suphi, "Sakin ol," diyerek televizyonun kumandasını aldı ve televizyonu kapattı. "Gerçekten evlerine gitsek iyi olacak gibi görünüyor, aksi hâlde olan biteni öğrenmemiz zaman alabilir," dedi.

Dönüp Emir'e baktım. "Emir, Berra'yı oraya götürmeyelim, pek iyi durumda olduğunu sanmıyorum," dedim. "Onunla burada kalıp bizden haber bekle. Eğer durum söylendiği gibiyse Berra bunu kaldıramaz. O yüzden şimdilik burada kalması daha iyi olur."

Emir, "Beni de haberdar edin ama," dedi sahte bir panikle.

Evden apar topar çıktık. Suphi ve Cenk, Suphi'nin arabasına yönelirlerken Kartal, ben, İrem ve Ogün de Kartal'ın cipine bindik. Ön yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağlarken arka koltukta sessizce ağlayan İrem'e baktım. Yüzümde donuk bir ifadeyle, "Henüz kesin olan bir şey yok, sakinleş," dedim. Ogün'ün karanlık arabanın içinde parlayan yeşil gözleri yüzüme tutundu ama bakışlarına karşılık vermedim. Sıkıntılı bir nefes verip Kartal'a baktım. "Eğer söylenenler doğruysa aile şu an hastanede midir yoksa evde midir?" diye sordum.

"Kimlik tespiti yapıldığına göre aile şu an hastanede olmalı," dedi Kartal. "Yine de birine ulaşıp doğru bilgi almakta fayda var."

İrem'in telefonu çalmaya başladığında Kartal arabanın motorunu çalıştırmıştı. İrem hızla telefonu açarak, "Televizyonda söylenenler doğru mu?" diye bağırdı. Kimle konuşuyordu bilmiyordum ama hattın öteki ucundan yükselen gürültüyü duyabiliyordum. İrem telefona cevap vermeyi bıraktı, tekrar ona baktığımda elinin boşluğa düştüğünü gördüm.

"İrem, ne olmuş?" diye sordum. Ogün sessizliğini koruyor gibi dursa da aslında akıl sağlığını korumaya çalışıyordu.

İrem yüzünde parlayan gözyaşlarına rağmen bomboş bir ifadeyle, "Ceyda'ymış," diye fısıldadı. "Beden Ceyda'ya aitmiş."

Kartal direksiyonu çevirirken, "Kiminle konuştun?" diye sordu.

"Pınar. Ceyda ile ortak arkadaşımız, o da akademiden," dedi İrem yine bomboş bir sesle. Şoktaymış gibi elindeki telefonu düşürdü, telefon arabanın koltuğunun altına yuvarlandı. "Hastanede olduklarını söyledi."

Kartal yüzünü buruşturup, "Hangi hastane?" diye sordu sadece ve İrem hastaneyi söyledikten hemen sonra Suphi'yi arayıp durumu anlattım. Kartal'ın cipi önde, Suphi'ninki hemen onun arkasında trafiğe karıştığımızda arabanın içindeki ölüm sessizliğini bölen tek şey İrem'in ara sıra yükselen hıçkırık sesleriydi. Aslında rol yaptığını söyleyemezdim. O gerçekten hissederek ağlıyordu. Belki Ceyda'nın başına gelenler yüzünden, belki kendi yaşadıkları yüzünden, belki de her şeyin birleşerek üzerine bir gölge olup çökmesinden dolayıydı ama gözyaşları gerçek ve içtendi. Gerçekten hıçkırıklara boğuluyordu.

Hastanenin bahçesinden içeri girdiğimiz anda arabanın ilerlemekte zorlanacağı kadar büyük bir insan yığınıyla karşılaştık. Bahçede onlarca magazin muhabiri, gazeteci, sosyeteden isimler ve akademiden tanıdık yüzler vardı. Kartal, "Arabayı daha fazla ilerletemem," diyerek durdurdu, emniyet kemerini çözerken gözleri ön camdan dışarıyı taramaya devam ediyordu. Mahşer yerine dönmüş hastane bahçesine bakıp ben de tıpkı Kartal gibi emniyet kemerimi çözdüm.

Arka koltuğa doğru dönüp, "İrem, istersen sen Ogün ile arabada kal," dedim ama bunu kastetmediğimi İrem'in çok iyi bildiğini biliyordum. İrem başını iki yana sallayarak kapıyı açtı ve kendini dışarı atıp gözyaşları içinde kalabalığa doğru yürümeye başladı.

"Henüz babasının toprağı soğumadan şimdi en yakın arkadaşlarından birini kaybetti," dedim onun uzaklaşan bedenini izlerken.

Ogün hâlâ sessizdi.

Omzumun üstünden bu defa Ogün'e baktım ve "Sen iyi misin?" diye sordum tereddütte kalmış gibi görünmeye özen göstererek. "Ogün, istersen arabada kal. Zaten yeterince şey yaşadın." Yeşil gözleri yüzüme çevrildiğinde gözlerinin içinde büyüyen boşluğun onu yutacak büyüklüğe ulaşmak üzere olduğunu fark edip kaşlarımı çattım. "İyi misin?" diye sordum tekrardan.

Ogün sadece, "Neler olduğunu anlamıyorum," dedi, bunu zaten biliyordum ama sanki onu anlamıyormuş, sadece empati yapıyormuş gibi derin bir nefes alarak başımı salladım. Bakışlarımı Kartal'a çevirdim.

"Ben gidip neler olduğunu anlamaya çalışacağım. Bahsi geçen, halıya sarılı kadın cesedi olduğu söylenmişti televizyonda. Eğer gerçekten öyleyse, bu bir cinayet olduğu anlamına geliyor."

Kartal, "Kim ne ister bu kızdan?" diye sordu çatık kaşlarla.

Arabanın kapısını açarken, "Öğreneceğiz," demekle yetindim.

Kalabalığın içinde yürümeye başladım, Kartal da hemen önümden ilerliyordu. Akademiden olduğunu bildiğim birkaç kişilik kız grubunun gözyaşları içinde İrem'e sarıldıklarını gördüm. Kız grubuna yaklaşıp, "Olay nasıl olmuş?" diye sordum her şeyi biliyor olmama rağmen.

Kumral bir kız gözyaşlarına boğulmuş hâlde, "Babası, Ceyda'nın birdenbire ortadan kaybolması yüzünden huzursuz hissettiği için bu işin peşini bırakmamıştı ve cesedin incelemeler sonucunda Ceyda'ya ait olduğu ortaya çıkmış. Hâlâ inanamıyorum," dedi. "Çok gençti, hayat doluydu, her zamanki gibi küçük bir kaçamak yaptığına ve kafasını toplayınca döneceğine hepimiz inanmıştık. Boğularak hayatını kaybetmiş ve sonra da biri onu toprağın altına gömmüş!" Gözyaşlarını elinin tersiyle sildi. "Cesedi tanınmaz hâldeymiş, ailesi onu tanıyamamış bile." Şimdi hıçkırarak ağlıyordu. Kartal'ın polis topluluğunun önünde yıkılmış hâlde duran adama doğru yürüdüğünü gördüm. Cenk ve Suphi de onu takip ediyordu. Dikkatle bakınca bu adamın Ceyda'nın babası olduğunu anladım.

Ağır adımlarla Kartal'ın olduğu tarafa yürümeye başladım. Çarptığım her bedenin gözlerinden yaşlar döküldüğünü, yüzlerinde şok dolu bir ifade olduğunu görebiliyordum. Ekip otosunun tavanında yanan ışıklar yüzümü aydınlatırken Kartal'ın, Ceyda'nın babasıyla konuştuğunu gördüm.

Ceyda'nın babası kısa cevaplar veriyor, başını sallıyor ve ayakta durmakta güçlük çekiyormuş gibi sık sık arkasındaki adama yaslanıyordu. Bir babayı böylesi bir acının pençeleri arasındayken görmek ruhumu sızlattı. Avuçlarımı açıp kaldırsam ve gözlerimi avuç içlerime indirsem, avuçlarımdaki çizgilere bulaşmış kanı görecekmişim gibi hissediyordum.

Kartal'ın, "Çok üzgünüm," dediğini duyacak kadar yakınlarına geldiğimde durdum, bakışlarım Ceyda'nın babasının gözleriyle buluştu ve bana uzun uzun, acı dolu gözlerle baktı. Başımı önüme eğdiğimde gözümden kayıp giden gözyaşı Ceyda için değil, arkasında bir enkaz olarak bıraktığı babası içindi.

Gözyaşını elimin tersiyle silerek, "Başınız sağ olsun," diye fısıldadım.

"Sağ ol kızım," dedi adam, bana kızım demesi içimdeki suçluluk hissinin büyüyerek pençelerini ruhuma saplamasına neden oldu. Hiçbir şey söyleyemedim, bir gözyaşı damlası daha öylece yanağıma devrilip çeneme dek kayıp gitti.

Polis memurlarından biri, "Ceyda Hanım'ın tüm arkadaş çevresinin ve tanıdıklarının ifadesine başvurmak durumundayız," dediğinde ben hâlâ olduğum yerde dikiliyor, kafamı kaldırıp gözü yaşlı babanın yüzüne bakamıyordum.

Cenk, sanki bana güç vermek istiyormuş gibi bir anda sarılıp yüzünü boynuma sakladı ve ağlamaya başladı. Birine tutunmam gerektiğini biliyor gibiydi ve bana tutunacak bir dal olurken sanki bana tutunan oymuş gibi görünmekten çekinmiyordu. Kollarımı Cenk'in boynuna sarıp boşluğa baktım ve ardından gözlerimi yumdum.

Ceyda'nın annesinin çığlıkları acil servisin dışına taşıyor, bahçedeki hıncahınç kalabalığa rağmen sesi bir yankı olarak bahçeye dağılıyordu. Cenk'e sarılmaya devam ederken kafamı kaldırıp karşıma baktım ve Ogün'ün yüzünde büyüyen bir ifadesizlik, alnında beyaz bir yara bandıyla kalabalığı izlediğini gördüm.

Ölümün bedenlenmiş hâli gibi görünüyordu.

Cenk'in kollarının arasından çıkıp bakışlarımı acil servisin giriş kapısına çevirdim. Muhabir ordusu içeriden görüntü alabilmek için birbiriyle yarış hâlindeydi. Kartal bu durumdan rahatsız olmuş gibi bakışlarını bana çevirdi, görüntülerde yer almamı istemiyor, kendisi de görüntülerin içinde olmaması gerektiğini biliyordu.

İrem'in annesi acil servisin kapısında, damar yolu açık kolu, dağılmış üstü başıyla çıktığında tüm kalabalığın bakışları ona çevrildi ve muhabirler mikrofonları açarak kameramanlara dönüp kayda başlamaları için işarette bulundu.

"Bulun!" diye bağırdı var gücüyle. "Benim kızımı kim bu hâle getirdiyse, kim genç yaşında onu bu hayattan kopardıysa onu bulun!" Flaşlar arka arkaya patlıyor, yamyam sürüsü bir kadının acısını acımasızca görüntüleyerek bunun trajik bir şova dönüşmesini sağlıyorlardı. "Benim kızımı hangi cani bu hâle getirdiyse, hangi cani onu toprağın altına gömdüyse bana onu bulun!"

Ceyda'nın babası dönüp omzunun üstünden ona baktı, bakışları bomboştu. Gözlerim tekrar kadına çevrildiğinde ona uzatılan mikrofona baktığını gördüm. Muhabirlerden biri, "Ceyda Hanım'ın uzun zamandır ortalarda olmadığı, polisle sadece bir kez onun için görüştüğünüz ve aramaları kendi isteğinizle durdurduğunuz doğru mu?" diye sordu.

Ceyda'nın annesi mikrofonu tutan adama baktı. "Benim kızım seyahat ederdi, kafasına göre bir valiz alır çıkar gider, canı nereye isterse oraya demir atardı," dedi gözyaşları içinde. "Ben de dahil herkes onun sadece kafasını dinlemek için uzaklaştığını düşündük."

"Burada ciddi bir sorumsuzluk olduğunun farkında mısınız?" diye soran muhabire dönen bakışlarının alev alev olduğunu gördüm. "Ceyda Hanım'ın uzun süredir ortalarda olmaması ve bunun üzerine sizin aramaların durdurulmasını istemeniz, onun basit bir tatile çıktığını düşünerek onu kaderine terk etmeniz ne kadar doğru?" Muhabirin sorusu kanımı dondurdu ama Ceyda'nın annesinin bu sorudan benim kadar etkilenmediğini gördüm.

"Kızımın ölümünden sorumlu olan insan yerine karşıma geçmiş canımı toprağın altından çıkarıp tekrar toprağın altına bırakacak olan bana mı soruyorsunuz?" diye sorarken sesi titriyordu.

Ceyda'nın babasının aniden muhabirlere doğru yürümeye başladığını fark ettiğimde Cenk, "Böyle bir şeyi şov hâline getirmesi inanılmaz," dedi ve ne demek istediğini anlamadığım için kaşlarımı çatarak Cenk'e baktım.

Muhabirlere, "Derhâl uzaklaşın buradan," diyen adam korumalara başıyla harekette bulunduktan sonra kadını kolundan kavrayarak acil servisin çift kanatlı kapılarından geçirip içeri sürükledi.

Cenk'e, "Ne demek istiyorsun?" diye sorduğumda, "O her zaman böyle bir kadındı," cevabını aldım. "Şu an bile insanların onu bir anne olarak sorumsuz biri olarak görmesinden korkuyor ama doğru olan bir şey varsa, Ceyda onun sorumsuz davranışlarının kurbanıydı. Kızın hayatı boyunca verdiği tüm yanlış kararlar bu kadının ona yaşattığı sevgisizliktendi. Ona göre Ceyda'ya limitsiz kredi kartı vermek ve istediği her yere kafasına estiği anda habersiz gidebilme şansı sunmak anne olmaktı ama anne olmak hiçbir zaman bu olmamıştı ve sadece Ceyda'yı kafasından atmanın bir yolunu arıyordu."

Bakışlarımı tekrar acil servisin girişine çevirdiğimde korumaların gazeteci ordusunu çoktan oradan uzaklaştırdığını fark ettim. Cenk, "Hadi, içeri girelim," diyerek koluma girdi. Kartal'a baktım, onay bekleyen gözlerim onun gözleriyle buluştuğunda başını salladı ve Cenk'in adımlarına ayak uydurarak acil servisin kapısından içeri girdim.

Koridor belki çok lüks bir hastane olduğundan, belki de yaşanan olayın büyüklüğünden dolayı böylesine boştu. Bizimle birlikte içeri bir grup insan daha girdi ve hepsinin Ceyda için içeride olduklarını anladım. Acil servisin sonundaki karanlık koridorda yürüyen Tekindor çiftinin aralarındaki gerilim doğrudan dışarı yansıyordu.

Sonunda Handan Hanım, adamın elini iterek, "Bırak beni!" diye bağırınca adam çatık kaşlarla ona doğru döndü. "Kızımız öldü, senin hâlâ derdin ne benimle?"

"Her yerde kızımı arayan bendim ben!" Adam, Handan Hanım'ın üzerine yürüdü. "Biraz utanman da yok. Evladımın haberini alalı şunun şurasında kaç saat oldu da sen çıkıp mikrofonlara konuşuyor, seni çeken kameralara bakıyorsun? Nasıl bir insansın sen, Handan? Sen doğurdun o kızı!"

İrem çatık kaşlarla ona bakarken öfkeli görünüyordu. Tıpkı Ceyda'nın diğer arkadaşları gibi. "Kızımın katilini bulsunlar diye feryat etmek mi suç?" diye bağırdı Handan Hanım. "Yardım istemek suç mu oldu? Çocuğumu öldürdüler benim!"

"Çocuğumuz böyle bir şeyin içine sürüklenene kadar neredeydin lan sen? Hadi ben geleceğimiz için çalıştım, çabaladım, mecburiyetten uzak kaldım, peki ya sen ne yaptın? Bitmek bilmeyen partilerin, kumar bağımlılığın, erkeklere olan düşkünlüğün sonunu getirdi bu ailenin! O çocuk senden ilgi istedi, şefkat istedi ama sen para verip başından attın! Borç batağına düşürdün beni kumarların, bağımlılıkların, yalanların yüzünden! Kızımız kaybolduğunda çıkar gelir, şımarıklık yapıyor diye herkesi durduran kimdi? Daha erken davranılsa belki şu an hayatta olabilecek kızımızın vebali kimin boynuna, Handan?"

"Beni nasıl tüm bu şeylerle itham edersin?" Handan Hanım öfke dolu bir ifadeyle bu soruyu sormuş olsa da ağlamaya devam ediyordu. "Tek suçlu ben oldum şimdi de öyle mi? Peki sen neredeydin? Bir gün olsun kızınla ilgilendin mi? Her şeyi benim üzerime yıktın, gittin. Ka-

dınlık nedir unuttum senin yüzünden, senin kollarında bulamadığım şefkati bana başkaları veriyordu!"

Dudaklarım hissettiğim şaşkınlığın etkisiyle aralandı. Kızları ölmüştü ve şimdi burada durmuş sen haklısın, ben haklıyım savaşına mı tutulmuşlardı? Ne hissedeceğimi bilemeyerek Kartal'a doğru baktığımda onun da aynı şaşkınlıkla Tekindor ailesine baktığını gördüm.

"Senin başka heriflerin koynunda bulduğun şey şefkat değildi," diyen adamın söylediği bu söz, kadının donup kalmasına neden oldu. "Kızına bir gün olsun göstermediğin şefkatin oluşturduğu o boşluğun bedelini şimdi ikimiz ödüyoruz!"

"Ben şefkat göstermedim öyle mi? Peki sen?"

"Vaktim mi vardı benim? Senin borçlarını ödemek için, senin istediğin hayatı sana yaşatabilmek için benim yaşamaya bile vaktim mi vardı lan?"

İrem sessizce, "Handan teyze," deyince Handan Hanım'ın bakışları bize döndü ve onu izleyen kalabalığı görünce duraksadı. "Lütfen böyle bir günde bari tartışmayın."

"Neler yaşattığını görüyor musun?" diye sordu adama dönerek. "Bana yaşattıklarının farkında mısın? Tüm hayatımı mahvettiğin yetmezmiş gibi kızımın da hayatını mahvettin. Kızım sende bulamadığı şefkati tıpkı benim gibi farklı erkeklerde bulmaya çalıştı ve yanlış seçimlerinin kurbanı oldu." Handan Hanım sırtını adama dönüyordu ki adamın gözü dönmüş olacak birden kadını bileğinden kavrayarak kendine çevirdi.

"Sen utanmadan benim ölmüş kızımın arkasından erkeklerle olan münasebetlerini mi konuşuyorsun?" diye kükredi. "Bir kez olsun dönüp ona nasıl örnek olduğuna aldırış ettin mi sen?"

"Ben mutlu muydum da ortadan sürekli kaybolup arkamda bıraktığın çocuğu mutlu edecektim?" Bu soru başımdan aşağı kaynar sular gibi akarken bir adım geri çekildim. İkisinin de acıyı yaşama şekli bana hiç uymuyordu. İkisi de acıyı birbirlerinin üzerinde koz olarak kullanmaktan bir an olsun geri durmuyorlardı ve bu benim için bile korkunçtu.

Midem bulanmaya başladığı için, "Lavaboya gitmeliyim," diye fısıldadım.

Cenk, elini belime koyarak, "İyi misin?" diye sorduğunda yüzümün kireç gibi olduğunu Cenk'in gözlerime bakınca hissettiği paniği gördüğümde anladım.

"Midem bulanıyor," dedim tekrardan.

İrem ve yanında duran üç kız da bana doğru gelip etrafımı sardılar. Kumral kız, "Onlara aldırış etme," dedi, Handan Hanım ve eşinden bahsettiğini anlıyordum. "Onlar her zaman böyleydi."

"Ortada bir cenaze olmasını geçtim, ortada duran cenaze onların kızına ait," dedi Cenk sessizce. "Keşke bunu fark etseler." Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden sadece etrafıma bakındım ve bir lavabo aramaya başladım.

Kartal da bakışlarımı fark etmiş olacak ki hızla yanıma gelip, "Sorun ne?" diye sordu.

Sürekli aynı şeyi söylemek zorunda kalmak beni öfkelendirince, "Midem bulanıyor!" dedim sertçe.

Kartal duraksadı ama beni ele geçiren hisleri anlamış olacak ki derin bir nefes alarak, "Gel seni lavaboya götüreyim," dedi sakince.

"Tek başıma giderim," diyerek etrafımı saran kalabalıktan sıyrıldım ve koridorda yürümeye başladım. Kartal'ın arkamdan bakakaldığını hissetsem de dönüp bakışlarına karşılık vermedim çünkü gerçekten yalnız kalmaya ihtiyacım vardı. Kadınlar tuvaletinin önünde durup omzumun üstünden diğer tarafta kalan ışıklı alana baktım, Kartal hâlâ olduğu yerde durmuş bana bakıyordu. Kapıyı itip içeri girerken göz temasımızı kesmek için başımı önüme çevirdim.

Normal bir hastaneye kıyasla daha bakımlı ve hijyenik görünen lavabonun beyaz kabinlerinden birini itip klozetin önüne çöktüm ve saçlarımı elimle tutup öğürmeye başladım. Her öğürdüğümde beynim zonkluyor, kulaklarımdaki basınç artıyordu ve bulantım gitgide daha da çoğalıyordu. Hisler bir noktada öyle çok büyüdü ki kusarken ağlamaya başladım. Kusarken ağlamak bana kendimi çok çaresiz hissettirmiş olsa da duramadım, kendimi durduramadım ve gözyaşlarına boğulmuş hâlde kusmaya devam ettim.

Sonunda kafamı kaldırıp sifonun düğmesine bastığımda İrem, "Lavin," dedi ve onun burada olduğunu fark etmek beni şaşırttığı için irkilerek omzumun üstünden ona baktım. Mavi gözleri yüzümde dolaştıktan sonra, "Şimdi daha iyi hissediyor musun?" diye sordu ama bir

bulantı dalgası daha o sorusunu tamamladığı anda yükselerek boğazımı yaktı. Tekrar eğilip öğürmeye başladığımda artık saçlarımı tutarak kirlenmesine mani olan kişi İrem'di.

Çıkaracak hiçbir şey kalmayınca yavaşça doğrulup derin bir nefes aldım. İrem eğildi, sifonun düğmesine bastı ve beni dikkatli bir şekilde belimden kavrayarak kabinin dışına çıkardı. Musluğun altına elimi tuttuğum an buz gibi su akmaya başladı. Bir süre soğuk suyun altında beklettiğim ellerimi sabunladım, duruladım ve ardından eğilip buz gibi suyla yüzümü yıkamaya başladım.

Titreyen avuçlarımı yüzüme sürterek doğruldum ve aynaya baktım, yüzümden sicimle inen su damlaları az önce akan gözyaşlarıma çok benziyordu. İrem sakince, "Sana bir şey sormak istiyorum ama sormalı mıyım bilmiyorum," dedi.

Gözlerim aynanın yüzeyinden onun yüzünün yansımasına dokundu. Buz mavisi gözlerinin içine baktım ve "Sor," dedim, sesim çok fazla öğürdüğüm için kulağa çatallı geliyordu.

"En son ne zaman regl oldun?" diye sorduğu anda yüzümdeki ifade bir dalganın kıyıyı allak bullak ettikten sonra geri çekildiği gibi anlık allak bullak olup yerini hızlıca tepkisizliğe terk etti.

"Yeni bitti," dedim buz gibi bir sesle. Ardından aklından geçen ihtimalin varlığı bir gölge gibi enseme çöktü ve hızla, "Korunuyorum," dedim.

"Korunmak her zaman kesin çözüm olmayabiliyor," dedi bu defa, hâlâ kafasındaki sorulara cevap bulamamış gibiydi.

Tek bir an durup düşündüm ve bu ihtimali düşünmek bile içimdeki karanlığı dağıtmaya başladı. Birkaç defa Kartal'ın bebeğine hamile olduğumu, gelecekte onun bebeğinin annesi olduğumu düşünmüştüm ama düşündüğüm anlarda sırtımda diken gibi dimdik durup bana yaklaşan herkesi yaralayan günahlar yoktu.

"Bazen başta kanamaların regl ile karıştırılabileceğini duymuştum. Test yapmak ister misin?" Sorusu donuk bir ifadeyle tekrar buz mavisi gözlerinin yansımasına bakmama neden oldu.

"Hamile olduğumu düşünmüyorum," dedim.

"Bu düşünmemekle durdurulabilecek bir şey değil," dedi. Islak ellerimi kurulamak için lavabonun önünden ayrıldım, birkaç kâğıt havlu

alıp ellerimi kurularken bu ihtimalden uzaklaşmaya çalıştım ama İrem durmadı. "Her ihtimale karşı test yapmakta fayda var."

Bir şey söylemek yerine avucumda buruşan kâğıt havluyu çöp kutusunun içine atıp çıkışa yöneldim. İrem, "Bu ihtimal seni korkutuyor mu?" diye sordu sessizce.

Durup omzumun üstünden ona baktım. "Elbette," dedim. "Sence içinde bulunduğumuz şartlar bu dünyaya bir çocuk getirmek için uygun mu?"

Derin bir nefes aldı ve "Değil," dedi.

"O hâlde bunun beni korkutması çok doğal, değil mi?"

Bana verecek bir cevabı yok gibi sustu. Sessizce kapıyı açıp tuvaletten çıktım ve koridorun diğer ucundaki acı yüklü kalabalığa baktım. İnsanlar ağlamaya, birbirlerine konuyla alakalı sorular sormaya devam ediyorlardı. Gözlerim o kalabalığın içinde Kartal'ı buldu. Ona bakarken canımın bu kadar çok acıması normal miydi? İçimde ona ait bir can yetiştirdiğimi, onun gözleriyle bana bakan küçük bir bebeği kucağıma aldığımı düşünmek beni olduğumdan daha yaralı hissettirdi. Böyle bir şeye değil sahip olmak, bunu istemek, arzulamak bile çok bencilce geliyordu.

İrem arkasından kapıyı çekerek çıktıktan sonra, "Sen yine de söylediğime kulak ver ve bir test yap," dedi sessizce, o gece bu konuyla ilgili başka hiçbir şey söylemeyeceğini biliyordum ve ben de söylediği son şeyi sessizlikle karşılamıştım.

Kalabalık saatlerce aynı noktada durup bir haber beklemeye devam etti. Ne haberi beklediklerini anlamıyordum. Zaten ölmüş birinin ne gibi bir haberi gelebilirdi ki? Yine de onu seven insanların gözlerinde her şeyin bir şaka olmasını umut eden o ifadeyi görmek canımı acıtmıştı. Handan Hanım'ı ve ciddi sorunlar yaşadıkları belli olan eşini o gece bir daha hiç görmedim. Kalabalık sabahın ilk ışıklarını görmemize sadece dakikalar kala azalarak dağıldı ve sonunda geriye akademiden birkaç öğretim görevlisi ile biz kaldık. Berra'yı soran bir kıza, her şeyi haberlerden öğrendiğimizi ve onun sinir krizi geçirdiğini, Emir'in de Berra ile evde kaldığını ve bizden haber beklediklerini söyledik.

Nihayet güneş ufukta ateşten kollarını gösterdiğinde biz hâlâ hastane bahçesindeydik, sabahın ilk saatleri olduğu için hava çok serindi ve Kartal arabadan getirdiği ceketi omuzlarıma atmıştı. Neyi beklediği-

mizi bilmesek de buradan ayrılamıyorduk ve Ogün koca bir sessizlikle oturduğumuz alandan daha uzaktaki bir bankta tek başına oturmuş ellerini izliyordu.

Etraf tamamen aydınlandığında Yunus Emre ve Burak da çıkıp hastaneye gelmişlerdi. Onların gelişinden yaklaşık yarım saat sonrasında Ceyda'nın babasının ekip otolarından birine binerek uzaklaştığını görmüştük. Annesi neredeydi hiçbir fikrim yoktu, umurumda olduğu da söylenemezdi.

Cenk göz ucuyla Ogün'e baktı, bizi duyamayacağı kadar uzakta oturan kaybolmuş bedeni uzun uzun izledikten sonra gözlerini Kartal'a çevirdi. "Çok değil, bir iki gün içinde hepimizin ifadesini alacaklardır," dedi sessizce. "Bu bir iki günlük süreçte bu herifi kesinlikle her şeyi tek başına yaptığına inandırmamız gerekecek."

"Zor değil," dedi Kartal sigarayı dudaklarının arasına sabitleyip cebinden çakmağını çıkarırken. Sigarasını yaktı, bir duman çekip uzun, güçlü parmaklarının arasındaki sigarayı dudaklarından uzaklaştırdı. "Şimdiden böyle düşünmeye başladığına eminim. Tüm gece hayalet görmüş gibi bembeyaz bir suratla bizi izledi."

Suphi, "Cenk'in bu kadar iyi bir performans göstermesini beklemiyordum, beni biraz korkutmadı desem yalan olur," deyince Cenk ona yan yan baktı.

"Gerçekten üzüldüğüm için bu oyunu oynamak zor olmadı," dedi Cenk sessizce. "Korkunç şeyler yapmış olsa ve bir canavarın yaptıklarına çanak tutmuş olsa da o benim arkadaşımdı. Ne zaman bir şeytana dönüşmüştü bilmiyordum ama eskiden öyle bir şeytan olmadığını biliyorum. Onu ilk tanıdığım zamanlarda sadece sevgisizliği tatmış küçük bir kızdı." Cenk gözlerini zemine indirip sertçe yutkundu. Gözlerimi Cenk'in hissettiği ızdırabı saklayamayan yüzünde uzun uzun bekledikten sonra hastanenin bahçesine çevirdim.

O sevgisizlik tatmış küçük kız, zamanla bir canavara dönüşüp benim için dünyalara bedel bir insanı hayattan koparmıştı. Vicdan içimde ölüm uykusunda yatmış bir duygu gibiydi ve bir daha gözlerini aralayıp kalbime bakmayacağını biliyordum. Kartal'ın parmaklarının arasında tuttuğu sigarayı aldım, dudaklarımın arasına yerleştirdim ve yüzümde buz gibi bir sakinlikle sigarayı içmeye başladım.

İrem oturduğu yerden kalktı, Ogün'ün oturduğu banka doğru yürümeye başladı. Hepimizin bakışları onlara çevrilmişti. İrem yüksek sesle, "Hadi gidelim," diyerek elini Ogün'e uzattı. "Burada beklememiz onu geri getirmeyecek."

Ogün ona uzatılan ele, ardından o elin sahibine baktı. Sonunda, "Sizi anlamıyorum," dedi, bunu yüksek sesle söylemişti. "Neden onun ölümüne bu kadar tepki verdiğinizi ve böylesine üzüldüğünüzü, kahrolduğunuzu anlamıyorum."

İrem, havada duran elini indirdi ve kaşlarını çatarak Ogün'e baktı. Ne söylemeye çalıştığını anlamadığını alenen belli ederek, "Ne demek istiyorsun, Ogün?" diye sordu.

Ogün duraksadı, başını önüne eğdi ve "Sizi anlamıyorum," dedi tekrardan.

Kartal dizimi sıktı, bana güven veriyor gibi dizimi okşadı ve sonra ayağa kalkıp Ogün'e doğru yürüdü. "Ogün, Ceyda sana en son ne zaman mesaj yollamıştı?" diye sordu, sesinde bariz bir merak vardı.

Ogün kafasını kaldırıp Kartal'a baktıktan sonra sordu. "Ne mesajı?"

"Ceyda'dan haber alınamadığını söyledikleri süreçte bize Ceyda'nın sana bir süre kafa dinlemek istediğini ve bunu annesine söylememiz gerektiğini belirten bir mesaj attığını söylemiştin," dedi Kartal dümdüz bir sesle. Ogün kaşlarını çatınca alnındaki yara bandı buruşarak büzüştü.

"Ceyda bana mesaj falan yollamadı," dedi sonunda konuşabildiğinde.

Kartal duraksadı, omzunun üstünden bize baktı ve Cenk ile Suphi de aniden ayaklanarak, "Yollamadı derken?" diye sordular aynı anda. Cenk hızlı adımlarla onlara doğru adımlarken, "Ne demek yollamadı? O zaman neden bize öyle bir mesaj aldığına dair bir yalan söyleme gereği duydun? Manyak mısın sen, Ogün?" diye bağırdı.

Ogün, oturduğu banka âdeta sinerek kafasını iki yana salladı. Kimseyi değil, Kartal'ı inandırmak istiyormuş gibi onun gözlerinin içine bakıp, "Yemin ederim size böyle bir şey söylemedim," dedi panikle.

Cenk öfkeyle, "Hepimiz oradaydık!" diye bağırınca Ogün bir kez daha sırtını banka yaslayıp başını iki yana salladı. Hâlâ Kartal'ın gözlerinin içine bakıyor, ona inanması için âdeta gözleriyle yalvarıyordu.

Kartal sakince, "Ogün, neyin var anlamıyorum ama o mesajı aldığını bize söylediğinde akademinin kafeteryasında oturuyorduk," dedi.

"Cenk bunu en azından Ceyda'nın babasına söylememiz gerektiğini söylediğinde buna şiddetle karşı çıktın. Ceyda'nın kesinlikle rahatsız edilmek istemediğini, annesinin babasını şoförle aldattığı için çok öfkeli olduğunu, sinirleri yatışınca geri döneceğini söylediğini söyledin. Hatta İrem, Ceyda'nın sana nereden ulaştığını sorduğunda sana bir e-posta attığını, bu mailin eskiden birlikte oynadığınız bilgisayar oyununda kullandığı e-posta olduğunu söyledin."

İşte bu, Ogün'ün kafasını doğrudan karıştırmaya yetecekti çünkü Ceyda ile önceden online oyun oynuyorlardı ve bunu bilen kimse yoktu ama Kartal için bu bilgiye ulaşmak imkânsız değildi. Aynı zamanda ilişkileri hakkında detayları da genelde bu e-posta üzerinden konuştuklarını çoktan öğrenmiştik. Ogün, böyle bir detay karşısında tamamen allak bullak olmuş hâlde Kartal'ın gözlerinin içine bakıp başını iki yana sallamaya başladı. Neye inanması gerektiğini bilmiyordu. Her an yanında olup onu destekleyen, kurtarıcısı olarak gördüğü Kartal'a mı inanacaktı yoksa o gece yaşananları hafızasında hâlâ canlı tutan çarpık zihnine mi?

Kartal sakince eğildi ve "Zor günler geçirdiğini biliyorum, kafanı toparlayamadığının da farkındayım ama bu önemli bir detay, Ogün," dedi. "Gerçekten bunu hatırlamıyor musun?"

Ogün kekeleyerek, "Bilmiyorum," dedi.

"Mail hesabına girip mesajı gösterebilir misin?" diye soran Cenk'ti, sesi suçlayıcıydı ve bu Ogün'ün kendini daha savunmasız hissedip Kartal'a sığınma isteğini körükleyecekti çünkü görünen oydu ki bu hikâyede ona yargılamadan, şefkatle yaklaşan tek kişi Kartal Alaşan'dı.

"Olmayan bir mesajı nasıl gösterebilirim?" Ogün bu soruyu sorarken sesi titriyordu. "Onunla mesajlaşmadım. Yemin ederim."

"Madem onunla mesajlaşmadın, neden bize böyle bir yalan söyleyip hepimizi sakinleştirdin? Ona ulaşmaya çalışabilirdik!" diye bağırdı Cenk öfkeyle.

Kartal elini kaldırarak Cenk'i susturup, "Üstüne gitme, ne hâlde olduğunu görmüyor musun?" diye sordu. Ogün ona minnettar gözlerle baksa da oturduğu yerde titremeye devam ediyordu. Sanki söyleyecekleri vardı ama tüm bunları dile getirmekten korkmaya başlamıştı.

"Ogün, bu ciddi bir mesele. Böyle bir mesaj hiç atılmadıysa, neden bize böyle bir mesaj aldığını söyledin?" diye sordu Kartal, sesi kulağa yatıştırıcı geliyor olsa da altında gizlenen suçlama hissedilirdi. Ona

kendini hem güvende hissettirmeye çalışıyor hem de içinde infilak etmeye hazır bir bomba gibi bekleyen korkularını tetikliyordu. Kartal elini Ogün'ün titremeye başlayan dizine koydu ve "Hissettiklerin yüzünden kafanı toparlayamıyor olabilirsin, sorun yok. Biz senin düşmanın değil, dostunuz ve neler olduğunu anlamaya çalışıyoruz. Hepsi bu," diye güvence verdi.

Ogün, "Kartal, yemin ederim öyle bir mesaj aldığımı veya size böyle bir şey anlattığımı hatırlamıyorum ben," dedi.

Cenk birdenbire, "Sen bizden habersiz bir ilaç, ne bileyim yasaklı bir madde falan mı kullanıyorsun?" diye sordu bu kez, sesindeki öfke elle tutulacak kadar netti.

Ogün cevap bile veremedi. Kartal derin bir nefesi içine doldurduktan sonra, "Suphi, rica ediyorum Cenk'i biraz uzaklaştırır mısın?" diye sordu. Suphi başını sallayarak Cenk'in kolunu tuttuğunda Cenk, "Bu herif neden böyle davranıyor anlayamıyorum!" diye bağırdı ama Suphi onu çoktan sürüklemeye başlamıştı bile.

İrem, "Ogün, sana neler oluyor bilmiyorum ama gerçekten tuhaf davranıyorsun ve kendine çekidüzen vermediğin müddetçe elindeki her şeyi kaybedeceksin. Acıysa hepimiz acı çekiyoruz ama hiçbirimiz senin gibi dengesiz davranmıyoruz," diyerek ona sırtını döndü. Ogün, İrem'in arkasından uzun uzun baktıktan sonra aniden eğilip avuçlarını kafasının yanlarına bastırdı.

"Eve gitmek istiyorum!" dedi haykırır gibi.

Kartal, "Seni eve bırakayım," diyerek Ogün'ü kolundan tutup yavaşça oturduğu yerden kaldırdı. Yürümekte zorlanıyor gibi görünen adamı yavaşça arabaya doğru yürütmeye başlamadan önce, "Lavin, hadi," dedi. "Burak, Yunus, siz İrem'i bizim eve getirsenize. Şimdi aynı arabada didişmesinler."

Omzumda asılı duran ceketi düzeltip yerimden kalkarak onların arkasına takıldım. Kartal cipin arka yolcu kapısını açtığında Ogün ürkek bir şekilde etrafına bakınıp arabaya bindi. Ön yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağladığım sırada Ogün arkada kollarını bedenine sarmış, kendini dış dünyadan korumaya çalışıyor gibi kendi içine kapanmıştı ve kafasını da cama yaslamıştı.

"Seni evine mi bırakayım yoksa bize gelmek ister misin?" diye sordu Kartal direksiyon başına oturduğunda.

Ogün, "Evime gitmek istiyorum," dedi alnını camdan çekmeden.

"Tamam o zaman." Kartal arabayı çalıştırıp direksiyonu çevirdi. Tüm geceyi içine hapsederek kâbusları büyüten hastanenin bahçesinden çıkarken binanın gitgide daha da küçülen görüntüsünü izlemeye devam ettim.

Ogün, "Kartal," diye mırıldandığında spor ayakkabıların içindeki parmaklarımı kıvırdığımı hatırlıyorum. Yaklaşan soruyu hissedebiliyordum.

Kartal, "Söyle kardeşim," dedi metal gibi bir sesle.

Kardeşini öldüren birine kardeşim demenin ağırlığı altında kaç gece benden habersiz ezildiğini merak ettim.

"Ceyda'nın ölümü hepimiz için beklenmedik bir şey miydi?" Bu Kartal'a değil de daha çok kendisine sorduğu bir soru gibiydi.

Kartal gözlerini yoldan ayırmadan, "Hangi ölüm beklenmedik değildir ki?" diye sordu.

Ogün sessizce, "Haklısın," dedi ve yol boyu süreceğine inandığım büyük bir sessizliğe gömüldü.

Araç Ogün'ün oturduğu binanın olduğu sokağa girdiğinde gökyüzünü kaplayan güneş ışığının önünü keserek gökyüzünü griye boyayan yağmur bulutlarını izliyordum. Ogün, araçtan inene dek sürmesini umduğum sessizliği tekrar, "Kartal," diyerek parçalara ayırdı.

Kartal aracı yavaşlatırken, "Söyle kardeşim," dedi tekrardan.

"O gece Ceyda gölde boğularak ölmemiş miydi?"

Kartal aniden frene bastı, araba sarsılarak durdu ve bedenimi sıkıca kavrayan emniyet kemerine rağmen bedenim öne doğru savruldu. Saçlarım dağılarak yüzümün önünü örttüğünde saçlarımın yarattığı hücre parmaklıklarını anımsatan tellerin arasından önümde uzanan yola baktım.

Kartal omzunun üstünden Ogün'e bakıp, "Ne?" diye sordu ve Ogün beklemediği bu tepki karşısında önce donup kaldı. Gözlerim dikiz aynasına kayarak onun yüzüne tutunduğunda ifadesini sarmaya başlayan karmaşanın yaklaşan bir fırtınadan farksız olduğunu fark ettim.

Ogün sessizce, "O gece orada yanımda değil miydiniz?" diye sordu ve yazar kaderi işlediği roman sayfasından gözlerini ayırıp gözlerimin içine bakarak kitabın son sayfasını çevirdi.

Bu yazarın, intikam kraliçesiyle göz göze geldiği ilk andı.

6. BÖLÜM

Yarım Kalan Sayfalar ve Mürekkep İzleri

♪ *Draconian, Seasons Apart*

Yağmur düşmeye başladığı kaldırımlara yazılmış kelimeleri önüne katarak geleceğin içine sürüklüyor, arkasında geçmişe ait mürekkep lekeleri bırakıyordu. Hayat, uzun zamandır içine saplanıp kaldığım bir roman sayfası gibiydi ve ne kadar çabalarsam çabalayayım, bir türlü bir sonraki sayfayı göremiyor, aynı sayfada gitgide yayılarak boyumu aşmaya başlayan mürekkebin içinde, sanki bir gölün içindeymişim gibi boğuluyordum.

Ogün'ün sorusu büyük bir dehşetin arabanın içinde ilk nefesini almasına neden oldu. Ogün, yaşanan sessizliğin içinden uzanan yeşil gözlerini Kartal'a dikti, bir cevap bekliyordu ve eğer istediği cevabı alamazsa aklını yitirecek gibi bakıyordu. Ama bilmediği bir şey vardı ki aklının iplerinin ucu artık Kartal'ın parmaklarının arasındaydı ve uzun zamandır ona sahip değildi.

Kartal, "Ne dedin sen?" diye sorarak Ogün'e daha dikkatli baktı.

Ogün, "Ben..." diye fısıldadı ve sonra susup kaşlarını çatarak başını önüne eğdi.

Kartal, "Sen hangi geceden söz ediyorsun Ogün?" diye sorunca Ogün dişlerini sıkarak, "Hiç," dedi.

Kartal tekrardan, "Ogün," deyince Ogün arabanın kapısını açmaya çalıştı. Kartal, tek bir düğmeye basarak kapıları kilitleyince Ogün korkarak bakışlarını kaldırıp Kartal'a baktı. "Cevap ver," diye bastırdı Kartal. "Hangi geceden söz ediyorsun?"

Ogün, "Bilmiyorum," dedi, sesi bir çocuktan farksız yükselmişti ve bakışları da tıpkı bir çocuğun yaşadığı dehşeti ifade eder gibi darmaduman, savunmasızdı.

"Ogün, sen az önce gölde boğulduğu gece dedin," diyen Kartal sesini ölçülü tutmaya çalışıyordu ama Ogün bu sesin altında yatan sorguyu hissetmiş olmalıydı ki ellerini yüzüne götürerek yüzünü avuçlarının arkasına gizledi.

"Kartal, inmek istiyorum," dedi Ogün ellerini yüzünden çekip tekrar arabanın kapısına uzanarak. "Lütfen."

"Ogün, neler olduğunu anlat bana. Bu şekilde gitmene izin veremem."

Ogün, Kartal'a bakmadı, belki de bakamadı ve "Bilmiyorum," dedi. "Yemin ederim ben de bilmiyorum."

Kartal sakince, "Ceyda sana gerçekten mesaj attı mı yoksa atmadı mı?" diye sordu bu defa.

Ogün artık gerçekler ve sanrılar birbirine karışıyormuş gibi, "Bilmiyorum!" diye isyan etti. "Yemin ederim bilmiyorum, bilmiyorum, bilmiyorum!"

"Tehlikeli sularda yüzüyorsun," diyen Kartal onu tehdit ediyor değil de koruyor gibi geliyordu kulağa.

"Sadece bırak gideyim, kendimi iyi hissetmiyorum ve kafamı toparlayamıyorum," dedi Ogün yalvarır gibi. "Lütfen aç şu kapıyı."

Kartal düğmeye basınca kilitler kalktı. Ogün hızla kapıyı açıp kendini dışarı attı ve hiçbir şey söylemeden kapıyı kapatarak hızlı adımlarla arabadan uzaklaşmaya başladı. Onun bizden uzaklaşarak gitgide küçülen bedenini izlediğim sırada yağmur çiselemeye başlamıştı.

"Zihni çöküyor," dedi ön camdan dışarıya bakan Kartal.

"Onunla oyun oynadığımızı anlayamama nedeni ona verdiğin ilaç mı?"

Sorum üzerine omzunun üstünden bana çevrilen bakışlarına karşılık verdim. "Bir insanı inandırmak istediğin şeyi sürekli ona söylemeye devam edersen, bir süre sonra kendi gerçekleri kaybolur ve yerine senin

ektiğin sahte gerçekler kalır. Ben ondan geriye bir şey kalmayana kadar zihnini dağıtmaya devam edeceğim ama elbette ona verdiğim ilaç da bu oyunda bana destek olacak."

"Eğer cesedi hep birlikte gömdüğümüzü söyleyecek olursa bizi de bu kaosun içine çeker," dedim.

"Söylemeyecek." Gözlerini tekrardan ön camdan dışarıya çevirdi. Gözyaşları gibi kayarak camı süsleyen yağmur damlalarını izlerken gülümsedi. "Ben ne istersem onu yapacak bir oyuncağa dönüşmeye çoktan başladı."

"Artık bitsin," diyerek başımı koltuğa yasladığımda bana baktığını hissettim. "Biz bitmeden artık bitsin."

"Az kaldı," dedi ve bu kez beni yatıştırmak için değil, gerçekten öyle olduğunu düşündüğü için bunu söylediğini fark ettim. Arabayı tekrar çalıştırdığında yağmur artık daha hızlı yağıyordu.

Trafik kitlenmişti, bu yüzden eve ulaşmamız birkaç saatimize mal oldu. Kartal arabayı park edecek boş bir yer ararken ben arabadan inip binaya yürüdüm. Kartal sessizliğim yüzünden endişeli hissediyor olmalıydı ama alana ihtiyaç duyduğumu bildiğinden olsa gerek üzerime gelmeyerek bana aradığım o sessizliği veriyordu.

Kapıyı çalsam Yunus, Burak ya da İrem'in açacağını bilmeme rağmen ellerimi cebimde dolaştırıp anahtarı aradım. Kapıyı açtığımda beni derin bir sessizlik karşıladı, yavaşça kapıyı kapattım ve ağır adımlarla salona doğru yürürken spor ayakkabılarımın zeminde bıraktığı sesi dinledim. Yere düşen adımlarımı bile hissedemeyecek kadar zihnen dolu hissediyordum. Salona girdiğimde İrem'i ve Yunus'u masanın önünde otururken buldum. Burak koltukta oturmuş, Casper ile oynuyordu. Burak içeri girdiğimi fark edince omzunun üstünden bana baktı ve Casper, Burak'ın ellerinden kurtularak bana doğru koşup bacaklarıma dolandı. O kadar hâlsizdim ki eğilip oğluma ilgi bile gösteremedim.

Yunus, "İnternet ve sosyal medya Ceyda'nın ölümüyle çalkalanıyor," dediğinde gözlerim Yunus'a çevrildi. "Ayrıca az önce Tuğrul aradı. Ogün, Tunahan denen adama takibi bırakmasını ve telefon numarasını silmesini söylemiş, banka hesabına farklı bir isimle yüklü miktar para gönderip Tunahan'ın numarasını mekâna bağlı olan telefon numarasından engellemiş."

"Paçaları tutuşmaya başladı," dedi İrem düşünceli bir sesle.

Hiç yorum yapmadım, sakince Kartal'ın ilk günden beri kullanmaya devam ettiği mini bara doğru yürüyüp dolaptan bir şişe viski çıkardım. İrem, "Alkol mü alacaksın?" diye sordu ama onu duymazlıktan gelerek kristal bardağı viskiyle doldurdum. Tüm düşüncelerim uyuşana dek alkol almak, sonra da uzun, deliksiz bir uykuya yatmak istiyordum. Uyandığımda aynı kaosun içine gözlerimi açacak olsam bile şu an ihtiyaç duyduğum şey tam olarak buydu. "Test yapmadan alkol alman ne kadar doğru?" İrem'in bu sorusu, Burak ile Yunus'un bakışlarının ona çevrilmesine neden oldu. Viskiden bir yudum alırken kaşlarımı çatarak İrem'e dik dik baktım.

Yunus, "Ne testinden bahsediyorsun?" diye sordu tedirgin bir sesle.

İrem sessizce kaşlarını kaldırıp derin bir nefes alarak başını önüne eğdiğinde Yunus'un bakışları bu defa bana çevrildi. "Ne testi?" diye bastırarak sordu.

Dış kapının açılıp kapandığını duyunca viskiden bir yudum daha alıp, "Önemli bir şey değil," dedim ama Burak söylediğim şeyi duymazlıktan gelerek, "Ne testi Lavin, söylesene? İrem neden test yapmadan alkol almanın doğru olmayacağını söylüyor?" diye sordu.

Kartal, "Ne?" diyerek içeri girdiğinde gözlerimi devirip elimdeki viski kadehini sertçe tezgâhın üzerine bıraktım. Kartal'ın bakışlarının bana saplandığını hissetsem de o bakışlara karşılık vermedim.

"İyi halt yedin, İrem," dedim homurdanarak.

Kartal'ın, İrem'e çevrilen bakışlarını hissettiğimde gözlerimi Kartal'a diktim. "Ne testi?" diye sordu Kartal, İrem'e ama İrem pot kırdığını fark etmiş gibi derin bir sessizliğe gömülmüştü. Kartal'ın bakışları tekrar bana kaydı, altın rengi gözleri gözlerime saplandığında dilimi ağzımın içinde dolaştırıp sertçe yutkundum. Kartal kaşlarını çattı, bana o kadar uzun süre baktı ki sonunda bakışlarımı kaçırma isteğiyle doldum ama bakışlarını gözlerimden ayıran o oldu. Gözlerinin karnıma indiğini fark ettiğimde içimde sürekli bir ışık gibi yanan ve karanlığı güçsüz bir şekilde de olsa aydınlatmaya çalışan o ihtimal yeniden alev aldı.

"Hamile değilim," dedim hızla. Kartal kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktığında diğer tüm gözlerin de Kartal'ın gözleri gibi hızla bana çevrildiğini hissettim. Bakışların odağı olmak içimdeki rahatsızlığı büyütürken tekrar viski kadehine uzandım. "Midem bulandığı için İrem

böyle bir şüpheye düştü ama sadece çok fazla şey hissettiğim için kusmuştum."

Yunus ve Burak'ın birbirlerine dokunan gözlerinde endişeyi gördüm, kaşlarımı çatarak viskiden bir yudum daha aldım. Kartal ağır adımlarla bana yaklaşıp elimdeki viski kadehini aldı ve tezgâhın üzerine koyarak çenemi kavradı, kafamı kaldırarak ona bakmamı sağladı.

"Bulantıların ne zamandan beri devam ediyor?" diye sordu, gözleri gözlerime öyle bir bakıyordu ki o bakışlardan kaçmak istedim ama yapamadım, ben de tıpkı onun bana baktığı gibi dikkatle onun gözlerinin içine bakmaya başladım. "Olabilir mi?"

Sorusu kalbime dokundu ama ona karanlığın daha da büyüdüğü bir dünyanın içine hapsolmuşken umut vermem imkânsızdı.

"Olamaz," diye kestirip attım.

Burak, "Bize müsaade," diyerek ayağa kalkınca Yunus da oturduğu yerden kalktı. Kartal hâlâ çenemi tutuyor, gözlerimin içine dikkatle bakıyordu.

İrem, "Ben sizi geçireyim," diyerek ayaklandı ve birkaç saniye sonra bu koca salonda baş başaydık ama duvarlar üzerimize yıkılıyormuş gibi sıkışmış hissediyordum.

Elimi Kartal'ın bileğine sarıp dokunuşundan kurtulmaya çalıştığımda buna izin vermeden kafamı biraz daha havaya kaldırdı ve göz temasımızı yoğunlaştırdı. "Bakma öyle," dedim. "İrem'in saçmalıkları işte."

"Olabilir mi?" diye sordu tekrardan.

Bir yanım olmasını istiyorken diğer yanım olma ihtimalinden ölesiye korkuyordu. Kartal'ın gözlerinden gözlerimi çekmeden, "Korunuyorum," dedim. "O yüzden sanmıyorum."

"Korunmak kesin çözüm değil," dedi, bunu gerçekten istediği için mi böyle konuşuyordu?

Kaşlarımı çatarak, "Kanamam yeni bitti," dedim sertçe.

Başımı yana çevirip dokunuşundan kurtuldum, tam uzaklaşacaktım ki, "Belki yerleşme kanamasıdır. Gidip bir test kiti alacağım," dedi ve hızla bakışlarımı ona çevirdim.

"Hamile değilim," dedim üstüne basa basa. "Bu sefer daha az ağrım ve kanamam oldu ama daha önce de yaşadığım bir şeydi. Düzensizlik hep vardı."

Gözlerimin içine kalbimin atışlarını ağırlaştıracak kadar uzun süre baktıktan sonra, "Peki ya hamileysen?" diye sordu sakince.

Bu ihtimal tekrar donup kalmama neden oldu. Karnımda Kartal'ın ve benim hayatımdan ödünç alınan parçalarla oluşmuş bir yaşam taşıdığımı düşünmek beni derinden sarstı. Eskiden arzuladığım o gelecek bir ihtimal olarak önümde durmuş bana bakarken ben o geleceği hak etmediğim hissi tarafından yere seriliyordum ama Kartal'a bunu söyleyecek cesareti kendimde bulamadım.

"Tamam, test yapacağım," dedim sakince. Ama bu cevap, Kartal'ın yüzüme doğrulttuğu bakışların biraz olsun değişmesine neden olmadı. Sanki beklediği cevap çok daha farklıydı ama benim ona bu cevabı verecek cesaretim yoktu. O belki beni anneliğe layık görüyordu, belki bu ihtimalin bile bize sunulmuş bir şans olduğunu düşünüyordu ama her şey böyle yokuş aşağı giderken bir de hamileysem olabilecekleri düşünmek bile beni korkutuyordu.

Gözlerimin içine daha derin gözlerle baktı ve "Ya hamileysen," dedi, bu bir soru değildi, bu başka bir şeydi.

Uzun uzun gözlerinin içine baktıktan sonra, "Bu felaket olur," dedim ve cevabımın onu parçalara ayırdığını gördüm. Elimden bir şey gelmezdi, kendimi pembe bir rüyanın kollarına savunmasızca bırakamazdım çünkü içinde olduğumuz kâbus katrandan bile karaydı.

Yüzünde mimik oynamadı belki ama gözlerinde devrilen, etrafa saçılan duyguları gördüm. "Felaket mi olur?"

"İçinde bulunduğumuz durumun ve yaşadığımız hayatın farkında mısın?" Bu soruyu sakince sormuş olmama rağmen kendimi en az onun kadar dağılmış hissediyordum. "Önünü göremediğimiz geleceğin ve peşimizi bırakmayan geçmişin tam ortasında duruyoruz."

"Yine de ona felaket diyemezsin," dedi, kaşları sertçe çatıldı ve gözlerinde suçlamadan çok onu yaraladığımı gösteren derin bir ifadeyle bana pürdikkat baktı.

"Mucize de diyemem Kartal çünkü o bir mucize olsa bile biz onun felaketi oluruz."

Kartal bir adım geri çekildi, kolları boşluğa düştü. Hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Onu böyle görmek beni yıksa da birinin ona gerçekleri söylemesi gerekiyordu. Ona masallar anlatmak yerine en acı gerçeklerde bile yanında olmak benim sorumluluğumdu. Belki

şu an bana kızıyor, kırılıyordu ama oturup düşündüğünde bana hak vereceğini biliyordum.

"Bak, kulağa nasıl geldiğini biliyorum," diyerek ona doğru bir adım attığımda birden kafasını kaldırıp bana öyle bir bakış attı ki olduğum yerde donup kaldım. Öfkeli değildi ama konuşacak olursa kırgınlığı keskin bir bıçağa dönüşecekti, bunu biliyordu. Sırf bunu bildiğinden sustuğunu anladım ama bilmediği bir şey varsa, gözleri de şu an kelimeleri kadar keskindi. "Kartal, hamile değilim ama şimdiden bu ihtimal yüzünden bana böyle mi davranacaksın?"

"Hamile ol ya da olma, senden bunları duymak hoşuma gitmedi." Geri çekildi, sırtını bana dönüp masaya doğru yürüdü. Cebinden çıkardığı sigara paketinden bir sigara çekip dudaklarının arasına yerleştirdi ve sigarayı yaktı. Tüm bunlar olurken yerimde hareketsizce durmuş onu izliyordum. Sigarayı içmeye başladığında masanın önündeki sandalyede oturuyor, bana bakmıyordu.

"Gerçekleri duymak neden hoşuna gitmedi anlamadım." Gözlerini bana çevirmeden sigarayı bir kez daha dudaklarıyla buluşturdu. Ona doğru yürüyüp ellerimi masaya koydum ve "Konuş benimle," dedim.

"Bir çocuğun ailesi olmak ikimizin de hayali sanıyordum," demekle yetindi.

"Zaten öyle, Kartal!" Kafasını kaldırıp bana baktı. "Ben şu an içinde olduğumuz durumdan söz ediyorum. Nasıl bir şeyin içinde olduğumuzun farkında mısın?"

"Seni bunun içinden çıkaracağımı, her şeyin sonunda olduğumuzu söyledim," dedi, sesi sakindi ve gözleri doğrudan gözlerime sabitlenmişti. Sigarayı bir kez daha dudaklarına götürdü.

"Her şeyin sonunda olduğumuzu düşünüyor olabilirsin ama hiçbir şeyin sonunda değiliz. En azından sonu gerçekten görüp bu sonun içinden sapasağlam çıkmadığımız sürece çocuk sahibi olamayız."

"Çocuk ısmarlamayla mı oluyor? Korunmana rağmen hamile kaldıysan, ne diyeceğiz ona, git ve sonra gel falan mı?"

"Mantıksız konuşuyorsun."

"Mantıklı olanı söyle o zaman bana. Böyle mi demeyi düşünüyorsun? Diyelim ki sen gerçekten hamilesin, o zaman ne yapacağız, Lavin? Bana bunu söyler misin?"

"Bilmiyorum," diyebildim.

"Az önce açıkça bunun felaket olacağını dillendirirken daha çok ondan kurtulmanın bir yolunu buluruz diyor gibiydin."

Ona dehşet içinde baktım. "Gerçekten böyle mi düşünüyorsun?"

"Lavin, verdiğin tepkiden tam olarak nasıl bir çıkarım yapmamı bekliyorsun benden sen?"

Bir yanım onun haklı olduğunu gördü ama diğer yanım hâlâ bu hislere kördü ve mantığım her şeyin önüne bir bariyer kuruyordu. Ne söyleyeceğimi bilemediğim için öfkeyle masaya elimi vurdum ve buna karşılığı sadece kaşlarını çatıp gözlerini masaya indirmek oldu.

"Nasıl anlamak istiyorsan öyle anla, Kartal. Zaten her şey gitgide daha da karmaşıklaşıyor, bir de burada durup sana ne söylemeye çalıştığımı anlatmakla uğraşmayacağım, tamam mı?"

Sadece, "Tamam," demesi beni daha da öfkelendirdi. Hiçbir şey söylemeden ona boş boş baktım, bakışlarıma karşılık bulamamak kaşlarımı çatarak sırtımı dönüp salondan çıkmama neden oldu.

İrem koridorda dikilmiş, suçlu gözlerle bana bakınca ona, "Sorun yok," dedim. "Kendini suçlu hissetme."

"Sadece olan biten anlaşılana kadar seni korumak istemiştim, boşboğazlık yaptım," diye mırıldandı.

Omuz silkip, "Karnın aç mı?" diye sordum.

"Hayır, pek iştahım yok," dedi sadece.

"Tamam öyleyse. Karnın acıktığında kendine bir şeyler hazırlamayı ve burası senin evinmiş gibi rahat davranmayı unutma." Gülümseyerek yatak odasının kapısına yöneldim. İrem arkamdan baktı ama bir şey söylemedi çünkü ortamın yeterince gergin olduğunun farkındaydı. Yatak odasına girip kapıyı arkamdan çektiğimde dışarıda yağan yağmurdan dolayı bozuk olan havanın rengi ve perdelerin de kapalı olmasının etkisiyle oda kapkaranlıktı. Sanki çoktan gecenin örtüsü gökyüzüne serilmişti. Üzerimdekileri çıkarıp sadece sütyen ve altıma giydiğim mini şortla yatağın üzerine çıktım, pikeyi üzerime çektikten sonra gözlerimi yumdum. Uyumaya çalıştım ama bu imkânsızdı çünkü zihnim durmadan çalışıyor, düşünmek istemediğim her ne varsa önüme sererek beni düşünmeye zorluyordu. Bir süre sonra dış kapının açılıp kapandığını duydum ve Kartal'ın evden ayrıldığını anlayıp kaşlarımı çatarak karanlık odaya bomboş gözlerle baktım.

Ne kadar süre karanlığı izledim hatırlamıyorum ama bir süre sonra uyuyakalmış olmalıydım. Gözlerimi açtığımda odadaki ayaklı lamba yanıyordu, içerisi loş, kızıl ışıkla aydınlanmıştı. Ağzımda acı bir tatla doğrulup sırtımı yatak başlığına yasladım. Kartal berjerde oturmuş, sessizce beni izliyordu ve ben uyurken de beni izlemeye devam ettiğini bakışlarındaki yoğunlukla karşılaşınca anladım. Gözlerim yatağın ucunda duran eczane poşetine kaydı, tekrar Kartal'ın gözlerinin içine baktım. Sessizdi, kalkıp test yapmamı söylemiyordu ama poşeti ayak ucuma bıraktığına göre istediği buydu.

İçten içe ben de hamile olup olmadığımı merak ediyordum. Hamileysem evet, korkacaktım ama değilsem de üzülecekmişim gibi tuhaf, içimi sancıtan bir hisle kaplıydım. Pikeyi üstümden itip yataktan kalktım, bir şey söylemeden eczane poşetini aldım ve odanın çıkışına yöneldim.

Elimde poşetle karanlık koridora çıktığımda Casper koşarak bacaklarıma dolandı. Salonda televizyon açıktı, ekranda oynayan şovun sesini duyabiliyordum. Eğilip Casper'ın kafasını okşadıktan sonra sessizce banyoya girip kapıyı arkamdan çektim. Banyonun ışığını açmadan önce pencereden sızan ışığı uzun süre izlemiştim. Daha sonra lavabonun tezgâhına bıraktığım poşetin içinden test kitinin içinde olduğu kutuyu çıkardım. Kutuyu açmadan önce kafamı kaldırıp aynadaki yansımama baktım.

Kardelen geçmişin içinden, "Canım Bal," diye seslendi, sesi içinde olduğum âna yayılarak bir yankı gibi çınladı ve usulca kaybolarak hiçliğe gömüldü.

Kutuyu açıp kitin kullanım talimatlarını okudum. Kelimeler sayfanın üzerinde titreyerek hareket ediyor, mürekkepleri kâğıdın üzerinde aşağı doğru akıyordu sanki. Sonunda testi yapıp klozetin kapağını indirerek oturdum ve beklemeye başladım.

Anılar çökmeye başlayan dokuz katlı bir binanın her bir katına eşit ölçüde dağılmıştı ve ilk kat zeminin içine çakıldığında gözlerimi bir anının içinde açtım.

Kardelen'in odasında, onun yatağının ucunda oturuyordum ve Kardelen yerde, bacaklarımın arasında oturuyordu. Parmaklarım onun gür, hacimli saçlarının arasından geçti ve daha sonra o gür saçları üç eşit parçaya ayırıp örmeye başladım. Çalışma masasının üzerindeki lapto-

pun kapağı açıktı ve Kardelen'in sevdiği bir şarkı odanın duvarlarına yayılarak kulaklarımıza doluyordu. Pink Floyd'un sevdiği bir parçasıydı, aslında bu grubu sevmesinin ana nedeni abisiydi. Abisi hangi şarkıyı severse o da o şarkıyı seviyor, abisinin en sevdiği yemeği kendisinin de en sevdiği yemek olarak tanımlıyor, abisinin en sevdiği televizyon şovunu kendi favori şovuymuş gibi bir bölümünü bile kaçırmadan seyrediyordu. Abisini o kadar çok seviyordu ki onun sevdiği her şeyi de tüm kalbiyle sevmesi gerektiğini düşünüyordu.

"Akşam yemeğine kalacaksın, değil mi?" Masum, hatta ona acımam için ekstra acıklı bir ses tonuyla sorduğu soru beni gülümsetti. Her günü birlikte geçiriyor, sınavlara birlikte çalışıyor, sadece uyuyacağımız saatler gelince nadiren ayrılıyor olsak da sanki tüm bu geniş zaman dilimi ona yetmiyor gibiydi.

Belki de hissediyordu. Asla tahmin edemeyeceğim kadar erken bir ayrılık yaşayacağımızı, bu tatlı günlerin aslında birlikte geçirdiğimiz son günler olduğunu içten içe biliyor, birlikte geçirdiğimiz zamanın uzun ve sınırsız olmasını istiyordu. Bana kendisine dair binlerce anı bırakmak ve kaçıracağımız zamanı bu şekilde telafi etmeye çalışıyordu.

O zamanlar bunu bilseydim, onun uyuduğu o kısa zamanlarda bile uyumaz, bir köşeye oturur ve onun uyuyan yüzünü seyrederdim. Onu bir gün bir daha hiç göremeyeceğimi bilseydim, yüzünü ezberlemekten çok, hiç unutmamak istiyor gibi izlerdim.

Kaderi değiştirememek geçmişin içindeyken sorun olmuyordu belki ama geleceğe doğru yürürken insanı çok yaralıyordu. İçinde olmayacağı bir geleceğin eğer olsaydı nasıl olacağını çok merak ediyordum. Bu merak, bir ömür yakamı bırakmayacaktı. Ben bir ömür gökyüzü tenli kızı özlemeye devam edecektim.

Bu acı hiç bitmeyecekti.

"Olur," diyerek saçlarını örmeye devam ettim.

"Bugün annem en sevdiğim böreği yapacak," dedi.

"Yani abinin en sevdiği böreği," dediğimde güldü.

"Abimle zevklerimiz aynı, ondan hep."

Gülümsedim, gerçeği biliyordum, gerçeği bildiğimi o da biliyordu ama bu sessiz oyunu sürdürdük. O mutluysa, geri kalan hiçbir şeyin hiçbir zaman önemi olmamıştı benim için.

"Amma da yoğun saçların var, çok gür," diyerek bir ilmek daha attım, kıkırdadı. "Keşke benim de bu kadar gür saçlarım olsa. Seninki at kuyruğuysa, herhâlde benimki de it kuyruğu gibidir."

Kahkaha atıp başını geriye attı ve bana tersten baktı. "Ayy, düşünsene ya yüzümüz böyle ters olsaydı? Ağzının olması gerektiği yerde gözlerin olsaydı? Çok korkutucu," dedi iri iri açtığı o eşsiz güzellikteki gözleriyle.

"Salak."

"Senin saçlarının rengi çok güzel," dedi. "Bal gibi."

"Benim saçlarımın rengi güzel, sen büsbütün çok güzelsin geveze," dedim gülerek. "Şu saçlarının güzelliğine bak. Hadi kaldır kafanı da örgüyü tamamlayayım."

Kafasını kaldırdı, dizlerini karnına çekip kollarını bacaklarının etrafına sardı ve "Kızının saçları aynı benimkiler gibi gür ve dalgalı olsun o zaman," dedi. "Allah'a böyle bir dua edeceğim bu gece uyumadan önce. Beni çok sevdiği için kabul edeceğine eminim. Tabii genetik de çok önemli. Yani bana benzeyen biriyle evlenmeni de dilemem gerekecek." Sırıttığını hissettim. Gözlerimi devirerek güldüm.

"Ben evlenmeyeceğim şekerim."

"Niye ya?" Aniden geri çekilip bana doğru dönünce ördüğüm saçları çözülüp omuzlarına yayıldı. Öyle güzeldi ki gülümsemeden edemedim. "Yalnızlık Allah'a mahsustur, Canım Bal. Hem kızının saçları benimkilere benzeyecek ya, evlenmek zorundasın."

"Senin kızının saçları sana benzer, ben de ileride onun saçlarını örerim."

Bana uzun uzun bakıp gülümsedi. Bir geleceği olmayacaktı. Bir bebeğe annelik yapamayacaktı. Geleceğin içinde yoktu ve olmadığı için kızı da o gelecekten silinmişti. O an bunu bilmiyordum ama o her zaman kısıtlı zamanı varmış gibi gözlerime bakıp gülümserken sanki geleceği görüyordu.

Dilini şaklatıp, "Hayır," dedi. "Senin bir kızın olacak ve saçları aynı benimkiler gibi gür, dalgalı olacak. Var mısın iddiasına?"

"Neyine çokbilmiş?" diye sordum.

"Sen kazanırsan ben kendime bir kanat dövmesi yaptıracağım, ben kazanırsam sen de kendine bir kardelen dövmesi yaptıracaksın."

O gün kanatları vücuduna bir dövme yaptırmak yerine, gerçek kanatları sırtına takarak beni geçmişin içindeki anılara hapsedip ölüme uçacağını bilmiyordum.

"Olur," diyerek bana uzattığı serçe parmağını serçe parmağımla kavradım. "Sen kanat dövmesini yaptırırken yüzümde bir zafer gülümsemesiyle yanında olacağım."

"Ben de öyle," dedi. "Eğer ben kazanırsam, sen bir kardelen dövmesi yaptırırken yüzümde bir gülümsemeyle tam yanında olacağım."

Hemen önümde oturan kıza uzunca bir süre baktım. Önce yüzündeki gülümseme bir kül gibi dağıldı, ardından güzel yüzü ve bedeni yana doğru savrularak gözden kayboldu. İçinde olduğum oda yıkılmaya başladı ve gözlerimi yumup geri açtığımda burada, geride kalan geçmişten çok uzakta, tahmin etmesi güç o geleceğin tam ortasındaydım.

Elimdeki test kitini kaldırıp sakin gözlerle yüzeyine baktım. Tek bir çizgi vardı, ikinci çizgiye dair hiçbir şey görünmüyordu, silik bir iz bile yoktu. Bir süre daha kiti izledim, ikinci çizgi hiç var olmadı.

O ihtimal içimden yavaşça silindi, tıpkı Kardelen'in anısı gibi kayboldu.

"Bugün de kazanamadın," diye fısıldarken gözlerimin dolmasına engel olamadım.

Hamile değildim, birden bu beni rahatlatmak yerine bana hiç olmadığı kadar ağır geldi ve sarsılarak ağlamaya başladım. Test kiti elimden kayıp düştüğünde öyle içli içli ağlıyordum ki sadece saniyeler sonra banyonun kapısını sertçe açılıp arkasında kalan kapıya çarptı. Kartal içeri girerken, "Yavrum?" dedi, sesindeki endişe canımı daha da acıttı ve ellerimi yüzüme götürüp yüzümü ondan saklamaya çalışırken hıçkırıklarımı durdurmak için çok uğraştım.

Başarılı olduğum söylenemezdi çünkü ne kadar uğraşsam da hissettiklerim çok güçlüydü ve sonunda her şeyi boş verip sadece duygularımı açıkça yaşamaya karar verdim. Kartal beni kollarının arasına çekerken test kitine bakma gereği bile duymadı. O an onun için önemli olanın benim hislerim, yaşadığım acı olmalıydı. Muhtemelen neden acı çektiğimi anlayamıyor, sonucun ne olduğuna ilişkin bir tahminde bulunamıyordu ama tüm bunlara rağmen bana şefkatle sarıldı ve kollarının arasında dağılmama izin verdi.

Yüzümü Kartal'ın boynuna gizlemeye çalıştım ama yapamadım, ona yetişemediğimi anladığında dizlerinin üstüne çöktü ve boynunu açarak beni kendine çekti. Kokusunu solumak beni sakinleştirir sanmıştım ama kokusunu solumak hiç sahip olmadığım bir şeyi kaybetmişim gibi hissetmeme neden oldu. Sadece bir ihtimalken, olasılığı düşük bir şeyken bile onu gerçekten istediğimi anladım. O bebeği istemiştim. Onun varlığını düşünerek yirmi dört saat bile geçirmemiş olmama rağmen, onun varlığı bir ihtimalden ibaretken bile yokluğu beni köklerimden kavrayarak sarsmış, hayal edemeyeceğim kadar çok kırmıştı.

"Şş," diyerek beni sakinleştirmek için büyük avucunu sırtımda dolaştırdı. Yüzümü boynuna gömüp içimdeki incinmiş kız çocuğunun tüm duygularını serbest bırakarak hıçkırıklara boğulmuş hâlde ağlamayı sürdürdüm. Bunun her şeyin birikip bir anda patlaması olmadığını biliyordum, bunun tek sebebi onu gerçekten tüm kalbimle istemiş olmamdı. Var olmasından korkarken bile var olma ihtimaline tutunmuştum, sanki içten içe onu Kartal'ın bile istediğinden daha çok istemiştim. "Geçti," dedi, neyin geçtiğini kendisi bile bilmeden. "Geçti yavrum."

Geçmemişti. Karanlık hâlâ burada bizimleydi. Geçmişten çok uzaktaydık ve gelecek hâlâ koca bir belirsizlikten ibaretti. Tüm bunlar toplanarak daha büyük bir patlamaya neden oldu. Nefesim kesilerek kendimi kaybetmiş gibi ağlamaya başladım ve İrem'in panikle banyodan içeriye baktığını fark ettim.

Kartal beni kollarının arasında kırılgan bir şeymişim gibi tutarken incitmekten çok korkuyor olmalıydı. "İrem, su getir," dedi Kartal, İrem'in varlığını hissetmiş gibi.

İrem koşarak kapının önünden ayrılınca uzun tırnaklarımı Kartal'ın sırtına saplayarak, "Değilim," dedim gözyaşları içinde. "Hamile değilim."

Bedeni önce kasıldı, sonra bana destek olmak zorunda hissettiğinden olsa gerek gevşedi. Beni daha sıkı kavradı, âdeta bağrına bastı. Hissettirdiği şefkat onun kollarındayken yaşadığım acıya daha rahat teslim olmamı sağlıyordu. Duygularımı içimde yaşamak yerine, onun kollarında özgürce yaşayabiliyordum ve bu acı içindeyken bile huzurlu hissettiriyordu.

İrem elinde bir bardak suyla içeri girdi ama bize yaklaşamadı. Kartal, "Sorun yok güzelim, her şeyin bir vakti var, bebeğimiz geleceği zamanı bekliyor ve şimdi sadece vakti değildi. Zamanı geldiğinde gelecek," dedi beni yatıştırmak ister gibi.

Zar zor nefes aldım, gözyaşlarım gözlerimin önünü puslandırmıştı. Kartal yavaşça bedenlerimizi ayırıp gözyaşlarıma tutunarak yüzüme yapışan saçları avucuyla geri itti ve yüzümü o kıymetli avuçlarının arasına alarak ona bakmamı sağladı.

"Sen de söyledin, zamanı değildi, onu en doğru zamanda kucağımıza alacağız yavrum. Her şey bittiğinde onu kucağımıza alacağız," diyerek avucuyla yüzümü okşamaya, gözyaşlarımı parmak uçlarının altında yok etmeye başladı. Gözyaşlarım sessiz iç çekişlere dönene dek öylece gözlerinin içine baktım. "Derin nefes al," dedi başını aşağı yukarı sallayarak. İçli bir nefesi içime çektiğimde, "Güzel, aferin güzel bebeğime," dedi. "Bir şeyi kaybetmek için önce ona sahip olmamız gerek, değil mi? Bir şey kaybetmedik. Onu kaybetmedik. Bir gün ona sahip olacağız, anladın mı güzelim?" Başımı sallarken hıçkırdım, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi ve beni tekrar kollarının arasına alarak yüzümü boynuna sakladı. Belki de beni o hâlde görmeye dayanamadığı için bunu yapmıştı.

"Ben çok bencil bir insanım," diye fısıldadım hıçkırarak.

"Şş, değilsin. Onu istediğin için bencil olmuyorsun. Bu seni bencil biri yapmıyor," dedi sakince.

"Bencilim," dedim, başka hiçbir şey söylemedim ve soluk soluğa bu hislerin beni terk etmesini beklemeye başladım.

Kartal beni kendisinden uzaklaştırıp İrem'e baktı. İrem ne yapacağını bilemiyormuş gibi bir süre Kartal'a baktıktan sonra sonunda elindeki su bardağını ona uzattı. Kartal'ın tuttuğu bardaktaki sudan birkaç yudum zar zor içtim, neredeyse bir damla suda boğulacak gibi hissetmiştim.

Kartal bardağın içinde kalan suya parmaklarını sokup, parmaklarına bulaşan su damlalarını beni ferahlatmak istiyor gibi boynuma sürdü. Ardından ıslak elleriyle alnımı okşayıp saçlarımı geriye yatırarak gözlerimin içine baktı. "Derin nefes al."

Söylediğini içli bir nefes alarak yaptığımda sertçe yutkundu. Su bardağını zemine bırakıp, iki elimi tutup kaldırdı ve önce sağ, sonra sol

elimi öptükten sonra, "İyiyiz, değil mi?" diye sordu. Aksini söylemek istesem de sadece başımı aşağı yukarı sallamakla yetindim. Ellerimi tekrar dudaklarına götürüp bir bir öptükten sonra, "Bize atıştırmalıklar hazırlayayım, koltukta sarılıp Winx izleyelim, olur mu?" diye sordu.

Burnumu çekerek gözlerinin içine baktım. "Olur."

Tekrar ellerimi öptü ve doğrulurken, "Hadi seni salona taşıyayım o zaman koca kız," dedi ve beklemediğim bir anda beni kucağına aldı. Yüzümü boyun girintisine sokup yutkundum ve beni salona kadar taşımasına izin verdim. Beni salondaki koltuğun üzerine bıraktıktan sonra eğilip alnımı öptü ve salondan çıktı. Sadece televizyonun ışığıyla aydınlanan salondaki koltukta cenin pozisyonu alarak bomboş gözlerle ekrana bakmaya başladım. Çok fazla ağladığım için ekranın ışığı kırılıyor, gözlerimin etrafında uzun, yatay ve dikey şeritler şeklinde titriyordu.

O gece İrem hiç salona girmedi. Kartal hazırladığı atıştırmalıklarla salona girip televizyonu kapattı ve laptopunu açıp orta sehpaya bıraktıktan sonra hemen arkama uzanıp beni kendisine doğru çekerek güçlü kollarıyla sardı. Ben kollarında uykuya dalana kadar benimle Winx izlemeye devam etti.

Bir ara zihnimin derin uykudan ayrılarak etraftaki sesleri içine almaya başladığını hatırlıyorum. Saat kaçtı bilmiyordum, gözlerim kapalı olduğu için bana göre hâlâ karanlıktı. Kartal hâlâ beni sarmaya devam ediyor, sıcak nefesi enseme yayılarak beni ısıtıyordu. Sakince, "Banyodaki test kitini ortadan kaldırabilir misin?" diye sorduğunda bu soruyu sorduğu kişinin İrem olduğunu biliyordum.

"Tabii ki." İrem derin bir nefes aldı. "Onun bu durumdan bu kadar etkileneceğini hiç tahmin etmezdim."

Kartal, "Benim için sürpriz olmadı," dedi sessizce. Dudaklarını saçlarıma bastırdı. "Hatta onun ağladığını duyduğumda hamile olduğu için değil, hamile olmadığı için ağladığına emindim."

"Onu gerçekten iyi tanıyorsun."

"Onu kendimi bile tanımadığım kadar çok tanıyorum. Hayatımın uzun bir kısmı sadece onu izleyerek geçti."

"Ona çok uzun zamandır mı âşıksın?"

"Doğruyu söylemek gerekirse ona, onu ilk gördüğüm andan beri âşığım," diye fısıldayan Kartal'ın sesi, yeniden uykuya dalmadan önce duyduğum son sesti.

O sabah akademinin duvarlarına ölüm sessizliği çökmüştü. Ceyda'nın fotoğrafını ana koridordaki büyük duvara astıklarını ve altına büyük harflerle *seni unutmayacağız* yazdıklarını hatırlıyorum. Öğrencilerin ifadelerine başvuracaklarını düşünmüştüm ama önce öğretim görevlilerinin ifadesine başvuruldu ve Ogün Sergüzer'in akademideki görevine son verildiği kayıtlara geçti. Artık bir öğretim görevlisi olmasa da eskiden öyleydi ve onun da ifadesine başvurulacaktı. Öte yandan Ogün, tıpkı biz gibi Ceyda'nın arkadaş grubundandı. Hem öğretmen hem arkadaş konumunda olduğu için onun ifadesi daha önemli görülüyordu.

Kafeteryada duymaya alışkın olduğum o uğultu bugün yoktu. Herkesin üzerinde olaya dair yaşadığı şaşkınlık ve üzüntü vardı. Berra kıpkırmızı bir yüz, şişmiş gözlerle tam karşımda oturuyor, konuşmuyor, sadece boşluğa bakıyordu ve ara sıra yanından geçen bedenler ona güç vermek ister gibi omzuna dokunuyordu. Bilinen en büyük gerçek Berra'nın, Ceyda'nın en yakın arkadaşı olduğuydu ve herkes Berra'nın çöktüğünü düşünüyordu. Ruhsal olarak evet, çökmüştü ve hatta diğerlerinden daha çok yara almış olmalıydı çünkü en yakın arkadaşının toprağın altına gömüldüğü gün oradaydı, en yakın arkadaşının yaptıklarını da öğrenmişti. Tüm bunlar onun için çok ağır olmalıydı.

Cenk masaya doğru eğildi. "Otopsi raporu tamamlanmış. İkindi de toprağa vereceklermiş," dedi. Aslında bunu hepimiz bildiğimizden bugün siyah giyinmiştik, akademiye gelmemizin nedeni ise onun için yapılan anma konuşmasına katılmaktı. Tıpkı diğer herkes gibi biz de cenazeyi son yolculuğuna uğurlamak için mezarlığa gidecektik. Gözlerini Kartal'a çevirdi. "Ogün'den bir haber var mı?"

"Her şey tıkırında ilerliyor," dedi Kartal. "Siz hazırlıklı olun çünkü yakında ifademiz alınacak. Çok fazla ifadesi alınacak insan olduğu için hepimizi aynı anda çağırmıyor olabilirler ama yarına kalmaz ifademizi almak için bizi karakola çağırırlar."

"Ogün'ün akli melekeleri yerinde bile değil, vereceği ifade beni biraz korkutuyor," diyen Cenk üzerindeki siyah kapüşonlunun şapkasını kafasına geçirdi.

"Polislerin bunu fark etmesi daha iyi olacak," dedi Kartal, önünde duran zift gibi kahveyi eline alıp kahvesinden bir yudum içti. "Ve ifadesinde ismimizin geçmediğinden emin olacağım. Merak etmeyin, haberi aldığımız günün sabahında onun elindeki kayıtları yok ettim. Ne telefonunda o güne dair herhangi birimizle olan konuşması var ne de daha önce bizim aracımıza koyduğu kayıt cihazından kaydettiği konuşmalar. Şu an elinde bu olayla ilgili hiçbir şey yok."

Cenk derin bir nefes alarak arkasına yaslandı, beyazına kızıl karışmış gözlerini kafeteryanın içinde dolaştırırken gözüme gerçekten endişeli göründü. Ben ise çok sessizdim, fırtınanın ortasında, çatısı uçmuş bir evden farksızdım. Yaşanan onca şeye rağmen kalbimde hâlâ hiç sahip olmadığım o şeyin yasını taşıyordum. Saçmaydı, düşünmemem gerekirdi ama bencil bir kırgınlıkla sürekli bunu düşünüyordum.

Suphi, "Sizce cenazeye gelecek mi?" diye sorduğunda, "Gelmemesi dikkat çeker, bu kadarını düşünebilecek kadar akıl bıraktım onda," diye yanıtladı Kartal. "Yine bir arar, gelmesini söylerim."

Cenk bana baktı ve "Sen neden bu kadar sessizsin bugün?" diye sordu, gözlerimi masadan çekmeden omuz silkmekle yetindim. Kartal'ın bakışlarının da profilimde toplandığını hissettim ama onun da bakışlarına karşılık vermedim.

Sessizlik, Toprak'ın elindeki su şişesini masaya bırakmasıyla son buldu. Kafamı kaldırıp Toprak'a baktım, yüzünde mermer gibi bir ifadeyle hepimize bir bir baktıktan sonra, "Handan Hanım, Asrın Hoca'yı aramış," dedi. Kaşlarım çatıldı. "Cenazeden önce hepinizle görüşmek istediğini bildirmiş. Sanırım önce Cenk'i aramış ama telefonuna ulaşamamış."

Cenk, "Telefonumun şarjı yoktu," dedi çenesini kaşıyarak. Tedirgin gözlerini Kartal'a çevirdi. "Neden görüşmek istiyor sence?"

"Gidip öğreneceğiz," diyerek ayağa kalkan Kartal'a baktım. "Hadi, onu bekletmeyelim."

Yerimden kalkarken yüzümdeki donuk ifade varlığını korumaya devam etti. Berra, "Ben gelmesem olur mu?" diye sorduğunda Emir sakince, "Olmaz," dedi. "Sen onun kızının en yakın arkadaşlarından biriydin. Seni görmek isteyeceğine eminim."

Akademiden çıkmadan önce koridorda yürüdüğümü, kafamı kaldırıp Ceyda'nın duvara asılan büyük fotoğrafına baktığımı hatırlıyorum.

Artık burada olmasa da fotoğraftan beni izleyen gözleri sanki her şeyi görüyordu; sanki Ceyda buradaydı, ben her adım attığımda karanlık bir gölge gibi beni takip ediyordu. Binadan çıktığımızda kafamı kaldırıp gri gökyüzüne baktım. Tüm gece yağan yağmur, sabah olduğunda bulutların içine geri çekilmişti ama hava hâlâ kapalıydı. Gözlerimi akademinin bahçesindeki büyük ağaca çevirdim ve anılar yavaşça zihnime dokundu. Ceyda orada, o ağacın altında, omzuna taktığı spor çantasıyla bana bakıyor, İrem benimle konuşurken büyük bir dikkatle beni izliyordu. O zamanlar onun beni, ben onu tanımadan öncesinde bile tanıdığını bilmiyordum. Yine de o koyu renk gözlerden bana uzanan bakışlar bazen dikkatimi çekerdi, bana sanki açtığı bir yarayı izliyormuş gibi bakıyordu. Zihnimdeki anılar karanlığa gömülmeden önce göle batan cesedin bana dokunan bakışlarını hatırladım. Sonra ışıklar söndü ve ben yeniden o dipsiz karanlığın kollarındaydım.

İrem, sanki Kartal ile yalnız kalmam gerektiğini düşünüyormuş gibi Cenk ile Suphi'nin bindiği arabaya yürüdü. Kafamı çevirip omzumun üstünden Kartal'ın cipine baktım. Sanki o bile akıp giden zamanın içinde çok uzun zaman önce onu ilk gördüğüm hâlinden çok daha yaşlı görünüyordu. Zaman onu bile eskitmişti. Kartal belime dokunup beni öne doğru yavaşça ittiğinde adımlarımın bıçak gibi kesildiğini, bir süredir olduğum yerde hareketsizce durduğumu fark ettim.

Arabaya bindiğimizde çok kısa bir sessizlik yaşandı ve Kartal, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

Ona verdiğim cevap kocaman bir, "Bilmiyorum," oldu.

Elini dizime koyup, "Dünkü konudan dolayı mı?" diye sordu bu defa, parmaklarından tenime akan güven duygusuna rağmen kendimi kaybolmuş hissetmeye devam ederek gözlerimi ona çevirdim.

"Bilmiyorum," dedim çünkü gerçekten bilmiyordum.

Bir yorum yapmadı. Onun da hiç sahip olmadığı bir şeyi kaybetmiş gibi hissedip hissetmediğini merak etsem de bunu ona soramadım. Cesaretim kırılmıştı. Bencil olduğum duygusu öyle yoğundu ki kendime duyduğum nefretin içimde birkaç kademe daha yükselerek güçlendiğini hissettim.

Araç Handan Hanım'ın malikânesinin bahçesindeki süs havuzunun önünde durana kadar aramızda uzayan o sessizlik, "Handan Hanım'ın soracağı her şeye cevabın bilmiyor olacak," demesiyle bozuldu.

"Senin Ceyda ile bir yakınlığının olmaması, arkadaşlığınızın yüzeysel olması herkes tarafından biliniyordu. Bu yüzden onun hayatıyla alakalı detayları bilmemen tuhaf karşılanmayacaktır."

Süs havuzundan akan berrak suyu izlerken başımı salladım ama konuşamayacak kadar hâlsiz hissediyordum. Kartal emniyet kemerini çözdüğünde ben de aynısını yapıp kapıyı açarak dışarı çıktım. Arkadaşlarımızın içinde olduğu arabalar da hemen arkamızda arka arkaya park hâlinde duruyordu. Kapıda duran hizmetli kadın çift kanatlı kapıları ardına kadar açarak bizi selamladı ve lüks holden içeri adımımı attım. Yukarı uzanan merdivenler pahalı mermerdendi, evin salonun tam ortasında asılı duran kristal avize karanlık zemine yansımasını düşüyor, dışarıdan aldığı ışık zeminde kırılıyordu. Üzerinde siyah, pahalı bir takımla merdivenlerden inmeye başlayan Handan Hanım'ın ayağındaki topuklu ayakkabıların zemine bıraktığı sesler kulaklarıma geldi. Siyah güneş gözlüklerini çıkarıp son basamağı da indikten sonra beyazı kırmızıya dönmüş gözlerini her birimizde tek tek dolaştırarak deri koltukları işaret etti.

"Geçin lütfen çocuklar," dedi.

Biz oturana kadar sakin gözlerle bizi izledi. Sonrasında yeniden yürümeye başladı ve topuklu ayakkabılarının zemine emanet ettiği seslere kulak kesilerek onu izledim. Tekli koltuğa oturup bacak bacak üstüne attıktan sonra, "Sizi buraya kadar yorduğum için üzgünüm," dedi. Gözleri tekrar her birimizin üzerinde dolaştıktan sonra, "Ogün nerede?" diye sordu. "Ondan da gelmesini rica etmiştim."

Cenk, "Akademideki görevine son verildi," dediğinde Handan Hanım'ın ince kaşları havaya kalktı, gözlerinde saklayamadığı bir merakla Cenk'e baktı. "Son zamanlarda tuhaf davranıyordu. Biliyorsunuz, Sadık amcayı kaybetmek sanırım ona pek iyi gelmedi."

"Ah, doğru." Handan Hanım, babasının adı geçtiği için sessizleşen İrem'e baktı. "Tekrar başın sağ olsun. Kim derdi ki bir gün seninle karşılıklı oturup verdiğimiz kayıplar hakkında konuşacağız?" Gözlerini zemine indirip uzun uzun karo taşları izledi. Yutkunup tekrar doğrulurken, "Çocuklar, zor olduğunu biliyorum ama inanın benim için daha zor. Duygularımı ifade edebilmenin bir yolunu bulamıyorum. Belki bana bakınca gördüğünüz sorumsuz bir anne, acısını bile yaşamaktan aciz bir kadın ama şu an hissettiklerimi bir ben, bir de Tanrı bilir. Sizi

buraya davet ettim çünkü kızımı son yolculuğuna uğurlamadan önce ona yakın olan insanlarla konuşmam gerektiğini düşündüm. Biliyorsunuz, Ceyda ve benim ilişkimiz her zaman müthiş değildi. Keşke olsaydı. Hiçbir zaman örnek anne ve kızı olamadık, çoğu zaman büyük kavgalar ettik, bu evin duvarlarında güç savaşları verildi. Bir anne olarak kızımla savaşmak yerine onu sevmem gerekirdi, kızımı yaptığım yanlışlarla değil, verdiğim öğütlerle büyütmem, doğruya yönlendirmem gerekirdi." Derin bir nefes alırken gözlerini yumup dudaklarını birbirine bastırarak içeri çekti. "Ama ne yazık ki ben bu şansa sahip olamadım. Olabilirdim ama hatalar yaptım ve bugün Ceyda artık burada değil. Fakat en azından bir anne olarak, onun sağlığında yapamadıklarımı şimdi yapmak istiyorum. Onunla ilgili bilmem gerekenler var çocuklar ve siz ona benden daha yakındınız. Kiminle görüşür, neyi sever, neyden nefret eder, ne onu üzer ve mutlu eder, benden daha iyi biliyorsunuz."

Tekrar derin bir nefes aldığında bu konuşmayı yapmanın onun için ne kadar zor olduğunu anladım.

"Otopsi raporunda üzerinde parmak izine rastlanmadı, deliller ustalıkla örtbas edilmiş gibi görünüyor. Özellikle bir süre suyun içinde kalmış, hayatını suyun içinde kaybetmiş, ardından bir halıya sarılmış ve..." Gözlerini yumup bir süre bekledi. "Toprağın altına gömülmüş. Gömüldüğü gün çok şiddetli bir yağış olduğunu, bu nedenle bulunduğu alanda herhangi bir ize rastlanmadığını, ne yazık ki doğanın tüm izleri yok ettiğini söylediler. Halı çürümeye başladığı için halıdan da örnek alınamadı fakat bilinen halının gerçekten çok kıymetli bir... Nasıl söylesem..."

Kelimeleri toparlayamıyormuş gibi elini alnına götürüp bir süre bekledi.

"Nasıl söylesem... Değerli bir antika ürün olduğu, sayılı insanın sahip olduğu bir halı olduğu ortaya çıktı. Bu da demek oluyor ki nüfuzlu, zengin bir ailenin çocuğu olabilir veya doğrudan zengin bir adamın ta kendisi olabilir diye düşünüyorum." Derin bir nefes aldı. "Halının kimlerde olduğunu bulmak elbette neredeyse imkânsız çünkü tarihi değeri olan, antika olarak görülen bu halı köklü ailelere uzun yıllar önce satılmış. El değiştirmiş olabilir, açık artırmalarda başkalarına satılmış olabilir, birçok şey olabilir... Ama emin olduğum, bu halıyı alan kişinin gerçekten maddi olarak üst seviye biri olduğu."

Cenk sakince, "Ve?" dedi sakince.

Handan Hanım, Berra'ya baktı. "Berra illaki biliyordur ve muhtemelen İrem de biliyordur diye düşünüyorum. Ceyda'nın pek de onaylamadığım bazı ilişkileri oldu ve bu ilişkiler genelde kendisinden daha büyük erkeklerleydi. Güçlü ve ondan büyük erkeklere çekiliyordu çünkü babasının ve benim ona sağlayamadığımız o güveni, o adamların ona verdiğini düşünüyordu. Birçok kez üzerini örttüğümüz, basına yansımaması için ekstra ödemeler yapmak durumunda kaldığımız bazı kötü ilişkileri oldu. Evli birkaç iş adamıyla, babasından bile büyük birkaç erkekle ve... Ona benzer birkaç şey işte. Fakat son bir aylarda onu biraz daha sakin görüyordum, sanki bir ilişkisi vardı lakin göz önünde yaşamamayı tercih ediyor gibiydi. Bunun üzerine yine evli bir adama bulaşmış olabileceği ihtimalini düşündüm... Ve en büyük hatam, eğer ortaya çıkmayacaksa sorun olmayacağını düşünmemdi. Yine düşüncem bu insanın Ceyda ile olan ilişkisinin ortaya çıkmasından korktuğu ve belki de Ceyda'ya zarar verdiği yönünde. Sizden de ricam, bildiğiniz, önemli ya da önemsiz tüm ayrıntıları benimle paylaşmanız. Zaten polisler onun arkadaşı olduğunuz için eminim bildiklerinizi öğrenmek adına sizi ifadeye çağıracaklardır ama bir anne olarak önce ben bilmek istiyorum. Onun hayatında neler oluyordu?"

Berra sakince, "Evet, onaylanmayan ilişkiler yaşadığını biliyordum, birçoğunu gözümün önünde yaşadı zaten ama son zamanlarda kiminle görüşüyordu, hayatında biri var mıydı yoksa yalnız mıydı bilmiyorum. Çünkü bana hiçbir şey anlatmamaya başlamıştı. Açıkçası ben de sormuyordum çünkü kendisinden daha olgun birileriyle görüşmesini sevmediğimi o da biliyordu," dedi.

Handan Hanım, "Görüştüğü biri olup olmadığını bilmiyorsun yani?" diye sordu umutla.

"Gerçekten bilmiyorum Handan teyze, bilsem durur muyum, söylerim," dedi sessizce. "İçine kapandığını biliyorum sadece. Yani eskisi kadar partilemiyordu, son aylarda dediğiniz gibi daha sakindi. Hatta çok olgunlaştığını düşünüyordum."

Handan Hanım, "Peki sen İrem?" diye sorarak İrem'e döndü. "Hiç mi görüştüğü, telefonlaştığı, ne bileyim düzenlediğiniz partilerde yakınlaştığı biri olmadı?"

"Kendi ilişkilerime öyle çok odaklanmıştım ki sevdiğim insanların hayatında neler olup bittiğini takip etmiyordum," dedi İrem başını önüne eğerek. "Keşke daha dikkatli olabilseydim, keşke ona neler yaptığını, hayatının nasıl gittiğini sorma şansım olsaydı. Gerçekten ilişkileri ile ilgili hiçbir detaya hâkim değilim. Hatta bahsettiğiniz bu olgun adamlarla görüşme olayından bile bihaberdim çünkü hiç denk gelmemiştim."

Handan Hanım sessizce, "Ceyda'nın otopsisinde bir şeye rastlandı," deyince hepimiz pürdikkat ona baktık. Etrafına bakındı, hizmetli kadın sessizce salondan çıktığında gözlerini tekrar bize çevirdi ve her birimize tek tek baktı. "Yasaklı madde kullanıyormuş."

İrem sanki bilmiyormuş gibi dehşet içinde, "Ne?" diye sorarken şoka girmiş gibi bakıyordu.

Berra, "Mümkün değil, o her zaman sağlıklı beslenmeye özen gösterirdi," diyebildi.

"Anlık kullanım değil, düzenli kullanım olduğu düşünülüyor," dedi Handan Hanım sessizce. "Siz bile anlamadıysanız, ben nasıl anlardım ki? Nasıl bu kadar koptuk birbirimizden? Nasıl kendine verdiği zararlara göz yumup onun mutlu olduğuna kendimi böylesine inandırdım?"

İrem, "Kendinizi suçlamayın lütfen, hiç kimse bu olacakları öngöremezdi," dedi sessizce. Handan Hanım sessizce boşluğa baktı.

"Her şey babasının suçu," dedi bir anda. "Yanlış erkek seçimleri, madde bağımlılığı, bana açtığı güç savaşı... Hepsinin kökeninde babasına duyduğu özlem ve sevgisizlik vardı." Suçu ona atarak kendini rahatlatmaya çalıştığını fark ettim ama yorum yapmadım. Belki de acıyı atlatabilmek için sorumluluklarını başkasına yüklemeye çalışıyordu. Sessizliğimiz tekrar konuşmaya başlamasına neden oldu. "Bilmiyorum, bana kalırsa birliktelik yaşadığı adam onu uyuşturucuya alıştırdı. Belki de kızım uyuşturucu etkisindeyken onunla kavga etti, o da kızıma saldırdı, bir şeyler yaşandı, bilmiyorum. Tek istediğim bunu yapanı bulmak ve onu adalete teslim etmek."

"Yakında gerçekler ayyuka çıkacaktır, polis araştırmalara devam ediyor. Biz de öğrendiğimiz her detayı sizinle ve polisle paylaşacağız," dedi Suphi.

Handan Hanım'ın bakışları bana çevrildi. "Ceyda ile çok vakit geçirmediğinizi biliyorum ama senin dikkatini çeken bir şey oldu mu,

Lavin?" diye sordu, her birimize umudunu bağlamış gibiydi ama o umudun atardamarını kesip atan bendim.

Gözlerimdeki ciddiyetle ona, "Hayır," dedim. "Sizin de söylediğiniz gibi Ceyda ve ben pek de yakın değildik. Ceyda her zaman sessiz bir kızdı."

"Öyleydi," dedi Handan Hanım sessizce, ardından yavaşça doğrulup kalktı. "Buraya kadar geldiğiniz, beni kırmadığınız için çok teşekkür ederim çocuklar. Şimdi biraz müsaadenizi istiyorum." Ardından başka hiçbir şey söylemeden merdivenlere yöneldi, koşar adımlarla üst kata çıkarak gözden kayboldu.

Bir süre sessizce oturduk, daha sonra ayaklanıp evden çıkarak mezarlığa doğru yola çıktık. Korumalar mezarlığın giriş ve çıkışlarına dikilmiş, herhangi bir gazetecinin, bir haber muhabirinin ya da kameramanın içeri girmesine veya içeriden en ufak bir görüntü almasına izin vermiyorlardı. Mezarlığın dışında kalan kalabalık magazin ordusunu izlerken gözlerim siyah bir güneş gözlüğünün arkasına gizlenmişti ve başımın etrafını da siyah bir şal sarıyordu. Camiye gitmemiştik çünkü ona helal edecek bir hakkım yoktu ama mezarlıkta görünmek zorunda olduğumuzu biliyordum. Mezarlıktaki çığ gibi kalabalığa rağmen insanlar sessizdi, küçücük bir uğultu duyulmuyor, çıt sesi dahi çıkmıyordu. Alper ve Yunus'un da mezarlıkta olduklarını onları Kartal'ın yanında gördüğümde anladım. Ceyda'nın babası hiç ağlamadı, annesi de sessizce çukura yerleştirilen kızını izledi ama hiçbir şey yapmadı. Toprak çukuru örtmeye başladığında gözlüklerin arkasında bana eşlik eden bir ifadesizlikle bunu izledim.

Mezar ağzına kadar toprakla dolduğunda mezarın başında duran isimlerden birisi de Ogün Sergüzer'di. Yüzünde taş gibi bir ifadesizlikle mezarı izlerken diğer herkesin aksine o güneş gözlüğü takmamıştı. Nihayet gözlerini mezardan ayırıp Ceyda'nın anne ve babasına baş sağlığı diledikten sonra Kartal'a doğru yürümeye başladı. Handan Hanım, gözlüklerinin arkasından bile olsa Ogün'e baktı, bu bakışlarda, Ogün'ün tuhaflığına dair bir farkındalık hisseder gibi oldum.

Kartal'ın hemen dibinde durduğunu görünce ben de oldukça ağır, dikkat çekmeyecek adımlarla onların yanına gittim. Ogün, "Merhaba," dedi. "Dünkü karmaşa için özür dilemem gerek."

Kartal, "Ne özrü?" diye sordu. "Sen iyiysen sorun yok ama Handan Hanım seninle de görüşmek istemişti."

Ogün, "Kendisi beni aramış ama telefona bakamayacak durumdaydım," dedi, gözleri yavaşça bana çevrildi. O şüphe bakışlarından silinmişti, gerçek ile yalanın ortasında bir arafta öylece durup artık kendini akışa bıraktığını fark ettim. Düne göre biraz daha aklı başında görünse de onu tanıyan biri gözlerine sinmiş o tuhaf bakışları, hareketlerindeki enteresan değişimi fark ederdi, eminim Ceyda'nın arkadaşları ve ailesi de fark etmişti.

Kartal gözlerini mezarın başındaki kalabalıktan ayırmadan, "Handan Hanım'ın bize yönelttiği bazı sorular oldu," dedi. Ogün duraksadı, ardından bakışlarını çevirip Handan Hanım'ın olduğu tarafa baktı.

"Ne sordu? Bizden mi şüpheleniyor?"

Kartal, duyduğu soru karşısında kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla Ogün'e baktı. "Bizden neden şüphelensin oğlum?" diye sordu ve Ogün bocalayarak etrafına bakındı. Buna verebileceği bir cevabı yoktu, vereceği cevapların onu daha büyük bir çıkmaza götüreceğini artık kendisi de idrak etmişti. Kartal derin bir nefesi içine çekerken, "Buradan çıkınca sana anlatacaklarım var," dedi. Ogün başını salladı, meraklı bakışları Kartal'ın yüzünü eşelese de dilinin ucunda biriken soruları sormaktan kaçındı.

Mezarlıktan çıkmadan sadece birkaç dakika öncesinde yağmur çiselemeye başladı. Yağmurun ve korumaların da etkisiyle muhabirler arabalarına dönmüşlerdi ve mezarlıktan bir bir ayrılmaya başlayan kalabalığa karşı bir atakta bulunmamışlardı. Birçok kişinin röportajına ekmek gibi, su gibi ihtiyaçları olsa da en azından şu an bunun doğru zaman olmadığını anlamış gibiydiler.

Kartal, Yunus Emre, Alper ve Ogün, Kartal'ın arabasının önündeydiler. O sırada İrem, Berra ve ben de Berra'nın arabasının önünde duruyorduk. Berra'nın arabasının sürücü koltuğundaki adam camı indirip, "Berra Hanım, arkadaşlarınızla mı kalacaksınız yoksa eve mi dönüyoruz?" diye sordu.

Berra, "Eve döneceğiz, Osman Bey," dedi ve bakışlarını bize çevirip gözlüğü kaldırarak başının üzerine taktı. "Kızlar, bir gelişme olursa beni haberdar edin. Son zamanlarda çok fazla dışarıda vakit geçirdiğim

için zaten endişeli olan annem, bir de Ceyda'nın ölümünü öğrenince tamamen paniğe kapıldı. Bu aralar beni dizinin dibinde istiyor."

"Bence bu akşam ya da yarın elbet tekrardan bir araya geleceğiz," dedi İrem.

Berra ona anlamayan gözlerle bakınca, "Karakola çağırılırız ifade vermek için," diye açıkladı İrem.

Berra derin bir nefes alıp, "Sanırım buna hazırım," dedi ve bizimle vedalaşıp arabasına bindi.

İrem ile birlikte Kartal'ın arabasına doğru yürüdük. Tam o sırada Kartal, "Araban nerede?" diye soruyordu Ogün'e.

Ogün bakışlarını İrem'e dokundurmadı, gözleri kısaca gözlerime tutundu ve tekrar Kartal'a çevrildi. "Bir süre araba kullanmayı düşünmüyorum, buraya taksiyle geldim," dedi ruhsuz bir sesle.

"Tamam o zaman atla, ben seni eve bırakırım ama önce konuşacaklarımız var," diyen Kartal arabanın kapısını açtı. Alper'in gözünü bile kırpmadan Ogün'e baktığını fark ettim, öyle büyük bir dikkatle bakıyordu ki sonunda Ogün de bu bakışları fark edip gözlerini ona çevirdi. Birinin ona dikkatle bakması artık onu rahatsız ediyor, hatta savunmasız hissettiriyordu.

Ogün, açık duran araba kapısına gözlerini çevirmeden hemen öncesinde bedenini kollarıyla sardı. Bu farkında bile olmadan kendini dış dünyadan korumak adına yaptığı bir hamleydi. Daha çok dikkat çekmesine ve saldırıya açık hâle gelmesine neden olduğunun farkında dahi değildi.

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Ceyda," dedi Kartal kısaca. Ogün'ün yüzündeki renk kaybı bariz ve aniydi. Sonunda sessizce kapısı açılan araca bindi.

Alper, "Sonra görüşürüz o hâlde," dedi gözlerini arabadan çekmeden.

Kartal, "Olur," dedi, sesi biraz gergindi çünkü Alper'in saldırgan bakışlarını o da fark etmişti. Fark edilmeyecek gibi de değildi.

Kartal'ın bilerek Ogün'ü ön yolcu koltuğuna oturttuğunu düşündüm. İrem ile birlikte arka kapıyı açtık ve arabaya yerleştikten sonra kafamı kaldırıp camdan dışarıya, Yunus'a baktım. Alper'i dirseğinin altından kavramış, parmaklarını tenine âdeta gömmüştü. Kartal arabayı çalıştırdığında ve mezarlığın önünden ayrıldığımızda bile Alper ve Yunus az önce onları bıraktığımız yerde dikilmeye devam ettiler.

Silecekler hızla çalışarak ön cama düşen yağmur damlalarını temizlerken bir radyo programındaki haber spikerinin ağzından şunlar dökülmeye başladı: "Sosyetenin tanınan yüzü Handan Tekindor'un kızı Ceyda Tekindor'dan uzun süredir haber alınamıyordu. Ne yazık ki kamuoyunu derinden sarsan bir gelişme yaşandı. Kimliği henüz belirlenemeyen kişi ya da kişilerin, genç kadını cinayete kurban ettiği ortaya çıktı. Adli kaynaklardan edinilen bilgilere göre boğularak hayatını kaybeden Tekindor'un cansız bedeni, Bursa yakınlarındaki ormanlık bir alana gömülmüş hâlde bulundu. Yapılan detaylı otopsi sonucunda cesedin haftalardır kayıp olan Ceyda Tekindor'a ait olduğu kesin olarak belirlendi. Güvenlik güçleri, olayla ilgili geniş çaplı soruşturma başlatırken kamuoyunun da şahit olduğu bu trajik olay, bir kez daha toplumun güvenliğine dair endişeleri gündeme taşıdı."

Kartal'ın sürücü koltuğundaki bedeni yavaşça Ogün'e doğru çevrildi ve omzunun üstünden Ogün'e baktı. Ogün haberi yüzünde koca bir boşlukla dinlemeye devam ediyordu.

"Ceyda'nın annesi, Ceyda'nın otopsi raporundan kızının uzun süredir yasaklı madde kullandığını öğrenmiş."

Kartal'ın söylediği bu şey, Ogün'ün de bakışlarının omzunun üstünden Kartal'a çevrilmesine neden oldu. Ne söylemesi gerektiğini bilemiyormuş gibi birkaç saniye sustu ve Kartal'ın gözlerinin içine bakıp, "Yaa?" dedi sorar gibi.

"Evet."

İrem, "Daha önce böyle bir şeyden şüphelenmedim bile. Hâlâ uyuşturucu kullandığına inanamıyorum," dedi ama Ogün onu duymazlıktan geldi.

"Annesinin söylediklerine göre Ceyda problemli erkeklerle birliktelik yaşıyormuş," dediğimde Ogün'ün bakışları dikiz aynasından yüzüme dokundu. "Annesi yine böyle bir ilişki içinde olduğunu ve ilişki kamuoyunda büyük bir skandala neden olabileceği için birlikte olduğu kişinin Ceyda'yı katlettiğini düşünüyor. Kim bilir, belki de Ceyda'yı uyuşturucu batağına sürükleyen de bu adamdı."

Dalgın bakışları hâlâ dikiz aynasında, benim yüzümdeydi ama bakışlarının ağırlığını hissetsem de karşılık vermedim.

"Ayrıca Ceyda'nın bedenini içinde taşıyan halının da antika değerinde olduğunu ve dünyada sadece birkaç kişinin bu halıya sahip

olduğunu söyledi," dedi Kartal. Ogün birden oturuşunu dikleştirdi, siyah gömleğinin üstten iki düğmesini çözdü. Kartal tekrar ona baktı, ardından gözlerini altımızda akıp giden yola çevirdi. Avıyla öyle güzel oynuyordu ki bu hayranlık uyandırıcıydı. "Böylesi nadide bir parçaya sadece yüksek standartlara sahip, ultra zengin bir ailenin sahip olabileceğini düşünüyorum. Ve bence bu halı olayı, her şeyi aydınlatabilecek en büyük ipucu. Yakında olayın iç yüzünü öğreniriz."

Ogün rahatsız bir sesle, "Arabayı durdur," dediğinde Kartal omzunun üstünden ona bakıp kaşlarını çattı.

"Sorun ne?"

"Durdur." Ogün bir düğmesini daha çözdü ve panikle etrafına bakmaya başladı. "Lütfen arabayı durdur."

Kartal, cipi kenara çektiği anda Ogün cipin kapısını açarak kendini yağmurun altına attı. Kartal da hızla arabadan inerek yağmurun altında ona yaklaşıp kolundan tutarak kendine çevirdi. Açık kalan kapıdan içeri yağmurun sesiyle birlikte Kartal'ın sesi de doldu.

"Ogün, bana ya adam gibi neler olduğunu söylersin ya da seni gerçekten öldüresiye döveceğim." Sesi öyle net, öyle keskindi ki Ogün afallayarak gözlerinin içine baktı. "Senin sıkıntın ne? Neler oluyor? Bir gün kendine zarar veriyorsun, diğer gün Ceyda'nın ölümünü sakinlikle karşılayıp bir de üstüne tuhaf sorular soruyorsun. Neler oluyor?"

Ogün yolunu kaybetmiş, sonunda zihnindeki karanlığın içinde kaybolmuş gibi öylece Kartal'a, ardından başını önüne eğip yere baktı. "Ne yaşadığımı bilmiyorum, neyin içindeyim anlamıyorum, neyi yaptım neyi yapmadım, ne olurken yanımdaydınız ve ne olurken orada değildiniz bilmiyorum. Ben bu kafayı toparlayamıyorum." İtirafı bıçak gibi keskindi ama gerçekti. İçinde yalan yoktu. İlk kez gerçekten dürüsttü. Korkuyordu çünkü olanlara anlam veremiyordu, kaçmak istiyordu çünkü gözlerini açıp kendini içinde bulduğu gerçek ile yaşanan gerçek çok farklıydı. Artık doğru ve yanlışın ayrımını yapamıyor, hayal ile gerçeği ayırt edemiyordu. Bundan zevk almadığımı söyleyemezdim, hatta onun çok daha büyük bir karanlığın içinde her şeyini kaybedip kendine ait tüm parçaların etrafa savruluşunu çaresizce izlemesini istiyordum.

Kartal yağmurun altındaki savunmasız bedene doğru bir adım atıp, "Anlayabileceğim şekilde anlat çünkü seni anlamıyorum," dedi, sesi sakin ve ölçülüydü.

Ogün ellerini başının yanlarına koyup, "Asıl ben sizi anlamıyorum, o gece beraber değil miydik?" diye sordu isyan eder gibi. "Söyle bana, o gece benimle değil miydiniz? Neler oluyor?"

Kendi tarafımdaki kapıyı açıp yağan yağmurun altına çıktım. Kartal dişlerini birbirine bastırdı ve "Hangi gece be adam?!" diye bağırdı. "Zırvalama da söyle artık!"

Ogün bir adım geri çekilip ürkek gözlerle Kartal'a baktı. Ardından bakışları omzunun üstünden bana çevrildi ve "Söyleyemem," dedi.

Kartal ısrarcı davranarak, "Ogün," dediğinde Ogün tekrardan ona baktı.

"Gerçekten hiçbir şey hatırlamıyor musunuz?"

Sorusundaki çaresizlik sonunda, "Neyi hatırlamamız gerekiyor, Ogün?" diye sakince sormama neden oldu.

Onu ürkütmekten korkuyor gibi yatıştırıcı bir sesle sorduğum soru bir müddet susmasına neden olsa da sonunda, "Buradan gitmeliyim," diye fısıldadı.

"Seni evine bırakayım," dedi Kartal.

"Evime değil. Buradan, bu şehirden, bu ülkeden gitmeliyim," dedi Ogün başını iki yana sallayarak.

İrem hızla arabadan inip, "Beni bırakıp hiçbir yere gidemezsin!" diye bağırdığında Ogün dişlerini sıkarak, "Her şey senin yüzünden!" diye karşılık verdi. İrem donup kaldı, tek kelime etmeden Ogün'e baktı. "Başıma gelen her şey senin yüzünden!"

Kartal, "Kız ne yaptı şimdi?" diye sordu merak ediyormuş gibi.

"Ogün, ona böyle davranman ne kadar doğru?" diye sorarak Kartal'a eşlik ettim.

Sonunda Ogün teslim oluyormuş gibi başını önüne eğdi ve konuştu. "Ceyda o gece bizimleydi."

"Siz?" Kartal'ın sorusu üzerine tüm gözler Ogün'e çevrildi.

"Biz," dedi Ogün kafasını kaldırarak. "Sen, ben, İrem, Lavin ve diğer herkes. O gece eğleniyorduk ve sonra Ceyda göle düşüp boğuldu. Onu bulduğumuzda çoktan hayatını kaybetmişti."

Kartal bir adım geri gidip ilk kez Ogün'den korkuyormuş gibi ona ürpermiş gözlerle baktığında Ogün, ona doğru bir adım atıp, "Neden öyle bakıyorsun, Kartal?" diye sordu. "Lütfen bana öyle bakma. Lütfen bana böyle bakmayın. Hatırlamıyor musunuz?"

Korkuyla, "Ogün," dediğimde bakışları bana çevrildi. Ondan korktuğumu görmek onu yıkmış gibi sarsıldı. "Ceyda'ya bir şey mi yaptın?"

Ogün, "Hayır! Hayır!" diye bağırmaya başladı var gücüyle. "O göle düştü, boğuldu ve öldü. Ona dokunmadım bile! O göle düştü ve boğuldu, sadece boğuldu ve her şey için çok geçti!"

İrem, "Sen onunla mıydın?" diye sordu kekeleyerek.

"Hepimiz onunlaydık!"

Kartal, "Ben Ceyda'yı en son akademide gördüm, Ogün," dediğinde Ogün başı dönüyormuş gibi sendeleyerek elini arabanın kaputuna bastırdı. Kartal ona doğru dikkatli bir adım atıp, "Bana herhangi bir madde kullanmadığını söyle," dedi sakince.

Ogün artık dayanacak gücü kalmadığından, "Kullanıyorum," diye itiraf etti ve İrem'in şaşkınlıktan çıkardığı o küçük ses Ogün'ün kaşlarını çatıp gözlerini yummasına neden oldu. "Bazı şeylerle başa çıkmak için kullanmaya mecburdum. Annemin hastalığından sonra işler yolunda gitmedi," dedi. Bu yalan değildi, yani hissettiğim buydu; annesinden sonra maddeye başlamış olduğu ihtimalini daha önce ben de düşünmüştüm. Ama o bizim annesinin aslında hasta olmadığını, onu bırakıp gittiğini bildiğimizin farkında değildi. "Bu yüzden bazen... Bu kafayı durduramadığım anlarda kullandım. Bununla övünmüyorum tamam mı? Bununla övünmüyorum!" Öfkeyle bize doğru döndü, bakışlarımızdaki anlayışı görmek onu duraksattı ve çok daha büyük bir şaşkınlık yaşamasına neden oldu.

Kartal sakince, "Büyük kayıplar yaşadığımızda bazılarımız bununla başa çıkmak için doğru olsun ya da olmasın bir şeyler yapar. Kolay şeyler yaşamadın Ogün, sana neden böyle bir şey yaptın diye sormaya hakkım yok çünkü ben de senin geçtiğin yollardan geçtim. Çareyi maddede değil, alkolde buldum ve belki de çoktan geri dönülemeyecek bir yola girip çırpınsam da daha derine batacağım bir bataklığa saplandım," dedi. "Ama maddenin sana ne yaptığının farkında mısın? Sadık Parlak'ın ölümünden sonra dozu mu çoğalttın? Böyle mi başa çıkmak istedin? Ne oldu bilmiyorum ama kendine zarar verdiğin gece

senin madde etkisinde olabileceğin ihtimalini göz önünde bulundurmuştum. Hemen ardından Ceyda'yı kaybettiğini öğrendin, o da senin sevdiğin bir insandı. Kullandığın maddenin türü ne, hangi sıklıkla kullanıyorsun bilmiyorum ama bir doktor olarak söyleyebilirim ki ağır halüsinasyon etkileriyle karşı karşıya olabilirsin."

"Doktor olarak mı?" Ogün'ün bu itirafı beklemediği her hâlinden belliydi.

İrem, "Ne?" diye sordu, sanki bunu bilmiyormuş gibi.

Onu uyarırcasına, "Kartal," dedim sertçe ama aldırış etmedi. Bana bakıp omuz silkti.

"Onlara daha fazla yalan söylemek istemiyorum," dedi. Bu Ogün'ü içine çekmek üzere olduğu en büyük yalanın içine atılmış ilk adımdı. Ogün zaten bildiği ama Kartal'dan duymayı beklemediği gerçek karşısında sarsılmış hâlde ona bakıyordu. "Lavin'le ben kuzen değiliz ve ben hiçbir zaman size tanıttığım kişi olmadım." Ogün'e doğru bir adım attı. "Özür dilemeyeceğim çünkü bu yola çıkarken size bu yalanı söylemek zorundaydım. Gözümün önünde madde kullanarak kendini yok etmene izin veremem çünkü bu dünyada en çok sevdiğim insanı o şey yüzünden kaybettim."

Ogün, gözünü bile kırpmadan Kartal'a bakıyordu. İrem, "Kuzen değil misiniz?" diyerek bana doğru döndü, bu sahte tepkisine verdiğim karşılık koca bir sessizlik oldu. Gözlerimi Kartal'a dikmiş, tek kelime etmeden onu izliyordum.

"Değiliz. Lavin benim kız kardeşimin en yakın arkadaşı ve sadece bir aile dostu," dedi Kartal. "Bana kız kardeşimden kalan tek şey, kız kardeşimin yerine koyup bağrıma bastığım tek insan."

Ogün'ün titreyen ellerini yumruk yaptığını gördüm. Sessizce, "Kız kardeşini mi kaybettin?" diye sordu, yarattığı gelecek önünde durmuş ondan hesap sormuyor, ona acısını anlatıyordu ve bu onun için sarsıcı olmalıydı.

"Eğer size her şeyi anlatırsam, ne olursa olsun yanımızda olur muydunuz?" Kartal'ın sorusu üzerine İrem hızla, "Elbette," dedi ama Ogün sessizdi, sadece Kartal'a bakıyor, vicdanı içinde durduğu temeli çürük bir bina olmuş üzerine yıkılıyordu.

Sonunda, "Bilmek istiyorum," dedi.

Hikâyenin ayrıntılarına girmeden yavaşça olan biteni anlatan Kartal'ın saçları gitgide daha da artan yağışın altında sırılsıklam olmuş, alnına yapışmıştı ve üzeri de sırılsıklamdı. Ogün de İrem de pürdikkat onu dinliyorlar, İrem zaten hâkim olduğu hikâyeyi dinlerken gözlerini benden ayırmıyordu. Ogün hikâyenin tamamını biliyor olsa da sadece Kartal'ın verdiği kısıtlı detayları kabullendi, gözlerinde saklamakta artık zorlandığı ve onu tüketen o vicdan azabını gördüğümde tek hissettiğim tiksintiydi.

Yarattığı her şeyden sorumlu tuttuğu İrem'e, ardından Kartal'a baktı ve "Çok üzgünüm," dedi, o sırada Kartal'ın dudaklarında kaybolmuş bir tebessüm vardı. Tek yaptığı başını aşağı yukarı sallamak, sonra da susmak oldu. Bunun Ogün'ü daha da yıktığını gördüm.

İrem, "Olay, bizim mekânımızın Antalya şubesinde gerçekleştiği için aramıza girip kim olduğumuzu anlamak istemen kadar doğal bir şey yok," diye fısıldadığında Kartal, "Gözüm dönmüş gibiydi, bir sorumlu arıyordum ve oklar beni sizin olduğunuz tarafa yönlendirmişti," diye yanıtladı.

"Her şeyi yapabilecek kadar... Yolumuzu kaybetmiştik," dediğimde Ogün bana baktı. "Hatta uzun bir süre Sadık Parlak'tan bile şüphelendik. Üzgünüm, İrem." İrem sadece anlayışla başını salladı.

"Hatta başta karı koca olarak aranıza sızmayı düşündük ama birbirimizden pek hazzeden insanlar değiliz, farklılığı anlayacağınızı düşündük. Bu yüzden kuzen olduğumuzu söyledik. Ama yine de kâğıt üzerinde biz evliyiz."

Evet, sorguya alınmamız hâlinde zaten öğreneceği bu gerçeği Kartal şimdiden onun önüne bırakarak güvenini kazanıyordu.

Ogün şok içinde bana bakarken gözleri iri iri açılmıştı. "Nesiniz?"

İrem, "Şaka!" diye bağırdı.

"Evliyiz," diye devam etti Kartal. "Aslında bu bir oyundan fazlasıydı. Ben çok fazla yaşayacağımı düşünmüyordum ve bana ait olan her şey soyadımı taşıdığı için Lavin'e kalsın istemiştim. Çünkü kız kardeşim bunu isterdi. Lavin onun değerlisiydi, her şeyiydi, bu dünyadaki en sevdiği kişiydi." Bir yalanı, onlarca gerçeğin içine sığdırarak söylemesi her şeyin kulağa çok daha gerçekçi gelmesini sağlıyordu.

Kekeleyen Ogün, "Yani aranızda bir şey yok, değil mi? Sadece kâğıt üzerinde?" diye sordu. Ardından bir şey dikkatini çekmiş gibi hızla

Kartal'a baktı. "Ne demek çok yaşamayacağımı düşünüyordum, Kartal? Kendine zarar mı verecektin?" Sesindeki panik o kadar gerçekçiydi ki donuklaştım.

"Elbette aramızda bir şey yok, biz sık sık inatlaşıp kavga etsek de Lavin benim için bir kız kardeş, ben onun abisiyim," dedi Kartal sakince ama diğer soruyu yanıtlamadı ve Ogün bu cevap sayesinde rahatlasa da diğer soruya cevap alamadığından korkuyla ona bakmaya devam etti. Kartal, "Bakma lan öyle, öldürecek değilim kendimi," diye geçiştirdi ama Ogün buna inanmadı, hatta içten içe bu ihtimalden çok korktuğunu bakışlarında gördüm. Bir süre duyduğu her şeyi sindirmeye çalışıyor gibi sustu.

Ardından, "Peki yaşananların esas sorumlusunu bulabildin mi?" diye sorarken başını önüne eğmişti.

Kartal derin bir nefes alıp, kalbimi avucunun içinde sıkıyormuş gibi hissettiren o cümleleri kurdu. "Bulamadım. Belki de kabul etmek zor gelse de sadece bir anlık merakına yenik düşmüş, denemek istemişti," dedi. Ogün gözlerini sımsıkı yumup duyduklarını kaldıramıyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı ve uzun süre o şekilde bekledi. Sanki Kardelen buradaydı, onun varlığını hissettim, katilinin hemen yanında durmuş sessizce abisini izliyordu. "Aslında kararımızı bir süre öncesinde verdik. Lavin'i Antalya'ya bırakacağım, ben de yoluma devam edeceğim. Nerede, ne şekilde olur bilmiyorum ama doktorluğa geri döneceğim. Elbette bu sahte evliliği bitireceğiz ve söz verdiğim gibi Lavin'e güzel bir hayat bıraktığımdan da emin olacağım."

Ogün kafasını kaldırıp gözlerini hızla açtı ve "Gidiyor musunuz?" diye sordu, sanki Kartal'ı da beni de kaybetmekten korkuyordu.

"Burada yapacak bir şeyimiz kalmadı, üstelik sizi de kandırdık." Kartal gülümsese de gözleri bomboş bakıyordu. "Ve elde var sıfır. Ama gitmeden önce sana yardım etmeme izin ver, Ogün. Aksi hâlde kullandığın maddelerin etkisindeyken kendine tekrar zarar verebilir, başına bela açacak şeylerin başrolü olabilirsin. Rehabilitasyonun senin ruhunu da bedenini de temizleyeceğine inanıyorum. Yoksa görmeye başladığın halüsinasyonlar gitgide daha da büyüyerek hayatını mahvedecek."

Ogün'ün omuzları düştü. Dilinin ucunda bize vermek istediği ama vermekten korktuğu bir gerçek olduğunu biliyordum. Her şeyin nede-

ni olduğunu itiraf etseydi, Kartal'ın gözlerindeki sevgiyi yitireceğini, yerine nefreti göreceğini biliyordu.

"Mücadele etmeyi en çok da kendine borçlusun, Ogün," dedi Kartal. "Kolay bir hayat yaşamadın."

Ogün gözlerini Kartal'dan ayırıp İrem'e baktı. Bir süre İrem'i izledikten sonra bakışlarını yeniden Kartal'a çevirdi. "O gece Ceyda'nın yanında olmadığımı kendime ispatlamam gerek," dedi sonunda konuştuğunda. "Ve bir de halı mevzusu var."

Kartal, "Halı mevzusu?" diye sorunca Ogün başını önüne eğip, "Bahsi geçen antika halının fotoğraflarını gördüm," diye fısıldadı. "O halı bana ait."

7. BÖLÜM

İntikam Çarkları

♪ *The Wounded, Ruins*

İnsanın kendi hikâyesini tek başına yazdığı yanılgısı, en eski aldanışlardan biriydi. Oysa yaşam, tek kişilik bir oyun sahnesi değildi ve perde arkasında adını bilmediğimiz figüranların fısıltıları yankılanırdı. Sen bir yöne doğru yürürken başka bir şehirde, başka bir hayatta alınan bir karar, hiç bilmediğin bir masada verilen bir hüküm, senin yolunu çoktan değiştirmiş olabilirdi.

Kendi seçimlerimizin özgürlüğüne inanmak güzel bir yalandı, belki de bu hayatta kalmak için gerek duyduğumuz avuntunun ta kendisiydi ama kader dediğimiz şey yalnızca bizim irademizle doğmuyordu. O, başkalarının arzularıyla, korkularıyla, hatalarıyla örülüyordu. Bir yabancının tek bir anlık tereddüdü, senin bir aşkı kaçırmana neden olabilirdi, bir annenin suskunluğu bir çocuğun geleceğini gölgelerin arkasına gizleyebilirdi. Hiçbir hayat yalnız değildi ve hiçbir kader, yalnızca bir kişiye ait değildi. Hayat görünmez düğümlerle birbirine bağlanmış karanlık bir ağ gibiydi ve kimin hangi ipi çektiğini çoğu zaman asla bilemezdin.

Ogün bir ip çekmiş, hayatımızı tepetaklak edecek bir karar vermiş, bir günah işlemişti ve şimdi gelecek bizi verdiğimiz kararlara rağmen başka birinin hatasının olduğu yöne doğru çekmişti. Geleceğimin her

zaman karanlıkla kaplı olduğunu düşünmüştüm çünkü ölümle henüz bir çocukken tanışmıştım. Bu hayatta yapayalnız olduğumu fark ettiğimde hâlâ küçük bir kız çocuğuydum. Belki de bu yüzden baktığım gelecekte hiçbir zaman renkler olmamıştı ama Kardelen hayatıma elinde onlarca renklerden oluşan bir paletle girdiğinde umut kalbimin içindeki korkulara rağmen yeşermeyi başarmıştı. Sonra Kardelen gitti.

Kardelen'in katilinin gözlerinin içine bakarken geçmişten uzaktaydım, gelecek hâlâ belirsizdi ve içinde olduğum an hayal edemeyeceğim büyüklükte bir karanlıktan ibaretti. Yağmur Ogün'ün itirafının üzerini örtmek ister gibi daha hızlı yağıyor, hepimiz sırılsıklam olmuş hâlde ona bakmaya devam ediyorduk.

Kartal, "Bize ondan bir mesaj aldığını söyledin ve sonra da onun cansız bedeni sana ait olan bir halıya sarılı hâlde bulundu, öyle mi?" diye sorduğunda bu kulağa doğrudan suçlama gibi geliyordu.

Ogün başını hızla iki yana salladı ve "Size ondan bir mesaj aldığımı söylediğimi yemin ederim hatırlamıyorum. Belki de gerçekten ondan bir mesaj aldım ve size öyle söyledim, bilmiyorum," dedi. "Yalan söylemiyorum, gerçekten hatırlayamıyorum." Ona inanmakta güçlük çekiyormuş gibi kaşlarımı çatarak Kartal'a baktım, bunu görmüş olmalı ki, "Yalan söylemiyorum Lavin, hâlimi görmüyor musunuz? Ben ne yaptığımı biliyor gibi mi duruyorum?" diye fısıldadı. "Bir şeyleri hatırlamakta zorluk çekiyorum ve hatırladıklarım da sizin anlattığınız şekilde değil. Daha farklı şekillerde hatırlıyorum."

"Mesela?" dedi Kartal.

"Bunu söylemek istemiyorum, bana nasıl bakacağınızı tahmin edebiliyorum," dedi sessizce.

"Arabaya bin," dedi Kartal, sesi kurşungeçirmezdi. Ogün beklentiyle Kartal'a baktığında Kartal yeniden, "Arabaya binmeni söyledim," dedi ve Ogün, Kartal'ın sözünü babasının sözünü dinleyen bir çocuk gibi dinleyerek arabaya binip kapıyı çekti.

Arabaya döndüğümüzde hepimiz öyle çok ıslaktık ki tenimizden damlayan yağmur suları döşemeleri de sırılsıklam etmişti. Kartal motoru çalıştırıp ısıtıcıyı açtı ama arabayı hareket ettirmedi, hâlâ kenara çekmiş hâlde duruyorduk ve yoldan geçip giden arabaların camlarından anlık da olsa arabaya dokunan bakışları hissedebiliyordum. Silecekler otomatik bir ses çıkararak çalışıp ön cama düşen yağmur damlalarını

süpürürken Kartal sakin bir sesle, "Ceyda'nın sana gönderdiği mesajı bana göstermeni istiyorum," dedi.

"Tüm gece aradım ama bulamadım, öyle bir mesaj olmadığını, size böyle bir şey söylemediğimi düşünmeme neden olan da buydu," diye fısıldadı ön camdan dışarıya bakarken.

Kartal dilini ağzının içinde gezdirip, "Mesajı silmiş olma ihtimalin var mı?" diye sordu bu defa.

"Bilmiyorum. Çöp kutusunu da kontrol ettim, her yere baktım. Bilemiyorum."

"Çöp kutusundan bile silmiş olabilirsin, iyi düşün."

"Yok, hatırlamıyorum. Yemin ederim bu konuyla alakalı hiçbir şey hatırlamıyorum."

Kartal derin bir nefes alarak, "Diyelim ki sildin, neden silesin ki?" diye sordu, sesli düşünüyor gibiydi. Ogün'ün sertçe yutkunduğunu duydum. Kartal omzunun üstünden Ogün'e baktığında çakan şimşeğin ışığı ön camdan içeriye sızarak yüzlerini aydınlattı. "Neden silesin ki?"

Ogün dikiz aynasından İrem'e baktı, ardından gözlerini ön camdan dışarıya çevirerek başını önüne eğdi. "Ceyda ile ara sıra takılıyorduk," dedi yönünü kaybetmiş bir sesle.

İrem birden, "Anlamadım?" diye bağırarak öne doğru uzandı. "Takılıyorduk derken?"

Ogün gözlerini kapatıp, "Bilirsin işte," diye mırıldandı. "Birlikte oluyorduk. Bu yüzden çoğu zaman mesajlarımızı sildiğim oluyordu ama böyle bir mesaj sildiğimi hatırlamıyorum."

"Sen Ceyda'yla yattığını mı söylüyorsun?" İrem'in sorusu Ogün'ün kaşlarını çatmasına neden oldu ama gözlerini açmadı.

"Ciddi bir şey yoktu, takılıyorduk sadece."

Kartal bir örümcek gibi ağını örmüştü ve ağ öyle kusursuzdu ki Ogün her adımında farkında olmadan o ağa daha da yapışıyor, ağ onun kollarını bacaklarını koparır gibi gerçekleri ondan söküp alıyordu.

"Ogün, tüm bu detayların seni bu süreçte doğrudan baş şüphelilerden biri olarak göstereceğinin farkında mısın?" diye sordu Kartal, bu soru Ogün'ün gözlerinde korkuyu besleyecekti ama aynı zamanda içinde olduğumuz oyundaki son zardı ve o zar tahtaya düştüğünde son bir hamlemiz kalmış olacaktı.

Ogün, "Onu ben öldürmedim," dediğinde çaresizlik sesinin her bir köşesine bulaşarak içinde olduğu çıkmazı bize göstermişti. "Hatıralarımda onun öldüğüne dair bir anı var ama bu anı tutarsız çünkü o anıda yanımda sizde vardınız ve onu biz öldürmemiştik."

"Biz mi?" diye sordum hayretler içerisinde.

"Bu bile Ceyda'nın ölümüyle bir bağlantısı olmadığının kanıtı, sadece olan biteni hatırlamıyor," dedi İrem bana bakarak.

Kartal, "Onu senin öldürmediğini biliyorum, buna eminim ama diğerlerini buna nasıl inandıracaksın? Halıyı nasıl açıklayacaksın? Ceyda ile olan ilişkini? Bir de üstüne madde kullandığın anlaşılırsa herkesin gözünde potansiyel suçlu hâline geleceksin," dedi.

Kartal'ın arka arkaya patlattığı bombalar, Ogün'ün çaresizce ona bakıp, "Ne yapacağım?" diye sormasına neden oldu.

"Önce Ceyda ile olan son diyaloğunu hatırlaman gerek. Onu nerede gördün, aranızda nasıl bir konuşma geçti, neden bize böyle bir mesaj aldığını söyleme gereği duydun? Tüm bunları hatırlayıp kafanın içindeki kaosu çözmediğin sürece sana yardımcı olamam." Kartal ellerini direksiyonun üzerine koyup omzunun üstünden Ogün'e baktı. "Ona gerçekten zarar vermediğinden emin olmamız gerek, Ogün. Sadece bizim değil, senin de emin olman gerek."

"Bunu birine söylemeyeceksiniz değil mi?" diye sordu çaresizce. "Sadece dördümüzün arasında kalır mı? Ben neler olduğunu anlayana dek sizden bunu saklamanızı istememde sakınca var mı? Eğer saklamak istemezseniz anlarım..."

İrem, "Diğerlerini bilmem ama konu sensen, ucunda ne olursa olsun yaparım çünkü senin de benim için her şeyi yapabileceğini biliyorum," dediğinde Ogün sertçe yutkunup ona bakmadan, "Doğru, senin için her şeyi yapmış biriyim," dedi sessizce. İrem ona ne yaptığını sormadı, biz de sormadık çünkü zihninin dışarı kustuğu artıkların kendisi bile farkında değildi.

"Seni elimizle karanlığın içine bırakacak değiliz," dedi Kartal. "Hem unuttun mu? Benim de artık sizde bir sırrım var." Ogün'ün yüzüne uzun uzun baktığında Ogün kafasını çevirip o bakışlara karşılık verdi.

"Teşekkür ederim Kartal, bu benim için çok fazla şey ifade ediyor. Yemin ederim," dedi zayıf bir sesle.

"Sen de ağzını sıkı tut. İfadelerimiz alınırken ağzımız bir olsun, onu en son akademi sınırlarında gördüğünü söyle," dedi Kartal. Yağan yağmur ön camda hareket eden sileceklerin bile süpüremeyeceği kadar hızlı yağmaya başlamıştı. Kartal direksiyonu çevirirken, "Seni eve bırakayım," diye mırıldandı.

Ogün, "İrem sizde kalmaya devam mı edecek?" diye sordu.

"Bir süre. Kafasını toparlayana kadar. Lavin ile vakit geçirmek ikisine de iyi geliyor. Sonuçta ikisi de büyük kayıplar verdiler," diyen Kartal'ın sesi bir an kulağıma buz gibi geldi ama Ogün bunu fark edemedi. Ogün buna bir yorumda bulunmadı, rahatsız olduğunu hissedebiliyordum ama İrem'in bu süreçte sessizliğini koruyacağını duymak onu biraz olsun İrem'e olan düşmanca tavrının dışına itmişti.

Ogün'ü evinin olduğu sokakta indirdik. Kartal onu, "Tutarlı olduğundan ve tuhaf davranmadığından emin ol," diye uyardı. Ogün bir çocuk gibi başını sallayıp arka arkaya teşekkürler sıralayarak kapıyı kapattı ve araçtan uzaklaşmaya başladı.

Kartal onun gidişini izlerken, "Daha fazla tepki vermeliydin, İrem," dedi, İrem afallayarak Kartal'a baktı. "Ceyda ile yattıklarını öğrendiğinde vereceğin tepki biraz daha ağır olmalıydı, çok kolay onun yanındaki yerini aldın. Şu an olduğu psikolojide bunu fark edip yorumlaması imkânsız olsa da eğer eskiden olduğu kadar sağlıklı bir kafayla düşünebiliyor olsaydı buradaki tuhaflığı yakalayabilecek kadar zeki biri o. Onu hafife alma."

"Üzgünüm," dedi İrem. "Hayatımın hiçbir bölümünde bu kadar çok yalan söylemek ve oyunculuk yapmak zorunda kalmamıştım."

"Sorun yok ama daha dikkatli olalım. Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik." Daha sonra hiçbir şey söylemeden arabayı yeniden çalıştırıp yağan yağmurun altında sessizlik içerisinde sürmeye başladı.

Evin olduğu sokağa girdiğimizde Alper elleri cebinde, binanın önünde bekliyordu ve uzun süre yağmurun altında kalmış olacak ki sırılsıklam görünüyordu. Binanın kapısını açtığım sırada Alper, Kartal'a doğru döndü ve "Her şeyi onun üzerine yıkıp sonra onu hapse göndermek yeterli mi sence?" diye sordu, sesi bıçak gibi keskindi. Omzumun üstünden Alper'e baktım, hissettiği duyguları ilk defa bu kadar dışarı vuruyordu; bakışları öyle derindi ki Kartal'ın bile afalladığına emindim. "Bu onu ödüllendirmekten başka bir şey değil. Ömür boyu

önüne yemek koyacaklar, yatacağı bir yatağı, başını koyacağı bir yastığı olacak. Yaptığı her şeyden sonra ödediği bedel bu mu olacak?"

Kartal cevap vermeden binanın kapısından içeri giriyordu ki Alper aniden Kartal'ı bileğinden yakalayarak kendine doğru çevirdi ve bağırdı. "Söylesene bana! Bedeli bu mu olacak? Ona ödettiğimiz bedel sadece bu kadar mı olacak?"

Kartal neredeyse tehlikeli bir sesle, "O sesini alçalt, Alper," dedi dişlerinin arasından. Elini sertçe geri çekince Alper'in eli havada asılı kaldı. Yüzünde daha derin, daha acı dolu bir ifadenin büyüyerek öfkeye dönüştüğünü gördüm.

Kartal bu öfkeye aldırış etmeden binaya girdi ama Alper durmadı, arkasından binaya daldı. "Gerçekten planın bu mu?" diye sordu Kartal'ın hemen arkasından yürürken. "Yaşanan onca şeyden sonra ona kestiğin ceza bu kadar mı? Bundan mı ibaret, Kartal?"

Kartal cevapsızlığını sürdürdü. İrem'in meraklı gözlerle bana baktığını hissettim ama ben bakışlarımı Alper'den ayıramıyordum. Asansör açıldığında ve Kartal asansöre bindiğinde Alper de hemen arkasından asansöre bindi. Kapılar kapanmadan önce biz de asansöre bindik ve asansörde başlayan sessizlik, evin kapısına ulaşana dek hâkimiyetini korudu. Kartal anahtarı anahtar deliğine soktuğunda Alper, "Sana bir şey soruyorum," dedi sertçe. Kartal onu duymazlıktan gelip anahtarı çevirerek kapıyı açtı. Casper bacaklarına zıpladı, Casper'ın kısa tüylerini okşadıktan sonra içeri girdi.

Eve giren son kişi ben oldum, kapıyı arkamdan kapatıp koridorda ilerledim. Alper, "Bana bir cevap vermeyecek misin?" diye bağırdığında Kartal aniden ona doğru döndü ve burun buruna geldiler.

"Sen neyin hesabını soruyorsun lan bana?" diye bağıran Kartal'ın sesi kulağa öyle yıkıcı gelmişti ki olduğum yerde donup kaldığımı hatırlıyorum. Alper kımıldamadan sadece Kartal'ın gözlerinin içine bakıyordu. "Sen kimsin oğlum?" Kartal öfkeyle Alper'in göğsüne elini koyup onu arkaya doğru itti. "Sen değil miydin benden korkuna ona sırtını dönen? Şimdi karşımda durmuş hangi vasıfla benim keseceğim cezanın hesabını bana soruyorsun lan sen?"

Alper duraksayarak Kartal'a baktı. Kartal, Alper'in öfkesini görmezlikten gelmek yerine daha büyük bir öfkeyle karşılık veriyordu. Elbette bu Alper için beklenmedik bir durumdu ve duydukları onu derinden

sarsmışa benziyordu ama yine de durmadı. Kartal, ona belki de hayatı boyunca hissettiği en büyük pişmanlığı bir silaha çevirip o silahın namlusunu ona doğrultmuş olsa da Alper'in hisleri belki de ilk defa pişmanlığından çok daha büyük, çok daha derindi. Kızgındı, bunun kolayca sonuçlanmasını istemiyordu, Ogün'ün gerçekten mahvolmasını istiyordu.

Kartal, Alper'i itti ve "Sen değil miydin?" diye hırladı öfkeyle. "Onu bu kadar önemsiyordun madem, neden onu değil, beni kaybetmekten korktun? Şimdi karşıma geçmiş onunla ilgili verilecek kararlar üzerinde hakkın olduğunu mu iddia ediyorsun? Siktir lan oradan."

"Kartal," dedim sakince ama Kartal beni tamamen duymazlıktan gelmeyi seçti. Alper'e olan öfkesi dineceğine artarak çoğalıyordu.

Alper, "Böyle olsun isteyen ben miydim? Bir kez olsun cesur olamadığım, seni karşıma alamadığım için pişman değil miyim sanıyorsun? Kartal, biliyorum kimsenin senin içinde yandığın ateşte senin kadar yanmayacağını ama ben de o ateşten geçtim, o ateş beni de sardı, belki seni yaktığı gibi kimseyi yakmadı ama beni yaktı!" diye haykırdı. Kartal öfkeyle bir kez daha Alper'e yöneldi, onu göğsünden tutup itince Alper geriye doğru sendeledi.

"Yandığını söylediğin ateşin içinden bir gün olsun çıkmadım, küle döndüysem farkında bile değilim! Belki de o kadar çok yandım ki o ateşe dönüştüm. Karşıma geçmiş konuşuyorsun. Sen ne bilebilirsin ki lan? Sen beni ne kadar anlayabilirsin ki lan? Sen onu sevmene rağmen ona sırtını dönebilmiş birisin, sen benim yaşadığım bu acının ne kadarını anlayabilirsin lan?" Kartal, Alper'i bir kez daha ittiğinde Alper'in sırtı arkasındaki duvara çarptı. Kartal nefes nefese Alper'in gözlerinin içine baktı. "Karşıma geçip hesap sorayım deme bana. Siz o ateşin içinden geçip yandınız, ben o ateşin içinde tutsak kaldım ve sonunda o ateşe dönüştüm!"

Alper, "Mutlu muyum sanıyorsun?" diye sordu. "Pişmanlıktan gebermiyorum mu sanıyorsun sen Kartal? Her günüm bir öncekinden daha kolay mı oluyor sanıyorsun? Zamanla geçiyor, pişmanlık diniyor mu sanıyorsun? Benim hissettiğim pişmanlık öyle büyük ki her gün bir önceki günden daha çok azap çekiyorum ben!" diye karşılık verdi. Kartal bir adım geri çekilip sakince Alper'in gözlerine baktı. "Bir günüm, bir önceki günümden daha kolay geçmedi benim! Onun da

hiçbir günü bir öncekinden daha kolay geçsin istemiyorum işte lan istemiyorum! İstemiyorum!" Alper dolu gözlerle bağırmaya devam ederken Kartal gözünü bile kırpmadan ona bakıyordu. Kardelen'in varlığını hissettim, abisinin hemen yanında durmuş Alper'i izliyordu. Alper, ellerini yüzüne kapatıp ifadesini avuçlarının arkasına gizledi ve hüngür hüngür ağlamaya başladı. Varlığını benden başka kimsenin göremediği Kardelen de Alper'e bakarken sessizce ağlıyordu.

Kartal parmağını öne uzatırken, "Sakın," dedi dişlerinin arasından. "Sakın bir daha benim intikamımı aşağılamaya kalkışma. Sakın bir sonraki hamlemden bihaberken beni yargılamaya, beni kardeşime olan sevgimden vurmaya kalkışma. Sen beni o sevgiyle vurabilecek son adamsın çünkü senden çok istediği o sevgiyi ona vermedin."

Alper ellerini yüzünden ayırmadan ağlamaya devam etti. Kartal tek kelime etmeden onu izledi, onu sakinleştirmeye çalışmadı, ona başka hiçbir şey söylemedi. Parmağını indirdi ve sadece onu izledi.

Bir süre sonra gözyaşları yerini sessizliğe bıraktı. Alper, ellerini yüzünden sıyırarak uzaklaştırdı, kan oturmuş gözlerini ve ağlamaktan şişmiş damarlarını izledim. Gözlerini Kartal'ın gözlerinden çekmeden, "Onu sadece hapse tıkacaksan diye söylüyorum, onun canını alan kişi ben olacağım," dedi gözünü bile kırpmadan. "Benim geçmişim hiç sahip olamadığım anıların içinde yitip gitti, bir geleceğimin olmaması sikimde bile değil. Bil bunu. Bil bunu, Kartal. Onun canını alan ben olacağım."

"Onun canını alabilecek de ona canını bağışlayabilecek de sadece benim," diyen Kartal'ın gözlerinde boşluk büyüyordu. "Sen bu işin dışındasın. Önünde seni bekleyen bir gelecek görmüyor olabilirsin ama ben o ite kardeşlerimden birinin daha geleceğini çaldırmayacağım." Alper'in boğazına parmaklarını sarıp kafasını duvara yasladığında Alper geri çekilmedi, kurtulmaya çalışmadı, sadece Kartal'ın gözlerinin içine baktı. "Duydun mu beni? Beni anladın mı?"

Alper cevap vermeyince Kartal'ın tutuşu sıkılaştı, bunu Alper'in alnına yayılan damarlardan anladım. Bir adım öne çıkıp Kartal'ı durdurmak için elimi uzattım ama Kartal'ın aniden yükselen sesi beni olduğum yere âdeta mıhladı.

"Beni duydun mu lan?" Alper gözünü dahi kırpmadan Kartal'a bakıyor, Kartal'ın talep ettiği cevabı vermeyi reddediyordu. Kartal öfkeyle

Alper'in yüzüne eğilerek, "Seni bir yere kapatırım, elini ayağını zincire vururum, önüne bir tas yemek, bir şişe sudan başka hiçbir şey koymam! Bunu yaparım, Alper! Yapamam sanıyorsan, bunu yaparım. Beni anladın mı? Karışmayacaksın. Hepinizden çok benim hakkım lan! Benim hakkım!"

Alper sessizdi, sadece Kartal'ın gözlerinin içine bakıyordu.

Alper'in boğazını daha sıkı kavrayarak, "Cevap ver bana!" diye bağırdı.

"Kartal," dedim sonunda dirseğini tutarak. "Yeter bu kadar."

Kartal'ın, Alper'in boğazını saran parmakları gevşedi. Alper öksürerek başını yana çevirip aşağı doğru eğdiğinde bir gözyaşı damlası da hızla akarak burnunun ucuna kaydı.

Kartal, "Sakın önüme çıkma," dedi. "Yapacaklarımın birini bile senin atacağın yanlış bir adım yüzünden atamazsam, bacaklarını yerinden sökerim, Alper. Eğer kendi hayatını hiçe sayacak bir karar alırsan, senin canını ben alırım."

Zil çalınca elimi Kartal'ın dirseğinden çekerek kapıya yöneldim. Kapı deliğinden dışarı baktım, kapının önünde çatık kaşlarla duran kişi Yunus'tu. Kapıyı açtığımda sakince içeri girdi ama Alper ve Kartal'ın duvar kenarındaki hâllerini görünce kaşları yeniden hızla çatıldı.

"Ne oluyor burada?"

"Beyefendiye dersini veriyordum, bugünlük ders bu kadar. Bunu al götür, gözüm görmesin," dedi Kartal sırtını Alper'e dönerek.

Yunus, Alper'in boğazını saran kırmızıya dönmüş el izini görünce kaşlarını çattı, bakışlarını Kartal'ın sırtına çevirdi. "Aranızda ne yaşandı bilmiyorum ama benim söyleyeceklerim var. Cihangir özellikle telefon trafiği yaratmamızı söylediği için işimi gücümü bırakıp buraya geldim."

Kaşlarımı çatarak olayın devamını duymak istiyor gibi Yunus'a baktım. Bu sırada İrem mutfağa gidip bir bardak su doldurarak geri dönmüş, elindeki bardağı Alper'e uzatıyordu. Kartal tek kaşını kaldırarak Yunus'a döndü. "Cihangir'den haber mi var?"

"Evet." Yunus ellerini kotunun ceplerine sokup Alper'i süzdükten sonra gözlerini Kartal'a çevirdi. "Henüz hiç kimsenin telefonu takibe alınmamış ama bir telefon trafiğine karşı dikkatler Ceyda'nın tüm yakın çevresine dönmüş durumda. Aynı zamanda akşama kalmaz karakola çağırıldığınız bir telefon alabilirmişsiniz, en geç yarın sabah

hepsi karakola ifade vermek için çağırılacaktır dedi ve telefonuna ulaşılamayanları da evden bir ekip otosuyla alacaklarını söyledi. Şu an için şüpheli konumuna koyulmuş biri olmasa da özellikle emniyet genel müdürü, kızın arkadaşlarından alınacak bilgiler ışığında ciddi yol katabileceklerini düşünüyormuş. O yüzden siz siz olun, bu aralar özellikle onun çevresiyle bir telefon trafiğine takılmadığınızdan emin olun."

Kartal, "Güzel," dedi sadece. Sonrasında başka hiçbir şey söylemeden salona ilerledi.

Alper elinde su bardağıyla boşluğa bakarken, "Tutamadın değil mi çeneni oğlum? Aferin sana," dedi Yunus ona yaklaşarak. Çenesini kaldırıp boğazını saran izlere baktı ve başını iki yana salladı. "Yaralı bir hayvana elinde bıçakla yardıma yaklaşırsan, ona uzattığın yardıma değil, elinde tuttuğun bıçağa bakar salak seni." Gözlerini bana çevirdi. "Çok mu sinirlendi?"

"Sanırım," demekle yetindim.

Yunus tekrar Alper'e baktı. "Nasıl hissettiğini biliyorum ama Kartal'ın nasıl hissettiğini ne sen anlarsın ne de ben. Bu yüzden öfkene de diline de hâkim ol, Alper." Gözlerini bana çevirdiğinde yoğunlaşan bakışları dilinin ucunda bekleyen soruyu hissetmeme neden oldu. Kafamı çevirip başka bir yöne bakmak istedim ama gözlerimi gözlerinden kaçıramadım. "Test yaptın mı?" diye sordu sakince.

Başımı aşağı yukarı salladım ve "Negatif," dedim. "Merak etmeyin, hamile değilim."

Alper, şaşkınlıkla kafasını kaldırıp bana bakınca omuz silktim. Yunus'un yüzümde gezinen gözlerini hissedebiliyordum ama verdiğim cevaptan sonra ona bakacak gücü kendimde bulamadım.

Yunus, "Testler her zaman doğru sonuç vermez diye biliyorum," dediğinde kaşlarım çatıldı. Gözlerimi Yunus'un gözlerine çevirdim, ona o kadar uzun süre baktım ki sonunda sessizce, "İstersen bir de kan testi yaptıralım," dedi.

Tekrar bir umuda tutunup o umudun ellerimden kayıp gitmesini istemiyordum. Üstelik içten içe hamile olmadığımı da hissedebiliyordum. Eğer içimde onu taşıyor olsaydım, sanki içten içe bunu hissedermişim gibi geliyordu ama yine de "Tamam," demekle yetindim. Alper hâlâ şaşkın şaşkın bana bakıyordu.

Bakışlarından kaçma isteğiyle mutfağa girdiğimde Yunus da arkamdan mutfağa girip kapıyı kapattı. Mutfak masasının üzerindeki sigara paketinden bir sigara alıp balkon kapısına ilerlediğimde gözlerinin sırtımda dolaştığını hissedebiliyordum. Birkaç saniye sonra sessizce bana yaklaşıp çakmağı uzattı ve dudaklarımın arasında duran sigarayı ondan aldığım çakmakla yakıp çakmağı ona geri verdim.

Kendisi de bir sigara yaktı ve ardından, "Bebeği istemediğini düşünmüştüm," dedi, sesi beni daldığım boşlukta yakalayıp olduğum ânın içine çekti. Kafamı kaldırıp sessizce Yunus'un gözlerinin içine baktım. Gözlerimde her neye rastladıysa zayıf bir gülümseme dudaklarındaki yerini aldı. "Ama görüyorum ki istiyorsun."

"İstememem gerektiğini biliyorum," dedim. "Bunun çok bencilce olduğunu da biliyorum. Sorun yok, bunu aştım."

"Bir bebek için uygun şartlara şu anlık sahip değilsiniz ama sonunda olacaksınız," dediğinde bunu gerçekten inanarak mı söyledi bunu anlamak için dikkatle gözlerinin içine baktım. Evet, gerçekten içinden gelerek söylemişti. Bizim için bir gelecek görebiliyordu, her şeyi geride bırakıp sonunda gerçekten bir aile olabileceğimize inancı benimkinden daha büyüktü. Bu canımı acıttı.

"Sonunu görebileceğimizi mi düşünüyorsun?"

"Hem düşlüyorum hem de düşünüyorum. Başta bu sadece düştü, gelecek çok karanlıktı ve kendinizi kurtarabileceğinizden emin değildim ama zamanla bu düş gerçek bir düşünceye dönüştü. Şimdi inanıyorum. İçinde kimler olacak, nasıl devam edecek bilmesem de sizin için bir gelecek var."

"O geleceğin içinde sen de olursan mutlu olurum," dediğimde gözlerinin kenarlarındaki çizgileri belli eden bir gülümsemeyi bana bahşetti. İlk kez bu kadar gerçek gülümsediğini görüyordum. "Her şey bittiğinde yanımda olacaksın, değil mi? Aksi hâlde bittiğine, gerçekten o geleceğe kavuştuğuma inanabilir miyim bilmiyorum. Hatta mutluluğu hissetsem bile bir ömür bunun uyanma ihtimalim olduğunu düşüneceğim bir rüya olmasından korkacağım."

"Her şey bittiğinde yanında olacağım. Diğer herkes gibi," diye güvence verdi bana. Sessizce başımı önüme eğip sigarayı dudaklarımın arasına götürdüm. "Her şey bittiğinde anne olacaksın." Bu cümlesi, yere sabitlediğim bakışlarımı yavaşça kaldırıp onun gözlerine çevirme-

me neden oldu. Bana güç veren bir gülümsemeyle elini omzuma koydu ve "Hem de tanıdığım en iyi anne olacaksın," dedi.

"Kartal'ı bu yangın yerinden tek parça çıkardıktan sonra geri kalan hiçbir şey umurumda değil," diye fısıldadım. Sigarayı dudaklarımın arasına götürecekken vazgeçip kafamı önüme eğdim ve kaşlarımı çattım. "Kendi başıma gelecek her şeyi kaldırabilirim ama bunun sonunda ona bir şey olursa yaşayamam."

"Bu da nereden çıktı? Ona hiçbir şey olmayacak."

"Bilmiyorum. Huzursuzluğum gün geçtikçe azalacağına daha da artıyor. Sona yaklaştıkça özgür olacağımız düşüncesi değil, birbirimizden olacağımız düşüncesiyle dolmaya başladım. Bu düşünceyle savaşıyorum ve sonunda savaşı onun kazanmasından çok korkuyorum."

Yunus, çenemi kavrayıp kafamı kaldırdığında ve "Birini kaybetmekten korkmanın ne olduğunu en iyi ben bilirim," dediğinde kalbimin sıkıştığını hissettim. Gözlerinde girdiği o savaşın ondan götürdükleri vardı. O savaşın içinde çok mücadele etmiş, sonunda yine de kaybeden taraf olmuştu. "Ama ikimizin de ortak bildiği bir şey var ki Lavin, o da birini kaybetmenin ne olduğu. O yüzden sana söyleyebilirim ki korkunu anlıyorum ve durdurmanın bir yolunun olmadığını biliyorum ama yeterince kaybettik. Bir kez daha kaybetmeyeceğiz. Bunu rahatlıkla söyleyebiliyorum. Kartal'ı kaybetmeyeceğiz."

Dışarıda çakan şimşeğin ışığı Yunus'un yüzünü aydınlattı, daha sonra gürültüsü tıpkı kalbinde sakladığı haykırışları açığa çıkarıyormuş gibi mutfağın içini doldurdu. Birbirimize çok uzun süre baktık ve "Paramparçayken bile kendi parçalarını değil, etrafındaki insanların parçalarını toplamaya çalışıyorsun," dedim. "Neden?"

"Çünkü benden geriye parça bile kalmadı ama sizi hâlâ toparlayabilirim."

Gözlerimi ondan kaçırmak istedim. Hissettiği o derin acıyı her zaman görmüştüm ama yüreğimin derinlerinde bu kadar net hissettiğim nadir olmuştu. Hissettiklerimin ağırlığının bana fazla geldiğini fark etmiş olacak ki beni kendine çekip göğsüne yasladı. Parmaklarımın arasında duran sigaranın kayıp düşeceğinden korkarak izmariti daha sıkı kavrayıp, "Tüm yaşadıkların adına özür dilerim," dedim, bunun benim suçum olmadığını biliyordum ama tüm insanların, akıp giden

hayatın, zamanın, kaderin, Tanrı'nın ve meleklerin bile ona bir özür borçlu olduğunu hissediyordum. Bu his çok güçlüydü.

"Sorun değil," dedi. "Bazen Tanrı, senin ondan başka birini onu sevdiğinden daha çok sevdiğini, hatta kendinden bile çok sevdiğini görür, o kişiyi senden alır. Bu Tanrı'nın, senin onun kulu olduğunu hatırlatma şeklidir belki. Bu yüzden kendini sevmeyi öğren, Lavin. Kendini sevmeden ve Tanrı'ya güvenmeden Kartal'ı ne kadar sevsen de koruyamazsın."

Kendimi sevmediğimi görüyordu. Hoş, bunu hiçbir zaman saklamamıştım ama hiçbir zaman dile de getirmemiştim. Yunus Emre beni anlamak için dinlemeye gerek duymuyordu, bu onu bende farklı bir yere koyan belki de ilk şeydi. Kelimeler olmadan da haykırmama gerek kalmadan da bir dostun beni görebileceği, beni anlayabileceği düşüncesi içimdeki huzursuzluğu biraz olsun bastırdı ama onun yaşadıklarını düşünürken hissettiğim acı hâlâ oradaydı.

"Kendini sevmeyi öğren. Her şeyin bitmesine az kaldı. Sonunda her şey bittiğinde ve sonu gördüğünüzde, bu son aslında senin başlangıcın olacak. Mutlu olacaksın, Lavin. Hak ettiğin şekilde mutluluğu tadacaksın. Her şeyden önemlisi sen çok iyi bir anne olacaksın." Çenesini saçlarıma bastırdı. "Benim küçük kız kardeşim mutluluğu hak ediyor."

"Sen de hak ediyorsun. Bu dünyada en çok sen mutluluğu hak ediyorsun," dedim gözlerim dolarken.

"Benim mutluluğum avucum kadar bir kızı saran kefenin içinde o mezara gömüleli çok oldu. O mutluluk çürüdü, hatta ikisini saran kefen bile çürüdü, o kız hâlâ kafamın içinde tek parça duruyor." Dudaklarını saçlarıma bastırıp geri çekildi. "Neyse ki geçmişte bir yerde hâlâ mutluyum, hatta geçmişte bir yerde bu dünyadaki en mutlu kişiyim."

Söylediği her şey o kadar ağır geldi ki kendimi daha fazla tutamadım, sessizce ağlamaya başladım. Onun kollarında, onun çektiği acı için ağladığım sırada beni yatıştıran, beni teselli eden yine oydu. Bir süre elinde sigarasıyla avucunu sırtımda gezdirdi. Sonunda, "Toparla kendini," dedi gözlerimin içine bakarak. "Bu gece son kez sahneye çıkacaksın." Gülümsedi. "Son bir oyun olarak düşün bunu."

"Bir şeylerin ters gitmesinden korkuyorum," dediğimde, "Kartal seni tehlikeye atacak bir karar vermez, güven bana," diye karşılık verdi.

Beni korkutan Ceyda'yı öldüren kişinin ben olduğumun ortaya çıkması değildi. Korktuğum daha farklı şeylerdi. Üstelik Kartal'ın beni ateşe atmayacağını, düşüneceği, önceliği hâline getirip koruyacağı ilk kişi olduğumu biliyordum. Benim korkularım Ogün'le alakalıydı. Ona oynanan oyunu fark edip karşı atağa geçerse ne olurdu? Ya da günden güne kaybettiği aklı onu daha korkunç bir şey yapmaya itecek olursa ne olurdu? Önce sevdiği her şeyi daha sonra yok etme arzusuyla yanıp tutuşuyordu. Şimdi Kartal'ı da bu kadar seviyor olması ister istemez korkularımı besliyordu. Aklımda bir yangına neden olan her şeyi sustum ve sadece ağladım. Gözyaşlarım yerini sessizliğe ve hatta bomboş bir ifadeye bırakana dek Yunus tarafından teselli edildim.

Kartal mutfağa girdiğinde ve ağlamaktan şişmiş gözlerimi gördüğünde neye uğradığını şaşırmıştı. Hızlı adımlarla bana yaklaşıp beni kendine çevirerek, "Neler oluyor?" diye sorduğunda ona verdiğim cevap koca bir sessizlik olmuştu. Yunus'a bir cevap arar gibi baktığını ama o cevapları Yunus'ta da bulamadığını hatırlıyorum.

O akşam Yunus ve Alper'in akşam yemeği için kalmasını rica ettiğimi hatırlıyorum. İrem ile birlikte yemek hazırlarken çok sessizdik, sanki İrem sessizliğime eşlik etmiyordu da ortaya kendi sessizliğini de koyarak sessizliklerimizin bağ kurmasını sağlıyordu. Alper ve Kartal arasında iplerin hâlâ gergin olduğunu görebiliyordum. Hep birlikte yemek masasına oturduğumuzda hiç diyalog kurmamış, hatta birbirlerine bakmayı bile reddetmişlerdi. Yemekten sonra sofrayı toplayan Yunus, Alper ve Kartal oldu. Biz İrem ile sessizce oturduk, o koca bir bardak suyu yudumlarken ben gerginliğimi bastırması umuduyla bir kadeh şarap içmeyi tercih etmiştim.

Akşam 21.00 sularında Kartal'ın telefonu çalmaya başladı. Kartal arayan yabancı numaraya bir süre baktıktan sonra telefonu açtı ve karşı tarafı dinledi. Nazik birkaç cevabın ardından telefonu kapattı ve ifade için karakola çağırıldığımızı o an anladım.

"Eşinizi ve sizi karakola bekliyoruz dediler," demişti. Evet, resmî kayıtlarda onun eşiydim, akademideki kimse bilmiyor olsa da polislerin bilmesi çok doğaldı. Bu konunun başımızı ağrıtacağını en başta öngörmüştük ama bunun için de açıklamalarımız hazırdı. Çok değil, yirmi dakika sonra İrem'in de telefonu çaldı ve onu da karakola çağırdılar.

Yunus, "Casper'a biz bakarız," demişti. O bunu söylediğinde ben çoktan hazırlanmak için şarap kadehini masaya bırakmış, salonun çıkışına yönelmiştim.

"İrem'i de aradıklarına göre hepimizi aynı anda karakola çağırıyorlar," dediğimi hatırlıyorum, yatak odasında, elbise dolabının hemen önündeydim; sesim bana yabancıydı ve kendi bedenimin dışından olan biteni izliyor gibiydim.

Kartal üzerindeki tişörtü çıkarıp berjerin üzerine attıktan sonra bana doğru yürüdü, hemen arkamda kalan elbise dolabını açarken dudaklarını alnıma bastırdı.

"Sorun yok, kolay bir gece olacak. Konuştuğumuz gibi," dedi ama içten içe onun da şüpheleri olduğunu görebiliyordum. Benden yana kafasında her şey oturmuş olsa da diğerlerinin herhangi bir yanlış yapmasından, panikle hareket etmesinden endişe duyuyordu. Yine de bunu benden gizlemeye çalıştı çünkü içimde bir çiçek gibi büyüttüğüm huzursuzluğun farkındaydı. O çiçeği kendi elleriyle sulamak istemiyordu. Ve ben de o çiçeğin büyüyerek içimi saran bir sarmaşığa dönüşmesinden çok korkuyordum.

"Bu gece tüm okların Ogün'e dönmesi sence doğru bir hamle olacak mı?"

Sorum geri çekilip bana bakmasına neden oldu. Elinde tuttuğu siyah gömleği askıdan çıkarırken göz temasımızı kesmedi. "Doğru bir hamle olmadığını mı düşünüyorsun?"

"Bu onu normalde olduğundan daha saldırgan biri hâline getirebilir," dediğimde, "İpleri benim elimde olan bir kukla ne tarafa istersem o tarafa devrilmeye mahkûmdur," dedi sakince.

Elbise dolabına doğru dönüp siyah, boyu dizimin biraz üzerinde biten bir triko elbise çıkardım. "Bilmiyorum," dedim omuz silkerek. "O gece onunla olduğumuzu söylerse ne yapacağız?"

"Bu gece onu apar topar tutuklayacak değiller, biz sadece gereken zemini hazırlayacağız. Ailemden kalan dağ evinin anahtarlarını Ogün'e verdiğime, Ceyda ile gözden uzak orada sık sık takıldıklarına inandıracağız polisleri. Yeri gelecek Ogün bile buna inanacak. Sanki ondan öğrenmişiz gibi değil de zaten biliyormuşuz gibi davrandığımızda tamamen bocalayacak. Hayal ile gerçeği iyiden iyiye karıştırdığını düşünecek. Önce onu baş şüpheli olarak görüp incelemeye başlayacaklar. O

süreçte gerçekten halüsinasyon gördüğüne onu inandırabilirim. Kaldı ki bana çok bağlı, benim de başımı derde sokmak istemeyecek çünkü vicdanı boyunu aşmaya başladı. Zaten kendine zarar verdiğini de tüm sosyete gördü, halüsinasyon gördüğünü ya da hepimizi bu işin içine çekmek istediğini düşüneceklerdir." Gömleği üzerine geçirip düğmelerini iliklemeye başladı. Gözlerim yüzünde dolaşırken elimde askıyla tam karşısında dikiliyordum. Tekrar dolaba doğru dönüp askıdaki beyaz gömleği de çıkardım. "Bana güven," dedi. "Ne yaptığımı biliyorum. Bu gece onu mahvetmekten ziyade seni kurtarmak için yaşanacak."

"Kurtarılmaya değer olduğumu düşünmen çok tatlı," dedim sıkıntılı bir nefes vererek.

"Ne demek istiyorsun?" diye sorduğunda sesi sertti, omzumun üstünden ona baktım.

"Ne yaptığımı ikimiz de biliyoruz, değil mi?"

"Evet," dedi gözlerini yüzümden çekmeden. "Ve neden yaptığını da öyle."

Başımı önüme eğip kaşlarımı çattım. "Kanında sadece madde değil, ona verdiğin ilaç çıktığında ne olacak?" diye sordum.

"Bunu akıl etmediğimi düşünmüş olamazsın," diyerek gülünce kaşlarımı çatarak ona baktım. "Ona verdiğim ilaç da bir tür uyuşturucu sayılır. Testlerde kanında birkaç farklı maddenin daha çıkmasına neden olacak. Yani kullandıkları dışında kullanmadığı maddelere de rastlanmasına neden olacak hepsi bu. Tabii bir de güçlü bir ilaç kullandığını da düşüneceklerdir. Ama bağımlılar madde temin edemediklerinde zaten çareyi klinik tedavilerde kullanılan haplarda bulurlar."

"Olur da olayın nerede olduğunu söyler ve polis ekiplerini oraya yönlendirirse ne yapacaksın?"

Gülümsedi. "Sen kocanı çok hafife alıyorsun."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne demek istiyorsun?"

"O evde bulabilecekleri tek şey ona ve Ceyda'ya ait eşyalar, bir de onun ve Ceyda'nın parmak izleri," dedi ve şeytanın bile kafasını kaldırıp cehennemin açık kapılarının arasından Kartal'a baktığını hissettim.

"Berra konusunda hâlâ emin değilim, kız çok dürtüsel ve çok hassas, korkudan aklı karışabilir," diye mırıldandım.

"Böyle durumlarda asıl kime güvenmelisin biliyor musun? En çok korkan kişiye. Çünkü en az hatayı o yapar," diyerek bana güven verdi

ama içimdeki o huzursuzluk azalmadı, aksine biraz daha artarak ruhuma yayıldı. Parmaklarını çeneme koyup kafamı kaldırarak göz teması kurmamızı sağladığında ona uzun uzun baktım. Eğilip dudaklarını alnıma bastırdı, ardından, "Düşünme bunları," dedi. "Bu gece olaysız geçecek. Sadece hazırlan ve kocana güven."

"Sürekli sana güvenmemi ve her şeyi senin yapmana izin vermemi istiyorsun. Peki sen kime güveneceksin, kim senin için bir şeyler yapacak, Kartal?" diye sordum kırılgan bir sesle.

"Sen bu yola çıktığımız ilk günden beri benim için başka hiç kimsenin yapmayacağı, yapamayacağı şeyler yaptın, Lavin," dedi Kartal gözlerini gözlerimden tek bir an olsun çekmeden, gözünü bile kırpmadan. "Yere düşen gölgesine bile güvenmeyen bu adam, ilk sana güvendi. Kimseye sırtını dönmeyecek bu adam, korkmadan sana sırtını döndü çünkü biliyordum, elinde bir bıçak olsa ve o bıçağı bana saplayacağını söylesen bile sırtımda bir kez olsun senin bıçağını hissetmeyeceğimi biliyordum." Çenemi okşadı. "Sen kendine bile ihanet edersin ama bana bir kez olsun ihanet etmedin."

Burnumu çekerek gözlerinin içine bakarken elimi uzatıp gömleğinin açık kalan düğmelerini iliklemeye başladığımda gülümsedi. Dudaklarını burnuma bastırdı, ardından tekrar alnımı öptü ve "Ne kadar da karımsın şu an farkında mısın ya?" diye sordu beni neşelendirmek ister gibi. "Düğmelerimi iliklemeler falan, herhâlde hayatın boyunca karım olmayı bekledin sen. Anında adapte oldun."

"Ya git be," diye homurdanarak bir kez daha burnumu çektim.

"Kız yeter, bütün mukuslarını beynine transfer ettin, hınkır hınkır çekip durma şu sümüğünü."

"İğrendin herhâlde?"

"Ne münasebet, dilimi burnuna sokup beynine kadar iterim şimdi."

Gülerek onu ittim. "Alper'e çok sert davrandın."

"Hak etti," dedi sadece. Ardından elbise dolabından siyah kotunu alıp sırtını bana dönerek yatağa doğru ilerledi.

"Ogün'ün sadece hapse girecek olmasının onu tatmin etmemesi doğal," dedim. "Üstelik senin asıl planını henüz bilmiyor bile."

Kartal altındaki pantolonu çıkarıp yenisini giyerken cevap vermedi. Ben de sessizce üstümdekileri çıkarmaya başladım. Önce elbiseyi giy-

dim, ardından elbisenin üzerine ceketmiş gibi beyaz gömleği giyerek düğmelerini iliklemeden önü açık bıraktım.

"Onun kalbini kıran herkese kızgınım," dediğinde çorap almak için çekmeceye doğru eğiliyordum. Birden durup omzumun üstünden Kartal'a baktım. Yatağın ucuna oturmuş, sakin gözlerle beni izliyordu. "İçimde bir süredir büyüttüğüm bir öfkeydi bu, dışarı çıkmak için bugünü bekledi sanırım."

"Alper sadece arkadaşlığınızı korumaya çalışıyordu çünkü ikisinin ilişkisine sıcak bakmayacağını biliyordu." Çekmeceyi açtım, gözlerimi çekmeceye çevirip çorap aramaya başladım. "Her ne kadar ona kızıyor olsan da sen de içten içe cevapları biliyorsun. Başta ikisine karşı çıkardın." Buna bir cevap vermeyince omzumun üstünden tekrardan ona baktım. "Yalansa yalan de."

"Başta güle oynaya kabul edecek değildim ama deneseydi sonunda kabul ederdim," dedi sessizce.

"Bazen ne kadar sivri olduğunu unutuyorsun. Biz onunla dışarı çıktığımızda bile sürekli arıyordun, bazen ona izin bile vermiyordun," dedim. "Birdenbire bir arkadaşının ona hisleri olduğunu öğrenseydin tepkini az çok tahmin edebiliyorum. Eminim Alper de etmiştir."

"Bir şeyi gerçekten istiyorsan ona ulaşmak için ödemen gereken bedeller olur, Lavin. O, o bedelleri ödemekten acizdi," dedi ve içten içe aslında Alper'e ne kadar kızgın olduğunu o an daha net anlamış oldum. "Ona kızgınım. O benim kardeşim, onun için ölüme de yürürüm ama ona olan kızgınlığım her zaman baki kalacak. Çünkü onun kısacık ömründe istediği, belki de almak için yalvardığı o sevgiyi ona veremedi."

Kartal'ın haklılığı canımı acıttı. Onun kısacık ömrü... Bu cümle öyle ağır geldi ki yutkunamadım.

"Eğer geri dönme şansımız olsaydı da onun Alper ile değil, Toprak ile yoluna devam etmesini isterdim. Çünkü birini sevmek, onu hak etmek için yeterli değil. Birini seviyorsan onun için çabalarsın, riskleri göze alırsın, gerekirse herkesle savaşırsın. Alper bunları göze alamadı. Onun için savaşmadı. Şimdi karşıma geçmiş onun için öleceğini, onun için her şeyi yapacağını söylese bile bil bakalım ne oldu? Geç kaldı."

Sessizliğim ona hak verdiğimdendi, bunu kelimelere dökemedim çünkü içimde bir yerde hâlâ Alper için çok üzülüyordum. Korkaklığı, göze alamadıkları, savaşmaktan kaçmış olması... Her biri bir ömür peşi-

ni bırakmayarak onu takip etmeye, kalbini acıtmaya, nefesini zor almasına neden olacaktı. Bir ömür bununla yaşamaya alışmak zorundaydı.

"Belki Toprak hayatına hiç girmeseydi şimdi hâlâ burada olacaktı," dedi sessizce. "Belki tüm bunlar yaşanmamış olacaktı ama en azından neyi biliyorum biliyor musun? Kardeşim gerçekten onu seven, onun için savaşan, onu mutlu eden birini severek göçüp gitti bu hayattan." Derin bir nefes aldı, bu daha çok nefes almazsa boğulacağından içine çektiği, rahatlamak için derinlerine doldurduğu bir nefes gibiydi. "Neyse, seni dışarıda bekliyorum," diyerek yerinden kalkıp kapıya yöneldi ve sessizce çıkıp arkasından kapıyı çekti.

Odada yalnız kaldım ama sanki Kardelen buradaydı, yatağın ucuna oturmuş, az önce abisinin oturduğu yerden bana bakıyordu.

"Kimi seçersen seç, her kararında yanında olurdum, Kardelen," diye fısıldadım ve Kardelen gülümsedi, oturduğu yerde yavaşça sis gibi dağılarak gözden kayboldu. Ağlamamak için gözlerimi yumup dişlerimi sıkarak yavaşça doğruldum.

Makyaj yapmayacaktım ama yine de bir ceset gibi göründüğüm için en azından bakışlarımı toparlamak adına gözlerimin altını biraz kapatıp kirpiklerimi maskaranın ucuyla kıvırdım. Parfümümü boynuma ve bileklerime sıktıktan sonra elbise dolabından birkaç parça kıyafet alarak odadan çıktım. İrem'e kıyafetleri verdiğimde ve o da eski odama girerek gözden kaybolduğunda ayakkabılıktan spor ayakkabılarımı çıkarıyordum. Kartal kol çantama telefonumu ve cüzdanımı koyup fermuarını çekerek bana uzattı.

"Teşekkür ederim."

"Ne demek sevgilim, götünü toplamak benim için bir zevk," dedi alayla.

Ona kötü kötü bakıp elinden çantayı alarak eğildim ve spor ayakkabılarımı giymeye başladım.

"Uzun zamandır hatırlatma geçmediğimi hatırlayarak şunu söylemek isterim ki Kartal senin dağınık götünü toplarken de sevgilisiniz ve artı olarak biraz da karı kocasınız," diyen Yunus omzunu duvara yaslamış, sırıtarak bize bakıyordu. Herkesin el birliğiyle üzerimdeki gerginliği uzaklaştırmaya çalıştığını fark etmek kendimi mahcup hissetmeme neden oldu.

"Sevgili değiliz, karı kocayız," dedi Kartal.

"Lavin duydun mu? Eski sevgilin ve şimdiki kocan seninle artık sevgili olmadığınızı resmî olarak duyurdu. Sen mi boşanma davası açarsın yoksa ben mi Burak'ı arayıp avukatın olmasını talep ederek dava açacağını ileteyim?" diye şakıdı Yunus.

İrem kapıyı açıp odamdan çıkınca Yunus, "Bu besleme de sizin üvey çocuğunuz gibi sürekli burada. Kız sen ne zaman evine gideceksin?" diye sordu.

İrem, "Rahatsızlık verdiğim için özür dilerim," deyince Yunus hızla, "Şaka yaptım," dedi ve gözlerini bana çevirdi. "İnsani bir özür duymayı beklemiyordum, alışmışım bunların bana cevap yapıştırmasına, ne yapacağımı bilemedim bir an."

Farkında olmadan güldüm. Gözlerim kapıya kaydı. "Hadi gidelim," dedim ve bizi bekleyen geceye ilk adımını atan kişi olmak için kapıyı açtım.

Karakolun önü akşam saatlerinde olmamıza rağmen çok kalabalıktı. Şanslıydık ki muhabirler de gazeteciler de etrafta görünmüyordu ama akademideki neredeyse her isim buradaydı ve her birinin Ceyda'yı yakından tanıdığını biliyordum. Karakolun bahçesinde toplanan kalabalığın içinde Cenk, Suphi, Berra ve Ogün de vardı. Ogün, Kartal'ı gördüğü an oturduğu yerden kalktı, Kartal'ın varlığı hissettiği endişeyi bir nebze olsun azaltmışa benziyordu. Tüm gün yağmur yağdığı için karakolun bahçesi ıslaktı ve yağmurdan sonraki toprak kokusu çok yoğundu; Kartal gibi kokan havayı solurken üşüdüğümü hissettim. Belki de gömlek yerine gerçekten ceket giymeliydim.

"Özellikle çok yakın olduğu arkadaşlarını özel bir odada sorgulayacaklarmış," dedi Suphi kireç gibi bir yüzle. "Ve bil bakalım o isim listesi kimlerden oluşuyor?"

"Şaşılacak bir durum değil," dedi Kartal, gözlerini az ileride pürdikkat onu izleyen Ogün'e çevirdi ve ona doğru yürümeye başladı.

Suphi derin bir nefes alarak, "Çapraz sorguya alınacak olsaydık bir araya gelmemize izin verilmezdi," dedi kendini rahatlatmaya çalışıyor gibi. "Ama yine de özel olarak ifade vermek yerine sorgulanacak olmak hoşuma gitmedi."

"Madde kullandığı ortaya çıktı, bunu sadece en yakınlarının bildiğini düşünüyor olabilirler. Öte yandan eminim şu an ortada bir şüpheli olmasa da polisin gözünde herkes potansiyel şüpheli konumundadır," dedim. Suphi'nin omzunun arkasında kalan Kartal'a baktım, Ogün ile ağacın altında duruyorlar, sessizce sohbet ediyorlardı. Gözlerimi Suphi'ye çevirdim. "Bizim de madde kullanıp kullanmadığımızı bilmek isteyecekler. Bu yüzden teste bile gönderilebiliriz."

"Neyse ki hepimiz temiziz," diyen Suphi omzunun üstünden Ogün'e baktı. Onun uzaktaki görüntüsünü bir süre izledikten sonra, "Onun için zor bir gece olacağa benziyor," diye mırıldandı.

Emir'in arabasının far ışıkları karakolun bahçesini aydınlattı, çok geçmeden Emir de arabasından inip bize doğru yürümeye başladı.

Cenk, "İfadesi alınanlar bir bir ayrılıyor ama yine de gerçekten uzun sürdü. Bizi en son alacaklarına eminim," dedi. "Çünkü birkaç kişi sabah saatlerinden beri burada olduklarını söylediler, sayıları çok fazlaymış ve ifade verme işlemi oldukça uzun sürmüş."

Emir, Cenk sözünü bitirir bitirmez, "N'aber?" diye sordu bana.

"Aynı," demekle yetindim.

Saatler ilerlemeye devam etti. Karakolun kapısından giren kişiler bir bir dışarı çıkarak kayboldular. Nihayet içeri alındığımızda bir avuç insandık. Tanımadığım iki genç kadın daha vardı, onlara göz aşinalığım olsa da isimlerini bile bilmiyordum ama Ceyda ile yakın olduklarının farkındaydım.

Bir an yalnız olduğum için panikleyeceğimi sansam da kendimi büyük demir masanın hemen diğer ucunda, karşımda oturan adamla göz göze bulduğumda ortama çok kolay adapte olduğumu hatırlıyorum. Adam içeri girip karşımdaki sandalyeyi çekmeden ve tam karşıma oturmadan önce beni yaklaşık yirmi dakika boyunca bekletmişti; yalnız geçirdiğim o süre zarfında tek yaptığım belli aralıklarla eğilip masanın üzerindeki pet şişeye uzanmak, birkaç yudum su içip şişeyi yerine geri bırakmaktı.

Sorgu başladı.

Sorular zamanın içine yayıldı, her bir soruyu sakinlikle yanıtladım.

Geçmişte kalan birkaç günün ardından adam beni geleceğimin ortasına geri çektiğinde, "Son olarak," dedi ve gözlerim tekrar su şişesine dokundu. Roman sayfaları tekrar çevrilecek, zaman hızla geriye doğru

akacak ve beni geçmişin kucağına bırakacak sandım ama bu kez olmadı. "Ceyda Tekindor'un madde kullandığını biliyor muydunuz?"

Duyduğum şey karşısında dehşete düşmüş gibi adama bakakaldım. "Ceyda da mı kullanıyormuş?" diye sordum ve intikam çarkları hızla dönmeye başladı.

"Ceyda da mı derken?" Adam bana daha dikkatli baktı ve "Başka kim madde kullanıyor, Lavin Hanım?" diye sordu.

Bocalayarak geri çekilip sırtımı sandalyeye bastırdım. O kadar uzun süre sustum ki adam yeniden konuştuğunda ses tonu yumuşaktı ve her şeyi öğrenmek için beni rahatlatmaya çalıştığını anlamıştım.

"Rahat olabilirsiniz. Söylediğiniz her şey gizli kalacak. Kimseye ihanet etmiyor, kimsenin başını derde sokmuyorsunuz. Şu an madde kullanan herhangi bir arkadaşınızı yargılamak için değil, Ceyda Hanım'ın ölümünü çözmek için buradayız." Ona inanmak istiyor gibi gözlerinin içine baktığımda, "Güvenin bana," dedi sadece.

"Ogün," diye fısıldadım sessizce, kollarımı bedenime sarıp gözlerimi su şişesine indirdim.

"Ogün Bey'in madde kullandığını söylüyorsunuz, doğru muyum?"

Başımı aşağı yukarı salladım.

"Peki bunu nereden biliyorsunuz? Yanınızda kullanıyor muydu?"

"Yeni öğrendik," dedim sessizce.

"Lütfen bana yardımcı olabilir misiniz? Bu şekilde ilerleyemeyiz. Sizden kendinizi daha net ifade etmenizi rica ediyorum."

"Ceyda'yı kaybettiğimizi öğrenmemizden birkaç gün öncesiydi. Sadık amcanın kaybından sonra İrem, gece kulübünü devralmaya ve babasının işlerinin başına geçmeye karar vermişti," diye fısıldadım. "O gece Ogün ve İrem biraz tartıştılar, Ogün haklı olarak İrem'in henüz böyle bir şeye hazır olmadığını düşünüyor, Sadık amcanın anısına sahip çıkmaya çalışıyordu. Daha sonra Ogün'ü kadınlar tuvaletinde bulduk. Birkaç kadın korkuyla çığlık atarak onları oradan kovduğunu söylemişlerdi, İrem'i aradığını söylediler, hemen gidip neler olduğunu anlamaya çalıştık. O... Kendine ciddi şekilde zarar vermişti. Aynada kan vardı ve alnı kanıyordu, sinir krizi geçirmişti. Yani başta öyle zannediyorduk. Yaşadıkları ağır şeylerdi ve Sadık amca onun babası gibiydi. Bunu kaldıramadığı için psikolojik olarak çökmüş hâldeydi. Ambulansı çağıracaktık ama bilincini kaybetmeden önce ambulansı çağırmamamızı,

hastaneye gidemeyeceğini söylemiş Cenk'e ve eşime... Biz ambulansı çağırmak istedik ama eşim ve Cenk buna müsaade etmediler, bunun yerine Ogün'ü bir doktor evde muayene etti. Cenk ve eşim onun madde etkisinde olduğunu anlamışlar ama bize söyleyememişler, uyandıktan sonra da bunu kendisi itiraf etti. Verilen kayıplarla başa çıkmak için böyle bir şeye bulaştığını, bununla gurur duymadığını da söyledi. Ogün, annesinin hastalığını öğrendiğinden beri belli aralıklarla bu tür maddeler kullanıyormuş. Sadık amcayı da kaybetmesiyle birlikte kendini tekrar bu batağın içinde bulmuş."

"Annesinin hastalığı mı?" Adam kaşlarını kaldırdı. "Annesinin neyi var?"

"Kolon kanseriydi sanırım."

Adamın gerçeği bildiğine şüphe yoktu, bir süre yüzüme baktı ama hiçbir şey söylemedi. Onun sırlarını ifşa ettiğim için yaşadığım utancı açıkça göstererek adamın gözlerinin içine baktım.

"Tekrar madde kullanmaması için elimizden geleni yaparız, ona bir şey olmayacak değil mi? Kullandığı için ceza alır mı?"

"Paylaştığınız bu şey sizinle benim aramda. Sizin ifadeniz, beyanlarınız her zaman gizli kalacak. Merak etmeyin," dedi adam ama son sorduğum soruya cevap vermedi. "Peki Ceyda Hanım'la ilişkisi ne boyuttaydı sizce? Sadece takılıyorlar mıydı? Ne tür bir görüşmeydi bu?" Bir süre tedirgin gibi davranıp ellerime baktım. "Lütfen bildiklerinizi söyleyin," diyerek bana cesaret verdi.

"Onlar... Yani." Sustum ve derin bir nefes aldım. "Gözden uzak yerlerde buluşuyorlardı. Bunun nedeni Ogün'ün akademide eğitmen olması olsa gerek. Bilinsin istemiyorlardı. En azından bana kalırsa nedeni bu."

"Gözden uzak yerler?"

"Dağ evleri, şehir dışındaki butik oteller, bungalovlar." Çenemi kaşıdım. "Eşimin dedesine ait eski bir dağ evinde de fazlaca vakit geçiriyorlardı. Eşim o evin anahtarlarını ikisine vermişti, bazen hafta sonları orada kalıyorlardı. Aynı zamanda Emir ve İrem'e ait dağ evlerinde de kaldıkları oluyordu. Görünmek istemiyorlardı çünkü dışarıdan bakılınca bu öğretmen ve öğrenci ilişkisi gibi görünebilir, biliyorsunuz."

Emir ve İrem de aynı detayları verecekti, bu yüzden ifademde kesin olarak bir tutarsızlık yoktu. Aksine arkadaşları için endişelenen biri gibi göründüğüme emindim.

Birkaç soru daha sordu, her birini sakinlikle ve kafam karışıyormuş gibi bazen çatılan kaşlarımla yanıtladım.

"Vaktinizi ayırıp sorularımı cevapladığınız için teşekkür ederim."

"Bu kadar mıydı?"

"Evet," diyerek yerinden kalkıp bana elini uzattı, tokalaştık. "İyi geceler, Lavin Hanım."

"İyi geceler," diyerek sakin adımlarla odadan çıktım.

Kartal ile göz göze geldiğimizi hatırlıyorum, ardından Kartal az önce olduğum odaya girdi ve kadın bir polis memuru nazikçe elini belime yerleştirerek beni başka bir odaya yönlendirdi. Koridorda sakince bekleyen arkadaşlarımın gözlerinin içine bakacak zamanım bile olmamıştı.

Her şey nihayet sona erdiğinde saat gece yarısını çoktan geçmiş, karanlık gökyüzü yağmur yağmayacağını belli edercesine yıldızlarla dolmuştu. Araba göstergesindeki saat 04.01'i işaret ediyordu. Dikkat çekmemek için birbirimizle pek diyaloğa girmeden arabalarımıza gitmek için birbirimizden ayrılmıştık.

Kartal, elleri direksiyonun üzerindeyken önümüzde duran karakola uzun uzun baktı ve "Bu geceden sonra kesin olan bir şey varsa, Ogün Sergüzer'in takibe alınacağı," dedi.

İrem, "İçeride sizinle alakalı sorular da sordular," dedi. "Düşündüğünüz gibi Kartal ve Lavin'in yakınlık durumu ne diye sordular ve ben de doğrudan evli olduğunuzu söyledim. Ve hafta sonlarını Kartal'ın dedesinin dağ evinde, bazen bize ait yazlıkta, bazen de Emir'in evinde geçirdiklerini söyledim."

"Evliliğimizin gerçekten sizin tarafınızdan bilinip bilinmediğini teyit etmek amaçlı sordular, zaten bunu bizimle gerçekten yakın olanlara soracakları kesindi," dedi Kartal. "Hiçbir detayı atlamadılar ve eminim Ogün'ün çökmüş zihninden kopardıkları yanıtlar da onu onların gözünde baş şüpheli yapmaya yetti."

"Özellikle o gece İrem'le kavga ettiğini, kadınlar tuvaletine de İrem'i bulmak için girdiğini söyledim, yani kendisine zarar vermeseydi İrem'e vereceğini düşünecekler. Bu onu doğrudan öfke kontrol sorunu yaşayan bir bağımlı gibi göstermiş olmalı," dediğimde Kartal keyifle güldü ama ben gülmedim çünkü hâlâ çok gergin hissediyordum. "Dağ evi

mevzusunu açacaklarını sanmam, çapraz sorgudaydık ve hiçbirimize bizden öğrendikleriyle ilgili detaylar sormadılar."

"Ben onu dağ evi mevzusuna inandırırım, o iş bende," dedi Kartal.

"Sence bu ne zaman sonuçlanır?" diye sorarken bakışlarımı omzumun üstünden Kartal'a çevirdiğimi hatırlıyorum.

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Ogün onları sonuca doğrudan götürdüğünde," diye fısıldadı, bu oldukça açık uçlu bir cevap olabilirdi ama Kartal'ın çoktan bununla ilgili bir planı olduğunu ve bunun ne zaman gerçekleşeceğini bildiğini biliyordum.

Arabanın motorunu çalıştırdığında farlar ileri doğru savrularak önümüzdeki karanlığı aydınlattı. Direksiyonu yavaşça çevirdi ve intikam çarklarının daha hızlı dönmeye başladığı bu gecenin ufukta kanlanan şafağına doğru sürmeye başladı.

Zamanı asla geri alamayacağını anladığında akıp giden ve bir insanın en büyük pişmanlığı olabilen o zamanın içinde yaşamayı öğreniyordun. En büyük acıyı yaşadığın anda durmuş gibi ilerlemeyi bırakan o zaman, onu durdurmak için yalvardığın anlarda nasıl da kayıp gidiyordu.

Sessizlikle geçen bu üç gün aslında arka planda hiç de sessiz değildi. Ogün izleniyordu, Cihangir bunu doğrulamış, Ogün'ün baş şüpheli olduğunu ama şu anlık sadece takibe alındığını söylemişti. Neden gözaltına alınmadığını sormadık, o da söylemedi, sanki intikam çarkı şimdi daha hızlı dönüyordu ve Ogün o çarkta onu kimin kovaladığını bilmeden hızla koşuyor, farkında olmadan her defasında başladığı yere dönüyordu. Televizyondaki haberlerde Ceyda'dan sadece iki kez bahsedildi; birincisi Ceyda'nın cansız bedeninin toprağa verildiğine dair bir haberdi, ikincisi de tüm arkadaşlarının olaya dair ifade verdiği yönünde bir haberdi. Sosyal medyada Ceyda'nın ölümüne dair pek bir şey görmüyordum, hatta medya onun öldürüldüğünün farkında olsa da bu konuya dair haber yapmıyordu. Büyük ihtimalle olay sonuçlanana dek medyanın sessiz kalmasını isteyen Ceyda'nın babasıydı. Aile ne isimlerine zarar gelsin istiyordu ne de kızlarının madde kullandığı ortaya çıksın istiyorlardı. Çünkü Ceyda ile ilgili haberlerin önünü alamazlarsa onun madde kullanıcısı olduğu ve geçmiş ilişkileri gündeme

bomba gibi düşebilirdi. Görünen oydu ki Handan Tekindor da bunu göze alamıyor, bu yüzden o da kendini medyanın dışında tutuyordu. Tuhaftı ama artık çok da garipsediğim söylenemezdi, bazı insanlar böyleydi. Bazıları için soyadı çok önemliydi, hissedilen acıdan bile daha önemliydi ve soyadını korumak için acılarını içlerine gömebiliyorlardı.

Bu üç gün, aramızda neredeyse hiç telefon trafiği olmadı. Berra, yaşadığı acıdan dolayı olduğunu düşündükleri kısa bir tatil için İngiltere'ye gitmek üzere yola çıktı, insanlar onun bu kaybı atlatmak için gittiğini düşünse de o sadece uzaklaşmak istiyordu çünkü bunalmıştı. Yalanların içinde boğulduğunu hissediyor olmalıydı. Bu üç gün boyunca akademide hâlâ ifadesi alınmamış, telefonlarına ulaşılamamış diğer öğrencilerin de ifade vermek için karakola götürüldüğünü görmüştüm, dersliğin camına yaslanıp ekip otosuna bindirilen insanları izlerken içimde gitgide daha da büyüyen bir boşluk vardı.

Cihangir, akademinin de izlendiğini söylemişti. Ogün'ün akademiye gelme ihtimali olduğundan söz etmişti, İrem ile aralarında bir gerilim var mı kontrol edilecekti. Demek oluyordu ki o gece İrem'i aradığına dair verdiğimiz ayrıntılar polislerin dikkatini çekmiş ve aralarındaki gerginliği de takip etmeye karar vermişlerdi.

Dans etmenin bana bir nebze olsun iyi geldiğini söyleyebilirdim. Bedenim müziğin ritmine kapıldığında ve zihnimin bir anlığına sessizliğe gömüldüğünü anladığımda saatler sürecek bir dansa başlamıştım. Ders bittiğinde, herkes derslikten ayrıldığında bile ben dans etmeye devam ettim. Tüm kaslarım yanmaya, kemiklerim ağrımaya başlayana ve sonunda soluk soluğa duvarı kaplayan aynaya düşen yansımamı izlemeye başlayana kadar dans ettim. Nefes nefese durduğumda, müziğin sesi kesildiğinde, bedenim üzerine çok gittiğim için acımaya başladığında sustuğunu düşündüğüm zihnim yeniden harekete geçerek tüm seslerin birden üzerime gelmesine neden olmuştu. Ama yine de bir anlığına her şeyin susması bana çok iyi gelmişti.

Ter içinde derslikten çıkıp ortak duş alanına gittiğimi, boşa kabinlerden birine girip suyu açtığımı hatırlıyorum. Suyun ısınmasını beklemeden, tenimi ürpertecek o suyun altına girdiğimde de tüm gürültü zihnimin içinde hâlâ benimleydi.

Ne kadar süre suyun altında kaldığımı bilmesem de sonunda eğilip vanayı kapattığımda kabinin dışındaki ayak sesleri dikkatimi çekti. Biri

spor çantasının fermuarını açtı ve "Ceyda'nın olayıyla ilgili bir gelişme var mı? Duydun mu bir şeyler?" diye sordu ince sesiyle. Soruyu yöneltiği kişinin derin bir nefes aldığını duydum ve "O gece ifadesi alınanlar arasında en yakın arkadaşları vardı. Hatta en yakınlarının çok daha kapsamlı ifade verdiklerini duydum, polisler hikâyedeki hiçbir ayrıntıyı kaçırmamak için ellerinden geleni yapıyor," dedi.

"Berra ve İrem'i anlarım ama o dudağının üstünde ben olan kız ne alaka?" diye sordu ince sesin sahibi. "Onu da özel olarak sorgulamışlar diye duydum, sanırsın Ceyda'nın yakın arkadaşı. Onların grubuna bile yeni dahil olmuştu."

Kafamı kaldırıp askıya asılı duş başlığına baktım, bir damla su hızla düşerek alnımın ortasına çarptı.

"Sonuçta senin yıllarca girmek için çabaladığın gruba buraya geldiği anda girdi, ona gıcık olman normaldir," dedi diğer ses, sonra imayla güldüğünü duydum ve ince sesli kız homurdandı.

"O kızın olayını anlamış değilim. Dövmeli, uzun boylu adamla hep dip dibeler. Kuzen olduklarını duydum ama ne kadar doğru bilmiyorum, aşırı yakın görünüyorlar. Bence aralarında net bir şey var. Geçtiğimiz aylarda o çocuktan telefon numarasını istediğimde bana bir böcekmişim gibi baktı. Bana bir baksana, o kızdan daha çekici değil miyim Allah aşkına? Sırf kan bağımız yok diye mi bana telefon numarasını vermedi?" Kıkırdadı, iması midemi bulandırdı. Kartal'a askıntı olup bir de üstüne ondan telefon numarasını mı istemişti? Kaşlarımın ortasında bir çukurla derin bir nefes aldım.

"Hakkını yeme, gayet güzel bir kız," dedi diğer kız. "Ayrıca eğer kan bağları varsa aralarında bir şey olacağını da sanmıyorum. Bence doğrudan oğlanın tipi değilsin."

"Bir kez nasıl inlediğimi duysaydı fikri değişirdi şekerim," demesi gözlerimi öfkeyle açmama neden oldu. Kenara astığım havluya uzandım, küçük havluyu bedenime sardım ve beni tamamen örtmemesine aldırış etmeden kabinin kapısını açarak dışarı çıktım. İnce sesli, kızıl saçlı kız sırtı dönük bir şekilde çantasının fermuarıyla oynamaya devam ederken sandık formundaki oturma alanında oturan diğer kız gözlerini iri iri açarak bana baktı. Gözlerimi önce kıza, ardından sırtı dönük diğer kıza diktim. Kız, arkadaşının bakışlarını fark edince omzunun üstünden olduğum yöne baktı ve beni gördüğünde yüzündeki rengin

attığını fark ettim. Anında kireç gibi oldu, gözleri irileşti ve ne diyeceğini bilemiyormuş gibi dudaklarını birbirine bastırdı.

Havlunun kenarını parmağımla tutup kayarak yere düşmesine engel olurken kıza doğru bir adım attım. "Sen o koca ağzını açıp geviş getirerek insanlar hakkında sık sık konuşur musun böyle?" diye sordum.

Kız bir an duraksasa da sonunda kaşlarını çatıp, "Efendim?" diye sordu.

"Söyleneni tek seferde anlamadığını Kartal sana telefon numarasını vermeyi reddedip sana böcekmişsin gibi baktığında bile anlamadığını açıkça ifade etmenden anlamalıydım," diyerek ona doğru bir adım attım. "Nasıl inliyormuşsun merak ettim."

Kız, "Ne biçim konuşuyorsun sen benimle?" diye sorarken sesi titriyordu.

"İniltini," dedim ve ona doğru bir adım atıp, "merak ettim," diye tamamladım cümlemi.

"Şansına küs canım, ilgi alanımda değilsin."

"Kocam ilgi alanında ama öyle mi?" diye sormamla kızın gözlerinin iri iri açılması bir oldu. "Acı acı inletirim seni."

Ona doğru bir adım daha attığımda diğer kız hızla ayaklanarak, "Yanlış anladın!" dedi panikle.

"Neyi yanlış anladım?" diye sorarak ölümcül bakışlarımı diğer kıza çevirdim. "Kocama iniltisini duyurmak istediğini mi yoksa kocam tarafından reddedildiğini mi?"

Kız, "Siz kuzen değil miydiniz?" diye sorarken şaşkın görünüyordu.

Gözlerimi tekrar inletmek istediğim kıza diktim ve "Yok," dedim. "Kuzenim değil, kocam o benim."

"Kuzen olduğunuzu duymuştum, affedersin, onun kusuruna bakma. Gerçekten böyle olduğunu bilse asla yapmazdı. Değil mi, Güneş?"

Güneş, sadece bana bakıyor, hiçbir şey söyleyemiyordu. Başımı sol omzuma yatırdığımda ıslak saçlarımdan akan damlalar omzuma düştü.

"Bir daha sağda solda saçma sapan konuşursan, soldururum seni," dediğimde gözlerini yüzümden çekmedi ama cevap verecek cesareti de yoktu, sadece sessizce gözlerimin içine bakıyordu. "Umarım bu kez anlamışsındır."

Giyinmek için sırtımı dönüp giyinme alanına yürüdüğüm sırada, "Bu aralar aile içi evlilikler de moda oldu herhâlde," diye fısıldadığını

duydum. Diğer kız, "Güneş!" diye uyardığında gerçekten çok geçti. Birden kendimi kıza doğru yürürken buldum ve hiç beklemediği bir anda onu sweatshirtünün şapkasından tutarak geriye doğru çektim. Bedeni arkaya doğru savrulurken diğer kız ayaklanıp bizi ayırmak için harekete geçmişti ama hızıma yetişemedi. Saniyeler içinde kızı duş kabinlerinden birinin kapısına yaslayıp yakasını bırakmadan yüzüne yaklaştım.

"Ne dedin?"

"Bu ne varoşluk? Derhâl bırak beni!"

"Varoş diye kime derler biliyor musun? Senin gibilere. Reddedildiği hâlde sapık gibi sağda solda bir erkekten bahsetmeye devam edenlere. Sapıklığın cinsiyeti yok ve sen bir sapıksın kızım!" Yakasından tutup onu kabine tamamen yasladığımda beni itmeye çalıştı. "Haddin olmayan, hiçbir fikrin olmayan konular hakkında konuşmaya devam edersen bir gün biri o dilini tutup çeker, boynuna dolar senin."

"Bırak beni!"

Bana söylediğini yapmadım, onu kabine yaslamaya devam ettim ama elimi sürmedim. Diğer kızın panikle dışarı çıktığını duydum, gözlerim hâlâ Güneş denen kızın gözlerindeydi. Kahverengi gözlerini iri iri açmış, burada benimle yalnız kaldığı için tedirgin bir şekilde bana bakıyor, ne yapacağımı merak ediyordu.

"Kuzenin olduğunu duymuştum, ayrıca tavrın çok saldırgancaydı ve sinirlendim," dedi sessizce.

"Şu an hiç sinirli görünmüyorsun," dedim gözlerimi gözlerinden çekmeden. "Sinirin bir anda kayboldu, neden?"

"Bırakır mısın beni lütfen," dedi sakince.

"Birincisi, o benim kuzenim değil ve kan bağımız yok," dediğimde gözlerini kaçırıp yutkundu. "İkincisi, belki benden daha çekici olduğun doğru olabilir ama bir beyinsiz olduğun gerçeği üç kilometre ileriden bile görülecek şekilde bayrak gibi sallanıyor. Ve Kartal, senin gibi salaklardan hiç hoşlanmaz."

Aniden, "Senin gibi saldırgan eşkıyalardan hoşlanıyor yani!" diye bağırması kanın beynime sıçramasına neden oldu.

"Hâlâ karşımda durmuş..." diyecektim ki bir el aniden belimi sararak beni Güneş'ten uzaklaştırdı. Güneş'in beni tutup ondan uzaklaştıran kişiye irileşmiş gözlerle baktığını gördüm. Tanıdık sıcaklık, ezbe-

rimden bir an olsun silinmeyen o koku ve güçlü ses bana çarpıp her yanıma doldu.

Kartal beni kendine çevirirken, "Şşş Bal Leoparı, sakinleş," dedi yatıştırıcı bir sesle.

"Burası kadınlara özel, buraya giremezsin," dedi Güneş çatık kaşlarla bize bakarken.

Güneş'in arkadaşı, "Onu çağıran bendim," dediğinde Güneş gözlerini arkadaşına çevirdi.

Kartal, "Yarı çıplak hâlde avına mı saldırıyorsun?" diye sorarken beni kollarının arasında tutmaya devam ediyordu.

Hissettiğim öfkeyle Kartal'ı itip uzaklaşmak istedim ama bunu öngörmüş olacak ki beni sıkıca kavrayarak ondan uzaklaşmama engel oldu. Güneş, "Bir kez daha bana saldırmaya kalkacak olursan akademiden atılman için gereken neyse yaparım," dediğinde tekrar ona doğru atıldım ama Kartal belimi iki avucunun içine alarak hapsedip sırtımı kendi göğsüne yasladı.

"Leoparı tutmam sana çok fazla güven vermesin, en nihayetinde onu özgür de bırakabilirim," dedi Kartal sakince. "Onu bir daha sakın tehdit etme."

"Karşıma geçip beni tehdit edemezsiniz siz! Kim olduğunuzu sanıyorsunuz? Kurula senin kadınların duş alıp giyindikleri alana girdiğini bildireceğim!"

"Şu an burada eşim dışında duş alan biri olmadığı gibi okulda da neredeyse kimsenin olmadığını söyleyebilirim, kolay gelsin," dedi Kartal.

"Güneş, yeter. Hadi gidelim," dedi arkadaşı, ortamı sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor olsa da Güneş yerinden kıpırdamadan bize bakmaya devam ediyordu. İçimde gitgide daha da büyüyen öfkeye rağmen kendime hâkim oldum ve Kartal'ın beni kollarında tutmasına izin verdim. Bir yanım ona haddini bildirmek istiyor olsa da diğer yanım bunun gereksiz olacağını söylüyordu.

Sonunda Güneş hiçbir şey söylemeden dışarı çıktı ve arkadaşı da "Tekrar özür dileriz," diyerek onu takip edip ortadan kayboldu. Kartal belimden kavrayarak beni kendisine çevirirken yüzümde nasıl bir ifade vardı bilmiyordum, emin olduğum tek şey burnumdan soluyor olduğumdu.

"Bu kadar gerilmene neden olan ne senin?" diye sordu. "Sana ne söyledi?"

"Senden numaranı mı istedi o?"

Duraksadı, kaşlarını çatıp bir süre yüzüme baktıktan sonra sonunda hatırlamış gibi, "Evet, öyle bir şey olmuştu sanırım," dedi.

"Senin hakkında ileri geri konuştuğunu duydum. Bir noktaya kadar sakin kaldım ama sonra kan beynime sıçradı."

"O veya bir başkası ne söylüyorsa söylesin, bu kimin umurunda?"

"Benim umurumda, Kartal," dedim gözlerinin içine bakarak. "Çünkü onun iniltisini duysaydın, fikrinin değişeceğini söyledi." Bir adım geri çekildiğimde kolları boşluğa düştü. Yüzüne bir endişe yayıldı, bana doğru bir adım geldi ama elimi kaldırıp onu durdurdum. "Sana kızgın değilim, sonuçta onu reddetmişsin ama bir kadının senin hakkında böyle konuştuğunu duyduktan sonra sakin kalamazdım. Kim kalabilir ki? Kim sevdiği adamla alakalı bu şekilde konuşulduğunu duyduğunda sakinliğini koruyabilir?"

"Bana neden kızgın olduğunu veya neden onun üzerine yürüdüğünü açıklamak zorunda değilsin," diye fısıldadığında başımı önüme eğdim. "Hadi gel seni giydirelim."

"Çocuk değilim, kendim giyinirim," diye söylensem de sesimin savunmasız çıkmasına engel olamadım. Şefkatli bakışlarını hissettiğimde kaşlarımı çatarak ona baktım ve bu bakış onu gülümsetti.

"Benim bebeğimsin," diyerek yanağımı okşadı. "Çantan nerede?"

Bir süre direnme isteğiyle ona baksam da sonunda teslim olup çantamın olduğu yeri işaret ettim. Sakin adımlarla gidip çantamı aldı, sonra beni giyinme kabinlerinden birinin içine sokup üzerimdeki küçücük havluyu çekip aldı. Karşısında çıplak kalmaya alışmam gerekirdi belki ama elimde olmadan kendimi yine utanırken yakaladım. Bakışlarımı ondan kaçırıp farklı bir noktaya baktığım sırada sakin hareketlerle vücudumu kuruladı.

"Kendini kötü hissettiğinin farkındayım ve şu an bunu durduramadığım için kendime ne kadar öfkeliyim bunu sana kelimelerle ifade edemem," dedi, söylediği şey bakışlarımın ona çevrilmesine neden oldu. Birbirimize uzun uzun baktık. Sütyenimi kollarımdan geçirdi, bana yaklaşıp sütyenimin klipsini ellerini sırtıma kaydırarak takıp, geri çekilip gözlerimin içine yeniden baktı. "Her şeyi unutacağın ve sadece huzuru bulacağın bir yere kaçıp gidebilmemiz için her şeyi yapardım."

Söylediği şey ağırıma gitse de sakince ona bakmaktan başka bir şey yapmadım. "Sonunda bunu yapacağız, tamam mı? Biraz daha sabret."

Sadece, "Biliyorum," demekle yetindim. Sonunda bizi ne beklediğini bilmiyordum ama içimdeki huzursuzluğun ortamı daha da germesini istemiyordum.

"Sen az önce beni mi kıskandın yani?" diye sordu oyuncu bir sesle. Gözlerimi devirip onu itmeye çalıştığımda belimi sıkıca kavrayarak vücudumu vücuduna yapıştırdı. "Hoşuma gitti. Belki gitmemeli ama çok hoşuma gidiyor," dediğinde gözlerimi kaldırıp gözlerinin içine baktı. "Beni kıskanmanın yarattığı etkiyi hissedebiliyor musun?" Sorusunun hemen ardından kasıklarını karnıma bastırdı ve hissettiğim sertlik dilimin damağımın kurumasına neden oldu. Ona saklayamadığım bir şaşkınlıkla bakarken tenim anında karıncalanarak bu yakınlığa tepki vermeye başlamıştı. Göz temasımız o kadar uzun sürdü ki ona dokunma isteğinin içimde çığ gibi büyümesine engel olamadım.

"Başka bir kadının seni beğenmesine engel olamam ama başka bir kadın sana yaklaşmaya cüret ettiğinde, seninle ilgili sadece benim sahip olabileceğim ahlaksız hayallere daldığında ve seninle ilgili konuştuğunda deliye dönmem gayet doğal değil mi?" diye sordum. Her bir kelimemden sonra gözleri biraz daha kısılıyor, bakışları daha aç, daha vahşi bir hâl alıyordu. Bundan hoşlandığını görmek içimde biriken öfkeye rağmen benim de uyarılmama neden oldu. Aniden elini enseme kaydırdı, büyük avucu içinde küçücük kalan ensemi kavrarken üzerime abanarak beni duvara yasladı. Ağzını genişçe açıp dudaklarımı içeri aldığında karşı çıkmadım, bunu derin bir istekle karşılayıp ben de tıpkı onun gibi açlıkla dudaklarımı araladım. Dili ağzımın her noktasından ve hatta çenemden geçtikten sonra aralanan dudaklarımın arasına girerek dişlerimde, damaklarımda ve dilimin üzerinde kaydı. Bu beni inletti. İniltimin onun da burnundan sert bir nefes bırakıp kaşlarını çatarak beni daha büyük bir hırsla köşeye sıkıştırmasına neden oldu. Dili aynı anda o kadar çok yerdeydi ki onun bir yılan olduğunu, çatallı dilinin ikiye ayrılarak ağzımı talan ettiğini hissettim. Beni tüketircesine öpüyor, derimin altında onun için daima hazır bekleyen duyguları anında dışarı çekerek beni kendi hislerimle sarılmış, o hislere hapsolmuş hâle getiriyordu.

Büyük eli yanağıma kaydı, yüzümü neredeyse tamamen kavradı. Diğer eli de hâlâ ensemdeydi, saç diplerimi okşuyor, parmak uçlarını derime bastırarak varlığını bana sunuyordu. Her şey o kadar gerçekti ki bu gerçeklik başımı döndürmeye başlamıştı.

Dilini ağzımın içinden çekerken bedenim öne doğru giderek onun bedenine yaslandı. Ayrılmak istemediğimi, dilinin ağzımdaki varlığını kaybetmekten korktuğumu anlamış olacak ki dudaklarımızı yeniden birleştirip ağzımın içine doğru uzun uzun inledi. Uyuşup karıncalanan parmak uçlarımı onun omuzlarına yerleştirip alevlerimizin etrafında süzülen rüzgârın gücünü artırdım.

Nihayet öpüşmemiz sona erdiğinde ikimiz de nefes nefeseydik. Alnını alnıma bastırdı ve ben de dudaklarımı yaladığımda dolgunluğu hissettim. Öyle sert ve uzun öpüşmüştük ki dudaklarım şişmişti, onun da dudaklarının şiştiğini görebiliyordum.

"Seni ellerimle giydirdim ama ellerimle soymak üzereyim," dediğinde gözlerimiz birbirine tutundu. "O yüzden buradan çıksak iyi olacak." Aldığı nefeslerin derinliğinden, gözlerine sinen o açlık yüklü bakışlardan bunu yapmak istemediğini, burada kalıp başladığı işi bitirmek istediğini görebiliyordum ama yapamazdık.

Kollarımı boynuna sarıp, "Birbirimize borçlandık," dedim sessizce.

Gözleri kısıldı. "Sen çok başka bir şeysin."

"Biliyorum," dediğimde kaşlarını kaldırdı. "Öyle olmasam bana âşık olmazdın."

Dudakları yukarı kıvrıldı, uzun kirpikleri derin bakışlarının üzerine gölge gibi düşerken, "Hadi gidelim yoksa seni tek lokmada mideye indiririm," diye tatlı tatlı tehdit etti.

O gün dersler neredeyse hiç başlamadan sona erdi. İrem eve bizimle dönmek istemediğini, kendi evine gitmek istediğini söylediğinde Kartal ona karşı çıkmadı çünkü bir süreliğine de olsa İrem'in, Ogün'ün radarından çıktığını düşünüyordu. Ogün, Kartal'ı hiç aramadı, büyük ihtimalle sanrıları devam ediyordu ve bir çıkış yolu ararken köşeye sıkışmış gibi hissediyordu. Gece yarısına doğru Sahraların kaldığı binanın önünde, arabanın içindeydim. Sokak lambasının altında duran genç çifti izlediğim sırada arabanın arka kapısı açıldı ve Sahra arka koltuğa otururken, "Yunus'a ulaşamıyorum," dedi. Kartal sigarasını camdan dı-

şarı atarken, "Yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu anlar oluyor, her dakika onu arayamazsın," diye yanıtladı.

Sahra'nın çatılan kaşlarının altında endişeyle parlayan gözlerinin Kartal'a çevrilişini izledim. "Yine de endişeleniyorum," dedi.

Çok geçmeden Burak da diğer kapıyı açarak Sahra'nın yanına yerleşip, "Bir gidip baksak olur mu?" diye sordu. "Aksi durumda Sahra bu gece hiçbirimize uyku uyutmayacak."

Kartal, "Adama nefes alabileceği alan bırakmıyorsunuz," diye söylense de motoru çalıştırdı ve direksiyonu yavaşça çevirerek karanlık sokağa girdi.

"Nefes alırken en azından telefonunu açık bırakırsa onu rahat bırakırız, Kartal," diye söylendi Sahra arka koltukta. "Ben Leyla'ya bir söz verdim."

Bir an söylediği şey çok ağır geldi, sadece bana değil, arabadaki herkese ağır gelmiş olmalıydı ki derin bir sessizlik yaşandı. Sahra'nın yutkunduğunu duydum, çok geçmeden tekrardan konuşmaya başladı.

"Hastalığının ilk zamanlarıydı. Her zaman iyileşeceğini, iyi olacağını söylese de buna inanmadığını hissedebiliyordum," diye fısıldadı, gözlerimi camdan dışarı çevirip akıp giden yolu izlerken Leyla'nın huzursuz bakışlarını üzerimde hissettim; sanki sokağın bir köşesine dikilmiş ilerleyen aracın içine bakıyor, gözleri doğrudan gözlerime tutunuyordu. "Bana bir şey olacağından değil ama olur da olursa, yani olmayacak ama diyelim ki oldu, demişti bana. O zaman her zaman onu kontrol et, pek su içen biri değildir, günün her saatinde ona su içmesini hatırlattığın bir mesaj gönder, telefonu kapalı olduğunda genelde telefonunu şarja koymayı unutmuştur ama yine de iyi olduğundan emin ol, demişti. O zamanlar buna gerek kalmayacağını, iyi olacağını düşünüyordum ve içi rahat etsin diye ona tüm bunları yapacağıma dair bir söz vermek zorunda kalmıştım. Bir gün tüm bunları yapmam gerekeceğini hiç düşünmemiştim." Sahra uzun uzun konuştuktan sonra söyledikleri kendisine çok ağır gelmiş gibi bu defa uzun uzun sustu. "Leyla'ya asla yerine getirmem gerekmeyecek bir söz verdiğimi düşünüyordum o zamanlar. Hatta bana böyle bir söz verdirdiği için ona içten içe kızmıştım da ama kalbini kırmak istememiştim. Şimdi o sözü yerine getirmem gereken, yaşanmayacağından emin olduğum o geleceğin tam ortasındayım ve arkadaşıma verdiğim sözü tutmak zorundayım."

Kartal hiçbir şey söylemedi, Burak'ın sevgilisine sakin gözlerle baktığını gördüm, ardından onu kendine çekip başını göğsüne yaslamasını sağladı. Kelimelerin ağırlığı Sahra suskunluğa büründüğünde bile arabanın içini kaplamaya devam etti. Boğazımda bir yumru varmış gibi hissederken yolu izledim ve her köşebaşında Leyla'nın beni izleyen mavi gözlerini hissettim.

Araç trafiği gerisinde bıraktı, sakin bir sokakta ilerlemeye başladı ve sonunda Yunus ile Leyla'nın bir zamanlar birlikte yaşadıkları binanın önünde durduk. Binaya bakarken anılar kapıyı aralayıp zihnimin içini doldurdu, bu eve ilk kez geldiğim günü hatırladım. Leyla'nın yokluğu evin her yerine sinmişti ama varlığı da hiç kaybolmayacakmış gibi oradaydı. Yokken bile var olan biriydi Leyla. En azından Yunus için bu böyleydi. Ve zaman bana Leyla'nın varlığının sadece Yunus için değil, diğer herkes için kalıcı olduğunu ispat etmişti.

Üst kata giden merdivenleri çıktığımı hatırlıyorum, dairenin kapısının önünde durduğumda geçmişin içinde bu merdivenleri tırmanan bedenim kafasını kaldırdı ve kapının önünde duran bana baktı. Hemen yanında Kartal vardı ama geçmişin içindeki Kartal beni görmüyordu, beni gören sadece geçmişin içindeki benliğimdi. Birbirimize uzun uzun baktığımızı hatırlıyorum. Daha sonra Kartal'ın kapıya tıklatmasıyla geçmişin içindeki yüzüm silindi, şimdi olduğu yerde sadece boşluk vardı.

Kapı tam tamına üç kez tıklatıldı, iki kez zile basıldı ama kapıyı açan olmadı. Burak, "Belki de burada değildir," dedi.

Kartal gözlerini kapıdan ayırmadan, "Buradan başka gidecek bir yeri yok," dediğinde bakışlarımı Kartal'dan ayırarak kapıya çevirdim. Kartal bu defa, "Aranızda yanında kredi kartı gibi bir şey olan varsa versin," dediğinde Burak cüzdanından bir kart çıkarıp Kartal'a uzattı. Kartal, usta bir şekilde kartı kullanarak kapının kilidini açtığında aralanan kapının arkasında duran karanlık hol gözlerimin önüne serildi.

İçeri bir adım atarken, "Hepimiz girmeyelim, siz burada bekleyin," dedi Kartal, Sahra neredeyse karşı çıkacaktı ama Kartal omzunun üstünden dönüp dikkatle ona bakınca susup başını sallamakla yetindi.

Kartal içeri bir adım atarken ne kadar dik dursa da göreceği manzaradan korkuyor olacak ki omuzları çökmüş gibiydi.

YUNUS EMRE DİKKAYA

Birinin hıçkıra hıçkıra ağlarken çıkardığı sesleri duyduğumu hatırlıyorum. Ve hıçkıra hıçkıra ağlayan kişinin sesinin bana ait olduğunu çok daha sonra fark ettiğimi. Oysa evin tüm odalarını dolaşmak, ağlayan kişiyi bulmaya çalışmak bile istemiştim. Ne tuhaftı, ruhum ağlayan kişinin bedeninin içinde oturuyordu.

"Hayatımın en zor günü onu ellerimle çukurun içine bırakıp üzerini toprakla örttükleri anı izlediğim gün değildi," dediğimde terapist kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. Yirmi dakikadır süren seansın yirmi birinci dakikasında ilk kez benimle göz teması kuruyordu. Bir şeyler not edip yirmi dakika boyunca sorduğu sorulara aldığı cevapları analiz eden adamın kahverengi gözleri beni bulduğunda birbirimize uzun uzun baktık.

"Bana o günden bahsetmek ister misin?"

Sorusu karşısında birkaç saniye sustuğumu hatırlıyorum. Deri koltuğun altımda gıcırdamasına neden olacak bir hamleyle önüme doğru uzanıp cam sehpanın üzerinde duran su şişesini aldım. Şişenin kapağını açarken artık adama bakmıyordum ama onun gözleri hâlâ bendeydi.

Sudan bir yudum aldım ve o bir yudum içimde okyanus gibi yükselerek beni boğmaya başladı.

"Hayatımın en zor günü, onun hastalığını öğrendiğim gündü."

Su biraz daha yükseldi, içimdeki anılar suyun yüzeyine çıkmak için çırpındılar ama sonunda vazgeçip kendilerini suya bırakarak boğulmayı seçtiler. Gözlerimi kaldırıp adamın gözlerinin içine baktım. Deri koltuğun sırtlığına yeniden yaslandım. Kalbimde bir sızı değil, koca bir ağırlık vardı. Göğsümde duran, ne ileri gitmeme ne de yerimde durmama izin veren bir taştı bu.

"Onun hastalığını öğrendiğimde önümdeki bütün yollar sanki silinmişti," diye fısıldadım.

Boğazım düğümlendi, gözlerimi yumup derin bir nefes aldım. Anılarımın içinde steril bir odada, hastanenin soğuk kokusunu ciğerlerime çektiğimi hatırlıyorum. Sonra o anıların içinde geriye doğru düşmeye başladım ve üstünde oturduğumuz, baş harflerimizin kazılı olduğu bankın önünde uzanan manzarayı gördüm.

"Bana o günden bahsedebilir misin?"

"Yüzüme baktı," dedim kısık bir sesle. "Ve bana güçlü olmam gerektiğini söyledi. Sonraki günlerde diğer herkesin söylediği gibi o da bana güçlü olmam gerektiğini söylemişti."

Terapistin kalemi durmuştu, artık not almıyor, sadece dinliyordu. Belki ilk kez gerçekten dinliyordu. Ben de ilk kez bu kadar çok şey söylüyordum. Belki de kelimeler artık içimde daha fazla yer bulamıyordu. "Elimi tuttu o gün. Ama biliyor musun? Elini tuttuğumda ilk kez ne kadar zayıf olduğunu fark ettim. Hayat ondan yavaş yavaş çekilecekmiş, onu terk edecekmiş gibi hissetmek o hâlâ yanımda ve nefes alıyor olmasına rağmen çok zordu. O gün benim için hayatımın en zor günüydü. Bir yerden su sızıyordu ama nereden geldiğini göremiyordum, gitgide yükseliyor, beni içine alıyor ve boğuyordu. Boğuluyordum."

Sustum, ne kadar sustum hatırlamıyorum. Sudan bir yudum daha almak istedim ama sonra vazgeçtim.

"Onu kaybediyordum ama kimse bunu benim kadar erken fark etmemişti. O hâlâ gülüyordu, hâlâ benimle gelecek planları yapıyordu. Hâlâ umut doluydu. Ama ben... Ben sadece saymaya başlamıştım. Elimde olmadan sayıyordum. Her gün biraz daha eksilen o sesi, o soluğu, o bakışı... Ondan eksilen yaşamı."

Şişeyi dudaklarıma götürüp suyun kalanını da bitirdim. İçimdeki okyanusu kendi ellerimle besledim. Boğazımdaki düğüm genişledi, boğulma hissi daha da çoğaldı. Gözlerim karşımdaki adamın silüetine değil, artık onun arkasındaki boşluğa odaklanmıştı. Odanın sessizliği anlattıklarımın ağırlığıyla dolmuştu.

Yutkunduğumda boğazımdan kayanın bir damla su değil, içime batan bir anı olduğunu hatırlıyorum.

"Onu saçları dökülmeye başladığında bir sabah aynanın karşısında ağladığını gördüm. Bana dönüp gülümsedi. Bu sadece saç, dedi. Yeniden uzar." Gülümsedim, terapistin bakışları derinleşti. "Uzamadı."

Terapist gözlerimin içine uzun süre baktıktan sonra bir şey söylemeden gözlerini not defterine indirdi ve bir şeyler karalamaya başladı. Kalemin kâğıt üzerindeki hışırtısı odanın sessizliğini bölen tek şeydi.

Bana bir şeyler söyledi ama o andan sonra artık onu duymadım. Su şişesini masaya bırakırken ellerim titriyordu. Okyanusu gördüm, terapistin arkasındaki boş duvarda dalgalanarak gökyüzüyle birleşiyordu.

Okyanusun ortasında bana bakan yüzünü gördüğümü hatırlıyorum. Bana gülümsedi. Solgun, kırılgan ama hâlâ oradaydı.

Geçmişin içinden çekilip ânın içine düştüğümü sırtımda zeminin soğukluğunu yeniden hissettiğimde anladım. Gözlerim tavanda dönen vantilatörün kollarını izlerken bedenim içinde ruh olmayan bir kabuk gibi yerdeydi. Kollarımı iki yana açmış, bedenimin etrafını saran polaroid fotoğraflarının içinde uzanıyordum. Her bir karede o vardı, her bir karede farklı bir yüz ifadesi takınsa da gözleri aynı bakıyordu. Vantilatörün dönen kollarını izlerken camdan sızan far ışıkları anlık duvarları aydınlatıyor, sonra karanlık yeniden üzerime yıkılıyordu.

"Neredesin?" diye fısıldadığımda sesim bana yabancı geldi. "Çok bekledim, hiç gelmedin." Gözlerimi ayırmadan vantilatörün ağır ağır dönen kollarını izlemeye devam ettim. "Haziran geliyor Leyla'm, sen haziranları çok seversin. Haziran geliyor, sen neden hâlâ gelmedin?"

Zayıf sesim kendi kulağıma geldiğinde gözlerimi yumdum.

"Hiç sevmem haziranın üçlerini fakat yine ben çok severim haziranın birlerini; haziranın birinde, yağan ilk haziran yağmurunun altında bana gülümsemeni, bana aylardan en çok haziranı sevdiğini söylemeni. Söylesene mümkün mü unutmak, Leyla?" Yan döndüm, bedenimi küçültebildiğim kadar küçülttüm; cenin pozisyonunda uzanırken fotoğrafları gözüme ilişti. Yerdeki fotoğraflardan birinde omzunun üstünden kadraja bakıyor, kısa saçlarının ortasında duran kalp şeklindeki yüzünde her zaman taşıdığı o hüzünlü ifadeyle küçük bir gülümseme bahşediyordu. Gözlerim omzundaki yunus balığı dövmesine kaydı ve olduğum yerde daha da küçülüp dizlerimi karnıma çöktüm. "Sen öyle çocukça gülümsüyorken, son kez dönüyorken kendi etrafında, eteklerini uçuruyorken rüzgâr, doluyorken kahkahan kulağıma, haziranın birlerini sevmemek söylesene mümkün mü, Leyla?" Titreyen elimi fotoğrafına uzattım ama dokunmaya korktum, dokunsam fotoğrafı da kaybolacak, silinecekti sanki hayatımdan.

"Ve yine söylesene, mümkün mü haziranın üçlerini sevmek, Leyla?" diye sordum parmağım hayali bir dokunuş bırakırken fotoğrafına. "Bir daha açılmayacaksa ve bana bakmayacaksa can suyu gözlerin, haziranın üçlerini sevebilir miyim ömrüm boyunca?"

Alnımda biriken ter damlalarıyla gözlerimi yumup olduğum yerde daha da küçüldüm.

"Haziranın biri cennet, ikisi araf, üçü cehennemdir bana," diye fısıldadım.

Zilin ve kapının sesini duydum ama gelenin o olmadığını bilmek beni yerimden kaldırmadı. Çok geçmeden ortasında uzandığım salona düşen adım seslerini duydum ama gözlerimi açıp kimin geldiğine bakmadım. Leyla değilse gelen, kimin geldiği kimin umurundaydı?

Ayakkabıların yüzümün yakınında durduğunu hissettiğimde gözlerimi zar zor araladım. Önce ayakkabılara baktım, ardından gözlerimi yavaşça kaldırıp gelen kişiye. Kartal yüzünde sakin bir ifadeyle beni izliyordu. Yavaşça yere çöküp, "Hadi seni yatağa götürelim kardeşim," dedi. Ona sadece baktım. Sesini duydum, yüzünü gördüm, kelimelerini anladım ama cevap vermeden sadece baktım. Sessizliğimi anladı ve tıpkı benim gibi sahiplendi.

Etrafa saçılan fotoğraflarına değil, sadece gözlerimin içine baktı. Sonra elini uzattı bana. Bana uzanan ele bomboş gözlerle baksam da geri çevirmedim, elini tuttum ve beni yavaşça yerden kaldırdı. Ayakta dimdik durduğumda kafamı kaldırıp tavanda dönen vantilatörün kollarına yeniden baktığımı hatırlıyorum.

"Kartal," dediğimi hatırlıyorum, "haziran yine geliyor ama Leyla hâlâ gelmedi."

"Gelemeyecek olanı daha ne kadar bekleyeceksin kardeşim?" diye sorması gözlerimi yummama neden oldu.

İçimden, *sana gelesim var Leyl,* desem de dışımdan sadece derin bir soluk dışarı döküldü.

8. BÖLÜM

Acıyı Asırlardır Tanıyan Kalpler

♪ *The Away Days, Sadness Will Last Forever*

"Onsuz geçen her gün, bir öncekinden daha kolay olur sanmıştım ama o her geçen gün bir önceki günkünden daha çökmüş görünüyor."

Kartal, dudaklarının arasına dengelediği sigarayı yakmadan önce bu cümleyi kurmuştu. Bir benzinlikte, sigara içme alanı olarak ayrılan bir köşeye geçmiştik, parmaklarımın arasındaki sigaranın uzayan külü kırılıp zemine düştüğünde gözlerim Kartal'ın uzaklara dalan gözlerine takıldı. Yunus'un ve Leyla'nın evinde geçirdiği otuz dakikanın ardından oradan çıktığında yüzündeki ifade acı yüklüydü. Otuz dakika boyunca kapıda durup onun dışarı çıkacağı ânı beklemiştik. Hiçbir şey söylememişti ama yüzünün aldığı hâl her şeyi açıklıyordu.

Sahra ve Burak'ı eve bırakıp yola çıktığımızda da konuşmadı. Sessizliği bir benzinliğe girip sigara içme alanında baş başa sigaralarımızı yaktığımızda son bulmuştu.

Sigarayı dudaklarımın arasına almadan hemen öncesinde, "Bir ömür onu aşamayacak, belki bir gün siz onun acısının bittiğini düşüneceksiniz ama yıllar sonra, yaşlandığında ve hatta ölüm ona yaklaştığın-

da bile o Leyla'yı içinde taşımaya devam edecek. İlk günkü gibi değil, belki ilk gün olduğundan daha ağır bir şekilde," dedim. Sigaradan bir duman aldığım sırada Kartal söylediğim şeye sessizlikle yanıt vermişti. Sessizliği bana katıldığından ya da katılmadığından değil de Yunus ve Leyla ile ilgili kapıldığı düşüncelerden olsa gerekti.

Sigaram bittiğinde söndürüp metal çöp kovasının içine attım. Kartal sakince sigarasını içmeye devam ediyordu bu sırada. Hava ilerleyen saatin de etkisiyle soğuduğundan omuzlarımı kaldırıp kollarımı bedenime sardım ve nefesim gecenin içine dökülüp bir buhar oluştururken Kartal'ı izlemeyi sürdürdüm. Kartal bitirdiği sigarasını yere atıp ayakkabısıyla üstünden geçtikten sonra, "Gidelim mi bebeğim?" diye sordu.

Başımı salladım, beni kolunun altına çekti ve kollarım kendi bedenimi sararken onun bir kolu da beni sararak hissettiğim soğuğu azalttı. Benzini doldurulmuş arabaya binip karanlığın içine doğru hareket ettiğimizde gözlerim göstergedeki saate kaydı. Saat 03.51'di. Koca İstanbul'da trafik nihayet çekilmiş, araba sayısı azalmış, insanlar sokakları terk etmişti.

"Keşke Yunus ile kalsaydın," dedim araba boş yolda ilerlerken. "Ben Sahra ve Burak ile eve dönerdim."

"Yalnız kalmaya ihtiyacı vardı," dedi, sonra ekledi: "Sanki yapayalnız değilmiş gibi."

Gözlerimi yoldan çekmeden, "Her ihtiyacımız olduğunda oradaydı, şimdi onun için orada olamamak bana kendimi suçlu hissettiriyor," dedim.

"Onun bize değil, Leyla'ya ihtiyacı var," dedi Kartal dalgın bir sesle.

Haklıydı. Yunus hiç göstermese de aslında bu yola çıktığımız günden ve öncesinden beri yalnızdı; yalnızlığı bu kalabalığın içinde bile onun peşini bırakmamıştı ve ihtiyaç duyduğu tek kişi artık burada değildi. Onu anlıyorum diyemezdim çünkü ikimiz de kaybetmiştik ama kaybettiklerimiz farklı şeylerdi. Kartalsız bir hayat düşünemiyordum, bunu düşünmeye çalışmak bile bana işkence ediyordu. Oysa bir zamanlar Kardelen'i kaybetmeyi düşünmemiştim bile, benim için böyle bir ihtimal dahi yoktu ama bir sabah gözlerimi açmıştım ve artık Kardelen yoktu. Kartal'ın da olmadığını düşünmek kanımı dondurdu.

Kartal zihnimin içinde dolaşma isteğiyle, "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda dudaklarımı birbirine bastırdım. Ağzımı açacak olursam

kayıp gidecek olan kelimelerin ona ulaşmasından değil, beni incitmesinden korktum. Sessizliğim üzerine omzunun üstünden bana baktığını hissettim, bakışlarına karşılık veremedim. "Söylemek istemiyor musun?"

"Kendim duymak istemiyorum, o yüzden susuyorum," dediğimde bakışlarının profilimde derinleştiğini hissettim ama bir şey söylemedi. Sanırım artık konuşmasam da kafamın içindeki kelimeleri okuyabiliyordu, bu yüzden irdelemedi ve beni korkutmaktan kaçındı. Oysa çoktan o korkunun bataklığının dibine temas etmişti ayaklarım.

"Çok değil, bir iki gün sonra Ogün tutuklanır," dediğinde bu kez ona bakma sırası bendeydi. "Baş şüpheli olduğu için tutuklu yargılanmasına karar vereceklerdir."

"Bunu Cihangir mi söyledi?"

"Söylemesine gerek yok, bunu zaten görebiliyordum ama evet, o da benim düşüncemi doğruladı."

"Ellerinde bir kanıt olmadan bunu yapabilecekler mi?"

"Ogün ve Ceyda'nın arkadaşları dışında herkesten gizleyerek yaşadıkları ilişki, Ogün'ün tuhaflaşan davranışları ve sorgu sırasında verdiği cevaplar şimdilik onun tutuklu yargılanması için yeterli. Bunun dışında Ceyda'nın telefonu da incelemeye alındı, unutma ki o telefon da Ogün'ün arabasından çıkmıştı. Yani mesajlaşmaları da ortaya çıkacaktır."

Gözlerimi profilinde gezdirdim, karşı şeritte ilerleyen bir arabanın far ışıkları gözlerinin rengini ortaya çıkardı. Bakışlarımı önüme çevirmeden önce, "Peki ya sonra?" diye sordum.

"Suçunu kendi ağzıyla ispat ettikten sonra akli dengesi yerinde olmadığı için hastaneye yatırılacak," demesi duraksamama neden oldu. "Ve hastaneden kaçması için ona yardımcı olacağım."

"Ne?" Planın bu kısmından bihaberdim, o yüzden yüzümde allak bullak bir ifade ve yanıt bekleyen gözlerimle Kartal'a baktım. "Ne yapacağım dedin sen?"

"Hastaneden kaçmasına yardım edeceğim," dedi tekrardan.

"Kendi başını belaya sokmak niyetinde misin, Kartal?"

Dudakları yukarı kıvrılırken omzunun üstünden bana baktı ve "Diğer türlü ona nasıl cehennemi yaşatabilirim?" diye sordu, sorusu karşısında bir anlık duraksasam da sonunda farkındalık ruhuma daha

yoğun ve koyu bir karanlık olarak çöktü. Şimdi ne yapacağını onun gözlerinde daha net görüyordum. Belki bu yüzden sormadım belki de sormaya cesaretim yoktu, bilmiyordum.

"Bu işten zarar görecek olursan seni affetmem," dedim sadece.

"Kendini bile inandıramadığın şeyleri boşuna söyleme," diyerek güldüğünde kaşlarım çatıldı. Öfkeyle burnumdan soluyarak önüme döndüm.

"İlerlediğimiz yol çok karanlık, Kartal. Sen bu yolun sonunda bizi bekleyen küçücük de olsa bir ışık parçası bulabileceğini düşünüyor musun?"

"Işığa ihtiyaç duyduğunda gerekirse kendimi yakarım ama seni o karanlığın içinde gözleri kör, kulağı sağır bırakmam. Pusulan olabilmem için yönümü doğru ayarlamam gerek ve yaşamayı seçtiysem bu senin için. Eğer vazgeçmiş olsaydım, eğer yanımda sen olmasaydın, beni bekleyen karanlığa yürümek benim için hiçbir anlam ifade etmezdi ve yürürdüm. Şimdi benimlesin ve seni bulduktan sonra dediğim gibi gerekirse kendimi yakarım ama seni karanlığa hapsetmem."

"Ben senin yanmanı değil, elimi tutup o ışığa benimle yürümeni, o ışığı ruhunda hissetmeni istiyorum," dedim sakince. Oysa bunlar, normal şartlarda kavga ederek, bağırıp çağırarak, yakıp yıkarak söyleyeceğim şeylerdi.

"Sen beni sevdiğin gün o ışığı ruhumda da kalbimde de hissettim ben zaten."

Bedenimi arabanın içinde ona doğru çevirdim. Tam ağzımı açacaktım ki telefonunun melodisinin sesi yükselmeye başladı. Kartal telefonunu çıkarıp ekrana baktığında kaşları çatıldı.

"Kim?" diye sordum merakla.

Cevap vermek yerine vakit kaybetmeden telefonu açtı ve telefonu arabaya bağladı. Aracın içinde Ogün'ün sesi yankılandığında donup kaldım. "Kartal," dedi sızlanan, neredeyse ağlayan bir sesle. "Çok fazla gölge var, korkuyorum Kartal, beni alacaklar."

Kartal'ın bakışları keskinleşirken sadece, "Neredesin?" diye sordu.

Bir anlık sessizliğin ardından burun çekmeleri, iniltiye benzer sesler geldi. "Bilmiyorum," dediğinde, Kartal, "Etrafına bak, gördüğün şeyleri söyle bana," dedi.

Ogün, "Arabalar," dediğinde arkasında yükselen bir tırın korna sesi dehşet içinde Kartal'a bakmama neden oldu.

Kartal sertçe, "Çekil yolun ortasından!" diye bağırdığında Ogün histeri krizi geçiriyormuş gibi ağlamaya, daha şiddetli hıçkırmaya başladı. "Arabalardan uzak dur. Telefonunun konumunu aç, konumu bana ilet hemen."

"Ben-"

"Sana hemen dedim!"

Ogün'ün ağlama sesleri çoğaldı. Telefonun hışırtısını duyduğumda onun konum göndermeye çalıştığını anladım. Endişeli bir yüzle Kartal'a bakmaya başladım. Sonunda mesaj sesi yükseldiğinde Kartal, "Telefonu sakın kapatma," diyerek gözlerini telefonuna indirip direksiyonu çevirerek bir sapağa girdi. "Hatta kal, Ogün."

Ağlama sesleri gitgide daha da çılgın, çaresiz ve acı dolu yükselmeye başlamıştı. "Çok kan var," dedi Ogün gözyaşlarının arasından. "Her yerde kan var." Söylediği şey üzerine beynimden vurulmuşa döndüm. Birine zarar vermiş olabilir miydi? Kartal'ın da yüzünde benimkine benzer bir ifade vardı, sanırım o da benim gibi bu ihtimali düşünmeye başlamıştı.

"Ne olduğunu anlatabilir misin?" diye sorarken Kartal'ın sesinin gergin yükseldiğini fark ettim.

"Beni öldürecekler, beni öldürecekler. Gölgeler beni öldürecek. Herkes beni öldürmek istiyor," diye sızlandığını duydum.

Korna sesleri çoğaldı ve Kartal arabayı biraz daha hızlandırırken, "Yanına geliyorum, her şey yolunda, arabalardan uzaklaş," dedi.

"Beni öldürecekler!" diye çığlık atan Ogün'ün sesi arabanın içini çınlatmaya devam etti. Saf bir korku ve dehşeti barındıran sesi, geçirdiği histeri krizinin büyüklüğünü gözler önüne seriyordu.

"Güvendesin, birazdan yanında olacağım," dedi Kartal mekanik bir sesle. "Arabalardan uzak dur."

"Lütfen hemen gel, lütfen, lütfen Kartal, lütfen," diyor, ağlamaya devam ediyordu. Araba altımızda biraz daha hızlandı ve karanlık otoyolda son sürat ilerlemeye başladı.

Karanlıkta bariyerlere yaslanmış, korku dolu gözlerle etrafa bakan adamı gördüğümde, "Orada!" diye bağırdım.

Ogün, "Lavin yanında mı?" diye bağırdı sesimi duyunca. "Görmesin beni görmesin." Etrafına korku dolu bakışlar attığını gördüm. Onu böyle görmemi istemediği hâlinden apaçık belliydi, araba ona biraz daha yaklaşıp vücudunu far ışıklarının altına aldığında gözlerim iri iri açıldı. Ogün'den aktığı belli olan kan yola yayılmış, tüm zemini kaplamıştı. Yaralı olan o olmalıydı ama yaranın çıkış noktası neresiydi anlayamıyordum. Araç Ogün'ün hemen çaprazında durdu. Kartal hızla arabadan indiğinde bir süre oturduğum yerden kıpırdamadan ön camdan ikisini izledim. Kartal önce Ogün'ün omzunu tutup onu kendine çevirdi, daha sonra elini bileğinden yakalayarak havaya kaldırdı ve nefesim kesildi.

Ogün'ün işaret parmağı, orta ve yüzük parmağı yerinde değildi; açık yaradan sızan kan hızla yere akmaya devam ediyordu. Kulaklarım gördüğüm görüntü karşısında uğuldamaya başladı. Elim kapıya gitti, kendimi dışarı atarken dilim damağım kurumuştu. Karanlığın içinden yükselen rüzgâr ana yolun soğuk bariyerlerine çarpıp keskin bir ıslık gibi kulaklarıma doldu. Farların keskin ışığı Ogün'ün kanla kaplı silüetini bir kâbus tablosu gibi ortaya seriyordu. Yüzü, korku ve acının çarpıttığı bir maskeye dönüşmüştü; gözleri sanki gözlerin içinden fırlayıp onu yutacak bir şeyleri arar gibi çıldırmışçasına sağa sola kayıyordu.

Ogün'ün kesik parmaklarının bıraktığı boşluk, yalnızca bedensel bir yaradan ibaret değildi, zihninin de paramparça olduğunun kanıtıydı.

Kartal her zaman soğukkanlı, her daim kontrolü elinde tutan biriydi ama şimdi o bile şokta olmalıydı. Ya da belki de zaten bunu öngörmüştü ama bu kadar erken olmasını beklememişti. "Ne yaptın, Ogün?" diye sordu.

Ogün, Kartal'ın sorusuna cevap vermek yerine başını iki yana sallamaya başladı. Hızlı, düzensiz hareketlerle sanki zihnindeki bir şeyleri kovmaya çalışıyordu. "Orada, susmuyor, sürekli konuşuyor, hesap soruyor. Özür diliyorum ama özrüm onun öfkesini geçirmiyor, daha da çoğaltıyor. O istedi. Ben... Susmuyor. Gitmiyor." Sözleri mantık sırasından yoksun, kopuk kopuk dökülüyordu ağzından. Gözleri bir an için bana kaydı ve o an içimden çekilen vicdanın yerinde bıraktığı uğultuyu işittim. Ona biraz bile merhametim, insani tek bir duygum dahi yoktu. Bakışlarında tanıdığım Ogün'den eser yoktu, onun yerine

korkunun ve deliliğin ele geçirdiği bir yabancı duruyordu. Gözlerim gözlerinden ayrılarak Ogün'ün kanlı bileğine indi, ardından yere yayılan koyu kırmızı küçük birikintiye baktım. Bunu ona biri yapmış olamazdı, bunu kendisi yapmıştı ve bu da onun zihninde her şeyin çoktan çığırından çıktığını gösteriyordu.

Ogün birdenbire dizlerinin üstüne çöktü, serbest kalan elini saçlarına götürüp avuç dolusu saçını çekmeye başladı. "Sesler durmuyor, Kartal," dedi, sesi artık ağlamadan çok bir ulumaya dönüşmüştü. "Bana söylüyor, anlatıyor, beni suçluyor." Başını kaldırıp karanlığa baktı, sanki orada gerçekten bir şeyler görüyormuş gibi yüzünü buruşturdu. "Orada, orada ve asla gitmiyor. Bana bakıyor, durmadan konuşuyor, hiç susmuyor."

Baktığı yere dönüp baktığımda içimden bir ürperti geçti. Ogün sarsılarak ağlarken, "Bazen yanında Sadık oluyor, bazen tek başına geliyor," dediğinde gözlerim o karanlıkta asılı kalmaya devam etti. Onu mu görüyordu? Kararttığı hayatlardan birini mi yoksa kararttığı hayatıma ait olanı mı görüyordu? "Hiç susmuyor, hep gözlerimin içine bakıyor," dedi Ogün çıldırmış gibi.

"Ceyda'yı mı görüyorsun?"

Kartal'ın sorusu üzerine Ogün yerinde sallanarak, "Hayır," dedi.

Kartal'ın bakışları derinleşirken, "Peki ya o zaman kimi görüyorsun?" diye sordu, cevabı merak etmiyor, sanki biliyordu.

Ogün kafasını kaldırıp Kartal'a baktı, genişleyen göz bebeklerinden madde etkisi altında olduğunu anladım ve gözlerim kısıldı. Kartal'a kimi gördüğünü söyleyemedi, o an kimi gördüğünü artık ben de biliyordum ve eminim Kartal da biliyordu.

Kartal'a zamanla geliştirdiği sevgi vicdanını uyandırmış, vicdanı Kardelen'in derisini giyerek onun peşine düşmüştü. Kendini suçlu hissediyor, bu suçluluk ona verilen ilaç ve aldığı uyuşturucularla karıştığında işte tam da bu kadar korkunç bir tablo resmediyordu.

Kartal, Ogün'ün omuzlarından tutup onu kaldırırken, "Orada kimse yok, Ogün," dedi sakince. "Kimse seni izlemiyor." Etrafına bakındı, kopan parmakları aradığını anladım. Sonra yeniden ellerine baktı, artık parmakları bulsak bile çok geç olduğu belliydi. Uzun zamandır bu hâlde olduğunu anlamak için doktor olmaya gerek yoktu. Gözlerim yola çevrildi, bıçağın karanlıkta parladığını gördüm. Geçen arabalardan biri

bile durup ona yardım etmemişti, haklıydılar belki de, kim elinde bir bıçakla öylece bağıran ve etrafı kan içinde olan birine yardım etmek için durmayı göze alabilirdi ki?

Kartal sakince, "Lavin, ambulansı ara," dedi ama Ogün onu duymamıştı, kendi kendine mırıldanıyor, acıdan mı korkudan mı anlayamasam da hüngür hüngür ağlıyordu. Titreyen ellerimle cebimden telefonu çıkarıp ambulansı aradım. Ambulansa adresi verip tane tane olanları anlattığım sırada Kartal, Ogün'ün kanamasını durdurmak için üzerindeki tişörtü sıyırıp çıkarmış, yaranın etrafına sararak tampon yapmaya başlamıştı. Ogün hâlâ o karanlığa bakıyordu ama Kartal dönüp o karanlığa bakamıyordu, sanki kafasını çevirdiğinde Kardelen'i orada görmekten korkuyordu.

Ambulansa verdiğim adres, telefonun diğer ucundaki görevlinin teyit sorularıyla birkaç kez yinelenmişti ve sonunda, "Ekip yönlendirildi, yoldalar," demişti. Telefon elimde, hâlâ kulağıma yakınken gözlerim Kartal'a kaydı. Tişörtüyle yaptığı ilkel tampon kanın baskısına karşı dayanıksızdı, kumaş kısa sürede kırmızıya dönmüştü. Kartal bir cerrah olduğunu dağılmış parmakların boşluğuna bastırdığı tişörtü soğukkanlı bir şekilde tutarken belli ediyordu.

Bir an, çok kısa bir an Ogün'ün ağlaması azaldı. Burnundan çektiği havayla birlikte sesi boğuklaştı, titreyen dudakları yarı açık kaldı. Karanlığa değil de yere bakıyordu artık. Sanki gözlerinin önündeki asfalt suçlarının ağırlığını taşıyan bir mezar taşıydı da o mezar taşının üzerindeki yazıları, günahlarını okuyordu.

Sireni duymamız göz kırpışı kadar kısa bir sessizlik ânı yarattı. Ardından uzaklardan gelen mavi ışıklar geceyi bir yangın gibi sardı. Kartal başını kaldırıp yaklaşan ambulansa baktığında yüzündeki ifade değişmemişti; hâlâ sakin ve soğukkanlıydı. Ambulans bizi geçip birkaç metre ötemizde durduğunda tekerleklerin sesiyle birlikte içeriden iki sağlık görevlisi atıldı. Ellerindeki çanta ve sedyeyle Ogün'e doğru hızlı ilerlediler. Biri durumu anlamak için Kartal'a baktığında Kartal hiç konuşmadan sadece başını Ogün'e doğru çevirdi. Konuşmanın bu sahnede yeri yoktu; anlatılacak şeyler çoktan kana karışmış, zemine sızmıştı.

Görevlilerden biri parmakların yerini sordu ama verebileceğimiz bir cevap yoktu, üstelik onlar da parmakları yerine dikmek için tamamen geç kalındığını anlamış gibiydiler.

Sağlık görevlileri sedyeyi indirip Ogün'e yaklaştırdıklarında Ogün bir kez daha çırpınmaya başlamıştı. Kafasını sağa sola savururken bir şeyler söyledi, Kartal'a uzanmaya çalıştı ama tüm bunlar için çok zayıftı. "Özür dilerim," dediğini duydum. Nedenini söylemese de Kartal'a uzanmaya çalışırken sürekli özür dilemeye devam etti. Kartal eğilip göz hizasına geldi, sanki Ogün'ün karanlığında biraz daha derine iniyormuş gibi yüzüne dikkatle baktı.

"Neden özür diliyorsun, Ogün?" diye sordu ama bu soruya bir cevap alamadı, alamayacağını kendisi de biliyordu. Ogün, Kartal'ın gözlerinin içine baktı, birkaç saniye sonra başı öne düştü ve tüm vücudu pes bayrağını böylece çekmiş oldu. Sağlık görevlileri onu hızla sedyeye alıp ambulansa taşırken Kartal bir adım geri çekildi. Yavaşça ona yaklaşıp omzuna dokunduğumda kaslarının taş gibi gerildiğini fark ettim.

Ambulansın kapıları kapanırken Kartal sessizce, "Bana ait olan bir karanlığı üstüne giydin, Ogün," dedi. "Ve onu soyunmanın zamanı geldi."

Kartal'ın yüzünü aydınlatan mavi ışıklar beni geçmişin içindeki bir anıda yakaladı, bu ışıkların tenime dokunduğu o geceyi hatırladım ve daha sonra bakışlarım yavaşça Kartal'dan ayrılarak ambulansa çevrildi.

"Sonun başlangıcı," diye fısıldadım sessizce.

Siren yeniden çığlıklarını savurmaya başladı ve ışıklar karanlığı yırta yırta ilerleyerek gözden kayboldu. Geriye yalnızca gece kaldı. Ve bizim içimizde hâlâ susmamış olan o gölgeler.

Çok geçmeden hastaneye gitmek için yola koyulduk ve bizden epey uzaklaşmış ambulansı yakalayıp takip etmeye başladık. Hastanenin acil servis ışıkları, geceyi sabahın ilk saatlerine sürükleyen loş bir aydınlıkla karışarak parlatıyordu. Ogün'ü muayene odasına aldıklarında oradaydık, doktorlar etrafını sarmıştı. Bir hemşire bileğindeki tamponu açtığında yaranın derinliği ortaya çıktı. Kesik tendonlar, kemik parçaları ve hâlâ sızan kan, bir sanatçının kâbus paletini andırıyordu. Ogün inledi ama sesi zayıf ve boğuktu, sanki zihni bedeniyle olan bağlantısını tam anlamıyla koparmıştı. Doktorlardan biri göz bebeklerini kontrol ettiğinde kaşlarını çattı. "Pupiller genişlemiş, reaksiyon yavaş. Kan testi yapın, hemen toksikolojiye gönderin."

Kartal odanın köşesinde duruyordu, kollarını göğsünde kavuşturmuştu ve yüzü taş gibi ifadesizdi ama gözleri... Gözleri Ogün'ün her

titreyişinde içinde bir fırtına büyüyor gibi kararıyordu. Ben ise duvara yaslanmış, ellerimi ovuşturuyordum. O an Ogün'ün gözleri açıldı, karanlığa bakar gibiydi ama bu sefer karanlık bu aydınlık odanın içindeydi. "O burada," diye mırıldandı çatallı ve korku dolu sesiyle. "O kız neden sürekli burada? Neden sürekli bana bakıyor? Gözlerini benden ayırmıyor." Bilinci dalgalandı ve "Neden bana bakıyorsun?" diye sordu güçsüz bir sesle. "Senden bin defa özür diledim, neden beni affetmiyorsun?" Elleri, bağlı bileğine rağmen havayı tırmalamaya başladı, sanki onu kovmaya çalışıyordu. Zihni bir labirentte kaybolmuş gibiydi, her köşede vicdanının yarattığı canavarlar pusuda bekliyordu.

Doktor, Ogün'ün koluna bir iğne batırırken, "Stabilize ediyorum," dedi donuk bir sesle ama Ogün sakinleşmiyordu. Başını iki yana sallıyor, ter içinde kıvranıyordu. Birdenbire, "Ceyda!" diye bağırdı ve doktorlar birbirlerine baktı. "Sana bunu ben mi yaptım, Ceyda? Ceyda... Bakma bakma! Gözlerime öyle bakma! Seni ben boğmadım! Beni neden suçluyorsun?" Çığlığı odanın duvarlarında yankılandı, bir hayvanın acı içinde uluması gibi dehşet vericiydi. Doktorların birbirlerine dokunan bakışlarında şüpheyi gördüm. "Hatırlamıyorum, hatırlamıyorum!"

Ortam öyle çok gerildi ki hemşirelerin bile bakışları donuklaşmış, gözleri birbirlerine dokunur duruma gelmişti. Bu alenen bir itiraf gibiydi, odadakiler konuyu bilmese bile altında yatan karanlığı görebiliyor olmalıydı.

Doktorlardan biri bize dışarıya kadar eşlik ettikten sonra kapıda, "Hayati tehlikesi şu an için bulunmuyor," dedi. "Müdahale için geç kalınmış. Kalıcı kayıp var ne yazık ki. Kan kaybı ciddiydi ama müdahale zamanında yapıldığı için kontrol altına alındı." Gözlerini kapıya çevirdi, ardından tekrar Kartal'a baktı. "Hastanın davranışları oldukça düzensiz. Ciddi bir psikotik epizod geçirdiğini düşünüyoruz. Madde etkisinde olma ihtimali çok yüksek. Sonuçlar gelene dek bir şey söylemek doğru olmaz elbette. Ama konuşma biçimi, paranoya seviyesi ve bilinç dağınıklığı akut toksik psikoza işaret ediyor."

"Uyuşturucu kullanmış," dedi Kartal. "Gözlerinden anlaşılıyordu."

Doktor bir süre Kartal'a baktıktan sonra, "Evet, büyük ihtimalle sentetik bir madde. Halüsinasyonlara ve kendine zarar verme eylemlerini göz önüne alırsak durum bunu işaret ediyor," dedi.

Doktor gittiğinde Kartal'a baktım, bakışları yüzümde dolaştı ve sanki kafamdaki soruları duyuyormuş gibi, "Polisler yakında burada olacaktır," dedi.

"Ceyda hakkında konuştu," dediğimde, "Ve doktorlar da bunu duydu," diye cevapladı ve bakışlarım yüzünde derinleşti.

Kan testi sonuçları geldiğinde doktorun yüzü gölgelenmişti. Elindeki kâğıdı okurken kaşları çatık, dudakları ince bir çizgi şeklindeydi. "Metamfetamin," dedi, sesi odanın sessizliğini bıçak gibi böldüğünde kaşlarım çatıldı. "Yüksek dozda. Antipsikotiklerle karışmış. Halüsinasyonları ve kendine zarar verme davranışı, bu toksik kombinasyonun sonucu. Bu kombinasyon, merkezi sinir sistemini felce uğratabilecek kadar tehlikeli. Muhtemelen uzun süredir kullanıyor." Gözlerini yatakta uzanan Ogün'e çevirdi, ardından tekrar Kartal'a baktı. "Bu durum hukuki bir mesele hâline gelebilir. Hastanın söyledikleri..." Duraksadı, bir süre kelimeleri tartar gibi sustu. "Ceyda kim?"

"Yakın zamanda kaybettiğimiz bir arkadaşımız," dediğinde doktorun kaşları çatıldı.

"Ceyda Tekindor?" Bunu sorar gibi söylemişti. Kartal cevap vermeyince doktor bir cevap almış gibi kaşlarını kaldırıp şaşkınlıkla gözlerini önündeki dosyaya indirdi. "Ceyda ismini zikretmesi ve itiraf gibi ifadeleri, tüm bunlar savcılığa bildirilmesi gereken bir durum," dedi sonunda konuştuğunda.

Kartal, "Sizin de dediğiniz gibi madde etkisinde birinin sanrılar görmesi doğal," dediğinde doktor sakince, "Protokol gereği polise haber verilmesi gerekiyor," dedi. "Özellikle cinayetle ilgili bir bağlantı söz konusuysa. Tahlil sonuçlarını ve hastanın durumunu başhekime bildirmek durumundayım." Ayağa kalktı, Kartal da sakince bakışlarını Ogün'e çevirdi. Doktor kapıya yöneldi, ardından bir an için durup Ogün'e baktı, sedyede yatan adam artık bir insan değil, kendi zihninden geriye kalan bir enkazdı. Gözleri floresanların ışığında donuk bir cam gibi parlıyordu ve dudakları anlaşılmaz mırıltılarla titriyordu.

Kartal sessizce, "Şimdi işler onun için hiç de kolay olmayacak," dedi. "Prosedür belli. Hasta müdahale sırasında suç teşkil edecek ifadeler verirse, doktor veya acil servis ekibi olayı raporlamakla yükümlüdür. Bu etik bir sorumluluk, o yüzden tıbbi kayıt altına alınmalı. Ayrıca

zaten toksikoloji sonuçlarında madde etkisi netleşti, hastanenin hukuk biriminin olayı emniyete bildirmesi şart."

"O zaten gizli takipteydi," diye fısıldadım.

"Evet. Şu an tedavi altında olduğu için polis gelmeden önce doktorlar tarafından adli gözlem kararı verilmesi için bir süreç başlatılacak, bu da onun cezai ehliyeti olup olmadığının ileride değerlendirilmesi için gerekli."

Kollarımı göğsüme sarıp onun sedyede uzanan bedenine baktım. "Berbat durumda."

"Bu onun için sıradan kâbuslardan sadece bir tanesi, en büyük kâbusuna henüz yakalanmadı," diyen Kartal'ın gözleri bir şahin kadar keskin bakıyordu.

Saatler ağır ağır ilerlemiş, çoktan ağaran günün gerdanında güneş altın bir kolye gibi parlamaya başlamıştı. Ogün'ün ulaşabileceğimiz hiçbir akrabası olmadığı için İrem'i çağırmıştık, İrem onun parmaklarını kestiğini öğrendiğinde buz kesmiş, pek tepki vermemeye çalışsa da şaşkınlığını gizleyememişti. Elimde bir karton bardakla kapıda dikildiğim sırada hastanenin girişinde iki polis memuru göründü. Biri telsiziyle konuşurken diğeri danışmadan bilgi alıyordu. Ogün'ün tutulduğu odaya ilerledim, Kartal ve doktor odanın kapısında konuşuyorlardı.

"Demek Kayhan Bey'in oğlusunuz," dedi doktor şaşkınlıkla. "Kendisinin namını çok duydum." Bakışlarını omzunun üstünden bana çevirdi, ardından arkamda kalan polis memurlarını gördü ve "Geldiler," dedi. "Toksikoloji raporu ve hasta dosyasının ilk örneği adli makamlara iletilmişti. Şu an tedavi süreci devam ettiği için doğrudan sorgu mümkün değil. Ancak savcılık, adli gözlem altına alınması için ilk etapta 48 saatlik geçici koruma kararı çıkardı. Müdahale eden ekip hastayı Adli Psikiyatri Bölümü'ne devredecek."

Kartal gergince başını salladı. "Hapishane değil de akıl hastanesi, öyle mi?"

"Şimdilik. Ama cezai ehliyeti varsa mahkemeye çıkacak. Onu artık adli tıp belirleyecek."

Polisler, doktorun yönlendirmesiyle kapının önünde kısa bir bekleyişe geçti, içeri girmediler. Ne Ogün'ü merak ediyorlardı ne de erken davranıp prosedürü riske atmak istiyorlardı. Biri telsizle konuşmaya devam ederken diğeri duvara yaslandı, ellerini arkada kenetlemiş, ses-

sizce başıyla onaylıyordu her duyduğunu. Kartal odanın camından içeri baktı, benim de gözlerim onun baktığı yöne çevrildi. Işık, Ogün'ün yüzünü bembeyaz göstermişti, dudakları hâlâ oynuyordu ama artık sesi çıkmıyordu. Göz kapakları ağır ağır kapanıyor, sonra yeniden aralanıyordu; bir noktada değil, geçmişte kalmış bir anının içine bakıyordu sanki. Kartal'ın hemen dibinde durdum, elimde soğumuş bir kahve bardağıyla içeriye bakıyordum. Parmaklarımın ucunda ince bir titreme vardı; korkudan mı öfkeden mi bilmiyordum.

"Yatış prosedürü tamamlandıktan sonra Adli Psikiyatri Bölümü'ne sevk edilecek," dedi doktor gözlerini dosyadan ayırmadan. "Polisle koordineli çalışılacak. Şu an ifade alınması tıbben ve hukuken geçerli sayılmaz."

"Biliyorum," dedi Kartal. "Henüz kendi zihninin içinde bile değil."

O sırada Ogün'ün bağlı olduğu monitörde kalp atışı ritmi sabit çizgi gibi ilerliyordu. Sessizliği yalnızca cihazların düzenli bip sesleri bozuyordu. Fakat Ogün birdenbire gözlerini açtı, camın arkasından bize baktı. Beni görüp görmediğini bilmiyordum ama gözleri bir an için Kartal'a kilitlendi. Yüzü kasıldı, dudakları oynadı ve "Söyle gitsin," dedi. "Seni dinler. Söyle gitsin." Sesi duyulamayacak kadar uzaktı ama dudaklarını okuyabiliyordum. "Lütfen Kartal, söyle ona gitsin."

Kartal gözünü bile kırpmadan camın öteki ucundan Ogün'ü izlemeye devam etti. Ogün, gördüklerine katlanamıyormuş gibi gözlerini yumdu, dişlerini sıktığı için olsa gerek çenesi kasılmıştı.

İrem, "Ne diyor o?" diye sordu sessizce.

"Bizimle değil, vicdanıyla konuşuyor," dedim sadece İrem'in duyabileceği bir sesi tonuyla.

İrem'in bakışları yüzümde asılı kaldı, söyleyecek bir şey bulamamış gibi sustu ama çok geçmeden sessizliği, "Handan teyze olanları öğrenmiş midir?" diye sordu. "Ogün'ün sorgulanacağını falan."

"Bilmiyorum," dedim.

Arkamızda yükselen ayak sesleri düşüncelerimi dağıttı. O gece bizi sorgulayan adamın yüzünü görür görmez tanıdım, bugün o gecenin aksine üzerinde takım elbise vardı. Bizi başıyla selamladıktan sonra gözlerini cama çevirerek Ogün'e baktı.

"Elimizde ciddi veriler var," dedikten sonra bakışlarını Kartal'a çevirdi. "Toksikoloji raporları, hastane gözlem tutanakları, sizin ifadele-

riniz ve bir süredir kurtarılması için uğraş verip nihayet kurtardığımız telefon mesajlaşmaları... İfade henüz alınamaz ama tüm bunlar cinayet dosyasını tekrar açmamıza neden olacak."

"Dosya zaten yeni açılmadı mı?" diye soran İrem'di.

"Ceyda Hanım'ın ailesi bir magazin figürü olduğu için olsa gerek, olası bir yasak aşk cinayetinin medyaya servis edilmesinden çekiniyorlar sanırım," diyen adama kulaklarıma inanamıyormuş gibi baktım. "Fakat ilk günden beri okların işaret ettiği Ogün Sergüzer'i bir süredir yakından takip ediyoruz."

"Ailesi bunu istemiş olamaz," dedi İrem başını iki yana sallayarak. "Çok değil, sadece birkaç gün önce yıkılmış hâldeydiler. Olayın sorumlularını bulmak için ne gerekiyorsa yapacaklarını söylüyor, hepimizden bilgi almaya çalışıyorlardı."

Adam, gözlerini İrem'e çevirdi ve "Sanıyorum ki kızlarının onların dünyasında sansasyon yaratacak bir haberle anılmasını istemiyorlar," dedi sakince. Bakışları tekrar Kartal'a kaydı. "Dün yaşananlar hakkında ifadenize başvurmamız gerekebilir, Kartal Bey."

"Ne gerekiyorsa yaparım," dedi Kartal, ardından gözlerini camın ardında uzanan bedene çevirdi.

Hastanenin danışma katındaki küçük bir görüşme odasının içinde olduğumuz o ânı hatırlıyorum. Saat sabah 10.45'ti. Duvarları kirli beyaz odaya bir masa, iki sandalye, bir de kayıt cihazı yetmişti. Camın perdeleri kapalıydı, güneş odaya ancak süzülerek sızabiliyordu. Kartal masanın bir yanında oturuyordu, ben diğer yanında ve karşımızda o gece hepimizi sorgulayan adam vardı. İsmini yeni öğreniyordum. Tugay'dı. Tugay'ın hemen yanında sessizce not tutan genç bir kadın polis vardı. Kayıt cihazı açıldığında Kartal doğrudan konuşmaya başladı.

"Ogün Sergüzer, sabaha karşı 04.00 sularında beni cep telefonumdan aradı. Şuuru yerinde değildi. Ne söylediğini tam anlayamadım ama halüsinasyonlar gördüğü, kendine zarar verdiği ve acil müdahale gerektiği açıktı. Benimle konumunu paylaşmasını isteyip, bu süre zarfında onu rahatlatmaya çalıştım. Konum bilgisi geldikten sonra Lavin'le birlikte hemen yola çıktık, yol boyunca iletişimi kesmedik ve onu sakinleştirip hatta tutmaya çalıştık. Ogün bilinçsizce sayıklıyor, sanki bir şeyden korkuyordu.

Tugay, "Neden önce sizi aradığını düşünüyorsunuz?" diye sorduğunda Kartal, "Bir süredir kötü günler geçiriyordu, bu süreçte elimden geldiğinde yanında olup onu dinlemeye, anlamaya ve kendine zarar vermesini önlemeye çalıştım. Zaten bir önceki ifademde de belirttiğim gibi kısa süre önce kendine zarar verme girişiminde bulunmuştu. Muhtemelen o an onu anlayacağını düşündüğü tek kişi bendim, öte yandan benim bir doktor olduğumu da bildiği için kendini güvende hissetmesini sağlamış olabilirim," dedi. Kalemini oynatan kadın polis özenle notunu yazdı, ardından kafasını kaldırdı ama göz göze gelmedik, tekrar kâğıda bakmak için kafasını indirdi.

"Olay yerine geldiğinizde etrafta ona yardım eden kimse yok muydu?"

"Hayır. Yolun ortasında olmasına rağmen büyük ihtimalle bir bıçağı olduğu, bağırıp çağırdığı ve kanaması olduğu için sürücülerin hiçbiri ona yardım etmemişti," dedi Kartal. "Oraya vardığımızda kanaması olduğunu gördük, korku içindeydi, birinin onu izlediğini söyleyip duruyordu ve kendine ciddi fiziksel bir zarar vermişti. İlk işim tişörtümü çıkarıp tampon yapmak oldu, Lavin o sırada kopan parmakları aradı ama olay yerinde sadece bıçağı gördük. Bıçağa dokunmadık. Ben tampon yaparken Lavin bir yandan parmakları ararken bir yandan da sağlık görevlileri ile telefondaydı, durumu anlatıp adresimizi paylaşıyordu."

Yol kenarlarına yerleştirilmiş kameraların da söylediklerimizi doğruladığı kesindi. Sıra bana geldiğinde gözlerimi bir anlık kapayıp açtım. "Ogün kendine zarar vermişti. Bunu daha önce de yaptı ama durumun bu kadar ciddi olabileceğini öngöremedik. Üç parmağının yerinde olmadığını gördüğümde dehşete kapıldım. Arabadayken, yani onunla telefonla görüşürken birinin ona zarar vermiş olabileceğini düşünmedim diyemem. Onda fark ettiğim şey... Aklı yerinde değildi. Gördüğünü sandığı birinden bahsediyor, sürekli ağlıyor ve çığlıklar atıyordu. Ceyda'dan ve ismini vermediği ama onu izlediğini söylediği birinden bahsediyordu. Onun baktığını, onu affetmediğini, peşinden geldiğini söylüyordu."

Tugay başını salladı. "Olay yerinde herhangi bir uyuşturucu madde kalıntısına rastladınız mı?"

"Hayır. Sadece bıçağı gördüm, parmakları aradım ama bulamadım, zaten etraf çok karanlıktı ve bir yandan da ambulans çağırıyor, hattın

öteki ucundaki sağlık görevlisiyle konuşuyordum," dedim. "Gördüğüm tek şey bıçaktı ama Kartal'ın da söylediği gibi hiçbir şekilde bıçağa temas etmedik. Büyük ihtimalle kendini yaraladıktan sonra bıçağı elinden düşürdü ya da kendisi bıraktı."

"Ceyda Tekindor'un telefonundan silinen mesajlar geri getirildi, verdiğiniz ifadelerdeki beyanlarınızda haklı olduğunuz kanıtlandı. Ogün ve Ceyda'nın gerçekten uzun süredir devam eden bir ilişkileri varmış. Görüştükleri tüm mülklerde inceleme yapılacak, izin bekliyoruz," dedi Tugay. O mülklerden biri dağ eviydi. Ve dağ evi çoktan sergilenecek piyes için hazırlanmıştı. "Peki hiç Ogün'ün, Ceyda'ya şiddet uyguladığını veya onu tehdit ettiğini gördünüz ya da üçüncü bir ağızdan duydunuz mu, Lavin Hanım?"

"Hayır," dedim. "İlişkilerini gizli tuttuklarını söyleyebilirim, hiçbir şeyi ortada yaşamıyorlardı ama dışarıdan bakıldığında araları her zaman iyiydi."

Tugay gözlerini Kartal'a çevirdi. "Ogün'ün, Ceyda hakkında düşünceleri var mıydı? Onu rahatsız edici bulduğunu söylediği anlar veya kavgalarından bahsettiği bir an oldu mu?"

Kartal, "Hayır," dedi. "Ogün ilişkileri hakkında detaylarla boğan biri değildi. Sadece takılıyorlardı ve aralarında ciddi bir şey yoktu."

"Peki sizce Ogün, Ceyda'yı öldürmüş olabilir mi?"

Ben kaşlarımı çatıp düşünüyor gibi zemine bakarken Kartal, "Hayır," dedi. "Madde etkisinde olan birinin sanrılarına tutunarak kesin sonuca varılamaz. O an neye inanıyor kafasında ne yaşıyor bilemeyiz, kendine geldiğinde doğru bir şekilde sorgulanmalı ve her şey derinlemesine araştırılmalı. Ben Ogün'ün birini öldürebileceğine inanmıyorum. Madde kullanıyor olabilir ama şiddet yanlısı değil, kendine zarar verdi ama çevresindeki kimseye zararı dokunmadı."

Tugay'ın bana baktığını hissettiğimde, "Sanmıyorum," dedim ama sesime yaydığım o kararsızlığı hissetmişti.

Tugay başını salladı, kayıt durduruldu ve notlar toparlandı. "İlerleyen süreçte yine sizin beyanlarınıza ve görüşlerinize tekrardan başvurmamız gerekebilir," dedi Tugay profesyonel bir şekilde. Başımı salladım, Kartal yerinden kalkarken hiçbir şey söylemedi.

Kartal, "Baş şüpheli Ogün mü?" diye sorunca Tugay, "Ne yazık ki tüm oklar kendisini işaret ediyor," demekle yetindi.

Koridorda yükselmeye başlayan sesleri duyduğumuzda başımı çevirip ofisin kapalı kapısına baktım. Tugay, yanındaki genç polis memuruna baktı ve "Dışarıda neler oluyor?" diye sorarak kapıya yöneldi. Ofisin kapısı açıldığı anda yükselen kaosun sesi daha derin bir şekilde içeriye yayıldı.

"Nerede o?" diye bağıran kişiyi tanıyordum, kapıdan dışarı çıktığımda koridorda bağırarak ilerleyen Handan Hanım'ı gördüm. "O piç kurusu nerede?" Çıldırmış gibi önüne gelen herkesi itiyor, hızla koridorda yürümeye devam ediyordu. Gözlerinin çevresi makyajına rağmen şişmişti, gözlerinin altındaki morlukları yumuşak fırça darbeleri bile saklayamamıştı. Omzundaki çanta kayıp koridorun mermer zeminine düştüğünde hemen yanında ilerleyen kişi onu sakinleştirmek ister gibi omzuna dokunup durdurmaya çalıştı. Bu kişi aile avukatları olmalıydı.

İrem, "Handan teyze, sakin ol lütfen," diyerek ona yöneldiğinde Handan Hanım, elini kaldırarak İrem'i durdurup, "Nerede o uyuşturucu tacircisi piç kurusu, nerede diyorum sana İrem, nerede?" diye bağırdı.

İrem, "Gözetim altında," dediği anda Handan Hanım, "Biliyor muydun?" diye bağırdı İrem'e. "Kızımla beraber olduklarını, onun uyuşturucu kullandığını biliyor muydun, İrem? Söyle bana!"

Handan Hanım, İrem'in cevabını bile beklemeden ona yaklaşan ekiplere yönelip, "O mu sebep oldu kızıma? Kızımı uyuşturucuya alıştıran o muydu? Kızımın kanına giren, kızımı toprağın altına gömen o muydu? Konuşsanıza! Bir şey söylesenize!" diye feryat figan bağırmaya başladı.

"Hanımefendi lütfen sakinleşin, burası bir hastane," diyen polis memuruna ölümcül bir bakış atan Handan Hanım'ın acısı öyle çiğ görünüyordu ki polis memuru bile duraksadı.

"Benim kızım kaç yaşındaydı biliyor musun?" diye sordu Handan Hanım, bu soru içimde gözlerini açmış ve bir süredir her şeyi benimle izleyen o canavarın gözlerini ruhuma çevirmesine neden oldu. "Gencecikti benim kızım, senin bundan haberin var mı?" Artık bağırmıyordu ama her bir kelimesi haykırış gibiydi. "Benim kızımı o zehirledi, eğer o öldürmediyse bile kızımı o uyuşturucuya alıştırdı, beni anladın mı? Ona güvenmiştim! O ne yaptı? Kızımla gizlice bir ilişkiye başladı ve onun belki de zayıf noktalarını kullanarak onu uyuşturucuya başlattı!"

Gözlerimi omzumun üzerinden hastane koridorunun diğer ucuna çevirdiğimde bunu birinin beni izlediği hissine kapıldığım için yapmıştım. Ceyda gözlerinde huzursuz bir ifade, bedeninden su damlaları akıp yere damlayarak bir göl oluştururken orada durmuş bana bakıyordu. Onu benden başka kimsenin görmediğini bildiğimden yüzümdeki sakinlik geri çekilmedi lakin gözlerimdeki boşluğun büyüdüğünü hissettim.

"Evet Lavin, ben haksızdım, bir günah işledim," dedi Ceyda gözlerini yüzümden çekmeden. *"Ama sor kendine, sen bir melek misin?"* Kalbimde korkunç bir ağırlık hissettim. *"Sen Kardelen ile değil, benimle aynı yere geleceksin. Bir gün öldüğünde bile onu tekrardan göremeyeceksin."*

Kelimeleri teninden dökülüp yerde biriken suyun içinde tıpkı onun gibi kaybolduğunda farkındalık kalbime gölge gibi çöktü. Öldüğümde bile onu göremeyecektim. Gömüldüğümde bir sonraki gireceğim ve ilerleyeceğim yol, Kardelen'in ilerlediği yol olmayacaktı, o yolun sonunda beni karşılayan Kardelen değil, işlediğim günahlar olacaktı.

Sesler uğultulara dönüştü, görüntüler buzlu bir camın ardında hareket eden silüetlerden ibaretti, kalbimde ağırlaşan o hissin yukarı tırmandığını ve görünmez elleriyle boğazımı kavradığını hissettim.

Bedenim yüksek bir yerden son sürat düşüyormuş gibi hissetmeye başladım. İçimdeki karmaşa büyüdüğünde bir yere tutunma ihtiyacıyla avucumu duvara yasladığımı hatırlıyorum. Daha sonra Kartal'ın çok uzaklardan, "Lavin," dediğini duyar gibi oldum ve gözlerim tamamen kararardı.

Bir rüyanın içinde uyandığımı biliyordum çünkü daha önce yaşanmış, üzerinden çok zaman geçmiş bir günün ortasında duruyordum. Sağıma ve soluma baktığımı hatırlıyorum, ardından düşen yağmur damlalarının altında, gecenin derin karanlığında ilerlemeye başladığımı. İşten çıkmış, çıkarken dükkânı ben kapatmıştım. Hafta içleri gece yarısına kadar orada kalıyordum, daha sonra son müşteri de kalkıp gittiğinde dükkânı kapatıp evime gidiyordum. Yine öyle bir geceydi, sabah evden şemsiyemi almadan çıktığım için gece bastıran yağmura teslim olup yağmurun altında ilerlemeye başlamıştım.

Sokağın sonunda duran siyah arabayı hatırlıyorum. Çok geçmeden farlarını yakmış, yavaşça hareket etmeye başlamıştı ve kendimi tedirgin hissederek boynumu montumun yakalarına gömmüştüm. Yalnız ba-

şıma hayata tutunmaya çalışırken ve geceleri geç saatlere kadar ayakta kalıp para kazanmak için işten işe koşarken madalyonun karanlık tarafıyla tanışmak zorunda kalmıştım, bu karanlık tarafta eğer geç saatlere kadar dışarıdaysan üzerinde hak iddia edebilecek erkeklerin varlığı da seni bekleyen kâbuslardan birisi oluyordu. Çok defa geceyi karakolda tamamlamış, bana askıntı olan veya daha ileri giderek dokunmaya çalışan erkeklerle kavga etmiş, bazen onları yaralamış, bazen doğrudan zarar gören taraf olmuştum. Yine böyle bir şey yaşamak istemediğim için adımlarımın hızlandığını hatırlıyorum. Yanımda nakit olmadığı için taksiye binemezdim, zaten bu saatte taksiye binince taksicinin de tuhaf sorularına, bazen hadsiz söylemlerine, hatta tekliflerine maruz kalıyordum ve doğruyu söylemek gerekirse taksiye verilen para benim için lükstü ve benim lükse harcayacak param yoktu.

Bu geceyi belasız atlatmak için adımlarımı hızlandırdığımı hatırlıyorum, ara sokaklardan birine girip omzumdan kayıp duran çantanın kulpunu yukarı çekerken arkama bakmamak için kendimle savaşıyordum. Siyah araba ara sokağa girdiğinde kendimi tamamen kapana kısılmış hissettim, bu kadar ara bir sokağa giremez, evimin buralarda olduğunu düşünüp takip etmekten vazgeçer diye düşünmüştüm. Kaldırıma çıkarak adımlarımı hızlandırabildiğim kadar hızlandırdım, çok geçmeden araba hemen dibimde yavaşlayarak durdu. Dönüp arabaya bakmadan yürümeye devam edecektim ki camın inerken çıkardığı mekanik sese tanıdığım bir ses karıştı.

"Yabani."

Normal şartlarda rahatsızlık hissettirecek olan o ses, o gece birdenbire huzurlu bir nefes almamı ve kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı. Dönüp omzumun üstünden ona baktığımı, sokak lambasının ışığı altında göz göze geldiğimiz o ilk ânı hatırlıyorum. Yağmurun altında sırılsıklam olan saçlarım yüzüme yapışmıştı ve yüzümde nasıl bir ifade gördüyse bakışları gözlerimde daha da derinleşmişti.

"Burada ne arıyorsun?" Sorum dudaklarımdan çıkıp gittiğinde direkt, "Seni," diye cevap verdi ve benim için beklenmedik olan bu cevap kulaklarıma dolduğunda yağmur şiddetini artırdı.

"Nasıl yani?"

"Sırılsıklam oldun, hadi gel de seni evine bırakayım," diye cevap verip sorduğum soruyu duymazlıktan gelmeyi tercih etmişti o gece.

Reddederdim, reddetmek de istiyordum aslında ama yağmur duracağa benzemiyordu ve hissettiğim o küçücük güven parçası da ellerimden kayıp gitsin istemiyordum. Sorgulamayı bir kenara bırakarak arabanın ön yolcu koltuğuna oturup emniyet kemerimi bağladığımda, "Sabah dersin yok mu senin?" diye sorduğunu ve direksiyonu yavaşça çevirerek arabayı geriye doğru sürdüğünü hatırlıyorum.

Sessizce, "Var," dedim. Bir şeyler sormak ya da söylemek yerine sessiz kaldı. Gözlerimi omzumun üstünden ona çevirip karanlık arabanın içinde bir gölge gibi görünen yüzüne bakıp, "Neden buradasın?" diye sordum.

"Bir arkadaşımı bırakmıştım, sonra senin oradan çıktığını görünce seni beklemeye karar verdim. Kardelen seni görmezlikten gelip yoluma gittiğimi öğrenseydi bana çok kızardı," dedi gözlerini yüzüme değdirmeden.

Ön cama düşen yağmur damlalarını izlerken, "Teşekkür ederim," dedim.

"Bugün sakin günündesin herhâlde," dedi o da tıpkı benim gibi ön camdan dışarıyı izleyerek yavaşça arabayı kullanırken.

Bunu cevaplamak yerine, "Evine bıraktığın kişi yakın arkadaşın mıydı? Bu saatte Antalya'nın bu ucuna geldiğine göre," dedim, aslında merak ettiğimden sorduğum bir soru değildi, sadece bu gece onu görmeden önce içime ekilen o korku hissini görmesini istemiyordum. Bakışlarının yüzüme çevrildiğini hissedince ben de ona baktım, gözlerimiz buluştuğunda sokak lambasının turuncu ışığı hareket hâlindeki arabanın içine dokunarak gözlerinin rengini ortaya çıkardı.

"Bunu neden merak ettin?" diye sordu Kartal.

Sorusuyla beraber sokak lambasının ışığı yüzünden silindi ve tenimde yeniden yağmur damlalarını hissetmeye başladım. Kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımda o karanlık gecede tekrardan beni arabasıyla aldığı kaldırımda durduğumu fark ettim. Kafamı çevirip omzumun üstünden yola baktığımda içinde Kartal ile birlikte olduğumuz arabanın yavaşça uzaklaştığını gördüm.

"Acımasızca ilerleyen ve sona yaklaştığımı her gün biraz daha hissettiren bu zamanın içinde birbirinize tutunacağınız günün gelmesini ve o günü görmeyi çok bekledim, Lavin," diyen kişinin sesi sırtımdan aşağı soğuk bir ürpertinin inmesine neden oldu. Dönüp sesinin sahi-

bine baktım. Oradaydı, o da tıpkı benim gibi kaldırımdaydı ama içinde olduğumuz ana tıpkı benim gibi o da ait değildi. Çıplak ayakları, uzun beyaz elbisesi ve yağan yağmura rağmen ıslanmayan dalgalı, koyu renk saçlarıyla Kardelen orada durmuş, çalınan anılarımızdan birinin içinden bana bakıyordu. Gözlerini gitgide uzaklaşan arabaya çevirip gülümsedi, ardından bakışları yeniden beni buldu. "Abime iyi baktığın için teşekkür ederim, Canım Bal."

"Bunu gerçekten inanarak mı söylüyorsun?"

Gözleri uzun uzun yüzümde asılı kaldı ve sonra, "Biz seni bu kadar seviyor ve inanıyorken söylesene Canım Bal, sen neden kendini hiç sevmiyor, kendine biraz olsun inanmıyorsun?" diye sordu sessizce.

Sorduğu soruları cevapsız bırakarak, "Seni çok özledim," diye fısıldadım.

Dudaklarında büyüyen gülümseme canımı yaktı. "Ben de seni çok özledim," dedi. "Her zaman seninleyim."

Buna tutunmak istedim ama bir hayalden ibaret olma ihtimali bile kalbimi kırabilecek güce sahipti. "Bir gün yeniden bir arada olabilecek miyiz?" diye sordum gözyaşlarım gözlerime batmaya başlamadan hemen öncesinde.

"Elbette," dedi. "Ama önce hikâyeni tamamlaman gerek. Bir gün yeniden bir araya geleceğiz."

Gözlerimden yaşlar akmaya başladığında o da tıpkı benim gibi ağlıyordu. "Ağlama," diyebildim ama bunu söylerken ben de ağlıyordum.

"Sen de ağlıyorsun," diyerek elinin tersiyle gözyaşlarını sildi. "Sen de ağlama o zaman."

"Mümkünmüş gibi." Kelimeler dudaklarımdan kayıp gittiğinde gözyaşlarım öyle şiddetli akıyordu ki görüş alanım puslanmaya başlamıştı. Onu doyasıya göremeyeceğim korkusu içimde bir paniğe neden oldu ve hızla gözyaşlarımı silmeye başladım. Tek korkum gözümü kırpıp geri açtığımda onun hâlâ orada olduğunu görememekti.

"Bir gün birlikte olacağımızı söylüyorsun ama ben senin olduğun yere gelemeyeceğim," dedim sildiğim gözyaşlarının yerine yenileri eklenirken. "Eğer öyle bir yer varsa ve sen artık oradaysan, ben oraya gelemeyeceğim, bir araya gelemeyeceğiz."

"Yine aynısını yapıyorsun," dedi sessizce. "Kendini suçluyorsun. Neden hiçbir şeyi hak etmediğini düşünüyorsun?"

"Neler yaptığımı bilmiyorsun."

"Biliyorum. Söyledim ya, ben her zaman seninleyim."

Gözlerinin içine bakıp, "Bana kızgın değil misin?" diye sordum.

"Sana nasıl kızgın olabilirim? Benim için yaptığın onca şeyden sonra, sana nasıl kızabilirim?" Başını iki yana salladı. "Ben sadece kendini sevmeyişine kızıyorum."

Ona doğru bir adım attığımda hareketsizce yerinde durmaya devam etti. Sis gibi dağılıp kaybolmasından, mürekkep olup yere akmasından, kül olup yana doğru savrularak beni bırakmasından korkarak onun yüzüne uzun uzun baktım ve sonra bir adım daha atıp, "Sana sarılabilir miyim?" diye sordum titreyen bir sesle. "Buna çok ihtiyacım var."

Hiçbir şey söylemedi, sadece kollarını açtı ve kollarının arasına gireceğim ânı bekledi. Yağmurun altında hızlanan adımlarımı izledi, sonra onun kollarının arasına girdim ve kollarımı sıkıca beline sardım. Kaybolup gitmesinden korkuyor gibi sarıldığım o nazik bedenin sahibi kollarını vücuduma sardı ve omuzlarını aşarak yükselen kanatlarının beni içine aldığını hissettim. Şimdi tenime düşen yağmuru değil, sadece onu hissediyordum ve geçen zamanın ardından bu öylesine gerçekti ki bu ânın bitmesinden ölesiye korkuyordum.

Onun kollarında her şeyini kaybetmiş küçük bir çocuk gibi hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladım, beni tutuşu sıkılaştı ve yüzümü göğsüne gömmeme izin vererek başımın üstünü, saçlarımı öptü. Ona sığınmış, kaybolmasından korkar gibi ona tutunurken, "Seni çok özledim," diye mırıldanıyor, bir yandan da sarsılarak ağlıyordum. "Çok özledim."

"Ben de seni çok özledim," diye fısıldadığını hatırlıyorum, sesi bir yankı olup anıların içine ve geleceğime yayıldı. Gözlerimi araladığımda şakaklarımda kuruyan gözyaşlarını hissettim, cildimi geren bu hissin yanına bir de ışığa karşı duyduğum hassasiyet eklendi ve yüzümü buruşturdum.

Görüş alanıma önce tavandaki beyaz ışık girdi, ardından birinin yüzü o ışığın önüne düşerek beni gölgesinin altına aldı. "Lavin," diye fısıldayan tanıdık sese tutunmaya çalıştım ama tutunamadım, bilincimin dışına, o anıya çekilmeye, belki de o anıya kaçmaya çalışıyordum. "Bebeğim, beni duyuyor musun?" Kartal'ın sesi bir ip gibi bilincimin içine uzandı, tutmam için önümde duran ipe bakmak isteyen ruhumun kafasını kaldırdığını hissettim ama uzanıp o ipi tutmak istemedim.

Hâlâ orada, derinlerde bir yerde Kardelen'in yanında kalmak istiyordum. Karanlığın içinde savrulan bilincim onu aradı, hiçbir yerde Kardelen'i bulamadım, sadece Kartal'ın bana seslendiğini duyabiliyordum ama yine de bir umut her yerde Kardelen'i aramaya devam ediyordum.

Onu anılarımın içinde bile bulamadım.

Bu canımı çok yaktı.

Gözlerimi tekrar araladığımı ve Kartal ile göz göze geldiğimi hatırlıyorum. Avucu alnımdan yukarı, saçlarıma doğru kayıyordu. Göz göze geldiğimiz anda bakışları dondu, ardından hızla, "Uyandın," dedi, sesindeki rahatlamayı duydum ama karşılık veremedim, sadece kaybolmuş gözlerle ona baktım.

Kuruyan dudaklarımı birbirine bastırırken canım acıdı, ardından damar yolumun açık olduğunu anlamamı sağlayan bileğime bağlı serumu görmek oldu. Bakışlarımı tekrar Kartal'a çevirdiğimde, "Bayıldın," dedi sakince. "Kan değerlerin yerlerde sürünüyor."

Gözlerinin içine boş boş bakıp bakışlarımı tekrar seruma çevirdim. Düşüncelerimi toparlayamıyordum, içimde gitgide büyüyen acıyı durduramıyordum. Ağlamak istedim ama bilincimin dışındayken bile gözyaşlarına boğulmuş olmalıydım ki akıtacak tek bir damla gözyaşı bulamadım. Baygınken akıttığım gözyaşları kurudukları noktalardan tenimi çekiştirmeye devam ediyorlardı.

Burak, "Lavin, iyi misin?" diye sorduğunda odada Kartal ile yalnız olmadığımızı anladım. Bakışlarım odanın içindeki yüzlerde dolaştı. Herkes buradaydı. Hayır, herkes burada değildi. Birini anılarımın içinde bırakmış, tekrar çekildiğim geleceğin içinde onu bulamamıştım.

"Doğru dürüst beslenmiyorsun, bu kocayı boşama zamanı geldi, sana iyi bakamıyor," diye şaka yapan Alper'e çevirdiğim bakışlarım nasıldı bilmiyordum ama Alper bakışlarımla karşılaştığı anda sessizleşti, gözlerinde büyüyen kederi gördüm ve gözlerimde ne gördüğünü anladım.

"Serum seni biraz olsun toparlayacaktır," diyen Kartal'ın sesi kulaklarıma geldiğinde gözlerimi yavaşça yumup zar zor yutkunarak, "Son durum ne?" diye sordum.

"Siktir et şimdi son durumu," diyen Kartal'ın sesi gergin yükselmişti, büyük ihtimalle bayıldığım için suçluluk hissediyordu ve kendime geldiğim an Ogün'le ilgili soru sormam onu sinirlendirmişti.

Gözlerimi aralayıp tekrar Kartal'a bakarken, "Handan Hanım gitti mi?" diye sordum. "Neler olduğunu merak ediyorum."

Kartal cevap vermeden gözlerimin içine baktı, damarına bastığımı hissettim ama geri çekilmedim, her detayı bilmek istiyordum. İrem, "Gitti," dedi. "Polisler ve güvenlik onu dışarı çıkardı, Ogün'ü görmek istediği için ortalığı ayağa kaldırınca hasta ve hasta yakınları da ondan rahatsız oldular. Bu yüzden buradan uzaklaştırıldı."

Burak, "Aile avukatlarıyla görüştüm, haberin basına sızmaması için ellerinden geleni yapacaklarını söylediler ama Handan Hanım'ın gözü dönmüş gibiymiş, eğer Ogün'ün suçu ispatlanacak olursa yaşanacakları tahmin etmek zor değil. Onu sadece hapse attırmakla yetinmeyip tüm itibarını yerle bir etmek için basına açık açık her şeyi servis edecektir," dedi.

Sahra, "Soyadlarını korumak için büründükleri sessizliği bile bozabilecek kadar çıldırmış olmalı," dediğinde, "Sonuçta Ogün hepimiz için dost ve abi gibiydi," diye mırıldandı İrem.

"Ogün'ün Ceyda ile olan ilişkisinin açığa çıkması Handan Hanım'ı çok sinirlendirmiş olmalı, öte yandan tüm oklar Ogün'ü gösteriyor. Acılı bir anne için güvendiği birini karşısında görmek öfkesini daha da derinleştirir," diyen kişi Tuğrul'du. Gözlerim Yunus Emre'yi aradı, çok geçmeden odanın kapısı açıldı ve Yunus elinde bir vişne suyu kuyusu ve fırın poşetiyle içeri girdi.

Elindekileri yatağımın kenarındaki komodinin üzerine bıraktıktan sonra, "Uyanmışsın," diyerek gözlerini yüzümde dolaştırdı. "İyisin, değil mi?"

"İyiyim." Yavaşça doğrulmaya çalıştığımda Kartal beni durdurdu, ona kaşlarımı çatarak baktığımda ise burnundan sert bir nefes verip sırtıma yastık yerleştirerek yatağın baş kısmını hafifçe havaya kaldırdı. "Teşekkürler," dedim kuru bir sesle.

"Teşekkür etmek yerine rahat dursan keşke," diye söylendi ama buna cevap yetiştirmek yerine bileğime bağlı serumun şeffaf kablosuna baktım.

"Bunu ne zaman çıkarırlar?"

"Serum bittiğinde," diye homurdandı Kartal.

Kafamı kaldırıp ona baktım ve "Sen neden bu kadar huysuzsun şu an?" diye sordum merakla.

Bir şey söylemedi ama onun yerine Sahra, "Güçsüz düştüğün için kendini suçluyor," dedi, bakışlarımı Sahra'ya çevirdim. "Sana iyi bakamadığını, tüm bunlarla ilgilenirken sağlığını çok fazla göz ardı ettiğini düşünüyor."

"Burak, Sahra'yı biraz hava almaya çıkarsana sen, malum yine çenesi düştü," dedi Kartal donuk bir sesle.

"Burak'a değil, bana söyleyebilirsin mesela," dedi Sahra, Kartal'a dik dik bakarak.

"Birbirinize sataşmanın yeri ve zamanı değil," dedi Yunus sakince. "Serumun bittikten sonra bir şeyler yemen lazım, Lavin. Kan şekerin yerlerdeydi, üstelik ciddi bir vitamin ve demir eksikliğin de varmış."

"Evet, her biriniz bana bebek bakıcılığı yapıp birbirinize sataşmayı bitirdiyseniz, biri bana geri kalan gelişmelerden bahsedebilir mi?" diye sordum boynumu esneterek.

"Ellerinde hâlâ doğrudan yapılmış bir itiraf ve mesajlaşmalar dışında bir kanıt yoktu," dedi Kartal yatağın kenarına oturup parmaklarını saçlarımda dolaştırırken. "Ama olay yerinde bulunan antika değerindeki halının Ogün'e ait olduğu ortaya çıkmış gibi görünüyor, bu bir aile mirasıymış aslına bakılacak olursa ve dünya üzerinde az sayıda insanda aynısı var. Bu da aslında büyük bir kanıta ulaşıldığını gösteriyor."

Tuğrul güldü. "Çekirgenin zıplayabileceği bacakları yok artık."

Alper'in yüzünde yine o donuk ifade vardı, Ogün'ün isminin geçmesi bile bir köşeye geçip tehlikeli bir sessizliğe bürünmesine yetmişti.

"Berra da İngiltere'ye gitti," dedi İrem alnını kaşıyarak. "Annesi polislerle görüşmüş, yurt dışına çıkmasında bir sakınca olmadığını, ifadesini zaten aldıklarını söyledikleri için hiç vakit kaybetmeden kızını göndermiş. Arkadaşını kaybettiği için ciddi bir şekilde travma yaşadığı düşünülüyor, bu yüzden buradan uzaklaşmasının iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Cenk, Emir ve Suphi'nin olanlardan haberi var mı?" diye sordum.

"Evet, telefonla görüştük. Üçü de apar topar geldiler ama Ogün'ü görmelerine izin verilmediği için pek kalmayıp kısaca seni ziyaret ettikten sonra hastaneden ayrıldılar. Kartal hepimizin bir arada görünmesinin uygun olmayacağını söyledi, bu da onlara mantıklı geldi," dedi İrem.

Kartal, "Serumun bitene kadar biraz dinlenmek ister misin?" diye sordu, parmakları hâlâ saçlarımın arasında dolaşıyor, dokunuşuyla beni sakinleştiriyordu.

"Hadi biz çıkalım o hâlde," dedi Burak, Sahra'yı belinden kavrayıp kapıya yönelirken. "Lavin de biraz daha dinlensin."

Oda yavaşça boşaldı, geriye sadece Kartal ve ben kaldığımızda sessizliğin çok uzun sürmeyeceğini düşünmüştüm ama Kartal düşündüğümün aksine sessizliğini koruyarak saçlarımı okşamaya devam etti. Gözlerimi camdan dışarıya çevirdiğimde karanlığın içinde yanan sokak lambalarını gördüm, saat kaçtı ve ne zamandan beri bu yatakta uzanıyordum bilmiyordum ama ağzımı açıp bununla ilgili sorular soramayacak kadar yorgun hissediyordum.

Geçen sessiz dakikaların ardından, "Bir daha beni böyle korkutma," diye fısıldadı, sıcak nefesi saç diplerime yayılırken dudaklarının da saçlarıma yaslandığını hissettim.

Onu neşelendirmek için, "Olur, bir dahakine bayılmadan birkaç dakika önce seni bilgilendirip sakinleştirir, sonra bayılırım," dediğimde neşeden uzak bir şekilde güldüğünü duydum.

Dudaklarını tekrar saçlarıma bastırıp, "Salak seni," dedi, sesi yorgunluğunu doğrudan dışa vuruyordu.

"Hiç uyumadın mı?"

"Sen o hâldeyken nasıl uyuyabilirim? Soruya bak. Beynine oksijen gitmiyor bazen senin he," diye söylendi tatlı tatlı. "Vitamin ve demir ilacı kullanmaya başlayacaksın, ayrıca bundan sonra beslenmene de dikkat edeceksin. Ayrıca şu uyku düzenini de düzeltmemiz gerek, çok az uyuyorsun."

"Bana akıl verene bak, bu saat olmuş hâlâ uyumamış," diye homurdandım.

Dudaklarını tekrar saçlarıma bastırırken, "Ağlıyordun," dedi, bir an durdum, söylediği şey beni yeniden kavrayan o derin acıyı ruhumun köklerinde hissetmeme neden oldu. Kardelen'i görmüştüm, nasıl ağlamazdım? "Sayıkladın da," dediğinde kalbimin atışları ağırlaştı. "Onu mu görüyordun?"

Sorusu üzerine genzimin ve gözlerimin yanmaya başladığını hissederek sertçe yutkundum. Konuşmak her ne kadar çok zor gelse de "Evet," dedim. "Onu gördüm."

Bana başka tek bir soru sormadı, soracağı sorulara alacağı cevaptan mı korktu yoksa beni daha da yaralamaktan mı çekindi bilmiyordum ama sormadığı için ona minnettardım. İkimizin de yarası hâlâ ilk günkü gibi kanıyorken kendi yaramdan akan kana bulanmış parmağımı bir de onun yarasına sokup canını daha fazla acıtmak istemiyordum.

Merak ediyordum, bir gün acımadığımız, kanamadığımız, onu düşünmediğimiz tek bir günümüz olacak mıydı?

Olmayacaktı, olamazdı, bir gün zihnimiz bize oyunlar oynayarak parçalanıp dağılmaya, anılar küle dönüp kaybolmaya başlasa bile o zihnimizde ilk günkü kadar berrak kalacaktı.

"Duydunuz mu? Ceyda ve Ogün'ün akademiden gizledikleri bir ilişkisi varmış."

"Bir keresinde onları otoparkta çok samimi bir şekilde görmüştüm aslında."

"Ceyda ve Ogün yasaklı maddelerin alındığı partilere birlikte katılıyorlarmış."

"Ogün'ün uyuşturucu kullanıp parmaklarını kestiği söylentisini duydunuz mu? Akli dengesinin yerinde olmadığını söylüyorlar."

"Ogün'ün uyuşturucu etkisindeyken Ceyda'yı öldürdüğü iddialarını kanım donmuş hâlde okudum, böyle bir şey olabilir mi? Vicdan azabından kafayı yediğini söylüyorlar."

"Ogün ve Ceyda'yı uygunsuz şekilde gördüm, evet, kimseye söylemedim çünkü bundan bana ne? Ama işlerin bu raddeye geleceğini bilseydim, elbette söylerdim."

"Ceyda'nın bedeni Ogün'ün antika halısına sarılarak gömülmüş..."

"Ceyda'nın telefon geçmişinde Ogün ile ikisinin uygunsuz mesajları bulunmuş. Aynı zamanda mesaj içeriklerinde Ogün'ün bazen oldukça tehditkâr olduğu da söyleniyor."

"Ciddi misiniz? Ogün mü yapmış? Aman Allah'ım, o adamın derslerine giriyordum!"

İşte bunlar, akademideki insanların şaşkınlık ve merakla binanın her köşesinde konuştuğu şeylerdi. Akademinin kurulunun sessizliği devam ediyordu ama öğrenciler çoktan dedikodu kazanını kaynatmaya

başlamıştı. Cümleler havada dönüyordu. Kimin kime neyi ne zaman söylediği belirsizdi ama herkesin mutlaka bir fikri vardı.

Tüm bu gelişmeler, Ogün'ün Adli Psikiyatri Kurumu'ndan çıkan raporuyla olmuştu. Cezai ehliyeti yoktu. Ve bu günler sürecek bir lincin ilk habercisi olmuştu. Handan Hanım daha o gün tüm gazetelere konuşmuş, akabinde dava çığ gibi büyüyen bir sosyal lince dönüşmüştü. Ogün'ün tutarsız cümlelerinden yola çıkıldığında cinayeti kimin işlediği anlaşılıyordu. Sanrıları sırasında Ceyda'yı sayıklamaya ve suçlamalar doğrultusunda onu öldürdüğüne inanmaya başlamıştı. Zihni hızla yıkılıyordu ve artık istese de zihnini ayakta tutamıyordu. Detayları hatırlamasa da sık sık söylediği şey, "Bedenini sudan çıkardım," oluyordu, bu kesik kesik hatıranın içindeki isimleri silmişti ya da belki hâlâ kafasının içinde ufacık da olsa aydınlık bir kısım vardı ve kendince Kartal'ı korumaya çalışıyordu. Çünkü gördükleri bir hayal olabilirdi ve Kartal'ın, bizim ismimizi verirse, emin olmadığı bir şey yüzünden en büyük destekçisinin başını belaya sokabilirdi.

Bu süreçte Kartal'a olan bağlılığı dikkatimi çeken ilk şey olmuştu. Tabii zihninde gerçekten Ceyda'yı öldürdüğüne inanmasını sağlayacak bir sahne kurulmadıysa... Kartal avucumun içine demir hapını bıraktıktan sonra elinde tuttuğu su şişesinin kapağını açtı ve bana uzattı. Demir hapını dilimin üzerine yerleştirdikten sonra suyu alıp birkaç yudum içtim, hap boğazımdan kayıp giderken rahatsızlıkla yüzümü buruşturdum.

"Teşekkür ederim," diyerek şişeyi ona geri uzattığımda, "Çıkalım mı? Gidip bir yerlerde bir şeyler yeriz," dedi.

Yorgun gözlerle ona baktım, yaşananların yarattığı huzursuzluk hâlâ diken gibi içime battığından sadece eve gidip yorganı kafama kadar çekerek uzun bir uykuya dalmak istiyordum.

"Ogün ile alakalı başka bir gelişme var mı?"

Sorum karşısında derin bir nefes alıp, "Hayır ama Cihangir'in söylediği kadarıyla sık sık arkadaşlarını soruyormuş. Kendini güvende hissetmediği ve yalnız kaldığı için bunu yaptığını düşünüyorlarmış, ki bir noktada bu doğru," dedi.

Gözlerimi etrafta gezdirip tekrar ona baktım. "Onun etrafında olmaman bir soruna neden olur mu sence?" diye sordum.

"Hayır güzelim, herhangi bir soruna neden olmayacak." Parmaklarını yüzümde dolaştırdı. "Evli olduğumuz dedikodusu da akademiye yayılmış. Emir zaten en başından beri bildiklerini ama akademiye yeni geldiğimiz ve genç olduğumuz için dedikoduların önünü kesmek adına evli olduğumuzu arkadaşlarımızdan başka kimseye söylemediğimizi belirtmiş. Zaten tüm dikkatler olaya dönük olduğundan çok üstünde durmamışlar."

O kıza evli olduğumuzu söylediğimi hatırlayınca kaşlarımı çattım. "Boşboğazlık yaptığım için özür dilerim."

"Hayır, iyi oldu. Bilsinler ki akademinin en güzel kızına yaklaşma cüretinde bulunmasınlar," diyerek parmaklarını enseme kaydırdı, dokunuşu karşısında gevşeyerek onun gözlerinin içine uzun uzun baktım.

"Yunus nasıl?"

"Bu aralar biraz parçalı bulutlu," dedi buruk bir tebessümle.

"Acaba onunla mı buluşsak?"

"Yunus'u özledin ve benimle baş başa yemeğe çıkmak yerine onunla vakit geçirmek istiyorsun yani," dedi sahte bir alınganlıkla.

"Salak, istediğimiz zaman yalnız kalabiliriz zaten."

Elini geri çekmeden önce yanağımdan bir makas aldı. "O zaman ben Yunus'u arayıp nerede olduğunu sorayım, sen de o sırada arabayı park alanından çıkar," dediğinde başımı salladım. Bu sabah akademiye benim arabamla gelmiştik, Kartal yol boyu uyuklamıştı ve ben de haberleri dinlememek için telefonumu arabaya bağlayıp kendi oluşturduğum şarkı listesini dinlemiştim. Kartal ile birlikte akademiden çıkıp uzun merdivenleri indiğimiz sırada Kartal, Yunus'u arayıp telefonu kulağına götürdü. Arabaya yöneldiğim sırada arkamda kalmıştı, arabaya binecekken sarışın bir kız bana yaklaşarak, "Merhaba, Lavin'di değil mi?" diye sorunca kafamı kaldırıp kızın yeşil gözlerine baktım. İlk bakışta İrem'i anımsatıyordu, tek fark onun burnu daha kemerliydi ve gözleri mavi değildi.

"Evet?"

"Bunu sormam ne kadar doğru bilmiyorum ama onların arkadaş grubunda olduğunu bildiğim için sormam gerektiğini düşünüyorum," dedi çekingen bir sesle. "Ogün ile ilgili haberler doğru mu? Gerçekten cinayeti işleyen o muymuş? Sosyal medyada çıkan haberleri gördüm ve

Handan Hanım'ın açıklamalarını dinledim... Ama yine de sormam gerektiğini düşündüm."

Kızın İrem'e olan benzerliği ve Ogün ile ilgili sorduğu soru kaşlarımı kaldırmama neden oldu. "Evet," dedim. "Ne yazık ki çıkan haberler doğru."

Korkuyla titrediğini gördüğümde kaşlarım çatıldı. Kollarını bedenine sardı ve "Onunla birkaç kez takıldık," dedi, şaşırmamı bekliyor gibiydi ama gözlerimde anlayışı görünce şaşıran o olmuştu. "Ceyda adına çok üzgünüm ama onun yerinde ben de olabilirdim ve bu düşünceyle başa çıkamıyorum."

"Sana karşı nazik miydi?"

Sorum kızın şaşkınlığını beslerken korkularını da büyütmüş gibiydi, etrafına baktıktan sonra kollarını bedenine daha sıkı sararak, "Başlarda evet ama..." diye fısıldadı ve sustu.

"Sana bir şey mi yaptı?"

"Birlikteliğimiz sırasında... Bana karşı olan tutumu değişiyordu." Utanarak kurduğu bu cümlenin hemen ardından başını önüne eğdi. "Birkaç kez beni boğdu ve bunun sadece onun kişisel zevklerinden biri olduğunu, bana asla zarar vermeyeceğini, sadece keyif almam gerektiğini söyledi. Sonra onunla iletişimi hızlıca kestim ve şanslıyım ki beni bir daha rahatsız etmedi."

Tüylerim diken diken olsa da kıza yönelttiğim bakışların soğukkanlılığını koruması adına direndim. Kız bir süre zemine baksa da sonunda kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Bir keresinde birlikteliğimizden hemen önce bir ilaç aldığını gördüm. Bunun basit bir uyarıcı olduğunu düşünmüştüm ama ilacı aldıktan sonra değişen davranışlarından bunun ilaç değil, uyuşturucu olduğunu anladım. Korkmuştum, çekip gitmek istedim ama uyuşturucu etkisindeyken davranışları çok daha korkutucu olduğu için gitmek yerine onu sakinleştirmeye çalıştım. O gece her zaman olduğundan daha... Şiddete meyilli hareketler sergiledi ve o gece görüştüğümüz son gece oldu." Kaşlarını çatıp başını tekrar önüne eğdi. "Tüm gece uyuyamadım, sürekli Ceyda'yı düşündüm. Belki de onun uyuşturucu kullandığını ve bana şiddet gösterdiğini birilerine anlatmış olsaydım Ceyda şu an hayatta olabilirdi."

"Bu binadaki herkesin ifadesi alınmıştı sanırım, senin de alındı mı?" diye sorduğumda başını salladı.

"Evet. Başta anlatmak istemedim, bunu saklamak istedim çünkü bilinmesini istemiyordum ama olayları öğrendikten sonra..." Derin bir nefes aldı. "Bu sabah gidip olanları polislere anlattım. Sanırım uyumayan vicdanımı rahatlatmak için yaptım."

"Bunları neden bana anlatıyorsun?"

"Çünkü... İrem ve sen yakınsınız ve..." Tam konuşacakken sustu gözleri omzumun arkasında bir yere takıldı, çok geçmeden Kartal'ın nefesini ensemde hissettim ve kızın neden sessizliğe büründüğünü anladım.

"Söyle lütfen, Kartal'dan çekinme," dedim sakince.

Kız parmaklarıyla oynarken, "Bir keresinde bana İrem dedi," diye fısıldadı. "Ve o gece... Madde etkisindeyken benden değil de İrem'den nefret ediyormuş gibi saldırılarını çoğaltti. Belki de sıradaki İrem'di. Sadece... Lütfen İrem'i ondan uzak tutun. Artık bir hastane odasında olması ya da belki bir hücreye atılması bile onun tehlikeli biri olmadığı anlamına gelmez. Lütfen İrem ondan uzak dursun. O adam çok tehlikeli birisi."

Tam ağzımı açacaktım ki, "Lütfen bu söylediklerim aramızda kalsın, İrem'i korkutmayın ama ondan uzak durmasını sağlayın," diyerek sırtını dönüp aceleyle bizden uzaklaşmaya başladı.

Omzumun üstünden Kartal'a baktım. Hızlı adımlarla bizden uzaklaşan kızın arkasından bakıyordu ama ben ona baktığım an gözlerini yüzüme indirdi. Yüzünde okunması imkânsız bir ifadesizlikle, "Artık İrem'e zarar veremez, endişelenme," dedi.

"Daha kaç kadına bu şekilde zarar verdi kim bilir?" Kartal hiçbir şey söylemedi. Arabanın kapısını açıp, "Gidelim," dediğimde sessizliğini koruyarak ön kapıyı açıp yolcu koltuğuna oturdu. Kızın anlattıkları kafamda girdap gibi dönerken emniyet kemerimi bağlayıp arabayı çalıştırdım. "Yunus ne dedi?" diye sorarken arabayı yavaşça akademinin park alanından çıkarmaya başladım.

"Başta kem küm etti ama senin istediğini söylediğimde hemen yelkenleri suya indirdi. Bizi alışveriş merkezinde bekleyecekmiş," dedi boynunu esneterek. Ardından konumu girdi ve rota oluşturulurken gözlerimi ekrana indirdim.

"Neden alışveriş merkezine gidiyoruz?"

"Bir şeyler yeriz, sonra da film izleriz dedi. Senin seveceğin bir animasyon girmiş vizyona, öyle söyledi."

"Daha çok sohbet etmekten kaçıyormuş da çareyi film izlemekte arıyormuş gibi geldi bana," dediğimde Kartal bana hak veriyor olacak ki karşı çıkmak yerine sadece sessiz kaldı. Bu aslında sessiz bir onaydı. Kartal radyoya uzandı, radyoyu açtı ve eski bir pop şarkı arabanın içini doldurmaya başladı. Arabanın kendi tarafındaki camını indirip bir sigara yaktığında içeri dolan rüzgâr saçlarımı uçuşturdu. Şarkı sona erdiği anda spikerin ciddi ama duygudan yoksun ses tonunu duydum.

"Sarsıcı cinayetin perde arkasında yeni gelişmeler yaşanıyor. Ceyda Tekindor'un şüpheli ölümüyle bağlantılı olarak Adli Psikiyatri Kurumu'na sevk edilen Ogün Sergüzer hakkında verilen karara göre şüphelinin cezai ehliyeti bulunmamakta. Yetkililer, Ogün Sergüzer'in kapalı bir psikiyatri kliniğinde tedavi altına alınacağını bildirdi. Kararın kamuoyuna duyurulmasının hemen ardından merhume Ceyda Tekindor'un annesi Handan Tekindor, basın açıklaması yaptı. 'Onu hayattan koparan kişi, ailemizin güvendiği, yıllardır hayatımızda olan biriydi. Bu caninin cezadan muaf tutulmasını kabul etmiyorum. En ağır cezayı almak zorunda,' diyen Tekindor, adaletin sessiz kaldığını ve bu kararın toplum vicdanını yaraladığını belirtti. Sosyal medyada Ceyda için adalet etiketi kısa sürede gündem olurken olay akademi dünyasında da geniş yankı uyandırdı. Öte yandan Ogün Sergüzer'in daha önce bazı öğrencilerle uygunsuz ilişkiler yaşadığına dair iddialar, yürütülen soruşturmaya eklendi."

Kadının sesi uzaklardan gelmeye başladığında direksiyonu daha sıkı kavradım, kulaklarım tekrardan uğuldamaya başlamıştı. Kartal'ın uzanıp radyoyu kapattığını fark ettim ama zaten artık kadının sesi zihnime ulaşamayacak kadar uzaktaydı, zihnimdeki karmaşa daha da büyüyerek sesleri içine kabul etmeyecek kadar çok kendi gürültüsüne batmıştı.

Alışveriş merkezinin otoparkına park ettim. Kartal park ettiğimiz yerin fotoğrafını çekince ona tuhaf tuhaf baktım ve "Ne?" diye homurdandı. "Arabayı koyduğun yeri unutursan üç saat arabayı ararız otoparkın içinde."

Güldüm. "Amma pimpiriklisin. Yumurtaları yıkadığını gördüğüm günden beri bildiğim bu şeye şimdi ne diye şaşırıyorsam."

"Tavuğun götünden çıkan şeyi bir zahmet yıkayayım ya."

Gözlerimi devirerek, "Duyan da yumurtayı kabuğuyla ağzını atıyorsun sanacak," dedim.

Yüzünü buruşturup elini uzattı, hiç düşünmeden bana uzattığı eli tuttum. Yunus'un bizi beklediği kafeye yürürken el eleydik. Onun da tıpkı benim gibi bunalmış ve stresli olduğunu hissedebiliyordum ama bunu bildiğimi hissediyor olmasına rağmen saklamaya, her şey yolundaymış gibi davranmaya devam ediyordu. Yunus, kafenin terasında oturuyordu, yol kenarına bakan masaya oturmuş sessizce sigarasını içerken gözleri yolun kenarından geçip giden arabaları takip ediyordu ve her zamankinden daha fazla düşüncelere batmış görünüyordu.

"Düşüncelere dalmış," diye fısıldadığımda Kartal'ın elimi kavrayan parmakları sıkılaştı. "Onu çok fazla yalnız bırakıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Ben de öyle."

Kartal'ın cevabı üzerine omzumun üstünden ona baktım. Gözleri Yunus'taydı, dilini ağzının içinde dolaştırdıktan sonra o da tıpkı benim gibi omzunun üstünden bana baktı. "Bir süredir bir terapistle görüşüyor," dedi sakince.

Şaşkınlığımı gizleyemeden, "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet."

"Bu ona bir nebze olsun iyi gelir, değil mi?"

"Öyle olmasını umut ediyorum, en azından artık kendini açtığı biri var. Bu da bir gelişme," dedi ve bakışlarını yeniden Yunus'a çevirdi. "Belki de hepimiz için iyileşme zamanı geldi de geçiyordur."

Bunu inanarak mı söylemişti bilmesem de söylediği şey içimde bir umut kıvılcımı yaktı. İnanç kopmaya çok yakın bir halat gibiydi ama ben o halata tutundum ve tüm umutlarımı sırtıma yükleyerek o halatın beni yukarı çekmesini diledim. Yunus'un dalgın bakışları geçip giden arabalardan yavaşça uzaklaşarak bize çevrildi, orada öylece dikildiğimizi görünce kaşları hayretle havaya kalktı. Kartal elimi sıkıca kavrayıp bırakmadan onun oturduğu masaya doğru yürümeye başladı.

"Orada durmuş öylece beni mi dikizliyordunuz siz?" diye sorarken külü uzayan sigarasını kül tablasının üzerine bıraktı. "İnternet çalkalanıyor. Bu gidişle birileri hastaneyi basıp o herifi paramparça edecek."

Bir şey söylemeden karşısındaki sandalyeyi çekip oturdum, Kartal da yanıma oturdu ve kahve siparişi verdikten sonra bir sigara yaktım. Sipariş verdiğimiz kahveler geldiğinde Yunus ikinci sigarasını yakıyordu.

Kartal, "Yemek yedin mi?" diye sorduğunda, Yunus'un cevabı, "İştahım yok pek ama siz bir şeyler yemelisiniz. Özellikle de sen Lavin," oldu.

"Senin de yemen gerekiyor, zayıfladın," diye söylendim.

"Bana diyene bak, yeni gelin dediğin kilo alır, bizim yeni gelin açlık grevinde." Bana dik dik baktı. "Protein almak zorundasın, kan değerlerini gözümle gördüm."

"Senin kan değerlerin ne durumda Allah bilir," dediğimde gözlerini devirip sigarasını dudaklarının arasına yerleştirdi.

Yunus, "Şimdi sırada ne var?" diye sorduğunda Kartal menüyü karıştırıyordu. Soruyu duyar duymaz kafasını kaldırıp Yunus'un gözlerinin içine baktı. "O herifi hastane odasında kaderine bırakacak değilsin. O kadarını biliyorum. Bir planın olmasa tüm bunların oluşuna seyirci kalmazdın."

"Uzun süre tedavi görmesine göz yumacak değilim, onu o delikten çıkaracağım," dedi Kartal, sesi öyle keskindi ki Ogün'den bahsediyor olmanın bile artık yüzüne yerleştirdiği o maskeyi sabit tutamamasına neden oluyordu. "Ona yardım eli uzattığımı düşünecek ama ben cehenneme gireceği kapıyı aralamış olacağım."

"Son bir el kaldı öyleyse," dedi Yunus sigarayı tekrar dudaklarına götürürken.

"Öyle," dedi Kartal.

"Peki ya sonra?" Sırtını sandalyesine yaslayıp Kartal'ın gözlerinin içine baktı. "Sonrasında ne yapacaksın?" Gözlerini bana çevirdi. "Artık kendinize yeni bir gelecek çizmenin zamanı geldi mi?"

Ben sessiz kalsam da Kartal hiç düşünmeden, "Geldi," dedi. "Bu son el. Bu eli oynadıktan sonra masadan kalkıyoruz." Gözlerini omzunun üstünden bana çevirdi. "Nereye gideceğimizi tam olarak planlamadık ama gideceğiz. Lavin diplomasını alacak ve ben de..." Gözlerini yüzümde uzun uzun gezdirdikten sonra bakışlarını Yunus'a çevirdi. "Temizleneceğim."

Bir şeyi, kendini, bir hayatı, suskunlukla örülmüş bir karakteri ya da yalana bile dönüşememiş bir gerçeği inşa etmek yıllar alırdı. Taş

taş üstüne koymak, bir duvarı soğuk ellerinle yükseltmek, sabırla sessizliğin içinde beklemek... Tüm bunlar bir ömür sürerdi. Ama o duvarın yıkılması yalnızca bir kelimeye, bir bakışa, belki de yalnızca bir suskunluğa bağlıydı. İnsan bazen yüzünü hep uzak tutmak istediği o sıfıra, yani başlangıcın ve sonun birleştiği o soğuk noktaya bir anda varırdı. Sıfır, hiçbir şeyin ve her şeyin kesişiminde öylece dururdu. Ona ulaşmak için bir saniye yeterdi ama ondan uzaklaşmak, kurtulmak için belki de bütün bir hayat bile yetmezdi.

Kartal'ın kelimeleri sıfırdan başlamayı vadediyordu.

O âna kadar bir bitiş sandığım sıfır ile ilgili şimdi fark ettiğim bir şey vardı. Bitiş değildi. Aslında yeniden başlamanın yoluydu.

"Bu alkolü bırakacağın anlamına mı geliyor?" diye sordu Yunus, umut içimde kafasını kaldırıp ruhumun derinliklerine baktı.

Kartal hiç düşünmeden, "Evet," dedi ve ruhumun içinde bir çıra alev almış, karanlığa gömülmüş ruhumun içinde küçük bir ışık yükselmiş gibi hissettim. Belki de o umuda bu kadar erken tutunmamalıydım ama içimde her şeyi baştan başlatıp tüm yaşananları geride bırakabilme arzusu öyle büyüktü ki kendimi kesin olmayan bir ihtimale sığınır hâlde buldum.

Yunus Emre'nin dudaklarında uzun zaman sonra ilk kez gerçekten büyüyen o tebessüm, umudun gözlerini dikerek ruhumun içinde büyüyüşünü izlediği ışığın daha güçlü bir şekilde yanmaya başlamasına neden oldu. Yapabilir miydik? Damarlarımızdaki kan gibi içimizde dolaşarak kökünü hayatımıza salmış bu karanlığı geride bırakabilir, güneşin tenimize dokunuşunu ve ışığın o karanlığı usul usul dağıtışını hissedebilir miydik? Bu bir ihtimalken bile içimi huzurla doldurdu ama korkunun ve hâlâ geride bırakamadığımız o karanlığın bizi izlemeye devam ettiğini biliyordum. Karanlık ilk günden bu yana gözlerini bir kez olsun bizden çekmemişti.

"Bunu bana verdiğin bir söz olarak kabul ediyorum," dedi Yunus gülümsemesi hâlâ dudaklarındaki varlığını korurken. "O yüzden bu sözü tutacaksın çünkü biz her zaman birbirimize verdiğimiz sözleri tuttuk."

"Bu sözü tutacağımdan şüphen bile olmasın kardeşim." Kartal masanın üzerinde duran elimin üzerine avucunu kapattığında ruhumun içinde yanan o ışık biraz daha parladı. Kartal'ın bakışlarının bana çevrildiğini hissettim, ben de o bakışlara karşılık verdim. "Bir geleceğimiz

olsun istiyorum ve bu geleceği inşa ederken bana düşen her şeyi yaptığımdan emin olacağım."

"Keyfimi yerine getirdin pezevenk," dedi Yunus, bu beni güldürdü. "Ee anlatın, bana gelecek planlarınızdan bahsedin biraz."

Kalbimin atışları hızlandı ama içimde geleceğe dair bir plan bulamadım, gelecek o kadar bulanıktı ki hiç oturup şöyle olur mu diye düşünmemiştim ama şimdi düşünüyordum.

"Türkiye'de kalmak istemiyoruz, bu ortak kararımızdı," dedi Kartal ve birlikte kurduğumuz o küçük hayali hatırlayıp gülümsedim. "Önceliğimiz Lavin'in eğitimi olacak. Çünkü Avukat Hanım, pardon Savcı Hanım böyle istiyor." Bana yandan bir bakış attı. "Değil mi?"

Hiç düşünmeden, yaşananları hesaba katmadan doğrudan, "Evet," dediğimde Kartal da Yunus Emre gibi gülümsedi. O an tekrar konuşmak planlarım arasında değildi ama kelimeler dudaklarımdan dökülüp gitti. "California'ya gitmek istiyorum."

Kartal, "O zaman rota California olacak," dediğinde gülümsememi saklayamadım.

Gelecek, bugüne kadar sadece kaçtığım bir şeydi. Adını bile anmaktan korktuğum, yarınlara dokunmayı hayal bile etmediğim bir boşluktu. Ama şimdi o boşlukta bir şehir belirmişti: California.

Yunus, "Amerika'ya gideceksen öyle pat diye savcı olamazsın, ya burada mezun olup gideceğin yerde de baro sınavını geçmen gerek ya da sıfırdan okuyup o yolu tamamlaman gerekecek, biliyorsun değil mi?" diye sordu bana keyifle gülümserken.

"Biliyorum," dedim.

Kartal, "Sıfırdan okur o zaman, değil mi?" diye sorarak omzuyla omzuma vurup sırıttı.

"Yapabileceğime inanıyor musun?"

"Hiçbir şeye inanmadığım kadar senin yapabileceğine inanıyorum bebeğim."

"Peki sen?" Yunus'un sorusu gözlerimi Kartal'dan ayırarak ona çevirmeme neden oldu. Merakla Kartal'a bakıyordu. "Senin de hemen hemen aynı aşamalardan geçmen gerek, hatta seninki daha uzun sürebilir."

"Ben bir Türk hekimiyim," dedi Kartal gülümseyerek. "Yurt dışında hekimlik yapmayı düşünmüyorum bu yüzden."

Bakışlarımı hızla omzumun üstünden ona çevirdiğimde derin bir gülümsemeyle bana baktı. "Doktorluğu bırakacağını mı söylüyorsun?" diye sordum şaşkınlıkla.

Gözlerini kırparak başını sallayıp beni onayladı. "Bir kafe açmayı düşünüyorum," dedi. "Deniz kenarında bir kafe."

Şaşkınlığım büyüse de nasıl tepki vereceğimi bilemediğimden sessiz kaldım. İstediği gerçekten bu muydu? Gözlerinde gördüğüm bu gibiydi, artık yeni bir yol çizmek ve o yolu kendi istediği gibi inşa ettiğinden emin olmak istiyordu. En azından gözlerinde gördüğüm tam olarak buydu.

Yunus, "Şaşırmadım," dedi. "Aslında bu senin uzun zamandır hayalindi. Henüz lisedeyken bana bundan bahsettiğini hatırlıyorum. En arka sırada, duvar kenarında oturur, bana bu hayalinden bahsederdin ama Kayhan amcanın asla kabul etmeyeceğini söylerdin. Sonra da kim sikler pederi diyerek kendi kendine öfkelenirdin."

"Bazı istekler o kadar gerçek oluyor ki yıllar sonra kendini yeniden o isteğin içinde yürürken buluyorsun," dedi Kartal. "Zaman seni yeniden bir zamanlar olduğun kişi olabileceğine inandırıyor ya da sadece inanmayı çok istiyorsun."

Yine de bu gerçekten kesin olarak verdiği karar mıydı bilmiyordum. Yıllarca dirsek çürütmüş, çok emek vermişti, durum böyleyken doktorluğu geride bırakabilecek miydi? Bir gün ya pişmanlık duyacak olursa, o zaman ne olacaktı? Kafamın içinde dönen soru işaretlerini zaten görüyormuş gibi, "Artık huzura ihtiyacım var," dedi. "Çünkü Kardelen de böyle isterdi."

Kardelen'in her zaman abisinin sevdiği şeyleri seveceğini, istediği şeyleri isteyeceğini biliyordum. Eminim şu an bu masada olsaydı, "Seni mutlu edecek olan şey bir kafe açıp yeni bir mesleğe adım atmaksa, o zaman öyle yap abi," derdi. "Hiçbir şey senin mutluluğundan daha önemli değil." Çünkü Kardelen için gerçekten hiçbir şey Kartal'ın mutluluğundan daha önemli değildi.

Belki de Kartal yıllar sonra ilk kez kendi adına bir seçim yapıyordu ve bu seçimin arkasında Kardelen'in sessiz onayı vardı.

Yunus, "Bir gün Türkiye'ye dönmeye karar verecek olursanız tekrar geri dönüşü olan bir meslek doktorluk, o yüzden şu anki kararını destekliyorum," dedi.

"Eğer bir gün geri dönmek istersen ben de bir şirkette hukuk koordinatörlüğü ya da hukuki danışmanlık yapabilirim," dedim ona destek olmak ister gibi. "Akademisyenliği de düşünebilirim."

"Bir Amerikan şirketinin Türkiye temsilciliğinde hukuk danışmanı olabilirsin," dedi Yunus, bu bana çok mantıklı geldiği için başımı salladım.

Kartal gülerek, "Şu an için bunu düşünmeye gerek yok çünkü şu an ne istediğimi biliyorum," dedi.

"Sonunda oturup gerçekten bir gelecek planı yapıyorsunuz," dedi Yunus şefkatli bir sesle, gözlerine sinen huzuru gördüm ve bu huzur bana da bulaştı. "Tüm bu güzellikleri yaşamak için geç bile kaldınız."

Uzun uzun California hayali hakkında konuştuğumuzu hatırlıyorum, masadan kalkıp sinema salonunun olduğu kata giderken içimde daima beni takip eden o huzursuzluğun sesi çok kısık geliyordu ve yeniden yükselmesinden korktuğum için sık sık geleceği düşünerek kendimi rahatlatmaya çalışıyordum. Yunus tüm planlarımızı can kulağıyla dinlemiş, bize fikirlerini söylemiş, hatta bazı noktalarda ilerleyebileceğimiz bir yol haritası çizebilmemiz adına bize yardım etmişti. Bir hayale ortak olmuştu, o hayali büyütmemiz için elinden ne geliyorsa yapmıştı.

Vizyona giren animasyon filminin biletleri tükenmişti, zaten sinema salonunun önündeki küçük çocuk topluluğunu gördüğümde filmi izleyebileceğimize dair olan umutlarımı yitirmiştim. Bunun yerine başka bir filme girmeye karar verdik, konusuna bakmadan, kapağından bir aşk filmi olduğunu anlaması çok da güç olmayan film için üç tane bilet aldık. Film başlamadan önce Kartal patlamış mısır almak için kafeteryaya yürürken Yunus, "Resmen iki âşık ve bir aşk filmi arasında iki saat sürecek bir işkenceye para verdim," diye homurdandığında kahkahalarımı tutamadığımı hatırlıyorum.

Filmin ilk on beş dakikasını izlediğimizde bu filmi seçtiğimiz için hissettiğim pişmanlığın aynısını Kartal'ın da hissettiğine emindim. Film bir adamın sevdiği kadını kaybettikten sonra içinde bulunduğu bunalımı ve yas sürecini konu alıyordu. En azından ilk on beş dakika boyunca bu acıyı, yas durumunu iliklerimize kadar hissetmiştik. Karanlık sinema salonunda oturmuş, dev ekranda oynayan filmi izlerken Yunus'a göz ucuyla bile olsa bakabilecek cesaretim yoktu. Yine de tüm dikkatini filme verdiğini, gözünü bile kırpmadan filmi izlediğini hisse-

debiliyordum. Bu içimdeki pişmanlığı büyüttü, böyle bir filmi izlemek zorunda bıraktığım için kendime karşı önlenemez bir öfke duydum.

Kartal'ın bakışlarının yüzüme dokunduğunu hissedince gözlerimi Kartal'a çevirdim, onun da tıpkı benim gibi pişmanlık duyduğunu göz göze geldiğimiz an anladım. Filmin ilk yirmi, yirmi beş dakikası her ne kadar ölen bir aşkın ardından duyulan yas ise geri kalanında yaşananlar Yunus'u öfkelendirmişe benziyordu. Adamın hayatına yeni bir kadın giriyor, adam bu kadını reddediyor gibi görünse de yavaş yavaş kadına karşı ördüğü duvarları indirmeye başlıyordu. Adam ve kadının ilk kez öpüştükleri sahne sona erer ermez film mola vermişti.

"Mümkün değil," dedi bir anda Yunus, gözlerim hızla ona çevrildi. Dişlerini sıktığını yüzünde oluşan çukurlardan anlamak mümkündü ve gözlerini kararan ekrandan ayırmamaya devam ediyordu. "O adam hayatının tek bir gününde bile o kadını gerçekten sevmiş olmamalı."

Sessizlik büyüdü, onun dudaklarından dökülen kelimeler havada tüm ağırlığıyla asılı kalırken koltuğa yaslanıp başımı önüme eğdim.

"İstersen çıkabiliriz," dediğimde cevap vermedi, gözünü kırpmadan o karanlık ekrana bakmaya devam ettiğini artık ona bakmıyor olsam bile biliyordum.

Işıklar kapandı, film yeniden başladı ve boğazımda bir düğümle ekrana bakmadan tırnaklarımla oynamaya başladım. Filmin ikinci yarısının on beşinci dakikasıydı, adam karşısındaki kadına, "Ondan sonra kimseyi sevemem zannediyordum," diyordu ve sonra arkaya koyulmuş kıytırık bir aşk şarkısı eşliğinde cümlesine devam ediyordu. "Sen benim için beklenmediktin. Ben seni reddediyorken bile kalbim seni beklediğini haykırıyor gibiydi. Evet, onu her zaman kalbimin derinliklerinde yaşatacağım ama artık sensiz bir hayat düşünemiyorum."

Bu cümlenin ardından şarkının melodisi daha da yükseldi, Yunus'un aniden yerinden kalkmasıyla bakışlarım omzumun üstünden ona çevrildi. Hızla koltukların arasından ilerledi, merdivenlere yöneldi ve film arka planda oynamaya devam ederken sinema salonunu terk etti. Kartal ile apar topar yerlerimizden kalkarak Yunus'un arkasından salondan çıkmıştık, gözlerimiz her yerde onu arasa da kalabalığın içinde ona rastlayamadığımızı hatırlıyorum. Sadece birkaç saniye sonra Kartal bileğimden kavradı, beni kalabalığın içinde yürütmeye başladı ve kendimi sigara içme alanı olarak kullanılan bahçede buldum. Yunus

bir kolona sırtını yaslamış, bacağını dizinden kırarak ayak tabanını da kolona bastırmış sigara içiyordu.

Ona doğru yürümeye başladığımızda bunu görmüştü ama bakışlarını çevirip bize bakmadı. Kendi zihninin içinde kurulan kapana sıkışmış can çekişiyordu ve bu olurken etrafına toplanan kalabalık umurunda bile olmayacaktı.

Sigarayı içtiği sırada hemen yanında duruyor olmamıza aldırış etmedi, sanki varlığımız diğer herkesin varlığı gibi şu an onun için hiçbir şey ifade etmiyordu. Sigarayı dudaklarından uzaklaştırırken, "O senaristin hiçbir sik bildiği yok," dedi kaşlarını çatarak. "Kaybetmekle ilgili, sevmekle ilgili, hissedilenlerle ilgili hiçbir sik bildiği yok."

Kartal, "Sadece bir filmdi," dediğinde Yunus'un bakışları Kartal'ın yüzüne çevrildi.

"Hakkında hiçbir sik bilmediği duygular hakkında bir senaryo yazmış," dedi sertçe. Kartal buna bir cevap vermedi, belki de verecek bir cevap bulamadı. "Hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam eden insanlar elbette vardır ama bazı cümleleri öyle kolayca kuramazsın. Ayrılırsın, birbirinizin hayatından çıkıp gidersiniz, yeni birileri olur ama birini hâlâ seviyorken, hâlâ hayatındayken kaybettiğinde işler öyle yürümez, anladın mı? Bu siktiğimin basit bir ayrılığı değil çünkü. Hâlâ bitmemiş bir şeyi zaten bitmiş bir şeyle bir tutamazsın." Sigarayı yere fırlatıp yaslandığı yerden doğrularak çekildi. "Bak bana, bana bakınca ne görüyorsun? Ayrılmış bir adam mı görüyorsun yoksa artık var olmayan biriyle hâlâ birlikte olan bir adam mı görüyorsun? O artık yok diye aramızdakiler bitti mi yani? Bitmedi. Biz ayrılmadık. Ölüm ve ayrılık aynı şeyler değil. Onun bedenini o çukurun içine bıraktığımda o hâlâ benim sevgilimdi!" Sesi zayıfladı. "O hâlâ benim sevgilim."

Kartal gözünü bile kırpmadan Yunus'a bakıyordu ama Yunus artık ona değil, sadece boşluğa bakıyordu.

"Sana Leyla'yı unut demiyorum," dedi Kartal birden, Yunus bu ismi duyunca hızla kafasını kaldırıp Kartal'ın gözlerinin içine baktı, sanki biri onun göğsüne dağlanmış bir bıçak batırmıştı. "Ama kendini de unutma, Yunus."

"Ben kendimi nerede unuttum biliyor musun?" diye sordu Yunus, Kartal'a. "O çukurun içinde." Gözlerini yere indirdi. "Benden geriye ne varsa, ne kaldıysa, hepsi Leyla uğruna."

"Biliyorum, bilmiyorum mu sanıyorsun? Görüyorum, görmüyorum mu sanıyorsun?" diye fısıldadı Kartal. "Ama madem Leyla uğruna, o zaman onun istediklerine de kulak ver." Yunus Emre, Kartal'dan tokat yemiş gibi aniden kafasını kaldırıp şaşkınlıkla Kartal'a baktığında nasıl hissettiğini tahmin edebiliyordum. "Çünkü Leyla onu unutmamanı istiyordu, evet ama kendini de unutmaman için seni defalarca kez uyarmıştı," dedi Kartal uyarır gibi. "Bunu sana kaybetmenin ne demek olduğunu bilmeyen, öylesine biri olarak söylemiyorum. Kaybetmek denen ateşin içinden geçip küle dönmüş biri olarak söylüyorum. Kendini unutma kardeşim."

Yunus'un gözleri çok farklı bir ifadeyle parladı ve bir merak duygusu içimde alev aldı, hem bu bakışın anlamını çözmek istedim hem de çözmekten delice korktum.

Sonunda, "O benden ne istiyorsa yaptım hep," dedi sessizce. "Eğer benden kendimi hatırlamamı istiyorsa, ben bunu da yaparım. Bir ömür bu mutsuzlukla, artık var olmayan birinin içimi kaplayan varlığıyla sadece onu mutlu etmek adına ben yine yaşarım." Başını iki yana salladı. "Ama diğer insanlar gibi değil Kartal, anlasana, ben diğer insanlar gibi olabilme şansımı çok uzun zaman önce yitirdim."

Kartal, Yunus'u kollarının arasına çekerek ona sarıldı. Yunus için bu beklenmedikti ama yine de bir süre bekledikten sonra kollarını Kartal'a sararak ona karşılık verdi.

"Çok zor, Kartal," dedi yüzünü Kartal'ın omzuna gömdüğü için sesi boğuk çıkarken. "Sanki her an bir yerden çıkıp gelecekmiş gibi. Oysa ben ellerimle tuttum onun cansız bedenini. Peki niye hâlâ bir köşeden dönüp bana doğru koşmaya başlayacağını hissediyorum?"

Kartal dişlerini sıktı, hiçbir şey söyleyemedi çünkü söyleyeceği her şeyin Yunus'un hissettikleri için hafif, anlam ifade etmeyen şeyler olacağını biliyordu. Bu yüzden sadece sarıldı, ona destek oldu ama kelimeleri aralarına koymadı.

"Geçecek demediğin için teşekkür ederim," dedi Kartal'a sıkıca sarılmaya devam ederken. "Beni geçmeyeceğini ben de dahil herkesin bildiği bir şeyin geçeceğine inandırmaya çalışmadığın için teşekkür ederim. Çünkü bu hiç geçmeyecek, Kartal. Hiçbir zaman içimde son bulmayacak."

"Biliyorum," dedi Kartal. "Bizi birbirimizden başka kim anlayabilir ki?"

Onları böyle birbirlerine sığınmış, acılarını özgürce ifade ederlerken görmek gözlerimin dolmasına neden oldu. Bakışlarımı kaçırıp dolan gözlerimle kalabalığa doğru baktım. Acı sanıldığı gibi yabancı değildi aslında insana. Öyle bir anda çıkmazdı ortaya. Bir kazanın, bir terk edilişin ya da bir ölümün ardından doğmazdı. O zaten hep oradaydı; derinin hemen altında, soluğunun ardında, kalbinin sessiz çırpınışlarında. Belki de bu yüzden insan acıyı hissettiğinde tüm benliğiyle irkilmek yerine, bir tür tanıma hâli yaşardı. O an anlardı belki de. Acı seni bulmadı, sen zaten onunla doğdun, sadece bir süreliğine unuttun onu, o kadar. Yunus Emre kesinlikle acıyı gördüğü an tanımıştı, onu bir ömür içinde ağırlamak ve bir daha unutmamak için baş köşesine, kalbine yerleştirmişti. O hissettiği bu acıyı bir daha unutmamayı tercih edenlerdendi. Leyla'nın uyandırdığı o acıyı Leyla'nın yerine koyarak Leyla sayıp sevmeyi öğrenmişti.

Gün batımıyla boyanmış salonun ortasında oturduğum ânın içine birdenbire çekildiğimi hatırlıyorum. Annem pencerenin önünde oturmuş romanını okuyor, babam da annemi rahatsız etmemek için televizyonun sesini kısıyordu. Elimdeki küçük tahta atı fark ettim, daha sonra saatlerdir o atı üzerinde sürüklediğim halıya baktım. O ânı yaşadığım ilk gün, hiçbir şeyin eksik olmadığına emindim ama hayır, o huzurun içindeki çatlağı çok sonraları görecektim.

Annem birdenbire kafasını romanından kaldırıp, "Allah korusun bir gün bize bir şey olsa bu kıza ne olacak?" diye sorduğunda babam aniden elindeki kumandayı bırakarak gözlerini yerde oturan bedenime indirdi. Babamın gözlerinin içine baktığımı hatırlıyorum, o gözlerde çocukken keşfedemediğim ama bir gün hatırladığımda canımı çok acıtacak bir şey gördüm. O âna ait olmayan ama onun içine gizlenmiş bir şey vardı babamın gözlerinde; sanki zaman bir anlığına bükülmüş, gelecekteki bir acı birkaç saniyeliğine geçmişin perdesinden sızmıştı.

Ve ben o küçük ânın içinden geçerken fark etmemiştim içimde bir şeyin yer değiştirdiğini, yavaşça oraya yerleştiğini. Birkaç yıl sonra öğrendim adını: Acı. Öyle diyorlardı. O an ne olduğunu bilmeden ilk kez babamın gözlerinde dokunmuştum ona. Bir gün karanlık bir gece yolculuğu sırasında üzerime devrilecek olan o duygunun ilk nefesiydi

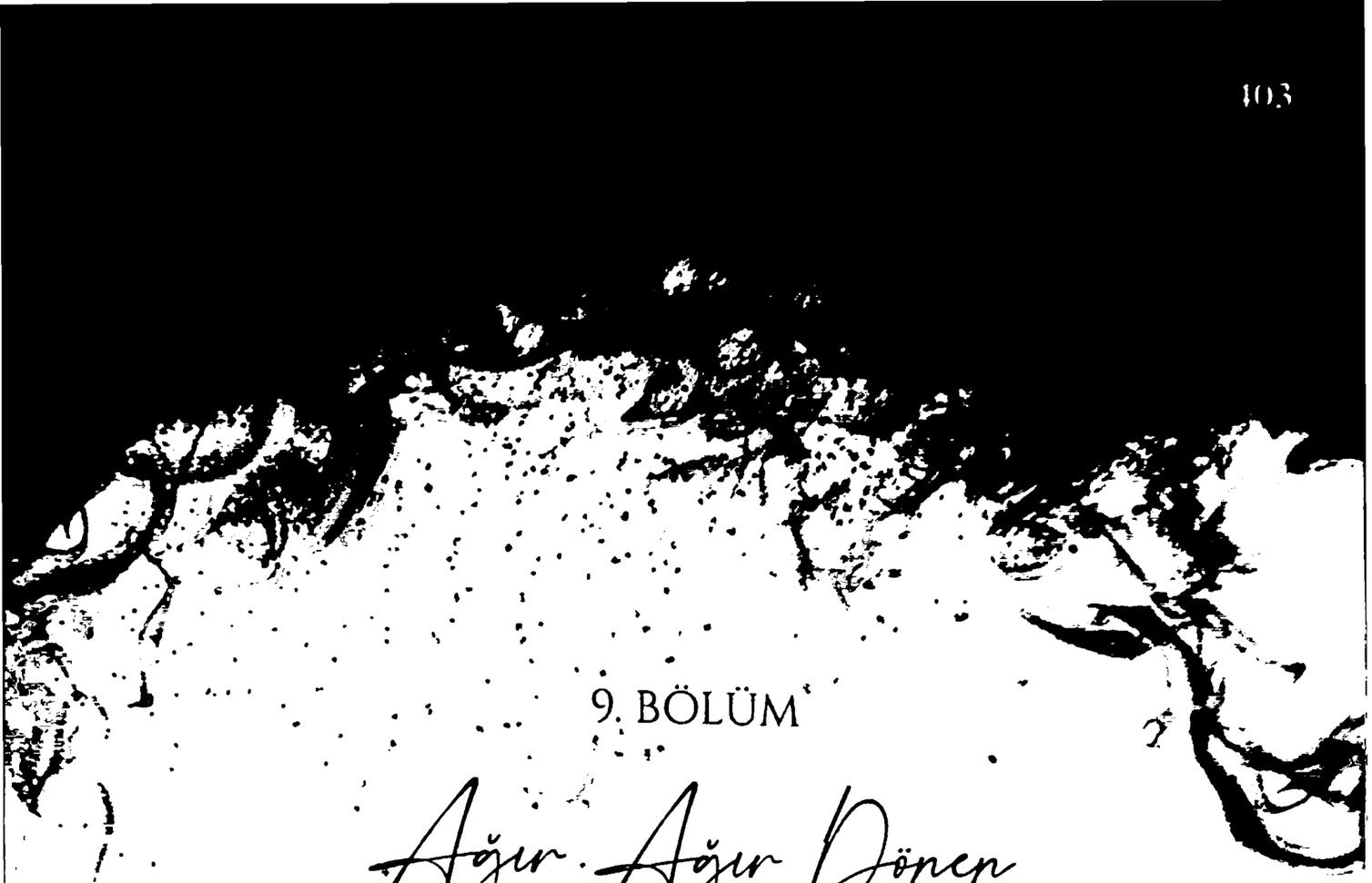
bu. Annemin romanından kafasını kaldırıp sessizce sorduğu o soru, babamın gözlerime bakarken gözlerinde beliren o derin boşluk... Hepsi sonraki felaketlerin habercisiydi.

Babam çok uzaklardan, *"Uyu bal gözlüm, ninni,"* diye fısıldadı ve annem tekrardan aynı soruyu sordu: *"Allah korusun bir gün bize bir şey olsa bu kıza ne olacak?"*

Gözlerimi hâlâ birbirine sarılmaya devam eden Kartal ve Yunus'a çevirdiğimde bir araya geldiğim bu insanlarla ne kadar çok ortak noktam olduğunu bir kez daha fark ettiğimi hatırlıyorum.

Acıyı asırlardır tanıyan kalpler, sonunda daima birbirlerini buluyordu.

9. BÖLÜM

Ağır Ağır Dönen İntikam Çarkı

♪ *A Pale Horse Named Death, Die Alone*

Kartal'ın parmakları sadece saçlarımda değil, yaralarımda da dolaşmıştı. Bir yanım bu karanlığın sonsuza dek süreceğine inandığında bile bir diğer yanımı ışığın varlığına inandırmıştı.

Bir gün Yunus Emre de ışığın varlığına inanır mıydı? Tüm bu karanlığa rağmen... Düşündüm. Eğer Kartal olmasaydı ben de ışığın varlığına asla inanmazdım. O hâlde Yunus'tan ışığın varlığına inanmasını beklemek anlamsızdı.

O gece hava boğucuydu. Islak saçlarımdan tarağın dişlerini geçirip yavaşça aşağı doğru çekerken gözlerim önümdeki aynadaydı. Odanın kapısı açıldı, Kartal'ın gölgesi zemine düşerek büyüyüp beni altına aldı ve yorgun gözlerimi çevirip Kartal'ın gözlerinin içine baktım.

"Hastanede sık sık kriz geçirip etrafa saldırıyormuş ve birilerini görüyor gibi davranıyormuş," dedi Kartal, kollarını göğsünün üzerinde birleştirip gözlerimin içine baktı.

"Peki şimdi ne olacak?" Sorum üzerine Kartal derin bir nefes aldı. Kafasının içinde dolaşanları görebiliyordum ama yine de ondan duy-

mak istiyordum. Bunu bu şekilde bırakacak değildi. Onu tanıyordum, içi soğuyana kadar durmayacaktı ve içi asla soğumayacaktı. Yani bunu sonsuza dek devam ettiremezdi. İçeri girdi, yatağın ucuna oturup gözlerini aynaya çevirdi ve aynanın yüzeyinde gözlerimiz birleşti. Tarağı masanın üzerine bırakıp ona doğru döndüm. "Şimdi ne olacak?" diye tekrarladım sorumu, sesim sakindi ama hislerimin içimde bir girdap gibi döndüğünü bildiğine emindim.

"Oradan kaçmasına yardım edeceğim," dediğinde yüzümdeki kaslar gevşedi, bomboş gözlerle ona bakmış olmalıyım ki derin bir nefes aldı. "Bu şart."

"Kendini tehlikeye atıyorsun. Okların birdenbire bize dönmesine neden olabilirsin."

"Bunu okları tamamen ona saplamak için yapıyorum," dedi, sesi çok kararlıydı ve kendine ne kadar güvendiğini görebiliyordum. Ben de ona güveniyordum, güvenmiyor değildim ama yine de endişelerim vardı.

Önüme dönüp takı kutusunun yanında duran tokaları kurcalarken, "Yunus nasıl?" diye sordum.

"Düne nazaran çok daha iyi. Alper ile birliktelermiş," dedi sakince. "Konuyu neden değiştiriyorsun? Aklında bir şey varsa bunu benimle paylaş."

"Aklımda bir şey yok," diye yalan söyledim, yalanı gördü ama irdelemedi. Sonunda, "Onu oradan nasıl çıkarmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Orasını bana bırak," dediğinde gözlerimi tekrar aynanın yüzeyinden ona çevirdim. "Ona yardım ettiğime inanacak."

"Bu işleri daha tehlikeli yapmaz mı? Onu tekrar ele geçirdiklerinde senin ona yardım ettiğini pek tabii söyleyebilir?"

Dudakları yukarı kıvrıldı ve "Eğlence tam da bu kısımda başlıyor," dedi.

Korku içimde bir nabız gibi çarparken kaşlarımı çatarak başımı önüme eğip saçımı topladım. Ayaklandığını hissettim ama ona bakmadım. Arkamda durdu, eğilip dudaklarını çıplak omzuma bastırdı. "Son el. Bu kez gerçekten son el," diye fısıldadı. "Güven bana."

Kaşlarımı havaya kaldırıp, "Güveniyorum zaten, sadece endişeliyim," diye itiraf ettim.

Dudaklarını omzumdan çekmeden, "Yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik," dedi, "bu kez gerçekten sonundayız ve bu sonu görmeye sadece benim değil, senin de ihtiyacın var."

Gözlerimi yumup, "Sonu delice istiyorum ve yine sondan delice korkuyorum," diye fısıldadım. "Bu normal mi?"

"Biliyorum," dedi. "Korkularını görüyorum. Sen ağzını açıp tek kelime etmediğin anlarda bile hep gördüm." Dudaklarını omzumdan ayırıp yanağıma bastırdı, beni nazikçe öptükten sonra bedenimi kendine doğru çevirerek önümde diz çöküp yüzümü büyük avuçlarının içine aldı. "Sadece bilmeni istiyorum. Her şey bittiğinde yine burada, dizlerinin dibinde olacağımı, dizlerine alnımı yaslayacağımı ve her şeyin geçtiğini söylemeni bekleyeceğimi, bunu söylerken aynı zamanda saçlarımı okşamanı isteyeceğimi... Bunları bilmeni istiyorum, tamam mı?" Yüzümdeki elleri aşağı kaydı, ellerimi avuçlarının içine alarak avuç içlerimi öptü ve bana ona inanmam için yalvaran gözlerle baktı. "Seni tüm bu karmaşanın içinden tek parça çıkaracağım ve yanındayken parçalanmam hiç sorun değil."

"Yeterince parçalanmamışsın gibi," diye fısıldadığımda, "Tek parçalanan ben değildim, yanımda sen vardın, parçalarım ellerindeydi ve ben de yerden senin parçalarını topluyordum," dedi.

"Ben her zaman senin parçalarını avuç içlerimde taşırım Kartal ama ben bir bütün olalım istiyorum. Sırf beni toparlamak için daha fazla dağılma istiyorum." Yanağımı avucunun içine bastırıp gözlerinin içine baktım. "Anlıyorsun beni değil mi?"

"Sen beni ne kadar toparladığının farkında değilsin," dedi. "Önce uykularımı, sonra mutluluğumu geri getirdin sen bana." Duyduğum şey karşısında bakışlarım yumuşadı, dudaklarıma çizilen gülümsemeye uzun uzun baktıktan sonra o da gülümsedi. "Tek parça da olsam bin parça da olsam her parçam büsbütün âşık sana."

"Öyle mi?"

"Öyle. Aksini düşünme bile. Bu gerçek hep gözünün önündeydi, söylemedim, sen bul istedim. Beni sobeleyen sen ol istedim." Eğilip alnını alnıma bastırdı. "Biraz geç sobeledin belki ama ben saklandığım yeri hiç değiştirmeden sürekli senin gelmeni, beni bulmanı, beni görmeni, beni anlamanı istedim. Sana yakalanma isteği hep içimdeydi ve benimle ilgili değişmeyen tek şey buydu."

Dudaklarımdaki tebessüm daha büyük bir gülümsemeye dönüştü. "Ağzın da güzel laf yapıyor."

"Bu ağız daha neler yapıyor, iyi bilirsin sen," diyerek burnunu burnuma sürttü. "Neden hazırlanıyorsun? Bir yere mi gideceğiz?"

"Evet." Geri çekilip tek kaşımı kaldırdım. "Sen de hazırlansan iyi olur. Cenk ve Suphi ile buluşacağız."

"O neden?" diye sorarken kaşlarını çatmıştı.

"Normal arkadaşlar gibi görünmek için. Bu da benim planımın bir parçası."

Sırıttım, gözleri dişlerime kaydı, ardından tekrar gözlerimin içine baktı ve "Plana sadık kalacağım o hâlde," dedi.

"İyi yaparsın."

Bana yamuk bir gülümsemeyle bakıp göz kırparak ayaklandı. "Sen hazırlanana kadar bir duş alayım o zaman ben," dedi. "Casper'ı da götürelim yanımızda. Sosyalleşsin oğlum."

"Olur," diyerek makyaj masasına doğru döndüm.

Kirpik kıvırıcıyla kirpiklerimi kıvırmaya başladığımda, "Kör olacaksın," dedi irkilerek. "Çok korkunç."

Elimde kirpik kıvırıcıyla dönüp, "Gel senin de güzel kirpiklerini kıvıralım," dediğimde, "İhtiyacım var da sanki," dedi ama hâlâ korkan gözlerle elimdeki kıvırıcıya bakıyordu. "Şu gözüne rimel sokman yetmedi, şimdi de o makyaj masasında değil, ameliyathanede olması gerekiyormuş gibi görünen şeyi sokuyorsun."

"Kadın olmak ve doktor olmak arasında benzer şeyler var," dediğimde, "Yine de gözünü yerinde bırakırsan sevinirim," dedi. "Bal gözler önemli."

Odadan çıktığında gülerek aynaya doğru döndüm ama onun yokluğu odaya çöktüğü anda yüzüme çizilen gülümseme yavaşça soldu. Kirpik kıvırıcıyı masanın üzerine bırakıp aynadaki yansımama bakmaya devam ettim. Kardelen odanın bir köşesinde beni izliyormuş hissi oradaydı, göğsümün derinliklerinde yanıp sönen bir ışık gibiydi ama kafamı çevirip odanın diğer ucuna baktığımda onu göremedim. Tüm olanlardan sonra başımda bir hale yoktu artık, sırtımdaki kanatları da köklerinden söküp koparak geride kabuk bağlamayan açık yaralar bırakmışlardı. Kardelen dönüştüğüm canavarı görseydi ne hissederdi? Beni kollarının arasına çekerken kalbinde bana dair bir korku yer alır

mıydı? Canım acıdı. Bir karıncayı bile incitemeyecek o kız uğruna bir can almıştım ve parmaklarımda kimse görmediği anlarda bile gördüğüm, dokunduğum her yere izini bırakan kan lekeleri vardı.

Kendimi nasıl affedecektim bilmiyordum, affedebilir miydim bunu da bilmiyordum ama en çok Kardelen affetsin istiyordum.

Derin bir nefes alarak gözlerimin altındaki koyu halkaları kapattım, ardından dudaklarımı kahverengi dudak kalemiyle çerçeveleyip kalemden birkaç ton daha açık bir ruj ile dudaklarımı boyadım. Kahverengi rimel ile kirpiklerimin hacmini ve uzunluğunu artırdıktan sonra oturduğum yerden kalkıp parfüm şişesini elime alarak hızlıca üzerimde gezdirdim. Sıkıca topladığım saçlarım omuzlarımı açık bırakıyordu. Üzerimde straplez bir crop, altımda kot etek vardı. Boynuma altın rengi birkaç kolye takıp bileğime de altın rengi bileklikler taktıktan sonra kahverengi çantamın içine rujumu, parfümümün küçük boyunu ve cüzdanımı attım. Kahverengi rugan, sivri burun topuklu botlarımı giydikten sonra masanın üzerindeki telefonu elime alıp Cenk'e bir mesaj yolladım.

Lavin: *Kartal duşta, yarım saate kalmaz evden çıkarız.*

Odadan çıkmadan önce son kez omzumun üzerinden odaya baktım, Kardelen yine orada değildi. Lambayı kapatıp odanın kapısını çektim ve Casper'ın tasmasını alıp, "Bebeğim, gel hadi dolaşmaya çıkacağız," diye seslendim. Casper nefes nefese koşarak koridoru aşıp bacaklarıma dolandığında banyonun kapısı açılmıştı.

Kartal beline doladığı havluyla dışarı çıktı, kaslı göğsünden gözyaşı gibi kayıp giden su damlalarının damarları belirgin kasıklarına doğru aktığını görünce kaşlarım havaya kalktı. Çok lezzetli bir akşam yemeği gibi görünüyordu. Düşüncelerimi okumuş gibi, "O gözlerini öyle dikmeye devam edersen Cenk ve Suphi ile buluşmayı ertelemek zorunda kalırsın çünkü benim de seni durma, devam et diye çığlıklar attırana kadar sikmem gerekecek," dedi, arsız sözcükleri gözlerimi ona dikip kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Hayvanlıkta üstüne yok," dediğimde, "Öyle deme, ben çok centilmen bir erkeğim," dedi. "Sadece karımın kirli konuşmalardan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Dudaklarımdaki tebessüm daha büyük bir gülümsemeye dönüştü. "Ağzın da güzel laf yapıyor."

"Bu ağız daha neler yapıyor, iyi bilirsin sen," diyerek burnunu burnuma sürttü. "Neden hazırlanıyorsun? Bir yere mi gideceğiz?"

"Evet." Geri çekilip tek kaşımı kaldırdım. "Sen de hazırlansan iyi olur. Cenk ve Suphi ile buluşacağız."

"O neden?" diye sorarken kaşlarını çatmıştı.

"Normal arkadaşlar gibi görünmek için. Bu da benim planımın bir parçası."

Sırıttım, gözleri dişlerime kaydı, ardından tekrar gözlerimin içine baktı ve "Plana sadık kalacağım o hâlde," dedi.

"İyi yaparsın."

Bana yamuk bir gülümsemeyle bakıp göz kırparak ayaklandı. "Sen hazırlanana kadar bir duş alayım o zaman ben," dedi. "Casper'ı da götürelim yanımızda. Sosyalleşsin oğlum."

"Olur," diyerek makyaj masasına doğru döndüm.

Kirpik kıvırıcıyla kirpiklerimi kıvırmaya başladığımda, "Kör olacaksın," dedi irkilerek. "Çok korkunç."

Elimde kirpik kıvırıcıyla dönüp, "Gel senin de güzel kirpiklerini kıvıralım," dediğimde, "İhtiyacım var da sanki," dedi ama hâlâ korkan gözlerle elimdeki kıvırıcıya bakıyordu. "Şu gözüne rimel sokman yetmedi, şimdi de o makyaj masasında değil, ameliyathanede olması gerekiyormuş gibi görünen şeyi sokuyorsun."

"Kadın olmak ve doktor olmak arasında benzer şeyler var," dediğimde, "Yine de gözünü yerinde bırakırsan sevinirim," dedi. "Bal gözler önemli."

Odadan çıktığında gülerek aynaya doğru döndüm ama onun yokluğu odaya çöktüğü anda yüzüme çizilen gülümseme yavaşça soldu. Kirpik kıvırıcıyı masanın üzerine bırakıp aynadaki yansımama bakmaya devam ettim. Kardelen odanın bir köşesinde beni izliyormuş hissi oradaydı, göğsümün derinliklerinde yanıp sönen bir ışık gibiydi ama kafamı çevirip odanın diğer ucuna baktığımda onu göremedim. Tüm olanlardan sonra başımda bir hale yoktu artık, sırtımdaki kanatları da köklerinden söküp koparak geride kabuk bağlamayan açık yaralar bırakmışlardı. Kardelen dönüştüğüm canavarı görseydi ne hissederdi? Beni kollarının arasına çekerken kalbinde bana dair bir korku yer alır

mıydı? Canım acıdı. Bir karıncayı bile incitemeyecek o kız uğruna bir can almıştım ve parmaklarımda kimse görmediği anlarda bile gördüğüm, dokunduğum her yere izini bırakan kan lekeleri vardı.

Kendimi nasıl affedecektim bilmiyordum, affedebilir miydim bunu da bilmiyordum ama en çok Kardelen affetsin istiyordum.

Derin bir nefes alarak gözlerimin altındaki koyu halkaları kapattım, ardından dudaklarımı kahverengi dudak kalemiyle çerçeveleyip kalemden birkaç ton daha açık bir ruj ile dudaklarımı boyadım. Kahverengi rimel ile kirpiklerimin hacmini ve uzunluğunu artırdıktan sonra oturduğum yerden kalkıp parfüm şişesini elime alarak hızlıca üzerimde gezdirdim. Sıkıca topladığım saçlarım omuzlarımı açık bırakıyordu. Üzerimde straplez bir crop, altımda kot etek vardı. Boynuma altın rengi birkaç kolye takıp bileğime de altın rengi bileklikler taktıktan sonra kahverengi çantamın içine rujumu, parfümümün küçük boyunu ve cüzdanımı attım. Kahverengi rugan, sivri burun topuklu botlarımı giydikten sonra masanın üzerindeki telefonu elime alıp Cenk'e bir mesaj yolladım.

Lavin: *Kartal duşta, yarım saate kalmaz evden çıkarız.*

Odadan çıkmadan önce son kez omzumun üzerinden odaya baktım, Kardelen yine orada değildi. Lambayı kapatıp odanın kapısını çektim ve Casper'ın tasmasını alıp, "Bebeğim, gel hadi dolaşmaya çıkacağız," diye seslendim. Casper nefes nefese koşarak koridoru aşıp bacaklarıma dolandığında banyonun kapısı açılmıştı.

Kartal beline doladığı havluyla dışarı çıktı, kaslı göğsünden gözyaşı gibi kayıp giden su damlalarının damarları belirgin kasıklarına doğru aktığını görünce kaşlarım havaya kalktı. Çok lezzetli bir akşam yemeği gibi görünüyordu. Düşüncelerimi okumuş gibi, "O gözlerini öyle dikmeye devam edersen Cenk ve Suphi ile buluşmayı ertelemek zorunda kalırsın çünkü benim de seni durma, devam et diye çığlıklar attırana kadar sikmem gerekecek," dedi, arsız sözcükleri gözlerimi ona dikip kaşlarımı çatmama neden oldu.

"Hayvanlıkta üstüne yok," dediğimde, "Öyle deme, ben çok centilmen bir erkeğim," dedi. "Sadece karımın kirli konuşmalardan ne kadar hoşlandığını biliyorum."

Tek kaşımı kaldırdım. "Ya?" dedim sorarak, ardından eğilip Casper'ın tasmasını düzelttim.

Kartal'ın gölgesinin üzerime düştüğünü hissettiğimde kafamı kaldırıp omzumun üstünden ona baktım. Hemen arkamda durmuş, gözlerini yüzüme indirmiş büyük bir dikkatle bana bakıyordu. Altın rengi gözlerine bakarken yutkunmak zorunda kaldım. Islak saçlarından düşen su damlaları omuzlarındaki benlerin üzerine devriliyor, kaslı kollarından akarak dirseklerinin iç kısmına doğru kayıp gidiyordu.

"Cas," dedim gözlerimi Kartal'dan çekmeden. "Hadi uslu bir çocuk ol ve içeride bizi bekle." Tüylerini okşadığım Casper, sanki beni anlamış gibi heyecanla içeri doğru koşup salona girdi. Yavaşça doğrulup kalkarken gözlerim hâlâ Kartal'daydı. Vücudumu ona doğru çevirip tasmanın uzun kayışını avucuma vurarak, "Gidip giyinsen iyi olacak, Doktor," diye fısıldadım.

Gözleri avucuma vurduğum kayışa indi, ardından tekrar gözlerime yükseldi. Uzun alt ve üst kirpiklerini birbirlerine değinceye dek gözlerini kıstığında yutkunmamak için zoraki bir şekilde gülümsedim. "Giyinmemi istediğine emin misin?" diye sordu sonunda konuştuğunda. "Çünkü bence şu an benim giyinmemi istemiyorsun, kendin soyunmayı istiyorsun." Neredeyse tükürüğümde boğulacaktım. Gözlerimin içine öyle bir baktı ki içimde gizlenen o isteğin dışarı yansıdığını, aslında bunu hiç gizleyemediğimi anladım. "Yanılıyorsam söyle bebeğim," diyerek bana doğru bir adım atınca sabunun, şampuanın ve onun kendisine has eşsiz kokusunun karışarak ciğerlerime dolması işleri benim açımdan daha da zorlaştırdı. Tam önümde durunca neme karışan yoğun koku yüzüme çarptı. "Yanılıyor muyum?"

"Yarım saat içinde çıkacağımızı söyledim," dediğimde, "Bunu kaç dakika önce söyledin?" diye sordu ve gözleri dudaklarıma kaydı, dudaklarıma uzun uzun baktıktan sonra tekrar gözlerime çevirdi güneş rengi gözlerini.

"Sanırım beş dakika oldu," dedim sessizce.

"Tüh. Yirmi beş dakikamız mı kaldı?" Gözleri önce sol, sonra sağ gözümde dolaştı ve dudaklarına yerleşen gülümseme kalbimi yerinden hoplattı. "Hızlı olmalıyız, değil mi?" Sorusu karşısında afalladım. Ne açıdan hızlı olmamız gerekiyordu? Kafamın içinde dolaşan her şeyi görüyormuş gibiydi ve bu beni daha da köşeye sıkıştırılmış hissetmenin

kucağına itti. Sonunda kendime hâkim olamadım, bunu onun da istediğini ve beni denediğini zaten biliyordum. Elimdeki uzun kayışı onun boynuna atıp kayışın iki ucundan tutarak onu kendime çektiğimde genzinden yükselen o seksi kıkırtı gözlerimi kısmama neden oldu. Islak ellerini neredeyse çıplak olan belimin iki yanına yerleştirdiğinde ürperdim; dokunulma isteği çok güçlüydü.

"Yirmi dört dakika," diye fısıldadım ve kayışın iki ucunu daha sert kavrayarak dudaklarımızı birleştirdim. Bu bir birleşmeden öte, bir çarpışma gibiydi. Dişi dişime vurdu, dudağıma battı ve olağanüstü bir acıyla birlikte açlık da ortaya çıkarak kendini gösterdi. Çıldırmış gibi öpüşmeye başladık. Dili ağzımın içine giriyor, damağımın üzerinde kayarak dişlerime iniyor, dişlerimi dolaşıp boğazıma doğru yola koyuluyordu. Beni belimden kavramaya devam ettirirken sırtımı duvara yasladı, üzerime çöküp ipler benim elimdeymiş gibi hissetmeme izin vererek öpmeye devam etti. Çok geçmeden tekrar döndük, bu kez duvar tarafında o vardı ve çıplak sırtı duvara sertçe yaslanmıştı. Havluyu geren sertliğinin karnıma temas ettiğini hissettiğimde ağzının içine doğru inledim.

"Yirmi üç," dedi ağzımın içine doğru nefes nefese. Daha sonra beni kalçalarımdan kavradı ve hiç düşünmeden onun kucağına zıpladım. Büyük avuçları kalçalarımı sıkıca kavrarken vestiyerin önüne yürüdük, beni vestiyerin yüksek boşluğuna oturttu.

Kot eteğimi elleriyle yukarı sıyırırken canım acıdığı için kısık sesle inledim, dişlerini çeneme geçirdi ve bunu yaparken genizden gelen gülme sesini duydum. "Yirmi iki," diye fısıldadı, "ağzımı yaslayıp emmek istiyorum ama o zaman yetişemeyiz sanırım."

"Pislik," diye inlediğim anda çenemi daha sert ısırdı, başımı geriye atarak inledim. Parmakları külotumu kavradı, külotu yana çektiğinde ıslaklığımın kumaş ile tenim arasında uzadığını hissettim. Ahlaksız bir hırıltıyla, "Çoktan sırılsıklam olmuş," diye inledi. "Ne ahlaksız bir kadın." Parmakları vajinamın üzerinde kaydığı anda belim kavislendi ve haykırmamak için dişlerimi dudaklarıma bastırdım. Bir bacağımı kaldırıp ayağımı vestiyerin içine oturduğum boşluğuna yaslamamı sağladı, kot eteğim artık karnıma kadar açılmıştı ve etek dar olduğu için bacağımı kesiyordu. Topuklu botumun yüksek topuğu ayağımı yasladığım yere âdeta çivi gibi çakıldı.

"Hızlı ol," diye inledim.

"Vaktin olmadığı için mi böyle diyorsun yoksa beni deliğinin içinde hissetmek için sabırsızlandığından mı?" Fısıltısı bir ateş gibi tenimi dağladı. Uzun tırnaklarımı omuzlarına saplayarak, "Hızlı," diye inledim tekrardan. İniltimle birlikte beline sardığı havlu kayıp yere düştü ve onun taş gibi sertliğinin bacağımın içine çarptığını hissedip kasıldım.

Tırnaklarımı omzuna daha sert bastırdım, bu açlığımın en belirgin emaresiydi. Dudakları yukarı kıvrılırken, "Parçala, durma," diye fısıldadı dudaklarıma doğru. Ardından tekrar dilini ağzımın içine verip benimle delirmiş gibi öpüşmeye başladı. Nabzım vücudumun altında yükselerek derimi zorluyor, ihtiyaç bacaklarımın arasında gitgide büyüyen bir karmaşaya dönüşüyordu.

Aletinin başını ihtiyaçla daha da ıslanan vajinama sürtünce tırnaklarımı deriye daha sert sapladım, derisinin içine giren tırnaklarım onun da inlemesine neden oldu. "Al içine beni," diye inledi dudaklarıma doğru, daha sonra zaten çok ıslak olan girişimi zorlayan aletinin başını içimde hissettim. Başımı geriye atarak uzun uzun inlediğimde o da bana katıldı. Dudaklarımızdan dökülen nefes nefese iniltiler, dudaklarımız birbirini bulduğu anda sızlanmalara dönüştü. Aletini biraz daha ittiğinde artık tamamen içimdeydi. İçimde kasılışını, sanki mümkünmüş gibi biraz daha büyüyüşünü hissettim. Kalın bir damar doğrudan içime doğru çarparak aklımı başımdan alıp götürüyordu. Doluluk hissi mükemmeldi, bunu ne kadar çok istediğimi içim dolduğu anda daha net fark etme şansım olmuştu. "Sikimi nasıl kavradığına bak," diye fısıldadı, sesi tehditkârdı ve bu baş döndürücü şekilde mükemmel hissettiriyordu. Parmaklarını bacağıma bastırıp parmak izinin kalacağından emin olduğum şekilde sıkarken beni biraz daha açtı ve içime gömüldü. Uzunluğunu, kalınlığını, damarlarını ve sıcaklığını hissetmek beni uzun uzun inletti.

Crop ve sütyeni aynı anda kavrayarak aşağı çektiği anda çıplak göğüslerim ortaya çıktı. Eğilip bir göğsümü ağzının içine aldı, çok geçmeden diğer göğsümü de avucunun içine hapsederek sivrileşmiş ucu avucunun içiyle ezmeye başladı. İçimdeki hareketleri başta yavaştı ama saniyeler sonra baş döndürücü bir hıza dönüşmüştü. Dolmuş toplarının kalçamın alt kısmına çarptığını, her itişinde içimi daha derin doldurduğunu hissedebiliyordum. Damarlı aleti içimi geriyor, içime her

vuruşunda daha da kasılıp ıslanmama neden oluyordu. İniltilerimiz, birleşen noktalarımızın çıkardığı arsız, ıslak ve son derece erotik olan ses ile karışıyordu. Etin ete vururken çıkardığı o şakıma sesi, ıslaklığımın onun büyüklüğüyle kavuştuğunda çıkardığı ahlaksız sese eşlik ediyordu.

"Daha sert sok," diye inledim ahlaksızca, açlıkla, muhtaçlıkla. İçimde gitgide büyüyen tutku, ona duyduğum aşkın etrafında bir ip gibi dolanarak ikisini birbirine bağlıyordu. Aleti içime daha derine vurmaya, beni büyüklüğüyle genişletmeye başladı. Damarları içimde çarptıkça gözlerim kayıyor, nefesim kesiliyor, tırnaklarımı tenine batırırken ahlaksız birleşme seslerimize iniltilerimiz karışıyordu.

"Hepsini mi istiyorsun?" diye sorarken daha derine sokarak elini aramıza kaydırdı, parmağı şişmiş klitorisimin üzerine yerleştiğinde kulaklarım uğuldamaya başladı. "Sımsıkı amının içine daha fazlasını mı istiyorsun? Hepsini alamıyorsun bile," diye alay ederken sesi hem hırıltılı hem de hırslı geliyordu. Klitorisimi parmağının altına alarak sertçe ezmeye başladığında onu içimde kıstıran vajinam artık daha da sıkışmış hissettiriyordu. O sıkışıklığı ben bile hissediyorsam, o daha fazlasını hissediyor olmalıydı.

"Kartal," diye inlediğimde parmağını daha sert bastırdı, başparmağı ile orta parmağının arasına alarak sıkıştırdığı klitorisimin bir nabız gibi parmaklarının arasında çarptığını hissettim. Başım geriye doğru gitti, gözlerim kayarken dudaklarım ahlaksız kelimeleri içinde barındıran iniltileri dışarı bırakmak için aralandı.

"O deliğin bir ağız gibi yutuyor beni içine, yiyorsun amına koyayım," diye inledi ve alnını alnıma bastırarak nefes nefese içime çarpmaya devam etti. Gitgide büyüyen tutkunun karnımın altında biriktiğini hissediyordum. "Gitmek istemiyorsun," diye hırladı ağzıma doğru, "değil mi?" Tane tane söylediği kelimeler bedenimin ihtiyacını daha da artırdığından tek yapabildiğim inleyerek kasılmak oldu. "Al beni amcığına, içini doyurmama izin ver," diyerek ellerini bacaklarımın altından kavrayarak beni çok hafif bir şeymişim gibi kucakladı. İçime çarpa çarpa giriyor, bacaklarım sallanıyor, onun kucağında zevkin içine çekilmiş öylece eriyordum. Her çarpışında toplarının kalçalarıma indirdiği şaplakları hissediyordum ve topları kalçalarıma her vurduğunda kasılışını hissediyordum.

"Yavaşla," demeye başladığımı hatırlıyorum, parmakları bacağıma âdeta saplanıyor, derim onun yarattığı gerginlikle acıyordu. Kollarımı boynuna sardım ve düşmemek için onu sıkıca kavrarken onu içim almaya devam ettim.

"Siktir," diye hırladı kulağıma doğru. Bitiş çizgisine çok yakındım, aynı zamanda onun da yaklaştığını içimde daha da büyüyüp kalp gibi çarpmaya başlayan aletinden anlayabiliyordum. Pazuları şişti, damarları belirginleşti ve başımı geriye atarak kucağında kasıla kasıla boşalmaya başladım. Kasıldığım için onu daha da sıkıştırdığımın farkındaydım ama kendimi durduramıyordum. Vajinam nabız gibi atıyor, her kendimi kastığımda içime sığması imkânsız bir darlığa sahip oluyordum.

Kartal, "O küçük deliğinin içine sıcacık patlayacağım," diye inlediğinde tırnaklarım sırtına sertçe saplandı ve mümkünmüş gibi daha da kasılarak beklentiyle inledim. İçime yayılan sıcaklıkla gözlerim yeniden geriye doğru kaydı. İçimden çıkmadı, sıcaklığı beni doldurmaya ve içime yayılmaya devam ederken vuruşları hızlandı, soluk soluğa beni kucağında daha yukarı çekti. İçimden taşan menilerini hissettim, bacaklarımın içine kadar onunla damgalanmıştım.

Dudaklarımız açlıkla birleşti. O hâlâ tüm ihtişamıyla içimdeyken, içimde bir nabız gibi çarpıyorken, sanki doyuma az önce ulaşmamış gibi açlıkla içime çarpmaya devam ediyorken dilimi ağzının içine alarak hırsla emdi. İçimdeki hareketleri yavaşlayana dek tekrar orgazmın eşiğine geldiğimi hissettim, son vuruşunda ise ağzının içine doğru haykırarak boşalmaya başladım. Kucağından indiğimde dünya benim için dönüyor, kulaklarım uğulduyordu ve ona aklımı onda kaybetmişim gibi bakıyordum.

Nefes nefese yüzüme bakarken, "Öyle bakmaya devam edersen planı iptal edip odamızda devam edeceğiz," dedi, gözleri bunun bir alay değil, saf gerçek olduğunu bağırıyordu ve bunu istediğini görebiliyordum.

Eteğimi zar zor indirip gülerek, "Saçmalama," dedim ama bu fikir bana da fena gelmiyordu. "Gidip temizlenmem lazım." Tam sırtımı dönüyordum ki bileğimi tutup beni kendine çevirdi ve "Hayır," dedi, sorgulayan gözlerle ona baktım. "İçinde benim döllerimle dolaşmanı istiyorum." Söylediği şey karşısında gözlerim iri iri açıldı, onun da dudakları yukarı kıvrıldı; gülüşü alaycı değildi. Oysa sadece dalga geçtiği-

ni sanmıştım. Bacaklarımın içini sildi ama iç çamaşırımı değiştirmeme gerçekten izin vermedi.

"Delirmiş olmalısın," dediğimde güldü.

"Evet, senin için. Hep öyleydi."

Bu delilik olsa da bir an gerçekten hoşuma gittiği için kendimi bu deliliğin başrolünde buldum. Konu o olduğunda ben aslında her zaman biraz deliydim.

Casper'ı arka koltuğa yerleştirip ön yolcu koltuğuna bindim ve tam o sırada telefonuma bir mesaj geldi. Mesaj Cenk'tendi.

Cenk: *Geldin mi? Çünkü eşsiz gözlerim hâlâ seni göremiyor.*

"Aslında yola henüz çıkıyorum," dedim kendi kendime.

"Cenk mi?"

"Evet." Emniyet kemerimi bağlayıp yan gözle ona baktım. "Temizlenmeli ve üzerimi değiştirmeliydim."

"Bunun hoşuna gitmediğini söyleme, inanmam," dedi dudağının kenarında beliren yamuk tebessümle.

"Serseri."

"Serserilerden hoşlanıyorsan demek ki," diyerek güldü, daha sonra kaşları çatıldı. "Tek hoşlandığın serseri benim tabii ki."

"Hoşlanmak mı?" Ona yan gözle bakıp sırıttım. "Âşığım sana, ne hoşlanması?"

Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirirken bana uzun uzun baktı. "Bunu söylemen için ne kadar zaman bekledim biliyor musun? Şimdi her duyduğumda ilk kez duyuyormuşum gibi elim ayağıma dolanıyor." Sigarasının ucunu yakarken gözleri hâlâ üzerimdeydi. "Sık sık elim ayağıma dolaşsın istiyorum. O yüzden sık sık söyle bunu bana, olur mu?"

"Düşünürüz," dedim gülümseyerek.

"Düşünme, yap. Karım olarak."

Gözlerimi önüme çevirip, "Biraz daha geç kalacak olursak Cenk'in kafasında saç bırakmadığı karın olacağım," dedim alayla. "Çenesini açmadan önce gidelim mi?"

Arabayı çalıştırıp, "Elini sana sürecek olursa kolunu koparırım," dedi alayla. "Deneyemez bile."

Kafe Cihangir'in göbeğinde, oldukça elit bir yerdi ve içeride genelde çalışan değil, insanları emrinde çalıştıran insanlar takılıyordu. Sınıf

farkı rahatsız edici seviyede barizdi. Altın rengi ışıklar, deri mobilyaların parlamasını sağlıyordu ve içeride yetmişlerin hit şarkılarından biri çalıyordu. Cenk'in en göz önünde olan masayı tercih edeceğini düşünmüştüm ama en tenha, kafenin en ucundaki masaya oturmuştu. Önünde kokteyli duruyordu ve Suphi ile sessizce sohbet ediyorlardı. Yaşananlardan sonra rengini kaybetmiş gibiydi, ışıltısı eskisi kadar göz alıcı değildi ve ortada olmak yerine, köşelerde saklanmayı tercih eder hâle gelmişti. Onun ışığını çalanlardan biri olduğumu düşünmek boğazımı düğüm düğüm etti.

Cenk'in tam karşısında, Suphi'nin yanına oturduğumda Suphi dönüp beni selamladı, Cenk ise bana kısık gözlerinin arasından bakarak, "Umarım bir saat geç kalmanın nedeni trafik canavarı olmamak için çabalamandan kaynaklıdır şekerim," dedi. Kartal arabanın anahtarını masaya bırakıp Cenk'in yanına oturunca Cenk bu kez kısık gözleriyle Kartal'a baktı. "Hoş kocan tam da azılı bir trafik canavarı. Yine de çok yakışıklı olduğu için canavar olduğu gerçeğini bir kenara bırakıyorum şu anlık."

Garson siparişleri almak için geldiğinde gözlerimi menüden ayırdım ve "Sidecar istiyorum," dedim. "Teşekkürler."

Kartal'ın dudaklarında bir tebessüm büyüdüğünü gördüm. Gözlerini menüden ayırıp garsona çevirirken, "Corpse Reviver No. 2," dedi.

Garson gülümseyerek yanımızdan ayrıldığında, "1930'ların lüksü ha?" diye sordu Cenk, Kartal'a doğru dönerek. "Bu adam kokteylden anlıyor."

"Bence sen her seferinde Martini isteyerek kolaya kaçmaktan vazgeç," dedi Kartal çenesiyle masadaki kokteyli işaret ederek. Cenk omuz silkip kokteylini önüne çekerek bakışlarını bana çevirdi.

"Konuyu açmak istemiyordum ama kafamı kurcalayıp duruyor," dedi derin bir nefesin hemen ardından. "Ogün'ün bizimle alakalı detayları vermesinden korkmuyor musunuz? Ne kadar şu an aklını kaçırmış bir katil gibi görünüyor olsa da... Söyleyecekleri dikkate alınabilecek şeyler."

"Hiçbir şey söylemeyecek ama söyleseydi de büyük bir sorun çıkmazdı," dedi Kartal benim yerime cevap vererek. "Sadece siz ağzınızı sıkı tuttuğunuzdan emin olmalısınız."

"O konuya gelince..." Suphi gözlerini Cenk'e çevirdi, önündeki viskiden bir yudum aldı ve bu kez Kartal'a baktı. "Biz gidiyoruz."

Bakışlarım önce Suphi'ye, ardından Cenk'e dokundu. Cenk yüzünde sakin bir ifadeyle Suphi'ye bakarken sessizdi. "Nasıl yani?" diye sordum. "Nereye gidiyorsunuz?"

Cenk birkaç saniye daha Suphi'ye baktıktan sonra alt dudağını yalayarak gözlerini bana çevirdi. "Ceylin'in tedavisi için Amerika'ya gitmeye karar verdik. Orada Ceylin için çok daha başarılı tedaviler uygulayan bir doktor ile görüştüm ve Ceylin için bir umuttan fazlası olduğunu söyledi."

Gözlerim iri iri açıldı. "Ciddi misin?"

"Evet." Cenk gülümsedi. "Tüm sonuçları doktora göndermiştim, birkaç gün içinde bana bir cevap maili gönderdi ve irtibat kurduk."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Cenk, bu beni çok mutlu etti. Gerçekten."

"Sen bir de bana sor," derken o da gülümsüyordu. "Karanlık bir odadaymışım da aniden o odanın ışığı açılmış gibi hissediyorum." Derin bir nefes alırken, "Sizi bu hengamenin içinde bırakmak istemezdim ama biliyorsun, Ceylin benim için bu dünyadaki her şeyden daha önemli. Onu kendimin bile önüne koydum. Ve Amerika'daki tedaviyi sadece onunla gideceksem kabul ediyor. Artık benden yeniden uzak kalmak istemediğini söyleyip ağladı."

"Uzaklaşmak doğru bir seçim," dedi Kartal. "Üstelik ucunda kız kardeşin varsa, gerekirse onun için dünyanın öbür ucuna gider insan."

Bakışlarım Kartal'a çevrildi, altın rengi gözleri tıpkı gözleri gibi parlayan altın ışıkların altında daha keskin görünüyor, güneş gibi parlıyordu. Uzun, alabildiğine siyah kirpiklerinin altında gizlenen o gözleri kaldırıp bana baktı ve kalbimin derinliklerinde bir türlü uykuya yatıramadığım o acı kendini yeniden hatırlatmak ister gibi içimde güçlü bir yankı yarattı.

"Tekrar ifademize başvurulması gerekmediğine emin olduğumuz an gideceğiz," dedi Cenk, gözleri Kartal'daydı ve sanki bu masada Kartal'ı en iyi anlayan oydu. Kartal da onun bakışlarına karşılık verdi. "Söylediğin gibi. Gerekirse onun için dünyanın öbür ucuna bile giderim. Onun için ne gerekiyorsa yapacağım. Onu kurtarabilmek istiyorum."

"Böyle bir şansın var," dedi Kartal sessizce, "onu kurtarabilirsin." Gözleri sanki benim aksime der gibi bakıyordu. Önüme bırakılan kokteyle bakarken dişlerimi birbirine bastırdım.

Cenk sessizce, "Hâlâ şansım varken," dedi sadece. Sonrasında başka hiçbir şey söylemedi. Sessizliği öyle büyüdü ki duyduğum tek şey kafenin içinde çalan müziğin sesiydi.

Kartal kokteylinden bir yudum alırken, "Hepimiz için yolun sonu göründü, ha?" diye sordu. Suphi gülümsedi, Cenk ise başını önüne eğerek sadece yutkundu. "O zaman bu gece birleşen yollarımıza kaldıralım kadehimizi." Elindeki kokteyl bardağını havaya kaldırdı. "Ve yeniden ayrılan yollarımıza."

Suphi, "Peki siz ne yapacaksınız?" diye sordu kadehini Kartal'ın kadehine çarptıktan hemen sonra. "Burada kalmayacaksınız, o kadarını biliyorum ama hemen ortadan kaybolmazsınız gibi de geliyor."

"Planlarımız var," dedi Kartal. "Daha doğrusu, karımın planları var. Ben ona uyum sağlıyorum." Gülümsedi, nadiren gülümsediğinden olsa gerek Suphi şaşırdı ama başını sallayarak o da karşılık olarak gülümsedi.

"Karısının sözünden çıkmıyor, şuna da bakın," dedi Cenk. "Ah ne aşklar var ya... Gördün mü, Suphi?" Suphi'ye dik dik baktı. "Kartal gibi bir kötü adam izlenimi veren devasa yakışıklılık, yürüyen cazibe bile çok romantik olabiliyor istediğinde. Feyz al."

"Ben bir lavaboya kadar gidiyorum beyler," diyerek masadan kalktım. Topuklarımın tıkırtısı mekândaki müziğe karışıyor, kulaklarıma geliyordu. Lavabonun kapısını açıp içeri girdiğimde müziğin sesi kesildi. Çantamdan rujumu çıkarıp aynanın önünde rujumu tazelediğim sırada, "Güvende değiliz elbette, Ceyda ve Ogün çok yakın arkadaşlardı. Eğer söylenenler doğruysa, Ogün gerçekten onu öldürdüyse, artık hiçbir arkadaşımla baş başa kahve içmeye bile çıkmayacağım," diyen kadının sesi hemen kabinden geliyordu. Telefonla konuştuğunu anlayıp kaşlarımı çatarak aynaya düşen yansımama baktım. Ceyda'nın katiliyle aynı lavaboda olduğunu bilseydi ne hissederdi? Bunu bilmek istemedim. Kaşlarımın ortasında derin bir yarıkla yansımama baktığım sırada, "Sosyal medyada aralarında bir aşk ilişkisi olduğuna dair bir yazı okudum, ne kadarı doğrudur bilmiyorum. Sadece arkadaş olduklarını biliyorum," diyerek kabinden çıktı. Gözlerim kadının yansımasına dokundu. Uzun, siyah saçlarını omzunun arkasına atarak, "Seni sonra

ararım canım," dedi ve telefonu kapatıp bana gülümseyerek ellerini yıkamaya başladı.

"Ceyda'dan bahsediyordunuz," dediğim anda bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi.

"Ah? Evet. Üzücü bir olay."

"Evet," diyerek rujumun kapağını kapatıp çantama koydum. "Ceyda'yı tanıyordum."

"Öyle mi?" Bana şaşırarak baktı. "Ben de onunla aynı liseden mezun olmuştum. Sessiz bir kızdı, annesiyle kavga etmediği zamanları sayarsak." Gülümsedi ama gülümsemesi gözlerine ulaşmadı. "Ogün'ü de tanıyor musun?"

"Evet," dedim sessizce.

"Peki söylentiler doğru mu?"

"Henüz biz de bilmiyoruz," dedim.

"Ogün ne kadar kibar bir adam gibi görünse de onda beni rahatsız eden bir şeyler hep vardı," dedi kız gözlerini aynaya çevirerek. "Yargılayıcı olmak istemem ama yakın arkadaşlarımdan birinin arkadaşıyla kirli bir mazisi var. Bu yüzden söylentilere inanmamak biraz güç."

"Kirli bir mazi mi?" Merakla ona doğru döndüm. "Nasıl yani?"

"Arkadaşımın arkadaşının boğazını feci şekilde sıkmış, çok sarhoşmuş ama sarhoş birinin önüne bir tabak bok koyduğunda yer mi? Yemez. Bu yüzden şiddeti sarhoşluğun arkasına gizlemek çok saçma." Omuz silkti. "Ne kadar doğru bilmiyorum, arkadaşımdan öğrendiğim buydu. Yani eğer bu gerçekse, şiddetin bir adım sonrası cinayettir. Bu yüzden sanırım söylentilere inanıyorum."

"Anlıyorum," dedim.

"Seni üzdüysem kusura bakma lütfen," dedikten sonra ellerini kâğıt havluyla kuruladı. "İyi günler."

Kız lavabodan çıktığında bakışlarımı tekrar aynaya çevirdim. Gözlerim aynanın yüzeyinden hemen arkamda kalan lavabonun zeminine dokunduğunda bir an görüntü titredi. Orada uzanan bir beden görür gibi oldum ve kalp atışlarım ağırlaştı. Ağlama isteği yeniden oradaydı, boğazımın derinliklerinden yukarı doğrultulmuş bir bıçaktan farksızdı.

"Seni hiçbir zaman atlatamayacağım, değil mi?" Kendi kendime sorduğum soru yine kendim tarafından cevapsız bırakıldı. Bir sigara içmeye, biraz nefes almaya ve kafamın içini susturmaya ihtiyacım vardı.

Lavabodan çıkıp şık koridorda ilerledim, masaya dönmek yerine masaların arasından geçerek kafenin önüne çıktım. Hava rüzgârlıydı ama soğuk değildi, aksine rüzgâr ılık bir meltem gibi tenime dokunuyor, dokunduğu yeri ısıtıyordu.

Bir köşeye geçip çantamdan sigara paketimi çıkardım, dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirip bakışlarımı karşı kaldırıma çevirirken sigaranın ucunu ateşledim. Zaman her zamankinden daha ağır akıyormuş gibi hissettiğim o saniyelerde, karşı kaldırımın sırtını verdiği kafenin camı dikkatimi çekti. Orada tanıdık birine rastlamayı beklemiyordum. Sigara dudaklarımın arasında asılı kalırken Özay'a ve hemen karşısında oturan kumral kıza baktım. Kız sakince bir şeyler anlatıyor, ara sıra kahvesinden bir yudum alıyor, ardından gülümseyerek konuşmaya devam ediyordu ve Özay da yüzünde huzurlu bir ifadeyle dinliyordu. Sigarayı dudaklarımın arasından uzaklaştırıp dumanı yavaşça üflerken gülümsedim. Bu ifadeyi tanıyordum. Birine huzurlu bir ifadeyle bakıyorsa, bu gerçekten huzurlu hissettiğindendi.

Bir ara kız ona komik bir şey söylemiş olacak ki başını geriye atarak güldü, ardından başını iki yana salladı ve tam da o an camın diğer ucundan gözlerimiz birleşti. Dudaklarımdaki gülümsemeyi silemedim, bir elimde sigara ona bakarken sadece onu başımla selamladım. Çok kısa bir an duraksadı, gözleri önce karşısında oturan kıza, ardından bana kaydı ve onu bu şekilde görmemden rahatsız olmuş gibi kıza bir şey söyleyerek masadan kalktı. Kız başını sallamış, masanın üzerinde duran telefonuna uzanmıştı.

Kafeden çıktığını gördüm, sağına soluna baktıktan sonra hızlı adımlarla karşıya geçti ve "Selam," dedi bana yaklaşırken. "Burada ne arıyorsun?"

Kafamla arkayı işaret ederek, "Suphi ve Cenk bizi bir şeyler içmeye çağırdı," dedim sadece.

"Sizi?" Soruyu sorduğuna pişman olmuş gibi hızlıca başını salladı. "Kartal ve sen, anladım. Nasılsın?"

"İyiyim," dedim, "peki sen?"

"İdare ediyorum." Elini ensesine atıp gözlerimin içine baktı. "Ogün olayı hepimiz için sarsıcıydı sanırım."

"Öyleydi," dedim sadece.

"Pek denk gelemiyoruz son zamanlarda." Elini ensesinden çekip burnunu kaşırken gözlerimin içine bakıyordu. "Gerçekten iyisin değil mi?"

"Evet." Gülümsemem büyüdü.

Gözlerim arkasında kalan kafenin camına kaydığında, "Şey, kahve içiyorduk arkadaşımla," dedi sessizce.

"Güzel bir kızmış." Söylediklerim içtendi ve bunu onun da bildiğini biliyordum. "İsmi ne?"

"Aleyna." Durdu. Derin bir nefes alarak, "Tuhaf oldu değil mi?" diye sordu.

"Hayır, hiç olmadı. Aksine beni mutlu etti, senin adına mutlu oldum."

"Henüz bir şeyler net değil," dediğinde, "O bakışı gördüm serseri, bence net," diyerek güldüm.

"Tamam. Kabul ediyorum, o gerçekten... Benim için fazlasıyla iyi." Gözlerimin içine baktı. "Sen de öyleydin."

Rahatsızlıkla; "Bunları konuşmayalım Özay, en azından eski günlerin hatırına iki arkadaş gibi sohbet edebilmeyi hak ediyoruz ve ben... Bunlardan konuşmak istemiyorum," dedim.

"Sonuçta artık başkasına âşıksın," diye alay ettiğinde bunun altında bir misilleme olmadığını bilsem de gözlerimi devirdim.

"Sadece âşık değilim aslında," dedim. Elimi kaldırdım ve korkusuzca onu bir gerçekle yüzleştirdim çünkü artık geleceğin içine geçmişten bir hayaletle yürüsün istemiyordum. "Evliyim."

Gözleri iri iri açıldı, çok şükür ki o gözlerde büyük bir yıkım görmedim. Yine de ne söylemesi gerektiğini bilemiyormuş gibi, "Sen ve o ha?" diye sordu. "Bak bu ani oldu işte. Yine de beklemediğim bir şey değildi." Dudaklarındaki o küçük belirsizlik, içten bir gülümsemeye evrildi. "Sen mutluysan, ben de mutlu olurum. Umarım kıymetini bilir."

"Umarım," diye alay ettim.

"Kıymetini bilmezse o gün onunla fena dövüşeceğiz."

"Dayak yemeyi kabul ediyor gibisin."

"Ha? Denesin bakalım," diye alay etti.

Bir an durup başımı sallayarak, "Mutlu ol Özay, bunu her zaman hak ettin," dedim.

"Mutlu ol, Lavin," diye karşılık vermesi zaten beklediğim bir şey olsa da gülümsememin genişlemesine engel olamadım. "Bu hayatta mutluluğu senin kadar hak eden başka birine rastlamadım."

"Teşekkür ederim."

"Ben de öyle," diyerek derin bir nefes aldı. "Şimdi Aleyna'nın yanına dönsem iyi olacak. Onu kaçırmak istemem."

"Kaçırmasan iyi olur."

"Hoşça kal." Gülerek elini ensesine attı. "Ve mutluluklar."

"Hoşça kal Özay."

Sırtını bana dönüp uzaklaşmaya başladığında sigaramı söndürdüm, tam arkamı dönüyordum ki Kartal'ın kafenin kapısında dikilmiş bana baktığını fark edip irkildim. "Ödümü koparttın," diye söylensem de aldırış etmeden, "Ne diyordu o gevşek?" diye sordu.

Kaşlarım çatıldı. "Ona böyle söyleme," dedim. "Sadece iyi dileklerde bulundu." Gözlerini bana değil, arkamda kalan manzaraya dikmişti. Koluna dokunup, "Hayatına devam ediyor, ona düşmanlık beslemen çok yersiz," diye fısıldadım. Sessizce dişlerini sıktı, ardından gözleri gözlerime dokundu ve derin bir nefes alarak başını aşağı yukarı salladı. "İçeri geçelim mi?"

"Bir daha haber vermeden ortadan kaybolma, dışarı çıktığını fark etmedim bile," dedi, sesi endişeli geliyordu ama Özay'ı gördüğü için hissettiği gerginliği dışarı vurmasa da görebiliyordum.

"Endişelendin mi?"

"Lafa bak, bilmiyorsun sanki." Dudağını kulağıma bastırarak kolunu belime sarıp beni içeri yönlendirdi. "Eve dönünce kaldığımız yerden devam etmek için sabırsızlanıyorum, Lavin Alaşan."

Elimi göğsüne vurarak, "Pislik yapma," diye homurdandım.

"İçinde hâlâ beni hissedebiliyor musun?"

"Pislik!"

"Yoksa dışarı aktı mı?"

"Hayvansın!" Gülerek geri çekildiğimde o da gülüyordu. "Beyefendi olmaya çalışsan iyi edersin."

"Tüh, işte buna hiç çalışmamıştım."

Gülümseyerek başımı onun göğsüne yaslayıp kolumu beline sardım ve insanların bize tebessüm ederek baktığının farkında bir şekilde sessizce masaya doğru yürümeye başladım.

Ogün'ün hücresi, hastanenin en derin katlarından birinde, floresan lambaların soluk titremesiyle aydınlanan bir mezardan farksızdı. Duvarlar, yılların birikmiş çığlıklarını emmiş gri bir beton kabuktan ibaretti; üzerlerinde tırnak izleri ve kurumuş lekeler, önceki mahkûmların sessiz isyanlarını fısıldıyordu. Penceresi yoktu, sadece demir parmaklıkların ardında bir hava deliği vardı ve bu delik dışarıdaki dünyanın rüzgârını içeri taşıyamıyordu, içeride sadece boğucu bir nem vardı. Yatak, paslanmış bir demir çerçeve üzerine gerilmiş ince bir şilteden ibaretti. Ogün'ün bedeni hemen orada, kıvrılmış hâlde, bir enkaz gibi uzanıyordu. Sağ eli bandajlarla sarılı bir yumruk hâline gelmişti; üç parmağının yokluğu bir hayalet uzuv gibi zonkluyordu. Yüzü terle ıslanmış, göz çukurları gölgelerin oyduğu mağaralara dönüşmüştü. Dudakları susuzluktan çatlamıştı ve ara sıra anlaşılmaz mırıltılar dışında neredeyse hiç kıpırdamıyordu.

Zihni bir fırtınanın ortasında savrulan gemi enkazıydı; dalgalar, vicdanının yarattığı devasa canavarlar gibi yükselip çarpıyordu. Kardelen'in yüzü, her göz kırpışında karşısındaki duvara yansıyordu. O masum bakışlar, artık bir lanetten farksızdı ve görünmez elleri vardı; Ogün'ün boğazını sıkıyordu.

"Neden?" diye fısıldadı o hayalet, onu adamdan başkası duymadı. Gözleri yavaşça o yöne döndüğünde beyaz elbisesiyle duvar kenarında dikilen narin bedeni gördü. Çıplak ayakları yara bere içindeydi, yüzü gözlerinin altındaki karanlık halkalara rağmen bir meleğin yüzünden farksızdı. "Neden bana bunu yaptın?"

Adam gözlerini yumup, "Git," diye fısıldadı, damarlarından içeri bırakılan ilaçlar artık onu çırpınamayacak hâle getirmişti. "Sadece git. Yalvarırım."

"Sadece yirmi bir yaşındaydım," dedi yine o ses, adam gözlerini açtığında şimdi tavana bakıyordu ama o kızın hâlâ o duvar köşesinde onu izlediğini hissedebiliyordu. Korkuyordu. Dönüp ona bakmaya, yarattığı enkazı görmeye, geçmişin içindeki yaktığı ateşin içinde diri diri yanmaya başlamaktan korkuyordu. "Sadece yirmi bir yaşındaydım!" Kızın sesi bir dalga gibi yükselerek adamı altına aldığında adam aniden gözlerini açtı ve bir kâbustan uyandığını anladı. Rahatlamalı mıydı? Kafasını çevirip o duvar kenarına korkarak baktığında Kardelen'in orada olmadığını görmek onu rahatlattı.

Tam başını çeviriyordu ki yatağın üzerindeki ağırlığı hissetti. Yüzüne yayılan dalga dalga saçları fark etti ve o an Kardelen ile göz göze geldi. Kardelen yüzüne doğru, "Seni tanımıyordum bile!" diye bağırdı.

"Özür dilerim!" Haykırmaya başladı, çıldırmış gibi haykırıyor, sanki biri onun üzerindeymiş de üzerindeki kişiyi atmaya çalışıyormuş gibi boşluğu itiyordu. "Özür dilerim!" Gözyaşları hızla akmaya başladı, kaydı, şakaklarından inip kulaklarının içine doldu. "Çok özür dilerim!" Ağlıyor, çırpınıyor, boşluğu itiyor, çığlıklar atıyordu.

İçeri aniden giren hasta bakıcı ve hemşire onu sakinleştirmek için aynı anda üzerine abandılar ama ne çareydi? Çıldırmış gibi tepinen vücudunu kontrol altına alamıyorlardı. "Sakinleştirici getir, hemen!" dedi onu zapt etmekte güçlük çeken adam. "Yine çıldırdı bu herif!"

Hemşire koşar adımlarla odadan çıktığında, "Git," diye ağlamaya devam ediyordu Ogün. Sesi titriyor, çatlıyor, tüm bunlar olurken elinden sadece yalvarmak geliyordu.

"Kimse yok burada," dedi adam onu omuzlarından tutup yatağa bastırırken. "Dur durduğun yerde be adam!"

"Git!"

"Dur dedim sana! Çırpınıp durma! Beni dinle." Adam gözlerini odanın kapısına çevirdi. "Çok vaktim yok, beni dinle dedim sana."

Ogün onu duymadı, sadece çırpındı, bağırmaya devam etti ve onu köşede izlediğini hissettiği kızın olduğu yöne bakamadı.

"Hayallerim vardı," dedi Kardelen, sesi odaya yayıldı ama onu duyan tek kişi katiliydi. "Mezun olacaktım, hayallerimin peşinden koşacaktım, âşık olduğum adamla evlenecektim, çocuklarım olacaktı, dünyayı dolaşacaktım, iyi bir anne olacaktım." Sesi yankılar hâlinde odanın içine yayılmaya devam etti. "İyi olan her şey olacaktım ama sen kötü olan her şey olmayı seçtiğinde bu hakkım elimden alındı." Bağıra bağıra ağlamasının nedeni belki de artık Kardelen'in sesini duymak istememesindendi. "Mezun olamadım. Hayallerimin peşinden koşamadım. Âşık olduğum adamla evlenemedim. Çocuklarım olmadı. Dünyayı dolaşamadım. İyi bir anne olabilirdim ama senin yüzünden anne bile olamadım." Haykırdı, kızın sesini duymak istemiyor gibi çıldırmış hâlde bağırmaya başladı. "Sen beni öldürmeseydin tüm bunlar olacaktı."

"Özür dilerim!" diye bağırdı. Pişman mıydı? Ne fark ederdi? Tüm bunları yaşamasaydı pişmanlık kalbine hiç uğrayacak mıydı sanki?

Uğramazdı. En başa dönse, bunları yapar mıydı? Şu an yaşadıklarını öngörseydi evet, belki yapmazdı ama yapmama nedeni iyi bir kalbi olduğundan değil, korkusundan olurdu. Kendi çiğ kötülüğünün içinde günden güne biraz daha kaybediyordu aklıyla olan o ince bağlantısını.

Hemşire içeri girdiğinde patırtı bir anda bir iğnenin deriye saplanmasıyla yerini sessizliğe bıraktı. Şimdi sessizlik bir koro hâlindeydi. Her şey sustuğunda gözleri yavaşça kapandı.

Bandajlı elleriyle geçen birkaç gün, boşluğu tırmalaması, gitmeleri için yalvarmasıyla geçti. Bir gece Ceyda başucunda oturuyordu, üzeri sırılsıklamdı, konuşmak için ağzını aralayan kızın ağzının içinden sular dökülmeye başladı ve Ogün sessiz geçen birkaç günün sonunda ilk kez o gece korku dolu çığlık atmaya başladı.

Kardelen her gece, "Sen yaptın," diyordu ona. "Kan senin ellerinde kurudu."

Sabahlar, hastanenin demir gibi disipliniyle başlıyordu. Hemşireler beyaz önlükleriyle hayaletler gibi koridorlarda süzülüyor, Ogün'ün hücresine tepside ilaçlarını getiriyorlardı. Mavi haplar, beyaz tabletler, metamfetaminin kalıntılarını silmek içindi, vicdanını silmek için değil. Ogün hapları yutarken boğuluyordu, boğazından geçen her lokma Ceyda'nın kustuğu suları hatırlatıyordu.

"Bu sana iyi gelecek," diyordu hemşire, sesi mekanikti, duygusuzdu çünkü bir katille konuştuğunu biliyordu. Ve Ogün, söylenen her şeyin bir yalan olduğunu biliyordu. İlaçlar sadece halüsinasyonları bulanıklaştırıyordu, onları daha derin bir sis tabakasının arkasına gizliyordu ama yok etmiyordu.

Çünkü geceleri odasına gelen adam, ona kafasının içini yine yangın yerine çevirecek ilaçlar veriyordu. Özlem duyduğu dostundan armağandı bunlar. Kartal'ın elleri onun sırtında sanıyordu ama o eller aslında boğazına sarılıydı ve onu her gün bir öncekinden daha kötüye götürmenin yolunu gösteren haritayı yine o eller tutuyordu.

Terapist anlam veremiyordu. Verilen ilaçlar onun aklını biraz olsun yerine getirir sanıyordu ama Ogün günden güne daha da büyük bir çıkmaza giriyordu. Sislerin ardına gizlenen hayaletler geceleri sisleri savuşturarak onun başucunda bitiyordu.

Birkaç gün daha sanki sonsuzluk döngüsüne girmiş gibi bu şekilde ilerledi. Yemekler tatsız, lapa gibiydi ve midesini bulandırıyordu. Kori-

dorlarda yürürken -nadiren kelepçelerle- diğer hastaların bakışları onu deliyordu. Bir adam köşede kıvrılmış kendi kendine şarkı söylüyor, bir adam duvarlara vuruyor ve "Geldiler, geldiler, buradalar, buradalar!" diye bağırıyordu. Ogün onlarla göz göze gelmekten kaçınır hâle gelmişti çünkü onların yüzlerinde bile kendi suçlarını görüyordu. Sanki onlar da Kardelen ve Ceyda'yı görüyorlardı.

Bir öğleden sonra grup terapisinde, daire şeklinde oturuyorlardı. Ogün, sırası geldiğinde susmuştu ama içinden yükselen sesler susmuyordu. "İtiraf et," diyorlardı. "Kartal'a ihanet ettin, kız kardeşini öldürdün, Ceyda'yı boğdun, Sadık Parlak'ın canını aldın. Söyle." Kartal'ın ismi bir bıçak gibiydi, zihnine saplı duran bir bıçak. Kaybetmekten en çok korktuğu insanın Kartal olacağını hiç ummamıştı ama şimdi öyleydi. Onu, uğruna yangınlar başlattığı İrem'in, İrem'den kıskandığı Lavin'in ve hatta kendisinin bile önüne koymuştu. Bu hayatta omzuna dokunup ona dost gibi hissettiren tek adam Kartal olmuştu ve o, o adamın kardeşini gözünü kırpmadan öldürmüştü.

Terapist, "Ogün," dediğinde kafasını kaldırıp kadının kemik çerçeveli gözlüklerinin ardından onu izleyen ela gözlerine baktı. "Buradasın değil mi?"

"Onlar gibi," dedi Ogün, terapist sadece onun gözlerinin içine baktı ve not almaya başladı. İnsanların itiraflarını ve kendileriyle ilgili anlattıklarını dinlemedi. Çünkü Kardelen, terapi boyunca oradaydı, sadece kendisinin gördüğü o kız, kapının hemen önünde dikilmiş, sessizce onu izlemişti. Sanki kalkıp koşmaya başlamasına, kapıdan çıkıp gitmesine engel olmak istiyor gibiydi.

Ogün onu görmekten öyle çok korkuyordu ki gözlerini oymayı düşünmüştü. Belki de gözleri olmasaydı, bir daha onun o melek yüzünü görmez, Kartal'a ettiği ihaneti hatırlamak zorunda kalmazdı. Nasıl yapacaktı? Düşünüyordu. Demir kelepçelerle bağlı bileklerine baktı ve koridorda iki görevlinin gözetimi altında yürüdüğünü o an fark etti. Bakışları bomboş, uğursuz renkteki eski koridorda dolaştı; gözüne saplayıp kendini kör edebileceği bir şeyler aradı ama bulamadı.

Ertesi gün akşam, gün batımı hastanenin duvarlarını kızıl bir lekeye boyarken Ogün hücresinde yatıyordu. Bandajlı eli göğsüne bastırılmış, kalp atışlarını sayıyordu ve her vuruş, bir suçun yankısı gibiydi. Kapı gıcırtıyla açıldı. İçeri giren adam, geçen seferki hasta bakıcıydı ama bu

kez yanında hemşire yoktu. Ogün doğrulup duvara yaslandı, gözleri kısılmıştı. "Ne istiyorsun?" diye mırıldandı, sesi titriyordu.

Adam kapıyı arkasından kapayıp yaklaştı, sesini alçak tutarak, "Sessiz ol," dedi. "Günlerdir seninle yalnız kalmaya çalışıyorum. Kartal gönderdi beni. Seni buradan çıkaracak."

Kartal'ın adını duymak, Ogün'ün zihninde bir şimşeğin çakmasına neden oldu. Dostu, kardeşi gibi gördüğü adam şimdi ona kurtuluş mu vadediyordu? Ogün gözlerinde şüphe ve biraz da umutla adama bakmaya devam etti. İlaçların sisinde her şey bir tuzak gibi göründüğünden, "Yalan söylüyorsun," diye fısıldadı. Adam cebinden küçük bir metal parçası çıkardı, keskin kenarlı bir tornavidaydı bu. Eğildi, hiçbir şey söylemeden tornavidayı yatağın demirine sokup vidayı gevşetmeye başladı. Ogün, "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadığında, adam çoktan yatak başlığındaki demiri sökmüştü. Adam, demir parçayı Ogün'e uzatmadan önce tornavidayı cebine soktu. "Al şunu," dedi sertçe. "Bununla bana saldıracaksın. Beni yarala ve bağırmaya başla. Görevliler gelecek, kaos çıkacak. Sen de arka koridordan yangın merdivenine koş. Sol tarafa dön, üçüncü kapıdan çık. Orası depo. Deponun arkasında pencere var, pencereyi kırıp atlaman gerek. Dışarı çıktığın an var gücünle ormana doğru koşup izini kaybettirmeye bak. Yakalanma sakın. Kartal'ı da beni de yakarsın. Duydun mu?"

Ogün'ün kalbi hızlandı, gözleri adamın gözlerine kilitlenmişti ve o gözlerde yalan olmadığını görebiliyordu. "Gerçekten Kartal mı gönderdi seni?" diye sordu ona uzatılan demire değil, doğrudan adama bakarken.

"Evet. Seni buradan çıkaramazsa burada çürüyüp gideceğini söyledi. Ona güvenip kaçman gerek. Senin için kendisini bile tehlikeye attı. İnandırıcı olması için beni yaralamak zorundasın yoksa hepimiz göt altı gideriz."

Cebine attığı tornavidayı geri çıkarıp tıpkı demiri uzattığı gibi tornavidayı da ona uzattı. "Şunu cebine at, biri seni yakalayacak olursa yarala ama sakın öldürme. Kendine vakit kazandır. Birini öldürecek olursan Kartal seni affetmezmiş, öyle söyledi. Sadece kendini savun. Duydun mu beni?" Ogün sadece başını salladı. "Acele etmek zorundasın."

Ogün önce tornavidayı aldı, önlüğünün cebine soktu ve sonra demiri adamın elinden alırken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Teşekkür etme. Bu iş için çok para aldım. Sadece yakalanmamaya bak, yakalanacak olursan sadece kendi hayatını değil, benim hayatımı da kaydırırsın. Ve Kartal'ınkini de öyle. Unutma. Duydun mu beni? Sakın bir an olsun bunu unutma."

"Kartal'ın yanına mı gideceğim?" diye sordu Ogün panikle.

Adam, Ogün ona saldırmadan önce, "Hayır," dedi, "sana nereye gideceğini söyleyeceğim. Orada güvende olacaksın."

Geçen birkaç gün sessizdi. Bazı günler akademiye gidiyorduk, bazı günleri ise arkadaşlarımızla bir arada geçirip normal bir arkadaş grubuymuş gibi vakit geçiriyorduk. Sessizliğin son bulacağı gün gelene kadar her şeyin normal olduğuna kendimi inandırmak istiyordum. En azından bunu deniyordum.

Şafağın kırık mavi ışığı perdenin aralığından sızarak içeri süzülmeye başladığında gözlerim açıktı ve Kartal'ın düzenli aralıklarla kalkıp inen göğsünde yatıyordum. Teni çıplaktı ve sıcaklığı doğrudan tenime yayılarak beni de ısıtıyordu. Kafamı kaldırıp ona baktığımda uykunun kollarında olduğunu gördüm, uzun kirpikleri gözlerinin altına yayılmıştı. Benim aksime o huzurlu görünüyordu. Yavaşça doğrulup kalktım, kalktığım anda kıpırdandı ama gözleri aralanmadı. Derin bir uykunun koynunda olduğunu görmek beni buruk bir şekilde olsa da gülümsetti.

Bir hayalet gibi yatak odasından çıkıp koridordaki karanlığı soludum. Işığı açmak yerine sessizce mutfağa girdim. Mutfak da şafağın rengiyle aydınlanmıştı. Buzdolabından su şişesini çıkarıp kendime bir bardak su doldurduktan sonra şişeyi dolaba bıraktım ve suyu yavaşça içtim. Su bardağını tezgâhın üzerine bırakıp mutfak masasının üzerinde duran sigara paketini alarak mutfağın balkonuna çıktım, sabahın serinliği beni titretirken çoktan dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirmiştim. Ağır ağır sigarayı içerek usul usul ağarmaya başlayan günü izlediğim sırada sokağın başında bir araba durdu.

Yüzümde durgun bir ifadeyle arabayı izlerken sigaramı içmeye devam ediyordum. Bir süre olduğu yerde hareketsiz duran arabanın ni-

hayet sürücü kapısı açıldı ve arabadan inen kişiyi görünce korkuluğa yasladığım dirseklerimi hızla geri çekerek kaşlarımı çattım. Bu adam Kartal'ın arkadaşı Cihangir'di. Adam kafasını kaldırıp olduğum binaya baktı, balkonda olduğumu fark etmiş olacak ki bakışları yüzüme çevrildi ve bir süre birbirimize baktık. Başıyla beni selamlayıp binaya doğru yürümeye başladı.

"Ne oluyor şimdi?" diye sordum kendi kendime. Hızlı bir şekilde sigarayı söndürüp balkon kapısını kapattım ve yatak odasına girdim. Kapıyı çok sert açmış olmalıyım ki Kartal aniden gözlerini açıp panikle kapıya doğru baktı.

"Kartal, bir sorunumuz var."

Kartal uyku sersemi gözlerle birkaç saniye yüzüme baktıktan sonra, "Ne oldu yavrum?" diye sordu.

"Cihangir burada."

Kartal kaşlarını çattı, yavaşça doğrulup sırtını yatak başlığına yasladıktan sonra komodinin üzerinde duran telefonunu eline aldı ve "Bu saatte mi?" diye sordu ekrana bakarken. Sadece birkaç saniye içinde, henüz Kartal'ın sorusu havada asılı duruyorken telefonunun melodisi odaya yayılmaya başladı. Kartal yeni uyandığı için karman çorman duran saçlarının arasından geçirdiği parmaklarıyla saçlarını geriye doğru iterken telefonu açıp, "Neden buradasın?" diye sordu.

Cihangir ona her ne söylediyse kaşları çatıldı. Başını salladı ve "Düğmeye bas, otomatik kapıyı açacağım," diyerek telefonu kapattı. Çok geçmeden zil çaldı. Kartal hızla yataktan kalkarken, "Üzerine bir şeyler al bebeğim," dedi.

"Neden buradaymış?"

"Beklenen oldu," dedi Kartal berjerin üzerinde duran siyah tişörtü kafasından geçirirken. "Ogün hastaneden kaçmış."

Ellerimin saniyeler içinde buz tuttuğunu hissettim, ürperti omurgamın ortasından hızla tüm bedenime yayıldı. Kartal'ın gözlerinin içine bakakaldım. Bu zaten beklediğim bir şeydi ama tüm bunlara rağmen sarsıldım.

"Bunun haberini vermek için mi burada yani? Birbirinizin etrafında olmanız ne kadar doğru? Onunla bağlantın olduğunun bilinmesi tehlikeli değil mi?"

"Eğer bu saatte buradaysa bil ki en güvenli yol bu demektir. Cihangir ne yapacağını iyi bilir." Kartal bunu söyleyip odadan çıktığında ben de odadan çıktım. Görüntülü diafona yansıyan görüntüye baktıktan sonra düğmeye bastı, ardından bana doğru döndü ve yüzümdeki paniği görmüş olacak ki yüzümü avuçlarının arasına aldı. "Sorun yok, zaten bunu bekliyorduk değil mi?"

"Bu kadar hızlı olmasını beklemiyordum," diyebildim sadece. Söylenmemesi gereken bir şey olduğunu, artık uzamaması gerektiğini ben de biliyordum ama dudaklarımın arasından çıkıp gitmişti işte. Kartal derin bir nefes alarak dudaklarını alnıma bastırdıktan sonra, "Üzerine bir hırka al," dedi, "bu saatlerde ev bile serin." Tek kelime etmeden gözlerinin içine bakmaya devam ettim. Dudakları yukarı kıvrıldı ve "Bana güveniyorsun değil mi?" diye sordu.

"Evet."

"O zaman endişelenmeyi bir kenara bırak. Plan tam da olması gerektiği şekilde ilerliyor."

Sessizce başımı salladım. Kartal bir kez daha alnımı öptükten sonra, "Hadi bir hırka giy," dedi ve ben de yavaşça ondan uzaklaşarak yatak odasına girdim. Dış kapının tıklatıldığını, Kartal'ın kapıyı açtığını duydum ama tepkilerim geri çekilmişti. Üzerime beyaz bir hırka aldım, büyük beden hırka bir elbise gibi kalçalarımı da içine alarak örttüğünde hırkanın iki ucunu birleştirdim ve kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturup odadan çıktım. Cihangir ve Kartal salona doğru yürürlerken Casper da eve yeni gelen bu adamı koklayarak tanımaya çalışıyordu.

Cihangir tekli koltuğa oturduğu anda Kartal, "Sen evinden çıkar mıydın?" diye sordu. "Genelde dosyalara bile kapandığın odada bakarsın."

"Emin ol evden çıkmayan biri olduğumu bilmeleri etrafta rahatça dolaşmamı sağlıyor," dedi Cihangir. "Seninki dışarıda ama tek başına verdiğin adrese gidemeyecek kadar kafayı yemiş durumda. Üstelik az kalsın yakalanıyormuş, son anda atlatabilmiş. Bu yüzden buna el atmam gerektiğini düşündüm. Başkasının üzerine bir telefon kullanmak da her zaman güvenli olmayabiliyor." Boynunu esnetti. "Bir araba ayarladım, onu o adresin yakınlarına götürecek. Arabayı da senin ayarladığını sanıyor. Sana olan minnet borcu gitgide kabarmaya başladı."

"Arabayla görülecek olursa bu sıkıntı," dedi Kartal kalçasını masaya yaslayıp kollarını göğsünün üzerinde toplayarak. "Birini rehin alıp oraya ulaşmanın yolunu bulmasını bekliyordum."

"Bunu düşündüğünü biliyordum, seni tanıyorum ve beni hafife alma. Elinde silah sayılabilecek bir tornavida ile görüntülenmiş hastane bahçesinde. Depodan aldığını düşünüyorlar. Arabası olan birini canıyla tehdit edip adrese yakın bir yerlerde inmesi ama asla adrese kadar o insanla gitmemesi tam onluk olmaz mıydı? Araba sahibi onu bıraktığı anda ihbarda bulundu. Tabii sahte yaralanma da söz konusu."

"Adresi hemen bulamasalar da yakınlarda arama başlatacaklar," dedi Kartal istediğini almış gibi.

Cihangir başını sallayarak onu onayladı. "Peki şimdi ne olacak?" diye sordu. "Bir sonraki hamlen ne? Çünkü onu senden önce ele geçirmelerini istemeni anlayamıyorum."

"Terapistine tek dostunun ben olduğumu söylemiş, onu bu dünyada sadece benim anlayabileceğimi ve beni incitmekten korktuğunu zırvalamış," dedi Kartal bir sigara yakmadan hemen öncesinde. Sigaranın dumanını dışarı üfleyip gözlerini pencereye çevirdi. "Yani onu bulmak için bana gelecekler. Daha fazla insana zarar vermemesi için benden yardım isteyecekler ve o adresin yakınlarında gidebileceği her yeri öğrenmek için de çalacakları ilk kapı benim kapım olacak. Bir taşla çok fazla kuş."

Cihangir güldü. "Şeytan herif."

"Onu birkaç saat içinde bulamadıklarında beni almaya gelecekler," diye devam etti Kartal. "Çünkü onun gibi birinin dışarıda olması çok tehlikeli, değil mi kardeşim?"

"Kızın annesi ortalığı ayağa kaldıracağı için henüz onun kaçtığını kamuoyundan gizliyorlar," dedi Cihangir. "Ama işlerin söylediğin şekilde ilerleyeceğini rahatlıkla onaylayabilirim. Özellikle enselenmeden birkaç saat daha geçirmeyi başarabilirse..."

"Başaracağına şüphem yok." Kartal sigarasını dudaklarının arasına götürmeden önce şeytanı kıskandıracak bir tebessümle bana baktı. Yüzümdeki huzursuzluğu görüyor, belki de rahatlamamı istediği için bu kadar sakin görünüyordu. Ya da tam tersi, Kartal Alaşan yasaları arasında yine korkuya yer yoktu ve kendisinden son derece emindi.

"Şimdi gitmem gerek, sana başka bir numaradan detay veririm," diyerek ayaklandı Cihangir. Kartal da onunla birlikte ayağa kalkıp onu kapıya kadar geçirdi. Koltuğa oturup bağdaş kurdum ve içimde gitgide büyüyen uğursuz bir hissin biraz olsun azalmasını beklemeye başladım.

Kartal, "Yavrum, bir duş alayım ve hazırlanıp akademiye gidelim. Beni arayacakları ilk yer orası olacaktır," dedi.

Omzumun üstünden içeri giren kocama bakıp, "Oradan senin sayende kaçtığını söyleyecek olursa bu araştırılır," dedim, artık endişelerimi kafamın içinde sabit tutamıyordum, öylece dışarı taşıyorlardı.

Kartal derin bir nefes aldı, hemen önümde durup dizlerinin üzerine çöktükten sonra ellerimi avuç içlerine hapsederek, "Onu yakalayamayacaklar ki, öğrenemeyecekler hiçbir şey," dedi, bu söylediği karşısında kaşlarımın ortasında daha derin bir yarık oluştu. Ne demek istiyordu? Söylediklerini ve içinde bulunduğumuz durumu aynı kantara koyarak tartmaya çalıştım. Bir an gözlerim iri iri açıldı. Onu görebildiğimi anlamış olacak ki dudakları yukarı kıvrıldı, eğilip elimin üst kısmını öptü.

"Bu çok tehlikeli," dedim dehşete düştüğümü saklamaya çalışarak. "Gerçekten düşündüğüm şeyi yapacaksın. Bu onu nasıl saldırganlaştıracak bilmiyor musun?"

"Onu yeterince yavaşlattım," dediğinde kaşlarımın ortasındaki yarık daha da büyüdü. Ellerimi bir kez daha öperek, "Unuttun mu?" diye sordu. "Bu son el, Yabani."

"Bu son el demiştik, kendini tehlikenin ortasına atacağından bahsetmemiştik. Bu delilik, Kartal. Bu delilik." Elimi hızla geri çekerek ayağa kalktım ve ona inanamıyormuş gibi baktım. "Karşındaki herifin ne hâle geleceğini tahmin edemiyor musun?"

"Ben de onun o hâle gelmesini istiyorum zaten," dedi sertçe. "Ben onun gözlerinde bunu görmek istiyorum."

"Sen çıldırmışsın."

"Lavin, bu tepkinin sebebi ne? Onun için acısız bir son yaratmamı mı bekliyordun?"

Sorusu karşısında öfkeyle ona bakıp, "Ne saçmalıyorsun?" diye bağırdım. "Ona acı verecektin, kendini tehlikeye atmak da ne demek?"

"Ben kendimi tehlikeye atmıyorum," dedi sertçe.

Gözlerinin içine uzun uzun baktıktan sonra, "Öyle istiyorsun diye öyle olmayacak," dedim.

"Ona acı vereceğim."

"Onun karşısına geçip her şeyi anlatacaksın," dedim, "bunu yapacaktın ama bu şekilde değildi. Bu şekilde ne kadar tehlikeli olabileceği hakkında en ufak fikrin var mı senin?"

"Ona neler yaşatacağımı bilseydin, bunu benden çok sen görmek isterdin," demesi kollarımın boşluğu düşmesine neden oldu.

"Güvenli değil, Kartal."

"Hiçbir zaman güvenli olmadı, Lavin. Bunu en başından beri biliyordun."

"Onunla yalnız kalmanın bir yolunu bulacaksın," dedim, "o deliyle yalnız kalıp ona her şeyi yalnızken anlatacaksın. Bu çoğu şeyi değiştirir. O adam kafayı yedi, halüsinasyonlar görüyor ve az kalsın İrem'i de gözünü kırpmadan öldürecekti!"

"Bana hiçbir şey yapamaz." Sırtını dönüp salondan çıkarken, "Bu konuşma burada bitti," dedi, "hazırlansan iyi olur yavrum."

"Bunu yapamazsın."

"Neler yapabileceğimi biliyorsun," demekle yetindi. Arkasında kaldığımda ne yapmam gerektiğini bilmez şekilde ellerimi saçlarıma götürdüm.

En başından beri sonun kolay olmayacağını biliyordum ama sona geldiğimizde böyle çaresiz ve savunmasız hissedeceğimle ilgili en ufak fikrim dahi olmamıştı. Şimdi kapana kısılan Ogün değildi de bendim sanki. Oysa kapana kısılmış hisseden o olmalıydı. Sona geldiğimizde en az onun kadar sıkışmış, çaresiz, kaçacak bir yeri yokmuş gibi hisseden ben olmamalıydım.

Kartal'ın sinirlenip bir hamle yapmayacağından emindim, o her zaman benim aksime daha ölçülü hareket edebilen, planlarına sadık kalabilen biriydi ama bir yüzleşme anında sımsıkı tuttuğu direnci kırılacak olursa, işte o zaman her şey sarpa sarardı. Olası her durumu düşünmek zorundaydım ve düşündüğüm her şey kalbimin atışlarına bir yenisini ekleyerek onu başa çıkılması zor bir hıza eriştirmişti.

Öfkeyle koridora çıktığımda suyun sesi kulaklarıma geldi. "Kendini kaybedersen olacakları düşünmüyor musun?" diye bağırdım banyonun kapısına doğru. Suyun sesi sesimi yutmuş muydu yoksa Kartal beni duymuş muydu bilmiyordum. "Hiç mi korkmuyorsun?" diye fısılda-

dım ama bunu duyan biliyordum ki sadece bendim. "Tek korkan ben miyim?"

Suyun sesi kesildiğinde hâlâ banyo kapısının önünde duruyordum ama bacaklarımdaki derman çekildiği için sırtımı duvara yaslamıştım. Banyonun kapısı aralandı, Kartal dışarı çıkarken bakışları yüzüme dokunmadı. Sırtı bana dönük hâlde bir süre bekledikten sonra, "Bu anı çok uzun zamandır bekliyorum," dedi, "çok uzun zamandır planlıyorum. O yüzden onunla tek başıma yüzleşmem gerek. Sen orada olamazsın."

"Ama en başında bu yola benimle çıkmıştın," dediğimde bir cevap beklemiyordum, sadece kabullenmesini istiyordum. Başını iki yana sallayarak derin bir nefes aldı.

"İçeri sadece birimiz girebilir, bunu biliyorsun ve polislerin seçtiği kişi ben olacağım. Planımız böyleydi."

"Benim bu plandan haberim yoktu," dedim sessizce.

"Öngörebildiğini düşünmüştüm."

"Öngörmeyi reddetmişimdir belki de kim bilir?"

Bana doğru döndüğünde gözlerimde görmekten korktuğu o ifadeyi görmüş gibi kaşlarını çattı. "Sana bunu yaşatmak istiyor muyum sanıyorsun? Sana tüm bu olanları yaşatmadan seninle yeni bir sayfa açabilmeyi istemedim mi sanıyorsun?" Soruları arka arkaya saplanan bıçaklar gibiydi ve her biri kalbimi hedef alıyordu. "Lavin," diye fısıldadı. "Benim kardeşimi öldürdü. Sadece yirmi bir yaşındaydı."

Yirmi bir gram eksildiğinde bedeninden, Kardelen sadece yirmi bir yaşındaydı.

Gözlerim doldu ama ağlamaya başlamadım, gözyaşlarının akmasına izin dahi vermedim. Sadece onun gözlerinin içine baktım ve içinde uzun zamandır sakladığı acının gösterdiğinden ne kadar fazla olduğunu o an anladım. Ona baktığımda bir cenazeye baktığımı sandığım zamanlar olmuştu ama şimdi baktığımda gördüğüm sadece bir cenaze değildi. Kefen de oydu, kardeşini saran. Tabut da oydu, kardeşini içinde saklayan. Toprak da oydu, kardeşinin üzerini örten. Mezar taşı da oydu, kardeşinin başında her gece ona masal okuyup uyumasını bekleyen. Belki de uyanmasını bekleyen.

Birbirimize öyle uzun baktık ki onu anlamanın canımı bu kadar yaktığını görmesinden nefret ederek başımı önüme eğdim.

"Eğer istediğin buysa," dedim sessiz bir kabullenişle. Oysa benim için çok zordu. Nasıl onu toprağın altına koymak çok zorsa, şimdi Kartal'ı ateşin içine ellerimle bırakmam da çok zordu ama anlıyordum. Öfkelensem de anlıyordum, korksam da anlıyordum. Ve istiyordum. En az onun kadar ben de onun katilinin mahvolmasını istiyordum.

"İstediğim sensin," dedi, "senin yanımda olman." Islak ellerini kollarımın kenarlarına koyup beni sıkıca kavradı ve ona bakmamı istiyor gibi ısrarla yüzüme bakmaya başladı. "Kayboldum Lavin ve şimdi elime alıp geleceğin yolunu bulabileceğim harita orada duruyor. Bırak da gidip o haritayı alayım. Görmüyor musun? Mahvoldum."

Ağlamamak için dişlerimi sıktım, kafamı kaldırıp onun gözlerinin içine bakacak yüreği kendimde bulamadığım için sadece önüme bakmaya devam ettim.

"Lütfen," dedi, "karşımda değil, yanımda ol. Hiç kimsenin değil, sadece senin desteğine ihtiyacım var benim."

"Seninleyim." Gözlerimi kaldırıp bana yalvarır gibi bakan altın rengi gözlerine baktım. "Bunu söylediğim ilk ânı hatırlıyor musun? Sana seninleyim ama senin değilim demiştim. Şimdi seninleyim ve seninim. Bu gerçeği unutma, Kartal. Bu gerçeği tek bir an aklından çıkarma. Seninle olduğumu ve senin olduğumu." Beni arkanda bırakma diyemedim belki ama söylediğimin ne anlama geldiğini bilmesini delice istedim. Gözlerime uzun uzun baktığında bunun anlamını söylemesem de görebildiğini biliyordum.

"Her şey geride kalacak diyemem sana ama önümüzde uzun bir hayat olması için elimden geleni yapacağım. Her şeyi içimizde saklayarak o hayata taşıyacağız belki ama bizim için bir gelecek olacak," dedi, bu gerçeğe benden çok o inanmak istiyordu. Biliyordum. Onu tanıyordum.

"Olacak," dedim, belki de bu bir inançtan fazlasıydı, bu bir teslimiyetti.

"Hazırlan," dediğinde yavaşça başımı salladım.

"Duş alacağım," diye fısıldadım.

Elleri yavaşça kollarımın üzerinden kayarak boşluğa düştü. Derin bir nefes aldıktan hemen sonra, "Seni bekleyeceğim sevgilim," dedi ve beni orada bırakıp sessizce yatak odasına girdi.

Elim kolum bağlı hissetmekten yorulmuştum. Bu yüzden en kötü ihtimal dahi gerçekleşse, onun karşısında değil de hemen yanında olmak istiyordum. Sessizce duşa girdim, suyun altında ne kadar kaldım hatırlamıyordum ama sudan çıktığımda derim buruşmuştu. Yatak odasına geçip hazırlanmaya başladım. Ben yatak odasına girdiğimde Kartal orada değildi, salonda olmalıydı, belki mutfakta ama muhakkak evin bir köşesindeydi. Muhakkak hâlâ yanımdaydı.

Bir ömür yanımda kalmasını diledim.

Bir kişiyi daha kaybetmeye yer yoktu içimde. Bir kişiyi daha kaybetmeye yer kalmamıştı içimde.

Beyaz, uzun kollu bir body, altına da açık renk bir mom jean giydikten sonra kurutup şekillendirdiğim saçlarımı atkuyruğu yaptım ve makyaj yapacak hâlim olmadığından sadece çantamı alarak odadan çıktım. Odadan çıktığım anda holde onunla burun buruna geldim. Deri ceketi üzerine geçiriyordu. Bakışları yüzüme dokundu, bir hayalet gibi göründüğümü fark etmiş olmalıydı ama bu konuda yorum yapmadı. Sanırım şu an konuşmak istediğim en son şeyin ne kadar berbat görünmem olduğunu o da biliyordu.

Vestiyerde duran deri ceketimi alıp ona doğru dönerken, "Hava bugün kapalı," dedim. "Şemsiye alayım mı?"

"Yok," dedi sadece. "Öğlene doğru açar belki."

Eğilip postallarının bağcıklarını bağlamaya başladı. Ben de sessizce başımı sallayıp spor ayakkabılarımı vestiyerin dolabından çıkarıp ayaklarıma geçirdim.

O gün evden büyük bir sessizlikle ayrıldık.

Evin kapısı kapandığı anda bir anının içine hızla çekildim ve güneş önce gözlerimi aldı, sonra cildimi ısıttı. Omzumdan kayan çantayı düzeltirken dönüp Kardelen'e doğru baktım, anahtarı anahtar deliğinden çıkarıp gözlerini bana çevirdi ve ışıltılı gülümsemesi yüzündeki yerini aldı.

"Abime söyledim, hava çok sıcak olduğu ve otobüste sürünmemizi istemediği için bizi o bırakacak," dedi. Bir an gerçekliğini sorgular gibi yüzüne dikkatlice baktığımda kaşlarının ortasında oluşan bir çukurla, "Neyin var senin? Neden hayalet görmüş gibi bakıyorsun bana?" diye sordu.

O an bu anıya hükmedemediğim ilk andı. Gülümsedim, oysa ağlamak istiyordum ama dudaklarım benden izinsiz yukarı kıvrılmış, dökülmek isteyen dişlerim kendilerini gerçekten mutlu bir ânın içinde olduğumu ispatlamak için göstermişlerdi. "Neden yürüyerek gitmiyoruz? Hava çok güzel," dediğimde gözlerini devirdi.

"Antalya'da üç adımdan sonra ambulans bizim için orada olur," dedi, "havale geçiririz."

"Abinle aynı ortamda üç saniyeden fazla kalmak da gerici," diyerek bahçeye doğru döndüm ve o an onu gördüm. Arabasına yaslanmış bizi bekliyordu, kollarını göğsünün üzerinde toplamıştı. Altın kahve gözleri güneşin altında çok daha açık bir renge dönmüştü. "Bence şu an burada olmaktan hiç mutlu değil," diye söylendiğimi hatırlıyorum.

Kardelen gülerek, "O göründüğünün çok ötesinde bir insan. Bunu anlaman için hâlâ çok erken," dedi, sesi anıların içinden çıkıp gelmiş gibi değildi, sanki hemen kulağımın dibindeydi; öyle gerçekti. Canım acıdı.

Anılar beni bir anda dışarı itti ve gözümü kırpıp geri açtığımda şimdi arabanın içindeydim. Akademiye doğru kıvrılan yolu izlerken yüzüm kül rengi olmalıydı.

Kartal, "İyi misin?" diye sordu ve bu soru tekrar bir dalga gibi yükselen anının beni içine almasına neden oldu. Önce sıcağı hissettim, daha sonra klimanın bacaklarıma çarpışını ve kafamı kaldırıp sürücü koltuğunda oturan adama baktım. Kartal Alaşan, en yakın arkadaşımın abisi. Bakışlarımı fark etmiş gibi yüzünde donuk bir ifadeyle, "İyi misin?" diye sordu. Kardelen not defterini unuttuğu için apar topar eve geri dönmüştü, arabanın içinde oturmuş onu bekliyorduk. Anının içine hapsolmuş gibi hissettiğim saniyeler boyunca sessizce geçmişin içinde beni izleyen o yabancıya baktım.

"Evet, neden?"

"Ben senin etrafındayken hep böyle bakıyorsun," dedi gözlerini yola çevirerek.

"Nasıl bakıyorum?"

"Endişeli?" dedi sorar gibi ve aniden dönüp omzunun üzerinden bana baktı.

"Fark etmemiştim," diye fısıldadım ve telefonumu çıkarıp telefonumla oynamaya başladım. Bakışlarının hâlâ yüzümde olduğunu his-

sedebiliyordum ama inatla ona bakmıyordum; belki de o an kendime itiraf etmek çok zor gelse de sadece bakmamak için çabalıyordum.

"Fark etmediğin çok fazla şey var," dediğinde sonunda inadımı kırıp kafamı kaldırdım. Göz göze geldiğimizde çalışan klimaya rağmen arabanın içinin gerçekten boğucu olduğunu hissettim. Sanki başımızda arabanın tavanı yoktu ve güneş ona daha önce hiç yakın olmadığım kadar yakınımdaydı. Neredeyse cevap verecek ya da belki de kafamın içine elleriyle bıraktığı cümlenin ne anlama geldiğini ona soracaktım ki aniden aracın kapısı açıldı. Araba onun eşsiz ağırlığıyla dolduğunda ve gülüşünün sesi kulaklarıma dolduğunda her şey geri çekildi. Sadece o parladı. Gökyüzündeki en parlak yıldız. Kardelen Alaşan. Benim kimsem.

"Çok beklettim mi?" diye sorarken gülümsüyordu, ardından uzanıp abisini yanağından öptü ve Kartal'ın nadiren dudaklarına yerleşen o küçük gülümsemeyi bize bahşetmesine neden oldu.

"Seni ömrümün sonuna kadar beklerim," dedi Kartal, bu cümle geçmişin içinde hiçbir şey ifade etmiyordu ama geleceğin içine çekildiğimde cümlenin ağırlığı kalbimin çiğ bir acıyla devinmesine neden oldu.

Akademinin bahçesine giren arabanın içinde oluşan o derin sessizliği bölen, "İyiyim," diye fısıldamam oldu. Sorusunun cevabını geç aldığından mıdır bilinmez bana uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi. Belki de geçmiş sadece beni altına alan büyük bir dalga değildi, o dalga onun da kıyılarını her gün alabora ediyor, kim bilir belki de beni boğduğunu sandığım o su onun boğazına doluyordu. Her gün onu boğan o suyu kusarak hayatta kalmaya çalışan biri gibiydi.

Araba nihayet durdu ve Kartal, "Bugün planın ne?" diye sordu.

"Sana bir şey olmayacağına inanmaya çalışmak."

"Ve olmayacağından emin olmak," diye fısıldayarak elimi tuttu. "Tamam mı?"

Başımı salladım, sessizce elimi elinin altından çekip aldıktan sonra emniyet kemerini çözdüm ve arabadan inip binaya doğru yürümeye başladım. Gökyüzü öyle kasvetli, öyle griydi ki sanki yağmur yağacaktı ama saçlarımı uçuşturan rüzgârı saymazsak, hava durgun bile sayılırdı.

Binaya giden merdivenleri tırmanmaya başladığım anda binadan çıkan bir kız dönüp omzunun üzerinden binaya doğru baktı. Ardından

önüne döndü ve kaşları çatıldı. Bakışlarım kapıya yöneldiğinde otomatik kapının arkasında duran polis memurlarını gördüm, bu kızın neden arkasına dönüp içeriye o şekilde baktığının açıklamasıydı.

Ellerimi deri ceketimin ceplerine sokarak derin bir nefes aldıktan sonra omzumun üzerinden arkama baktım. Kartal arabadan inmiş, binaya doğru yürümeye başlamıştı ve gözleri doğrudan benim üzerimdeydi. Göz göze geldiğimizde başını sadece benim fark edebileceğim şekilde aşağı yukarı salladı. Gözlerimi önüme çevirirken tırnaklarım avucumun içine sertçe saplandı.

Polis memuru içeri girdiğimi gördüğünde Ceyda'nın yakını olduğumu bildiğinden olsa gerek başıyla bana kısaca selam verdi. Ona anlamaz gözlerle bakmaya özen gösterdim ve ben de aynı şekilde onu selamlayarak yanından kayıp geçtim.

"Lavin Hanım'dı, değil mi?"

Sorusu duraksamama neden oldu. Bakışlarımı polis memuruna çevirirken, "Evet?" dedim sorar gibi.

"Konuşmamız gerek. Eşiniz nerede?" Kahverengi gözleri beni endişelendirmek istemiyor gibi yumuşak bakıyor olsa da yüzündeki ifadeden bir şeylerin yolunda gitmediğini anlamak mümkündü. Bedenimi polis memuruna doğru çevirdiğim anda Kartal da otomatik kapıdan geçmişti. "Eşim de geldi," diyerek çenemle Kartal'ı işaret edip polis memuruna doğru yürüdüm. "Sorun nedir?"

Polis memuru hemen yanındaki arkadaşına baktıktan sonra gözlerini Kartal'a çevirdi. Kartal da kaşlarını kaldırmış bize doğru yürüyordu. "Problem ne?" diye sorarken benden çok daha rahat göründüğü kesindi.

"Orta yerde konuşulabilecek bir konu değil," dedi polis memuru etrafı kolaçan ederek. Eliyle sağa sapan dar, karanlık koridoru işaret etti. "Şöyle geçelim lütfen."

Kartal'a hiçbir şey anlamıyormuş gibi bilinçli bir bakış attıktan sonra polis memurunun işaret ettiği yöne yürüdüm. Kartal, "Sizi dinliyorum," dediğinde hemen yanımda dikiliyordu.

"Konuya bodoslama dalmak istemem ama bir sorunumuz var," dedi polis memuru. Hemen yanındaki arkadaşı burada değildi, otomatik kapının önünde, elinde telsiziyle dikiliyor, etrafı kolaçan etmeye devam ediyordu. Gerildiğimi belli etmek için tedirgin gözlerle ona bakıp kollarımı bedenime sararak kaşlarımı çattım.

Kartal tekrar, "Sizi dinliyorum," dedi benim gibi kollarını göğsünün üzerinde toplayarak.

"Ogün Sergüzer, tutulduğu hastaneden firar etti," dedi polis memuru derin bir nefesin ardından.

Vereceğim tepki çok ölçülü olmalıydı, bu yüzden içim darmaduman bir enkaz yerinden ibaret olsa da gözlerimi iri iri açarak, "Efendim?" diye sordum.

Kartal elini omzuma koyarak beni sakinleştirmek istiyor gibi, "Dinlemeye devam edelim güzelim," dedi.

Polis memuru, "Dün akşam saatlerinde hasta bakıcıya saldırmış, adamı ciddi şekilde yaraladıktan sonra kaçmış. Depodaki pencereden kaçarken orada bulduğu kesici bir aleti de yanına aldığını düşünüyoruz çünkü onu yakalamayı başaran bir kişiyi daha etkisiz hâle getirmeyi başarmış. Şu an için konuyu kamuoyundan ve acılı aileden gizliyoruz ama hâlâ kendisinden bir ize rastlayamadık," dedi sakince. Burnunun kemerini sıktıktan sonra, "Arkadaşlarıyla görüşmemiz gerektiğini düşündük. Terapisti özellikle sizden çok fazla bahsettiğini söyledi Kartal Bey. Bu yüzden onun size ulaşmanın bir yolunu bulabileceğini düşündük. Sizle irtibata geçmeyi denedi mi?" diye devam etti.

Kartal, "Hayır," dedi kaşlarını çatarak. "Onun yakın arkadaşı olabilirim ama onun güvenliğini de düşünmek zorundayım. Onun dışarıda dolaşıyor olması hiç güvenli değil. Ne onun için ne de başkaları için. Tedavi olması gerekiyor."

"Peki sizinle irtibata geçerse bize ulaşabilir misiniz?"

"Elbette," dedi Kartal tüm inandırıcılığıyla.

"Güvenlik kameraları?" diye sordum panikle. "Nereye gittiğini güvenlik kameralarından bulamaz mısınız? Evine baktınız mı? Ya da diğer mülklerine?"

"Her yere baktık. Sanırım diğer arkadaşlarıyla da irtibata geçmemiz gerekecek. Ogün Sergüzer'in akli dengesi yerinde değil. Kendine ya da bir başkasına zarar verebilir." Polis memuru fazlasıyla gergin ve yorgun görünüyordu. "Birinin arabasına bindiğine ve arabasına bindiği insanı da yaraladığına dair bir şikâyet aldık. Lakin arabadan indiği bölgede yapılan arama çalışmalarında kendisinin izine rastlanamadı. Akli dengesi yerinde olmadığından kendisinin bile nereye gideceğini bilmediğini düşünüyoruz."

Kartal bir süre duyduklarına bir anlam yüklüyor gibi polis memurunun gözlerinin içine baktıktan sonra, "Tam olarak nerede arabadan indiğini biliyor musunuz?" diye sordu. "Yakınlarda yerleşim yerleri var mı? Birinin evine girme ihtimali?"

"Kocaeli," dedi, "Çenedere'ye yakın bir otoyolda inmiş."

Kartal ile aynı anda birbirimize doğru döndüğümüzde polis memurunun duraksadığını hissettim. Kartal gözlerimin içine, ben de onun gözlerinin içine tüm dikkatimizle baktık. Polis memuru, "Bilmem gereken bir şey var mı, Kartal Bey?" diye sorduğunda Kartal bakışlarını polis memuruna çevirdi.

"Onu yakaladığınızda zarar vermeyeceksinizdir umarım," dedi Kartal sakince. "O hasta."

"Gerekmediği müddetçe," diye güvence verdi polis memuru, Kartal'ın kaşları çatıldı. "Bakın, üç kişiyi yaraladı. Onu durdurmak için etkisiz hâle getirmemiz gerekebilir. Lütfen bildiğiniz bir şey varsa benimle paylaşın."

Kartal bir süre polis memurunun gözlerinin içine baktı. Oyunu kuralına göre oynuyordu.

"Hayır," dedi sakince. "Orada ne işi var hiçbir fikrim yok."

Polis memurunun buna inanmadığını gördüm, inanmadığını saklamamış ya da saklayamamıştı. "Ona zarar vermeyeceğiz," dedi tekrardan. "Gerekmediği müddetçe kendisine bir müdahalede bulunulmayacak."

"Anlıyorum ama bildiklerim bu kadar," dedi, "bana ulaşmaya çalışacak olursa size bildireceğim."

Polis memuru bir süre Kartal'ın gözlerinin içine baktıktan sonra, "Umalım da öyle olsun," dedi ve sessizce sırtını dönüp bizden uzaklaşmaya başladı.

Kartal, polis memurunun uzaklaştığı ânı izlerken, "Tedirgin bir şekilde bana doğru dön, panik yaptığını hissettir," dedi. Onun söylediğini yapıp yavaşça ona döndüm. "Aferin, işte böyle, şu an bize doğru bakıyorlar. Tedirgin görün ama abartılı olmasın," diye fısıldadı gözleri yüzümde dolaşırken.

"Kendini takibe aldıracaksın," dedim gözlerim yüzünde dolaşırken.

Kartal gözlerini polis memurlarından çekmeden, "Kesinlikle," dedi. Gözlerini yüzüme indirdi. "Sonuçta arkadaşımı yaralamalarına göz yumamamam, ben müthiş bir dostum değil mi?"

"Hâlâ bize bakıyorlar mı?"

"Senin tedirgin rolü kesmen epey işe yaramış olmalı," diyerek kollarını boynuma sararak beni göğsüne doğru çekti. "Ben de kocan olarak seni sakinleştirmeyi epey iyi oynarım, bilirsin."

Yüzüm Kartal'ın göğsüne gömülü hâlde, "Şimdi ne olacak?" diye sordum.

"Beni takibe alacaklar," dedi dudaklarını saçlarıma sürterek. "Ve ona gidip gitmeyeceğimi anlamak için nereye gidersem peşime takılacaklar. Ama ben akıllı bir adamım, yola gece koyulurum, değil mi?"

"Mantıklı," diye fısıldadım. "Peşine takıldıklarından emin olmadan yola koyulma. Dağ evinden haberleri vardı zaten ama seni izlemeleri daha iyi olacak."

"Emin ol şu an işemeye giderken bile izleneceğim." Sonunda beni bırakıp, "Gittiler," dedi, "normal bir gün geçirmeye çalışalım. Akademinin etrafında olacaklarına eminim."

"Ona yardım ve yataklık ettiğini düşünecekler. Bu çok parlak bir fikir gibi gelmedi ama..."

"Bir de hukuk okuyordun sen," diye dalga geçti. "Onu zarar görmeden hastaneye götürmenin bir yolunu aradığımı düşünecekler. Yaralanmasından korktuğumu anladılar."

"Kafam tam olarak çalışmıyor şu an, kusura bakma. Herkes her an senin kadar şeytan değil."

Dudakları yukarı kıvrıldı. "Neyse ki kafan çalışmadığı anlarda senin kafan olmak için buradayım." Beni kolunun altına çekti ve koridorda sarmaş dolaş yürümeye başladık. "Akşam benimle geleceksin. Bu sayede senin ona benim aksime güvenmediğini ve zorla benimle gelmeye çalıştığını düşünecekler."

"Elbette geleceğim, gelmeyeceğimi söyleseydin işler değişirdi."

"İçeri girmeyeceksin."

"Kes sesini," demekle yetindim. "Onun kaçtığını diğerlerine söyleyecek miyiz?"

"Evet. Çünkü giderken yanımızda Suphi ya da Emir'in olması daha iyi olur. Cenk demiyorum farkındaysan çünkü korkudan bayılan ya da arabamın arka koltuğunda Martini yudumlayarak ağlayan sarışın bir adam katlanabileceğim en son şey."

Kafeteryaya doğru yürüdüğümüz sırada, "Cenk'in de geleceğini düşünüyorum. Suphi'yi bir başına göndermez," dedim.

"O zaman daha güzel. Arabada oturup çene çalarsınız. Ya da sen onu dinlersin ve ben dönene dek boğazlamadığından emin olursun."

Şakasına herhangi bir karşılık veremedim. Sadece ona sarılıp yürümeye devam ettim. Cenk, İrem, Suphi ve Emir kafeteryadaydılar ama kafeteryada yanlarında oturan Yunus'u görmeyi beklemiyordum. Şaşkınlığımı gizlemeden kafamı kaldırıp Kartal'a baktım.

"Yunus neden burada?"

"Birinin tüm gün içini kemiren endişeleri susturması gerekiyordu. Bu konuda Yunus benden daha iyi. Onu bir abi gibi görüyorsun," dedi Kartal sakince.

Yunus, kafeteryadan içeri girdiğimizi gördüğü anda elindeki çilekli sütü kaldırarak bizi selamladı. Yüzünde aydınlık bir ifade vardı, fötr şapkasını takıyordu ve gülümsüyordu. Alışkın olduğum karanlık görüntüsünün yerinde olmadığını fark etmek kaşlarımı çatmama neden oldu.

Hemen Yunus'un yanına otururken, "İyi ki buradasın, yoksa Kartal'ı çıplak ellerimle boğacaktım," dedim ve başımı omzuna yasladım.

Gülerek başını başımın üzerine devirip, "Sonra dul kaldım diye ağlama bana," diye dalga geçti. "Nasılsın güzelim?"

"Nasıl olduğumu bildiğin için buradasın," diye homurdandım.

Cenk, "Yunus her şeyi anlattı ve sabah gözümün içine cebim yasaklı maddeyle doluymuş gibi bakan polis memuru da söylenenlerin ne kadar doğru olduğunun kanıtıydı," dedi çatık kaşlarla. "Akşamki partiye katılmak istemiyorum. Pijamalarımı giyip Vampir Günlükleri'nin dördüncü sezonunu izleyeceğim ve duygularını kapatıp gıcık bir sürtüğe dönüşen Elena Gilbert'a sövüp sayacağım."

Suphi, "Ben sizinleyim," dediğinde Cenk ona irileşmiş gözlerle baktı.

"Sürtüğe dönüşen Suphi demedim, Elena Gilbert dedim!"

"Bu işe hep birlikte bulaştık, hep birlikte çıkacağız," dedi Suphi. "Tabii sen oturup dizini izleyebilirsin. İşim bitince bir şişe şarapla kapında olurum."

"Tabii işi biten biz olmazsak," dedi Cenk gözlerini devirerek. "Neyse, zaten mıymıntı Elena'ya katlanabileceğimi sanmıyorum. Peki saat kaçta buluşuyoruz?"

Emir, "Kalabalık gitmek mantıklı. Onu sakinleştirmeye çalıştığımızı düşünürler. Üstelik Kartal'a ne kadar güvendiğini polisler de biliyor, terapisti de biliyor. Yani çoktan Kartal için bir takip kararı çıkmıştır."

"Çıkmadıysa bile az önce çıktı," dedi Kartal sırıtarak. "Kırmızı bültenle aranıyorum."

Başımı Yunus'un omzundan kaldırıp, "Sakin rolü yapmayı ve beni sakinleştirmeye çalışmayı bırakır mısınız?" diye söylendim.

"Ay şunun bir düğmesi yok mu ya, Elena gibi bunun da duygularını kapatalım," dedi Cenk abartıyla. "Korkma kız, yavrusunu kartal kapan Fatma Girik rolü yapmana gerek yok, bu senaryoda kartal biziz, Fatma Girik de Ogün olacak."

Beni güldürmek için bu saçmalıkları zırvalayıp durduğunu bilsem de kaşlarımı çatarak somurtmaya devam ettim.

"Ben de geleceğim," dedi İrem.

Emir, "Kalabalık iyi olur dedim, sülalecek gidelim demedim. Sen bir yere gelmiyorsun," dediğinde İrem'in kaşları çatıldı. "Bak, ciddiyim. İki araba gideceğiz. Biz Kartal'dan önce orada olacağız, Kartal ve Lavin de takip edildiklerinden bihaber gibi olay yerine gelecekler. Üçüncü bir arabaya gerek yok."

İrem, "Hepinizin Ceyda'nın öldüğü yere gitmeniz ne kadar doğru?" diye sordu.

"Çünkü o ev onların gizli buluşma noktasıydı," dedi Emir. "Yani planımız buna inandırmak. Çoktan her şey ayarlandı. Hatta bir keresinde hep beraber orada eğlendiğimize bile inanacaklar. Cinayeti de orada itiraf edecek."

"Cinayeti o işlemedi," dedi İrem, o an boğazım düğümlendi, hiçbir şey söyleyemeden sadece İrem'in gözlerinin içine baktım.

Kartal, "Ama o bile bunu yaptığına inanacak," dedi.

"Bizi iş birlikçi sanabilirler," dedi İrem çatık kaşlarla.

"Hayır. Aksine hiç kimsenin bilmediği bir yer her zaman daha tehlikelidir ama herkesin bildiği bir yer, öyle değildir," dedi Kartal. İrem anlayamıyormuş gibi Kartal'ın gözlerinin içine baktı. "Akşama kalmaz telefonumu dinlemeye başlarlar. Kararın hızlı çıkması için ellerinden geleni yapacaklardır." Kartal gülerek Emir'e baktı. "Akşama doğru beni ara."

"Tamamdır."

"Detayları biz de bilsek keşke," diye söylendi İrem.

"Ortalık yerde konuşulacak konular değil. Bu dosya bu gece kapanıyor. İşte bu kadar." Kartal'ın son sözü, derin bir sessizliğin başlangıcıydı.

Yunus omzuyla omzumu dürterek, "Hadi gel biraz hava alalım. Bırak yesinler birbirlerini," dediğinde saniyelerdir süren sessizlik kafamın içinde dağıldı. Oturduğum yerden kalkıp Yunus ile birlikte cam balkona çıktım. Çoğu öğrenci derse gittiği için cam balkon boştu, sadece köşede, kirişe yaslanmış sigara içen bir öğrenci vardı ve kulağındaki kulaklıkta çalan son ses şarkıyı aramızdaki mesafeye rağmen duyabiliyordum.

Yunus Emre cebinden cep telefonunu çıkarıp bana doğru döndü ve "Gel bakalım," dedi, şaşırarak ona baktım. "Ne? Seninle birlikte hiç fotoğrafımız yok diye hatırlıyorum." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Kurtulduğunuz günün bir fotoğrafını saklamak istiyorum. Yanımda olduğunu ve bu savaştan galip ayrıldığını bana hatırlatacak bir fotoğraf. Abi kardeş fotoğrafı."

"Hiç havamda değilim, Yunus," dedim dolan gözlerimi saklamak için bakışlarımı manzaraya çevirerek.

Çenemi tutup yüzümü kendisine doğru çevirirken, "Geçecek," dedi, bir an bu kelimeye inandım çünkü Yunus söylüyorsa sanki gerçek olurmuş gibi gelmişti. "Önünde sizi bekleyen mutlu bir gelecek var."

Dolu gözlerle gözlerinin içine bakarken, "Bunu inanarak mı söylüyorsun?" diye sordum.

"Tüm kalbimle," dedi ve kadraja ikimizi alarak beni kendine çekip kolunu omzuma attı. Dudaklarında sahici bir gülümsemeyle kameraya baktığında gözlerim ekranda beliren yansımamıza dokundu. Başımı onun omzuna yasladım ve yavaşça gülümsedim.

Fotoğrafımızı çekti. Ardından dudaklarını başımın üzerine bastırarak beni özgür bıraktı. Çektiği fotoğrafa bakarken yüzünde hâlâ o sakin, şefkatli gülümseme vardı.

"Çok güzel çıktık."

"Fotoğrafta ben varım diyedir," diye alay ettim.

Gülerek, "Doğru," dedi.

"Artık bitsin istiyorum ama bitmesinden niye bu kadar korkuyorum, Yunus?" diye sorduğumda gözlerini indirdiği telefondan çekip gözlerimin içine baktı. "Sanki yine bir şeyi kaybetmenin eşiğindeymişim gibi hissediyorum ve bu beni çok korkutuyor."

"Kartal'ı kaybetmeyeceksin."

Gözlerinin içine bakarken, "İnanmak istiyorum," diye fısıldadım. "Neden bir şey kaybedecekmişim gibi hissediyorum?"

Yunus bana doğru bir adım atıp avucunu yanağıma kaydırdı ve "Abine güveniyor musun?" diye sordu.

"Bu hayatta bir sana bir Kartal'a. Başka kimsem yok ki."

Bir an gözleri yüzümde saplı kaldı. Gözlerimde her ne gördüyse gözlerini yumup derin bir nefes aldı ve "O zaman abine güven," dedi, "bu gece hiçbir şey kaybetmeyeceksin. Kazanan sen olacaksın."

"Yanımda olacaksın değil mi? Bu gece beni yalnız bırakma, lütfen." Gözlerimden aniden kayıp giden gözyaşına baktı, sorduğum soru onu bir süre duraksatsa da sonunda başını salladı.

"Kız kardeşim öyle istiyorsa öyle olacak." Kollarımı onun bedenine sarıp yüzümü göğsüne sakladığımda bana bir yabancıya değil, kız kardeşine sarılıyor gibi sıkı sıkı sarıldı. "Geçecek güzelim," diye fısıldadı. "Geçene kadar yanından bir an olsun ayrılmayacağım."

"Söz mü?"

"Söz," diye fısıldadı daha sıkı sarılırken.

Beni yatıştıran verdiği söz müydü yoksa bir dağ gibi yanımda durup ona yaslanmama izin vermesi miydi bilmiyordum ama kalbimde solan inancın başını kaldırdığını hissettim.

O gün yağmur yağmadı ama güneş yüzünü hiç göstermedi. Gökyüzü ebedi sürecek gibi hissettiren bir kasvetle örtülmüştü ve saatler çözülmesi zor bir kördüğüm gibi birbirine dolanmıştı. Akşam olduğunu anlamak imkânsızdı ama saate baktığımda artık eve dönme zamanı geldiğini anlamıştım. Yunus, arabasını akademinin otoparkında bırakıp bizim arabamıza binerek bizimle eve döndü. Bana söz verdiği gibi her an yanımda olacaktı.

Saatler akmaya devam etti. Gece yavaşça geldi, gökyüzünü kapladı, yıldızlar gökyüzüne serilmedi, bulutlar kafileler hâlinde karanlığın içinde kaydı, ay bile arkalarında kaldı.

Kalbim bile o bulutların arkasında kaldı.

Üzerimde hâlâ bu sabah giydiklerimle salonda otururken Kartal'ın telefonu çalmaya başladı. Yunus da hemen çaprazımdaki tekli koltukta oturuyor, sessizce sigara içiyordu. Kartal telefonu açıp kulağına götürürken bakışlarım devrildiği boşluktan doğrularak Kartal'a saplandı.

"Evden çıktın mı?" diyerek açtı Kartal telefonu. Sesi ekolu gelmiş olacak ki eliyle bize işaret yaptı ve telefonun gerçekten dinlendiği kanısına tam da o an vardık. "Evet, ben eminim. Kesinlikle dedemin dağ evine gitti. Anahtarım yok, ona vermiştim ve yedek anahtar da Ceyda'daydı. Polis bana adresi söylediği anda aklıma gelen tek şey buydu." Bir süre karşı tarafı dinledi. "Elbette söyleyecektim ama adam bana gerekirse onu etkisiz hâle getirebilmek için yaralayabileceklerini söyledi. Beni yanınızda götürün, sakinleşmesine yardımcı olayım diyecektim aslında ama Ogün'den hiç emin değilim, son günlerde delirmiş gibi davranıyordu biliyorsun. Ben sakinleştirirken birden ortalık karışır da onu yaralarlar diye korktum. Üstelik beni asıl korkutan kendine zarar vermesi." Bir süre daha karşı tarafı dinledi. "Ben hâlâ onun Ceyda'ya zarar verdiğini düşünmüyorum. Üstelik kalkıp onunla görüştükleri evlerden birine gittiğine göre belki de sadece yas tutuyor. Kafası yerinde değil adamın. Sadık Parlak'ı kaybetti, birlikte olduğu kadını kaybetti, üstüne mekânı da kaybetti. İrem'e neredeyse saldıracakmış o gece, unuttun mu? Bir delilik anında size saldırmayacağı ne malum? Bana saldırmayacağı ne malum? O yüzden hep birlikte gidip sakinleştirelim, sonra polisi ararız ve hastaneye yatırılır."

Emir ona her ne söylediyse dudakları yukarı kıvrıldı. "Evet," dedi, "herife sen delisin diyecek değilim. Dostumuz o bizim. Suçu kesinleşmeden ona sırtımızı dönemeyiz. Bir süre daha dinledi. "Halı mevzusu benim de kafamı karıştırıyor ama gerçekleri sadece o kafasını toparlayıp sağlıklı bir insan gibi ifade verdiğinde öğrenebiliriz. Sen yaklaşınca bana konum gönder. Gittiğimiz gibi polisi de ararız olmadı. Lavin benim onunla tek kalmamı istemiyor, kafamın etini yedi ben de geleceğim, Ceyda'yı öldüren seni öldürmez mi sanıyorsun, o deli falan diye konuştu durdu." Bana baktı. Gözlerimi devirdim. "Aynen. Görüşürüz." Telefonu kapattığı anda, "Dinleniyorum," dedi, "sesim yankılı geliyor."

"İyi oynadın." Yunus sigarasını kül tablasına bastırarak doğruldu. "Çıkıyor muyuz?"

"Çıkıyoruz. Sanki hazır bekliyormuşuz gibi aniden kendimizi sokağa atmayalım ama." Eli masanın üzerindeki viski bardağına gitti, sonra birden kaşlarını çatarak elini kadehten çekip bana baktı.

Yunus, "Az önce park hâlinde bir araba gördüm, büyük ihtimalle sivillerin arabasıdır. Balkona çıkıp Burak'ı aramıştım, o ara ilişti gözüme," dedi çenesini kaşıyarak.

"Biz eve dönerken de peşimizde bir araba vardı," dedi Kartal gözlerini gözlerimden ayırmadan. "Hatta eminim şu an Emir'in de peşinde bir tane vardır."

Yavaşça yerimden kalkıp, dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirip sigaranın ucunu yaktım. Kartal'ın bakışları doğrudan yüzümdeydi, ne hissettiğimi anlamaya çalışıyormuş gibi bakıyordu ama zaten ne hissettiğimin farkındaydı. Olduğum durumdan memnun değildim, korkular tarafından ele geçirilmiştim ama bir yanım da artık her şey son bulacak diye midir bilinmez rahat hissediyordu. Beni tek korkutan, bu gece yolunda gitmeyen bir durum olursa, sonuçlarının nasıl olacağını düşünüp durmaktı.

Yunus, "Siz biraz konuşun, sonra çıkalım," diyerek salondan çıkıp gittiğinde parmaklarımın arasında yanan sigarayla pencereye doğru yürüdüm ve gözlerimi sokak lambalarının aydınlattığı sokağa çevirdim. Kartal'ın yere düşen adım seslerini duysam da kafamı çevirip onun olduğu yöne bakmadım. Ta ki sıcak göğsü sırtıma yaslanana ve başını da kafamın üzerine yerleştirene kadar.

"Ne düşündüğünü biliyorum," diye fısıldadığında sesindeki anlayışın altında kaldım. "Çok uzun zamandır bu yolda bazen arkamda, bazen tam karşımda ama her zaman hemen yanımda yürüdün. Sana bunun için bir teşekkür etmeliyim. Henüz senin için bir şeyler ifade etmediğim zamanlarda bile uyumam için oradaydın, dinlenmem için oradaydın, anlaşılmam için oradaydın, yaralarımı sarmak için oradaydın. Sen hep benim için oradaydın, Lavin. Öyle ki beni görmediğin zamanlarda bile en çok sen vardın."

"Bunları daha sonra da konuşabiliriz," dedim çünkü gözyaşları hemen oradaydı, akıp gidecekleri ânı bekler gibi nöbetteydiler ve onun kelimeleri genzime doluyor, beni ağlamaya zorluyordu. Oysa bu gece ağlamadan bitsin istiyordum.

"Bence bunları konuşmanın tam zamanı," diyerek ellerini belime yerleştirip beni kendisine doğru çevirdi. Gözlerimiz birbirine dokunduğunda boğazımdaki düğümün daha da sıkılaştığını hissettim. Sonu hep istemiştim ama sona geldiğimizde böyle hissedeceğimi hiç tahmin

etmemiştim. "Her kararımda, delilik olsa ve bizi uçuruma sürüklese bile orada benimle olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasaydın uçurumun dibinde tek başıma çürürdüm ama sen o uçuruma benimle düştün, benimle yaralandın, benimle kanadın ve tüm bunlara rağmen yaralarınla ayağa kalkıp, elini uzatarak benim de ayağa kalkıp devam edebileceğime beni inandırdın. Yolumuzun beyni benim, kalbi sensin sandım ama senin olduğun her yerde önce kalbimin konuşmaya başlayacağı gerçeğini hesaba katamadım. Sen etrafımdayken benim önce hep kalbim konuştu. Kalbim senin için hiç susmayan bülbüldü. Ve sonra gördüm ki kalbimin susmadığı o anlarda bu yolun beyni sendin. Beni doğruya götürdün, sana batırdığım dikenlere aldırış etmedin ve beni çekip ışığa çıkarmanın bir yolunu hep buldun." Yüzümü avuçlarının arasına aldığında gözlerim dolmuştu. Artık ağlamak istemeyen tarafım çoktan susturulmuş, gözyaşları usul usul gözlerimden kaymaya başlamıştı. Ben ağlarken Kartal sadece gülümsedi ve gözlerime uzun uzun baktı. "Her şey için teşekkür ederim. Bu yolda ışığım olduğun için, kalbimi bir bülbüle çevirip susmasına tek bir an olsun izin vermediğin için, o uçuruma seni düşüren ben olsam da elini uzatıp düştüğüm yerden beni kaldırdığın için. Sadece var olduğun için bile binlerce teşekküre layık olan sana, tüm bunlar için bir ömür hiç susmadan her an teşekkür etsem az, biliyorum. Ama teşekkür ederim. Benim için her zaman oradaydın. Ben kendim için orada olmadığım zamanlarda bile benim için orada oldun. Teşekkür ederim."

Gözümden akan bir damla çeneme geldiğinde dondu. Sadece gözlerinin içine bakıp burnumu çektim. Bir süre konuşamadım, kelimeler dilimin altında birikti ama dışarı çıkamadılar. Sonunda, "Ben de teşekkür edeceğim sana," diye fısıldadım. "Ama bunu her şey bittikten sonra yapacağım. O yüzden teşekkürümü duymak için burada olacağına söz ver."

Dudaklarındaki tebessüm genişledi, yavaşça eğilip alnımı öptükten sonra derin bir nefes alarak çenesini saçlarımın arasına yerleştirdi ve "Söz veriyorum," dedi, "burada olacağım."

"Güzel," diye fısıldayarak beline sıkıca sarıldım. Parmaklarımın arasındaki sigara yere düştü ama aldırmadım. "Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." Dudaklarını saçlarıma sürttü. "Sana âşığım." Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Gidelim mi bebeğim?"

"Gidelim," diye fısıldadım gözyaşları tüm yüzümü ıslatmış hâldeyken. Dudakları yukarı kıvrıldı ama bakışları çok kırılgandı. Bu gözyaşlarının onu mahvettiğini görebiliyordum. Yavaşça yere eğilip sigarayı aldı, kül tablasına bastırarak söndürüp, "Döndüğümüzde kül olmuş bir ev bulmak istemeyiz," diyerek yamuk bir şekilde gülümsedi.

Geri dönebilmeyi çok istiyordum.

Kartal'ın dış kapıyı kapattığımı hatırlıyorum. Anahtarı avuç içinde çevirdi, metalin tıkırtısı son bir kez yankı uyandırdı. Yunus'un bakışları, "Omurganı dik tut," der gibiydi. Ben zaten içimdeki bütün kırıkları iple sıkı sıkı bağlamıştım, dik görünmeye yeminliydim. Sokağa çıktığımızda gökyüzüne baktım, gökyüzü akşamı yutmuş ama gece geceyi tam olarak kusmamıştı. Binaların arasında gezinen rüzgâr, poşetleri fısıltı gibi sürüklüyor, kaldırım taşları arasındaki kuru otlara ince bir dokunuş bırakıyordu. Kartal, uzaktan bakan birine sevdiği kadının omzuna kolunu dolayan normal bir koca gibi görünüyordu; yakından bakan birine ise her adımı sayılı bir satranç taşının ilerleyişi gibi. Oyun için final hamlelerini yapıyordu. Omzumu bir kez sıktı.

Arabaya bindik. Emniyet kemerini çektiğimde mekanizma küçük bir tık sesiyle kapandı. Sonunda motor çalıştığında gözlerim doğrudan ön camdan dışarı sabitlenmişti. İçeride bir anlığına titreşen gürültü sustuğunda dışarıdaki sokak sesi geri geldi; uzaktan bir televizyon, yan binadan bir kapı kapanması, karşı kaldırımda yürüyen kadının topuklu ayakkabısının tıkırtısı.

Kartal aynaya baktı. "Solda." Aynalardan birine takılı kalan mat farları gördüm; fazlaca temiz bir kaporta, fazlaca sıradan bir renk, sıradan bir araba. "İzleyin bakalım," dedi Kartal.

Sokağın başında büyümeye hazır bir yangın gibi hazır bekleyen gece, tekerleklerin altına serildi. Kartal gereğinden yavaş bir hızla kavşağa geldi, sinyalini gereğinden erken verdi, gereğinden sessiz bir sabırla yeşili bekledi. Tüm hareketlerinde didaktik bir tiyatro vardı. Bu tiyatronun en iyi seyircisi arkamızda bizi takip eden araçtı.

Ana yola çıktık. Şehir, neonların ve gölgelerin ortak mülkiyetiydi; tabelalar birer birer yanımızdan geçiyor, her biri farklı bir kaçış rotası fısıldıyordu. Kartal, en az riskli görüneni seçen bir matematikle E5'e bağlandı. Parmaklarımın arasında ezilip incinen sigara arzumu yutkunarak geri itmeye çalıştım. İlk ışıklarda Kartal bilerek kırmızıya girdiğimizde

bile freni yumuşak kullandı; arkamızdaki araç, iki araba mesafe bırakıp aynı yumuşaklıkla durdu. Yeşil yanınca yine acele etmedi. "Polis panik kokusuna koşar," dedi dudaklarının kenarında belli belirsiz bir kıvrımla. "Bizden deterjan kokusu alacaklar: Temiz ve düz. Arkadaşı için endişelenen bir adam ve kocası için endişelenen bir kadın. Hepsi bu."

"Ve sap gibi arkanızda oturan ben," diye alay etti Yunus ortamı yumuşatmak istiyormuş gibi. Elimde olmadan gülerken buldum kendimi.

"Evet, sen arkada sap gibi otururken de biz karı kocayız," diye onun alayına eşlik eden Kartal'ın da tek gayesinin beni neşelendirmek olduğunu biliyordum.

Şehrin dışına doğru süzülürken vapur düdükleri susmuş, yerlerini birbiriyle fısıldaşan kamyon egzozlarına bırakmıştı. Şerit değiştirirken sinyali gereğinden uzun yaktı, sonra kapattı; bir köprünün altından geçti. Yunus dizinin üzerine koyduğu telefona bakarken Emir'in konumunu izliyor olmalıydı. "Emir önde," dedi, "bizden daha önce varacak."

Şehir ışıkları kayboldukça yolun iki yanındaki peyzaj yerini boşluğa bıraktı. Kararan camların ardından ara ara bir benzinlik, bir köfteci tabelası, bir tır parkı ve en çok da yolun kendi sesi vardı. Hız sabitti, tıpkı niyet gibi. Yol ayrımına geldiğimizde göle inen dar sapaktan değil, bir sonraki geniş bağlantıdan döndük. İkinci bağlantıdan göl yoluna kırdık ve asfalt daraldı. Yol lambaları seyrekleşirken burnuma gölden yükselen su yosunu, ıslak odun ve pas kokusu doldu. Ayı arkasına alan bulutlar gölün üzerine daha çok çökmüştü, suyun ışık görmeyen yüzeyi bir mezar taşını anımsatıyordu.

Telefon çalmaya başladığında öyle çok dalmıştım ki irkildim, Kartal'ın bakışları omzunun üstünden bana çevrildi ve yavaşça telefonu açtı. Arabaya bağlanan telefonun diğer ucundaki ses içeriye yayıldı.

"Neredesin kardeşim? Ben geldim ama kendimi göstermedim henüz. Eğer buradaysa ve beni görürse yine çılgına döner diye korkuyorum. Polisleri arayayım mı?" Emir'in tedirginliğin ilk harfini bile barındırmayan sesini dinlerken bakışlarım Kartal'ın yüzünde dolanıyordu.

"Ben içeri girdiğim an polisi ara kardeşim," dedi Kartal. "Onlar gelene kadar ben bizimkini ikna ederim. Sağ salim çıkaralım onu içeriden, başka istediğim bir şey yok. Geldik sayılır biz, sapağı döndük şimdi," dedi Kartal direksiyonu daha sıkı kavrayarak.

Kendimi toparlayarak, "Kendi başınıza iş yapıyorsunuz, Emir," diye araya girerek oyuna dahil oldum. "Polisi arayıp köşeye çekilecektik. O herif gerçekten katilse ne yapacaksınız? Dostluğu falan kalmadı bu işin. O baş şüpheli ve delirmiş gibi davranması da birçok şeyi açıklıyor." Yunus bana güç vermek ister gibi elini omzuma koyunca yutkundum. "Ne malum Kartal'a ya da sana da saldırmayacağı? Beni dinle, polisi şimdiden ara ve bu konu burada kapansın. Kendi başınıza iş yaparak onu korumuyor, kendinizi tehlikeye atıyorsunuz. En fazla ne olabilir ki? Etkisiz hâle gelsin diye bir el ateş ederler, korkuturlar, onu vurmazlar bile."

Emir, "Lavin endişelerini anlıyorum ama yıllardır tanıyorum o adamı, ne daha fazla insan zarar görsün istiyorum ne de o zarar görsün. İrem'in ondan başka kimsesi kalmadı," dedi inandırıcı bir sesle. "İrem'e söyleyemedim bile. Korkudan ne hâle geleceğini çok iyi biliyorsun. Ogün onun hayatta kalan tek ailesi."

"Buraya gelene kadar üç kişiyi yaralamış, sizi yaralamayacağı ne malum? Hâlâ dostluk mavalları okuyorsunuz," dedim öfkeyle. "Ondan korkuyorum, anladın mı?"

"O benim arkadaşım," dedi Kartal bana doğru dönerek. "Ceyda'ya gerçekten bunu yaptıysa söylediğini yapar, onun adını bile anmam ama şu an onu sakinleştirebilecek tek kişi bizleriz. Bize güveniyor."

"Ceyda'yla da yatıyordu! Farkında mısın? Dostunsa dostun! Sevdiği insanlara zarar vermez yazmıyor alnında ve tam olarak sevdiği insanlardan birine zarar vermiş olmakla suçlanıyor." Öfkeyle yükselen sesim karşısında Kartal dudaklarını birbirine bastırıp gülmemek için anlık olarak gözlerini yumdu.

"Onu konuşturabilirim," dedi Kartal, "hiç konuşma şansım olmadı. Yaptıysa da bunu öğrenebilirim. Eğer gerçekten yaptıysa ona sırtımı döneceğim. Bakma bana öyle Lavin, yapacağım bunu. Ben birini kaybetmenin acısı nedir biliyorum, en iyi sen anlarsın bunu." Son cümlesi oyunun bir parçası değildi, saf bir gerçekti ve bu beni derin bir sessizliğe sürükledi.

"Kavga etmeyi kesin artık," dedi Emir. "Evin ışığı yandı. O gerçekten içeride olabilir. Cenk birazdan polisi arayacak."

"Tamam," dedi Kartal. "Dikkatli olun. İki dakika içinde oradayım." Telefonu kapattığı anda sırtımı koltuğa bastırıp gözlerimi yumarak derin bir nefes aldım.

"Başarılı bir gösteriydi," dedi Yunus. "Bir an ben bile inandım doğrusu."

"Alper bugün yaşanacakları biliyor mu?" diye sordum gözlerim hâlâ kapalıyken.

"Hayır." Yunus'un sesi soluktu. "Yoksa kimseye kalmadan içeri dalar, onun kafasına sıkan bizzat kendisi olur. Ve bu Kartal'ın davası. Onun değil."

"Toprak da bilmiyor öyleyse," dedim sessizce.

"Taşkınlık çıkaracak isimlerin bu geceden bihaber olması daha iyi. Tuğrul ve Burak onları oyalayacak. Yine de birkaç gün içinde bir şeylerin olacağını ikisi de eminim biliyordu," dedi Yunus sessizce. "Herkesin beklediği buydu."

"Yine de onların da bilmesi gerekirdi," dedim sessizce. Bir yanım ise aslında burada olmamalarının en iyisi olduğunu fısıldamaya devam etti.

Kartal her şeyin yaşandığı o arazide durduğunda Emir'in arabasının karanlıkta park hâlinde durduğunu gördüm. Kulaklarım uğuldarken bakışlarım yavaşça etrafta dolaştı ve o geceyi hatırlamak mideme bir kramp gibi saplandı. Hisler birdenbire üzerime çullandığından midem bulanmaya başladı. Eğer arkamızda bizi izleyen bir yığın sivil olmadığını bilseydim kapıyı açar, dışarı eğilir ve kusmaya başlardım ama kendimi toparlamak zorunda olduğumu biliyordum. Yaşananları düşünmemeliydim. Ceyda'nın ellerimin altında nasıl can verdiğini hatırlamamam gerekiyordu. Kafamı çevirip arabanın kapısının camından dışarı baktığımda ormanı gördüm, ardından bakışlarım göle doğru kaydı ve onu öldürdüğüm noktaya bakarken gözlerim doldu.

Kartal, "Sen iyi misin?" diye sordu sessizce.

"Midem bulanıyor," dedim sadece.

"Sabahtan beri sadece kahve ve sigara içtiğindendir," diye sitem edince omzumun üstünden ona duyduklarıma inanamıyormuş gibi baktım.

"Sence şu an bunu konuşmanın zamanı mı?" diye sorduğumda sessizce yüzüme bakmakla yetindi. Bakışlarımı dağ evine çevirdim. Mutfak olduğunu hatırladığım yerin ışığı açık duruyordu.

"Şu an karman çorman hissettiğini biliyorum ama gitmeliyim," dedi Kartal. "Sen de burada oturup beni beklemek zorundasın."

"Bunu yapmak istemiyorum," dedim, "ben de gelmek istiyorum. Her şey olurken yanında olmak istiyorum."

"Ne yapacağı belli olmayan biriyle aynı ortama girmene izin veremem," deyince gözlerim iri iri açıldı.

"Ama ben senin onunla aynı ortama girmene izin vermek zorundayım öyle mi?"

Kartal sadece gözlerimin içine baktı. Sonunda başını geriye atarak, "Pekâlâ, en azından beni güvende tutmak için benimle geldiğini düşünürler, ondan korktuğunu düşünüyorlar," dedi. Bu kabulleniş beni şaşırttığı gibi Yunus'u da şaşırtmıştı.

Yunus hızla, "Emin misin?" diye sordu.

"Madem istediği bu, onu kendi kararlarımı uygulamaya zorlayamam." Kartal başını koltuktan kaldırmadan arabanın tavanına baktı. "Öyle istiyorsa öyle olacak."

"Neden birdenbire bir şırınga çıkarıp bana saplayacağını ve beni bayıltıp gideceğini düşünüyorum şu an?" diye sordum yüzümde donuk bir ifadeyle.

Kartal gözlerini devirdikten hemen sonra bana baktı. "Çok film izliyorsun. Sana böyle bir şey yapmaya kıyamayacağımı bilecek kadar beni tanıyorsun."

"Kıyabilecek olsaydın yapardın," dediğimde buna cevap vermek yerine emniyet kemerini çözdü.

"Benimle birlikte inme, arkamdan in, zorla gelmeye çalıştığını düşünsünler."

Neredeyse kapıyı açıyordu ki Yunus, "Kartal," dedi ve Kartal durup bakışlarını dikiz aynasından Yunus'a çevirdi. "Dikkatli ol kardeşim."

"Her zaman dikkatliyimdir ama bir karışıklık çıkacak olursa Lavin'i içeriden çıkarmanın bir yolunu bul." Bu cümle midemin bulantısını daha da artırdı, tek kelime edemeden Kartal'ın profiline bakakaldım.

Kartal kapıyı açtığında soğuk keskin bir şekilde içeri doldu. Dağın ayazı tenimi anında ürpertirken bakışlarımı Kartal'dan tek bir an olsun ayırmadım. Kapıyı kapattı, arabanın önünden dolanarak araziye doğru yürümeye başladı. Gözlerimi kapatıp derin bir nefes aldım. Midemin

bulantısı çoğalmıştı ve kalbimin vuruşları akan zamandan çok daha hızlıydı.

"Dikkatli ol, Lavin," dedi Yunus sessizce, o sırada hâlâ gözlerim kapalıydı, elimle kapıyı yoklayarak açtım. Dışarının soğuğu daha keskin bir şekilde profilime çarparken emniyet kemerimi açtım, ardından, "Dikkatli olacağım," diyerek arabadan indim. Elimi arabanın tavanına koyarak bedenimi doğrultmaya çalıştım ama zihnim benimle büyük bir savaş hâlindeydi, kendini kapatıp her şey bittiğinde uyanmak istiyordu ama buna fırsat veremezdim. Birini öldürdüğüm o zemine ayak bastığım ilk an, yağmur damlaları saçlarıma ve yüzüme dokunmaya başlamışlardı.

Hızlı adımlarla Kartal'ın arkasından gittim. Kartal, karanlığın ortasında bana doğru dönerek, "Geri dön," dedi, bunun bir oyun olduğunu bildiğimden başımı hızlıca iki yana salladım.

"Seninle geliyorum." Belki de bu tiyatro, bizim asıl hislerimizi sahnelediğimiz zemini buzdan bir gerçeklikten ibaretti. İnce bir buz üzerinde yürüyorduk ve her adımda kırılmaya daha yakındık, her adımda su bizi bir anda içine çekebilir, sonu göremeden boğulmaya başlayabilirdik. Korku içimde kalp gibi atmaya başladı.

Kardelen zihnimin içinde sakladığım bir anıda gözlerini açıp, "Hayat çok tuhaf, değil mi Lavin?" diye sordu. "Hiç unutamayacağın biri anılarının içinde eskiyip yok olabiliyor ve asla sevemeyeceğini düşündüğün biri kalbinin tek sahibi hâline geliyor. Ben Alper'i hiç unutmam sanmıştım, başka birini hiç sevemem sanmıştım, Alper için yaşarım, Alper için ölürüm sanmıştım." Sesi soluklaştı, şimdi duyduğum tek şey kendi kalp atışlarımın ve nefesimin gürültülü sesiydi.

Evet, Alper için yaşamıştı ama Alper için ölmemişti.

Toprak için yaşamış, Toprak için ölmüştü.

Gerçek yüzüme bir tokat gibi çarptı. Kardelen Alaşan ölmüştü.

Göğsümdeki hisler bir yumruğa dönüştü, gözlerimdeki ifadenin gaddarlaştığını hissettim ve bir an Ceyda'nın hayatına burada son verdiğim gerçeği karanlık gölgelerin altına kayarak benden gizlendi. Umursamayı o an mı bırakmıştım yoksa çok daha önceleri mi bırakmıştım bilmiyordum.

Kartal, "Arabaya dön," diyerek beni bileğimden tutup ters yöne çevirdiğinde sertçe ona doğru döndüm ve göğsüne vurdum.

"Seninle geliyorum!" dedim sertçe, gözlerim doğrudan gözlerine saplanmıştı.

Beni bileğimden tutup, "Sessiz olacaksın öyleyse," diyerek dağ evine doğru yürümeye başladı. Yağmur damlaları gitgide çoğalıyor, dağılan saçlarıma tutunarak onları ağırlaştırıyordu. Dağ evinin girişinde durduğumuzda bana doğru dönüp yüzümü avuçlarının arasına alarak, "Rol icabı bile olsa bileğini o kadar sıkı kavradığım için özür dilerim," diye fısıldadı.

"Polisler harekete geçmeden önce sadece birkaç dakikan var," diye fısıldadım.

"Evet. Beni burada beklemek ister misin?" Altın gözleri yüzümün her noktasında dolaşıyor, beni ezberlemeye değil, içine çekip kendisinden bir parça hâline getirmeye çalışıyor gibiydi.

"Olabildiğince hızlı ol."

"Söz," diyerek kapıya doğru döndü. Yumruğunu yavaşça kapıya vurduğunda içeriden bir patırtı sesi yükseldi. Kartal çenesiyle kirişi işaret etti, ne anlama geldiğini bildiğimden yavaşça kirişin arkasına, gölgelere gizlendim.

"Ogün," diye seslendi Kartal bir kez daha kapıya vurmadan önce. "Benim kardeşim, aç kapıyı. İçeride olduğunu biliyorum."

Bir patırtı daha yükseldi ve kapıya yaklaşan adımların sesini duymaya başladım. Gözlerimi Kartal'ın profilinden çekmiyordum, kalbimin sesi öyle kuvvetliydi ki Ogün'ün bu sesi duyacağını düşündüm.

Kapı açıldı. Ogün, "Kartal," dedi neredeyse ağlayacak gibi çıkan bir ses tonuyla.

"Geldim kardeşim," dedi Kartal. "Beni içeri almayacak mısın?"

Gözlerim Kartal'ın ayaklarına indi. O kapının eşiğinden girdiğinde bir daha hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını hissedebiliyordum.

Kartal o adımı attı.

Kapının eşiğinden içeri girdi.

Ve ağır ağır dönen intikam çarklarının dişlileri parçalandı, çark son sürat dönmeye başladı.

10. BÖLÜM

Gökyüzünü Ateşe Veren Yıldız

♪ *Violent Vira, God Complex*

KARTAL ALAŞAN

İnsanlar gözlerime bakardı ama asıl düşüncelerimi, kabuğun altına gizlediğim ruhu göremezdi. O ruhu gören, hisseden, o kabuğun sadece dışını değil, içini de seven bir kız çocuğuyla büyüdüğümü hatırlıyorum. Yüzünde benim ketum, duygusuz bakışlarımın aksine her daim şefkat, tebessüm ve merhamet gördüğüm o kız çocuğu benim kız kardeşimdi. Hiç baba olmayı hayal etmediğim zamanlarda başını dizime koyar, uzun, koyu renk saçları dizlerime yayılırken saçlarını okşamamı ve ona masal anlatmamı isterdi. Hayat o varken çekilir ve anlamlıydı, parmaklarım onun saçlarına temas ettiğinde düşünceler susar, herkes bir kenara çekilir, tek gerçek o olurdu.

Herhâlde, diye düşünürdüm, *herhâlde bir kızım olsa, onu en fazla bu kadar sevebilirim.* İşte Kardelen'i böyle seviyordum ben.

Onsuz yarım kalacağımı biliyordum, onsuz nefesimin kesileceğini biliyordum, bana yüklediği tüm anlamlar kaybolacaktı ve ben ruhunu yitirmiş bir kabuktan fazlası etmeyecektim. Ruhumun omurgası kırıktı ve o omurgayı elleriyle dik tutan tek şey kardeşimin varlığıydı. Bir gece ansızın hayatımdan çıkıp gittiğinde kırık omurgamla olduğum

yere uzandım ve son bulmasını diledim. Sonra o karanlığın içinde bir kapı açıldı, ışık ılık bir sis gibi içeri yayıldı ve bana uzanan eli gördüm. Benim tarafımdan dokunulursa kirleneceğine inandığım kadının elini tutmaktan ve onu karanlığıma çekmekten başka çarem yoktu. Onun beni aydınlığa çekeceğini hiç düşünmemiştim. Ayağa kalkarken tek korkum onun sırtındaki kanatları koparmak, başındaki haleyi sökmek, kalbine bir karanlık ekmekti ama o elimi tutup beni kanatlarının arasına aldığında sıkılan hiçbir kurşun bir daha ruhuma isabet etmedi.

Mezarına toprak atmam için bana uzattıkları küreği tutup o küreği ortadan ikiye kırmak, iki kazık yaratmak, birini kendi göğsüme, diğerini de onu o toprağın içine yerleştiren kişinin göğsüne saplamak istemiştim. Üşümesinden korkmuştum; yalnız hissetmesinden, karanlığın üzerine çökmesinden ve herkes gittiğinde bu ıssız mezarlıkta beni bekleyerek ağladığı geceler geçirmesinden... Belki de o an ölmek en doğru karardı. Ama ben onun gittiği yere gidemeyecek biriydim. Eğer cennet varsa, onun gibiler içindi. Abisi gibiler için değildi.

Ölümünden bir hafta önce, uzun saçları omuzlarıma yayılırken ve yaslıyken mucizevi başı yine omuzlarıma, onu kaybedebileceğim gerçeğinden öyle uzaktaydım ki sanki o sonsuza dek yaşayacakmış gibi hissetmiştim.

Ama hayat böyledir.

Sonsuza dek yaşamaz sevdiğimiz hiç kimse.

Oysa sonsuza dek yaşayacaklarına inanmak isterken bizler delice.

Ogün Sergüzer tam karşımda duruyordu. Avuç içlerimde hâlâ o küreğin sapının soğukluğunu hissediyordum ve hiçbir promilin silemeyeceğini bildiğim o acı, zamanla hafiflemek yerine daha da şiddetlenerek şimdi tam göğsümün ortasında alev alev yanıyordu. Öldürme isteği belki de bir doktorun damarlarında dolaşan kanı ele geçirmemeliydi ama ben o an onun karşısındayken intikam isteyen azılı bir katilden, bir insanın canını avuçlarında tutan bir doktordan, Kartal Alaşan'dan, kaybolmuş bir ruhtan, bir alkolikten daha farklıydım. Başka biriydim. O an ben, kardeşi öldürülmüş bir abiydim.

Beni gördüğünde gözlerine yayılan o umudu parçalayıp başından aşağı kül gibi yağdırmadan hemen öncesinde en sahici gülümsememle gözlerinin içine baktım. "Çok şükür ki iyisin," dedim, sesim kulağıma geldiğinde boğazımda bir ömür benimle olacağını bildiğim el sıkılaştı.

Kördüğüme dönmüş ruhuyla ne kadar da sefil görünüyordu. Dağ evinin zeminine damlayan kanın ona ait olduğunu fark ettim çünkü kan taze ve hâlâ sıcaktı, kurumamıştı. Metalik kokusunu soluyabiliyordum ama bileğine doğru uzanan kuru kanın ona ait olmadığı kesindi. Yolda yaraladığı adamın, onu bahçede yakalayan görevlinin ya da kaçmasında parmağı olan hasta bakıcının kanı olmalıydı.

Oysa elleri temizken bile ben o ellere her baktığımda kan görmüştüm.

Kız kardeşimin kanı elleri temizken bile hep oradaydı, ne zaman elini sıksam o kan parmaklarıma yayılıyor, ne zaman o ellerle bana bir şey uzatsa uzattığı her şeye o kan bulaşıyordu.

"Beni kurtarmak için başını belaya mı soktun?" diye sorduğunda, "Polisler senin bu civarda arabadan indiğini söylediğinde burada olduğunu anlamıştım," dedim, bir an duraksadı.

"Benim buraya gelmemi isteyen sen değil miydin?"

"Ne?" Ona anlamıyormuş gibi baktım. "Nasıl yani?"

"Ama o adam demişti ki..."

Ona doğru bir adım attım. "Hangi adam, Ogün?"

Afallayarak etrafına bakındı. Holde yanan lambanın ışığını sırtına alarak etrafında döndü, ardından bakışları sehpaya kaydı. "Burada Ceyda ile fotoğraflarımızı buldum," dedi. Bakışlarım sehpaya çevrildi. Sehpadaki fotoğraf destesini görünce dudaklarım neredeyse yukarı kıvrılacaktı.

Deri eldivenlerin sardığı parmaklar, zarfın içinden çıkardığı fotoğrafları özensiz bir şekilde sehpanın altındaki cam bölmeye yerleştirdi. Gazı yarıya inmiş çakmağı sehpanın üzerine bırakırken sakindi. Keskin bakışlar omzunun üzerinden hole çevrildi, ardından yavaşça yürümeye başlayıp mutfağa yöneldi. Mutfaktaki dolapları yavaşça açtı, düzenli duran tabakların yerlerini değiştiri, bardakların olduğu kısma jelatinin içinde birbirine yaslı duran farklı renkteki hapları koydu. Bir tabak çıkardıktan sonra tabağın üzerini kokain ile kapladı, ardından kokainin bir kısmını lavaboya döktükten sonra suyu açıp kafasını kaldırarak keskin gözlerle boşluğa baktı.

"Ceyda ile olan fotoğraflarınızı görmek seni sarsmış olmalı," dedim sessizce.

"Bu fotoğrafların burada ne işi olduğunu bilmiyorum," dedi, "bunları biri koymuş olmalı."

Kaşlarımı kaldırıp ona doğru bir adım daha atarken, "Ogün, sana verilen ilaçları düzenli olarak kullandığına emin misin?" diye sordum.

"Ne demek bu?" Kafasını kaldırıp bana dehşet dolu gözlerle baktı. "Ne ima ediyorsun?"

"Fotoğrafları toplamışsın," dedim. "O fotoğrafları son gördüğümde yatak odasındaydılar. Onları yakacak mıydın?" Gözlerim sehpanın üzerindeki çakmağa ilişti. "Neden fotoğrafları yakmaya karar verdin?"

"Ne? Hayır hayır. Çakmak geldiğimde buradaydı. Fotoğraflar da öyle." Onun etrafında bir daire çizdiğimde bunun onu korkuttuğunu hissettim, kendini koruma içgüdüsüyle kollarını bedenine sararak beni gözleriyle takip edip, "Öyle değil miydi?" diye sordu.

"Kapıyı açtığında elinde çakmak vardı, sonra çakmağı sehpanın üzerine bıraktın," diye fısıldadım.

Buna inanmak istemiyor gibi kaşlarını çatsa da beyninde onu yavaşça tüketen düşünceler bana inanması konusunda onu zorluyor gibiydi. Dağ evinin etrafı sarılmadan önce sadece birkaç dakikam olduğu için, "Seni kurtardığı için kardeşine bir teşekkür yok mu?" diye sordum, yine etrafında bir çember çiziyordum ve o da tüm dikkati ve ürkekliğiyle gözlerini yüzümden çekmeden beni takip ediyordu.

"Az önce dedin ki..."

"Ne dedim?"

Kopmuş parmaklarının olduğu elini kaldırıp başının üzerine koydu ve "Kartal, özür dilerim. Ben iyi değilim. Belki de benden uzaklaşmalısın," dedi çaresizce. "Kafamın içinde benimle oyun oynayan, beni yönlendiren biri var."

"Kimmiş o?" Tam arkasında durdum, gözlerim kısıldı. Aniden bana doğru döndü, sırtını birine dönmeye korkar hâle geldiğini görmek beni tatmin ediyordu. "Yoksa ben miyim?" diye sordum ona doğru eğilip neredeyse fısıldayarak.

Bir adım geri çekilerek, "Sen Kartal değilsin," dedi.

Eğer keyfim biraz yerinde olsaydı, belki bu beni güldürürdü ama tek yaptığım tek kaşımı kaldırıp, "Anlamadım kardeşim?" diye sordum.

Aklını kaçırıyormuş gibi bağırdı, bir an geri çekilip endişeli gözlerle ona baktım. Berjere doğru yürüdü, bej rengi berjerin üzerine oturup başını ellerinin arasına alarak gözlerini zemine dikip, "Yatak odasında bir şeyler gördüm," dedi, "bir şeyler..."

Deri eldivenin ardına gizlenmiş el kapı kulpunu kavradı, sessizce kulpu çevirdi ve kapı usulca aralandı. Zeminin gıcırdamasına neden olan adımlar içeri düşmeye başladı. Yatak odasındaki ayaklı lambanın ipini çeken adam, omzunun üzerinden derli toplu yatağa baktı.

"Ne gibi şeyler?" diye sorarak hemen önünde durdum, gerçek bir dost gibi avucumu onun omzuna koyduğumda başta irkilse de sonunda gevşedi. Dağ evinin etrafını gölge gibi saran polislerin varlığını hissedebiliyordum. "Anlat bana."

"Ben..." Gözlerini yerden çekmiyor, belki de çekemiyordu. "Sanırım Ceyda'ya saldırdım."

Yüksek sesle, "Ne demek Ceyda'ya saldırdın?" diye bağırdım, bu sesin duyulmasını istiyordum, duyulduğuna emindim. Bağırdığım için korkan Ogün sağlam duran parmaklarını dudaklarına götürerek susmam için yalvarmaya başladı. Histeri krizi geçiren biri gibi titriyor, yüksek seslerden korkuyordu ve bu soru onu köşeye sıkıştırmıştı.

"Yatak odasında boğuşma izleri var," diye fısıldadı parmakları dudaklarındayken. "Anlamıyorum, burası sana ait değil mi? Neden bizim eşyalarımız var, anlamıyorum." Son sözleri sadece benim duyabileceğim bir ses tonuyla söylenmişti.

"Onu dövdün mü?" diye sordum, onun fısıltısını duyamazlardı ama benim gür sesimi duyan adamın varlığını hissedebiliyordum. Boydan camın önünden uzun bir gölge geçti, kirişlerden birinin arkasına gizlendi ama onu gördüğümü fark etmedi. "Sen bunu bana yeni mi anlatıyorsun? Neden bunca zaman sakladın?"

Sessizce, sadece benim duyabileceğim kadar çıkan ürkek sesiyle, "Ben böyle bir şey yaptığımı hatırlamıyorum bile," dedi, onu yeterince korkutmuş olmak iyi bir seçimdi, verilen en doğru karardı ve sahneyi istediğim şekilde ilerletebilmem için bir lütuftu. "Üstelik burası senin evin değil mi?"

Sessizce, "Ceyda ve sen anahtarlarımı alıp burada buluşuyordunuz ya, unuttun mu?" diye sorduğumda şok oldu ama bir cevap veremedi, sadece dehşet içinde yüzüme baktı. Artık hiçbir şeyi anlayamıyordu.

"Neden kavga ettiniz? O gece ne yaşandı?" diye sordum bir kez daha onun aksine gür bir sesle. "Anlat bana, Ogün. Söylenenler doğru mu?"

İrkildi, titreyerek, "Sanırım," diye fısıldadı. "Ama o gece ne yaşandığını bilmiyorum."

"Kavgadan sonra evden çıktı?" diye sordum yüksek sesle. "Arkasından gittin mi?"

Afallayarak yüzüme baktı, öyle bir şey söylemediğine emin gibiydi ama karar verme yetkisi tamamen elinden alınmıştı; artık sadece yüzüme bakıyor, söyleyip söylemediği şeyler hakkında düşünüyordu. Sonunda sessizce, "Ben... Sanırım gittim. Gitmiş olmalıyım," dediğinde gözlerim iri iri açıldı. Onu duymuyor olabilirlerdi ama ben yeterince duyulacak bir ses tonu kullanıyordum.

"Sakın!" diye bağırdım. "Bir an olsun ihtimal vermedim, senin bunu yapabileceğini tek bir an düşünmedim!" Bir an donuk gözlerle onun yüzüne baktım. "Göl mü?" diye sordum şaşkına dönmüş gibi. "Onu gölde mi boğdun? Bana onun göle düştüğünü söyle, yardım etmeye çalıştığını söyle, Ogün! Bu kadar ileri gitmiş olamazsın, ona değer veriyordun! Bana söylediğin ona çok değer verdiğindi!"

Kendini sorguluyormuş gibi ellerini kafasının iki yanına koyarak oturduğu yerde sallanmaya, bağırarak ağlamaya başladı. "Ağlamayı kes Allah'ın cezası!" diye bağırdım. "Ben karımı bile karşıma alıp senin bunu yapmayacağını söyledim ona! Sana kendi ellerimle bu evin anahtarını verdim! O kıza değer verdiğini düşündüm! Ağlamayı kes!"

Ağlaması şiddetlendi, artık söylediğim hiçbir şeyi duymuyor gibiydi, sadece oturduğu yerde sallanıyor, haykıra haykıra ağlarken saçlarını yoluyordu. Polisler harekete geçecekti, bunu hissettiğim anda elimi parmakları olmayan elinin üzerine koyup yavaşça eğildim ve kulağına fısıldadım.

"Kardelen'i bu elinle mi zehirledin?"

Bedenindeki tüm kasların kasıldığını hissettim. Parmaklarımı boğazına götürüp soluk borusunu sökme isteği içimde nabız gibi atarken geri çekilip gözlerinin içine, tam göz bebeğine baktım.

Gözlerinde alev alev yanan korkuyla bana bakıyordu.

"Yarattığım cehennem hoşuna gitti mi?" diye sordum sessizce.

"Kartal," diye fısıldadı.

"Uykudan uyanma vakti, Ogün Sergüzer. Kim olduğunu biliyorum."

Bir adım geri çekilip doğruldum. "Bak, teslim olmalısın tamam mı?" dedim yüksek bir sesle. "Her şeyi polislere anlatacaksın. Ben bugün seni koruyabilmek için yalan söyledim, seni buradan sağ çıkarabilmek için elimden geleni yaptım!"

Söylediklerim ona ulaşmıyordu, o sadece tutsağı olduğu korkuyla orada oturmuş, en yakın dostuna, kardeşini öldürdüğü adama bakıyordu.

Gözlerinin içine bakarken sesimi alçalttım. Camların dışına ulaşmayacağına emin olduğum bir sesle, "Lavin ve ben buraya Kardelen'in katilini bulmak için gelmiştik, bu konuda sana yalan söylemedim, aslında bu sana söylediğim tek doğruydu," dedim.

Gözünü bile kırpmadan bana bakarken gözünden bir damla yaş göz çukuruna düştü.

"Eğer karşı koymazsan, polisler birazdan burada olur ve zarar görmeden çıkarsın. Cezanı çekmek zorundasın çünkü dostluk benim için her şeydir ama bir katil benim dostum olamaz. Anladın mı beni?" diye bağırdım. Artık oyunu görüyor olmalıydı ya da sadece bomboş bir bedenden ibaretti ve sadece bana bakıyordu.

Sesim tekrar kısıldı.

"İrem'e âşıktın değil mi? Senin sonsuz aşkındı ama o sonsuz aşk, ebedi sevgi sadece senin içinde yaşıyordu. Çünkü İrem, Toprak'a âşıktı. Ne trajedi ama. Oysa sen onun için her şeyi yapabilecek tek adamdın."

Gözünü bile kırpmadı, sadece bana baktı.

"Hayır hayır! Bir yere kaçmayacaksın! Buradan gitmene izin vereceğimi mi sanıyorsun?" diye bağırdığımda aslında bu bir gerçekti. "Bir şey yaptın ve bunun bedelini ödeyeceksin, Ogün! Sen bir insanı öldürdün! Ağlamayı kes!"

Neredeyse gülecektim ama tek yaptığım sahte bir kızgınlıkla ona bakmak oldu. Oysa o kısılan sesimdeki alayı duyabiliyordu. "İrem'in tek bir damla gözyaşı için benim, gelecekte en yakın arkadaşın olacak adamın, sana kol kanat gerecek tek kişinin kardeşini gözünü kırpmadan yok ettin. Çünkü İrem ağlamazsa mutlu olacaktın. İrem'in mutluluğu her şeydi ama o seni umursamadı. Bir köşeye fırlattı ve Toprak'ı sevmeye devam etti. Bir gün hayatına ben girdim, benden korktun ve sonra korktuğun o adam senin tek dostun oldu. İrem'e karşı duyduğun tiksintinin nedeni senin geceler boyu susmayan vicdanındı."

Gülmemek için başımı önüme eğdim ve sesim yükseldi.

"Kendini böyle savunduğuna inanmıyorum! Ağlamayı kes! Erkek ol biraz!" Kafamı kaldırıp ona öfkeyle baktım. "Ceyda bizim dostumuzdu!"

Gözünden bir damla yaş akarken, "Kartal, yalvarırım," diye fısıldadı. "Bana bunu neden yapıyorsun?" Hızla akan gözyaşlarını izlerken hissettiğim tatmin duygusu yerini daha zalim, eli kanlı bir duyguya terk etti. Boğazını kopartma isteği öyle büyüktü ki kendimi dizginlemek gitgide daha da zorlaşıyordu. Durmadı, ağlamaya ve içimdeki kopartıcının hislerini beslemeye devam etti.

"Neden mi yapıyorum? Cevabı çok basit. Çünkü sen benim kardeşimi öldürdün." Canımı acıtması gereken bu cümle, kurduktan sadece birkaç saniye sonra öfkemin harlanmasına neden oldu.

"Her şeyi biliyorsun," dedi gözlerini sıkıca yumup titreyen bir çeneyle dişlerini sıkarken. "Her şeyi biliyorsun. Çok üzgünüm. Ben böyle olsun istememiştim. Ben sana zarar veren kişi olmak istememiştim. Dostun olmak istemiştim." Çenesi kasılarak titriyor, dişleri birbirine çarpıyordu.

Onu kendi karanlığının içinden çıkarmış, aydınlık bir yerin varlığına inandırmıştım ve ışığın olduğu yöne yürüdüğünü zannederken daha büyük bir karanlığın içine geldiğinin farkında değildi. Anladığında çok geç olacağını ilk andan beri biliyordum. Belki şimdi anlıyordu ama artık çok geçti. Karanlık her yerdeydi ve geri dönüş yolunu bulamayacak kadar aklını yitirmişti.

Onu mahvetmek için çıktığım bu yolun sonunda duruyordum ve sonunda tamamen mahvolmuştu.

"Direnmeyi bırak, kendini öldürmeyeceğini ikimiz de biliyoruz. Beni bu şekilde manipüle edemezsin. Polis çoktan yola çıkmıştır. Teslim olacaksın, tedavi olacaksın, sonra ne bok yersen ye!" diye bağırdığımda gözlerini açıp gözyaşlarına boğulmuş bir hâlde yüzüme baktı. "Sana yardım etmek istemiştim! Şimdi beni bile kullanmaya çalışıp kendini öldüreceğini söylüyorsun!"

Hâlâ harekete geçmeme nedenleri neydi? Tüm itirafı duymak mı istiyorlardı yoksa başka bir planları mı vardı? Belki de onun kendini öldüreceğine inanmışlardı ve onu ikna etmem için ikimize zaman tanıyorlardı.

"Ona saldırdığını söyledin," dedim gür bir sesle. "Tartışmanızın nedeni neydi? Yine uyuşturucu muydu, Ogün? Yine bu yüzden mi tartıştınız?"

Sorum karşısında afalladı, cevap vermedi, sadece gözlerimin içine baktı.

"O zavallı kızın annesinin ne hâle geldiğini gördün mü? O kadını benden daha iyi tanıyordun! Tüm o insanların yüzüne, benim yüzüme nasıl bakabildin? Yoksa deli numarası mı yapıyorsun ha? Bu da bir numara mı? Aklını kaçırdığını düşünmelerini mi istiyorsun?" Sorularım bana verilen zamanı biraz daha uzatmaya çalışmak istememdendi. Ve biliyordum ki bana zaman tanıyacaklardı. Kafamdaki şey olurken müdahale edemeyeceklerini biliyordum ve o şeye çok yakındım. "Numara mı yapıyorsun? Sadece hapse girmemek için oynadığın bir oyun mu bu lan söyle? Hepimizi üçkâğıda mı getirdin? Kendimi öldürürüm diye tehditler savurmayı bırak, söyle!"

Titreyerek, "Beni affedeceksen teslim olurum, kendimi öldürmem, tedavi olurum, bir ömür her şeyin bedelini ödemeye hazırım," dedi, omuzları titriyor, bedeni ağladığı için sarsılıyordu ve ona söylediğim her şeye kendisi söylemiş gibi gerçekten inanarak sahipleniyordu. "Her şeyi düzelteceğim, yemin ederim. Bana öyle bakma ne olursun. Ne olursun." Gözleri arkamda bir noktaya kaydı, birdenbire panikle bacaklarını koltuğun üzerine çekti ve kollarını dizlerinin etrafına sararak koltuğun üzerinde küçüldü. "Gitsin, ne olursun söyle ona Kartal, sen söylersen gider. Hep burada. Peşimi bırakmıyor. Kendimi affettirmek için her şeyi yapacağım, söz veriyorum, yemin ediyorum, ne olursun gitsin!"

Varlığını hissettim, sanki buradaydı, odanın bir köşesindeydi ve sırtından su misali akan kanatlarla beni izliyordu.

"Öldürdüğün için onu görüyorsun, buna vicdan derler!" diye bağırdığımda dışarıdakilerin Ceyda'yı kastettiğimi düşündükleri kesindi. Arkamı dönmek, ruhumda bir delik açılacağını bilsem de onun baktığı yere bakmak ve gördüğünü sandığı kişiyi en azından bir kez olsun görmek istedim. "Bu iş bitti, Ogün! Otur oturduğun yerde, polisin gelmesini bekleyeceğiz!"

Ogün, "Beni affet, ne olursun beni affet, senden başka bir dostum yok, senden başka beni koruyan kimse yok!" diye bağırdı birden.

Sadece onun duyabileceği bir sesle, "Yoksa Ceyda'yı boğmadan önce televizyon ünitesinin altındaki silahla onu korkuttun mu?" diye sorduğumda yüzünü buruşturarak, "Hayır hayır, ne silahı?" dedi mırıldandı, bir yandan da burnunu çekiyordu.

"Git, o silah hâlâ oradaysa seni affederim," dedim yine sessizce. "En azından Ceyda'yı öldürmediysen, belki de affedilmeye değer birisindir. Bana yaşattığın her şeye rağmen. Hım?"

Deri eldivenlere sarılı el, naylon torbanın içine girdi. Siyah tabancanın namlusunu kavrayıp onu naylon torbanın içinden çıkardı. Gözleri her şeyi görüyor, kulakları her şeyi duyuyordu ve dizini yavaşça zemine bastırıp yere eğilirken dikkatli bakışları etrafı kolaçan ediyordu. Televizyon ünitesinin kapağını açtı, silahı oraya yerleştirip gözlerini etrafta dolaştırmaya devam ederken ünitenin önünde duran gözlük kabını, çakmağı ve telefon rehberini de silahı kamufle edecek şekilde oraya yerleştirerek kapağı kapattı.

Ogün hızla yerinden fırlayınca bilinçli bir şekilde geriye doğru sendeleyerek ona şaşkınlıkla baktım. Öyle panik doluydu ki rol yaptığımın farkına bile varmadı. Aceleci bir tavırla televizyon ünitesinin önünde diz çöktüğünde, "Ne oldu?" diye bağırdım.

"Ben sadece... Ben sadece sana kanıtlayacağım. Yalvarırım dur, dinle beni olur mu?" diye sorarak kapağı açtı. "Bak, bak Kartal, burada hiçbir şey yok, bak!" Gözlük kabını fırlattı, ardından telefon rehberini ve çakmağı da... Ama bir an donup kaldığında ikimiz de onun ne gördüğünü biliyorduk.

"Ne yapıyorsun lan sen? Saçmalama!" diye bağırdım ama o çoktan eline silahı almış, eli titrerken bana doğru dönmüştü.

Yüzünde korku dolu bir ifadeyle, "Ben... Ben... Ben..." dedi ama sonra sadece susup gözlerini silaha indirdi.

Ellerimi havaya kaldırarak, "Bırak kardeşim o silahı, kendine bir şey yapmak yok, tamam mı? Bırak!" dedim panikle.

Oysa tek istediğim kafasına sıkmasıydı ama ona yeterince işkence etmiş gibi hissetmiyordum. Ruhum doymuyordu. O titreyerek elinde tuttuğu silaha bakarken omzumun üzerinden yavaşça boydan cama baktım. Elinde silah tutan bir polis memuru ile göz göze geldiğimizde polis memuru bana işarette bulundu. Sakince başımı iki yana salladım, elimi arkaya doğru atıp ona parmaklarımla durması için işarette bulundum. Tek temennim beni dinlemesiydi ve onun kendine zarar vereceğini düşünmesiydi. Bunu durdurabilecek tek kişi, elbette onun dostu olan Kartal Alaşan olacaktı.

Ogün'e doğru dönerek, "Bana bak," dediğimde kafasını kaldırıp gözyaşları içinde gözlerimin içine baktı. "Pişman mısın?" diye sordum

sessizce. Ellerim sanki onu sakinleştirmek için iki yanıma açılmış, avuç içlerim zemine bakacak şekilde konumlanmıştı. "Kardeşimi öldürdüğün için pişman mısın, Ogün?"

"Çok pişmanım!" diye haykırdı, salyalarıyla karışan gözyaşları yere damlarken elindeki silaha baktı. "Keşke sana tüm bunları yaşatmasaydım," diye mırıldandı. "Sen bana yardım eli uzatmıştın."

"Neden silahı şakağına yaslıyorsun?" diye fısıldadım sessizce.

Bir an elindeki silaha, ardından kafasını kaldırıp bana baktı. Titreyen elinin havaya kalktığını gördüm, o ânı keyifle izledim, silahı şakağına yasladı ve gözlerimin içine bakarken, "Bilmiyorum," diye fısıldadı.

Ellerim hâlâ iki yana açıkken ona doğru bir adım atıp, "Hayatını cehenneme çevirdiğim için bana kızamıyorsun bile çünkü bunu hak ettiğini hissediyorsun değil mi?" diye fısıldadım, dudaklarım ilk kez o zaman yukarı kıvrıldı ve sırtım cama dönük olduğu için bu zalim sırıtışı sadece Ogün görebildi.

Burnunu çekerek, "Bana öfkelisin biliyorum ama sen benim hayatımı cehenneme çevirmezsin ki," diye mırıldandı titreyen bir sesle. Silahın soğuk namlusu hâlâ şakağına yaslı hâldeydi. "Biz seninle dost olduk, kardeş olduk. Sen bana sırtını dönmezsin ki."

"Sen benim canımı benden almana rağmen yanında sadece ben vardım," diye fısıldadım yüzümde o kaskatı gülümsemeyle. "İrem senin bir katil olmana neden oldu, sonra da hakkı varmış gibi mekânı elinden aldı. Ya Sadık Parlak? O kendini beğenmiş bunak da mekânı sana devretmek yerine elbette kızına verecekti. Oysa tüm gençliğin onun kıçını toparlamakla geçmişti, değil mi?" Namluyu şakağından çekmeden başını aşağı yukarı sallayarak burnunu çekti. "Ölmeyi ne kadar da hak etmiş Parlak ailesi," diye fısıldadım. "Oysa onlar için her şeyi yapmıştın, değil mi?" Burnunu çekerek bir defa daha başını onay verircesine salladı. Onu sakinleştirdiğim için başını salladığını düşündüklerinden harekete geçmiyorlardı. Gülümsemem daha da büyüdü. "O sarışını çok sevdin, her şeyi onun için yaptın, onun için bana ihanet ettiğini hissettiğinde de onu yine beni sevdiğin için öldürmek istedin, değil mi? Dostluğumuzu lekelediğini düşündüğün için? Mekân konusunda sinirliydin ama seni en çok sinirlendiren şey onun yüzünden bana ihanet etmiş gibi hissetmendi. Değil mi, Ogün?" Başını tekrar onay verir gibi salladı.

Sessizce, "Peki sana ilaç verip zaten küçük olan beynini biraz daha küçülttüğüm için, parmaklarını kesmene neden olacak kadar büyük psikozlar geçirmene neden olduğum için, Lavin'i son zamanlarda çok beğeniyor olmana rağmen onunla birbirimize delice âşık olduğumuz ve onu karım yaptığım için, Ceyda'nın ölümünü üzerine yıktığım, seni bir akıl hastanesine kapattığım ve sonra da yardım ettiğime inandırıp aciz hâle düşürdüğüm için bana kızgın mısın, sevgili dostum?" diye sorduğumda ağlamayı bırakıp ruhu yerinden sökülmüş gibi bomboş gözlerle yüzüme baktı. Kaybı görüyordum. Şiddetliydi ve içindeki son insanlık da onu hızla terk ederek hiçliğin içinde bir başına bırakıyordu.

"Yapmadın," diye fısıldadı bu gerçeğe aklından bile daha çok ihtiyaç duyuyormuş gibi.

"Yapmış olsaydım bile beni haklı bulurdun değil mi?"

Başını aşağı yukarı sallarken şimdi silahı çok daha sıkı kavramıştı, gözleri kucağında duran parmakları eksik elindeydi.

"Bir bakalım..." diye fısıldadım. "O zaman bence tüm bunları yaptım."

"Bunları aslında söylemiyorsun, ben kafamdan uyduruyorum, biliyorum," dedi sessizce. "Beni kurtarmak için buradasın."

"Bir yanlış anlaşılmayı düzeltelim. Aslında... Ben aslında ölümünü izlemek için buradayım." Dudaklarımı büktüm. "Yani teknik olarak bu da bir kurtuluş sayılırdı. Tetiği çekersin ve bum. Seni kurtardım."

Kafası karışmış gibi, "Sadece aklımın oynadığı bir oyun," diye fısıldadı. "Belki de burada bile değilsin, değil mi?" Parça parça söylediği kelimelerden bile onun durumunun içler acısı olduğunu anlamak mümkündü. Düzeltilemeyecek şekilde bozulmuş bir oyuncak. Yeri çöp kutusu.

Gülümsemem derinleşti.

"Gerçek olduğumu teyit etmek için bir şansın var, Ogün," diye fısıldadım. "Eğer her şeyi kafandan uydurduğuna inanmak ve beni kaybetmemek istiyorsan şimdi silahı şakağından çek." Söylediğimi yaparken eli titriyor, bana yalvaran gözlerle bakıyordu. "Namluyu bana çevir dostum," diye fısıldadım. Söylediğimi yaptı, eli hâlâ titriyordu. "Gözümü takip et." Sağ omzuma göz ucuyla baktım. "Doğru yere nişan aldığından emin ol."

"Gerçek değilsen kaybolacak mısın?" diye fısıldadı sessizce.

"Evet." Gülümseyerek ona baktım. "Eğer ben gerçeksem omzum kanamaya başlayacak, kanı gördüğün anda kafana sıksan iyi edersin çün-

kü dışarısı polis kaynıyor, hepimiz senin düşmanınız, yalnız kaldın ve muhtemelen iki cinayetten müebbete çarptırılacaksın, seni içeride sağ bırakmayıp her gün dalağından, böbreğinden, gözünden," dudaklarımı büktüm, "teknik olarak her yerinden falan şişleteceğim." Gözlerinin içine bakarken yüzüm artık ifadesizdi. "Yani dostum... Eğer kanarsam, kaybettin. Ve işte o zaman kaybeden herkesin yaptığını yapacaksın."

"Gerçek değilsin," diye fısıldadı ve silah patladı.

Omzumu sıyırıp geçen kurşunun acısını karşılarken zorlanmadım, canım yandı ama şu âna dek çektiğim acının yanında lafı bile olmazdı. Geriye doğru sendeleyip ona bakarken, "Kaybettin," diye fısıldadım.

İşte o an, camın kırıldığı andı. Polisler etrafımızı sardı, uzaklardan yükseliyor gibi hissettiren ama muhakkak epey yakınımdaki o çığlığı duydum; Lavin'in çığlığıydı bu.

Silah bir kez daha patladı.

Yana doğru hızla fışkıran kanı, bana boş boş bakan yeşil gözleri ve ağır çekimde yere devrilen bedeni gördüm.

Kardelen, hemen karşımda duruyor, Ogün'ün düştüğünde bıraktığı o boşlukta dikilmiş gözlerimin içine bakıyordu.

"Abi," diye fısıldadı.

Bir yıldız kaydığında, gökyüzü şiddetli bir ışığın varlığıyla aydınlanır, yıldızın destansı ölümü arkasında büyük bir ışık yansıması bırakırdı. Yıldızımı gördüğümü hatırlıyorum. Gökyüzünü onun için ateşe vermiştim ve belki de bunun nedeni, ışığının hiç kaybolmadığına kendimi inandırmak istememdendi. Gökyüzü alevler içinde yanarken ben daima onun orada olduğunu, parladığını düşünecektim.

Sırtımın birinin göğsüne yaslandığını, avucumun omzumdan yayılan kanın üzerini örttüğünü hatırlıyorum.

Ve kız kardeşimin Ogün'den geriye kalan boşlukta durmuş beni izlemeye devam eden gözlerine baktığımı...

Kardelen, omzunun üzerinden yavaşça soluna doğru baktı. Onun baktığı yöne koşan polisleri gördüğümü hatırlıyorum. Polisler, Toprak'ı ensesinden kavrayarak ters çevirip duvara yaslarlarken Toprak'ın elindeki silahın yere doğru kayıp düşüşünü, zemine şiddetle vuruşunu ve Toprak'ın yanağı duvara yaslıyken yerde uzanan bedene bakışını...

Ve Ogün Sergüzer'in neredeyse kendi kafasına sıkacağını hatırlıyorum.

Eğer Toprak Alaçayır onun kafasına sıkan kişi olmasaydı.

11. BÖLÜM

Ezeli

♪ *Nox Arcana&Meghan Walsh, Mask*

Onu kaybettiğimde bana geriye bir mezarlığın demir kapısının önünde yutkunmak kalmıştı.

Yağmur saçlarıma tutunmaya devam ediyor, bir anda etrafımızı saran polis arabalarının ışıklarını, ambulansın ışığı takip ediyordu. Yüzümün ortasında yanıp sönen ışık gözlerimin rengini daha da belirginleştiriyor olmalıydı, belki de gözyaşlarım bile artık daha belirgin olmalıydı.

Attığım çığlıklardan, çıldırmış gibi sağa sola çarparak etten barikatları geçmeye çalışırken, onun ismini bir dua veya bir yalvarış gibi haykırırken ne düşünüyordum? Bilmiyordum. Düşünceler yoktu, hislerden ibarettim. O silah patladığında ve onun omzunun geriye doğru savruluşunu gördüğümde bir polis beni sıkıca tutmuştu. Tek yapabildiğim çığlık atmaktı. Korku öyle büyüktü ki tüm düşünceler susmuştu, kaybetmenin eşiğinde olduğumu hep hissetmiştim ama kaybetmenin eşiğine gelip bunu gözlerinle gördüğünde her şey daha farklı oluyordu.

Kartal vurulmuştu ve bu planın bir parçası mıydı bilmiyordum. Sadece hissettiğim bir ok hızla gerilen yaydan fırlamış, soluk boşluğuma saplanmış ve hayatla olan tek nefeslik bağlantım tamamen kesilmişti. Her şey dağıldığında bunu toparlamak zaman alırdı ama yine de ba-

şarırdın. Birini kaybettiğindeyse bunun geri dönüşü yoktu. Henüz bir çocukken öğrenmiştim bunu.

Kardelen anılarımın içinde konuştu. *"Bir gün biri seni o kadar çok sevecek ki kendini sevmediğin gerçeğini bile unutturacak sana. Bir bakmışsın artık kendini seviyorsun. Ve onu asla kaybetmeyeceğini bilerek uzun bir ömür yaşıyorsun."*

Yaşların boşaldığı gözlerimi kaldırıp ambulansın açık duran kapısına baktım. Ambulansın hemen giriş kapısının tümseğinde Kartal oturuyordu, alnı ter damlacıklarıyla kaplıydı, iyiydi, nefes alıyordu ama sıyrığı hâlâ kanıyordu. Bir adım attım, adımım boşluğa düştü, sendeledim ve bu kez omzumun üzerinden dağ evine baktım. Siyah ceset torbasını dışarı çıkardıklarını gördüm. Kafamın içinde Kardelen bir kez daha bana seslendi. *"Bitiş çizgisi insanların en çok arzuladığı şeydir ama ona yaklaştıklarında kalplerinde bir korku belirir."*

Yağan yağmurun dokunuşlarını saçlarımda hissedebiliyordum. Avuç içlerime bakmak için ellerimi kaldırdığımda kader çizgilerimin içine sızan kanı gördüm. Kartal'ın kanıydı. Yağmur damlaları avucumun içine düşmeye başladı ve kanın rengi seyrelerek yavaşça dağılmaya, yağmura karışarak avuç içlerimden akıp kaybolmaya başladı. Bir romanın üzerinden silinmeye başlayan kelimeler gibiydi, yazar o kelimeleri silmişti ama bir ömür izini kalbinde taşıyacaktı. Ben de biliyordum. Bir ömür bu izi kalbimde taşıyacağımı biliyordum.

"Ogün Sergüzer hayatını kaybetti," dedi polis memuru telsizini kaldırıp gözlerini dağ evine çevirerek. "Katil zanlısını emniyete götürmek üzere bir ekip yola çıktı. Tamam."

Toprak'ın bindirildiği ekip otosuna baktım. Tavanında ışıkları yanıp sönen arabanın siyah camlarının ardından bana dokunan gözleri görmedim belki ama hissettim. Toprak bana bakıyordu. Bir damla gözyaşı daha yağmurun damlasına karışarak gözümden kayıp çeneme aktı. Yağmurun soğuk dokunuşunun aksine gözyaşım hâlâ yanan bir ateşin içindeymişim, o ateşin içinden çekilerek çıkarılsam da alevler bedenimde cayır cayır yanmaya devam ediyormuş gibi sıcaktı.

"Lavin Hanım, iyi misiniz?" diye soran adamın omzuma dokunan elini hissetmeden önce sesini duydum, eli omzuma yerleştiği anda korkuyla dönerek adama baktım ve adam gözlerimde her ne gördüyse ellerini havaya kaldırarak geri çekildi. "Her şey yolunda," dedi. Öyle miy-

di? "Eşiniz iyi. Kurşun sadece omzunu sıyırdı. İlk müdahaleyi yaptılar. İsterseniz sizi de hastaneye götürebiliriz, iyi misiniz?"

Yunus Emre, "O iyi olacak, teşekkür ederiz," diyerek beni yavaşça kendine doğru çektiğinde kafamı çevirip Yunus'a baktım. Yunus Emre beni kollarının arasına çekerken, "Geçti," dedi, ilk kez birinin geçti demesi yalan gibi değil de hayatımı kökünden değiştirecek bir gerçek gibi geldi. Kolları bedenimi sımsıkı sararken haykırarak ağlamamak için dişlerimi sıktım.

Toprak'ı düşündüm, Kardelen'in bakışları sanki sırtımdaydı ve bana dokunamadığı, Toprak'ı kurtaramadığı için azap çekiyordu. Ogün'ü düşündüm, artık burada değildi, günahlarını ceplerine doldurmuş, göğsünde büyük bir ihanetle göçüp gitmişti. İçim soğur sanmıştım ama ateş hâlâ her yanımdaydı, bir ömür sönmeyecek gibi cayır cayır yanmaya devam ediyordum.

Kartal'ın ayağa kalktığını gördüm, sağlık görevlisi ona bir şeyler söyledi ama o sadece başını iki yana sallayarak bana doğru yürümeye başladı. Omzunda bir yara beziyle, sanki yara almamış gibi hızlı adımlarla hemen önümde durduğunda ondan kaçmak istedim çünkü ilk kez onu kaybetmenin korkusu içimde bu kadar derindi.

"Gel buraya," diyerek beni Yunus'un kollarından çekip ayırdığında zihnimdeki kördüğüm birdenbire çözüldü, düşünceler daha kuvvetli bir şekilde, bir sarsıntı gibi büyüyerek zihnimin içine yayılmaya başladı. Beni beklediğini bildiğim o yangın söner sanmıştım, içinden bir an geçerim, yanarım belki ama sonunda küle döner sanmıştım. Şimdi ruhumda taşıdığım yanıklarla içinden çıktığım, hâlâ sönmeyen, tüm kuvvetiyle yanarak etrafındaki her şeyi tüketen, yok eden yangını izliyor gibiydim.

Bu yangının tükettiği tek kişi biz değildik. Bu yangın Toprak'ı da tüketmişti.

Boş bir çuval gibi yığılacaktım ki Kartal beni kavradı, yarasına aldırış etmeden beni kollarının arasına çekti ve hissettiğim korku büyük bir çığlığın boğazımdan kayıp gitmesine neden oldu. Onu ittim, tüm gücümle ittim, kollarının arasından çıktığımda bedenim yere devrildi ve dizlerim zemine saplandı.

"Seni öldürebilirdi!" diye çığlık attığımda tüm gözlerin bize çevrildiğini hissettim. Kartal kafasını eğmiş bana bakıyor, hiçbir şey söylemi-

yor, eğilip beni kaldırmaya çalışmıyordu. "Ona kendini mi öldürtecektin? O bir deliydi! Bir deliydi! Kendini değil seni öldürebilirdi!"

Kafamı eğdim, bir an sonra alnım soğuk ve ıslak zemine yaslıydı. Canım içimden çıkıp gidiyormuş, tutamıyormuşum ya da belki tutmaya dahi çalışmıyormuşum gibi haykıra haykıra ağlamaya başladım.

"Kardelen," diye fısıldadığımı hatırlıyorum, hıçkırıklarım bir kanat olmuş, onun ismini içine almıştı da ben dışında herkesten saklamıştı sanki. "Kardelen. Kardelen. Kardelen." Alnımı yerden çekip olduğum yerde sallanırken, "Ölebilirdin!" diye bağırdım. "Ölebilirdin! O kurşun senin kalbine gelebilirdi! O kurşun seni de benden alabilirdi! Hiçbir şeyim kalmamıştı, senden başka hiçbir şeyim, hiç kimsem kalmamıştı! Ölebilirdin! Hiçbir şeyim kalmazdı. Ölebilirdin!" Ben sallanarak ağlıyordum, çığlıklar atıyordum ama o sadece gözlerini yüzüme dikmiş, gözünü bile kırpmadan bana bakıyordu. "Duydun mu beni?" diye bağırdım yüzüne doğru. "Beni duydun mu? Beni anlayabiliyor musun sen? Anlayabilir misin sen beni?"

Gözlerini yumduğunda kirpikleri arasında sıkışan gözyaşı yavaşça kayarak gözünün boşluğuna doldu. Elim göğsüme gitti, nefes alamadığımı hissettim, öksürmeye çalıştım ama bunu başaramadım. Hisler bir yumak gibi boğazımdaydı, ne ileri ne geri gidiyorlardı; kussam kusamıyordum, yutsam yutamıyordum.

Yunus yavaşça eğilerek, "Nefes almaya çalış," dediğinde Kartal'ın gözlerinin aralandığını gördüm. Hızla yere çöktü, dizleri sertçe zemine saplandı ve bana yaklaşacağını hissettiğimde bir elim göğsümdeyken diğer elimi ona uzatarak, "Yaklaşma bana!" diye bağırdım.

"Nefes almaya çalış." Yunus yüzüme gelen saçları elleriyle geriye tararken, "Nefes al güzelim," dedi, "nefes al."

"Lavin," diye fısıldadığını duydum ve "Sus!" diye bağırarak Yunus'un göğsüne doğru yaslanarak ondan biraz daha uzaklaştım. Saçlarım Yunus'un omuzlarına yayıldığında bakışlarım gökyüzündeydi. Yüzüme düşen yağmur damlalarına rağmen gökyüzünde parlayan tek bir yıldızın varlığı gözüme ilişti. Nefes almaya çalışırken parmaklarım yakamı kavradı, yakamı açabildiğim kadar açarak, "Kardelen," diye fısıldadım ve çok daha şiddetli bir şekilde ağlamaya başladım.

"Ona bir sakinleştirici vermeliyiz," diyen bir kadının sesi çok uzaklardan geldi. Daha sonra bir el belimi kavradı ve bedenim zeminde ka-

yarken o ele doğru çekildiğimi hissettim. Kokusu ciğerime doldu, nefes alabilmek bir anlığına kolay gelse de içimde çağlayan acı göğsümü ikiye yaracakmış gibi zorlamaya başladı.

Ogün artık yoktu.

Neden içim buz kesmemişti? Neden alev şimdi daha sıcaktı? Neden yangın tüm geçmişi yakıp kül ettiği hâlde geleceğe doğru son sürat ilerleyerek etrafa sıçramaya devam ediyordu? Neden ruhum doymamıştı? Sonu gören gözlerim neden ağlamayı bırakamamıştı?

"Özür dilerim," dediğini duydum Kartal'ın, sesi kafamın içinde büyüyen ateşin sesine karıştı. Alnımı göğsüne sitemle vurdum, öfkeyle vurdum, yenilgiyle vurdum ama ondan kopamadım. Bir elim kana bulanmış tişörtünü kavradı, kumaşı avucumun içine topladım ve onu gitmesinden korkar gibi sıkıca kavrayarak tutarken diğer elimle de nefes alabilmek adına yakamı çekiştirmeye devam ettim. "Çok özür dilerim." Kolları beni sarmaktan çekinmedi ama bana nefes alabilmem için alan da yarattı. Başımı tutup havaya kaldırdığında gözlerimiz buluştu. "Özür dilerim."

"Ölebilirdin," diye fısıldadım.

"Nefes al."

Hıçkırdım, boğuluyor gibi hissettim, nefes içime dolmadı. Bir elini alnıma götürüp ıslak saçlarımı geriye doğru tararken, "Burnundan içeri çek," dedi ve derin bir nefesi içine çekti. "Böyle."

Yapmaya çalıştım.

"İçinde tut, üç saniye, tamam mı?" Gözlerimiz birbirine yaslıyken denedim. "Bir," dedi saçımı okşayarak, "iki," parmakları yanağıma indi, yanağımı ve gözümün altında biriken yaşları okşadı. "Üç." Nefesini dışarı verirken, "Benimle birlikte," demişti.

Yapmaya çalıştım.

"Geçti," dedi. Bir kez daha derin bir nefes alarak, "Nefes al," diye fısıldadı.

Gözlerim omzuna kaydı, omzundan göğsüne yayılan kanı gördüğümde bir kez daha bağırarak ağlamaya başladım ve "Hayır hayır," diyerek beni kollarının arasına çekti. "Sadece sıyrık. Göğsümde hiçbir şey yok. Açıp bakmak ister misin? Orada senden başka hiçbir şey yok." Çenesini başımın üzerine yaslayarak, "Bitti," dedi, "bitti güzel bebeğim."

"Toprak," dedim yumruğumu onun göğsüne koyarak ama asla vuramayarak. "Toprak. Toprak."

Kartal buna bir cevap veremedi, hesaba katılmamış bir şeydi, Kartal'ın bile zamanı geriye doğru büküp durduramayacağı bir şeydi. Kardelen'e ne diyecektim? Kardelen mahvolacaktı. Düşünceler birbirine girerken, "Kardelen," diye fısıldadım. "Ben ona şimdi ne diyeceğim?"

Bana sadece sarıldı çünkü bu noktada geçtiğini söylemek anlamsızdı. Belki bizim için geçmişti ama peki ya Toprak? Ona ne olacaktı? Sesler duydum, bir siren sesi, arabaların tekerleklerinin altında ezilen yağmur tutmuş toprağın sesi, uzaklaşan kıyametin geride bıraktığı sessizliğin sesi. Her şeyi duydum. Her şeyi hissettim. Her şeyi gördüm. Belki geri dönüp kaçabilirdim ama artık kaçamayacağım bir yerdeydim. Sonun içindeydim.

Her şeyi duyuyordum ama sesler çok uzaktan geliyor gibiydi. Her şeyi görüyordum ama sanki her şeye çok uzaktan bakıyor gibiydim. Her şeyi hissederken de bu kadar uzakta olabilmeyi diledim ama hislerin nefesi ensemdeydi.

Her şey bir anda karardı.

Kartal'ın kollarının arasında dizlerimin üzerinde duruyor olmama rağmen düşüyor gibi hissettiğim hatırladığım son şeydi. Bir de emin olduğum bir şey daha vardı. Gözlerimi açtığımda hâlâ o sonun içinde olacaktım.

Ezeli karanlığın da bittiği bir an vardır. Şafak gelir ve onu kendi kanıyla boğar, her yer aydınlanıyor zannedersin ama gördüğün karanlığın üzerini örten kandır. Güneş doğup kanı kurutana kadar sadece sabah olduğuna inanmak istersin.

Elimde bir eczane poşetiyle bankta otururken bakışlarım bomboştu. İleride, kalabalığın çekildiği yerde cadde başlıyor, arabalar birbirlerinin üzerlerini far ışıklarıyla aydınlatarak gelip geçiyorlardı.

Hatıralar yavaşça geldi. Yeniden o geceye çekildim. Anılarımdan birine süzüldüm. O anıda, alınan ifadenin ardından hastanenin kapısında dikildiğimi hatırlıyorum. Kartal'ın yarasına pansuman yapılırken parmaklarımın arasında onun kimliğini tutuyordum. Tüm günü has-

tanede geçirmemizin ardından gece etrafa zehir gibi yayılarak karanlığı üzerimize çökertmişti. Yüzümde kuruyan gözyaşları tenimi çekiştiriyor, acı veriyordu ama umurumda değildi.

Ogün artık yoktu.

Alper, yüzünde ruh gibi bir ifadeyle yanıma yaklaştığında gözlerimiz buluştu. "Kâsım amca burada," dedi ve bir an anlamayan gözlerle ona baktım. Acil servisin kapısının önünde duran ambulansın ışıkları Alper'in yüzünün yarısını aydınlattı. "Nasıl oluyor bilmiyorum ama her şeyi biliyor. Torununun vurulduğunu da öyle. Yunus Emre onu havalimanından almaya gitti."

"Kâsım dediğin kişi Kartal'ın dedesi mi?" Farkındalık kaşlarımı çatmama neden oldu. Kâsım Alaşan, Karadağ'dan döneli çok olmamıştı, bunu Kartal'ın söylediği anı dün gibi hatırlıyordum ama her şeyi biliyor olması benim için beklenmedikti.

"Evet, dedesi," dedi Alper, ardından gözlerini telefonuna indirdi ve derin bir nefes aldı. "Toprak'la ilgili bir gelişme var mı?"

"Ogün'ün kafasına sıkmış olması dışında mı?" Birdenbire dudaklarımdan kayıp giden kelimeleri kavrayıp tutamamış olmam, Alper'in yüzündeki griliğin artmasına neden oldu.

Bir süre sessiz kaldı, ardından, "Bir hata yaptığını düşünüyor olmalısın ama o en doğrusunu yaptığını düşünüyordur, buna eminim," dedi. Gözlerimiz buluştu. "Çünkü orada olan kişi ben olsaydım, verdiğim karar daha farklı bir karar olmazdı, Lavin."

Sustum ama korku içimde susmadı. Alper'in, Ogün'ün kafasına sıkan kişi olduğu ihtimalini düşünmek kanımın buz gibi akmasına neden oldu. Bunu hiç düşünmeden yapabileceğini biliyordum. O da tıpkı Toprak gibi Kardelen'i tüm kalbiyle, ruhuyla, varlığının her parçasıyla seviyordu.

Sessizliğim üzerine, "Kartal'ın bunu planladığını biliyor muydun, Lavin?" diye sordu.

Karman çorman bir ifadeyle ona baktım ve "Sence ben böyle bir şeye izin verecek bir kadın mıyım, Alper?" diye sordum sertçe. "Elbette bundan bahsetmedi."

Alper sustu, kaşlarını çattı ve gözlerini tekrar telefonuna indirdi. Cenk, üzerinde Suphi'ye ait bir ceketle içeri girdiğinde gözlerimiz bir-

birine dokundu. Yüzü kül rengindeydi, gözlerinin beyazı döktüğü gözyaşlarından dolayı kızıla dönmüştü.

Hızlı adımlarla bana doğru gelip, "Kartal iyi mi?" diye sordu.

"Pansuman yapılıyor," dedim sadece, nasıl olduğunu söylemedim çünkü her şey bitmiş olsa da onun içindeki yas hiç bitmeyecekti. Bu yüzden iyi olduğunu söylemek yersizdi.

"Lavin, ben çok üzgünüm. Toprak'a yerimizi söylememeliydim," dediğinde gözlerinin içine daha dikkatli baktım. Perişan hâldeydi, pişmanlığını görebiliyordum, yaşananlar yüzünden kendini suçlu hissediyordu ama biliyordum ki tüm bu olanları öngörebilmiş olsaydı, kesinlikle verdiği karar ve aldığı aksiyonlar daha farklı olurdu.

Güçsüz bir şekilde elimi onun omzuna koydum ve "Bilemezdin, Cenk," dedim. "Tüm bunları tahmin edemezdin. Kendini suçlamayı bırak."

"Yine de..." Bir şey söyleyecek oldu ama kelimeler boğazına dizilmiş olsa gerek sadece susup ağladı. Elimi omzundan çekmedim, ona olabildiğim kadar destek olmaya çalıştım ama ben de iyi değildim.

Ben uzun süredir aslında hiç iyi değildim.

Suphi bize doğru gelirken elinde iki karton bardak tutuyordu. Bardaklardan birini bana uzattı, hiçbir şey istemediğimden başımı iki yana sallayarak Cenk'ten uzaklaştım. "Cenk içsin, buz tutmuş, ısınsın biraz," diyerek çıkışa yöneldim. Alper'in arkamdan geldiğini hissedebiliyordum ama dönüp ona bakmadım. Kaybolmuş hissediyordum ve gittiğim her yer, attığım her adım, kaybolduğumu her seferinde çok daha sert bir şekilde yüzüme vuruyordu.

Hastane bahçesinin banklarından birine oturduğumda sessizlik kınından çıkmış bir kılıç gibi hemen yanımda parlıyordu. Alper yanıma oturdu ama konuşmadı, bunun yerine bir sigara yakıp bir tane de bana uzattı ve sessizce sigara içmeye başladık.

Gördüm. Sahra ile Burak'ın hastaneye girdiklerini, Neslihan ve Sibelay'ın ilerideki çardaklarda durmuş sessizce konuştuklarını, Tuğrul'un arabasının bahçedeki diğer arabaların yanında durduğunu. Her şeyi gördüm ama sessizlik büyüktü ve o sessizliğin koynundayken tek yaptığım sigara içmeye devam etmekti.

Tuğrul arabasından inip hızlı adımlarla bize doğru gelmeye başladığında sessizliğin dağılacağını biliyordum. Yüzümden yaşananları

okuyormuş ve beni neşelendirmek istiyormuş gibi, "Tüh, en sevdiğim oyuncağım ölmüş," dediğinde kafamı kaldırıp ona baktım. "Onu yeterince korkutamamıştım bile."

"Yazık oldu sana o zaman," dedim ve zordan da olsa gülümsedim.

Tuğrul da gülümsedi ve gözlerini Alper'e çevirdi. "Kayhan amca aradı," dedi. "Hastaneden haber uçurulmuş bile. Kartal'ın vurulduğunu biliyor."

"Hasiktir ya," dedi Alper.

"Gelmeyecek, konuştum ben. Babasının buraya geldiğini biliyor, o yüzden içi rahat. Meryem teyzeye olanlardan bahsetmemesi için onu tembihledim. Kadıncağız mahvolur, korkmasın şimdi boşuna. Oğlu domuz gibi maşallah."

"Sen Kâsım amcanın geleceğini nereden biliyorsun?" diye sordu Alper.

Tuğrul, "Yunus aradı, o söyledi," dedi.

Sibelay ve Nesli'nin de bize doğru yürüdüklerini fark edip sigaramı söndürdüm. Sibel, elini omzuma koyarak, "İyi misin?" diye sorduğunda tek yaptığım başımı aşağı yukarı sallamak oldu ama iyi olmadığımı görebildiğini biliyordum.

"Canımın içi, bu da bitti. Her şey bitti," diyerek eğildi ve kollarını boynuma sardı. Parfümünün kokusunu solurken ben de kollarımı güçsüzce onun beline yerleştirip sessizliğimi korudum.

"Peki ya Toprak?" Sorunun sahibi Nesli'ydi. "O çocuktan bir haber var mı?"

"Burak işin peşini bırakmayacak," dedi Alper. "Yanında olacak."

"Burak az önce hastaneye girdi," dedi Nesli.

"Sahra'yı bırakıp Kartal'a bir bakmak için gelmiştir," diyen Alper'in bakışları bana çevrildi. "Yengem, sana bir tost yaptırayım, simit falan alayım. Tüm gün aç karnında dolaştın."

"Hayır, canım bir şey istemiyor." Oturduğum yerden kalktığımda Alper de birden ayaklandı. "Şuradaki büfeden bir paket sigara alacağım." Ellerim ceplerime gitti, ardından diğer elimde tuttuğum kimliği hatırlayıp elimi kaldırdım ve Kartal'ın kimlikteki fotoğrafına baktım. Çok geçmeden kimliği cebime koyup, "Cüzdanım yanımda değil," diye fısıldadım.

Alper, "Ben alırım, hadi gel gidelim," diyerek önüme geçti ve yürümeye başladı.

Alper'in arkasından uzun uzun bakıp sessizce yürümeye başladığımı hatırlıyorum.

Büfenin önünde durduk, Alper bana bir paket sigara aldı ve ödemesini yapıp yanıma geldi. Ona teşekkür edip sigara paketini açtığım sırada, "Arka arkaya içme şu meredi," dedi. "Beş dakika olmadı diğerini söndüreli. Aç karnında duruyorsun, başını döndürüp mideni bulandıracak."

"Sorun değil, alışkınım ben." Paketi açıp içinden bir sigara çıkardığım sırada dikkatle beni izliyordu. Dikkatli bakışların beni rahatsız ettiğini hissetsem de tepki vermedim. Cebinden bir çakmak çıkarıp bana uzattı, sigaramı yaktım ve çakmağı ona geri verirken, "Tekrar ifademize başvurulacağını sanmıyorum, olay yerindeki polisler en büyük şahitlerdi," dedim.

Alper, "Artık konunun tamamen dışındasınız, rahat bir nefes almanın zamanı geldi," dediğinde uzun uzun gözlerine baktım.

Daha sonra, "Peki öyleyse neden rahat bir nefes alamıyorum, Alper?" diye sordum sessizce.

Buna cevabı büyük bir sessizlikti. Sadece gözlerimin içine baktı ama bir şey söylemedi. Söylenebilecek bir şey olmadığını biliyordu. Bir enkazın içinden çıkınca yaralanırsın; biz o enkazın içinde son nefesimize ramak kalana dek kalmıştık, dışarı çıktığımızda ise karşılaştığımız manzara kurtulmuş olmanın sevincini boğazımıza dizmişti çünkü dışarıda bizi bekleyen hayatın içinde kaybettiklerimizin gölgeleri vardı.

Mahvolan hayatlardan biz de sorumluyduk çünkü içinde ilerlediğimiz karanlıkta Gökçe ile Sadık Parlak'ı da kaybetmiştik. Sanki bir mezarlığın içinde ilerliyordum ve her adımda tanıdığım bir insanın mezarıyla karşılaşıyordum.

Alper, "Hiçbir şey yapamamış olmam, her şeyi içimde çok derin hissetmeme neden oluyor," diye itiraf etti. Bunu söylemese de bilebilecek kadar tanıyordum onu ama yine de itirafını duymak kalbimi acıttı. "Onu sevdim ama onunla olmayı göze alamadım. Onu kaybettim ve yine onun için bir şeyler yapamadım. Bencil ve çirkin gelecek kulağa biliyorum ama Toprak'ı kıskanıyorum. Onun için savaştı, onu kazandı, onu kaybetti ve onun intikamını aldı. O şanslı bir adam. Belki de tüm şanssızların içinde en şanslı olan şanssız oydu."

"Hissettiklerin yüzünden seni yargılayacak biri değilim, Alper. Hiç olmadım. Çoğu zaman seni derinlerimde durduramadığım bir öfkeyle suçladım ama günün sonunda bir yanım sana hak vermeyi öğrendi. Onu çok sevdin bu doğru ama kabul etmek zorundasın ki onu Toprak kadar hak etmedin."

"Evet," diye kabullendi Alper, bu kabulleniş onun için çok zor olsa gerekti. "Onu çok sevdim ama Toprak kadar hak etmedim." Dudakları yukarı kıvrılırken gözleri puslu bakıyordu. "Kavuşmamız mahşere bile kalmadı çünkü o gün geldiğinde, seçtiği kişi Toprak olacak ve ben yine ona uzaktan bakan kişi olacağım."

"Bunun için ona kızamazsın."

"Ona hayatımın hiçbir anında kızmadım," diye fısıldadı ve dudaklarının arasına yerleştirdiği sigarayı ateşledi. "Mahşerde bile onunla olamamak benim en büyük cezam olacak ve bu cezayı bir ömür değil, sonsuza dek çekmeye devam edeceğim."

Birlikte hastane bahçesine doğru yürüdüğümüz sırada sessizleşmişti. "Ben bir Kartal'a bakayım," dedim acil servisin kapısına vardığımızda. "İşi bitmiştir herhâlde."

"Tamam," dedi Alper. "Ben bir çay alacağım kendime."

İçeri girdiğimde hastanenin beyaz ışıklarının üzerime devrildiğini hatırlıyorum. Hastane koridorlarında hoş anılarım yoktu, hiç olmamıştı. Bir doğum değildi beni buraya sürükleyen, her defasında bir ölüm oluyordu.

Pansuman odasının önünde durup aralık kapıdan içeri baktım. Kartal'ın işi bitmişti, doktor ile sohbet ediyorlardı. Bakışlarımı fark etmiş gibi kapıya doğru bakınca göz göze geldik. Bir süre sadece gözlerimin içine baktı, daha sonra gülümsedi. Hissettiklerimi biliyordu, hissettiklerini biliyordum ve birbirimizle ilgili her şeyi tüm çıplaklığıyla görmek, bilmek, duymak bazen ikimiz için de çok yıkıcı olabiliyordu.

Doktorun da bana doğru baktığını hissedince mecburiyetten içeri girdim. Kartal, "Eşim geldi," diyerek beni doktora tanıttı. "Lavin, kendisi benim eşim oluyor."

Doktor gülümseyerek, "Memnun oldum, Lavin Hanım," dedi. "Kayhan Alaşan'ı yakinen tanırım, kendisi asistan olduğum zamanlar hocalığımı yapardı." Gözlerini Kartal'a çevirdi. "Tatsız bir olay tanışmamıza vesile olmuş olsa da sizi tanıdığıma sevindim. Kayhan Alaşan'ın da tıpkı

kendisi gibi yetenekli bir oğlu olduğunu duymuştum ama sizinle bizzat tanışmak benim için bir zevkti." Doktor, Kartal'ın elini sıktıktan sonra bana gülümsedi, elini uzatmadı çünkü ruh gibi bakıyordum ve adamın hiçbir şeye hâlim olmadığını gördüğüne emindim.

"İyi geceler dilerim," diyerek çıkan doktorun arkasından baktım, ardından gözlerimi Kartal'a çevirdim. İçimde ona karşı öfke yoktu, olamazdı da ama hâlâ kızgın hissediyordum. Hazırlıksız yakalanmama neden olduğu için duyduğum kızgınlığı görmüş gibi derin bir nefes aldı.

"Sana söyleseydim buna izin vermezdin," dedi sessizce. Kaşlarım çatıldı. Göğsüne arka arkaya yumruk geçirebilirdim ama tepkilerim çekilmiş gibiydi, sadece uzun uzun gözlerinin içine baktım. "Burada işimiz bitti," diyerek bana doğru bir adım attığında bir adım geri çekilip kollarımı göğsümün üzerinde topladım. "Ne? Sana sarılmama izin vermeyecek kadar mı kızdın bana?"

"Sence?" Sorum havada asılı kaldı, gözlerimiz birbirine bıçak ve kemik gibi yaslı duruyorken bir süre sustuk.

Sonunda konuştuğunda ilk söylediği kelime, "Üzgünüm," olmuştu. Ben de üzgündüm ve üzgün olmak hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Orada ölebilirdi. Kendimi yok sayılmış hissederek başımı önüme eğdiğimde parmaklarını çeneme yerleştirip kafamı kaldırdı. Gözlerinin içine bakarken kırgınlığımı saklamadım, gördükleri karşısında sarsıldığını biliyordum ama umurumda değildi, bana bunu yaşatmıştı.

"Özür dilerim," dedi tekrardan, içtenliğine inansam da zamanı geri alsak yine aynı kararı alıp bana aynı şeyleri yaşatacağını biliyordum. Pişman değildi, istediğini almıştı belki ama biliyordum ki ruhu hâlâ doymamıştı ve asla doymayacaktı. "Bir şey söyle."

Tam ağzımı açacaktım ki Kartal'ın bakışları yüzümden sıyrılarak arkamda kalan kapıya kaydı ve yüzündeki ifadenin donduğunu gördüm. Bir an bunun nedenini anlayamasam da arkamdan oldukça kalın bir ses, "Kartal Efendi," deyince gelen kişinin Kâsım amca olduğunu anladım.

Kartal parmaklarını yavaşça çenemden ayırdı, yüzünde çözmesi zor bir karmaşayla, "Dede," diye fısıldadı.

"Dede ya dede," dedi o kalın sesin sahibi. Yavaşça ona doğru döndüm. Uzun boylu, heybetli bir adamdı ve saçlarında beyazdan başka hiçbir renge yer yoktu. İçleri iri, kahverengi gözlerinin etrafında kırı-

şıklar toplanmış olsa da tıpkı Kartal gibi çekik, güzel gözlere sahipti. Elinde antika bir baston tutuyordu ve bir moda dergisinden fırlamış gibi görünüyordu. Lacivert fuları, kazağı ve trençkotuyla tam karşımda duran adam Kâsım Alaşan'dı.

Kartal yavaşça benden uzaklaşıp dedesine doğru yürüdü. Eğilip elini öptü, ardından, "Burada ne işin var?" diye sordu.

"Aynı soruyu ben sana sormalıyım aslında," dedi adam dominant bir tavırla. "Senin burada, bu hâlde ne işin var?" Gözleri Kartal'ın omzuna dokundu. "Annen bunu öğrenecek olursa kalbine iner," dedi sertçe. "Daha dikkatli olman gerekirdi."

Kartal bir şey söylemeden dedesinin gözlerinin içine bakmaya devam etti. Kâsım amca bir süre sustuktan sonra, "Her şeyi yoluna koydun mu?" diye sordu. Bu sorunun ne anlama geldiğini anladığımda bakışlarımı yere indirdim. "Bir pürüz yok inşallah?"

"Yok," dedi Kartal sadece.

Kâsım amca, "Ben Karadağ'dayken evlenmişsin, benim gelinim nerede?" diye sordu diğer her şeyi bir kenara bırakarak. Kafamı kaldırıp ona baktığımda gözlerimiz buluştu. "Demek sensin." Beni süzdü, dudaklarında belli belirsiz bir tebessüm görür gibi oldum. Elini kaldırıp bana uzatınca başta ne yapmam gerektiğini bilemedim ama sonra kendimi toparlayıp ona doğru yürüdüm ve bana uzattığı eli öpüp alnıma koydum.

"Maşallah," dedi, "daha önce seni görmüş gibiyim." Gözlerini yüzümde gezdirdi. "Siman pek tanıdık, güzel kızım."

Kâsım amcanın gözlerinin içine bakarken, "Belki fotoğraflardan tanıyorsunuzdur," dedim, ne demek istediğimi anlayamamış gibi kaşlarını çattı ve yavaşça yeniden konuştum. "Kardelen'in arkadaşıyım."

Kâsım amcanın gözlerine çöken hüznü görünce o isim boğazıma sarılan bir el oldu, sıktı ve nefesimi kesti. Bir müddet sessizce bana baktıktan sonra, "Demek öyle," dedi. "Demek benim pamuğumun arkadaşıydın." Sustu sonra, o kadar uzun süre sustu ki yaşlanmış kalbinin bu konu üzerinde daha fazla konuşmaya takati olmadığını anladım. Onu cenazede görmüş müydüm bilmiyordum, o güne dair hatırladıklarım kafamın içinde çok silikti. "Pamuğumu görmeye Antalya'ya gidecektim fakat bunu kaldırabilecek güçte değilim," dediğinde cenazede onu görmediğimi fark ettim. "Ne yazık ki eskiden olduğum kadar

gücü kuvveti yerinde olan bir adam değilim artık." Sustu bir süre, daha sonra, "Düşün bakalım önüme," diyerek pansuman odasından çıkıp koridorda ilerlemeye başladı.

Bahçeye çıktık, çok geçmeden Yunus yanımıza geldi. "Kâsım amca, valizlerini Kartalların evine bırakayım mı?" diye sordu.

"Yok," dedi Kâsım amca, bahçede durmuş, trençkotunun cebinden sigara kutusunu çıkarıyordu. Gümüş kutuyu çıkarıp içinden bir dal sigara çektiğinde, Kartal, "KOAH var sende, bırak artık şu şeyi," diye söylendi ama Kâsım amca onu duymazlıktan geldi.

Çardaklardan birine oturup sigarasını yaktıktan sonra, "Sen kendine bak hayvan herif," dedi. "Bilmiyorum mu sanıyorsun yediğin naneleri? Bini aştı." Gözleri beni buldu. "Kızı Samsun'a el öptürmeye götürmedin mi daha?"

"Ne diye götürecekmişim?"

"Akrabalarımız evlendiğini babandan öğrendi," diye söylendi. "Âdettendir, gelini memlekete götürmek gerekir."

"Düğünüm için seni aradım ama çıkıp gelmedin," dedi Kartal ona dik dik bakarak.

"Antalya'ya adımımı atacak durumum mu vardı?" Sorusu birden ağır geldi, sessizce başımı önüme eğdim. "Son anda aradın. Yarın ben evleniyorum, haberin olsun dedin ve kapattın lan."

"Kızın bile son anda haberi oldu, Kâsım amca," dedi Yunus.

"O nasıl iş da?" Kâsım amca şaşırarak bana baktı. "Sen de hiç naza çekmeden he mi dedin buna? Her şeyin bir usulü vardır, aceleyle yapılan düğünün ne tadı olur ne tuzu." Bana gülümsedi. Ardından Kartal'a baktı. Bir an ifadesi ciddileşti. "Arkanda temizlenmesi gereken bir dağınıklık kaldı mı onu de bana."

"Sırf bu yüzden mi çıkıp geldin sen?" Kartal kaşlarını çattı. "Başımı belaya sokmadım."

Kâsım amca, "Ben senin kafanı soktuğun her boktan haberdarım, elden ayaktan düştüm diye yakandan düştüm mü sandın?" diye sordu sertçe. Kartal bir müddet sustu. Bir sigara yakacaktı ki, "Yakma!" dedi Kâsım amca sertçe. "Dün kurşun yemiş, bugün sigara tüttürecek bana! Ne illet çocuksun!" Söylenerek sigarasından bir duman aldı. "Bu yaşanan hadisenin sebebi sensin, değil mi? Götünün üzerine oturmayacağı-

nı biliyordum elbet ama bu kadar büyük bir şeyin altına gireceğini de pek hesap edememiştim doğrusu."

Kartal dilini ağzının içinde gezdirip, sigarayı kulağının arkasına sıkıştırıp, "Sizin baba oğul bir şey yapacağınız yoktu, dede," deyince Kâsım amca bastonunu kaldırıp ucuyla Kartal'ı işaret etti ve "İzin verecek miydin?" diye sordu. "Meydanı bana bırakacak mıydın? Bana ne kaldı biliyor musun? Bana senin arkanda bıraktığın dağınıklığı toparlamaya çalışan babanın mankafasının yetmeyeceği şeyleri toparlamak kaldı." Söylenerek sigarasından bir duman daha çekti. "Eden bulur cezasını elbet ama ben cezasını veremedikten sonra ne manası kalır? O itin soyunu kurutmak bana düşerdi bana," dedi.

"Sağlığın ne buna ne de başka bir şeye elverişliydi artık," dedi Kartal. "Sen daha yaşananları sindiremedin, bir de bu işin peşine mi düşecektin?"

Kâsım amcanın gözleri boşluğa daldı. "Kimi vardır bu itin, kimin nesidir, yakınlıkları nelerdir, de bana," dedi.

Kartal, "Halledilebilecek her şeyi ben hallettim," dediğinde Kâsım amca kafasını kaldırıp torununun gözlerinin içine baktı.

"O kanı taşıyan birinin bile bu dünyada yeri yok," dedi sertçe. "Şimdi de bana, var mı peşine düşecek bir akrabası, kan bağı olan biri, kimi kimsesi?"

"Geriye bir dedesi bir de annesi kalmış babası ölünce. Dedesi büyütmüş, sonra vefat etmiş. Annesi de biriyle kaçıp gitmiş," dedi Kartal.

"O kadarını biliyorum. Bana kalsa bir tırın altında kalır, ölür giderdi de sen kedinin fareyle oynadığı gibi oynamayı seçince bize söz kalmadı," dedi düşünceli bir sesle. "Başka kimsesi yok mu?"

Ceyda'dan bahsetmeden direkt olarak, "Yok, sadece o vardı ve artık gördüğün üzere o da burada değil," dedi.

"Anlat bana detayları, ölüp kalacağım diye korkup kırpıp kesme, dosdoğru anlat. Bilmediğim bir şey vardıysa da bileyim," diyen Kâsım amcanın gözleri öfkeli bakıyordu.

Kartal'ın bakışları bana dokundu. Ardından kısaca Yunus ile bakıştılar ve Yunus, "Lavin, gel biz biraz yürüyelim," diyerek beni oradan uzaklaştırdı.

"Neyi öğrenmek istiyor?" diye sorarken parmaklarımın arasında tuttuğum sigara paketiyle oynadığımı hatırlıyorum.

"Ogün'ün bir akrabası varsa onlardan da kurtulmak istiyor," dedi Yunus yanımda sessizce yürürken. "Sergüzer soyunu kurutmak istiyor. Kâsım amca, ne Kartal'a ne de Kayhan amcaya benzer. Olaydan sonra çok sarsıldı, sağlığı bozuldu, Karadağ'daki evine kapattı kendini ve günlerce ondan haber alamadık. Kayhan amca her gün evinin önüne bir ambulans yolluyordu, ölüp kalmasından korkuyorlardı. Ara sıra beni arardı, Burak'ı falan da arayıp sorup soruşturuyormuş. Kartal'ın bulaştığı pisliği öğrendiğinde durdurmak istedi ama Alaşanlar durmaz, bunu bildiğinden sadece önayak olmayı denedi. Şimdi de geride bir Sergüzer kalmadığından emin olmak istiyor."

"Kartal'ı bu savaş meydanında isteyerek yalnız bırakmadığını biliyorum ama yine de Kartal yalnızdı," dedim sessizce. "Eğer biz olmasaydık yolunu tamamen kaybederdi."

"Kartal her zaman çıkış yolunu bulabilecek bir adam Lavin ama kabul etmek gerek, sen o karanlığı dağıtıp onun önünü görebilmesini sağlayan bir ışık oldun."

Gözlerimi Kartal ve dedesine çevirip sessizce onları izlemeye başladım. On beş, yirmi dakika süren konuşmaları, Kâsım amcanın ayaklanmasıyla sona ermiş olacak ki Kartal da bana doğru döndü.

Gözlerimi Kartal'dan ayırmadan, "Şimdi nereye gidecek?" diye sordum.

"Kim?"

"Kâsım amca." Bakışlarımı Kartal'dan ayırıp Yunus'a çevirdim. "Antalya'ya mı?"

"Hayır. Samsun'a. Öncesinde Kartal'ı görmek istedi, Kartal'ın durumunu öğrenince panikledi ama paniklediğini Kartal'a söylememi istemedi. Sergüzer ile ilgili bir şeyler öğrenmek istiyordu, Samsun'a dönüşünde bu konuyu yakınlarıyla da görüşmeyi planlıyor olsa gerek."

"Kardelen'i görmesi gerek," dedim sessizce. "Mezar bile olsa görmek zorunda. Sonsuza dek bundan kaçamaz."

"O çok yaşlı ve hasta bir adam, Lavin. Ne kadar sert görünürse görünsün, birtakım şeyleri kaldıramayacağını biliyorum. Dışarıdan sert dursa da çocukları için her zaman endişeleniyor ve bu onun sağlığını olumsuz yönde etkiliyor." Bir süre sustu. Tekrar konuştuğunda sesi çok ağırdı. "Üstelik kimi mezar taşları, toprağa saplı olmasına rağmen sırtında bir ömür onunla dolaşıyormuşsun gibi ağır hissettirir."

Buna diyecek bir şeyim ne yazık ki yoktu. Anlıyordum ama yine de geç olmasından korkuyordum. Belki bir gün ayağa kalkacak hâli kalmayacaktı ve son kez dahi olsa torununu ziyaret edemeyecekti. Yine de irdelemek yerine sustum.

Kâsım amcanın bana el salladığını gördüm, çok geçmeden beni yanına çağırır gibi eliyle işaret yaptı. "Onu tanısan çok seversin," dedi Yunus sakince. "Kartal'ın çocukluğunun büyük bir kısmı onunla geçti."

"Seveceğimden şüphem yok. Kardelen bana ondan da bahsediyordu," dedim. Kardelen'den bahsetmiş olmam Yunus'un suspus olmasına neden oldu.

Kartal ve dedesinin yanına gittiğimde Kâsım amca, "Seninle farklı şartlar altında tanışmayı çok isterdim, gelinim," dedi gülümseyerek. "Böyle damdan düşer gibi değil. Hele böyle bir günde hiç değil."

"Ben de öyle."

Kartal bir süre dedesine baktıktan sonra, "Direkt Samsun'a mı döneceksin şimdi sen?" diye sordu.

"He," dedi dedesi. "Ne o? Çocukken olduğu gibi beni eve kapatıp zorla götümde mi uyumak istiyorsun? Ne derdin? Asuman deyzem dedi, Akif dayıyı cin çarpmış dede, beni de çarpar mı?" Sesini inceltterek Kartal'ı taklit etmesi, ortama rağmen gülmeme neden oldu. "Gül tabii," diyerek bana baktı Kâsım amca. "Bu eşek götünde yırtık bir don, ayağında ona iki numara büyük lastikle koşa koşa gelirdi, çaya götürmediler beni, Rize'ye gitçem ben, almadılar beni diye ağlardı, sümüğü ağzına varıncaya dek akardı. Elinde kendinden büyük bir ekmek parçası, arkamda önümde koşturur, geceleri de cinleri bahane edip götümün kenarında uyurdu."

"Bunak bu," dedi Kartal. "Olmadı öyle bir şey. Babamla beni karıştırıyor. Kafası gitmiş bunun."

"Bunakmış, sıçarım bacağına," diye söylendi Kâsım amca. "Asumanlar Rize'ye gidiyor, bunu Samsun'da bırakıyorlar diye sapanla kadının evini taşlar, camlarını indirirdi bu haysiyetsiz. Her hafta cam parası ödüyordum ele güne."

"Ya hayal kurma," diye söylendi Kartal.

"Çocukluğunun büyük bir kısmını birlikte geçirdiğin birinin hayal kuracağını sanmıyorum. Tam bir haşereymişsin," dediğimde Kartal bana dik dik baktı.

"Hem de ne haşere," diyerek güldü Kâsım amca. "Yaz bittiği vakit, Kayhan bunu almaya gelirdi. Evin damına çıkardı, damdan babasını taşlardı, git, ben gelmeyeceğim, dedemle kalacağım bundan sonra diyerek. Kayhan bunu kulağından tutardı da indirirdi çatıdan. Tükürürdü, tekmelerdi babasını, bok kadar boyuyla dayılanırdı. Artistti bu tam."

"Oğlun iyi dayak yiyordu benden," dedi Kartal gözlerini devirerek.

"Kulağını tuttuğu vakit dede diye bağırırdın feryat figan, ince bir değnek alırdım da babanı kovalardım yokuş aşağı." Kâsım amca güldü. "Söverdi babasına, bacak kadar boyuyla. Kayhan bunu zorla arabaya tıkardı da öyle götürebilirdi ancak. Yol boyu ağlarmış, çişim geldi diyerek arabayı kenara kuytuya çektirirmiş de birden kaçmaya başlarmış. Kayhan, Antalya'ya varana kadar anam ağladı diye hayıflanır dururdu."

Tam bir sigara daha yakacaktı ki Kartal elinden sigarayı kaptı. "Yeter bu kadar," dedi. "Her anlamda yeter demek istiyorum. Daha fazla madara etme beni da."

"Hey yavrum hey, bende ne hikâyeler var da boşar bu kızcağız seni duyacak olursa. Yuva yıkmam ben," diyerek güldü. "Ver ulen sigaramı, baban bitti şimdi bana mı dayılanıyorsun sen?"

"Yok sigara falan, ihtiyar," dedi Kartal. "Çok içiyorsun. Abartma."

"Bana diyene bak hele," dedi Kâsım amca. "Boyun deveninkini geçmiş olmasaydı tutardım o kulağını, kopartacak gibi çekerdim de işte kazık kadar adama yapamıyorum." Yavaşça öksürdü, nefes alırken bile yorulur gibi bir hâli vardı.

Kartal, "Bu gece bende kal," dediğinde Kâsım amcanın gözleri torununa çevrildi. "Yol üstüne yol yapma. Acelen ne? Kaçmıyor Samsun. Yorgun düşmüş bir hâlin var. Başımıza iş açma, ihtiyar."

"Sen beni özlediğinden bahaneler yaratıyorsun," dedi Kâsım amca. "Senin iyi olduğunu gördüm, bu yetti bana." Bir süre Kartal'ın yüzünü izledi, sanki onu ezberine almak istiyor gibiydi. Gözlerinden Kartal'ı ne kadar özlediği okunuyordu. "Samsun'da işlerim var."

"Bizden kaçıyorsun bence," diyen Kartal'ın bu söylediği şey, Kâsım amcanın duraksamasına neden oldu. "O günden beri sanki köşe bucak kaçıyorsun, dede."

Kâsım amcanın buna vereceği bir cevap yok gibiydi. Sessizce torununun gözlerine baktı. Söylenecek çok şeyi olduğunu gözlerinde gör-

sem de kelimelerin hissettiklerini ifade edebilecek kadar güçlü bir araç olduğunu düşünmüyor gibi bir hâli vardı.

En sonunda, "Yunus," diyerek bakışlarını Kartal'dan ayırdı. "Beni havalimanına bırakabilir misin?"

"Elbette bırakırım," dedi Yunus.

Başını sallayıp gözlerini bir defa daha Kartal'a çevirdi ve "Olur da içinden çıkamadığın bir durum olursa, bir telefonuna bakar, bunu unutma," dedi. "Ben şu Sergüzerleri bir araştıracağım." Elini torununun omzuna koyup sertçe sıktı. "Mümkünse buralarda dolaşma, Kartal. Elini eteğini çek artık her şeyden. Bataklığın dibi yoktur, batar durursun oğlum."

"Batabileceğim neresi kaldı ki dede?"

"Bataklığın dibi yoktur, oğlum," diye tekrarladı cümlesini ve benim anlayamayacağım ama ikisinin birbirini çok iyi anladıklarını hissettiğim uzun bir bakışma yaşandı aralarında. Yunus, arabayı getirmek için uzaklaştığında Kâsım amca yeniden bana doğru döndü.

"Seninle oturup dede kız bir kahve içemedik, başka zamana kısmet artık." Gülümsedi. "Alaşanlara yakışır bir düğünü ve kilonca altını hak ediyorsun da işte bu haytanın işleri hep böyle yırtık dondan çıkar gibi oluyor."

"Sizi tanıdığıma sevindim, Kâsım amca," dedim.

"Amca mı? Dede diyeceksin. Bundan böyle sen benim torunumsun, Alaşan'sın," diyerek beni kendine çekti, sıcak ve şefkatli bir sarılmanın ardından gülümseyerek geri çekildi. "Çıkıp Samsun'a gelin, olur mu? Gelinimi koluma takıp Samsun'da salınayım."

Kartal buna cevap vermeyince ben de verecek bir cevap bulamadım. Kâsım amca, Kartal'ı da kollarının arasına çekti, kısa süre sarıldılar ve ayrılırlarken, "Dediğimi yap, gittiğim yoldan gitme," dedi dikkatli gözlerle ona bakarak. "Öyle çok salayım deme, ensendeyim haberin ola."

"Eyvallah," dedi Kartal başını sallayarak. "Seni uzun zaman sonra yeniden görmek güzeldi."

"Seni de öyle." Kâsım amca tekrar bana baktı. "Gelinime de iyi bak."

"O bana benim ona baktığımdan daha iyi bakıyor," dedi Kartal, bu dedesinin kaşlarını kaldırarak gülmesine neden oldu.

"Durumlardan haberdar et beni, yoksa arkandan iş çevirir öğrenirim," dedi Kâsım amca. "Pansumanını da aksatma. Hadi çocuklar,

kalın sağlıcakla." Yunus'a dönmeden önce beni de Kartal'ı da öpüp bizimle vedalaştı.

Kâsım amcanın arabaya binip uzaklaştığı anı, Kartal'ın yanında dimdik duran bir cenaze gibi hissederken izlediğim anı hatırlıyorum.

Tekrar ânın içine çekildiğimde parmaklarımın arasında bir eczane poşeti durmaya devam ediyordu. Sessizlikle geçmiş üç günün ardından burada daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir gürültünün ortasında, bir bankın üzerinde oturuyordum.

Kâğıt hışırtıları hâlâ kafamın içindeydi, klavyenin üzerinde dolaşan parmaklar, yazıcıdan yavaşça çıkan kâğıdın üzerinde beliren harfler, tepemde yanan floresan... Hastane koridorları... Her şey hâlâ kafamın içindeydi. Radyoda ilk kez basına servis edilmek üzere okunan haberi duyduğum o ilk an, televizyonun kumandasını köşeye fırlatmadan önce spikerin yüzünde gördüğüm o son ifade, bir kalabalığın içinden geçtiğim o ilk anda yüzüme dokunan gözler...

Eczane poşetini daha sıkı kavradım.

Arabaların far ışıkları dolan gözlerimden dolayı olsa gerek kırılarak etrafa yayıldı, gözlerimi yumup derin bir nefes aldığımda yanıma birinin oturduğunu hissettim.

"Bu son pansumandı," dedi Kartal sessizce. "Gidelim mi?"

Gözlerimi aralayıp yeniden az önce baktığım yere baktığımda kırılan ışığın yerini karanlık almıştı. Omzumun üstünden Kartal'a bakıp, "Burak'tan bir haber var mı?" diye sordum.

"Toprak'ın avukatlığını üstlendi, koşuşturmaya devam ediyor," dedi sessizce.

"İlk duruşma ne zaman?"

"Yakında Burak'tan net bir cevap alırız," dedi Kartal, bakışları yüzümde dolaştı, ardından gözlerini elimdeki eczane poşetine indirdi. "O ilacı içmeyeceğimi bildiğin hâlde gidip almışsın."

"Ağzının içine zorla sokmak benim için oldukça kolay olurdu," diyerek yavaşça oturduğum yerden kalktım. "Burak elinden geleni yapıp cezayı en hafife indirmeyi başarsa da o uzunca bir süre içeriden çıkamayacak, Kartal. Bunu biliyorum zaten. Her şeye hâkimim."

"Kasten adam öldürme," dedi donuk bir sesle, "nefsi müdafaa olduğuna inandırmamız için etrafta hiç polis olmaması gerekirdi."

"Ceyda'ya âşık olduğunu, bu yüzden cinayet itirafını duyduğunda gözünün döndüğünü söyledi," dedim sessizce. "Nefsi müdafaa olduğuna kimse inanmazdı. Hele ki elinde bir silahla oraya gitmişken."

"Silahı ortadan kaldırabilecek vaktimiz olsaydı her şey farklı olurdu," demekle yetindi. "Cenk bize Toprak'a, Ogün'ün yerini söylediğini söylemiş olsaydı bunu durdurabilirdim."

"Cenk bunları hesaba katsaydı, onun bunu yapacağını öngörseydi, ne kadar Toprak onu tartaklamış olursa olsun Ogün'ün yerini ona söyler miydi sanıyorsun?" diye sordum. "Toprak'ın hayatı bitti."

Belki de çok uzun zamandır zaten bir hayatı yoktu ve şimdi geriye kalan tüm şansları bir kibritin ucunda ateşe vermişti. Verdiği ilk ifade buydu. Soğukkanlı bir şekilde, hiç pişmanlık belirtisi göstermeksizin doğrudan bunları söylemişti. Ceyda'ya uzun zamandır platonik âşık olduğunu, Ogün ile birlikte olduğu için adım atmadığını, sonunda Ceyda ortadan kaybolduğunda zaten Ogün'ü şüpheli olarak gördüğünü, her şey ortaya çıktığında ise Ogün'ü öldürmek için oraya gittiğini ve Cenk'ten Ogün'ün yerini zorla öğrendiğini... Tüm detayları yüzünde buz gibi soğuklukla anlatmıştı. Burak tüm bunlar olurken yanındaydı, avukatı olmak için vekaletini almaya çalışıyordu ve bize olup biteni anlatırken en az bizim kadar sarsılmış görünüyordu.

Burak, "Vazgeçmiş gibiydi," demişti bize, "bunu çok uzun zamandır planlıyormuş gibiydi. Pişmanlık yoktu. Sanki... Sanki uzun zaman sonra ilk kez mutlu gibiydi."

Cenk haykırarak ağlarken, "Beni dövüp öldürse de ona bunu söylemezdim, asla yapmazdım," demişti pişmanlıkla. "Ben böyle olacağını hesaba katmamıştım."

Giderken bile insanların hayatını mahveden o adamın cenazesine kimse katılmadı. Bir kimsesiz gibi gömüldü.

Bu içimi soğutmadı. Bu o ateşi daha da harladı.

Kartal'a elimi uzattığımda gözleri yavaşça ona uzanan elime dokundu ve elimi tutup ayağa kalktı. Parmaklarımız birbirine geçti, caddedeki kalabalığa karışarak yürümeye başladık. Eve döndüğümüzde saat çoktan gece yarısını geçmişti, bir duş alıp elimde battaniye ile salondaki koltuğa kıvrıldığımda hemen yanımdaydı. Benimle o koltuğa kıvrıldı, battaniye üzerimizi örterken kolları da belimi sımsıkı sardı.

"Toprak bunu neden yaptı? Neden onun kendi kafasına sıkıp hiçbirimizin elini kirletmeden yapmasına izin vermedi?" diye sorduğumda yüzüme vuran televizyon ışığı yüzünden gözlerimi yummuştum.

Kartal çenesini omzuma bastırdı. "İntikam isteyen sadece ben değildim, sadece sen değildin. O da buradaydı. Sessizliği boşuna değildi. Göremedim. O sessizliğin sonunu tahmin edemedim."

"Böyle bitmemeliydi."

"Bu Toprak'ın kendi için uzun zamandır planladığı sondu," dediğinde sesindeki kabullenmişlik gözlerimi aralayıp ekrana bakmama neden oldu. "Durdurmak ve onu bu sondan kurtarmak isterdim ama o adam zaten yaşamıyordu. Bir hayatı yoktu. Birini sevmek istemiyordu çünkü zaten sevdiği biri vardı, sadece artık burada değildi. Artık evlenmek istemiyordu. Bir çocuğu olsun istemiyordu. Bir baba olmak istemiyordu. Önünde bir gelecek olsun, o geleceğin içinde Kardelen'den başka hiçbir olasılık olsun istemiyordu. O sadece Ogün'ün ölmesini istiyordu. Hayatı elinden alınmış bir insanı ölümle korkutamazsın, gelecekten vazgeçmiş bir insanı geleceği vadederek durduramazsın. Korkmadı. Durmadı."

Boğazımda bir düğümle, "Kardelen onun bu hayatı dolu dolu yaşamasını isterdi," diye fısıldadım.

"Kardelen kendisi de bu hayatı dolu dolu yaşamayı çok istemişti," dedi Kartal, sesinde rastladığım acı, belki de acıların en büyüğüydü ve ben sırtımı bir acıya yaslıyordum. O acı her gün beni kollarının arasına çekiyor, beni sarıyor, tutuyor, öpüyor, sevdiğini söylüyor ve benimle bir geleceğin hayalini kuruyordu. Canım çok acıdı.

Yirmi bir yaşındaydı. Bir geleceği olsun çok istemişti. Her zaman çekinerek bahsettiği geleceğin içinde onu beklediğini düşündüğü, beklediğine inanmak istediği bir hayat vardı. Dünyayı dolaşmak istiyordu ama bunu onu seven biriyle yapmak istiyordu; koşulsuzca sevildiği ve sevdiği biriyle evlenmek, o kişiyi baba yapmak ve kendisi de o kişinin çocuklarına annelik yapmak istiyordu. Dile getirmeye bile korktuğu gelecek elinden tek bir gecede sökülerek alınmıştı. Tüm o gelecekten geriye tek bir gerçek kalmıştı. Koşulsuzca sevdiği adam tarafından koşulsuzca sevilmişti. O adam onun olmadığı geleceği elinin tersiyle itmiş, kendini tüm ihtimallere kapatırken bile onu sevmekten tek bir an olsun vazgeçmemişti.

"Onu kurtarmak isterdim," dediğimde, "Elimizden gelenin daha fazlasını yapmak için orada olacağız," diye fısıldadı.

"Keşke böyle olmasaydı." Gözümden akan bir damla yaşın çenemden kayıp koltuğa düştüğünü hissettim. "Sırtlarında bir çanta, tüm dünyayı gezebilselerdi keşke. Senin koluna girip bir salona üzerinde onu kuğu gibi gösteren bir gelinlikle girebilseydi, Toprak onu senin kolundan alarak geleceklerine götürebilseydi, bir morga koydukları o bedeni görmek için bir morg kapısında beklemeseydin, bir doğumhanenin önünde bekleseydin onu, dünyaya ne kadar iyi bir anne olabileceğini gösterseydi keşke." Kartal'ın yüzünün saçlarımın arasındaki varlığını hissettim. Sıcak nefesi saçlarımın diplerine yayılırken, "Sana onu kaybettiğim bu karanlığın içinde değil, onun yanımda olduğu geleceğin içinde âşık olabilseydim keşke," diye fısıldadım.

"Lavin," dediğinde Kartal'ın sesinin titrediğini fark ettim. "Canım çok acıyor."

Gözlerimden boşalmaya başlayan yaşlarla, "Özür dilerim," diye fısıldadım.

"Hani geçecekti?" diye fısıldadı. "Canım niye bu kadar çok acıyor?"

Belimde duran koluna elimi koyarak, "Çok özür dilerim," diye fısıldarken artık öyle kuvvetli ağlıyordum ki ona yaslanan vücudum titriyordu.

"Onu çok özledim. Rüyalarıma neden hiç gelmiyor?" Yüzünü saçlarıma gömdüğünde ilk kez onun hıçkırdığını duydum. "Lavin, o küstü mü bana? Neden hiç rüyalarıma gelmiyor?" Ona doğru dönmeye çalıştığımda, "Bakma ne olur bana," diye fısıldadı, "bakma bana." Zorla da olsa ona doğru döndüğümde yüzünü saklamak ister gibi göğsüme sokuldu. Çenemi saçlarının arasına gömüp kafasına sarıldığımda artık hıçkıra hıçkıra ağlıyordu ve bu kez ben Kartal Alaşan'a değil, Kartal Alaşan bana sığınıyordu. "Küstü bana," dediğini duydum hıçkırıkları arasından. "Artık hiç gelmiyor."

"Canın daha çok acımasın diye gelmiyordur. O hiç küser mi sana?" Dudaklarımı saçlarına bastırırken gözyaşlarım gözümün önündeki görüntüyü bulandırdı.

"Onu göremiyorum diye canım çok acıyor benim," diyerek yüzünü tamamen göğsüme bastırdı. Ilık gözyaşları öyle hızlı kayıyordu ki gökyüzünü terk eden bir yıldız gibi iniyordu da göğsümde ışıltılı izini

bırakıyordu sanki. "Gelsin. Bari rüyalarıma gelsin. Ne olursun bari rüyalarıma gelsin."

Kollarımı başının etrafına sararak ona daha sıkı sarılıp ağlamaya devam ettim. Koridorda yanan ışık kırılarak genişlerken orada beni izleyen bedeni görüyordum. Oradaydı ama değildi. Hep benimleydi ama bir daha asla benimle olmayacaktı. Kartal Alaşan göğsümde ağlıyor, onun hayali de tam karşımda hareketsizce dururken gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

"Gelecek," diye fısıldadım gözlerimi hayalimden bir an olsun silinmeyen bedeninden çekmeden. Sadece dudaklarımı oynattım. "Yalvarırım, gel."

Gözlerimi sıkıca yumdum ve gözyaşı hızla kırılarak burun boşluğuma aktı. Gözlerimi açtığımda ışığın kırılarak parladığı o boşlukta değildi ve abisi onu sadece rüyasında görebilmek için göğsümde hıçkıra hıçkıra ağlıyordu.

O gece karanlık hiç bitmeyecekmiş gibi hissediyordum. Her şey bittiğinde bile karanlık her zaman bizimle kalmaya devam edecek gibiydi. Sanki içinde olduğumuz eve yavaşça su doluyor, Kartal benim kollarımın arasındayken su gitgide yükselerek bizi içine alıyor, saçlarım suyun üzerine çıkıp yüzmeye başladığında gözlerimi o suyun içinde açıp Kartal'a bakıyordum. Belki de uzun zamandır bu evin içine su doluyordu ve biz günden güne daha da yükselen suyun içinde yavaş yavaş boğuluyorduk.

Gün doğdu ama güneş doğmadı. Gökyüzü ezeli bir karanlığın koynuna sığınmış gibiydi, sanki kafamı kaldırıp göğe baksam yıldızları görebilecektim ama onlar bile gökyüzünü terk etmişti. Önce perdeleri, sonra da pencereleri açtım ve içeri dolan temiz havayı içime çektim. Kartal hâlâ koltukta uyuyordu, pencereyi açmadan önce üzerini battaniyeyle örtmüştüm çünkü hava çok serin olmasa da esiyordu. Telefonum çalmaya başladığında Kartal'ın uyanmasından korkarak hızlıca ilerledim, orta sehpanın üzerindeki telefonu alıp kimin aradığına bakmadan telefonu açarak kulağıma götürdüm.

"Neredesiniz?" diye sordu Sibelay, sesi çok sakin geliyordu ama yine de sonlanan her şeye rağmen sanki her an bir şey olacakmış gibi tetikte hissediyordum.

Kartal'ı uyandırmamak için hole çıkıp, "Evdeyiz," dedim. "Ne oldu?"

"Üç gündür sadece Toprak konusunda bilgi almak için evden çıkıyorsunuz." Rahatsız olmaktan ziyade endişelenmiş gibi çıkıyordu sesi. "Dışarı çıkalım, bir şeyler yapalım."

Gözlerimi yere indirerek, "Ne yapmak istiyorsunuz?" diye sordum. "Biz size uyarız."

"Bilmem, bir yerlerde oturup sohbet etmenin bile iyi gelebileceğini düşünüyorum." Bir süre hattın öteki ucunda bekledi. "Neresi olduğunun bir önemi yok."

Casper bacaklarıma dolanınca eğilip onu okşadım ve "Olur," dedim. "Kartal şu an uyuyor. Uyandığında size haber vereyim."

"Tamam." Neredeyse telefonu kapatacaktım ki, "Lavin," dedi.

"Evet?"

"Sen iyi misin?"

Bir süre sessiz kalsam da sonunda, "Daha kötü olduğum zamanlarım da oldu," diye fısıldadım. "Sorun yok Sibel, toparlanacağız. Kartal'ı da kafaya takma. Ben onun yanındayım."

"Sana ne kadar geçer bilmiyorum ama ben de senin yanındayım," dedi.

Kısa süren sessizliğin ardından derin bir nefes alarak, "Teşekkür ederim," dedim.

"Bunu öylesine söylemiyorum."

"Biliyorum." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Sonra görüşürüz."

"Sonra görüşürüz," diyerek telefonu kapattı, telefonu avucumun içinde sımsıkı kavrayarak doğrulup etrafıma boş boş baktım. Sonunda harekete geçmem gerektiğini hissederek Casper'ın mama ve su kabını doldurdum. Mutfağa girip mutfağı toparladıktan sonra üç günlük bulaşığı makineye yerleştirip çöp poşetlerini çöp odasına götürdüm. Eve geri döndüğümde Kartal hâlâ uyuyordu. Hızımı alamayıp yatak odasına yöneldim, kışlık kıyafetleri valizlere doldurdum, kirli kıyafetleri ayırdım ve boş kalan elbise dolabını sildikten sonra yazlıkları yavaş yavaş yerleştirmeye başladım.

Elbise dolabıyla işim bittikten sonra eski nevresimleri çıkarıp yastıkları silkeledim, yeni bir nevresim takımı taktıktan sonra eski nevresimleri kucağımda bir top şekline getirerek odadan çıktım. Çamaşır makinesini doldurup çalıştırdığımda içimdeki o huzursuz his hâlâ oradaydı. Bir şeylerle uğraşarak ondan kurtulabilirim zannetmiştim ama

hâlâ olduğum yere çöküp hıçkıra hıçkıra ağlamak istiyordum. Etim çekiliyormuş, ruhum yanıyormuş gibi hissetmeye alışkındım ama o gece yaşandıktan sonra her şey normale döner sanmıştım. Sanki ruhum önceden olduğundan daha ağırdı.

Çamaşır makinesinin kapağını kapatıp çalıştırdım ve makine su almaya başladığı anda alnımı makinenin yüzeyine yaslayarak ağlamaya başladım. Kardelen hâlâ buradaydı, artık onu görmüyordum ama bakışlarını hissedebiliyordum, varlığı tüm ağırlığıyla ruhumun üzerine bir gölge gibi çöküyordu. O kadar uzun süre o pozisyonda, alnımı makineden ayırmadan ağladım ki sonunda kafamı oradan ayırıp etrafıma baktığımda her şey bulanıktı.

Belki de umut sandığım şey kocaman bir boşluktan ibaretti artık. Umut denen şey, Kardelen öldüğü gün valizini toplamış ve beni bir daha geri dönüp bulmayı dahi denemeyeceği bir karanlığın içine hapsederek terk etmişti.

Doğrulup kalkarken ellerimin tersiyle gözyaşlarımı sildim, bedenimi kapıya çevirdiğimde irkildim çünkü Kartal hemen kapının önünde durmuş beni izliyordu. Üzerinde tişörtü yoktu, omzundaki beyaz bandaj o geceden bugüne kadar beni takip etmiş bir hayalet gibi hissettiriyordu.

"Uyanmışsın," dedim, sesim pürüzlü çıktı ama ağladığımı zaten görmüş olmalıydı.

İçeriye doğru bir adım atıp beni kollarının arasına çekmeden önce, "Artık tüm bunları geride bırakmanın vakti geldi," dedi. Başta söylediği şeye kendisinin bile inanmadığını düşünsem de beni kollarının arasına çekip sıkıca sarıldığında söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu anladım. "Bugünden itibaren bizim için her şey yeniden başlıyor." Yüzünü saçlarıma sürttü, dudaklarını yanaklarıma bastırdı ve sonra geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Bir amacımız vardı, yapmak istediğimiz bir şey vardı. Yaptık." Gözlerinde saf bir gerçeği görüyor olsam da içimdeki acı dinmiyordu. Omuzlarımı kavrayıp beni bu gerçeğe uyandırmak istiyor gibi sarstı. "Ağlama artık," dedi sertçe. "Bitti."

Sertçe yutkunup sadece gözlerinin içine baktım. "O herif ölecekti, öldü. İntikamımızı alacaktık, aldık." Başımı aşağı yukarı salladım ama o omuzlarımı bırakmadı. "Bir şansımız daha var, Lavin. Her şey çok

güzel olmayacaktı, bunu ikimiz de biliyorduk ama bir şeyleri güzel yapmak hâlâ bizim elimizde."

Başımı aşağı yukarı salladım, bu bir onay değildi, bu bir kabulleniştı ve Kartal'ın da bunu gördüğünü biliyordum. "İyi olacağız," dedim sessizce. "Buna inanıyorum." Keşke Toprak da iyi olabilseydi, diye iç geçirsem de bunu dillendirmedim. Toprak sanki o anının içinden bana bakıyor, bu yolu seçtiği için hiç pişmanlık duymadığını hissetmemi istiyordu. "Sibelay aradı," diyerek yavaşça kollarının arasından çıktım. "Bir şeyler yapalım diyorlar."

Kartal, "Dışarı çıkmak istiyorsan çıkalım," dedi.

Gözlerimi yüzüne çevirip, "Toprak'ın özgürlüğü elinden alınmışken bunu yapmak ne kadar doğru bilmiyorum bile," diye fısıldadım.

Sessizlik anlıktı, çok kısa süre sonra, "Toprak bunu senin ya da benim için yapmadı," dedi, bir an durgun bir yüzle ona baktım. "Bunu kendisi için yaptı."

"Yine de böyle olmamalıydı."

"Hepimizin planları vardı. Onun planı buydu. Yine de onu kurtarabilmek için elimden geleni yapacağım." Duş kabinine doğru yürüdü, altındaki eşofmanı çıkarmadan önce, "Bugünü her şeyin son bulduğu ilk gün olarak düşün," dedi. "Her şeyin bittiğini ve sonunda olması gerekenin olduğunu düşün."

Bu söylediğine bir cevap veremesem de bunu gerçekten istediğimi fark ettim.

Bugünü her şeyin son bulduğu ilk gün gibi düşünmemin imkânı var mıydı? İstiyordum ama bu mümkün müydü?

Arafta hissediyordum. Cennet de cehennem de kapılarını kapatmıştı ve sonunda ikisinin ortasındaki boşlukta tek başıma kalmıştım. Bu gece konuşulacak şeyler varmış gibi hissediyordum, konuşulması gereken şeyler vardı. Çok geçmeden yağmur yağmaya başladı. Eve dolan yağmur sesini dinlerken yatak odasındaydım, pencere açıktı ve yağmurun yoğun kokusu içeri doluyordu. Parmaklarım elbise dolabındaki askılarda geziniyordu, her bir kumaş bir anının hayaletine dokunuyormuşum gibi hissettirdiği için kaşlarımın ortasında derin bir yarık vardı. Mavi elbisenin varlığı Kardelen'le geçirdiğimiz yaz akşamlarını hatırlattı, onun kahkahası bir bahar dalında titreyen çiçekleri izliyormuşum ve rüzgâr saçlarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi hissettirirdi daima.

Parmaklarım bu kez siyah bir gömleğe dokundu, Kartal'ın kollarında uyuduğum ilk geceyi hatırlatan gömleğe uzunca bir süre baktım. O gece ruhumun kırık parçalarını onun nefesiyle birleştirmiştim. Parmaklarım gri bir triko elbisenin üzerinde durdu. Halter yaka, uzun ama yırtmaçları olan bir elbiseydi bu. Askısıyla birlikte elbiseyi çıkararak yatağın üzerine bıraktıktan sonra Kartal için de gri bir gömlek ve siyah bir pantolon seçip kendi elbisemin yanına bıraktım.

Kartal içeri girdiğinde şampuanın ve sabunun kokusu da onunla birlikte odaya yayıldı. "Ben de bir duş alacağım," diyerek odanın çıkışına yöneldim. Arkamdan baksa da bir şey söylemedi. Hızlıca bir duş alıp saçlarımı banyoda tarayarak kuruttuktan sonra yatak odasına geri döndüm. Kartal çoktan onun için çıkardığım kıyafetleri giymiş, parmaklarının arasında bir sigarayla pencerenin önünde duruyor, yağmuru izlerken sessizce sigarasını içiyordu.

"Yazın habercisi bu yağmurlar. Ilık ve kokusu bile daha farklı," dediğinde bedenime sardığım havlunun kenarını tutarak boy aynasının önünde dikiliyordum. Bakışlarım omzumun üzerinden ona çevrildi.

"Yağmurun kokusunun hiç farklı olduğunu düşünmemiştim. Bana her zaman seni hatırlatıyor. Sen de öyle kokuyorsun," dedim sessizce.

Duraksadı, bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi. Gözlerimiz birleştiğinde dudaklarımda küçük bir tebessüm büyüdü. Bakışlarımı yavaşça önümde duran aynaya çevirdim. Aynadaki yansımamla göz göze gelmek bile zordu. Güzellik, bir zamanlar içimden dışıma dökülen bir ışıltıydı; şimdi ise aynadaki kadının gözlerinde sadece yorgun bir gölge vardı. Havluyu özgür bıraktım, tenimden kayarak ayaklarımın dibine düştü. Kartal'ın bakışlarının ağırlığını tenimde hissedebiliyordum. Yavaşça bir iç çamaşırı takımı çıkarıp üzerime geçirdim ve gözlerimi aynadan ayırarak yatağa doğru döndüm. Elbisemi askısından çıkardığım sırada, "Bu gece eğlenmeni istiyorum," dedi.

"Ben de eğlenmek istiyorum." Elbiseyi üzerime geçirip kumaşı aşağı doğru indirirken omzumun üzerinden ona baktım. "Senin de eğlenmeni istiyorum."

"Sen yanımdayken cehennemde bile eğlenmenin bir yolunu bulurdum." Sigarayı dudaklarının arasına koyarken bana uzun uzun baktı. Söylediği şey dudaklarımdaki tebessümü büyüttü, içimde birleşmeyeceğinden emin olduğum parçaların birbirine yaklaşmasına neden oldu.

"Saçlarıma maşa yapayım mı?" diye sordum, bir an bu soruma şaşırdı.

Dudaklarının arasından sigarayı uzaklaştırırken, "Senin düz saçlarını seviyorum ama dalgalar da yakışıyor sana. Eğer farklılık olsun istersen neden yapmayasın? Yap hadi," dedi.

Dudaklarımdaki gülümseme silinmedi, hatta daha da genişledi. Makyaj masasının önüne oturup maşayı fişe taktıktan sonra ısınmasını beklerken makyaj yapmaya başladım. Gözlerimin altındaki koyu rengi kapatıcıyla kapatıp fondötenle tenimi eşitledim. Elmacık kemiklerimin üzerine doğru biraz allık sürdükten sonra dudaklarımı kahverengi bir kalemle çerçeveleyip ortasına çok daha açık renkte ama yine kahverengi tonlarında bir ruj sürdüm. Kirpiklerimi yana doğru maskaraladığım sırada Kartal sigarasını söndürmüş, bir süre camı açık bırakarak sigara kokusunun odadan çıkmasını beklemişti ve hemen sonrasında da camı kapatmıştı. Sonunda saçlarımı birkaç eşit parçaya böldüm ve maşayla şekillendirmeye başladım.

"Gelecek hakkında bir planımız olsa da bununla ilgili uzun ve ayrıntılı bir konuşma yapmamıştık," dedi yatağın ucuna oturup beni izlemeye koyulurken.

Saçımın bir parçasını daha alarak maşanın etrafına sardım ve "Belki de geleceği ne kadar istesek de sahip olamayacağımıza dair kötü bir his vardı içimizde," dedim. Dürüstlüğüm kısa bir anlığına canımı acıttı ve biliyordum ki onun da canını acıtmıştı.

Bu yola çıktığımız ilk geceyi hatırlıyordum, hiç unutmamıştım. Bir esaretin içine attığım ilk adım gibi hissettiren o gecenin bana hayatım boyunca yaşamadığım türden bir özgürlüğün sunulduğu ilk gece olduğunu bilmiyordum. Ölüm hemen arkamızdaydı, intikam önümüzde uzanan yoldan ibaretti ve gelecek öyle belirsizdi ki oraya bakınca gördüğüm tek şey karanlıktı. Şimdi o olmaktan korktuğum ama istemeyi durduramadığım geleceğin içindeydim. Kartal hâlâ yanımdaydı.

Demir maşayı geri çektiğimde büyük bir bukle omzumun üzerine düştü. Gözlerim makyaj masasındaki büyük aynanın üzerinden Kartal'ın gözlerine dokundu. "Belki de bir plan yapmanın zamanı gelmiştir, değil mi? Üstünkörü değil, gerçek bir plandan söz ediyorum."

Bir süre gözlerimi aynanın yüzeyinden izledikten sonra, "Kesinlikle," diye mırıldandı. Gözlerim onun yüzünde asılı duruyorken pahalı

rugan ayakkabılarının ucunun botlarıma değdiği o soğuk günü hatırladım. Kafamı kaldırıp ona baktığımda aramızdaki boy farkı ve bana tam o an yakınlığı beni rahatsız etmişti. *"O gece onunlaydın,"* demişti. *"O gece onunlaydın ve hiçbir şey bilmiyorsun, öyle mi?"* Sesi geçmişin içinden bana ulaşmış, o anının içinden yeniden bana o soruyu yöneltmişti. O gece birbirimizi tanıyan iki yabancıdan fazlası olmak üzereydik ve onun gözlerindeki öfke bir bıçak gibi ona yaklaşan herkesi kanatmaya yeminliydi.

Gözlerimi yumduğumda Kartal'ın ne düşündüğümü merak ettiğini biliyordum. Gözlerimi kapattığım anda yeniden orada, o mezarlıkta, her şeyin başladığı noktadaydım. Onun isminin harflerine bakarken, *"Sözüm söz,"* diye fısıldadığımı hatırlıyorum. *"Ben sana verdiğim sözü, sana kavuşana dek tutacağım."*

İşte bu Kardelen Alaşan'a, abisini korumak için söz verdiğim âna ait bir anıydı ve kafamın içinde bir kez olsun beni terk etmeden bugüne kadar peşimden gelmeye devam etmişti. Geçmişin etrafımı kuşattığını hissederek gözlerimi araladım. Kartal hâlâ bana bakıyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce. Kafamın içine sızmak ve anıları benim gözümden görmek istemiyordu belki ama bir yanı merak ediyor olmalıydı.

"Eskiyi," dedim ve anılarımın içindeki bana ait ses, *"Başa saralım,"* diye fısıldadı. *"Gün geceye dönerken seninle burada yeniden tanışalım."*

Kartal tıpkı o anının içinde olduğu gibi gözlerini kırpmadan gözlerimin içine bakmaya devam etti.

"Zaten bildiğin ismimi ilk kez duymuş gibi gözlerime baktığın ve bana ismini söylediğin o anı düşünüyorum," dedim. "Geçmişte anıları olan iki yabancı olarak belki de birbirimizi ilk kez tam olarak gördüğümüz an o andı." Omzumun üzerinden ona baktım. "Lavin Sönmez," diye fısıldadım kendimi tanıtır gibi.

Dudakları yukarı kıvrıldı, gözleri beni içinde boğacak kadar derin bakıyordu. O anıyı bana yeniden yaşatmak istediğinden mi yoksa yeni bir anı yaratmak istediğinden mi bilmiyordum ama "Kartal Alaşan," diye fısıldadı.

"Üzerinden yıllar geçmiş gibi hissettirdi," diye mırıldandım.

"Çok uzun zaman olmuş gibi," diyerek beni onayladı. "O zamanlar tam bir dalyarak gibi davranıyordum, biliyorum. Zaten benden pek hoşlanmıyordun, bir de o hâlimi görünce bana iyice kurulmuşsundur."

"Hayır." Maşayı kapatıp kenara koyarken bedenimi tamamen ona doğru çevirdim. "Hayır. Ben senin yaşadıklarının kolay şeyler olmadığının farkındaydım. Belki öfkeleniyordum ama bu öfke anlıktı, sonrasında tüm o hâllerinin nedenini anlayıp seni kafamda aklıyordum."

"Acı çeken sadece ben değildim, sen de acı çektin," dedi dudaklarında yarım yamalak bir tebessümle. "Hislerimi kapatmak zorundaydım. Sana olan ilgim bir şeylerin önüne geçmemeliydi. Belki de bu yüzden sana karşı o kadar çok duvar örmüştüm. Görünmemek ve görmemek için."

"Seni anlıyorum. O zamanlar olduğun kişi için sana kızmıyorum." Bakışlarımı yüzünde dolaştırırken dudaklarımdaki gülümseme solmasın diye çok uğraştım.

"Tam bir pislik gibi davranıyor olsam da mı?"

"Hâlâ öyle davranıyorsun, hiçbir şey değişmedi," dediğimde gözlerini devirdi ama kıkırdadığımı duymak bakışlarının gülüşüme takılmasına neden oldu. Uzun uzun dudaklarıma yerleşen o gülümsemeyi izledikten sonra, "Bak işte sen böyle güldüğünde ben iyileşiyorum," dedi. "Daha iyi biri oluyorum. Sen gülümseyerek yaralarımı sarabiliyorsun, bana daha iyi biri olabilmem için bir sebep veriyorsun."

Dudaklarımdaki gülümseme kaybolmadı, ona uzun uzun baktım.

"Ne?" diye sordu. "Şiirim bu kadardı."

"Salaksın." Doğrulup kalktım, ağır adımlarla ona yaklaşıp dizine oturdum ve kollarımı boynuna sardım. "Her şeyi geride bırakmak için bir şansımız var," dedim, "bunu mahvetmeyeceğim. Uzun zamandır beklediğimiz bir şeyi kutlamaya hakkımız var, değil mi?"

"Var," dedi gözlerini yüzümde dolaştırıp parmaklarını belimde kaydırarak tenimi ürpertirken. O bana dokunduğu vakit dünya susuyordu, içimdeki acı beni ağlatmak için mırıldandığı ninniyi söylemeyi bırakıyor, yaşananlar hâlâ orada duruyor olsa da ruhumu yakıp geçmiyordu.

Gözlerinin içine uzunca bir süre baktım. Geçmiş orada bir yerlerde durmuş, bana kendini göstermeye, varlığını hissettirmeye, sesini duyurmaya çalışmaya devam ediyordu ama ben sadece onun altın kahve gözlerine bakıp her şeyi duymazlıktan geldim. Tek gerçek onun gözlerinden ibaretti.

"Bu gece her şeyi bir kenara bırakıp sadece önüne bakmanı istiyorum," dedi. "Geçmiş kendini hatırlatıp duracak ama gelecek her zaman bir adım sonrasında olacak. O adımı atmaktan korkma, Lavin."

Korkmadığımı söylersem bu yalan olurdu ama o adımı atmayı da hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum. Başımı aşağı yukarı sallarken, "Sen yanımdayken o adımı daima atarım," dedim, bu benimle son anıma kadar kalması için ona sunduğum bir anlaşmaydı, bunu gördüğüne emindim.

"O zaman o adımı her zaman atmak zorunda kalacaksın çünkü senin peşini bırakmaya niyetim yok."

"Güzel. Benim de senin peşini bırakmaya niyetim yok. Bir söz vermiştim, o sözü tuttum. Yani artık bir söz verdiğim için değil, benimle bir ömür kilitli kaldığın için seninleyim."

Başını geriye atarak gülerken gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu. "Koruyucu meleğim olma görevini bir kenara bırakıp sadece karım olmaya mı karar verdin?" diye sordu. "Peki on yıla kalmaz saçımın üstünde açılmalar başlar mı sence?"

"Bence on yıl uzun, üç dört yıla kalmaz kelleşirsin," dediğimde yüzündeki ifade bir anlığına dondu.

Ciddi olup olmadığımı anlamaya çalışıyor gibi bana uzun uzun baktıktan sonra, "Kel kalacağımı düşünüyorsun yani, öyle mi?" diye sordu kaşlarının ortasında bir çukurla. Kıkırdadım ama o kadar ciddi görünüyordu ki sonunda ifadem değişti.

"Babanın hâlâ saçları var, senden de umutluyum," dedim.

"Hatırlatma şu herifi," diyerek burnundan sert bir nefes verdi. "Eli kolu o kadar uzun ki vurulduğumun haberini almış. Anneme söylememiş ama kafamın etini yiyor, sürekli arayıp mesaj atıyor ve anneme anlatmakla tehdit ediyor. Dün gece pansumana girmeden önce konuştum. İlgili baba rolleri kendisine birkaç beden büyük duruyor gerçekten."

"Öyle söyleme, gerçekten endişelendiğinden eminim," dediğimde bana düz düz baktı. "Ciddiyim Kartal, nasıl biri olduğu beni ilgilendirmez, o anılarımda iyi sayılabilecek bir adamdı ve bana yardımları olmuştu. Üstelik son sefer... Bilmiyorum, bence davranışları içtendi."

"Gidip onun elini öpmeli ve onu huzurevine bırakmadan önce beni affetmesini mi istemeliyim?" diye dalga geçtiğinde gözlerimi devirdim.

"Böyle şakalar yapma. Çok üzücü."

"Neyse, onu boş ver şimdi." Dudaklarını yanağıma bastırıp yavaşça kalçama vurdu. "Akşam trafiğine kalmadan yola çıkalım. Nerede buluşacağınıza karar verdiniz mi?"

"Sibelay bir mekân söylemedi," dedim ayaklanıp elbisemi düzelterek. "Açıkçası bir kafeye ya da herhangi bir mekâna gitmeyi istemiyorum. İnsanların meraklı bakışları çok bunaltıcı. Buradaki herkes o herifi ve Ceyda'yı tanıyor, otomatik olarak bizi de tanıyor sayılırlar ve sorular soruyorlar." Gümüş zincirli çantamın içine kimliğimi ve rujumu koyduktan sonra omzumun üzerinden Kartal'a baktım. "Eminim İrem'e daha fazla soru soruluyordur. Bu onun için korkunç olmalı."

"Toprak konusunda bir şey söyledi mi?" diye sordu Kartal, bu konuyu açmak istemiyor gibiydi ama sorması gerektiğini de düşünmüş olmalıydı.

"Sadece şoktaydı," diyebildim, anılarımın içinde İrem'in mavi gözlerine çöken o korkuyu ve telaşı görür gibi oldum. Yüzünde kireç gibi bir ifadeyle, "Toprak mı yaptı?" diye sormuştu. "Ogün'ü o mu öldürdü?" Sonrasında başka hiçbir şey söylememişti, ağlamamış, abartılı bir tepki vermemiş, sadece hissettiği şoku gizlemeden olduğu yere çökerek kaldırım taşına oturup uzunca bir süre sessiz kalmıştı.

"Hayatı allak bullak olanlar listesinin başlarında İrem de var," dedi Kartal, oturduğu yerden kalkıp pantolonunun halkalarına kemer geçirdi, kemeri bağlarken kaşları çatılmıştı. "Hayatta kalan tek akrabasını kaybetti, birlikte büyüdüğü adamın bir katil olduğunu ve babasını öldürdüğünü öğrendi." Sustu, bir süre sonra, "Bir de bir zamanlar sevdiği adamın her şeyi bitiren kurşunu sıkmış olması var tabii," diye mırıldandı. "O kızın terapiye ihtiyacı var."

"Bence hepimizin var," demekle yetindim.

İrem'i düşünmek bana yardımcı olmuyor, beni daha da derin bir karanlığın içine doğru çekiştiriyordu. Onu ilk tanıdığımda yüzünde büyük bir gülümseme, mavi gözlerinde yaşama sevinci ve doğru olsun ya da olmasın tutunduğu bazı gerçekler vardı. Dışarıya gösterdiği biri gibi değildi, ördüğü kabuğun altında daha derin bir ruh gizleniyordu ve bu kırılgan ruhu saklamak için olmadığı biri gibi davranıyordu. Onu ilk tanıdığımda ondan hoşlanmamış, hatta bazı anlar ona karşı içimde durduramadığım bir nefret hissetmiştim ama gerçek İrem'i görmeye başladığımda, o kabuğun arkasına gizlediği kız çocuğuyla karşılaştığım-

da içimde ona karşı bir şefkat büyümeye başlamıştı. Başta bu şefkat beni korkutmuş, içimden sökülüp atılması gereken bir hastalıkmış gibi hissetmeme neden olmuştu ama sonunda kendime olan öfkemi kenara koyup aslında İrem'i bir insan olarak sevdiğimi anlamıştım.

Hayatını nasıl toparlayacaktı bilmiyordum. Her şeyini kaybetmiş biri nasıl toparlanırdı? Kafamı kaldırıp bir anlığına aynaya baktığımda toparlanma sebebimin hemen arkamda durup beni izlediğini gördüm. Belki bir gün bir adam tanıyacaktı, o adam onu elinden tutup düştüğü yerden kaldırırken onun bile kabullenmekte zorlandığı acılarını sahiplenecekti. Onu her şeyden çok sevecek, onu iyileştirecek, yalnızlığını yok edemese de silik bir ize dönüştürecekti.

Tüm bunları yaşamak zorunda kaldığı için çok üzgün hissediyordum. Keşke onu bu karanlık oyunun içinden uzaklaştırabilmemin, en başında ona kaçmasını söyleyebilmemin bir yolu olsaydı. Eğer hayatına bu şekilde dahil olmamış olsaydım her şey onun için nasıl olurdu? Daha korkunç senaryoları düşünmeden edemiyordum. Ogün'ün elinden kendi canını kurtarmış ama babasının canını kurtaramamıştı ve o adam tıpkı bize olduğu gibi ona da bir hayat borçluydu.

Gökçe'nin, Sadık Parlak'ın, belki adını bilmediğimiz çok daha fazla insanın ve Kardelen Alaşan'ın kanını silebilmek için kopardığı parmakları o kanı silmeye yetmemişti. Eğer cehennem varsa, en çok onun gibiler için olsun istiyordum. Ateş en çok onları yaksın, geriye külleri kaldığında ve ateş onu azat etti sandığında dahi külleri alev alıp onu kavurmaya devam etsin istiyordum. Yaşadığı zulüm hiç dinmemeli, Tanrı gazabını onun üzerinden bir an olsun çekmemeliydi.

Kartal, düşüncelerin beni yeniden içine çektiğini fark etmiş olacak ki, "Hadi gidelim bebeğim, yolda Sibelay'a nerede buluşacağımızı sorarsın," dedi.

"Cas'i de alalım. Evde sıkılmasın çocuk," diyerek gülümseyip çantamı omzuma astım ve Casper'ın tasmasını takmak için yatak odasından çıktım. Sokağa çıktığımızda hava serindi. Gökyüzü hâlâ gri ve kasvetliydi; bulutlar sanki üzerime kapanıyor gibi nefesimi daraltıyordu. Casper, yağmurun yarattığı küçük su birikintilerinin üzerinde zıplayıp suları üzerime sıçratınca, "Eşek," diye homurdandım. Kartal sırıtarak ikimizi izliyordu, huzurlu bir ânın içinde gibiydik; hissedilenler alev alev yanıyorken bile bu böyleydi. Arabaya binmeden önce, "Sen kendi

derdine yan, döşemelerini mahvedecek," diye homurdandım. Kartal'ın bakışları suçlayıcı bir şekilde Casper'a döndüğünde Casper sanki suçunun farkındaymış gibi Kartal'a masum bakışlar atıyordu.

Arabaya bindik ama Kartal radyoyu açmadı, medyanın hâlâ Ogün Sergüzer cinayeti ile çalkalandığını biliyordu ve büyük ihtimalle yine o haberlerden birine denk gelip düşüncelerimin aynı yöne saplanmasını istemiyordu.

Sibelay'a bir mesaj gönderip nerede buluşacağımızı sormuştum, cevap çok gecikmemişti. Kartal mekânın konumunu girdi ve araba yokuşu inmeye başladı. Sibelay'ın verdiği adres bizi bir bilardo salonunun önüne götürmüştü. Salon sokağın köşesinde, iki dükkânın arasına sıkışmıştı. Tabelasının yarısı sönmüştü, hâlâ parlayan kısmında "...LARDO" yazıyordu. Kapının üzerindeki plastik tenteyi kaplayan is lekesi, yağmur suyuna tutunarak dağılıyor, zemine damlıyordu. Alçak tavanlı bilardo salonunu floresan lambalar aydınlatıyor, hastane koridorlarını hatırlatan o soluk titremeyle tavandan sızan ışık önce dumanı, sonra yeşil keçeyi, sonra da insanların silüetlerini altına alarak aydınlatıyordu. Büyük salonda toplamda beş masa vardı, en öndeki Amerikan masalarının kenar lastikleri darbelerle parlaklaşmış, köşelerdeki deri ceplerin ağızları çok kullanılmış bir cüzdan gibi gevşemişti. Duvarlarda sararmış futbol takvimi, köşesi kıvrılmış bir turnuva duyurusu, bir de çerçevesi çatlamış bir "Sigara İçilmez" uyarısı vardı.

"Burayı çok aramışlar mı? Çünkü organlarımızı hemen şu perdenin arkasındaki küçük mutfakta çıkarıp arka kapıdan mafyalara teslim edeceklermiş gibi duruyor," dedim Cas'in tasmasını sıkıca kavrayıp etrafı kolaçan ederek.

"Burayı Sibelay'ın bulduğuna ve Google Görseller'in oyununa kanıp güzel bir yer sandığına çok eminim," dedi Kartal bıyık altından gülerek. Bakışlarım duvar kenarındaki masaya kaydı. Orada Cenk, Suphi, Emir ve İrem'i de görmeyi beklemiyordum.

Yunus, sırtını duvara vermiş, tüm salonu görecek bir açıda durmuş bize doğru bakıyordu. Oyuna bizden önce başladıklarını Yunus'un parmaklarına bulaşmış tebeşir lekesini gördüğümde anladım. "Eğleniyor gibi görünüyorlar ve organları hâlâ yerli yerinde duruyor," dediğimde Kartal kolunu omzuma dolayıp yanağımı öptü.

Sibelay, Neslihan, Sahra ve İrem birtakım kurmuşlar, diğer masanın hemen yanındaki masada oyuna devam ediyorlardı. Bizi fark etmeyecek kadar oyuna dalmış gibiydiler. Emir, "İşte geldiler," dediğinde kızlar da kafalarını kaldırarak olduğumuz yöne baktılar.

"Açıkçası bu saçları burada bilardo oynamak için maşalamamıştım ama," diyerek kollarımı Sibelay'ın beline sarıp onu yanağından öperek geri çekildim. "Burayı sen mi buldun? Kuşlar bana öyle söyledi de."

Sibelay hemen arkamda duran Kartal'a dik dik baktıktan sonra, "Fotoğraflarda güzel görünüyordu!" diye savundu kendini.

Kartal, "Ben demiştim demeye bayılıyorum," dedi kendini beğenmiş bir ses tonuyla.

İrem'in çekingen bir gülümsemeyle bana doğru geldiğini gördüm. Elimi onun beline sarıp yanağını öpmek için uzandığımda, "Berbat görünüyor olmalıyım," diye fısıldadığını duydum.

Gülümseyip dudaklarımı yanağına bastırdım, ardından geri çekilerek, "Mükemmel göründüğünü söylemem için yapıyorsun bence," diye alay ettim. "Çünkü her zaman olduğu gibi çok güzel görünüyorsun."

Tuğrul, "Aslında alnının ortasındaki çukuru yok etmek için biraz botoks fena olmazdı," deyince İrem ona omzunun üzerinden kötü kötü baktı. "Ne? Benim işim bu. Bütün gün alnının ortasındaki çizgilere bakıp durdum. Bir ara yeni kliniğime uğra, sana indirim yapacağım."

"Yeni klinik mi?" diye sordum.

"Evet, bu adamın artık burada bir kliniği var ve hayır Lavin, sana dolgu ya da botoks yapamam, Kartal beni öldürür."

"Hayırlı olsun," dedim. "Ankara'ya döneceğini sanıyordum."

"Bilmem," dedi Tuğrul, bakışlarını masanın üzerindeki toplara indirdi. "Burada kalmak işime geldi."

Cenk elindeki istekayı kenara bırakıp gözlerini yüzüme çevirdi ve "Pazar günü gidiyoruz, o yüzden buluşmak istedik aslında," dedi sessizce. "Sibelay'ın bizi böyle bir yere getireceğini tahmin etmemiştim tabii."

"Amerika'ya mı?" Sorum havada asılı kalmış gibi bir müddet sustum. Cenk sadece gözlerimin içine baktı, cevap vermedi, sanki ne söylemesi gerektiğini kendisi de bilmiyordu. "Bu kadar erken gideceğinizi bilmiyordum."

"Tedaviye bir an önce başlamasını istiyoruz," dedi Suphi. "Ceylin için ne kadar erken olursa o kadar iyi olacak. Buradaki doktor ve Amerika'da bizi bekleyen doktor da irtibat hâlindeler."

Kartal, "Onun için en iyisi nasıl olacaksa öyle yapın," dedi. "Tedaviden önce adapte olabilmesi için biraz gittiğiniz ülkeyi tanıması onun için iyi olacaktır."

"Aynısını düşünüyorum," dedi Cenk sessizce. Bakışları tekrar yüzüme çevrildi. "Lavin, bir dakika konuşabilir miyiz?"

Casper'ın tasmasını Kartal'a vermeden önce, "Olur," dedim, Kartal'ın bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi. Bu konuşmayı isteyip istemediğimi ölçüp tartıyor gibi bir süre bana baktı ama Casper'ın tasmasını avucunun içine bırakıp sırtımı dönerek mekânın dışına yürümeye başladığımda bu konuşmaya hazır olduğumu anladı.

Hareket hâlinde gökyüzünde ilerleyen bulut grubunu izlemeye başladığımda bilardo salonunun önündeydik. Cenk, ellerini ceketinin ceplerine sokarak, "Bana kızgın mısın?" diye sordu sessizce.

Bakışlarım omzumun üzerinden yavaşça ona doğru döndü. İçimde ona karşı bir kızgınlık yoktu. "Hayır ama Toprak'ın onun yerini öğrenmek için seni sıkıştırdığını bize söylemeliydin," dedim.

"Biliyorum. Emir'e söylediğimde çok geçti çünkü oraya gittiğimizde içimde kötü bir his vardı ve Toprak'ın bunu öylesine öğrenmeye çalışmadığını anlamıştım. Yine de... Onu öldüreceğini hiç düşünmedim." Cenk yutkunmakta güçlük çekiyormuş gibi görünüyordu, başını önüne eğip kaşlarını çattı. "Aile avukatlarımızı yönlendirdim. Hepsi Toprak'ın yanında olacak."

"Kendini suçlama Cenk, herkes her şeyi hesaba katamaz. Normal bir hayatın vardı, sonra tüm bunlara bulaştın. Bazı şeylere hazırlıksız yakalandığın için sana kızamayız," dedim sessizce. "Toprak'ın bunu yapacağını öngörememiş olman normal. Buna ben de ihtimal vermiyordum."

"Olaydan önce ellerini boğazıma sarıp ne haltlar karıştırıyorsunuz diye sorduğunda bunun sadece endişe duyduğu için sorduğu bir soru olduğunu düşünmüştüm," dedi durgun bir sesle. "Kendimi suçlu hissediyorum. Belki üzülmeliyim ama Ogün için hiç üzülemiyorum. Ama Toprak... Eğer daha dikkatli olsaydım, eğer onu daha iyi gözlemlemiş olsaydım tüm bunlar yaşanmış olmayacaktı."

"Eğer seni rahatlatacaksa," diyerek elimi yavaşça omzuna koyup ona destek oldum, "bu sadece senin değil, hepimizin hatasıydı."

"Burak onun avukatlığını üstlendiğini söyledi. Aile avukatlarımızla da görüşecek, yani görüşme ayarlayacağım. Elimizden geleni yapalım ve onu kurtarmaya çalışalım. Yoksa bu vicdan azabıyla yaşayamam. Buradan gidiyor olabilirim ama elimi bir an olsun Toprak'ın üzerinden çekecek değilim. Eğer Ceylin söz konusu olmasaydı, sonuna kadar kalıp onu oradan çıkarana kadar elimden geleni yapardım."

"Kendini suçlamayı bırak, Cenk. Tahmin edemezdik." Omzunu daha sıkı kavradım. "Toprak bunu kafasına koymuştu, her şeyi göze almasaydı bırakırdı ve o herif orada kendi kendini infaz ederdi ama Toprak buna izin vermedi."

Suçluluk duygusunu çok yoğun yaşadığından olsa gerek bana sarıldı. Bir an duraksasam da ben de ona karşılık verip kollarımı bedenine sararak, "Git ve kız kardeşin için iyi bir abi ol. Ceylin iyileşecek. İyileşmesi için sana ihtiyacı var," diye fısıldadım. "Çünkü kız kardeşler için abilerinin anlamı bir babadan daha fazlası demektir."

"Elimden gelen her şeyi yapacağım," dedi, "onsuz yaşayamam. Artık hayatımda başka bir hataya daha yer yok." Ağlamıyordu ama sesi titriyordu, belki de ağlayacağını hissettiği ve bunu görmemi istemediği için sarılmıştı bana.

"Ceylin iyi olacak," diye söz verdim ona çünkü kalbimin derinliklerinde bir yerde o güzel, küçük kız çocuğunun iyileşeceğini hissedebiliyordum. "Sen de iyi olacaksın." Sırtını okşayarak yavaşça geri çekilip dolmuş gözlerine yüzümde gerçekçi bir tebessümle baktım. "Her şey yoluna girecek diyemem Cenk ama her şey sonunda yolunu bulacak."

Dudakları büküldü, ağlamamak için bakışlarını farklı bir yöne çevirerek, "Teşekkür ederim," diye fısıldadı. "Seni tanımak güzeldi."

"Bu sonmuş gibi konuşma. Hayatımdan öylece çıkıp gitmeyeceksin, değil mi?"

"Hayatında kalmasını isteyeceğin türden biri miyim ki ben?"

"Öylesin," dedim içtenlikle. "Herkesin sinir bozucu bir kontrol manyağına ihtiyacı vardır."

"Herkesin rüküş bir arkadaşa ihtiyacı vardır," dedi beni süzüp burnunu çekerek.

"Bu konuda seninle kavga etmeyeceğim."

"Hiçbir zaman bana laf yetiştiremeyeceğini biliyorsun çünkü." Gülümsedi ama gözlerinde hâlâ içinde yanıp tutuştuğu o vicdan azabı vardı. Bunu çok uzun süre içinden söküp atamayacağını, belki de bununla yaşamayı öğrenmek zorunda kalacağını hissedebiliyordum. Bakışları omzunun üzerinden sokağın diğer ucuna kaydı, birini görmüş olacak ki kaşlarını kaldırıp derin bir nefes alarak bana doğru döndü.

"Ben içeri gireyim," dediğinde bakışlarım onun az önce gözlerinin dokunduğu noktaya kaydı. Alper oradaydı, ellerini deri ceketinin ceplerine sokmuş, karşıdan karşıya geçiyordu. Her zaman tıraşlı görmeye alışkın olduğum yüzü solgundu ve kirli sakalı yeşermişti, gözlerinin altında birkaç gecedir uyumadığının en büyük emaresi olan karanlık halkalar yer alıyordu.

Cenk sırtını dönüp içeri girdiğinde Alper ile aramızda sadece birkaç adımlık mesafe kalmıştı. Öyle dalgındı ki beni fark etmedi, hatta gideceği yönü bile şaşırmış gibi bilardo salonunu arkasında bırakınca, "Alper?" diye seslendim.

Düşüncelerin enkazının altında kalmış gibi önce sağına, sonra soluna, sonra da sesin geldiği yönü bulmak ister gibi arkasına baktı ve ben karşımda bulmayı beklediğim harabeden daha büyük bir şeyle karşılaştım. Bir yıkımla. Alper beni gördü ama sanki görmedi, yüzüme uzun uzun baktıktan sonra, "Lavin?" diye fısıldadığını duydum.

"Bilardo salonu hemen arkanda kaldı," diyerek başparmağımla omzumun üzerinden arkamdaki mekânı işaret ettim. Dudaklarıma bir tebessüm çizdim ama Alper'in yüzündeki kaybolmuş ifadeyi görmek o tebessümü sis bulutu gibi dağıttı. Berbat hâldeydi ve bence o bile ne kadar berbat göründüğünün farkında değildi. Bedenimi tamamen ona doğru çevirip hâlâ benden birkaç adım ileride duran, bana doğru dönmek yerine omzunun üstünden bana bakan arkadaşıma baktım. "İyi misin?" diye sordum, daha sonra bu soruyu sorduğuma pişman oldum çünkü kulağa dalga geçiyormuşum gibi geliyordu.

"Evet." Elini ensesine götürerek bana doğru döndü. "Her zaman iyiyimdir." Bu kelimeler kulaklarıma ulaştı ama içime ulaşmadı, yalan olduğunu görebilecek kadar onu tanıyordum. Birbirimize rahatsız edici bir sessizliğin meydana gelmesine neden olacak kadar uzun bir süre öylece baktık. Sonunda kolları boşluğa düştü, omuzları da kollarına

eşlik ederek biraz daha aşağı indi. "Bok gibi mi görünüyorum?" diye sordu, sesi bir yabancıya ait gibiydi.

"Son iki gündür senden hiç haber alamadık," dedim, "neredeydin?" Sorusunu görmezlikten geldiğimi fark etti, aynı zamanda bu soruyu görmezlikten gelmemin aslında bir cevap olduğunu da fark ettiğini biliyordum.

Bir süre sussa da sonunda, "Düşünüyordum," dedi.

Sormak istememe nedenim öğrenmek istememden değildi, öğrenmekten korktuğumdandı ama yine de kendimi toparlayarak, "Neyi düşünüyordun?" diye sordum.

Bir şey söylemesini bekledim ama aldığım cevap koca bir sessizlikti. Bana doğru yürüdü, deri ceketinin cebinden sigara paketini çıkarıp, sırtını duvara yasladıktan sonra paketten bir sigara çıkarıp dudaklarının arasına yerleştirdi. Uzun süre boşluğu izledi, sigaranın ucunu yakmadan geçirdiği saniyeler birbirinin üzerine binerek dakikalara dönüşmeye başladığında, "Alper?" dedim tekrardan, birinin onu girip içinde kaybolmaya başladığı karanlık tamamen ruhunu sarmadan o karanlığın içinden çekip çıkarması gerekiyordu.

Bakışları yavaşça bana döndü, başını oynatmadan, sadece gözleriyle beni yakaladı ve cebinden çakmağını çıkarıp sigarasının ucunu ateşledi. Sigaradan bir duman alıp iki parmağının arasında sıkıştırdığı izmariti dudaklarından uzaklaştırırken kafasını kaldırdı ve gökyüzüne baktı. "Buraya gelmemeliydim," dedi sonunda konuştuğunda.

"Neden?"

"Hiçbir işe yaramayan, kendine bile faydası dokunmayan birinin sizin yanınızda ne işi var ki?" Gözlerini gökyüzünden çekmeden sigarayı bir kez daha dudaklarına götürdü. Kaybolduğu yeri evi sanmasından, oradan bir daha uzaklaşamayıp bizden tamamen kopmasından, hatta kendiyle olan bağını bile kesip atmasından korkuyordum.

"O nasıl söz?" Kaşlarımı çarttım. "Son iki günü yoğun depresyona ayırdın sanırım?"

Burnunu çekerken gözlerini yumdu, sigaranın dumanı dudaklarının arasından usulca dışarı döküldü. "Biliyor musun, bu hayatta onu benden daha çok sevecek birinin olmadığına çok inanmıştım," dedi ve sırtımda bir bıçak varmış gibi hissederek gözlerimi kaçırdım. "Ve bu bencilce gelecek ama yaşanan onca şeyden sonra bile hâlâ öyle dü-

şünecek kadar kepazeyim." Gözlerini araladı. "Fark ettim ki hayatımı sanarak geçirmişim. O benden başkasını sevmez sanarak, biri onu benim kadar sevmez sanarak, eninde sonunda bir araya geleceğiz sanarak, korktuğum her şeyi bir kenara bırakıp bir gün ona gidebileceğim sanarak, hatta o bir başkasıylayken ve uzaktan izliyorken bile onun bir gün yeniden benim yanımda olacağına inanarak, inanmaktan öte sanarak." Sigarayı bir kez daha dudaklarına götürdü, gözlerini yumdu ve dumanı içine çekti. Ne kadar süre sustuk bilmiyordum ama yeniden konuşmaya başladığında sanki burada yalnız değildik, sanki Kardelen buradaydı ve tıpkı Alper gibi sırtını duvara yaslamış onu dinliyordu.

"Onun için ölemedim, onun için öldüremedim. Belki de ben onu hiç hak etmedim."

"Böyle söyleme," dedim sessizce, bu bir yakarıştı ama Alper beni duymadı. İçindeki aşk onu az daha öldürecekti, içindeki aşkın sessiz izleri hâlâ bileklerindeydi ama içinde onu suçlayan bir taraf vardı ki hissettiği her felakete rağmen kendisini suçlamaya devam etmesine neden oluyordu.

"Benden sadece onu sevmemi istemişti. Fazlasını değil. Ben onu sevmeme rağmen o sevgiyi ona gösteremeyecek kadar korkak olmasaydım bugün bunlar yaşanmayacaktı. Ne biri onun uğruna katil olacaktı ne de o toprağın altında sonsuz bir uykuya yatmış olacaktı. Ben bu kadar... Korkak bir orospu çocuğu olmasaydım." Yutkundu, boğazından kayıp giden âdemelması değildi sanki, söylenmemiş ama hissedilen her kelime bir yumru olup boğazında kayıp gitmişti. "Eğer hayatta olsaydı, hâlâ bir şansım olsaydı, en başa dönebilseydik, soruyorum kendime... Onu yaşatmak pahasına ayırabilir miydim o adamdan? Onu bırak, beni yine sev diyerek ayaklarına kapanabilir miydim? Onu ölümün ellerinden alabilir miydim? Yapmazdım. Neden biliyor musun?" Omzunun üzerinden bana baktı. "Çünkü onun o adamı sevdiğini gözlerimle gördüm. Gözlerimle gördüğüm bir şey daha vardı. Hak ettiği gibi seviliyordu. Biri onu tıpkı onun istediği gibi korkusuzca seviyordu." Gözlerini yere indirdi. "Sadece korurdum. Hiçbir şeyin ona dokunmasına izin vermeden, doludizgin sevmesine ve sevilmesine izin verir, onu uzaktan korumaya devam ederdim."

"Kendine işkence etmeyi bırak, Alper."

"Daha ağırlarını hak ediyorum. Etimin kemiğimden sıyrılıp durması yetmedi, ruhumun dövülüp durması yetmedi, kalbimin yangının bir an olsun dinmemesi yetmedi. Bileklerime iki kesik attım diye ona kavuşacağımı sanmanın inancında boğuldum. Onun dilediği benimle kavuşmak bile değildi. Ben sadece içimdeki acıyı susturmak için bileklerimi kestim. O beni çoktan kalbinden kesip atmıştı ama ben bileklerimi keserek ona kavuşabileceğime inanmayı seçtim. Onu görmedim. Onu duymadım. Onu çok sevdim ama anlamadım." Gözünden bir damla yaş akarken bakışları bomboştu. "Uğruna milyon kez ölürüm de bir daha sevdiremem kendimi."

"Sadece kaybetmekten korktun."

"Korkmam gereken onun uğruna birini kaybetmek değildi, Lavin. Korkmam gereken onu kaybetmekti. Onu kaybetmekten korkmalıydım. Dostum elimden kayıp gidecek korkusuna düştüm de onun ellerimden kayıp gidişini fark edemedim. Fark ettiğimde de elime bir kürek verdiler, toprağa sapla, doldur, onun bedeninin üzerine at dediler."

Yüzümde her şeyini kaybetmiş birinin ifadesi olmalıydı, hatta bu yola çıktığım ilk günden beri o ifade yüzüme bir maske gibi yapışmış, o kadar çok yanmıştım ki maske sonunda eriyerek cildimden bir parçaya dönüşmüştü. Sessizliğim bakışlarının bana dönmesine neden oldu.

Alper'in gözlerinin içine bakıp, "Aslında sana çok kızgınım," dedim, itirafım karşısında gözlerini kaçırdı. "Çünkü onu kaybettiğinde bile, geçmişle ilgili pişmanlıklarını sıralarken bile onu seçmekten çok korkuyorsun. İşte sana bunun için çok kızgınım."

"Çünkü onu bir keşkenin içinde bile hak etmiyorum." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Onu bu dünyada en hak etmeyen insan benim."

"Kendine acımayı bırakmadın. Onunla olabilirdin ama kendine acıyordun, onu bir başkasına kaptırdın ve kendine acımaya devam ettin. O öldü, artık yok, bir daha geri dönmeyecek ve sen hâlâ kendine acımaya devam ediyorsun." Buruk bir şekilde gülümsedim. "Eğer bir kez kendine acımayı bırakıp onun elini tutabilmiş olsaydın her şey farklı olacaktı. Belki de bu gerçekten kaçmak için sürekli korkularının arkasına saklanıyorsundur." Kulağa acımasız gelen sözleri kesintisiz bir şekilde sarf ettiğim sırada gözünü bile kırpmadan bana bakmaya başlamıştı. "Bir düşün Alper, eğer onu sevmekten korkmasaydın şu an yanında olabilirdi, Toprak da özgür olabilirdi. Ama sen karşımda durmuş

hâlâ diyorsun ki onunla olmasına izin verirdim ve onu uzaktan korumaya devam ederdim. Hayır, edemezdin. Onun yanında durmak bile senin için çok zordu." Dudaklarım yukarı kıvrıldı. "Gerçekleri duymak istedin, ben de sana bir dost olarak kucak açmak yerine onun dostu olarak gerçekleri verdim. Sana çok kızgınım ve biliyorum ki bu bir gün hafiflese bile asla son bulmayacak. Ve mutluyum ki sen de kendine kızgınsın çünkü her şeyin çok farklı olabileceğini biliyorsun. Eğer kendine işkence etmek istiyorsan ara sıra bunu hatırlaman yeterli. Yerinde olsam yaşama iki elimle sarılırdım çünkü kendinden vazgeçersen işte o gün Kardelen'den gerçekten vazgeçmiş, hissettiğin acıdan bile kaçmış olacaksın. Yaşamak zorundasın Alper çünkü kararların seni yaşamaya mahkûm etti ve yaşayarak ödemen gereken bir bedel var."

Gözlerini yüzümden ayırmadan yavaşça gülümsedi. "Bu iyi geldi. En azından artık biri bana dürüst davranıyormuş gibi hissediyorum."

"Hak ettiğini veriyorum diyelim şuna eşek herif." Derin bir nefes alıp gözlerimi gökyüzüne çevirdim. "Her şey bitti Alper ama bak sen de ben de hatta etrafımızdaki diğer herkes de hâlâ tamamlanmış hissedemiyoruz. Bir ömür bu gerçekle yaşayacağız. Geçtiğini düşündüğümüz tek bir an dahi olmayacak. İntikam istedik, intikamı aldık. Bitsin istedik, sonunda bitiş çizgisine vardık ama gerçek olan tek bir şey var, o artık yok. İntikamın da bitiş çizgisinin de canı cehenneme. Geçer sandım. Geçmedi. O içimde hâlâ kanıyor."

Alper bir şey söylemedi. Sessizce sigarasını içerken tıpkı benim gibi gökyüzüne baktı. Orada belki aynı şeyi gördük, belki aynı şeyi göremedik; belki orada bir yıldızdı ve bize bakıyordu, belki de hemen yanımızda duvara yaslanmış bizi dinliyordu.

Mekânın kapısı açıldığında ikimiz de bakışlarımızı kapıya çevirdik. Arkadaşlarımız dışarı çıktılar. Casper, Alper'in üzerine atlayıp kendini ona sevdirirken Kartal da kolunu omzuma atarak, "Gidiyoruz," dedi.

Kaşlarım çatıldı. "Daha yeni gelmedik mi?"

"Başka bir yere gidiyoruz. Rota yeniden oluşturuluyor," dedi sırıtarak. Gözleri Alper'e dokundu, Alper eğilmiş Casper'ı severken yüzünde hâlâ gözyaşları parlıyordu.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Yunus gülümseyerek, "Çiftliğe," dediğinde bir an duraksayarak Yunus'un yüz ifadesini inceledim. Çiftlik onun için iyi anıların olduğu bir

yer olsa bile kötü anılar da hemen orada, elinde bir bıçakla bekliyordu. Gözlerimdeki soru işaretlerini görmüş olacak ki, "Dedemi özledim. Hem onu görmüş oluruz hem de çiftlikte bir iki gün geçiririz. Cenk atları epey seviyormuş," dedi.

Cenk gülerek, "At sevdiğim Suphi'den belli olmuyor mu? Aygır gibi," dedi ama neşeli sesine rağmen gülümseyişi gözlerine ulaşmamıştı.

"O yüzden biz de çiftliğe gitmeye karar verdik. Hatta Yunus çoktan Zafer amcayı arayıp haber verdi bile. Nasıl sevindi, bağırarak hemen gelin dedi." Kartal huzurlu bir şekilde gülümsedi. "Epey yalnız hissediyor orada. Ona da arkadaşlık etmiş oluruz."

"Ben de atımı görürüm," dedim gülümseyerek.

"Evet, eminim seni özlemiştir." Kartal gözlerini gülüşümde dolaştırıp gözlerimin içine baktı. "Eve gidip küçük bir çanta hazırlayalım. Çiftlik hâlâ serinmiş, yanınıza hırkanızı alın dedi Zafer amca."

"Hemen mi gidiyoruz?" diye sordum. Bileğimdeki saate baktığımda kaşlarım çatıldı. "Oraya varana dek gece yarısı olur. O saatte gidilmez, çok ayıp."

"Hemen gelmemizi istedi. Şimdiden yardımcısına bizim için yapmasını istediği yemekleri saymaya başlamıştır bile," dedi Yunus Emre, ellerini ceplerine sokup bana gülümseyerek. "Güven bana, bu hepimiz için iyi olacak."

Sonunda kabullenişle başımı salladım. Bunun hepimiz için iyi olmasa bile biraz dinlendirici olabileceğini düşünüyordum. Yine de Toprak oradayken çok doğru gelmiyordu ama mızıkçılık yapan taraf olmak istemedim. Arabaya yöneldiğimiz sırada Kartal, "Birkaç saate kalmaz buluşuruz," dedi. Eve gidene kadar sessizlik dilimin ucunda asılı bir kelime gibiydi, sanki o kelime çok şey ifade ediyordu ve Kartal'a ulaşabilmesi için sesime ihtiyaç duymuyordu.

Binanın önüne geldiğimizde, "Casper'ı da alalım," dedim.

Kapıyı açmadan hemen öncesinde, "Onu burada bırakamayız zaten, gelip onu tuvalete çıkarabilecek biri yok," dedi Kartal. Dışarının soğuğu arabanın içine dolduğunda bakışlarım Kartal'dan ayrılarak kendi tarafımdaki kapıya yöneldi. Kapıyı açıp dışarı çıktım, Casper'ı da alıp binaya doğru yürümeye başladım. Küçük bir çanta hazırladıktan, Casper'ın ihtiyaçlarını da ayrı bir çantanın içine toparladıktan sonra üzerime giydiğim kapüşonlunun şapkasını kafama geçirerek Kartal'ı

beklemeye başladım. Kartal mutfaktan bir şey aldıktan sonra yerde duran çantasını parmaklarının arasına alarak sırtına attı ve "Hadi gidelim güzelim," diyerek kapıyı açtı.

O çiftliğe gitmek belki bizim yaralarımızı sarmayacaktı ama acıyı bir anlığına susturacaktı. Peki Yunus? O nasıl hissedecekti? O çiftliğin onun için acı-tatlı hatıraları vardı. Ve kaybeden her insan bilirdi ki tatlı hatıraların tamamı acı hatıralardan daha çok gözyaşı döktürürdü.

Yol boyunca uyuduğumu hatırlıyorum. Benzin istasyonlarında verilen kısa molalarda tuvalete gitmiş, bir sigara içmiş, o soğuk açık alanda, karşımıza arazileri alarak arkadaşlarımla ayaküstü kısa sohbetler etmiştim. Nihayet hatıralarımda hâlâ canlı olan o yola girdiğimizde yolun sonunda bizi çiftlik evinin beklediğini biliyordum. Gecenin en koyu anlarından biriydi, yıldızlar gökyüzünde kuvvetle parlamaya başlamış, yağmur bulutları da beraberinde alarak gökyüzünü terk etmişti.

Derin bir sessizlikle geçen uzun araba yolculuğunun sonuna yaklaştığımızda, "Yunus'un Zafer amcayı görmek için uydurduğu bir bahaneydi bu," diye mırıldandı Kartal. İçinde olduğumuz araba artık daha yavaş hareket ediyordu. Bakışlarım omzumun üzerinden Kartal'a çevrildi. Gözlerinde yorgun bir ifadeyle sessizce yolu izliyordu. "Son zamanlarda iyi değildi ama toparlanmayı başardı. Onun yılın belli zamanlarında kendini kaybettiği anları olur. O anlardan birinin içinden çıktıktan sonra Zafer amcayı görmek istemesini anlıyorum."

"Kendini toparlamak için elinden geleni yapıyor," dedim sessizce.

"İlk kez böyle bir ânın ardından Zafer amcayı görmeyi istedi. Bu bile aslında kendine bir fırsat tanıdığı anlamına geliyor." Gözlerini yavaşça bana çevirdi. "Bu birkaç gün güzel geçecek."

"Yunus için öyle geçeceğinden şüpheliyim. Çiftliğin her yerinde Leyla'nın izleri var."

Kartal gözlerini tekrar yola çevirirken derin, içli bir nefes aldı. "Ömrünün sonuna kadar Leyla'dan kaçamaz. Üstelik en çok ona ulaşmak istiyorken bunu daha fazla sürdürmesi imkânsızdı."

Kollarımı göğsümün üzerine toplayarak kendime sarıldım, başımı cama yasladım ve sona ermek üzere olan yolu izlemeye başladım. Çiftliğin büyük bahçesinden içeri girdiğimiz anda çiftliğin ışıkları açıldı. Büyük kapı açıldı ve Zafer amcanın kapıda belirdiğini gördüm. Arabalarımız arka arkaya dururken önce Yunus'un arabasının kapısı açıldı.

Yunus arabadan inerken Zafer amca da merdivenleri inmeye başladı. O birkaç basamağı inmek sanki dakikalarına mal olmuştu ve Yunus'un da arabanın kapısını kapatıp ona doğru yürümeye başlaması çok uzun sürmüştü. Gözümü ayırmadan ön camdan dışarıya, ikisine bakıyordum.

Leyla'sını kaybeden iki adama.

Zafer amca gülümsedi, kollarını iki yana açtı ve dağ gibi adamın başını yana yatırıp Yunus'a bakarken ağlamaya başladığını gördüm; insan gülerken ağlayabilirdi. O da ona bakarken gülümsüyor ama gözyaşları öylece kayıp gidiyordu. Yunus ona doğru hızla yürümeye başladı, bedeni Zafer amcanın bedenine çarptığında Zafer amca gülümseyerek kollarını onun bedenine sardı. "Oğlum," dediğini fark ettim, duymadım ama o kelime zamanın içine yayılarak bir iz bıraktı. Leyla'yı kaybeden bir dede, Leyla'yı kaybeden torununa sarıldı. Gözlerimin dolduğunu hissedince bakışlarımı önüme indirip ellerime bakmaya başladım. Leyla görüyor muydu? Burada onu kaybeden iki adam vardı, birbirlerine yaslanıyorlardı.

Kartal elini elimin üzerine koyunca parmaklarımız birbirine geçti. Dudaklarımı birbirine bastırdım, ağlamamak için gözlerimi yumup Kartal'ın elini daha sıkı kavradım.

Çok değil, birkaç saniye sonra arabanın kapısını açıp dışarı çıktım. Zafer amca hâlâ Yunus'a sarılıyor, avucunu onun sırtına vurarak, "Özledim seni," diyordu. "Nerelerdesin sen?"

"Geldim işte," dedi Yunus ona daha sıkı sarılarak. "Ben de seni özledim dede."

Zafer amca bu kelimeyi duyunca gözlerini yumup derin bir nefes aldı. Geri çekilip Yunus'u omuzlarının iki yanından tuttu ve gözlerinin içine baktı. "Hoş geldin evine," dedi. Bakışları bize kaydı. "Hoş geldiniz çocuklar. Buyurun, içeri geçin."

Biz içeri doğru yürürken Yunus hâlâ Zafer amcanın önünde duruyordu. Omzumun üzerinden onlara doğru baktığımda Yunus'un kafasını kaldırıp Zafer amcanın gözlerinin içine baktığını gördüm. Sonra ondan beklemediğim bir şekilde yaşlı adamı kollarının arasına çekti ve onun boynuna sıkıca sarılırken gözlerini boşluğa dikti. Ardından gözleri yavaşça boşluktan ayrıldı ve bakışları çiftlik evine doğru uzandı. O eve baktı ama o evin içinde aradığı kişiyi bulamayacağını bilmenin farkındalığıyla dolu bir bakıştı bu.

Leyla yoktu.

Hiçbir odanın içinde ona rastlamayacaktı. Tüm kapıları aralayacak, belki her köşeye bakacaktı ama onun anılarını görse de gözleri bir türlü ona dokunamayacaktı.

Gözlerini yeniden boşluğa indirdiğinde ruhunun acısını hissettim. Tek kelime etmese de ruhu öyle acıyordu ki o acı etrafındaki her şeye çarparak kendisini hissettiriyordu.

Sonunda içeri girdim, Yunus ise dışarıda kaldı ve içeride bulamayacağı o kadını belki de bahçede bulabilir umuduyla her köşeye baktı. Holden geçerken gözlerim holdeki duvara yaslı duran antika konsola dokundu. Konsolun üzerinde Zafer amca ve Yunus'un kafa kafaya durdukları bir fotoğraf vardı, hemen o fotoğrafın arkasında daha büyük, kahverengi bir çerçevede Leyla binici kıyafetleriyle atının yularını tutmuş, kadraja gülümsüyordu. Mavi gözleri fotoğraftaki yeşil araziyle uyum sağlayarak turkuaza, yeşilin can alıcı bir tonuna dönmüştü. Uzun süre Leyla'nın gülüşüne baktığımı hatırlıyorum.

Bakışlarımı hızla önüme çevirip içeri doğru yürüyordum ki Yunus'un içeri girdiğini fark ettim. Dönüp bakmak istedim, yapamadım. Adımlarımı hızlandıracaktım ki bir şeyin yere düşme sesi hızla arkama dönüp bakmama neden oldu.

Yunus konsolun önünde duruyordu. Elindeki telefon yere düşmüştü ve gözleri Leyla'nın fotoğrafına sabitlenmişti. Her zaman yüzünü görmekten korktuğu için çerçeveleri yüzüstü çevirmesine neden olan kıza, bu defa kaçmadan, gözünü bile ayırmadan bakıyordu.

Zafer amca kapının eşiğinde durup Yunus Emre'ye baktı. Bakışları onun bakışlarını takip etmedi, tıpkı Yunus gibi o da Leyla'ya bakabilirdi ama bakamadı. Gözlerini Yunus'tan ayırmadan, "Yüzüstü çevirmeyecek misin?" diye sordu sessizce. Yunus irkildi, omzunun üzerinden Zafer amcaya baktı. "Hep öyle yaparsın. Geçen sefer geldiğinde de aynısını yapmıştın," dedi Zafer amca içeri doğru bir adım atarken. "Çevirmeyecek misin?"

Yunus'un bakışları yavaşça Leyla'nın fotoğrafına döndü. Uzun uzun sustuktan sonra, "Ben bin kez yüzüstü çevireyim, o her gün kafamın içinde yüzüme bakıyor zaten dede," diye fısıldadı.

Hızla önüme doğru döndüm. İçeri girerken gözlerimi yumdum ve gözümü yumduğum anda bir gözyaşı iznimi almadan göz çukuruma

devrildi. Gözlerimi açtığımda Zafer amcanın yardımcılığını yapan kadın merdivenleri işaret ediyor, bir yandan da dikkatle yüzüme bakıyordu.

"Zafer Bey'im hepiniz için oda hazırlattı," dedi. Cenk gözlerini salondan ayırarak kadına çevirdi. "Leyla'mın arkadaşlarıydınız, değil mi? Geçen geldiğinizde burada değildim, benim yerimde diğer kadın vardı. Sizi tanıyamadım diye üzülmüştüm." Gülümsedi. "Kartal'ı bilirim, kızları ve Burak'ı da bilirim ama sizleri ilk kez görüyorum."

"Eşim olur kendisi Sıdıka abla," dedi Kartal yumuşak bir gülümsemeyle.

"Evet evet, Zafer Bey'im evlendiğini de söylemişti. Hayırlı olsun canım benim. Pek özledim sizi." Gözlerini merdivenlere çevirdi. "Hadi sizi odalarınıza çıkarayım."

Önce Suphi ve Cenk'i, ardından kızları ve Burak ile Sahra'yı odalarına yerleştirdi. İrem, "Biz Emir'le kalırız, az birlikte uyumadık," dese de Sıdıka Hanım onlara da ayrı ayrı birer oda vererek rahatlarını bozmamalarını rica etti.

Sıdıka Hanım en son bizim kalacağımız odanın kapısını açarken, "Annen baban nasıl oldu Kartal oğlum?" diye sordu sessizce. "Yaranı deşmek istediğimden değil ama olanlardan sonra hiç görüşemedik seninle."

"Toparlanıyorlar, Sıdıka abla," diyen Kartal elimi sıkıca kavrayarak odanın eşiğinden adımını attı. "Sağ ol, seni de yorduk bu saatte."

"Leyla'mın arkadaşları benim de evlatlarımdır, istediğiniz saatte rahatsız edebilirsiniz beni. Fırında sütlaç yaptım, bol fındıklı, Yunus'um pek sever. Siz de yerleşin de gelin, tatlı ikram edeyim."

Kartal bir şey söylemeden sadece gülümsedi. Sıdıka Hanım gittiğinde karanlık odayı ayaklı lambanın ipini çekerek aydınlatıp elindeki çantayı kenara bıraktı. Casper hızla yatağa zıpladığında gülümseyerek ona baktım. Kartal, "Leyla gittiğinden beri Yunus ağzına bir kez fırın sütlaç koymadı abla desem, kendi ellerini kaynar suya sokacak kadar çok severdi Leyla'yı Sıdıka abla. Diyemedim," dedi Kartal sessizce.

Gözlerimi Kartal'a çevirdim. "Bunu bilmiyordum. Sütlaç yiyemediğini yani."

Kartal, boydan cam duvarın önündeki bej rengi berjere oturup, "Yunus sütlacı pek sevmezdi, lakin Leyla çok severdi Sıdıka ablanın sütlacını. Yunus'a da o sevdirmişti. Yunus zaten Leyla ne sevdiyse bu

hayatta, Leyla'dan daha çok sevmişti. Ama hiçbir şeyi Leyla'yı sevdiği kadar sevmedi."

Bir şey diyemedim, sadece Kartal'ın dalgın yüzüne baktım. Başını omzunun üzerinden cama doğru çevirip karanlığın içinde gökyüzüne kadar uzanan ağaçların karanlık gölgelerine baktı. "Özledim Leyla'yı," dedi. "Hafta sonları bizi zorla getirirdi buraya." Gülümsedi, dudaklarındaki gülümseme bile kırıktı. "Onu ilk tanıdığımda ne sinir bozucu kız diye düşünmüştüm, her şeye burnunu sokan, kontrol manyağı, deli biri. Oysa sessizdi Leyla. Gürültüsü içindeki karmaşadan kurtulmak için dışarıya yansıttığı bir bariyerden ibaretti. Bazen çok hızlı konuşurdu, bazen sesi bile çıkmazdı. Yunus'u ilk gördüğü anda kafayı ona takmıştı." Güldü. "Bir gün kafeteryada oturuyoruz, şak diye çekti sandalyeyi, oturdu, başladı konuşmaya. İçimden deli herhâlde dedim. Alper'in kendisi gibi deli olan arkadaşlarından biri işte. Ama kimseye alıcı gözüyle bakmamış Yunus, göz ucuyla ona öyle bir bakmıştı ki, kimseye bakmadığı ve bir daha asla bakamayacağı gibi. Aradığını bulmuş gibi." Gülümseyerek dinlerken burnumun direği sızlıyordu ama yine de anlatmasını istiyordum. Yatağın ucuna oturup Casper'ın tüylerini okşarken, "Sonra ne oldu?" diye sordum.

"Önce Yunus'un fötr şapkasını çaldı, çok geçmedi, kalbini çaldı."

"Keşke onu tanıyabilme şansım olsaydı. Uzaktan görmek yerine onunla oturup konuşma şansım olsaydı," diye fısıldadım.

"Onu çok severdin. Herhâlde senin Kardelen'den sonra en yakın dostun olurdu. Özünde güzel bir şey olduğunu düşünmediği kimseyle dostluk kurmazdı Leyla, sanırsın bir filtresi vardı gözünde, kalbinde hissedilmeye değer bir güzellik gördüğü insanın dostu olurdu. Diğer herkesin yabancısıydı. Zırdelinin tekiydi." Gözlerini ağaçların gölgelerinden çekmeden gülümsedi. "Onu ne çok özlediğimi söyleme şansım olsaydı, enseme bir tane yapıştırır, amma da sahtekârsın derdi."

"Onun gibi birini tanıdığın için şanslısın," diye fısıldadım.

"Ve yine çok şanssızım ki onun gibi birini tanıdıktan sonra yine onun gibi birini kaybettim." Gözlerini ellerine indirip sıkıntılı bir nefes verdi. "Yunus'u toparlamak için ayakta kalmaya çalışsam da Leyla'nın ölümü beni köklerimden sarsmıştı." Uzun uzun sustu. "Hasta olduğunu ilk bana söylemişti."

Gözlerimi yüzünden çekmeden boğazımda bir yumruyla onu dinledim.

"Ona delirmişsin olmalısın Leyla, sen hasta olamazsın, o hastalık seni bulmuş olamaz, sen Leyla'sın, şakayı bırak, bu şakayı hiç sevmedim dememek için sadece susup gözlerine uzun uzun baktığımda bir bankta oturuyorduk. Önümüzde deniz vardı. Bunu Yunus öğreneceğine şimdi bu deniz taşsın beni içine alsın, boğsun, kaybolayım istedim." Dişlerini sıktı. "Ne bileyim Lavin, ben Leyla hiç ölmeyecek biri sanmıştım."

Dolan gözlerimi saklamak için kafamı çevirip, odanın karanlık bir kısmına bakıp omzumla gözyaşımı sildim. Biliyordum. Ben de Kardelen hiç ölmeyecek biri sanmıştım.

"Ama sonra zaman bana Leyla'nın da Kardelen'in de ölebileceğini öğretti. Ölmez sandığın kim varsa ölebilirdi ve bunu anladığımda elimde bir kürekle kardeşimin mezarının başındaydım."

Gözlerimi sıkıca yumup bu cümleden uzaklaşmaya çalışmak istedim ama Kartal sustuğunda bile o cümle kafamın içinde yankılanarak tekrar etmeye devam etti. Ağır adımlarla ona doğru yürüdüm, tam önünde durup kafamı indirerek gözlerinin içine baktığımda o da kafasını kaldırdı ve gözlerimin içine uzun uzun baktı. Elim yavaşça yanağına kaydı, avucumu hissettiğinde gözlerini yumarak yanağını avucuma yasladı.

"Biraz dinlenelim," diye fısıldadım.

"Olur," dedi sadece. Belki söyleyecek şeyleri vardı ama söylediği her şeyin en çok da onu yaraladığını görmek beni onu durdurmak zorunda bıraktı.

Yatağa uzandık, Casper ayaklarımızın kenarına yattı ve sessizce Kartal'ın saçlarını okşamaya başladım. Nefesi düzene girene dek ne kadar zaman geçmişti bilmiyordum ama o uykuya dalana dek parmaklarımı saçlarından ayırmadım. Artık ruhu onu saran paslı zincirlerden kurtulmuş gibiydi, kayıplarını dile getirirken kendini onu bulamayacağım bir karanlığa hapsetmiyordu. Zaman, Kartal Alaşan'ı kayıplarından bahsedebilen biri hâline getirmişti.

Saatler akıp geçti. Kartal kollarımda derin bir uykuya dalsa da benim gözlerime uyku uğramadı. Onu uyandırmamaya dikkat ederek yavaşça doğrulup kalktım, pikeyi açıp onun üzerine örttükten sonra kafasını kaldırarak bana bakan Casper'ın başını öptüm ve yavaşça odadan çıktım. Önce lavaboya gidip yüzümü yıkadım, daha sonra ayaklarım

beni karanlık çiftlik evinin basamaklarına götürdü ve aşağıya indim. Herkes uykuya çekilmiş olmalıydı, çiftlik evi karanlık ve sessizdi. Salonda bir hayalet gibi ilerleyip camlardan içeri sızan ışığın yarım yamalak aydınlattığı duvarlara baktım. Büyük aynalığın önünde Leyla'ya ait fotoğraflar vardı, kazanılmış ödüller, çizilmiş resimler... Sessizce camdan dışarıyı izlerken bir ses kulaklarıma geldi. Başta bu sesin nereden geldiğini, kime ait olduğunu anlayamadım ama ayaklarım beni sesin geldiği yöne taşıdığında görmemiş olmayı dileyeceğim bir şeyi göreceğimi o an için bilmiyordum.

Aralık duran mutfak kapısından içeri baktığımı hatırlıyorum. Sadece aspiratör ışığı yanıyordu. Mutfağın ortasında duran büyük ceviz masada oturan kişi dikkatimi çekti. Bedeninin yarısı aspiratörün sarı ışığıyla aydınlanan bu kişiyi hatlarından tanımak mümkündü. Bir adım geri çekilmeme neden olan şey, o bedenin sahibinin omuzlarının titrediğini görmüş olmamdı. Kaşığın sesini duydum, çok geçmeden karşıdaki cam balkon kapısına yansıyan görüntüye baktım ve Yunus'un sessiz sessiz ağlarken önündeki sütlaç kâsesine kaşığı soktuğunu gördüm. Sütlaçtan bir kaşık alıp ağzına götürürken gözlerini sıkıca yumdu, kaşık ağzında uzun süre bekledi ve ağlaması daha da şiddetlenmiş olmalı ki omuzları daha da sarsılmaya başladı.

Bir adım geri çekilerek hemen çaprazımda duran duvara yaslanarak gözlerimi yumdum. Görmemeliydim. Bunu görmemeliydim. Sessizce buradan gitmeliydim. Kaşığın kâsenin içine düştüğünde çıkardığı sesi duyunca gözlerimi daha sıkı yumdum ve bir hıçkırık sesi kulaklarıma doldu.

"Yalan söyledim," diye fısıldadı titreyen bir sesle, öyle bir sesti ki bu, belki kendisi bile zor duyuyordu. "Ne yaz yağmurlarını sevdim, ne dönme dolapları sevdim ne de sütlacı sevdim." Hıçkırık sesini bir kez daha duydum. "Sadece senin sevdiğin şeyleri sevmeyi öğrendim." Sessizliği dolduran gözyaşlarının sesiydi. "Ben bu hayatta bir tek seni sevdim."

Kumaşın yüze sürtünürken çıkardığı sesi duyduğumda gözyaşlarını tişörtüne sildiğini anladım. Güldü, gülerken çıkardığı o kırgın ses kalbimi ağrıttı.

"Sıdıka abla da hep yakıyor zaten sütlacın üstünü," diye fısıldadı. "Kıvamını da hiç tutturamıyor üstelik, Leyla. Ne tuhaf kızsın. Güzel

olmayan her şeyi seviyorsun. Beni sevmenden belliydi zaten bu." O buruk gülüşü tekrar duydum. "Bir söz verdirdin, beni olduğum yere çivi gibi çakıp kaybolup gittin. Çok kızgınım sana. Çok kızgınım, Leyla."

Yavaşça duvar kenarından ayrılıp parmak uçlarımda yükselerek merdivenlere doğru yürümeye başladım. Merdivenleri çıkmaya başladığımda Alper merdivenlerin başında durmuş beni izliyordu. Basamakların yarısına geldiğimde, "Bence aşağıya inme," diye fısıldadım.

"Belalı Maviş'im bu gece de Yunus'un en büyük derdi demek," dedi elini eşofmanının cebine sokup sessizce arkamda kalan karanlığa bakarak.

"Öyle görünüyor," dedim sessizce.

"Onu buraya döndüren ne sence?" diye sorduğunda durup ona daha dikkatli baktım.

"Nasıl yani?"

"Neden kendine eziyet etmek için buraya geldi?" Sorusu daha çok kendisine yönelttiği bir soru gibiydi. Uzunca bir süre sessizlik içinde Alper'in yüzüne bakmaya devam etti. "Soruyorum kendime, ben yapabilir miydim diye, cevabım koca bir hayır. Yunus neden bunu yapıyor kendine?"

"Zafer amcanın ona ihtiyacı vardır belki, biliyordur o da bunu, belki onun da Zafer amcaya ihtiyacı vardır ve bahanelerin arkasına gizleniyordur," dedim sessizce.

"Yunus'un sadece Leyla'ya ihtiyacı var, Lavin." Dudaklarında buruk bir tebessüm belirdi. "Ve bu evin varlığı ona sadece Leyla'mın yokluğunu kanıtlıyor."

Hiçbir şey söylemeden Alper'in yanından geçtim. O sessizce basamakların altında kalan karanlığı izlemeye devam etti. Dönüp ona bakmadım ikinci kez, sadece kapıyı açtım ve uykunun kollarına emanet ettiğim adamın yanına döndüm.

Ertesi sabah gün bizim için erken başlamıştı. Zafer amcanın çiftliğine emanet ettiğim atımı ziyaret etmiştim, babamı ve annemi hatırlamak işleri kolaylaştırdı diyemezdim. Çiftliği gezmiş, çardaklarda oturup kahvaltı etmiş, uzun sohbetlerin ardından dağılmıştık. Yunus neredeyse hiç yanımıza uğramadı. Zafer amca ile bahçenin peyzajını düzenledi, çiçekleri suladı, bahçedeki yabani otları temizledi ve tüm gününü Zafer amcayla geçirdi. Sanki ona vermediği zamanı telafi ediyordu, sanki Zafer amcaya sığınarak iyileşmeye çalışıyordu.

Atlarla ilgilenirken Kartal, "Belki de bunu ondan isteyen terapistidir," demişti. "Zafer amcayla vakit geçirmenin ona iyi geleceğini söylemiştir." Bir yanım buna hak vermişti, diğer yanım ise Yunus'un gerçekten Leyla'dan bir parça taşıyan birine ihtiyaç duyduğunu ve bunun terapiyle ilgisi olmadığını savunmuştu. Akşama doğru çardakta Zafer amcayla karşılıklı tavla oynamışlar, hepimiz Zafer amcanın tarafını tuttuğumuz için bize yeryüzündeki düşmanlarıymışız gibi bakarak tehditler savurmuştu.

Yunus Emre'nin mutlu olduğu, gülümsediği, çardaktaki büyük masanın üzerine fötr şapkasını koyup yenilgiyle somurturken kolunun altına tavla kutusunun koyulduğu bir andı. Kolunun altında tavla kutusu, dudağında sigarayla çardağın ışıkları altında bir fotoğrafını çekmiştim onun. Yüzünde memnuniyetsiz bir ifadeyle bakmıştı kadraja, hemen arkasında kadraja giren Zafer amca ise gülümsüyordu.

Hele bir fotoğrafı vardı ki, kafasında fötr şapkası, dudağının kenarında sigarası, çardaktaki masanın üzerine çıkmış sigara dumanı gözüne girdiği için gözlerini kısarak küfürler savururken kadraja yakalanmıştı.

Karelerden birinde Kartal'ın omuzlarında oturuyordum, bir diğerinde İrem de Emir'in omuzlarındaydı ve güreşiyorduk. Bir fotoğrafta çardakta köşeye sinmiş Cenk bize kötü kötü bakıyor, kürküne sıkıca sarılıyordu. Bir diğer fotoğrafta Suphi ve Burak bilek güreşi yapıyor, Suphi yenildiği için Cenk ona yargılayıcı bakışlar atıyordu. Yine bir fotoğrafta Sibelay elinde bir votka şişesiyle kırk yıllık sahne sanatçısı edasıyla şarkısını söylüyor, Yunus boşluğa bakarak kendini boğuyor, Neslihan ona tezahürat yaparken biz de kulaklarımızı tıkıyorduk. Bir fotoğrafta Tuğrul dudaklarını büzüyor, Yunus da parmaklarıyla onun kafasının üzerine tavşan kulağı yapıyordu ama bana sorarsanız bu daha çok bir boynuza benziyordu.

Gecenin son fotoğrafı Yunus'un masanın üzerine oturmuş bizi de etrafına toplayıp kollarını açarak dilini çıkardığı bir fotoğraftı. Sibelay'ın elinde hâlâ bir votka şişesi vardı, Alper dirseğini Yunus'un omzuna koymuştu, ben yanağımı Yunus'un havada duran koluna yaslamıştım ve Kartal da belime sarılmıştı. Diğerleri de gülümsüyordu. Hep birlikte olduğumuz bir fotoğraf karesiydi.

Keşke Leyla ve Kardelen de olsaydı.

Ekrandaki fotoğrafları kaydırarak incelediğim sırada Yunus çenesini omzuma yaslayarak, "Ben aranızda kara kedi gibi otururken de sevgilisiniz," diye alay etti. Ekrandaki fotoğrafa baktım. Yunus'u yüzünde sinir bozucu bir sırıtış vardı, sağına Kartal'ı, soluna beni oturtmuştu. Kartal ona dik dik bakıyor, ben ise kadraja gülümsüyordum.

Bu fotoğraflar bana yıkımın geride kaldığını ve geleceğe doğru bir adım daha yaklaştığımı hissettiriyordu. Suçluluk duygusu oradaydı, kalbimin derinliklerinde gözlerini dikmiş bana bakıyordu ama dudaklarımdaki gülümseme aylar sonra gerçekten içtendi.

"Bu gece çok eğlendim," dedim Yunus'a doğru dönerek.

"Bunu söylediğim için belki şuursuz olduğumu düşüneceksin ama ben de ilk defa bu gece çok eğlendim," dedi Yunus Emre gözlerimin içine bakarak. "Bu beni kötü biri yapar mı?"

"Hayır." Elimi hızla elinin üzerine koyup başımı iki yana salladım. "Hayır."

"Leyla da mutlu olmamı isterdi, değil mi?" diye sordu gözlerini fotoğraf karesine indirirken.

"Evet. Hem de çok mutlu olmanı isterdi."

"Kızmaz mıydı bana?" Hâlâ fotoğraf karesine bakıyordu.

"Hayır, o senin çok mutlu olmanı isterdi ve sadece mutlu değilsen sana kızardı."

Aniden gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktı. "Dürüstçe cevapla," dedi. "Gerçekten mutlu olduğum için kızmaz mıydı bana?"

"Kızmazdı," dedim tüm içtenliğimle.

Dudakları yukarı kıvrıldı, gözlerinde aylar sonra ilk kez neşeyi gördüm.

"Mutlu olacağım, Lavin," dedi başını hızlıca aşağı yukarı sallayarak.

"Bunu yavaşça öğreneceksin," dediğimde gülümsemeye devam ediyordu.

"Sana sarılabilir miyim?"

"Tabii ki." Hızlıca kollarımı açtığımda hiç düşünmeden kollarımın arasına girdi. Ona sıkıca sarılırken, "Tabii ki," diye fısıldadım.

"Keşke seni tanıma şansı olsaydı," dedi kollarımın arasındayken ve bana sımsıkı sarılıyorken. "Seni o kadar çok severdi ki."

"Ben de onu çok severdim kesin," dedim, çenemi Yunus'un omzuna koyup gülümsedim.

"Severdin." Geri çekilip gözlerimin içine baktı. "Belki başka bir evren varsa, orada senin en yakın dostlarından biridir, değil mi?"

"Belki," diye fısıldadım, ağlama isteği o kadar kuvvetliydi ki göğsüm yanıyordu ama bunu ona belli edemezdim. İlk kez gerçekten mutlu görünüyordu ve bunu gözyaşlarımla lekelemek istemezdim.

"İyi ki varsın, iyi ki tanıdım seni."

"Böyle söylersen bağırarak ağlarım," dediğimde gözlerinin kenarı kırışana dek gülümsedi.

"O çirkin suratı görmek istemiyorum."

Ellerini kavrayıp sıkıca tuttuğumda bakışları yavaşça ellerimize indi. "Hani bana çok mutlu olacağını söyledin ya," diye fısıldadım. "Söz veriyorum, ben de çok mutlu olacağım. Artık geçmişe takılıp düşmeyi bırakacağım. Benden istediğin gibi geleceğime yürüyeceğim. Korkmadan. Kartal'ın elini sımsıkı tutarak. Hiç bırakmadan."

Dudaklarında küçük bir tebessüm büyüdü. "İzliyor olacağım," diye fısıldadıktan sonra ellerimi kaldırıp yavaşça öptü. "Kız kardeşimin mutluluğunu izlerken gülümsüyor olacağım."

"Duygusal abi kardeş konuşmanıza kısa bir mola!" diye bağıran kişi Kartal'dı. Elindeki bahçe hortumunu bize doğrulttu, boğazımdan bir çığlık koptu ve hızla Yunus'un arkasına saklandım.

"Hayvan herif!" diye bağırdım. "Telefonum ıslanacak! Telefonum!"

"Sadece midesi değil, zihniyeti de fakir," dedi Kartal hortumla Yunus'u ıslatmaya devam ederken. "Kız son model telefonu sana alamayacaksam boşasana beni zaten sen."

"Ya pezevenk!" diye bağırdı Yunus, Kartal'a doğru atılarak. Boğuştular, sonunda Yunus onun elinden hortumu kaptığında ikisi de gülüyordu. "Sen," dedi elindeki hortumu ona doğrultarak, "şimdi naneyi yemedin mi? Alper'e verdiğin şapkayı unuttum sandın, değil mi?" Kartal'ı ıslatmaya başladı. Çok geçmeden diğerleri de koşarak bize doğru gelmeye başladılar ve çığlık çığlığa su savaşı yapmaya başladık.

Biz kahkahalar atarak boğuşurken Zafer amca yüzünde büyük bir gülümsemeyle az ileride durmuş bizi izliyordu.

Sanki orada sadece bizi değil, Leyla'yı da görüyordu.

Çiftlikteki son günümüzün sabahı, kalabalık bir kahvaltı sofrasının etrafında toplanıp uzun uzun sohbet ederek geçmişti. Zafer amca bize sorular soruyor, cevapları dinlerken önündeki menemeni iştahla yiyordu. Yunus o sabah çok sessizdi, sanki geçen gece çok eğlendiği için vicdan azabı çekiyordu. Düşüncelere dalmış, önündeki tabağa dokunmadan sadece çatalını batırdığı siyah zeytine işkence ediyordu. Zafer amca bunu fark etmişti, ara sıra ona dokunan gözlerinde bir sorgu vardı, bu sessizliğin nedenini bilmek istiyor gibi bakıyordu, bu sessizliğin yeniden kalıcı olmasından korkuyor gibi bakıyordu.

Öğlene doğru yağmur bastırdı, çiftliği gezme planımız bu yüzden rafa kalktı ve hep birlikte eski bir Türk filmi izlemeye karar verdik. Boş Çerçeve[1], izlemek için en uygun film değildi. Çünkü filmin sonu yaklaşırken finalde ne olacağını bilen Zafer amca apar topar kalkıp, "Bir telefon görüşmesi yapmam gerek," diyerek ortadan kaybolmuştu.

Film bittiğinde ve final şarkısının sesi kesildiğinde içeri yağmurun sesinin dolmaya başladığını hatırlıyorum. Ve Yunus'un, "Ben yavaşça hazırlanayım," diyerek saatlerdir sessizce oturduğu yerden kalktığı ânı.

Bir at, sonsuza dek koşacağına inanır, yaralanana dek bacağından.

Bir at, iyileşeceğine inanır, iyileşemeyeceğini anlayan o adam içeri girip ona bir silah doğrultana, onu acısını bitireceğine inandırarak vurana dek içindeki son yaşamdan.

Onun odasının kapısına geldiğinde sonsuza dek süreceğini bildiği bir koşunun tam ortasındaydı. Bacakları artık kendisini taşıyamayacak kadar yorgundu ve bitsin istiyordu yaşamak denen bu sancı. Daha ne kadar ağrıtacaktı? Odanın kapısının kulpu avucunun içinde ateşten bir top gibi yandığında yumdu gözlerini. Artık hiç koşası da yoktu. Kapıyı açtı. Yıllar alır anıların kokusunu, ten bu, kirlenir, damar bu illaki kurur bir gün, can bu, elbette günü gelir çıkar gider içinden. Artık olmayan birinin kokusu, nasıl olur da bu odanın içinde bir rüzgâr gibi vurur öyleyse yüzüne?

O kokuydu ki bir beylik tabanca, tüfeği belki en acı verici avların, şakağında bir şekilde bir namluydu işte ve kapıyı açtığı an tetik çekilmişti.

Nasıl oluyordu da odası hâlâ bu kadar onun gibi kokabiliyordu?

Kapıyı kapatmak istedi, kapatsa kokusu kaybolurdu. Kapıyı ardına dek açmak istedi ama sonunda bacağından vurulmuştu. Yığılıp kalmak en

[1] Ertem Eğilmez ve Bülent Oran'ın senaryosunu yazdığı, Ertem Eğilmez'in yönettiği 1969 yapımı Türk filmidir.

doğrusuydu belki, kapısının eşiğinde kıymak canına veya hiç gereği kalmadan beklemek ecelin geleceği günü sonsuza dek bu kapıda.

İçeri girdi Yunus Emre. Her bir adım, biraz daha kan kaybıydı. Her bir adım, biraz daha sürgün ediyordu onu mutluluktan ya da belki de mutluluk bir adım sonrasında orada, bir zamanlar onun uzandığı, saçlarının yayıldığı, aseton kokulu parmaklarının sürtündüğü çarşafların üzerine gerildiği o yataktaydı. Önce omzunun üzerinden arkasına baktı, sesleri dinledi, yağmurun sesi kulaklarına geldi. Sonra kapıyı kapattı ve kokunun çıkıp gitmesinden korkarak yağan kurşunlara yürür gibi kokuya doğru yürüdü.

Siyah bir yatak başlığı, gece rengi saçlarından siyah değil. Gri çarşaflar, yaz yağmurlarının örttüğü deniz kadar gri değil. Bir yastık, şişkince, belki kaz tüyünden ama onun göğsü kadar yumuşak hiç değil. Yatağın ucuna oturduğunda artık ağlamak bile ona yabancıydı çünkü bir süre sonra ağlayan onun gözleri değildi, sanki ağlayan kendisi bile değildi; biri bedeninin içinde oturmuş onun yerine ağlıyordu. Hissettiklerine ağlıyordu. Öyle boş hissediyordu işte. Biri onun yerine gözlerini kullanıyordu da ağlıyordu sanki.

Yatağa yavaşça uzandığında yatak ağırlığıyla çöktü. Bacaklarını çekti yukarıya, bedenini annesinin karnındaymış gibi küçülttü de küçülttü.

"Sen," dedi, "mutlu oldum diye kızmazsın bana." Kaşlarını çattı. "Kızmaya da hiç hakkın yok, Leyla. Sen mahkûm ettin beni bu mutsuzluğa."

Bir cevap gelmedi ama sanki buradaydı, saçları yatağa yayılmıyor, aseton kokan parmakları ona uzanmıyor, can suyu mavisi gözleri belki ona bakmıyordu ama hissediyordu; buradaydı Leyla. Zaten ne zaman gözünü kapatsa, bir fotoğraf karesinden daha canlıydı, daha karşısında.

"Kıyma bana," diye fısıldadı yumduğunda gözlerini ve işte şimdi yeniden oradaydı can suyu gözleri olan kız, belki nefes almıyordu ama capcanlıydı hâlâ. "Mutlu olmaya hiç hakkım yok mu, Leyla?"

Bir damla yağmur gri zemini lekeledi, bir damla gözyaşı gri çarşafı lekeledi.

Küçüldü de küçüldü. Dünyanın içinde bir damla yağmur, bir damla gözyaşı kadar küçüldü.

Yine ağlamaya başlamıştı içindeki yabancı.

Üstelik onun gözlerini kullanarak yaptığından bunu, nasıl da sinirleniyordu ona.

Biliyordu çünkü, kabullenmişti.
Bir okyanus da ağlasa, dönmeyecekti geriye Leyla.

"Her güzel şeyin bir sonu vardır," dedi Yunus, Zafer amca onu kollarının arasına çekmeden önce. "Bu işi bu kadar zorlaştırma şimdi ihtiyar."

Zafer amca huysuz bir şekilde güldü. Omzunu birkaç kez sıvazladıktan sonra, "Daha sık gel, eşek sıpası," dedi. "Özlüyorum seni."

Yunus geri çekilip gülümsedi, uzun uzun Zafer amcanın gözlerinin içine baktıktan sonra eğilip elini öptü. Doğrulurken tekrar göz göze geldiler. "Bu iki gün uzun zamandır geçirdiğim en güzel iki gündü dede," dedi, "teşekkür ederim."

Zafer amca bir süre Yunus'un gözlerinin içine baktı. Ardından derin bir nefes alarak, "Bana diyorsun ama sen benden daha dramatiksin deyyus," diye söylendi. "Kendine dikkat et."

Yunus Emre elini Zafer amcanın omzuna koyup, "Sen de kendine çok iyi bak. İlaçlarını aksatıyormuşsun, aksatma. Çok yağlı yiyorsun, fark etmedim sanma. Kolesterolün var. Perhizine dikkat etmek zorundasın," dedi uyarıcı bir sesle.

"Aman başlama sen de Sıdıka gibi."

"Ciddiyim ben dede, ilaçlarını aksatma ve yağlıyı da kes." Hemen arkasında duran Sıdıka Hanım'a baktı. "Zeytinyağı kullan yemeklerde Sıdıka abla."

"Zeytinyağı yemeğin tadını bozuyor," diyerek yüzünü ekşitti Zafer amca.

"Daha iyi işte, üç tabak yiyeceğine bir tabak yersin," diye dalga geçti Yunus Emre. Yağmur dinmiş, toprağın kokusu etrafı sarmıştı ve akşam güneşi bulut kafilesinin arasından ufak ufak kendini gösteriyordu.

"Hangimiz büyüğüz ulan?"

"Çocuk gibi davranmazsan büyüğüm olduğunu kabul ederim," diye azarladı Yunus, Zafer amcayı tatlı tatlı. "Yemeklerden bir saat sonra çıkıp biraz yürüyüş yap."

"Kartal mı doktor yoksa bu mu?" diye sordu Zafer amca sırıtarak bize bakarken. Ardından tekrar Yunus'un gözlerinin içine baktı. "Sen de sağlığına, sıhhatine dikkat et ve yemek yediğinden emin ol. Bir deri bir kemik kalmışsın."

"Fitim ben," dedi Yunus Emre genişçe gülümseyerek.

"Gel bir daha sarılayım sana," diyen Zafer amca onu bir kez daha kollarının arasına çekip sırtına vurarak sarıldı. "Aslanım benim, canım oğlum."

Yunus, çenesini Zafer amcanın omzuna yaslarken, "Kendine iyi bak dede," dedi.

"Sen de öyle." Geri çekildi, birbirlerinin gözlerinin içine uzun uzun baktılar. "Yolun açık olsun."

"Hoşça kal dede."

Yerdeki çantasını aldı, Zafer amca gözünü bile kırpmadan Yunus'a bakıyordu. Arabalarımıza doğru yürümeye başladık. Ön koltuğa oturup emniyet kemerimi bağladığım sırada Zafer amcanın pürdikkat Yunus'un arabasına baktığını gördüm. Yunus, elini arabanın camından çıkararak ona el salladı, ardından arabayı çalıştırdı. Zafer amcanın da ona el salladığını gördüm. Yunus, çiftliğin bahçesinden çıktığında Zafer amca hâlâ olduğu yerde durmuş, sessizce onun gidişini izliyordu.

Ve çiftliği arkamızda bırakarak yola koyulduk.

Eve döndükten sonra geçen iki gün çok sakindi, Kartal sık sık telefon görüşmeleri yapıyor, Toprak'ın durumuyla ilgili bilgi almak için Burak ile konuşuyordu ve Burak da elinden geleni ardına koymadan neler yapılabileceğini araştırıyordu.

Yunus ve Alper o süreçte bir aradaydılar, ara sıra telefonla konuşuyorduk ve çiftlikten geldiğimizin ertesi gecesi bize gelmişlerdi. Binanın önünde durmuş rüzgârın saçlarıma dokunuşunu hissettiğim o ânı hatırlıyorum. Öğlen saatleriydi, Kartal bir şekilde görüş izni almayı sonunda başarmıştı ve Toprak'ı görmeye gidecekti. İçeri sadece o girebilirdi, bu yüzden arabada kalıp onu bekleyecektim ama Toprak'ı görmeyecek olsam da kendimi berbat hissettiğim değiştirilemez bir gerçekti.

Kartal elinde evin anahtarıyla bina kapısından çıktığında kafamı çevirip ona doğru baktım. Üzerinde siyah bir deri ceket, içinde yuvarlak yaka beyaz tişörtü vardı. Dudaklarının arasına bir sigara yerleştirip rüzgâr ateşi engellemesin diye elleriyle çakmağın ateşine siper olarak sigarasının ucunu yaktı.

"Neden beni beklemedin yavrum?" diye sorarken sigarasından bir duman çekmiş, dumanı yavaşça yüzüme doğru üflemişti.

"Evde bunaldım. Keşke ben de görebilseydim Toprak'ı," diye mırıldandım.

"Olay anında ben oradaydım, konuşmak istemem çok tuhaf karşılanmaz sanırım," dedi Kartal. "Üstelik görüş ayarlamak sandığımdan daha zordu. Çok kısa görüşebilirim. Senin onu o şekilde görmemen daha iyi. Bana kalsa Alper ve Yunus ile takıl, benimle gelme ama laf söz dinlemiyorsun ki hiç."

Ona dik dik bakarak, "Ne zaman lafını sözünü dinledim senin ben?" diye söylendim.

"Şu pasaport ve vize işlemleri bir hallolsun, o zaman uslu bir kedi gibi arkamdan gelmeyi öğrenirsin," diye dalga geçti. Başvurularımızı çiftlikten döndükten hemen sonra yapmıştık, her cevaba hazırdık ama içimden bir ses, sonunda buradan gidebileceğimizi söylüyordu. İşim kolay olmayacaktı, belki burada kalıp okuluma devam etmem daha yerinde bir karar olurdu ama kalmak istemiyordum. Yurt dışında sıfırdan başlamak beni korkutmuyordu, orada bir üniversiteye yerleşmek istiyordum. Ne o okula geri dönebilir ne de o kampüsten içeri adımımı atabilirdim; artık sadece nefes alabilmek istiyordum ve geçmiş o kadar peşimdeydi ki buradayken sadece nefesim daralıyordu.

Eli elime kaydı, parmaklarımız birbirine kenetlendi ve arabama doğru ilerledik. Son iki gün, markete bile giderken arabayı ben kullanıyordum çünkü araba kullanmak düşünceleri bir anlığına susturmaya yarıyordu. Direksiyon başına oturup emniyet kemerimi bağladıktan sonra arabayı çalıştırdım ve haritadan gideceğimiz rotayı belirledikten sonra da direksiyonu çevirerek park alanından çıkardım.

"Ona ne söyleyeceksin?" diye sordum gözlerim yoldayken. "Bu görüşmeyi boşa ayarlamazsın, biliyorum. Şimdi anlat."

"Okul işlerini araştırmakla uğraşırken bu kadar soru sormuyordun ne güzel," diye dalga geçti. Her şeyi şakaya vurmasının arkasında yatanın ne olduğunu bilecek kadar onu tanıyordum. Huzursuzdu, vicdanı susmuyordu ve Toprak'ın orada olmasını en az benim kadar o da istemiyordu.

"Konuyu değiştirme de söyle," dedim gözümü bir anlığını yoldan ayırıp Kartal'a dokundurarak. "Plan ne?"

"Eğer bana uyarsa onu oradan çıkarabilirim. En azından biz burayı terk etmeden önce onun özgürlüğüne kavuştuğunu görebiliriz," dedi bana bakmadan.

Umut bir sarmaşık gibi ruhumu sarmaya başlamadan hemen öncesinde, "Bunu nasıl yapacaksın?" diye sordum, sesime yansıyan duyguları gördü ve onları ateşe vermekten korkarak omzunun üstünden bana baktı.

"Önce Toprak ile konuşmam gerek. Aksi hâlde bunu sana söyleyemem, bu sadece sana umut vermek olur."

"Bilmeye hakkım var," dedim sertçe.

"Gözünü yoldan ayırma, kaza yapmak istemeyiz."

"Kartal."

Derin bir nefes alarak başını geriye doğru yasladı ve "Bu huyuna sinir oluyorum yavrum," diye söylendi.

"Ben de senin bir şeyleri en son bana söylemene sinir oluyorum." Direksiyonu daha sıkı kavradım. "Hatta sinir olmak az gelir, bundan nefret ediyorum."

Trafiğe girdiğimizde arabayı yavaşlattım, etrafımızı kuşatan arabaları izlerken dilimi ağzımın içinde döndürerek kaşlarımı çatıyordum. Kartal, başını yasladığı koltuktan çekmeden bakışlarını bana çevirerek, "Toprak'ın akli dengesinin yerinde olmadığını düşünürlerse onu kurtarabiliriz," dedi, bir an söylediği şey karşısında dehşete düşerek ona baktım. Gözlerindeki sakinlik şaka yapmadığını, söylediği şeyin son derece ciddi olduğunu vurguluyordu.

"Ne?"

"Duydun."

"Bunu yaparsan ne değişecek? Özgür mü kalacak sanıyorsun? Üstelik o iş sandığın kadar kolay değil."

"Özgür kalabilir, önceliğimiz onu oradan çıkarmak. Ardından onu hastaneden kaçırmanın da bir yolunu bulacağım, izini kaybettireceğiz ve gidip başka bir ülkede kendine yeni bir hayat kuracak."

"Çok kolay bir şeymiş gibi söylüyorsun."

"Çünkü eğer bana yardımcı olmayı kabul ederse, benim için oldukça kolay," dedi.

Gökyüzüne baktım. Her şeyin başladığı o karanlık başlangıçtan çok uzakta gibiydik, kış bile şehri terk etmişti. Kaybolmaya başlayan kışın

ölü sessizliğinde, yanlışların zincirlediği ruhlarımız nihayet kendi gölgelerine sürükleniyordu. Seçimlerimiz, bizi bir bütün kılmak yerine her defasında parçalara ayırmıştı.

Bir zamanlar Kartal da dahil kimse bana ulaşamasın diye içimde karanlığın bile sadece misafir olarak uğrayabildiği bir bariyer kurmuştum. Karanlık o bariyere dokunuyor ama sinemiyor, bariyerin arkasındaki bedenimi görüyor ama o bedene dokunamıyordu.

Karanlığın içine ördüğü bariyerler sonunda çöktüğü için bakışlarında ürkek bir ifade olan o kız, kendi külleri içinde yeniden doğmayı istiyordu ve o kızın soğuk nefesini içimde hissedebiliyordum. Kendimi korumak için inşa ettiğim bariyerler sonunda kaybolmuştu, arkasına gizlenebileceğim bir karanlık bile yoktu. Geriye köşeye çökmüş, kaybolan bariyeri izlerken kendi yankısını dinleyen Lavin kalmıştı.

"Toprak'ın bunu kabul etmeyeceğini mi düşünüyorsun?" diye sorduğumda kendi sesim çok uzaklardan geliyormuş gibi hissederek irkildim. Beni içinde tutmaya devam eden geçmişten kurtulup şu âna dönmek istediğimden Kartal'ın gözlerinin içine baktım.

"Bir yanım kabul etmesini istese de," dedi sadece.

Sessizliğim ne düşüneceğimi bilmediğimdendi. Toprak bunu kurtarılmayı istediği için değil, belki de ruhunu kurtarmak istediğinden yapmıştı. Kardelen onun için bir evdi, yuvaydı, surlarıyla etrafını örüp onu hayatın karmaşasından koruyan bir kaleydi ve Toprak bir gecede evini, yuvasını, kalesini kaybetmişti. Şimdi rüzgârı, fırtınayı, ateşi, yağmuru ve karı hissedebileceği ve onlardan kaçamayacağı kadar büyük bir açıklıkta, kapısını kaybettiği evin yıkıntıları arasında öylece kaderini kabul ediyordu.

"Ona fikrini sormadan onu oradan çıkarmamızın bir yolu yok mu?" diye sordum. "Çünkü kabul etmeyecek."

"Vazgeçmiş birini devam etmesi için zorlayamazsın, Lavin. Bu bazen sadece beraberinde felaketi getirir. Onun yaşaması için bir amacı vardı, o amacı gerçekleştirdi ve geriye kalanları elinden aldığımızda hiçbir zaman bir amacı olmamış gibi kaybolup gidecek," dedi Kartal.

Bakışlarımı yoldan çekip zar zor Kartal'a dokundurdum. "Orada kaybolup gitmez mi sanıyorsun?" diye sordum.

"Bunu istemediğim için elimden geleni yapıyorum. Ama onu zorlayamazsın, Lavin. Birini hayatına geri dönmesi için zorlamak bazen

hayatını onun ellerinden almaktır. Toprak bir kukla değil, iplerini sen ya da ben tutamayız. İyisiyle de kötüsüyle de doğrusuyla da yanlışıyla da bu onun hayatı."

İçimde adını koyamadığım ve bana kendimi çok çaresiz hissettiren bir acı vardı. Direksiyonu daha sıkı kavradım, arabayı yavaşça hızlandırdım ve düşüncelerimden kaçmak istiyor gibi sürmeye devam ettim.

"Bana kızıyor musun?"

"Hayır," dedim dürüstçe. "Aksine ne kadar istemesem de söylediğin her şeyi kelimesi kelimesine anlıyorum ve yine istemesem de sana hak veriyorum."

Sonrası sessizlikti. Kartal daha fazla kafamı bulandırıp beni zaten içinde kıvranıp durduğum düşünce yığınına geri saplamak istemiyordu. Araba Toprak'ın tutulduğu cezaevinin önünde durduğunda motorun susmasıyla sessizlik bir anda büyüyerek etrafa dağıldı. Gözlerim göstergeye dokundu, ardından bakışlarım ön camdan dışarıya, özgürlüğün üzerine mühür vurulan duvarlara dokundu.

"Birazdan burada olurum," dedi Kartal emniyet kemerini çözerken.

Sessizce başımı salladım, bir şeyler söylemeyecek kadar durgun hissediyordum ve kısa sürse de yalnızlığa ihtiyaç duyuyordum. Kartal arabadan inip kapıyı kapattığında bakışlarım ön camdan onu takip etmeye devam etti.

"Lavin," diye fısıldadı biri anılarımın içinden. Bakışlarım az önce Kartal'ın oturduğu koltuğa kaydığında Kardelen de gözlerini omzunun üzerinden bana çevirdi. Orada oturuyordu ama aslında orada olmadığını biliyordum. Yine de dudaklarımda bir tebessüm büyüdü. Onu yeniden gördüğüme sevinmiştim. İçleri iri, kahverengi gözleri bir süre yüzümde dolaştı, ardından gülümsedi ve yüzü bir sis gibi dağıldı, bedeni de o sise kapılarak kaybolduğunda sertçe yutkunup bakışlarımı ön camdan dışarı çevirdim. Kartal çoktan o duvarların arkasına geçmişti.

KARTAL ALAŞAN

Kaybettiklerime dönüp bakmamayı kendime hiçbir zaman öğretememiştim.

Adımlarım ağır ve temkinliydi. Her zaman bir sonraki adımımı hesaplardım, bir plan yapıyorsam o planının zemininde birbirinden farklı onlarca plan daha olurdu. Biri bana bakınca sadece planlı bir adam

gördüğünü zannederdi ama o kabuğun altında tehlikeli bir dinginlik vardı.

Görüş salonunun kapısı ağır bir gıcırtıyla açıldığında içeriden yayılan havasızlık suratımın ortasına çarpan soğuk bir tokattan farksızdı. Nemle karışmış deterjan kokusu, dipten gelen çorba buharına benzer ağır bir yemek kokusuyla birleşmiş, burayı dışarıdan çok daha kapalı, daha sıkışık hissettiriyordu. İçeriye adımımı attığımda duyduğum ilk şey, onlarca insan aynı anda konuştuğu için yükselen uğultuydu. Camın ardına çarpıp geri dönen sözcükler, boğuk bir yankıya dönüşüyor, sanki kimse aslında birbirini duymuyormuş gibi hissettiriyordu.

Vicdanımı ayaklarımın altına alıp ezip geçebilseydim şayet, belki de arkama bakmadan bu şehirden gidebilirdim ama bu duvarların ardında kurtarılmayı hak eden bir ruh vardı.

Salon uzun bir dikdörtgen gibiydi. Ortasından geçen kalın cam, iki tarafı birbirinden kesin çizgilerle ayırıyordu. Camın yüzeyi çiziklerle doluydu; kiminde tırnak izleri, kiminde sigara yanığına benzer küçük lekeler vardı. Her bir çizik, buradan geçmiş yüzlerce insanın bir işareti, bir izi gibiydi. Camın alt kenarında telefon ahizelerinin kablolarının girdiği metal yuvalar vardı. Paslanmış, defalarca tamir edilmiş, bantlarla sarılmış... Ahizelerden yükselen plastik kokusu üzerime sinen sigara kokusundan daha ağırdı.

Benim tarafımda plastikten yapılma soğuk sandalyeler diziliydi. Her biri sıradandı ama üzerlerine oturanların yüzlerinde sıradanlık yoktu. Bir kadın, çocuğunu kucağına almış, cama yapıştırmıştı; çocuğun elinde rengârenk bir rüzgâr gülü vardı ama camın ardındaki adamın ona uzanacak eli yoktu. Birkaç metre ötede yaşlı bir adam, bastonunu bacaklarının arasına sıkıştırıp elini cama dayayarak oğluna bakıyordu. Çizgilerle dolu elleri cama yaslandığında titreyen parmaklarının ardındaki çaresizlik çok daha belirginleşiyordu. Ağlayanların yanında gülüşenler de vardı.

Camın karşı tarafındaki sandalyeler daha yıpranmıştı. Metal ayakları pas tutmuş olmalıydı, sırtlıklarında ve oturma yerlerindeki çatlakları görebiliyordum. Oturan mahkûmların yüzlerinde ortak bir ifade vardı: Özgürlüğü kaybetmenin ağırlığı. Kimisi gözlerini sürekli aşağıya indiriyor, kimisi sadece konuştuğu kişiye bakıyordu ama hepsinin omuzları düşük, duruşları ezilmişti. Belki bazıları suçsuzdu, belki ba-

zıları çok büyük suçlar işlemişti ama karşısında sevdiği kişiyi gördüğü vakit şeytan bile ağlamayı bilirdi.

Cihangir, "Endişeye lüzum yok, konuşmalar dinlenmiyor," demişti bana bir önceki gece, mutfak balkonuna çıkmış sessizce onunla konuşuyordum. "Eskiden dinlendiği olmuş ama bazı mahkûmlar eşleriyle öyle bel altı konuşurmuş ki sonunda bunu da kesmişler. O iki ahizeden sadece birbirinizi duyabilirsiniz. Zaten oldukça eski ve teknolojiden uzaklar. Yani rahatça konuşabilirsiniz."

Gözlerimi tekrar telefona indirdim, ahize öyle boktan durumdaydı ki değil birinin bizi dinlemek isteyeceğini, umursamadığını bile bakımsızlıktan anlayabiliyordunuz. Boynumu esneterek eski sandalyeye oturdum. Önümdeki camın ardındaki sandalye boştu. Telefonun soğuk sapını elime aldım, kulaklığı kaldırdığımda kablonun gerginliği bile bana, "Burada zaman ağır akar," diye fısıldıyordu sanki. Bir an etrafımdaki tüm uğultu sustu.

Ve onu gördüm.

Gardiyan eşliğinde ağır adımlarla camın arkasındaki sandalyeye doğru yürüdü. Üzerinde gri bir tişört, altında eşofman, yüzünde buz gibi bir ifadesizlik. O ifadesiz surata bakarken kendimden parçalar görmek canımı sıktı. Önce bana değil, aramızda duran camın yüzeyindeki çatlağa baktı, ardından ağır bir hareketle sandalyeye oturdu ve gardiyan gitti.

Telefonu kaldırıp kulağına götürdüğünde ilk defa göz göze geldik. Camın ardında ruhu orada olmayan boş bir beden oturuyordu sanki. Aramızda sadece bir cam değil, hayatlarımızın bambaşka yönlere akmasının solukluğu vardı.

"Neden buradasın?"

Sorduğu ilk soru buydu. Kulağımda telefon ahizesiyle bir süre cevap vermeden sadece gözlerinin içine baktım. Kurtarılmak istemeyen birinin gözlerinin nasıl baktığını bilirdim, bir defasında aynada kendi yansımama bakarken bu gözlerin bir benzeri bana bakmış, sanki başka biriymiş gibi beni uzun uzun izlemişti.

"Sen neden buradasın?" diye sordum sonunda konuşabildiğimde.

Hiçbir şey söylemedi, bir süre sustu ve sonunda, "Gelmemeliydin," dedi. "Kimse bir katili ziyaret etmez."

Boğazımı temizledim, doğru kelimeyi ararken çok vakit kaybediyormuşum gibi hissettim. "Neden bunu yaptın?" diye sorduğumda aslında konuya doğrudan girmem gerektiğini biliyordum, ona nedenlerini sormak yerine sonuçları değiştirmek için buradaydım ama sormadan da duramamıştım.

"Yapılması gerekeni yaptım. En başından beri yapmak için burada olduğum şeyi yaptım." Gözlerini kırpmadan yüzüme bakarken bir kez daha anlamıştım ki ruhu artık orada değildi. Karşımda oturan boş bir bedendi.

"O böyle olmasını istemezdi," dediğimde ismini zikretmediğim için bana teşekkür ediyor gibi yumuşadı bakışları.

"Evet," dediğinde sesi soluk geliyordu. "O başına bunların gelmesini de istemezdi."

"En başından beri biliyor muydun?"

"Tahmindi."

Kısa cevabı karşısında uzun uzun yüzünü izledim.

"Senin boşuna burada olmadığını biliyordum," dediğinde dilimi ağzımın içinde dolaştırıp derin bir nefes aldım.

"Bırakabilirdin, elini kirletmeye değmezdi, bunu kendisi zaten yapacaktı."

"Silah onun değil senin elinde olsaydı, biliyordum ki ince ince işlediğin tüm planı tam o anda mahvetmek pahasına tetiği çekerdin," dediğinde biri tarafından görülmenin rahatsızlığı göğsüme yayıldı. Huzursuz bir şekilde yerimde kıpırdandığımı gördü, bu onu tebessüm ettirdi. "Neyse ki silah benim elimdeydi."

"Burada çürüyüp gitmene izin veremem."

"Senden izin istemedim," dediğinde duraksadım. Dirseklerini önündeki mermere yaslayıp doğrudan gözlerimin içine baktı. "Neden buradasın?"

Sessizce, "Seni buradan çıkarabilirim," dedim.

Toprak'ın gözleri küçüldü, yüzündeki donuk ifade yerini belli belirsiz bir öfkeye bıraktı. "Senden bunu istemedim."

Dişlerimin arasından, "Seni buradan çıkarabilirim," diye tekrarladım cümlemi. Her kelimeyi yok saymaya hazır bir soğuklukla hiçbir şey söylemeden gözlerimin içine baktı. Telefonun ahizesini avucumun içinde daha sıkı tuttum. Camın ardındaki gözlerine bakarken kelime-

lerimi dikkatli seçmeye çalıştım. "Buradan çıkmanın iki yolu var. Bir katil olmadığını kanıtlamak, iki akli dengenin yerinde olmadığını ispatlamak ve katil olmadığını kanıtlamanın imkânı olmadığına göre..."

Alaycı bir tebessümle, "Beni deli mi yapacaksın?" diye sorarak lafımı kesti.

"Hayır," dedim. "Sadece zaten içinde olduğun o karanlığı, onların gözüyle görünür kılacağım. Senin içindeki çöküş, senin parçalanmışlığın, bunlar delilik olmaya yetmez belki ama istediğimiz gibi şekillendirerek gösterdiğimizde bu seni buradan çıkarabilecek tek şey."

Toprak gözlerimin içine boş boş baktı.

"Burada hayatını bitirmene izin veremem."

"Hayatım o öldüğü gün bitti benim, Alaşan," dedi sertçe. Bir an durup sadece gözlerinin içine baktım. Söylenecek sözlerin her biri geriye doğru devrilerek kendi kanında boğulmaya başladı.

Söylediği şey beni ezmiyormuş gibi derin bir nefes alarak, "Heyete seni cezalandırmaktan çok korumaları gerektiğini göstereceğiz. Bırak sana yardım edeyim," dedim.

"Sonra da beni hastaneden kaçırıp bana bir hayat mı sunacaksın?" diye sorunca kaşlarım çatıldı. "Baksana, istemiyorum. Anlamıyor musun? Benim için hayat bitti." Cama doğru eğildi. "Ne bir hayat istiyorum ne devam etmek istiyorum ne de başka bir şey. Bir şansım vardı. Ama şansım toprağa karıştı. Ve kötü haber, karıştığı toprak ben değilim." Doğruldu, gözlerinde boşlukla yüzüme baktı. "Bunu senin için yapmadım. Bunu onun için yaptım. Bunu kendim için yaptım. Yani bana hiçbir şey borçlu değilsin. Hele istemediğim o hayatı? Hiç borçlu değilsin."

"Vazgeçmişsin," dediğimde, "Yakında vazgeçişimin üzerinden ikinci güz geçmiş olacak," dedi ve bakışlarımız birbirine perçinlendi. "Beni buradan çıkarmaya kalkacak olursan, o gün kafama sıktığım gün olur. Bir ömür bununla yaşamak istiyorsan dene."

Elimde ahize, öylece kelimeleri yutup kaldım. Ciddiydi, gözleri bir gerçeği korkusuzca önüme bırakıyordu.

"Git ve hayatını yaşa artık, Kartal. Sen çok öldün." Susmadı, bana uzun uzun baktı ve hâlâ konuşacakları olduğunu belli edercesine cama doğru eğildi. "Karını da al, dünyayı dolaş. Ben dünyayı yalnız dolaşmak istemiyorum." Dudakları yukarı kıvrıldı. "Bir çocuğun olsun. Ben

bir başkasından çocuğum olsun istemiyorum." Dişlerini sıkarak gözlerimin içine baktı. "İyi bir baba olacaksın, bunu biliyorum çünkü o senin çok iyi bir abi olduğunu söylemişti."

Ahizeyi kulağından uzaklaştıracaktı ki, "Dur!" dedim.

"Kafama sıkmamı ve cesedimi bir kaldırımdan kazımayı istemiyorsan git," dedi. "Sakın buradan çıkarma beni. Her şey bittiğinde onun yüzüne bakabilecek yüzüm kalsın istiyorum. Her şey bittiğinde onun gittiği yere gidebilmek, burada yaşayamadığım şu hayatı bir gün onunla yaşamak istiyorum."

Hiçbir şey söyleyemedim.

"Aldığım intikamı her gün hatırlamak ve sadece bunu yapabildiğim için bir anlığına da olsa iyi hissedebilmek istiyorum. O yüzden bırak burada kalayım. Bana hiçbir şey borçlu değilsin. Bunu onun için yaptım."

Ahizeyi sertçe yerine koydu. Ayağa kalktığı ânı izlerken yüzümde kireç gibi bir ifade vardı. Beni başıyla selamladı, ardından sırtını döndü ve uzaklaşmaya başladı.

Sırtımı oturduğum sandalyeye yaslayıp gözlerimi onun kalktığı o boş sandalyeye diktim. Gardiyanlardan biri içeri girip, "Görüş sona ermiştir," diyene kadar gözümü bile kırpmadan o noktayı izledim.

Bir yangın çıkmıştı, ateşi elimde tutan kişi değildim ama alevlerin arasındaki adamı görebiliyordum. Ateşin içinden onu çıkarmayı istiyordum ama öyle çok yara almıştı ki iyileşmesi imkânsızdı, acılar içinde öleceği belliydi ve onu oradan çıkarmak, orada bırakmaktan çok daha büyük bir zalimlik olacaktı.

Kardelen anılarımın içinden yükseliyormuş gibi gelen ama anılarımın hiçbirine ait olmayan sesiyle, "Abi," diye fısıldadı. "Onu seviyorum."

Toprak Alaçayır'a özgürlüğünü vermek, ona ölümünü vermek demekti.

Ayağa kalkarken, "Biliyorum," diye fısıldadım. "Onun yaşamasını isterdin."

Ezeli bir tutsaklığın içinde olsa da biliyorum abim, her şeye rağmen onun yaşamasını isterdin.

12. BÖLÜM

Fötr Şapkalı Yabancı

♪ *Osman Şahin, Toprak Altındayım*

İyileşmek, bazen yükselen dalgaların önünde durmak, o dalgaların sana vurup seni altına almasına izin vermek, boğulmayı kabul etmektir.

İçimde hasta olduğunu kabul etmeyen ve iyileşmekten korktuğu için ona uzatılan her tedaviye sırtını dönüp koşarak uzaklaşmaya başlayan bir kız çocuğuyla yaşadığım uzun yıllar, içinde kendimi unuttuğum o karanlık kuyunun kapağını kaldıran bir adamın elini uzatmasıyla silinecek deselerdi sadece gülerdim. Oysa o zamanlar gülmeyi bile hatırlayamayacak kadar geçmişime gömülmüş hâldeydim.

İyileştiğimi hissediyordum. Tedaviden kaçmayı bırakıp tedaviye yanıt vermeye başladığımda ruhumun kırılmış parçalarının bir araya gelerek birleştiğini hissetmiştim. Yaşamak her şeye ve geçmişe rağmen güzel gelmeye başladıysa bunun nedeni Kartal Alaşan'dı.

Ve fark ettiğim bir şey varsa bu da benim aslında kurtarılmayı ne kadar çok istediğimdi. Bir de kurtarılmayı istemeyenler vardı, zaman bana iyileşmeyi istemeyen birine uzatılan tedavinin zehir olduğunu öğretmişti.

Toprak, tedaviyi zehir olarak kullanacak türden biriydi. Çünkü içinde kurtarılacak bir parça kalmamıştı, varsa bile biliyordum ki Toprak hiç düşünmeden o parçaları ateşin içine atabilecek türden bir adamdı.

Ona kızamıyordum. Tutunabileceği hiçbir şey kalmayan birine ayağının altındaki iskemleyi ittiği için kızamıyordunuz.

Akademiyi bırakmak el ve ayak bileklerime dolanmış zincirlerin halkası kopmuş, sonunda yeniden yürümeyi öğrenmişim gibi hissettirmişti. İnsanlar yaşananlardan sonra oraya dönmek istemediğimi düşünmüş olmalıydılar. Çoğu bana hak veriyor, bazıları ise hassas bir kalbe sahip olduğumu düşünüyordu mutlaka.

Pasaportum, Kartal'ın araya birilerini sokmasıyla iki hafta gibi kısa bir sürede nihayet çıkmıştı. Pasaportum geldikten sonra vize başvurusunda bulunmuştuk, onun sonucunu hâlâ bekliyorduk ama sorunsuz işleyeceğini biliyordum. En azından Kartal öyle söylemişti.

Antalya'ya Kartal'ın ailesini görmek ve ailemin mezarını ziyaret etmek adına düzenlediğimiz kısa tatilin ardından evdeydim. Haziranın biriydi, yazın ilk günüydü ama gökyüzü hâlâ ağlayacağı bir şeyler varmış gibi bulutların içinde gözyaşları biriktiriyordu. Yunus da bizimle gelmişti, dilinden düşürmediği kabak yemeğini sonunda yaptırmıştı Meryem teyzeye ve birlikte mezarlığa gittiğimizde kucağındaki beyaz ortancaları yüzünde hüzünlü bir gülümsemeyle Kardelen'in mezarının üzerine bırakmıştı. Antalya'da geçen günlerimizin sonunda nihayet evimdeydim ve artık yavaş yavaş eşyalarımızı toparlamaya başlamıştık.

Kolilerle dolu salonda oturmuş günün ikinci kahvesini içiyordum. Eşyaların tamamını götürecek değildim ama burada da bırakamazdık, bu yüzden kolilerin bir kısmını Burak'ın evine bırakacaktık, bir kısmını da biz gitmeden hemen önce Kayhan Alaşan nakliye ile almaya gelecekti. Casper bacaklarımın etrafına dolandı, en sevdiği oyuncağı kolilerden birinin içinde olduğu için huysuzca hırlıyor, patileriyle bacaklarıma vurup oyuncağı için âdeta yalvarıyordu.

"O koliyi açamayız oğlum," dedim ona dik dik bakarak. "Gidene kadar oynayabileceğin yeni bir oyuncak alsak iyi olacak."

Kartal, elinde üzerinde Yunus Emre'nin ortamızda durduğu fotoğrafın basılı olduğu kupayla içeri girip, "Sana maydanoz detoksunun tarifini veren Yunus Emre hıyarı mıydı?" diye sordu, yüzündeki tiksinti dolu ifade beni gülümsetti.

"Alkol almayacağım diye zırlayan sendin. İç onu," diyerek önüme döndüm.

"Gaddarken çok seksisin."

"Eşyaları çok erken topladık," dedim dağınıklığa sinirlerim bozulmuş gibi bakarken.

"Bir ay kadar bu dağınıklığın içinde yaşayacak olan sensin, bulduğun tüm kolileri eve taşıyıp her şeyi kolilerken bana fikrimi sormadın bile," dedi Kartal.

"Cenk aradı sabah." Elimdeki kahve kupasını sehpanın üzerine bırakıp içimde daha derin bir huzur hissi yaratan o haberi Kartal'la paylaşma isteğiyle ona baktım. "Ceylin tedaviye başlamış ve doktoru şimdiden gelişme gördüğünü söylemiş."

Kartal'ın yüzündeki o ifade dağıldı, içtiği detoks suyuna duyduğu rahatsızlık kaybolmuş gibi, "Çok mutlu oldum," dedi. Elindeki kupayı sehpaya bırakarak bana doğru ilerledi, ellerini belimin kenarlarına koyarken, "Şu bir aylık süreci atlatana kadar kısa bir tatile mi çıksak?" diye sordu. "Muğla'yı gezeriz."

"Olabilir aslında," diyerek kollarımı boynuna sardım. Hayatımı güzelleştiren adamın yüzüne uzun uzun baktıktan sonra, "Eğer oturum izni yalan olursa, Muğla'da bir kasabaya yerleşiriz ve sen de çiftçi olursun," diye dalga geçtim.

"Sıfırdan hukuk okumak istemiyor ve kalıp çiftçi olmak istiyor olabilir misin sen?" Çenemi öptü. "Kaçış yok, okuyacaksın şekerim."

"Peki sen?" Sorum onu bir anlığına gerdi. Ellerini belimden çekip bakışlarını farklı bir yöne çevirdiğinde kaşlarım çatıldı. "Gerçekten bırakacak mısın?"

"Doktorluğa devam edemem, Lavin," dediğinde yüzümdeki ifade soldu. "O kadar şeyden sonra buna devam edemem."

"Ama benim devam etmemi istiyorsun," dediğimde, "Henüz gerçek bir hukukçu değildin, bense her şeyi yaptığımda bir doktordum," dedi. Bakışlarım donuklaştı, sessizce kollarımı geri çekerek berjere oturdum. Bu kararı verirken kendisinden çok emin görünüyordu ama ben bir gün pişman olmasından korkuyordum. Sürekli dillendirdiğim şeyi görüyormuş gibi bakışlarını yüzüme çevirdi. "Bir gün geri dönmek istersek bunu düşüneceğim," dedi. "Şu an buna hazır hissetmiyorum."

"Eğer bu gerçekten istediğinse, o zaman buna saygı duymaktan başka çarem yok," dedim sessizce.

"Bu hayattan istediğim tek şey sendin ve şimdi sana sahibim." Bakışları omzunun üzerinden bana çevrildi. Telefon çalmaya başladığında

Kartal yavaşça ayağa kalktı. Yemek masasının üzerinde duran telefonu eline alıp ekrana bakarken, "Alper," dedi sırıtarak. "Her iddiasına varım Yunus yine şapka mevzusunda onu bir güzel hırpaladı."

Telefonu açıp kulağına götürdüğünde sehpanın üzerindeki kahve kupasını tekrar alıp soğuyan kahvemden bir yudum içtim. "Söyle," dedi Kartal yemek masasının önündeki sandalyeyi çekip üzerine otururken. "Hayır, buraya gelmedi. Neden?" Bakışlarım Kartal'ın üzerinde dolaşıyordu. "Şarjı bitmiştir." Kaşlarını çattı. "Gelirse seni ararım."

Telefonu kapatıp masanın üzerine bıraktı ve bana doğru döndü. "Ne olmuş?" diye sordum kahveden bir yudum daha alırken.

"Yunus sabah evden çıkmış, telefonu da kapalıymış. Alper bizde olup olmadığını sordu."

"Burak'ın yanındadır belki." Elimdeki kahve kupasını sehpanın üzerine bırakıp ayaklandım. "Casper'ı yürüyüşe çıkaracağım. Çişi gelmiş olabilir."

Kartal başını salladı, Casper'a kafamla koridoru işaret ederek, "Hadi dışarı çıkalım oğlum," dedim ve salonun çıkışına ilerledim. Casper ile evden çıktığımda haziran ayının ilk gününde olmamıza rağmen havanın bu kadar serin olması beni şaşırtmıştı. Üzerimde ince bir hırkayla Casper'ın ihtiyaçlarını gidermesini bekledim, ardından yarattığı kirliliği temizleyip çöp kutusuna attıktan sonra bir süre binanın çevresinde dolaşması için tasmasını çözdüm. Casper koşarak çimenlerin üzerine zıpladı, yere yatıp çimenlerin içinde dönerek oynamaya başladı. Dudaklarımda bir tebessümle Cas'i izlerken binanın önündeki bankta oturuyordum.

Havada yağmur ve rüzgârın kokusu vardı, saçlarıma değip onları uçuşturan rüzgârın bir yerlerde çok daha şiddetli estiği kesindi. Hırkamın cebinden sigara paketimi çıkarıp dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirdikten sonra gazı bitmek üzere olan çakmağımı sallayarak sigaramın ucunu yaktım.

Sessizce sigaramı içerken içimde yeniden eski bir hisse rastlamayı beklemiyordum. Başımı geriye atıp gri bulutların sardığı gökyüzüne bakarken boğazımdaki düğüm yeniden oradaydı. İçine gömüldüğüm bataklıktan çıkmıştım çıkmasına ama bir zamanlar çırpındıkça daha derine battığım gerçeğini silemiyordum hafızamdan. Biliyordum, bu

ara ara yoklamaya devam edecekti kalbimi ve her daim ağrıtacaktı ruhumu.

Cas hemen önümde durunca gülümseyerek tasmasını taktım. "Attın mı enerjini oğlum?" diye sordum kafasını okşayıp o iri gözlerine uzun uzun bakarak. Casper'ın bakışları yüzümde dolaştı, sanki bazen düşüncelerimi görüyor, ruhumun derinliklerinde hâlâ saklanan o acıyı hissediyordu. Büyük, beyaz patilerini dizlerime yaslayıp beni izlemeye devam ettiği sırada binanın otomatik kapısının açıldığını duydum.

Haziranın ilk yağmur damlası yüzüme düştü.

Tıpkı bir gözyaşı gibi gözümün boşluğundan yanağıma doğru aktı. Kartal kulağına yaslı telefonla tam karşımda duruyor, gözünü bile ayırmadan gözlerimin içine bakıyordu. Kulaklarıma dolan uğultu, o gece, bir ambulansın ışıkları yüzümü aydınlatırken duyduğum uğultuyla birebir aynıydı, Ruhum bu uğultuyu tanıyordu.

"Tamam," dedikten sonra telefonu kapatıp cebine koyarken, "Lavin," dedi.

"Ne oldu?" Oturduğum yerden fırladım. "Sorun ne?"

Haziran yağmuru yüzüme düşmeye devam ediyordu.

"Arayan Zafer amcaydı," dedi bana doğru ağır adımlarla gelirken. "Sabah Yunus'un onu aradığını, konuştuklarını ve daha sonra ona bir daha ulaşamadığını, içinde kötü bir his olduğunu söyledi. Yunus'u bulmamı istedi."

Yüzümdeki ifade donup kaldı. Yağmur damlaları çok daha hızlı bir şekilde saçlarıma tutunmaya, yüzüme dokunmaya başladı. Zaman beni bir girdap gibi derinlerine çekmeye başladığında, "Şarjı bitmiştir," diye fısıldadığımı hatırlıyorum ama sesim kendime bile zor ulaşmıştı. Anılarımın içinde Yunus gülümsedi ve *"Mutlu olacağım,"* diye fısıldadı. Korku bir kenara çekilerek onun söylediği bu şeye tutundu. "Zafer amca sadece evham yapıyor, Kartal." Arka arkaya kurduğum cümleler hissettiklerimin ne kadar karmaşık olduğunu gösteriyordu. Kartal cevap vermeden bana doğru yürümeye devam etti.

"Bugün haziranın biri," dediğinde gözlerim yüzünde asılı kaldı. "O yüzden yalnız kalmaya ihtiyacı olmuş olabilir. Yine de bir kontrol edeceğim."

Gözlerimi boşluğa indirdim. Üzerinde uzun uzun düşünmek istemiyordum, düşüncelerimin içinde kaybolmak istemiyordum ama bir

şey içimi çekiştirmeye devam etti. "Ben de seninle geliyorum," dedim sadece.

"Casper'ı eve çıkar o zaman. Seni arabada bekliyorum." Kartal başka hiçbir şey söylemeden arabaya doğru yürümeye başladı. Dönüp arkasından bakarken yüzümde donuk bir ifade vardı. Bu ifadeyi tanıyordum, hissettiklerimi durdurmaya çalışırken takındığım ifadeydi; kendimi her şeyin yolunda olduğuna inandırmak için aynaya baktığımda her zaman bu ifadeyi görmeye alışmıştım. Buz gibi ellerle Casper'ın tasmasını kavrayıp binaya yürüdüm. Otomatik kapıdan girdiğim an hareketlerim artık daha hızlıydı. Casper'ı eve bırakıp onun için ışıkları açarak hırkayı üzerimden çıkarmam ve yerine bir deri ceket giymem sadece bir dakikaya mal oldu.

Ayak bileklerime doğru yükselen suyu hissediyordum, o su yavaşça yukarı doğru geliyor, beni içine çekeceği anı gözlüyordu sanki. İçimden bir ses, Yunus'un sadece haziranın ilk gününü yalnız geçirmek istediğini söylese de diğer ses hiçbir şeyi şansa bırakmamam gerektiğini bana fısıldayıp duruyordu. Binanın kapısını açtım, bir an gücüm çekilmiş gibi hissettim ve binanın kapısı üzerime geri kapanmaya başlayınca bu kez var gücümle onu ittim. Duvara sertçe çarpan kapının arkasında bıraktığı ses, bir yazarın kalemini masanın üzerine çarparak bıraktığı sesle aynıydı sanki ve kaderin yazarı orada durmuş, bir sonraki kelimeyi sayfaya geçirmeden önce ne yapacağımı merak ediyor gibi beni izliyordu.

Arabanın kapısını açıp bindim, kapıyı kapattığım an yağmurun dışarıda uğultu gibi büyüyen sesi geri çekildi ama tavana çarpan yağmur damlalarının sesini hâlâ duyabiliyordum.

"Ortalığı velveleye vermenize gerek yok," dedi Kartal demir gibi bir sesle. Telefondaydı. Bakışlarım onu yakalamadı, doğrudan ön camdan dışarıya baktım ve gitgide çoğalarak ön camın üzerinde biriken yağmur damlalarını izlemeye başladım. "Evine baktınız mı?"

Karşı tarafı dinlerken sessizleşti. İçimi bunaltan hissin biraz daha büyüdüğünü, dallarının sarmaşıklar gibi karanlığın içinden çıkarak bedenimi sarmaya başladığını hissettim.

"Zafer amcanın kalbini rahatlatmak istediğimden peşine düşüyorum, yoksa haziranları yalnız geçirmeyi sevdiğini ben de biliyorum. Yaşlı başlı adama hayır onu yalnız bırakmamız gerek diyemedim. Tamam, seni sonra ararım," diyerek telefonu kapatıp konsolun üzerine

fırlattı. Arabayı çalıştırdığı sırada sessizlik yeniden büyümeye başlamış, içeriye sadece yağmur damlalarının sesi dolmaya başlamıştı.

"Boş yere panikliyoruz," diye fısıldadım.

"Bence de," diye karşılık verdi. "Ama Zafer amcayı rahatlatmak zorundayım."

"Her haziranda böyle ortadan kayboluyorsa, bulunmak istemediği anlamına gelmiyor mu bu? Neden üzerine gitmek zorundayız? Neden ona alan tanımıyoruz?" diye sordum çatık kaşlarla. Bir yanım onu görmek istiyordu, bir acı yaşanıyorsa bunu hep birlikte yaşamayı öğrenmiştik ve acı çektiği anlarda onu yalnız bırakmak istemiyordum.

"Alan tanımayacak değiliz," dedi sadece.

"Bu yaptığımız alanını işgal etmek değil mi?" Bir cevap vermek yerine arabayı biraz daha hızlandırdı. "Biraz yavaşla," dedim, "Yunus bu, sanırsın kendine bir şey yapacak."

Kartal'ın direksiyonu kavrayan parmakları daha da sıkılaşırken, "Yapacağından değil, sadece gidip ağzına sıçmayı düşünüyorum yaşlı başlı adamı korkuttuğu için," dedi sertçe.

Bakışlarım Kartal'ın profiline saplanıp kaldı ve "Korkuyorsun," dedim. Belki de korkan sadece o değildi, ben de korkuyordum. "Korkuyor musun?"

Sorduğum soruya da söylediğim şeye de aldığım koca bir sessizlikti.

"Bir gece Bursa otogarında sabahlamıştı, haziran ayının ilk gecesiydi, yani saat çoktan on ikiyi geçtiği için artık haziran ayındaydık ve her yerde onu arıyorduk," dedi. "Onu bulduğumuzda Bursa otogarındaydı, orada Zafer amcayı tanıyan bir adam çalışıyordu ve arayıp o haber vermişti. Leyla'yı kaybetmeden bir süre önce Leyla'yı otogardan almak için gitmişti. Onu o peronda bulduk, perona girip çıkan tüm otobüslerde aynı kişiyi aramış, bulamamıştı. Aldık götürdük, iki haziran gecesi yine kaçıp o otogara gitti, o peronun önünde oturdu ve gelip giden tüm otobüslerde onu aramaya devam etti. Yaklaşan ve perondan ayrılan hiçbir otobüste Leyla yoktu."

"Bursa'ya mı gidiyoruz?" diye fısıldadım.

"Dinle, bitmedi." Arabayı biraz daha hızlandırdı. "Yine aldık götürdük, üç haziran gecesi onu oradan alalı birkaç saat olmamışken yine oraya kaçtı gitti. Oturdu peronun önündeki bankta, onu bekledi. Hiçbir otobüs yine Leyla'yı getirmedi. Leyla o perona bir otobüse binmek

için de gelmedi. Biz de onu alıp götürmenin bir şey değiştirmeyeceğini anlayıp orada durduk ve onu bekledik. Dört haziranа girmeden kalktı gitti, iki gün boyunca telefonlarımızı açmadı." Sessizce yüzüne bakmaya devam ediyordum. "Ondan önceki haziranda da aynısını Leyla'nın mezarının başında yapmıştı. Ayın birinden üçüne kadar onu beklemiş, mezarın önünden bir kez olsun ayrılmamıştı. Fark ettik ki her sene yer değişiyordu ama yaptığı şey değişmiyordu. Leyla'yı bekliyordu."

"O zaman yine aynını yapıyordur," dedim kalbimi parçalayan o umuda tutunarak. Onu o hâlde düşünmek bile nefesimi kesmeye, canımı acıtmaya, ellerimi ağrıtmaya yetiyordu oysa.

"Öyle değil," dedi ve bakışları yavaşça omzunun üzerinden bana çevrildi. "Hiçbirinde Zafer amcayı aramamıştı, hiçbirinde ayın birine girdiğimiz gece yarısını arkadaşlarının yanında karşılamamıştı." Söylediği, gök yarılsa veya bölünse yer, ne eğip kafasını yere, ne kaldırıp kafasını göğe bakmayacak bir adamın yapmayacağı türden bir şeydi. "Zafer amca bu yüzden korkmuş olmalı."

"Cihangir'i ara," dediğimde Kartal sadece gözlerimin içine baktı. "Cihangir'i ara ve telefonunun en son nereden sinyal verdiğini öğren."

"Korkuyorsun," dedi.

"Mutlu olacağım, Lavin," diye fısıldadı Yunus kafamın içinde.

"Bugün yalnız kalmasını istemiyorum, Kartal. Cihangir'i ara ve ne olursun telefonunun en son nerede açık olduğunu öğrenmesini iste." Elimi direksiyonun üzerindeki eline koydum. "Yap."

Kartal gözlerini yola çevirirken sadece başını salladı ve arabayı kenara çekip telefonunu konsolun üzerinden alarak Cihangir'i aradı.

Ve soluk soluğa süren o bekleyiş başladı.

YUNUS EMRE DİKKAYA

Hayat üç yudum suysa, ben iki yudumunu seninle, son yudumunu yalnız içtim Leyla ve o son yudum, boğazımdan aşağı bir türlü inmiyor canım.

Sensizlik, hayatımın son yudumunu kursağımda bıraktı.

Boğuluyorum.

En tuhafı da ne boğazımdan bir yudum su iniyor ne de suyun içindeyim ama ben boğuluyorum.

Leyla, boğuluyorum.

Leyla, dayanamıyorum.

Can suyu gözlerinde boğulmak ne güzeldi oysa. Şimdi canım en çok da gözlerinin olmayışında, bir kaşık suda, kupkuru bir toprakta ve belki de bir çölde, kurumuş bir ırmağın içindeki çamurda, belirsizlikte ve oldukça belirgin olan yokluğunda boğuluyor. Ve ben bunu artık durduramıyorum.

Bu kafayı durduramıyorum, Leyla.

Gözlerimi açtığımda kendimi karanlık bir odanın içinde, tekli koltuğa uzanmış, bacaklarım öne, kollarımı arkaya uzatmış şekilde, dağılmış bir biçimde buldum. Sigara dumanı, karanlığın içinde yağmur yüklü bulutlar, gecenin içinde asılı duran sisler gibi dolaşıyordu.

Bakışlarımı sehpadaki dijital saate çevirdim. Kırmızı ışığın çizdiği rakamlara baktım. 23.13'tü. Ölmek için güzel bir saatti ve yaşamak adına verilmiş bir sözün hatırlanması adına kötü bir saatti.

Paketime uzanıp bir sigara çıkardım, dudaklarımın arasına yerleştirir yerleştirmez çakmağımı aramaya başladım. Kısa bir arayışın ardından çakmağımı bulmanın canımı bu denli acıtacağını bilmiyordum çünkü cebimde onun ördüğü yunus balığından anahtarlık da çakmağıma takılarak cebimden çıktı. Yere düşen yunus balığına baktım. Ağlayabilirdim ama ağlamadım, sanki uzun zamandır sadece nefes alıyor, acı çekiyor, nefes veriyor, onsuzluğu yutuyor ama asla ağlamıyordum. Ama birdenbire o yunus balığını görmek, beni dizlerimi koltuğun üzerine çekip cenin pozisyonu alarak hüngür hüngür ağlatmaya başladı.

Sigara dudaklarımdan düştü, sarsılarak ağladım.

Daima cebimde taşıdığım o yunus balığının cebimden düşmesi mi beni ağlattı yoksa hep gördüğüm yunus balığını birdenbire tekrar görmek mi beni ağlattı bilemedim. Daha da kötüsü belki o yunus balığını bana verdiği günü bir daha asla yaşamayacağımı bilmek, o günle alakalı bazı şeylerin hafızamda silikleşmeye başlaması beni ağlattı. Leyla usulca hafızamdan siliniyordu. Bu beni hüngür hüngür ağlattı.

Çekip gittiği yetmezmiş gibi anılarını da toparlayıp usul usul götürmeye başlamıştı sanki.

Ona kırgın hissettim ama kızamadım, ona darıldım ama ondan yine gidemedim; ruhunu da alıp çekip gideli çok uzun zaman olmuştu ama ben hâlâ tüm kalbimle burada, gelmeyeceğini bildiğim bir kadını bekliyordum.

"Leyl," dedim gözyaşlarım şiddetlenirken. "Leyl, canım, ne olursun alma anılarımızı benden. Benim seninle yeni anılarım hiç olmayacak, bunu anladım ama bari bırak, eskileri hâlâ ilk günkü gibi zihnimin içinde benimle kalmaya devam etsin. Ne olursun, Leyl. Ne olursun, iki gözüm. Ne olursun."

Gözlerimden kayıp kilitlenen çeneme akan o gözyaşı damlası zamanın içinde büyüdü, o gözyaşı damlasının içinde bir anı belirdi. O anıda, karşısında koltukta oturduğum adamın bakışlarında endişe vardı. Önündeki kâğıda bir şeyler karaladı ve sonra kafasını kaldırıp, "Onunla son defa konuşma şansın olsaydı, bana kurduğun bu cümleyi ona da kurar mıydın?" diye sordu.

Adamın endişeli gözlerine bomboş gözlerle karşılık verdim ve "Hayır," dedim. "Ona yalan söylediğimi hiçbir zaman bilsin istemem. Onu kandırmanın bir yolunu arıyorum."

Adam sadece, "Yunus Emre, o artık yok," dedi ve boş bakışlarım adamın gözlerinde birkaç dakika takılı kaldıktan sonra yavaşça zemine devrildi.

"O zaman ben neden varım?"

İçinde olduğum odanın duvarları sarsılmaya başladı, ardından gürültüyle yıkıldı ve gözlerimi kırpıp açtığımda arabanın içinde saatlerdir oturduğumu fark ettim. Dudaklarımın arasında külü uzamış bir sigara duruyordu, kül kopup karnımın üzerine düştü ve bakışlarımı ön cama şiddetle vuran yağmur damlalarına diktim. Kayıp giden her su damlası, onun bana baktığı bir anıyı hatırlattı. Sigaranın külü yeniden sigara dudaklarımın arasındayken uzadı, düştü, uzadı, düştü ve sigara bittiğinde izmarit de yanmaya başladı.

Kafamın içinde kendi sesim, *"O zaman ben neden varım?"* diye fısıldadı ve gözlerimi havuzun kenarındaki şezlongda otururken bir defa daha açtım. Kartal suyun içinde kahkahalar atıyor, Lavin'e sarılarak onu etrafında döndürüyor, Lavin'in elbisesinin beyaz kumaşı suyun yüzeyinde kayıyordu; garip bir şekilde kefeni düşündüm, suyun içindeki ölümü düşündüm, huzuru düşündüm ve bakışlarıma yerleşen durgunluğu dağıtan Kartal ve Lavin'in kahkahalarının bu düşünceleri böldüğü an oldu.

Onlara gülümsedim.

Gözümü yumup açtığımda yeniden yıkıldığını sandığım sağlam duvarların arasında, terapi koltuğunun üzerindeydim ve adam bana bakarak kâğıda bir şeyler karalamaya hazırlanır gibi kalemini kavrıyordu.

Bir nefes sonrasında bana, "Yunus Emre," dedi. "Ölebilmek için Leyla'yı kandırmanın bir yolunu arıyorsun ama bulamayacaksın çünkü onu asla kandıramazsın. Ona bir söz vermemiş miydin? Bu sözü tutmalısın."

"İnsan tutamayacağı sözler vermemeliymiş," dediğim anda adamın gözleri indirdiği kâğıttan apar topar kalkarak benim kendim için kazdığım ama içine bir türlü girmediğim o boş mezarı hatırlatan gözlerime tutundu.

Leyl zihnimin içinden, "*Yalancı yunus balığı,*" diye fısıldadı, sesi kırgındı. Terapi gördüğüm odanın duvarları yeniden yıkılmaya başladı.

Restorandaki sandalyenin üzerinde oturmuş, karşımda duran kız kardeşime bakarken artık kararımı vermiştim. *Yalancı yunus balığı,* diye tekrarladı zihnimin içinden ama ben sadece kız kardeşimin gözlerinin içine baktım ve "Rüyamda Leyl'i gördüm," dedim, restoranın camları patladı, patlayan camların kırıkları ruhuma saplandı ama kız kardeşim tüm bu olup bitenleri görmedi.

Gözlerimi açtığımda işte burada, geçen onca zamandan sonra rüyama girdiği, el ele yürümekten keyif aldığımız, sessizce dalgaları izlediğimiz, ona en çok benzettiğim sahil kenarındaydım. Dalgalar denizin üzerinde yükseliyor, usul usul büyüyerek kıyıya çarpıyor, kumları alabora ederek geri çekilip sessizce gidiyorlardı.

Dalgalar gidiyordu ama geri geleceklerdi. Leyla gitmişti ama geri gelmeyecekti.

Kafamdaki siyah fötr şapkayı düzeltip çıplak ayaklarımı ıslak kumlara bastım. Siyah kumaş pantolonumun paçalarına çarpan suyla bakışlarım derinleşti. Dalgaların içinde onu aradım. Üzerimdeki sadece ortadan iki düğmesi bağlı olan siyah gömlek rüzgârla geriye doğru uçtu ve açılan tenimde soğuğun ısırığını, dalgaların damlalarını hissettim. Huzur çok kısa bir an için de olsa buradaydı, benimleydi; peki Leyla neredeydi?

Bir adım attım, dalga benden kaçıyor gibi geri çekilip denizin içine geri döndü. Bir adım daha attım, bir adım daha attım ve bir adım daha attım. Gri gökyüzüyle denizin birleştiği nokta sonsuzluğu doğuruyor

gibiydi ve sanki bir bütünlerdi, hiçbir şey onları ayıramaz gibiydi. Tıpkı bir zamanlar ikimizi hiçbir şeyin ayıramayacağını düşündüğüm gibi deniz ve gökyüzünü de hiçbir şeyin ayıramayacağını düşündüm.

Bir adım daha attım. Dalga bir türlü gelmedi. Sanki tüm dalgalar benden kaçarak denizin içine geri dönüyorlardı.

"Dalgaları da mı kandırdın?" diye sordum çatık kaşlarla, ardından bağırdım denize doğru. "Leyla, ya çık gel ya da yalvarıyorum, bırak ben geleyim sana!"

Telefon çalmaya başladığında Lavin, hızla kafasını çevirip Kartal'a bakmaya başladı. Cihangir'in sesini belli belirsiz de olsa duyabiliyordu. Kartal hızla kafasını kaldırıp, "Evet?" diye sordu.

Duyduğu ilk adres, gözlerini sıkıca yummasına neden olmuştu. Önce denizi düşündü, ardından kulağına Leyla'nın kahkahası doldu ve bir an için geçmişin içindeydi. Kafasını omzunun üzerinden yana çevirdiği ve Yunus Emre ile Leyla'sının dalgalar bedenlerine çarparken kıyıda kumların içine düşüp kahkahayla güldükleri ânı gördü. Tuzun kokusu boğazına doldu, Leyla'nın çenesini Yunus'un ıslak, beyaz gömleğinin sardığı göğsüne yaslayıp ona bakışını ve bir dalganın daha büyüyerek ikisini altına alışını... Leyla hayat dolu bir kahkaha daha atmış, Yunus bir dolu su yutmasına rağmen Leyla'nın yüzüne bakarken gülümsemişti.

"Çilingoz," diye fısıldadı, sesi hem anılarının içine yayıldı hem de direksiyonu başında oturduğu arabaya. Bu telefonu kapattığı, direksiyonu hızla çevirdiği ilk andı. Anılar sarsılarak üzerine devrilmeye başladı. Kartal nefes alamıyormuş gibi elini tişörtünün yakasına götürdü. "Sakın," dedi, "sakın."

"Kartal," diyen Lavin'in sesinde korkudan daha derin bir şey vardı.

Kartal sadece, "Ara!" diye bağırdı Lavin'e. "Herkesi ara. Çilingoz de. Herkesi ara!"

Hiç yerin dibindeyken bile düşmeye devam ettiğini hissettiğin oldu mu? Ruhunun bedenine ağır gelip seni yere doğru asıldığını hissettin mi hiç?

Kartal bunu hissetti.

Ne ayrılık vardı ne başka bir şehir, sadece ölüm vardı Leyla ile Yunus'un arasında.

Ve zaman ilk kez hiç olmadığı kadar hızlı akıyordu.

Her farklı sokaktan, farklı bir araba son sürat çıktı, son sürat köşeyi döndü, son sürat yolun üzerinde ilerlemeye başladı. Her farklı arabanın

içinde sadece ortak tek bir duygu vardı. Çığlıkları duyuyordu Kartal, boğazı acıyana dek bağıran, direksiyona yumruklar atan kendisi miydi? Bilmiyordu. Lavin olduğu yere sinmişti ilk defa, bir çocuk gibi sadece ön camdan dışarıyı izliyor, titreyen ellerini saklamadan deri ceketinin kumaşına bastırmış bekliyordu.

Büyük bir dalga haykırışımı duymuş gibi diğer dalgalardan ayrılarak hızla kıyıya, bana doğru gelmeye başladığında dizlerimin üzerine dek suyun içindeydim. Dalga şiddetle bedenime çarparak göğüs kafesimi içine aldı, geriye doğru sendeledim ve dalga hızla geri çekilerek denizin içine döndü.

Bir an o dalganın Leyla olduğunu hissettim.

Sanki aseton kokan parmaklarını göğüs kafesime yaslamış, bastırmış, beni geriye doğru itmişti. *Git,* demişti. *Git, yalancı yunus balığı.*

"Kaçma, dur!" diye bağırarak dalganın arkasından koşmaya başladığımda ağırlaşan her bir adımımda su etrafa sıçrıyor, suyun içine boynuma dek batıp çıkıyordum. "Leyla dur! Ne olur!"

Dalgaya doğru, "Kartal ve Lavin'in yanında kaldım!" diye bağırdığımda dalga usulca suyun yüzeyinde hareket etti, bana doğru gelmeye başladığını gördüm. "Her şey iyi olana dek, kardeşlerim iyi olana dek onlarla kaldım! Son âna dek onlar için savaştım, kendim için vazgeçtiğim anlarda onlar için yaşadım. Senin için yaşadım!"

Dalga şiddetle göğsüme vurdu.

"Git," dedi sanki bana. *"Git, geri dön yunus balığı. Kandırma beni, geri dön. Kandırmış olma beni."*

Bana çarpıp geri dönen dalgayı kucaklamaya çalıştım ama yapamadım, su etrafa dağıldı; ruhum içime dağıldı. Darmadağındım.

"Artık bana ihtiyaçları yok!" diye bağırdım. "Kurtuldular, her şey bitti, onlar artık iyi!" Suya doğru koşmak istedim ama bunu yapamadım, karnıma dek uzanan suyun içinde durup dalganın bana geri döneceği ânı bekledim. "Ama görmüyor musun Leyla, görmüyor musun canım, ben iyi değilim!"

Dalga bir kez daha göğsüme vurduğunda sanki yakarıyor, yakarmıyor, bana yalvarıyordu. *"Dön, Emre. Dön, canım. Kandırmış olma beni!"*

"Leyl!" diye bağırdığımda boğazıma giren tuzlu suyu hissettim. Bir veda öpücüğüne daha yer yoktu ruhumda. İstemedim. Kabul etme-

dim. "Sen öldün, beni yaşıyorum mu sanıyorsun?" Yakarışım gökyüzünde bir yıldırımı uyandırdı, gök gürültüsü ise sanki onun çığlığıydı.

Gözümden bir damla yaş akarken, "Can suyu gözlü kız," diye fısıldadım. "Benim ecelimle öleceğim yok, artık sen alsana beni."

İyi değilim, yemin ederim. Geri çevirmesene beni. Leyla, bu kez kapından çevirmesene beni.

"Yalvarıyorum sana!" diye bağırdım ama dalgalardan bir cevap gelmedi. "Yalvarırım, Leyla!" Dalgalar sustu, Leyla sessizdi. "Yokluğunda çok öldüm, sen beni yaşıyor sanıyorsun!" diye bağırmamla gök bir kez daha gürledi ve dalgalar arka arkaya yükselerek bana doğru gelmeye başladı.

Leyla'nın beni kollarının arasına yeniden alacağını hissettiğim belki de tek an, bu andı.

"Yalan söyledim, yalan söyledim, binlerce kez yalan söyledim. Yaşadım sandığın her an ben öldüm, sen neden görmedin, Leyla? Ne olur beni bu dünyada daha fazla sensiz bırakmasana!"

Dalga öyle şiddetle çarptı ki bana, fötr şapka sulara karışarak saçlarımın arasından kayıp gitti. Suyun içine doğru koştum, durmadım, o kucaklama son olsun istemedim, dalga geri çekilirken ben arkasından gittim. Suyun içinde asılı kalan bedenimin usulca derinliğe doğru çöktüğü o ânı hatırlıyorum. Gözlerim açıktı, suyun yüzeyindeki gri gökyüzünü görebiliyordum ama suyun oldukça dibindeydim; usul usul dibe çöküyordum.

Dalgalar bir daha beni kucaklamadı.

Anladım ki Leyla, ona yalan söylediğimi anladı.

Korku göğsümü ölüm düşüncesiyle değil, onun bana küstüğü düşüncesiyle kapladı. Suyun içinde asılı kalan hareketsiz bedenimin çırpınmaya başladığı ilk an, o andı.

Yüzeye doğru yüzüp kafamı sudan çıkardığımda dalgaların gitgide daha da uzaklaştıklarını gördüm. Leyla bana bir daha sarılmayacak, bir daha beni affetmeyecek, onunla kalan son anımı da alıp benden sonsuza dek gidecekti. Korktum. İlk kez o an korktum.

Kıyıya yüzdüğüm ânı hatırlıyorum. Terapist zihnimin içinde, *"Leyla'ya bir söz verdin,"* dedi ve ellerimi ıslak kumlara bastırarak önümde uzanan kumlara baktım.

"Özür dilerim, özür dilerim, özür dilerim," diyerek kara zorla sudan çıktığım anı hatırlıyorum. Kumların içine bata çıka yürürken sular bedenimden hızla akıyor, "Özür dilerim," demeye devam ediyordum. "Ne olursun affet beni. Özür dilerim!" Dönüp denize baktım. "Leyla, gitme! Yapmayacağım, özür dilerim. Kandırmayacağım seni bir daha Leyla! İki gözüm, özür dilerim!"

Bir dalga yükseldi.

Ve o dalganın içinden beni izleyen mavi gözler, geçen onca zamandan sonra rüyalarımda ve anılarımızda olduğundan daha gerçekti.

Leyla oradaydı.

Göğüs kafesine dek suyun içinde durmuş, beni izliyordu.

"Leyla," diye fısıldadığımda gözünden bir damla çenesine dek kaydı ve önüne kadar yüzerek gelen siyah fötr şapkayı alıp başının üzerine yerleştirdi.

Bir adım ileri, bir adım geri gittim.

Sendeledim.

Yağmur başladı.

"Hayır," dediğini duydu Lavin, Kartal'ın o karmaşada. "Hayır." Suya doğru koştuğunu gördüğünde olduğu yerde donup kaldı. "Hayır hayır!" Suyun içine daldı, kıyıya yavaşça vuran dalgalara düştü. "Hayır hayır, yapmadın bunu, hayır!" Koştu, daha da derine girdi, su göğüs kafesini içine aldığında Kartal'ın suyun yüzeyinde, dalgaların arasında savrulan siyah fötr şapkayı eline aldığını gördüm. "Hayır!" diye bağırdı. "Hayır!"

Dizlerinin bağı tam da o an çözüldü. Diz kapaklarının kumlara saplandığını fark ettiğinde nefesi kesildi. Göğüs kafesi ortadan ikiye ayrılıyormuş gibi hissederken, "Yunus," diye fısıldadı.

Kartal, "Hayır!" diye bağırdığında Alper'in suya girdiğini gördüm. Deli gibi etrafına bakıyor, sürekli suyun içine dalıp çıkıyordu. Onun için canından değerli bir şeyi arıyor gibi görünüyordu.

Yunus Emre, Lavin'in anılarının içinden, "Rüyamda Leyl'i gördüm," dedi ve o tuhaf gülümsemesi dudaklarındaki yerini aldı. Ellerini kumlara bastırıp, "Hayır," diye fısıldadı Lavin, yağmur damlaları rüzgâra tutunarak uçuştu ve yüzüne vurmaya başladı. "Hayır, Yunus." Kumsaldaki ayak izlerine dokundu.

Bu ayak izleri, Yunus'un geride bıraktığı son şey miydi?

Alper suyun içine sürekli dalıyor, Kartal elinde fötr şapkayla dalgaların arasında bir görünüyor, bir kayboluyordu.

"Yunus!" diye çığlık attı Sibelay, bir karmaşa büyüdü ve rüzgârın sesi dalgalara karışarak uğultu yarattı. Tüm çığlıklar, o uğultunun içinde kayboldu.

Tuğrul kıyıda dizlerinin üzerine çöktüğünde büyük bir dalga bedenine vurdu, geriye doğru devrildi. Ellerini bacaklarının arasına koyup bomboş gözlerle denize bakakaldı.

"Yapmadın bunu!" diye bağırdı Kartal son gücüyle. "Bunu yapmadın!" Sonunda birileri Kartal'ı sudan çıkarmaya çalışırken geçmişi içine tutsak eden bir kamera bu ânı geleceğin içine gömmek istiyor gibi olanların etrafında dönmeye başladı. Kartal çırpındı ve "Bana bunu yapmadın!" diye bağırdı. Alper kıyıya emekleyerek çıkıp kumlara uzandı, elleri kısa saçlarına gitti ve genzinin derinliklerinden bir feryat gibi kopan o çığlığı belki de tüm İstanbul duydu.

Leyla'm uzun uzun gözlerimin içine bakmaya başladığında oradaydı. *"Yunuslar,"* dediğinde sesi zihnimin içinde değildi, oradaydı, denizin içindeydi. *"Dalgalar yükseldiğinde dalgalardan kaçmazlar, dalgalar ile yarışırlar. Bu dalgalar senin boyunu aşar sandım, bu dalgalar seni boğar sandım."* Fötr şapkaya dokunup gözünden bir damla yaş daha kayıp giderken bana gülümsedi. "Meğer seni bir akvaryumun içine kapatan benmişim canım."

"Can suyu gözleri olan kız," dedim bir adım atarak. "Yitirdin mi bu dünyadaki yerini?" Bir adım daha. "Ben de." Ve koşmaya başladım denize. "Ben de!"

Bana kollarını açtı.

Bana dedi ki: *"Seni tutsak ettiğimi fark etmedim, Emre. Özür dilerim, affet beni."*

Zaman yavaşladı ve Yunus elindeki telefonun ekranını Lavin'e çevirip ikisini kadraja aldı. "Hiç fotoğrafımız yok, fotoğrafımız olsun istedim," dedi kameradaki görüntülerine gülümseyerek. Anılar sarsıldı, bedenler ve kalpler sarsıldı. Köklerinden koparılıyormuş gibi hissederken zihnini durduran bir çınlama sesiyle titreyen kişi Lavin'di.

Avuçlarını kulaklarına bastırıp çınlama sesini durdurmaya çalıştı. Tutunmak istedi. Leyla'ya verdiği söze tutunmak istedi. Hâlâ kalbinin attığına, genzinden içeri onu günbegün yakarak küle çeviren nefesin hâlâ

geçip gittiğine inanmak istedi. Yangından geriye kalan o külün hâlâ orada olduğuna inanmak istedi.

"Söz verdin," döküldü dudaklarından Lavin'in. "Sen ona... bir söz verdin."

Yunus geçmişin içinde bir anıda gözlerini salatasına indirmiş, yeşilliklerle oynarken, "Ben çok yalancı biriyim, söz falan verdirme bana, tutamam," dedi ve o anı kız kardeşinin kafasından aşağı ona ait küller gibi yağarken kız içinde kalan son gücüyle haykırdı.

Ve ona dokundum, Leyla'ma dokundum. Bir dalga bizi altına almadan hemen öncesinde. Suyun dibine çekilirken kollarımda o vardı, belki de onun kollarında olan bendim.

Hayır, ölüm değildi kollarında olduğum, Leyla'ydı.

Gülümsedim ve suyun dibine usulca batarken biz bana yavaşça gülümsedi.

Kalp atışlarım, sönmüş kalp atışlarına dolandı. Benim kalp atışlarım onun kalbini diriltmeye yetmedi ama dolanan kalplerimiz birlikte sönebildi. Sonunda bu külü, yanına kabul edebildi.

Yangında en son küller ölürmüş, yangın bittiğinde geriye kalan küldüm ben. Sonunda o kül ölüyordu.

Öldüğümü biliyordum ve bu olurken Leyla yanımdaydı.

Sonunda yangındaki en son kül, öldü.

13. BÖLÜM

Vaveyla

♪ *Eagles, Hotel California*

Vaveyla.

Acı içinde atılan bir yardım çığlığı.

Geçmişin içinden yükselen alevler yutabileceği bir şey kalmadığını anlamış gibi gökyüzüne ulaşıyor, yıldızları da tutuşturabileceklerine inanıyorlardı. Ambulansın mavi ışığı yüzümün yarısını aydınlatırken orada durmuş, kıyıya yavaş yavaş yaklaşan botu izliyordum. Polislerden biri botun hemen önünde duruyordu, gece öyle karanlıktı ki denizin üzerinde parlayan tek bir ışık olmadığından bot sanki denizi yararak ilerlemiyor, çoktan sönmüş ve küle dönmüş karanlık bir ormanın içinden çıkıp geliyordu.

Orada, o botun içinde yangından geriye kalan son külü taşıdıklarını biliyordum.

Çok tuhaftı, ağlamıyordum. Sanki içimde bir şey ölmüştü.

Göğüs kafesimi bir arada tutan zincirin bir halkası kopmuş, göğüs kafesim sonunda çökmüş, kalbim de göğüs kafesimin içinde sıkışıp ölmüştü. Botun karanlık denizin içini yararak ilerlerken yarattığı küçük dalgayı gördüğümü hatırlıyorum, öyle küçüktü ki bir kalbin son atışını hatırlatıyordu.

Bot nihayet kıyıda durdu, polisler bottan atladılar ve siyah bir ceset torbasını tutup botun içinden çıkardıklarını gördüm.

Kulaklarım uğulduyordu ve uğultudan başka hiçbir şey duyamıyordum. Gerçek, yıkılan göğüs kafesimin altında bıraktığı cansız kalbime yavaşça dokundu.

Yunus Emre Dikkaya ölmüştü.

"Dalgalar bedeni açığa sürüklemiş," dediğini hatırlıyorum bir adamın, iki parmağının arasında tuttuğu karton çay bardağından bir yudum almadan önce, bu gerçek onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi yorgun bir sesle söylemişti bunu. Bir an önce evine gitmek, yorucu geçen günün ardından kanepesine uzanıp televizyon izlemek istiyordu herhâlde.

Biri uzaklarda bir çığlık attı ama kafamı çevirip yan tarafıma baktığımda çığlık atan kişinin Sahra olduğunu gördüm, oysa ne kadar da yakınımda duruyordu. Başını iki yana sallıyor, Burak onu sımsıkı kavramış kaçmasından korkuyor gibi tutarken kafasını çevirip bottan indirilen ceset torbasına bakmaktan korkuyor gibi görünüyordu. Gözlerimi yavaşça Sahra'dan ayırıp yere bırakılan ceset torbasına baktığımı hatırlıyorum. Ateşin sesini duymaya başladığım o andı, sanki arkamı dönüp gecenin içine doğru koşmaya başlasam da ateşin sesi beni bırakmayacak, ondan uzaklaşmama izin vermeyecekti.

İçimde hâlâ bana tutunmaya devam eden yaşam, kafamı indirip o ceset torbasına baktığımda artık orada olmayan bir şeyin yansıması gibiydi. Kartal'ın, "Bırak!" diye bağırdığını duydum, sesi ateşin sesine karışarak kafamın içine doldu. Gözlerimi ceset torbasından çekmediğim için onu görmedim, ta ki o eğilip dizlerinin üzerine çökene ve titreyen elini fermuara uzatana kadar. Gözlerimi ayırmadan onun eline bakmaya devam ettim.

Yağmur ağlamayacağımı anlayan Tanrı'nın gönderdiği sahte gözyaşları gibi yüzüme dokunmaya, gözlerimin boşluklarından kayarak yanaklarımı ıslatmaya başladı.

Fermuar açıldığında önce yüzünü değil, boşluğa düşen cansız elini gördüm.

Gözlerimi yummak, kafamı çevirip başka bir yöne bakmak kolaydı; ben zor olanı seçtim ve onun yüzüne baktım. Gözleri kapalıydı ve hiç

ağlamayacağımı sanan beni bir anda dizlerimin üzerine çöküp bağıra bağıra ağlatan, dudaklarındaki tebessümle karşılaşmaktı.

"Kalk," diyerek başını tutup havaya kaldıran Kartal, onun yüzünü boynuna doğru götürdü. "Üşüdün hep." Elini ensesine bastırmadığından olsa gerek, Yunus'un başı boşluğa düşünce, "Hayır," diye fısıldadı Kartal. "Hayır hayır." Başını sabit tutmaya çalışırken titriyordu. "Hayır."

Elini Yunus'un ensesine bastırıp alnını alnına dayarken, "Hayır hayır," diye fısıldadı. "Kalksana Allah'ın belası! Kalk!" Alnını alnına daha sert bastırdı. "İyileşmedim hâlâ. Bitmedi işin benimle. Kandırdım ben seni. İyiyim dedim, iyi değilim Yunus, kalk!"

Alnını alnından çekişini gözlerimin önünde puslu bir cam varmış gibi izledim. Elleriyle yüzünü okşayıp, "Yalancı," dedi. "İyileşmedim ben daha. Kalk. Böyle şaka mı olur, Yunus? Böyle şaka mı olur kardeşim?"

Çığlıklar bedenime çarpıyor ama kulaklarıma ulaşmıyor, sadece Kartal'ın sessiz yakarışları zihnime tutunuyordu. Kartal, Yunus'un yüzü boynuna düştüğünde kafasını gökyüzüne kaldırdı ve "Hayır," diye fısıldadı, bedeni ileri geri sallanıyordu. "Hayır."

"Oğlum," diye fısıldadığını duydum birinin. Avuç içlerimi zemine yaslayıp kafamı kaldırmadan önümdeki boşluğa bakmaya başladığımda o sesin kime ait olduğunu biliyordum. Kalabalığı yaran beden, sendeleyerek Kartal'ın önüne kadar geldi. Yere eğildi. "Oğlum?" diye fısıldadı tekrardan. Zafer amcanın, Yunus'u Kartal'ın kollarının arasından alıp kendi göğsüne bastırdığını gördüm. "Oğlum!"

Bakışlarım zeminde açık duran avucuna tutundu. Dizlerimin üzerinde yavaşça yerde ilerlemeye başladığımda dizlerimin acıdığını hissedebiliyordum. Titreyen elimi, Zafer amcanın göğsünde sarsılmasına rağmen boşluğa düşmüş elinin üzerine koydum. Avucumun içine aldığım buz tutmuş elini nefesimle ısıttığımı hatırlıyorum. Yağmur damlaları avucunun içine düşüyor, nefesimin onu ısıtmasına izin vermiyordu.

Zafer amcanın haykırışları kafamın içine dolup o ateşin sesinin içinde boğulmaya başladı. Sürekli üfledim, sürekli avucumu sürttüm, sürekli elini ısıtmaya çalıştım ama sonunda onun elinin soğukluğu benim de ellerimi buz gibi yapmaktan öteye gitmedi. Alnımı avucuna yaslayıp hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladığımı hatırlıyorum.

"Lavin," diye fısıldadı Yunus Emre kafamın içinde bir yerlerde. Gözlerimi daha sıkı yumup hıçkıra hıçkıra ağlamaya devam ettim.

"Özür dilerim." Alnım avucunun içindeyken bir elin varlığını saçlarımda hissettim. Hayali bir dokunuş gibiydi, pusulasını avucunun içinde tutan ve nereye gitmesi gerektiğini bilen bir ruhun vedası gibiydi.

"Yunus," diye fısıldayarak ağlamaya devam ettim. Birileri müdahale edene kadar, birileri beni kollarımın altından tutup ayağa kaldırana kadar, birileri beni bir arabanın içine sokup kapıyı üzerime kapatana kadar ben sadece ağladım. Ateşin sesi kulaklarıma dolmaya devam etti, alevler büyüyerek gökyüzüne dokunmaya devam etti, Yunus'un çıkıp geleceğine olan inancım içime tutunmaya devam etti.

Yunus Emre gelmedi.

Kafamı kaldırıp arabanın ön camından dışarıda uzanan kalabalığa baktığımı hatırlıyorum. Ambulansın ışıkları gözlerimin önünde bin parçaya bölünerek gecenin içine yayılıyor ama o dipsiz karanlığı yok etmeye yetmiyordu.

Sessiz hıçkırıklar beni terk etmedi, gözyaşlarım artık bağıracak gücüm kalmadığında bile gözlerimden süzülüp çeneme akmaya devam etti. İzledim. Sahra'nın, Burak'ın kollarına düşüp bilincini kaybettiği ânı izledim. Alper'in ve Zafer amcanın onu koydukları ve kapısını kapattıkları ambulansın kapısına yumruklar indirerek haykırışlarını izledim, sesler gelmedi; bu her şeyin büyük bir sessizliğe dönüştüğü andı.

Arabanın kapısının açıldığını hatırlıyorum. Araba birinin ağırlığıyla çöktü ve direksiyon başına oturanın kim olduğunu görmek için bakışlarımı yavaşça çevirip oraya baktım. Yunus Emre direksiyonun başında oturuyor, sular bedeninden yavaşça akarken tıpkı az önce yaptığım gibi ön camdan dışarıya bakıyordu.

"Yunus," diye fısıldadığımı hatırlıyorum. Gözünü bile kırpmadan mahşer yerine bakmaya devam ederken, "Özür dilerim," demek için dakikalarca beklemişti.

Kafasını çevirip bana baktığında onu son kez gördüğüm andaki gibi dudaklarında bir tebessüm vardı. *"Beni affet, Lavin. Sadece bir kez olsun kendimi seçmeliydim."*

"Yalancı," diye fısıldadığımı hatırlıyorum.

"Leyla'sına kavuşmuş bir yalancı," diye fısıldadı, bedeni bir sis gibi dağılmaya başladı.

"Gitme," dediğimi hatırlıyorum, bir sis gibi dağılan görüntüsüne bakarken artık haykıracak gücüm kalmadığından sadece ağlıyordum. "Yunus, ne olursun gitme."

Yunus Emre gitti.

Ellerimi yüzüme örttüğümü hatırlıyorum, çaresizce kafamın üzerine kaydırdığımı, başımı sıkıca kavradığımı ve nefes nefese ağlamaya devam ettiğimi. Her şeyi hatırlıyorum ve bir ömür boyu hatırlamak zorunda kalacağımı biliyorum.

"Kavuştun," dedim başımı sıkıca kavrayıp gözlerimin önünde yaşlarla o karmaşaya bakarken. "Kavuştun mu?"

Arabanın kapısına uzandığımı hatırlıyorum. Ambulansın ışıkları tavanın üzerinde döndü, gökyüzündeki kalabalığı bölmek ister gibi kuvvetle yandı ama karanlık silinmedi.

Haziranın ikisiydi çoktan ve biliyordum, haziranın üçünü toprağın altında geçirecekti Yunus Emre.

Olmayacaktı bir daha. Arabanın arka koltuğundan kafasını öne uzatmayacaktı bir daha, yüzünde sahici olduğuna inandırdığı bir gülümsemeyle, bizi mutlu olduğuna inandırmak için çabaladığı darmaduman gülümsemesiyle şakalar yapmayacaktı. Kartal'ı kıskanmayacaktı Alper'den, başımı yaslayıp omzuna o gürültünün içinde ona anlatamayacaktım bir daha derdimi. Yunus var, o halleder diyemeyecektim. Boğazında taşıdığı bir bıçak dövmesiyle kısa bir ömür yaşamış ama yaşlı bir adamdan daha çok şey görmüş, hissetmişti. Bir suyun içinde son vermişti. İsmi bile onu o derin sulardan korumaya yetmemiş, belki de o yüzden suların içine çekilmişti.

Kapıyı açtığımı hatırlıyorum. Havasız arabanın içine dolan soğuğu kemiklerimde hissettiğimi, yüzümü yıkayan gözyaşlarına dokunan soğuğun beni ürperttiğini ama kesmediğini hissettiğim o dipsiz, sivri köşeli acıyı. Her seferinde çarpıp ben o acının köşelerine, bir ömür kanayacaktım belki de.

Dışarı adımımı atarken neredeyse düşecektim ama aldırış etmedim, bu ilk düşüşüm olmayacaktı ama biliyordum ki artık düştüğümde Yunus Emre beni kaldırmak için orada olup elini bana uzatmayacaktı.

Boşluğa düşen elini hatırladım.

Kendi etrafımda dönüp çaresizce ellerimi saçlarıma götürdüğüm andı o an. Sanki dünya dönmüyor, sadece ben dönüyordum ve donan bir zamanda onun yokluğunu kucaklıyordum.

Sonunda olduğum yerde durup denize baktım. Deniz durgundu, oysa o ölürken yükselen dalgalar onu içine çağırmış, onu bir daha geri alamayacağımız kadar uzağa götürmüştü. Şimdi deniz bile durgundu. Deniz aldığını geri vermişti ama geri verdiği boş bir bedendi. Yunus Emre gitmişti.

Ambulans hareket ettiğinde Zafer amcayı kollarından tutan sağlık görevlileri düşmemesi için çabalıyordu. Kopan gömlek düğmelerine ve Zafer amcanın göğsünün ortasında yumruklanmaktan kıpkırmızı olmuş çıplak tene baktığımı hatırlıyorum.

Kartal'a çarpan bedenleri gördüm sonra. Olduğu yerde hareketsizce duruyordu. Biri geçerken ona çarpıyor, biri koşarken bedeniyle bedenine dokunup kayıp geçiyordu yanından ama o hareketsizce olduğu yerde durmaya devam ediyordu.

Kahverengi gözlerini kaldırıp gözlerimin içine baktığında ortamızda hareket eden kalabalığın aksine ikimiz de hareketsiz duruyorduk. Uzun uzun yüzüme baktı. Orada ne gördü bilmiyordum ama ben onun yüzüne, o gözlerine bakarken ilk kez hiçbir şey görmüyordum. Her şey gitmiş gibiydi. Geriye sadece ikimiz kalmış gibiydik.

İlk adımı ben attım. O durdu ve beni izledi. Her adımda alevlerin sesi çoğaldı ve yanmaz sandığım yıldızlar bile artık alev alevdi. Bir adım daha attım ve sonra bir adım daha. Kartal'ın burun delikleri genişledi, dişlerini öyle bir sıktı ki yanaklarında mezarları anımsatan çukurlar genişledi. Artık ağlamadığımı sandım ama gözyaşları kayıp gitmeye devam ediyordu. Tam önünde durup kafamı kaldırdığımı ve gözlerinin içine baktığımı hatırlıyorum.

Gözlerini indirip bana baktığında uzun kirpiklerinin arasında bir damla gözyaşı asılı duruyordu. O gözyaşı kopup yüzüne dokunmadan zemine düştü. "Gitti," diye fısıldadığımı hatırlıyorum. Dudaklarım titriyordu, bükülüyordu, bir çocuk içimde kırık dökük oyuncaklarıyla oturmuş sessizce ağlıyordu.

Burun delikleri biraz daha genişledi, çenesiyle birlikte burun deliklerinin de titrediğini gördüm. Gözünü kırpmadan gözlerimin içine bakmaya devam ediyordu.

Yunus zihnimin içindeki son anılarımızdan birinden sessizce bana uzanıp, *"Çok mutlu olacağım, Lavin,"* diye fısıldadı.

Kartal sonunda konuştu.

"Leyla'sına gitti."

Başımı hızlıca salladığımı hatırlıyorum. Gözümden hızla kayan bir damla gözyaşı çenemde asılı kaldığında Kartal'ın benden ayırmadığı gözlerinden birinden de bir damla kayıp gitti.

"Sarıl," dediğimi hatırlıyorum çünkü tutmazsa düşecektim ve düştüğümde Yunus beni kaldırmak için orada olmayacaktı.

Kartal sadece başını aşağı yukarı salladı. Ne gözünü yumdu ne bir şey söyledi. Bir elini kaldırıp bana uzattı, beni omzumdan kavrayıp kendine sertçe çektiğinde bedenim bedenine çarptı ve yüzümü göğsüne gömüp tişörtünün kumaşını avucumun içine topladım.

Yunus Emre Dikkaya gitmişti.

Yunus Emre Dikkaya, Leyla'sına gitti.

Emre, Leyla'sına kavuştu.

Derler ki birini sevdiğinde, hele sevmişse seni, bu bir mucizedir. Milyarlarca insanın içinde bulmuşsa seni, bir kez değmişse kalbine kalbi, bir ömür görmesen de bilirsin, o senin kaderindir. Yunus Emre, Leyla'yı ilk kez gördüğünde kimsede uzun uzun beklemeyen gözleri, sonunda limanını görmüş bir çapa gibiydi. Saplanmak için doğru yerde, doğru insanda, doğru zamandaydı; saplanmıştı. Ayrılık değildi onları ayıran, şehirler hiç değildi. Başka gemiler o limanın hiçbir zaman umurunda olmamıştı ve tek bir çapayı göğsünde ev bilmişti. Onları ayıran ölümdü. Milyarlarca insandan biri eksilmişti, düşünsene bu dünyada milyarlarca insan vardı ve biri eksilmişti; eksilen Yunus Emre'nin kalbiydi. Bir mucizeyi kaybettiğinde kaderin ne anlamı kalırdı ki? Bir söz, bir yemin, bir tövbe, bir âşığı diğerinden ne kadar uzun süre uzak tutmaya yeterdi? Yetmemişti.

Yunus Emre, Leyla'yı seçmişti.

Tıpkı bu hayatta olduğu gibi ölümde bile sadece onu seçmişti.

Küreğin toprağa saplandığını hatırlıyorum. Gözlüklerin arkasına saklanan gözlerimden akan gözyaşları nihayet dinmişti. Küreği tutan adam, sevdiğim adamdı ve toprak küreğe dolduğunda o toprağı mezarın içine atan da oydu. Yakasında Yunus Emre'ye ait bir fotoğraf, bir

iğneyle oraya yerleştirilmişti ve hepimizin solunda olan o iğne inceden tenimize batmaya devam ediyordu.

"Çok mutlu olacağım, Lavin."

Sesi eksilen bir anı gibi kafamın içinde kendini tekrar ederken gözlerimi çukura dolan toprağa indirdim. Kartal, elindeki küreği Alper'e uzatıp geri çekilerek gözlerini mezarın içine indirdi. Alper küreği toprağa sapladığında bakışlarımı yavaşça Yunus'un bedenini yerleştirdikleri mezar çukurunun yanında duran mezara çevirdim.

Gözlerim beyaz mermerin üzerine işlenen siyah harflerde dolaştı.

Leyla Kordal.

Uzun uzun o mezar taşını izlediğimi hatırlıyorum. Sessiz mezarlığın içini dolduran belli belirsiz hıçkırıkların sahibi kimdi bilmiyordum, dönüp bakmıyordum, gözlerim sadece Leyla'nın mezar taşındaydı.

"Yanına," demişti, "onun yanına. Onun yanına beni değil, oğlumu gömün." Zafer amcanın sözleriydi bunlar, zamanın içinde uçan eski bir roman sayfası gibi hissettiren kelimelerinin üzerinden çok zaman geçmemişti.

Sessizlik her yerdeydi. Hıçkırık sesleri bir ninni gibi o sessizliğin beşiğini sallıyordu. Gözlerimi Leyla'nın isminden ayırıp önümde duran çukura indirdim. Son toprak da atıldığında artık mezarın üzeri kapanmıştı.

Üç haziran gecesini burada geçirecekti. Bir otogarda değil. Önceden olduğu bir yerde. Ama toprağın üzerinde değil. Altında. Uzun uzun kapanan mezara baktığımı hatırlıyorum. Bedenler eksildi, geriye bir avuç insan kaldı ama ben yerimden milim kaymadım.

Abime veda etmeye hazır mıydım? Oysa abim bana günler önce veda etmişti. Bir fotoğraf karesine sığdırmıştı vedasını, hortumdan fışkıran bir suya sığdırmıştı, başımın üzerine devrilen başıyla susturduğu zihnimin içine sığdırmıştı.

Bir dost, abi ve sevgili.

Yunus Emre Dikkaya bizim için bunlar demekti.

Gördüm. Batmaya başlayan güneşin ışığı bir ağacın yapraklarının arasından yüzüme dokunurken biri kahverengi diğeri beyaz iki kelebeğin o dalların arasından çıkıp birbirlerine dolanarak uçtuğunu gördüm.

Sonra Kartal'ın elini omzumun üzerinde hissettim. Bakışlarım gözlüğün arkasına gizlenerek ona çevrildiğinde gözüme birkaç yıl daha yaşlı göründü ama yine de ayakta dimdik duruyordu. "Gidelim güze-

lim," diye fısıldadığında bakışlarımı mezara indirdim. Parmaklarımın arasında duran iki beyaz karanfilden birini eğilip onun sıcak toprağının üzerine bıraktım.

"Leyla'ya iyi bak," diye fısıldayarak yavaşça diğer mezara doğru döndüm.

Elimde kalan son karanfili Leyla'nın soğuk toprağının üzerine bıraktım. "Abime iyi bak, Leyla."

Sırtımı Leyla'nın mezarına döndüğümde, *"Hoşça kal,"* diye fısıldadı biri zihnimin içinde. Nazik, ince bir sesti. Dönüp omzumun üzerinden Leyla'nın mezar taşına baktığımı hatırlıyorum. Ve gülümsediğimi.

"Hoşça kal Leyla."

Kartal elini açıp bana uzattı, elini tuttum ve parmaklarımız birbirine geçti. Mezarlığın çıkışına doğru yürümeye başladığımızda güneş gökyüzünden yavaş yavaş siliniyor, o iki kelebek birbirleri etrafında dönerek gökyüzüne yükselmeye devam ediyordu.

Kartal, mezarlığın demir kapısının önünde durup omzunun üzerinden arkasına baktı. Tekrar önüne dönerken, "Bana en yakın arkadaşın kim diye sormuştun, hatırlıyor musun?" diye sordu. Gülümsedi. "Sensin kardeşim. Hep sendin."

Dudaklarım yukarı kıvrıldı, Kartal'ın elini daha sıkı kavradım. "Kaldık mı bir başımıza?" diye sordu Kartal başını başımın üzerine devirip ağır ağır yürürken.

"Kaldık," diye fısıldadım.

Arabanın önüne gelene kadar konuşmadık. Burak, kendi arabasının ön kaputuna yaslanmış sessizce mezarlığa bakıyordu. Yavaşça doğrulup bize doğru yürümeye başladığında Sibelay'ın, Sahra'yı arabaya bindirdiğini, gözlerindeki yaşları silerek Neslihan'a doğru döndüğünü gördüm. Neslihan, Sibelay'ı kollarının arasına çekerek sıkıca sarıldı. Bakışlarım tekrar Burak'a çevrildi.

"Bu sondan kaçabileceğimiz yere kadar kaçtık ama sonunda sobelendik," dedi Burak sessizce. Gözleri kan çanağıydı, başını dik tutuyordu ama sanki boynu çoktan başından ayrılmıştı. "Leyla ile yolumuz burada ayrılmıştı." Omzunun üzerinden yeniden mezarlığa doğru baktı. "Ve şimdi onunla da yollarımız burada ayrılıyor."

"Onun masalının sonu," dedi Kartal sessizce.

"Mutlu mudur?" Tüm umutlarını sığdırmıştı sanki Burak bu soruya.

Kartal uzun süre sustuktan sonra, "Hem de hiç olmadığı kadar," dedi. "Biliyorum çünkü dostumu tanıyorum."

"Peki ben neden mutlu değilim?" Burak bu soruyu sitem eder gibi sorduğunda gözlerimi yere indirip zar zor yutkundum. Bir el boğazımı sarmış, var gücüyle sıkıyor, nefesimi kesmeye uğraşıyor gibiydi.

Kartal, "Bak bana," dedi, "ben mutlu muyum?" Gözlerini mezarlığa çevirdiğini hissettim ama dönüp ona bakamadım. Gözlerim hâlâ yerdeydi. "Bir kez bencil olmayı seçti diye bir ömür ona kızmayacağım. Neden biliyor musun?" Bakışlarının Burak'a çevrildiğini hissettiğinde kafamı kaldırıp Kartal'a baktım. "Çünkü her gün öleceğine, bir kez ölmesi benim onu affetmeme yeter de artar, Burak."

Burak'ın gözünden bir damla yaş aktı. "Yunus lan o."

"Evet, kardeşimiz Yunus. Her gün bir önceki günden daha çok ağrıyan yarasını bizden saklayan ve bizim için devam eden Yunus." Gülümserken ağlıyor gibi görünen ilk insandı Kartal. "Benim için yaşamaya devam etmek zorunda hisseden Yunus." Gözlerini yumdu. "Bir kez kendini seçmiş, çok mu lan? Çok mu?"

Burak sessizce, "Değil," dedi, gözlerinden yaşlar akmaya devam ediyordu.

Kartal, Burak'ın omzunu tutup sıktı. "Bitti kardeşim."

"Böyle bitecekse istemiyorum." Burak kafasını önüne eğdi. "Yunus lan o. Bizim Yunus."

Tuğrul, Burak'ın hemen arkasında durdu ve "Burak, Sahra berbat durumda. Görmesin böyle yıkıldığını. Hadi kardeşim," diye fısıldadı sessizce.

"Kardeşimiz öldü lan bizim, ayakta mı durmak zorundayız? Bir kez olsun dizlerimizin üzerine çökemez miyiz biz? Hep mi savaşmak zorundayız? Kaç ölüm gördük, her birinde buz kesip devam mı etmek zorundayız?" Burak omzunun üzerindeki elleri itip hızlı adımlarla arabasına doğru yürümeye başladı.

Tuğrul arkasından uzun uzun baktıktan sonra Kartal'a doğru döndü. "Ben Zafer amcanın yanında olacağım. Alper onunla gitti," dedi.

"Ol. Yunus'un bu dünyada bizden ve ondan başka kimsesi yoktu. Yalnız bırakmamızı istemez." Kartal çenesini dikti. "Ben de geleceğim."

"Babanla konuştum," dedi Tuğrul. "Cenazeye yetişmek için yola koyuldular ama yetişemediler. Bence gidip onları karşıla Kartal."

Kartal bir şey söylemedi, sadece Tuğrul'a baktı ve Tuğrul onun konuşmayacağını anladığında dönüp arabaya doğru yürümeye başladı. "Hadi," dedi Kartal sadece, ardından yavaşça kapıyı açıp arabaya bindi. Bir süre olduğum yerde hareketsizce durup uzaklaşan arabaları izledim, en son bizim arabamız kalmıştı. Tekrar mezarlığa bakacak olursam ağlamaya başlayacağımı bildiğimden sessizce arabaya bindim. Emniyet kemerimi bağladığım sırada Kartal arabayı çalıştırmış, sürmeye başlamıştı.

Nereye gittiğimizi bilmiyordum. Sadece önümden akıp giden yolu izlerken her saniye Yunus Emre'den biraz daha uzaklaştığımı hissediyordum. Karanlık çökmeye başladığında sokak lambalarının ışıkları arabanın içine dolmaya başladı. Araba hareket ediyor, bir karanlığa batıyor, bir ışığa yükseliyorduk ve yol kenarına belirli aralıklarla yerleştirilmiş sokak lambalarının ışıkları Kartal'ın yüzüne her dokunuşunda bir şeyi daha net görmemi sağlıyordu. Kartal çok sağlam görünmeye çalışsa da içinde büyük bir parça daha kopmuştu ve artık acı öyle büyüktü ki, artık Kartal onu değil, o Kartal'ı hissediyordu.

Nefes alamıyor gibi hissetmiş olmalıydı, ben de öyle hissediyordum, bu yüzden olsa gerek ona bakınca bunu anlayabiliyordum. Sonunda camı indirdi, arabanın hızından dolayı daha şiddetli hissedilen rüzgâr saçlarımı örten siyah şalı uçurdu, saçlarım özgür kalarak omuzlarıma döküldü ve Kartal'ın elinin boğazına kadar ilikli olan gömleğin yakasına gittiğini gördüm. Bir iki düğmeyi açtı, diğer eliyle direksiyonu sıkıca kavramaya devam ediyordu; sonunda canına yetmiş gibi öfkeyle bağırdı ve gömleği daha sert kavrayıp çekince düğmeler kopmaya başladı. Kopan düğmeler arabanın içine yayıldı, Kartal önü açılan gömleğe rağmen nefes alamıyormuş gibi hızla kenara çekti. Sinyal vererek arabayı durdurduğunda çok kısa bir sessizlik etrafımızı sardı.

Ardından yumruğunu arka arkaya direksiyona indirip bağırmaya başladı.

Sessizdim, sadece ona bakıyordum, direksiyona inen yumrukları izlerken ağlamıyordum ama içimde eksilmeye devam eden bir şeyin tamamen kaybolmasından korktuğumu hissedebiliyordum. Son bir yumruk daha atıp alnını direksiyona yasladı. Nefes nefeseydi, gözlerini sıkıca yummuş, dişlerini sıkmıştı; hissettiği o yangın sonunda ruhunu küle döndürmeye başlamıştı.

"Sen kendini bencil sanıyorsun lan, sen kendini bencil sanıyorsun!" diye bağırdı alnı direksiyondayken. "Asıl benim bencil, seni hâlâ yanımda istiyorum çünkü! Benim lan bencil olan! Çektiğin her acıya rağmen, her gününün zehir zemberek geçtiğini bilmeme rağmen seni yanımda istiyorum lan! Nasıl bırakıp gidersin beni?"

Yutkundum. Sonunda kafasını direksiyondan kaldırıp önündeki yola baktı, ardından çenesini direksiyona yasladı ve incecik kayıp giden gözyaşları gözlerinden düşerek yüzünü kaplamaya başladı.

"Beni iki kardeş acısıyla bir başıma bırakıp niye gidiyorsun, Yunus?" diye sordu sessizce, gözyaşları yanaklarından devrilip direksiyona damladı. "Ben sensiz ne yapacağım, Yunus?"

Dolan gözlerimi saklamak için kafamı çevirip arabanın kapısına uzandım, kapıyı yavaşça açıp içeri daha fazla hava dolmasını sağladım çünkü nefes almaya ihtiyacı olduğunu biliyordum ve elimden bundan fazlasını yapabileceğim bir şeyin gelmeyeceğini biliyordum.

"Bencil olduğum için çok özür dilerim, Yunus," diye fısıldadı zayıf bir sesle.

Ona doğru dönerken gözyaşlarımı elimin tersiyle sildim. "Arabayı ben kullanacağım," diye mırıldandım.

Sustu, uzun süren sessizliğinin ardından çenesi direksiyondayken gözlerini bana çevirdi. "Bir gün bunun olacağını biliyordum," dedi, gözlerinde yaşlarla kurduğu cümle karşısında o kadar zayıf hissettim ki dünya eğer duracaksa tam şu an dursun istiyordum. "Bir gün bu olacaktı, o zamana kadar hazır olurum sanıyordum." Gözünü kırpmadan bana bakarken bir gözyaşı damlası daha gözünden düşüp direksiyonu ıslattı. "Hiç hazır değilmişim."

"Ona kızma," diye fısıldadım.

"Hayır, hiç kızmıyorum," dedi gözlerini çekmeden. Ardından bana daha fazla bakmak istemiyormuş gibi yüzünü direksiyona dönüp alnını tekrar oraya gömdü. "Hayır, çok kızıyorum," dedi bu kez.

Sessizliğim onu anlamadığımdan değildi; sessizliğim ikisini de anladığımdandı.

Ne kadar süre orada öylece bekledik bilmiyordum ama sonunda direksiyonun başında oturan kişi bendim. Kartal sessizce yolu izliyor, parçalanmış gömleğinin açıkta bıraktığı çıplak göğsü aldığı nefeslerin düzensizliğiyle hızla inip kalkıyordu.

Yol boyunca konuşmadık. Sanki arka koltuktaydı. Sanki her an omuzlarımıza elini koyup öne doğru uzanacak, *"Ben arka koltuktayken de sevgilisiniz,"* diyecekti ama bu olmadı.

Yunus Emre gitmişti.

Saat on ikiye vurduğunda takvimler artık üç haziranı gösteriyordu.

Ve önünde olduğumuz binanın kaldırım taşları bir daha üzerinde Yunus Emre Dikkaya'yı ağırlamayacaktı.

Bu dünyadan silinip giden Yunus Emre Dikkaya, biliyordum ki kalbimizde bir ömür misafir olarak kalacaktı.

Binaya doğru yürürken ayaklarımı hissetmiyordum, yere düşen her adım bana değil de bir yabancıya aitti sanki. Evin anahtarını deliğe soktuğumda Kartal hemen arkamda duran, nefes alan bir ceset gibiydi. Kapıyı açtım, holün karanlığı beni altına çekerek yuttu.

Her odaya girmek istedim, her odaya girmek ve Yunus'a seslenip burada olup olmadığını anlamaya çalışmak istedim. Yapacak gücüm yoktu. Holün ışığını yakmadan kapıyı kapattım ve Kartal bir hayalet gibi yanımdan geçerek salona doğru yürümeye başladı. Sessizliği öyle derindi ki içine bir adım atsam boğulmaya başlayacakmışım gibi hissediyordum; bu yüzden o sessizliği bölen kişi olmadım.

Salonun ışığını yaktım, içerisi aydınlandı ve masanın üzerinde duran detoks suyunu görünce dişlerimi birbirine bastırdım. Kartal'a tarifini verdiği detoks suyu hâlâ orada duruyordu. Kartal doğrudan mini bara doğru yürüdü, hızla dolabı açıp büyük bir viski şişesini çıkardı ve masanın üzerine sertçe bırakıp önü açık gömleğiyle kafasını kaldırıp bana baktı. Gözlerimiz bir süre birbirine yaslandı, öylece durduk ve sonunda viski şişesinin kapağını açıp şişeyi kaldırdı ve kafasına dikti. Çenesinden akan viskiyi izledim, ardından boğuluyor gibi hızla şişeyi kafasından çekip öksürmeye başladı. Bakışları masanın üzerinde duran detoks suyuna kaydığında çenesi titriyordu ama buna rağmen yıkılması en meselesi bir dağ olduğunu kendinden bile gizler gibi dimdik duruyordu.

Viski şişesini bir hışımla fırlattı, duvara çarpan viski şişesinin parçalanırken çıkardığı gürültü gözlerimi sıkıca yummama neden oldu. Masanın önünde duran sandalyeye oturup iki gündür orada duran detoks suyunu önüne çekti, sessizce onu yudumlamaya başladı.

Sesten korkan Casper bacaklarıma dolanıp, bacaklarımın arkasından Kartal'a doğru bakarken elimi başına koyup onu sakinleştirmek ister gibi tüylerini okşadım. Kırıklara basıp patilerini yaralamaması için onu salondan çıkardım ve yatak odasına kapattıktan sonra elimde bir poşetle salona döndüm. Hâlâ bıraktığım yerde oturuyor, sessizce detoks suyunu yudumlayarak boşluğu izliyordu. Eğildim, cam kırıklarını sessizce toplamaya başladım. Tüm bunlar olurken evi yutan sessizlik gitgide büyüyormuş gibi hissediyordum.

"Elini keseceksin," dedi Kartal.

"Sorun yok."

"Elini keseceksin." Yerinden kalkıp hemen yanıma eğildi ve benimle birlikte parçaları toplamaya başladı. Ellerimiz bir parçanın üzerinde birleşince gözlerimi çevirip onun solgun yüzüne baktım. Parçayı elimden alırken bana bakmayı reddetti, parçayı poşetin içine attı ve yere vurmaya başlayan damla seslerini duyunca panikle zemine baktım. Parmağından akan kan zemine düşüyor, zeminde yavaş yavaş birikerek büyüyordu. "Aptal," diyerek ayaklandığımı hatırlıyorum, köşede duran tişörtü aldığımı ve onun parmağına sararken ağlamamak için kendimi kastığımı. Sonunda ikimiz de boş kalan birer beden gibi yere devrilip sırtımızı duvara vererek oturduğumuzda omuzlarımız birbirine değiyordu.

"Annenler birazdan gelir," diye fısıldadım sırtım duvara yaslıyken.

"Gelsinler."

"Sorular soracaklar."

"Sorsunlar."

Yavaşça başımı omzuna yasladım, o da başını başımın üzerine devirip derin bir nefes aldı. "Her an kapıdan içeri girip bizi azarlayacakmış gibi hissediyorum," dedim gözlerimi yummadan hemen öncesinde.

"Bu evin hâli ne?" diye taklit etti onu.

Gülümsedim.

"Ona kızmıyorum, Kartal. Kızamıyorum."

Bir şey söylemedi, sadece tişörtle sardığım kesilmiş elini elimin üzerine koydu ve sessizliği büyüyerek çoğalmaya devam etti.

Kapı zili çaldığında ne kadar süredir orada oturduğumuzu bilmiyordum. Yavaşça doğrulup kalktım, gözlerimi Kartal'a dokundurmadan ağır adımlarla salondan çıkıp karanlık holde ilerledim. Kapıyı

araladığımda gözyaşlarının hâlâ taze bir şekilde parladığı kahverengi gözleri gördüm, Meryem teyze yüzünde dağılmış bir ifadeyle bana bakıp bir adım attı ve sonra hiçbir şey söylemeden bana sarıldı. Boşluğa bakarken kollarımı yavaşça ona sardığımı hatırlıyorum. Bakışlarım boşluktan yavaşça ayrılıp Kayhan amcaya çevrildiğinde üzgün bakışlarıyla karşılaştım. Bana uzun uzun baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Meryem teyze beni serbest bırakıp, "Kartal iyi mi?" diye sordu. "O nerede?"

Sessizce, "Pek iyi değil," demekle yetindim ve geri çekilerek geçmesi için ona alan açtım. Meryem teyze içeri girdi ama Kayhan amca hâlâ kapıda duruyordu. Elinde küçük bir çanta vardı, saatlerdir araba kullandığı için yorgun olmalıydı ama o bakışlarda yorgunluktan fazlasının olduğunu biliyordum.

"Yolda araba arızalandı, birkaç saat geç kaldık," dedi sonunda konuştuğunda.

"İçeri gel lütfen," dedim.

İçeri doğru bir adım attı, bir süre kapının önünde durup bekledi ve elini ensesine attığında onun da en az bizim kadar karışık duygular içinde olduğunu anladım. Kapıyı kapattıktan sonra, "Zafer Bey iyi mi?" diye sordu.

Boğazımdaki düğümü yok saymaya çalıştım. "İyi olacak, öyle umut ediyorum."

Sormak istediği sorular vardı ama alacağı cevaplardan korkuyor gibiydi. Sonunda, "Çok üzgünüm," dedi. "Yunus iyi bir çocuktu. Onu çok severdim."

Gözlerimi kaçırdım. "Onu herkes severdi."

"Haklısın." Holde bir süre daha dikildi. Meryem teyzenin sesini duyuyordum ama Kartal'ın sessizliği ezeli gibiydi. Sanki bu sessizlik hiç son bulmayacaktı.

"Geceyi bir otelde geçirmek istedim ama Meryem beni dinlemedi. Sizi rahatsız etmek istemezdim," dediğinde bakışlarım yüzüne tutundu.

"O nasıl söz?"

"Dostunuzu kaybettiniz," dedi, "şu an uğraşmak isteyeceğiniz son şey yaşlı iki insan."

"Böyle söyleme Kayhan amca," dediğimde dudaklarında buruk bir gülümsemeyle yüzüme baktı.

"Nasıl olduğunu biliyorum, Lavin. Bu seni ilk kaybederken görüşüm değil. Kendini tutmana gerek yok kızım." Tebessümü yerini çekingen bir sessizliğe bıraktı ama söylediklerinin yankısı zihnimin içini uzun süre terk etmeyecekti.

Kayhan amca ile salona girdiğimizde Meryem teyzenin endişeli gözlerle Kartal'a baktığını gördüm. Gözleri bana çevrildi, ardından Kartal'ın eline sardığım tişörte bakarak yutkundu. "Cam kırıldı, onları topluyorduk," dedim onu yatıştırmak ister gibi. "Yanlışlıkla elini kesti."

Kayhan amca, "Bir bakayım şu eline," dedi ama Kartal hiçbir şey söylemeden salondan çıkıp gitti.

"Üzerine gitme, Kayhan," dedi Meryem teyze.

"Çocukların başına dikilmek doğru değildi," diyen Kayhan amcanın yüzündeki sakinliği izlerken sanki burada değildim, uzun zaman önce Kartal'ın peşinden koştuğum o mezarlığın içindeydim, geleceğime doğru attığım her adımın beni karanlığa götüreceğini bilerek onun peşine takıldığım o gecenin içindeydim.

"Lavin," diyen kişi beni o gecenin içinden çekip o karanlık geleceğin içine geri bıraktı. Kafamı kaldırıp dalgın gözlerle Meryem teyzeye baktım. "Kayhan baban haklı, biz bir otele gidelim. Sen Kartal'ın yanında kal, olur mu?"

"Saçmalama, Meryem teyze," dedim ruh gibi bir sesle. "Hadi biraz dinlenin. Ben..." Ne yapacağımı bilemiyormuş gibi etrafa baktım. "Ben size kahve yapayım." Bu teklifim karşısında Kayhan amcanın endişeli bakışları karısına dokundu, kısa süre birbirlerine baktılar.

Meryem teyze, "Gidip ılık bir duş al, ben kahve yaparım," dedi anaç bir sesle.

"Yok," diye karşı çıkıp telaşla salonun çıkışına yürüdüm. "Ben yaparım. Kahve yapacağım."

Endişeli bakışların sırtımdaki varlığını hissetmek tenimi ürpertti. Karanlık koridorda koşar adımlarla ilerlerken o bakışlardan kurtulmak istiyor gibiydim. Mutfağın kapısını açıp içeri girdim, bir an gözlerim mutfaktaki balkon kapısına dokundu ve Yunus'un balkon camının arkasında durmuş sigarasını içtiğini gördüm. Genzimde büyüyen yanma hissiyle yavaşça balkon kapısına doğru yürümeye başladım, gözlerimi ondan ayırmıyordum. Sanki ona ulaşmamı bekliyormuş gibi bakıyordu ama tam camın önüne geldiğimde beyaz bir sis her yeri sardı ve

Yunus Emre tıpkı bedenini saran kefen gibi beyaz olan o sisin içinde kayboldu.

Kaybettiğim her şeyle yaşamayı öğrenmem gerektiğini bir kez daha hatırladığım an, o andı.

Karanlık mutfağın içinde, çökmüş omuzlarla Yunus Emre'nin bir daha sigara içmeyeceği o terk edilmiş balkona baktığımı hatırlıyorum. Kaybetmeyi çok küçük yaşlarda öğrenmiş Lavin'in yetişkin bir kadınken bile kayba aynı tepkiyi verdiğini fark ettiğim an da o andı.

Başta inkâr edecektim. Hep öyle yapardım. Babamın ve annemin ölümünü gözlerimle görmüştüm, Kardelen'in içinde kalan son yaşam kaybolmadan önce de en son yanında olan kişi bendim, bu gece Yunus'un elinin boşluğa düştüğünü gördüğümde ve içinde kalan yaşamın onu terk ettiğini anladığımda da oradaydım. Peki neden ilk tepkim her zaman inkâr etmek oluyordu? Hissettiğim karmaşayı durdurma isteğiyle hızla kahve yapmaya başladığımı hatırlıyorum. Bir fincan kırdım, gürültüye Meryem teyze koşup geldi, kırıkları yerden topladığını fark edip tepki bile veremeden kahve yapmaya devam ettim. Kahve acı oldu, şeker yerine az kalsın tuz koyuyordum, tezgâhta duran kirli tabağı da kırdım. Yarattığım tüm dağınıklığın içinde nasıl hâlâ tek parçaydım? Bilmiyordum.

En sonunda Meryem teyzenin titreyen ellerimi avucunun içine alıp gözlerimin içine bakarak, "Biraz dinlen," dediğini hatırlıyorum. "Buraları ben toparlarım güzelim."

Yatak odasının kapısının önünde dikilirken yüzümde buz gibi bir ifadesizlik vardı. Kapıyı açıp içeri girdim, karanlık odanın camı üstten açıktı ve tül perde rüzgârın dokunuşlarıyla uçuşuyordu. Gözlerim yatağa dokundu, Kartal'ın yatağın ucunda oturduğunu gördüm. Casper çenesini Kartal'ın dizine yaslamış yatıyordu, sanki ruhumuza çöken acıyı hissediyormuş gibi üzgün gözlerle bana baktı.

Kapıyı kapattım ama bir adım atamadım, kapının önünde öylece durup Kartal'a baktım. Düğmeleri kopmuş gömleğini çıkarmamıştı, parmaklarının arasında bir sigara yanıyordu ve uzayan kül belli aralıklarla kırılıp zemine düşüyordu. Eline sardığım tişörtü çıkarmış, kırıştırıp yere fırlatmıştı ve kesilen parmağının olduğu eli de Casper'ın başının üzerinde dolaşıyordu.

"Durma orada öyle."

Yutkundum, sesi karanlığın içinden uzanıp bana dokununca bir adım attım. Sonra bir adım daha. Yürümeyi öğrenen bir çocuk gibi ben de bir gün kaybetmeye alışmayı öğrenir miydim? Sanmıyordum. Yanındaki boşluğa oturduğumda yatak ağırlığımla çöktü. Casper başını kaldırıp bana baktı, parmaklarımı Casper'a dokundurdum ama onu okşayamayacak kadar hâlsiz hissediyordum.

Saatlerce oturduğumuzu hatırlıyorum.

Şafak sökmeye başladığında o soluk mavi ışık yavaşça odanın zeminine devrildi. İçerisi izmarit gibi kokuyordu ve sönen izmarit de solgun mavi ışığın aydınlattığı zeminde uzanıyordu. Kartal bir sigara daha yaktı, çakmağı arkaya doğru fırlattı ve çakmağın yatak başlığına çarpıp yumuşak yastıkların üzerine düştüğünü duydum.

Saatler akmaya devam etti.

Güneşin uzun bir çubuk gibi odaya devrilen ışığının içinde uçuşan toz zerreciklerini izlediğimi hatırlıyorum. Hâlâ yan yana oturuyorduk, tek kelime etmiyorduk, yerdeki ölü izmarit sayısı çoktan üçe yükselmişti. Casper sonunda Kartal'ın dizinden başını kaldırdı, zıplayarak yataktan indi ve ikimizin tam karşısında, güneşin ince sütunun altında oturup bize bakmaya başladı.

Kartal oturduğu yerden birden kalktı. "Karnın mı acıktı, Cas?" diye sorarak üzerindeki gömleği çıkardı, düğmeleri kopmuş gömlek yere düştü. "Bir duş alayım, o sırada mamanı ye, sonra da seni tuvalete çıkarırız." Kapıya yönelmeden önce elbise dolabını açtı, kıyafetlerin çoğunu topladığımız için kendine alelade bir tişört ve eşofman alıp odadan çıktı.

Arkasından bakakaldığımı hatırlıyorum.

Çok geçmeden su sesi eve yayıldı. Casper'ın dişlerinin arasında ezilen kuru mamanın sesi de su sesine karıştı ve sessizlik kayboldu. Dışarıda devam eden hayatı bana hatırlatan, akmaya başlayan trafiğin sesini duymak oldu; korna seslerini ve insanların uğultusunu duydum. Hayat kaldığı yerden devam ediyordu.

Yunus Emre artık yoktu.

Suyun sesi kesildi, Casper'ın dişlerinin arasında parçalanan kuru mamanın sesi kayboldu ama dışarıda devam eden hayatın sesi kulaklarıma dolmaya devam etti.

Dış kapının açılıp kapandığını duyduğumda sonunda yerimden kalkabilecek gücü kendimde bulduğumu hatırlıyorum. Odadan çıkıp ışığın yavaşça yayılmaya başladığı hole baktım. Meryem teyze salonun girişinde dikilmiş, şişmiş gözlerle kapanan dış kapıya bakıyordu. Bakışları bana dokundu. "Günaydın," dedi, onun da uyumadığını, sabaha kadar ağladığını görebiliyordum ama yine de başımı sallayarak, "Günaydın," diye fısıldadım.

"Kartal dışarı çıktı." Bakışları tekrar dış kapıya çevrildi.

"Evet. Casper'ı tuvalet için çıkardı."

"Biz de şimdi Bursa'ya gideceğiz," dedi Meryem teyze solgun bir yüzle. "Yunus'u ziyaret edeceğiz ve Zafer Bey'i..."

Yunus Emre artık yoktu.

"Anladım."

Ve onun yokluğunu iliklerimde hissettiren cümleye cevabım sadece bu olmuştu.

"Sana bir şeyler hazırlamamı ister misin?" diye soran Meryem teyzeyi o kadar çok seviyordum ki ona, "Benim abim öldü!" diye bağırmak istesem de sadece gülümseyip, "Teşekkürler Meryem teyze, canım bir şey istemiyor," dedim.

Meryem teyze yine uzun uzun sustu. Bu sessizlik canımı daha çok acıttığı için, "Ben biraz uyuyacağım," diyerek odaya girdim, cevap beklemeden yavaşça kapıyı kapatıp pencereye yöneldim. Pencereyi kapattım, sesler kesildi ama dışarıda devam eden hayattan bir ömür kaçamayacağımı biliyordum. Önce kalın perdeyi, ardından tülü çektim ve sessizce karanlığa gömülen yatağa girerek yorganın içine saklandım.

Saklanarak kaçamayacağımı biliyordum ama denemek zorundaydım.

Kafam hiç susmuyordu.

Dış kapı tekrar açılıp kapandığında biri mi gelmişti yoksa biri mi çıkıp gitmişti bilmiyordum. Yorganın içinde ne kadar zamandır saklandığımı da bilmiyordum. Saat kavramı kaybolmuş gibiydi. Kısa süre sonra dış kapı bir kez daha açılıp kapandı ve gözlerimi sıkıca yumdum.

Yatak odasının kapısı açıldı. "Lavin," diye fısıldayan kişi anılarımın içinde beni izlemeye devam eden biri değil, Kartal'dı. Cevap vermedim, uyuduğuma inanmasını istedim ama uyumadığımı bildiğini de biliyordum. Beni tanıyordu. Herkesten saklanabilirdim ama ondan saklanmak imkânsız gibiydi.

Yorganın içinden çıkmadım. Sessizce Kartal'ın içeri girişini dinledim, adım sesleri yavaşça odanın içine düşmeye başladı. Yatağın ucu onun ağırlığıyla çöktü. Kartal, "Uyumadığını biliyorum," dedi. "İşlerimiz var."

Söylediği şey kaşlarımı çatmama neden oldu. Yorgana daha sıkı sarıldım, hareketimi görmüş olacak ki yorganın örttüğü bedenime dokundu. Ne işinden bahsediyordu? Hangi işi halledecektik? Zaten her şeyi halletmemiş miydik? Zaten sonunda elimizde hiçbir şey kalmasa da bu savaşı bitirmemiş miydik? Artık yas tutmaktan başka ne gibi bir işimiz olabilirdi ki? Reddettim, inkâr yine oradaydı, savaşma gücüne her zaman sahiptim ama hissettiğim acıyla savaşmayı reddeden bu defa bendim.

Yunus Emre artık yoktu ve ben onun yokluğunun bana bıraktığı acıyla savaşmak istemiyordum. Acımı yaşayabilmek istiyordum. İçimde yeniden nefes alabileceğim bir alan açılana kadar derinlerime kadar acıyla dolmamın, sıkışmış hissetmemin bir önemi yoktu. Acıdan kaçmayacaktım. Abimin yasını tutmak istiyordum.

"Hadi," dediğinde hızla yorganı kafamın üzerinden atıp çatık kaşlarla Kartal'a baktım ama o bana değil, boşluğa bakıyordu. "Bir duş al," dedi, "sonra da çıkalım. Annemler Bursa'ya gitti, geç saatlerde dönerler."

"Nereye gidiyoruz?"

"Yunus ve Leyla'nın evine," dedi Kartal, gözlerimdeki hüzün derinleşirken kaşlarım gevşedi. Bakışlarımı yere indirip sertçe yutkundum.

"Neden?"

"Evi toparlayacağız. Bazı şeylerin Bursa'ya götürülmesi gerek." Oturduğu yerden kalkarken bana bakmadı. Bakışlarım sağ profilinde asılı kaldı ve yalnızca onu izlemekle yetindim. Elbise dolabını açtı, içeride kalan kıyafetlere bakıp giyebileceğim uygun bir şeyler aramaya başladı. Sonunda siyah, ince trikodan bir kazak ve kot pantolon çıkarıp yatağın üzerine bıraktı. "Seni içeride bekliyorum."

Hiçbir şey söylemeden odadan çıkıp gidişini izledim. Yatağa gri devrilmek istedim ama sanki sırtım yatağa değse dikenler sırtıma saplanacaktı, sanki gözlerimi yumsam yine gördüğüm ilk yüz Yunus Emre'nin yüzü olacaktı. Uzun uzun boşluğu izledikten sonra yavaşça doğrulup kalktım ve bir hayalet gibi odadan çıkarak banyoya gittim. Ilık

duşun altında geçen yarım saatin sonunda aynanın karşısında duruyor, çıplak olmama aldırış etmeden havluyla saçlarımın uçlarını kurulayıp aynadaki yansımama bakıyordum.

Uzun süre aynanın diğer ucundan bana bakan, bana çok benzeyen ama artık bir yabancıya bakıyormuşum gibi hissettiren kadının gözlerinin içine baktım. Çok geçmedi ve gözlerim, kendi gözlerimi izlediğim sırada yeniden doldu.

Gözlerimi yukarı kaldırarak gözyaşlarını yukarı itmeye çalıştım. Derin nefesler aldım, içimdeki acıyı eşit parçalara dağıtmaya ve tek bir yerde toplanarak canıma okumasını engellemeye çalıştım. Sonunda artık ıslak saç diplerim ve omzumdan kayıp düşen, düzeltmeye üşendiğim kazağımla gökyüzünün altında, bir arabanın önünde, yapayalnızdım.

Kazağın kollarını avucumun içine çekerek sıkarken kafamı kaldırıp gökyüzüne baktığımı hatırlıyorum. Gökyüzü açıktı, berrak bir mavilik ve güneş birbirlerine eşlik ederek huzurlu hissettirmesi gereken bir öğle vaktini resmediyorlardı ama huzurlu hissetmiyordum. Birileri bir yerlerde huzurlu hissediyor olmalıydı.

Yunus Emre artık yoktu.

Ben huzurlu hissetmiyordum.

Gökyüzüne bakarken gözlerime yeniden dolan yaşlar yanaklarıma döküldü, Tanrı bakışlarımdaki çaresizliği görüyor olmalıydı. Binanın kapısının açıldığını duyunca başımı önüme eğdim, gözyaşlarını kazağın ince kumaşıyla sildim ve arabanın kilidinin kalktığını belli eden sesi duyunca kapıyı açıp hiç vakit kaybetmeden arabaya bindim.

Pantolonumun cebindeki telefon titredi. Kartal arabaya binip motoru çalıştırdığında meşgul görünmek için cebimden telefonumu çıkardım, ekranı yukarı kaydırdım ve İrem'den gelen mesajı gördüm.

İrem: *Görüşmek istersen buralardayım.*

Mesaja uzun uzun baktıktan sonra ekranı kapatıp telefonu cebime soktum. Kartal, "Kim?" diye sordu, sesindeki sakinlik bakışlarımı ona çevirmeme neden oldu.

"İrem. Benim için endişeleniyor olmalı."

Bir cevap vermedi, sessizce yolu izleyerek arabayı sürmeye devam etti. Telefonu çalmaya başladığında telefonu arabaya bağladığı için me-

lodi daha gürültülü bir şekilde aracın içine yayıldı. Arayan kişi Alper'di. Kartal telefonu yanıtladı.

Alper'in sesi arabaya yayıldığında çok değil kısa zaman önce ağladığını ele veren sesini duydum. "Neredesin?" diye sordu.

Kartal gözlerini yoldan ayırmadan sakince, "Yunus'un evine gidiyorum," dedi. Bakışlarım tekrar onun sağ profiline takılıp kaldı. Gözünü bile kırpmadan yola bakmaya devam ederken içi buz gibiydi ama yine sanki içinde bir yerde bir sandalyenin üzerinde oturuyordu ve olduğu yeri alevler sarmıştı; sessizce alevleri izliyordu.

Alper bir süre sustu, bu beklemediği bir şey gibiydi. Sonunda, "Neden?" diye sordu.

"Toplanması gereken eşyalar var. Zafer amcanın evine getiririm."

"Bu kadar erken olmasına gerek yok, Kartal," dedi Alper sessizce.

"Gerek olmasa yapmazdım. Başka bir şey söyleyecek misin?"

Alper derin bir nefes alarak, "Annenler geliyormuş," dedi. "Zafer amca daha iyi, biraz sakinleştirici verdim. Şimdi uyuyor."

"Tamam. Başka?"

"Başka bir şey yok, Kartal," dedi Alper, sesinde bariz bir şaşkınlık vardı.

"Tamam."

Kartal telefonu kapattığında kaşlarım çatıldı. "Bu neydi şimdi?" Cevap vermeden arabayı kullanmaya devam ediyordu. Sessizliği o kadar çok büyüdü ki sonunda elimi konsola vurarak, "Bana bak!" dedim sertçe. "Kendini bu şekilde mi gizliyorsun? Susarak mı?"

Kartal gözünü yoldan ayırmadan, "Ne yapmamı bekliyorsun? En yakın dostuma intihar ettiği için sitem edip ağlamalı mıyım?" diye sordu.

"Dün gece olduğu gibi hislerini açığa vurmanı bekliyorum. Onlardan kaçmanı değil." Bir cevap vermek yerine arabayı biraz daha hızlandırınca başımı iki yana sallayarak, "Bundan bu şekilde kurtulamazsın," diye fısıldadım. "Yine içine atıyorsun. İçimize attığımız zaman neler olduğunu gördük. Bunu uzun süre yaşadık, Kartal. Hiçbir şey geçmiyor."

"Onun mutlu olması benim için yeterli. Mutlu değildi, onu zorla hayatın içinde tutuyordum, yaşamaya zorluyordum ve sonunda her zaman aklında olan şeyi yaptı. Ona saygı duyuyorum. Bu kadar," dedi Kartal.

"Ona saygı duyabilirsin ama kendi hislerine de saygı duymak zorundasın, Kartal!"

Yine bir cevap vermedi ve bunun beni sadece öfkelendirdiğini değil, aynı zamanda daha çok acıttığını fark ettim. Yıkılmıştı, paramparçaydı ve daha kötüsü dimdik durarak kendini ve diğer herkesi öyle olmadığına inandırmaya çalışıyordu.

"Yunus artık yok," dediğimde gözlerinin kısıldığını gördüm, âdemelması boğazında kayıp yukarı tırmandı. Parmakları direksiyonu koparmak istiyor gibi direksiyona saplandı.

Bu gerçeğe teslim olursa düşmeye başlayacağını biliyordu ama zaten dipteydik, dizlerimiz bataklığın zeminine değiyordu. Araba Yunus ile Leyla'nın yaşadığı evin sokağına girdiğinde gözlerimi yumup sokağı gözlerimin önünden silmeye çalıştım. Yunus zihnimin içinden, *"Çok mutlu olacağım, Lavin,"* diye fısıldadı. Gözlerimi açtığımda gözyaşları gözlerime batıyordu.

Kartal, arabayı binanın önünde durdurunca kafamı kaldırıp binaya baktım. Penceresi karanlığa gömülmüş bina güneş almıyordu, sanki bulutlar sadece bu evin üzerini örtüyordu. Bir daha Yunus Emre'nin o pencerenin önünde belirmeyeceğini, o pencereden dışarıya, sokağın sessizliğine bakmayacağını fark ettim.

Yunus Emre artık yoktu.

Savaşmak ile pes etmek arasında kaldığım o karanlığın içinde bana elini uzattığını ve her şeyin geçeceğine beni inandırdığını hatırladım.

Artık yoktu ve beni savaşmaya öyle çok inandırmıştı ki yokluğu bile pes etmeme yetmiyordu.

Arabanın kapısını açıp dışarı çıkan ilk ben oldum. Sokağın sonuna bakmak için başımı çevirdiğimde oradaydı, fötr şapkası başında, üzerinde siyah bir paltoyla beni izliyordu ve yüzünde hüzünlü bir ifade vardı. Sanki evine veda ediyordu. Sanki bana bir kez daha veda ediyordu. Gözümü yumup geri açtığımda beyaz bir sis etrafını kapladı ve Yunus kayboldu, artık orada değildi ve var olan tek şey onun yokluğuydu.

Kartal'ın binanın eski kapısına uzun uzun baktığını gördüm, daha sonra kapı ziline bastı ve bina sakinlerinden biri otomatik kapıyı açtı. İçeri girdiğimizde etrafımızı saran karanlığın ruhuma dokunduğunu ve orada uykuya dalmak için uğraşan acıyı uyandırdığını hissettim.

Anılarımdan birinde kavga ederek çıktığımız o merdivenleri, kaçtığım ama arzulamaktan vazgeçmediğim o geleceğin içinde sessizce çıktık. Evin kapısının önünde durduğumuzda karanlık hâlâ oradaydı.

Kartal yedek anahtarı küçük zarf kutusunun içinden çıkarıp deliğe soktu ve anahtarın dönerken çıkardığı sesi dinlerken sessizliğimin derinleştiğini hissettim.

Kapı açıldı ama bu kez içeride aradığımız kişinin kendisi değil, sadece yokluğu vardı. Üstelik bu kez onu aramak için burada değildik. Arkasında bıraktığı anıları toplamak için buradaydık.

Yunus Emre artık yoktu.

Kartal içeri bir adım atmadan önce ona içeride olduğu an boyunca yetecek bir nefese ihtiyaç duyuyormuş derin bir nefes aldı. Holün karanlığı pencereden sızan gri gölgelerin ışığıyla belli belirsiz kırılmıştı. Sadece birkaç gün önce bu evde canlı ve hayattaydı; yaşam hâlâ onu terk etmemişti ve içinde kalan son yaşamla bu evin içinde Leyla'nın anılarına tutunarak yaşamaya çalışmıştı.

Kartal salona girdi, yüksek masanın üzerinde duran bilgisayara, içilen son kahvenin kirli fincanına ve kapağı açık duran deftere baktı. Ağır adımlarla yürüyüp defterin önünde durduğumda boğazım düğümlendi. Defterin beyaz sayfası üzerine çizilmiş gözlere baktım. Kalem darbeleri, resmin henüz yeni tamamlandığını gösteriyordu ve bu gözleri tanıyordum. Bu gözler, Leyla Kordal'a aitti.

Uzun uzun o gözlere baktığımı hatırlıyorum. Bu resmi çizerken ne hissediyordu? Yüzünde nasıl bir ifade vardı? Kâğıdın üzerinde kayan kalemi tutan parmakları ara ara titriyor, gözleri uzaklara dalıyor, boğazından aşağı onu boğan bir nefes zar zor mu geçiyordu? Canım acıdı.

Sanki uzun zamandır bu acıyla yaşamıyormuşum gibi.

Parmaklarım deftere dokunmak için havaya kalktı ama onun anısına dokunursam anıları da dağılacak ve Yunus Emre tamamen silinip kaybolacak diye korktum. Elimi aşağı indirip başımı önüme eğerek gözlerimi yumdum.

Kartal sessizce beni izliyor olmalıydı. Bakışlarının ağırlığını hissedebiliyordum. Sonunda, "Leyla ve Yunus'un fotoğraflarını toplayacağım. O fotoğraflar Zafer amcanın hakkı," dedi. "Onları bu evde çürümeye bırakmayacağım."

Yunus Emre'nin bana bakarken kıvrılan dudaklarını hatırladım. Onu sadece görmek yerine gerçekten tanıdığımda o günün öncesine dek insanlara karşı duvarlarım olduğuna inanmıştım, o ise bana gerçekten ulaşmak isteyen birinin duvarın arkasına geçip benimle yalnızlığımı

da paylaşabileceğini tüm şefkatiyle öğretmişti. Yaralı bir ruhtu ama bir başka yaralı ruhla karşılaştığında onu görmezlikten gelmeyecek kadar iyi kalpliydi. Beni yok sayabilirdi, bu işin sonunda ne hâlde olacağımı önemsemeden sadece Kartal'ı kurtarma odaklı hareket edebilirdi ama o Kartal'ı kurtarırken o uçurumun dibinde çürümemi istememiş, elini bana da uzatmıştı.

Bir dost, bir abi ve Leyla'nın biricik sevgilisi.

Kartal bulduğu küçük bir koliyle önümde durup, "Ne düşünüyorsun?" diye sorduğunda sadece kafasını uzaklaştırmak için konuşmaya çalıştığını anlayıp sessizce ona baktım. Cevapsızlığım elini yanağıma uzatıp büyük avucuyla yüzümün yarısını kaplamasına neden oldu.

Gözlerimi yumarak, "Anlamalıydım," diye fısıldadım. "Aslında her şey çok açıktı. Bunu planladığı gün gibi ortadaydı ama ben sadece onun iyi olacağına inanmak istemiştim. Görmeyi reddetmiştim."

"O görmediğini düşünmedi, o görmeni engelledi," dedi Kartal, yalan söylemediğini bilsem de içimdeki acıyı durdurmadı bu sözler, sadece daha da büyüttü. Gözlerimi açıp sessizce Kartal'ın gözlerinin içine baktım. "Her şeyin bitmesini bekleyecek kadar bize değer veriyordu. Ama artık başa çıkamıyordu. Dayanabileceği yere kadar dayandı. Dayanmasının tek sebebi bizdik." Kartal'ın kelimeleri bir dalga gibi yükseldi, beni altına alarak bu gerçeğin ciğerlerimi doldurmasına izin verdi. Boğuluyor gibi hissederek geri çekilip elimi masaya yaslarken ağlamamak için kendimi sıktım ama bir damla gözyaşı yeniden kayıp gitmişti.

"Bunları onu affetmek için mi hatırlatıyorsun kendine?" diye sordum. "Çünkü ona kızgın olmaktan korkuyorsun." Burnumu çekerek Kartal'a baktım, haklılığım oradaydı, gözlerinde savunmasız bir şekilde yakalanmanın tedirginliğiyle bana bakıyordu. "İyileşebilirdi. Biliyorum, ona kavuşmayı iyileşmekten çok istedi."

"İyileşemezsin, Lavin," dedi Kartal sessizce. "Birini çok sevdiğinde iyileşmek mümkün değildir."

Elindeki kutuya indirdiğim gözlerimden akmaya devam eden gözyaşlarını durdurmak için uğraşmadım bu defa. Bıraktım, aksınlar.

Ve öyle de oldu, sahipsiz gözyaşlarım aktılar.

"Sana yardım edeyim," diye fısıldadım sonunda konuşabildiğimde.

"Olur yavrum," diye karşılık verip çenemi parmaklarının arasına aldı, kafamı kaldırıp ona bakmamı sağladı ama gözlerimdeki çaresizliği ve yaşları gördüğünde bunun onu da mahvettiğini biliyordum.

Leyla'nın yüzüstü kapatılan tüm fotoğrafları, bu vedanın uzun zamandır planlandığını gösterir gibi dik duruyordu artık. Evin her köşesinde Yunus'a bakan mavi gözler bir çerçevenin ardındaydı. Şimdi Yunus Emre o mavi gözleri bir çerçevenin arkasından görmüyordu, şimdi o mavi gözler ona eskiden olduğu gibi canlılıkla bakıyordu. Biliyordum. Hissediyordum. Öyle olmasını diliyordum.

Acı içinde geçen yaşamının ardından en azından ölümünün onu mutluluğa götürdüğünü düşünmek istiyordum.

Fotoğrafları toplarken Kartal'a yardım ettim. Yunus'un omzuna çenesini yaslamış Leyla'nın fotoğrafını içinde taşıyan çerçeveyi aldığımda gözlerim hâlâ doluydu. Yunus'un sadece omzu ve boynu görünüyor, Leyla oraya sığınmış kameraya belki de hayatının en mutlu ânını geçirdiğini belli eden parlak mavi gözlerle mükemmel bir gülümseme bahşediyordu.

"Bu fotoğrafın çekildiği günü hatırlıyorum," dedi Kartal gözlerini elimdeki fotoğrafa indirirken. "Burak'ın doğum günüydü."

Uzun uzun fotoğrafın içinden beni izleyen mavi gözlere baktım.

"Burak'ın doğum günü partisini Leyla organize etmişti ve Burak'a büyük bir travma yaşatmıştı. Sahra ile bir olmuşlardı, Sahra o gün Burak'ı terk etmişti ve Burak perişan hâldeydi. Aslında terk etmiş değildi, sadece plan böyleydi. Leyla öyledir. En kötü günü yaşadığına inandırır ve sana sonra hayatının en güzel gününü bahşeder. Mükemmel bir geceydi."

Kafamı kaldırıp Kartal'ın gözlerine uzun uzun baktım. İçim parçalanıyormuş gibi hissetmeme rağmen ağlamayı kestiğim ilk an, o andı.

İşte böyle olmuştu. Yunus acılarla dolu bir hayat geçirmişti ama sonunda Leyla onun elini tutmuş, ona en büyük mutluluğu yaşatarak onu yanına almıştı.

Yunus Emre artık yoktu.

Yüzümde buruk bir gülümsemeyle tekrar Leyla'nın fotoğrafına baktım. Kim bilir belki de Yunus Emre'nin çektiği acılar sadece Yunus Emre'yi değil, bir yerlerde hâlâ onu izleyen ve koruyan Leyla'yı da bunca zaman paramparça etmeye devam etmişti.

Kartal elindeki çerçevelerden birini kolinin içine koydu, ardından elimdeki çerçeveyi de alarak diğer çerçevenin yanına yerleştirdi.

"O beni toparlayan kişiydi, Lavin. O gün orada elime kız kardeşimin mezarına toprak atmam için verdikleri küreği tutarken hâlâ hayatta olmamın tek nedeniydi. Ben her zaman güçlü olduğumu düşünürdüm ama Yunus en güçsüz anlarımda sırtını sırtıma yaslayarak dik durmamı sağlayan kişiydi. O işte tam olarak böyle biriydi." Gözlerini kolinin içine indirdi. "Şimdi içim sikilmiyor değil, sikiliyor. Kabul etmesi çok zor geliyor. Ama artık sırtını sırtımda hissedemiyorum ve bir kez dizlerimin üzerine düşecek olursam kalkamam, biliyorum. O yüzden burada duracağım ve hepinizi toplayan kişi ben olacağım. Yunus'un her zaman yaptığı gibi."

"Onun mutlu olduğuna inanmak istiyorum."

"Onun mutlu olduğunu biliyorum," diye karşılık verdi. "Ve şimdi dizlerimin üzerine düşecek olursam, kaldırmak için burada olmadığından kendisine çok kızacak. O yüzden düşemem. Bırak duygularını, sal kendini, yaşa acını diyorsun ama ikinci kez kardeş acısı yaşamanın beni öldüreceğini biliyorum. Ve ben güçlü olmak zorundayım. Bunu önce Yunus'a, sonra da sana borçluyum. Ortalık dağıldığında Yunus toplamak için gelirdi, şimdi ortalık dağıldığında toplamak için burada olmak zorunda olan tek kişi benim." Dudakları yukarı kıvrılırken gözlerindeki o acı öyle gerçekti ki yutkunamadım. "Çünkü Yunus Emre artık yok."

Alnımı Kartal'ın omzuna yaslayıp uzunca bir süre sustum. Çünkü Yunus Emre artık yoktu ve başımı yaslayabileceğim tek omuz, Kartal'ın omzuydu.

"Alper'i toparlamam gerek. En büyük hasarı o aldı. Leyla'sını kaybetti, Yunus'unu kaybetti. Kardelen'ini kaybetti." Sustu. Bir süre bekledi. "Sahra'yı toplamam gerek. Çok hassas o, küçük bir kız çocuğundan farkı olmadı hiç. Burak'ı toparlamam gerek. Bakma kocaman bir cüssesi olduğuna, ağlarsa susmaz hiç. Kolay kolay ağlamayan, kolay kolay da susmayanlardan o. Sibelay'ı toparlamam gerek. Şimdi kafası sussun diye bağıra bağıra şarkı söylüyordur suyun altında, hasta olana kadar çıkmaz suyun içinden. Neslihan'ı toparlamam gerek. Çoktan bir dövme yapmaya başlamıştır kendine, Yunus'u hatırlatacak ve bir ömür boyu vücudunda taşıyacağı bir dövme. Tuğrul'u toparlamam gerek,

sevdiği her şeyden kaçarak, bizden bile kaçarak bir ömür geçirdi ve yine kaçarsa bir daha onu gittiği yerden döndüremem."

Dinledim. Sessizce dinledim.

"Seni toparlamam gerek, Lavin," dedi, "abini kaybettin sen."

Sustum. Sadece sustum.

"Ve kendimi toparlamam gerek," diyerek bitirdi cümlesini. "Daha önce hiç Yunus olmadan devam etmedim ben."

Sessizce evi toparlamaya devam ettik. Ara sıra koltukta oturup zemine baktım, orada değildi ama bir anının içinde hâlâ birlikte puzzle yapıyorduk. Gözyaşlarım aktı ama kabulleniş de oradaydı, akıp giden gözyaşlarını özgür bırakan gözlerimin bebeğine oturmuş sessizce anıları izliyordu.

Kartal onun kıyafetlerini toparladı ama fötr şapkalarından birini koliye koymadı, koltuğun üzerine bıraktı ve giderken alacağını anlamamı sağlayan o fötr şapkaya uzun uzun baktığını görmek oldu.

Sanki Yunus Emre oradaydı, hemen Kartal'ın arkasında duruyor, onu izliyordu; uzansa dokunabilirdi ama dokunamıyordu.

Bir kez olsun kendini seçtiği için belki de üzgün hissediyordu; mutluydu ama Kartal'ı geride bıraktığı için kendini affedemiyordu.

Çünkü Kartal, Yunus olmadan devam etmemişti hiç.

Kartal daha fazla koli bulmak için gittiğinde dizlerimi karnıma çekmiş, koltuğun üzerinde sessizce oturuyordum. Aspiratörün ışığı evi aydınlatan tek ışıktı, çok geçmeden sokak lambaları da yandı ve evin içine devrilerek gecenin varlığını içeri taşıdı. Amerikan mutfağın tezgâhındaki kahve makinesine uzun uzun baktım, sanki Yunus oradaydı ve sırtı bana dönük, ikimiz için birer fincan kahve yapıyordu.

O kahve hiç yapılmadı.

Yunus yanıma oturup fincanı bana uzatmadı.

Sessizce evin içindeki anıları izlemedik. O anıları tek başıma izledim. Yunus Emre artık yoktu.

Yerimden kalktığımı hatırlıyorum, ağır adımlarla evin içinde yürürken kapısını açtığım hiçbir odada Yunus Emre'yi bulamayacağımı bildiğimden artık onu aramayı da bırakmıştım.

Canım acıyordu ama alışacaktım. Eğer abim mutluysa, onun yokluğunda bile mutlu olmaya alışacaktım. Bu hayat, Yunus Emre'ye bir yaşam ve bir Leyla borçluydu.

Kafamı kaldırıp tavana baktığımı hatırlıyorum. Bizi ayıran duvarlara rağmen Tanrı beni görüyor olmalıydı.

"Herhâlde Kardelen de seni gördüğüne mutludur, Yunus," diye fısıldadım ve sustuğumda sessizlik her yerdeydi; anılar bile o sessizliği bölmeye yetmedi.

"Lavin," diye fısıldadı Kardelen anıların içinden ama o anı hiç yaşanmamıştı, sanki Kardelen bana ulaşmaya çalışıyor ama bunun yolunu hiç bulamıyordu. Ya da ben anılarla yaşamaya öyle alışmıştım ki her yerde onları görüyor, onları duyuyor, onları hiç unutamayacağımı adım gibi biliyordum.

"Sadece yirmi bir yaşındaydın Kardelen," diye fısıldadım sessizce. Beni duymasını diledim, Tanrı hâlâ beni izliyor olmalıydı. "Görmek istediğin bir dünya vardı. İçinde olduğun o ışıktan çıkıp karanlık dünyayla tanışmandan korksam da dünyayı görmeni isterdim. Sevdiğin adamla bir geleceğin olsun isterdim, seni beyaz bir gelinlikle görmek isterdim, nedimen olarak yanında durmalıydım ve duvağını düzelten kişi ben olmalıydım. Çocukların olmalıydı Kardelen, bu dünyaya ne kadar iyi bir anne olabileceğini kanıtlamalıydın. Sen çok mutlu olmalıydın. Kepini fırlatırken en ön sırada seni alkışlayan kişilerden biri de ben olmalıydım. Sadece yirmi bir yaşındaydın ve yaşayacak çok şeyin vardı. Yaşamana izin verilmedi. Oysa bu hayat sana bir yaşam, bir aşk, güzel olan her şeyi borçluydu, Kardelen."

Bir adım daha attığımda holdeki duvara monte edilmiş boy aynasındaki yansımam da hareket etti. Dönüp omzumun üzerinden aynaya düşen gri yansımama baktım, tekrar önüme döndüğümde gözlerimdeki yaşlar kurudu.

"Seni hiç tanıma şansım olmadı, Leyla. Gözünde kalan son bir kirpikle seni gördüğüm o ilk günü hatırlıyorum, yaşaman için dua eden bir yabancıydım. Seni tanıma şansım olmalıydı. O hastalık seni yavaşça tüketmeden önce seninle dost olabilirdim, olamadım. İnsanların iyi yanlarını görebilen biri olduğunu öğrendim, hiç susmayan bir kafaya ve hiç durmayan kahkahalara sahip güzel bir kadındın. Yunus Emre'yi seviyordun. Onunla bir gelecek düşlüyordun. Zaman senin için hızlandığında ve kaçamayacağın o sonun içinde durduğunda yalnızdın, korkuyordun ama buna rağmen Yunus Emre'nin yaşamasını isteyecek kadar onu delice seviyordun. Bir yanın sensiz yaşamayacağını anladığında

ona söz verdirecek kadar bencildi, bir yanın gittiğinde bile yaşamasını diledi. Oysa sen içindeki son yaşam seni terk ederken yalnızdın ve yanında en çok Yunus'u görmek istiyordun. Arkadaşların seni seviyordu, deden seni seviyordu, Yunus seni seviyordu ve bu hayat sana yarım kalan bir yaşam, yarım kalan bir aşk borçluydu."

Gözümden bir damla yaş aktı ama gülümsedin.

"İyi bir dost, mükemmel bir abi, çok âşık bir sevgiliydin, Yunus. İnsanlar iyileşebilirdi ama sen iyileşmeyi değil, Leyla'yı istiyordun. Zordu, biliyorum ama her ânına değdiğini hissettiğini de biliyorum. Kartal için burada kaldın, benim için burada kaldın, canın çok yandı, bitmesi için yalvardın, sona ermesini hepimizden çok isteyen sendin ama tüm bunlar sürerken çektiğin ızdıraba rağmen yanımızda olduğuna değdiğini hissettiğini biliyorum. Yaşadın, kısa ama acılarla dolu bir hayattı bu, kendi isteklerin hiçbir zaman dostluklarının önüne geçmedi, kayıplar yaşadın ama dostun için savaştın. Sonunda özgür kalmak en çok senin hakkındı. Bu hayat sana bir yaşam ve bir Leyla borçluydu, abi."

Bu hayat onlara ortak bir şey borçluydu.

Bir yaşam borçluydu.

Ve şimdi üçü de ona sahip değildi. Hiç olamamışlardı. Birinin içindeki son yaşam hiç beklemediği bir anda, diğerinin yavaş yavaş acıtarak, diğerinin ise bir hediye gibi yapılan bir planla kaybolup gitmişti.

Sessizce sırtımı hole dönüp salona dönerken gözyaşlarım akmaya devam etse de artık gülümsüyordum. Tanrı beni izlemeye devam ediyor olmalıydı, beni içine yerleştirdiği kaderin içinde ne kadar küçük ve çaresiz olduğumu da görüyor muydu?

Yunus Emre'nin bilgisayarının önünde durup sandalyeye yavaşça oturdum. Bilgisayarın kapağını kaldırdığımda beni bekleyen aydınlanan ekrandaki fotoğrafımızdı. Hep birlikte çekildiğimiz son fotoğrafı duvar kâğıdı yapmıştı.

Gözlerimden yaşlar akarken gülümsemeye devam ediyordum.

"Aptal," diye fısıldadım. Elim kapağını açtığım bilgisayarın klavyesinin üzerinde duran ince, kırık beyaz rengindeki zarfa gitti. Bu zarfı o mu bırakmıştı? Zarfı elime alıp uzun uzun o zarfa baktığımı ve dış kapının yavaşça açıldığını hatırlıyorum.

Zarfı çevirdiğimde mührü gördüm, altın renkli bir mühürdü. "Süsü püsü de önemsiyorsun," dedim dudaklarım titreyerek gülümser-

ken. Hemen köşesinde onun el yazısıyla, "Gittiğimde bile hâlâ sevgili olanlara, kıymetli dostlarıma..." yazıyordu.

Bir damla gözyaşı kayıp onun yazısının üzerine düştü.

Kartal'ın adımlarını duydum, içeri doğru yürüyordu. Mührü yavaşça kırdım.

Kartal'ın gözlerinin elimde tuttuğum zarfa dokunduğunu hatırlıyorum. Bilgisayarın ışığı yüzümü aydınlatıyor, gözyaşlarımı ele veriyordu.

Canım, canım diyorum çünkü her kim okuyorsa biliyorum ki o canımdır benim.

Çok düşündüm. Ben zaten hep çok düşünürüm. Zorla tutunduğum bu hayatın ipini çekiyorduysam ellerim kangren olmasına rağmen, bilin ki sizdendi, sizi çok sevdiğimdendi, sizi kendimin önüne koyabildiğimdendi. Ben zaten kendimi hiçbir zaman sevdiğim birinin önüne koymadım.

Ne senin Kartal, ne senin Lavin, ne senin Alper (şapka hırsızı adam), ne senin Burak, ne senin Sahra, ne senin Siboş'um, ne senin Nesli'm, ne de ha bire bizi bırakıp başka yere kaçan senin Tuğrul.

Tuğrul'u sinirli yazdım fark ettiyseniz.

Ama en çok ben Leyla'yı koyamadım kendi önüme. Kumdan bir kale olan ömrümü bir dalga gibi yıkıp durdu onun yokluğunun acısı ve ben sırf ona söz verdim diye o kumdan kaleyi bir daha, bir daha, bir kez daha, binlerce defa baştan yaptım yine yıkılacağını bile bile. O beni affetmez korkusuyla yaşadığım ömrümün iplerini onu kandırmak pahasına bırakacağım günü bekledim çünkü artık ben dayanamıyorum.

Ben dayanamıyorum, canım.

Kartal, canım, sen yıkmadan sağı solu ya da susmadan patladığın an gelene kadar sabırla, otur da beni bir dinle. Denemedim sanma. En çok senin için denediğimi sen de iyi biliyorsun. Bir yanın biliyordu Kartal, benim bu hayata pamuk ipliğiyle bağlı olduğumu, sana koltuk değneği olmak için uzattığım omzumun toprağa Leyla'dan yakın olduğunu, suskunken en dolu sözlerin dişlerimi kırdığını, dilimi yardığını, içimi yaktığını en çok sen biliyorsun.

İzledim canım, iyileşmeni bekledim, tuttum elini, seni sevdiğin kadınla yaşayacağın geleceğin içine bırakırken benim yerime yaşayacağın

güzel günleri düşledim. Kırık bir kalple bir ömür geçmez Kartal, senin kalbini bir bütün yapan Lavin'in var.

Benim kalbim bin parça, biliyorsun, bininde de Leyla'nın adı var.

Yarım kalmış bir adamı geleceğinin içinde büsbütün bekleme, benim sana bir dost olarak her daim uzanan elim vardı canım ama yolun sonuna geldiğinde o eli bırakacağımı biliyordun. Ben kendi elimi bıraktım, senin elini bırakmadım. Kartal, arkadaşım, dostum, kardeşim, canım, nasıl ki tüm kalbimle istiyorsam mutluluğunu ve seni bu karanlığın içinden çıkarana dek kan kusup içtim demişsem kızılcık şerbeti, can dostum, senin de beni özgür bırakman gereken, beni bekleyen bir Leyla'm var.

Denemedim sanma, denedim ama denediysem sözümü tutmaya duyduğum ihtiyaçtan değil, senin bu çukurdan çıktığını görmek içindi. Beladan belaya girerim senin için, elime yüzüme bulaşsın kan, sırtımdan bin defa vurulayım, ellerim ayaklarım kopsun, sorun değil, seni o karanlıktan çıkaracaksam bin kez daha bu acıyı yüklenirim.

Çıkardım Kartal. Seni o karanlıktan çıkardım.

Çıktın canım, seni bekleyen uzun ve güzel bir gelecek var.

Beni hemen affetmeyeceğini biliyorum çünkü kimselere fısıldayamadığın acını sen geldin bana haykırdın, her yer karanlıktı Kartal, o ışığı bin kez senin için yaktım ama kaldır kafanı bak kardeşim, güneş doğdu ve ışığı yakacak ellerin var. Kız bana, söv, say ama sonunda affedeceksin, sonunda sen de bir kez olsun Leyla'ya yalan söylediğim için, kendimi seçtiğim için, Leyla'ya gittiğim için beni anlayacak, destekleyeceksin. Taze şimdi. Geçer. Geçecek. Senin acını geçirecek bir sevdan var.

Seni bekleyen bir gelecek var.

İçinde olmayacağımı sandığın o geleceğin her anında seni uzaktan izleyeceğim ve sana yemin ederim, istersen inanma beni yaratan Tanrı'ya ama Leyla'yı da yanımda getirip sen görmesen de her kararında seni destekleyeceğim.

Her planı birlikte yaptığını sandığın, yalancı yunus balığı, bu planı sensiz yaptı diye şimdi kızgınsın biliyorum ama ben çok mutlu olacağım, Kartal.

Bu dünyada, bizi teğet geçen yaşamda, bizi hapseden ölümde, bizi birleştiren acılarda, cennette, cehennemde, var olabileceğim her yerde,

tüm ruhumla, daima senin en yakın arkadaşın. Daima senin dostun. Daima kardeşin.
Daima senin Yunus'un.
Lavin, güzelim, güzel kız kardeşim. Seni ilk kez Kardelen'in yanında gördüğümde amma da suratsız kız diye düşünmüştüm. Yani şu an ağlıyorsan, uzun zamandır söylemediğim bir gerçeği şimdi söyleyeceğim: Ağlarken aşırı çirkin görünüyorsun.
Lavin olur ya yokluğumu çok hissedersin, omzumu ararsın yaslamak için başını, bana içten içe çok kızarsın, sitem edersin, beni bir ömür affetmeyecek bir parçan dahi olsa ben o parçanı bile kucaklamak için burada olacağım.
Kartal'ı toparla çünkü o seni toparlayacak ve ben sizi birbirinize emanet ettiğim için gözüm arkada kalmayacak.
Ağlamıştın hatırlıyor musun, o bebeği istediğini söylemiştin, henüz karnına düşmemiş bir cenin için bile ağlayacak bir kalbin var ve bir gün yeğenim dünyaya gelmeye karar verdiğinde seni annesi olarak seçmek onun bu hayattaki en doğru seçimi olacak. O karanlık dağıldı, Lavin. Korktuğun, içinde titrediğin, omzuma başını yaslayıp sessizce bana sığındığın o karanlık artık çok geride kaldı. Yandı ışıklar, doğdu güneş, yaz geldi, kış bitti. Artık bir çocuğa anne olmaya da hazırsın. Bir bebeğin olsun Lavin, Yunus amcasını tanıyarak büyüttüğün bir kız çocuğu ya da erkek çocuğu, hiç fark etmez. Fötr şapkalarımdan birini takıp onun minik kafasına, bir deniz kenarında, bir bankta, ona beni anlat, fotoğraflarıma dayı desin, bir sürü amcası olacak zaten, o yüzden lütfen Lavin, benim bir tanecik yeğenim beni dayısı bilsin.
Beni unutma Lavin, çok acı verecek biliyorum ama kız kardeşimin kalbinden silinmek istemezdim.
Beni anlat Lavin, yeğenim beni tanısın isterdim.
Ağla Lavin. Sinirini bozmak için yalan söyledim. Sen ağlarken de çok güzelsin.
Beni hemen affedemezsin biliyorum ama beni en çok sen anlayacaksın, bunu biliyorum çünkü seni en çok ben anlamıştım.
Bil ki ben çok mutlu olacağım, Lavin.
Bil ki ağlayarak yaşadım fakat gülerek ölüyorum.
Yalancı yunus balığı, daima abin, daima dostun, daima en büyük destekçin.

Gözlerimden yaşlar boşalırken bir diğer kâğıdı çekip çıkardım. Bu kâğıtta seslendiği kişi Sibelay'dı. Herkese bir mektup bırakmıştı. Üzerinde uzun uzun düşünmediği, bazı kelimelerin üzerine çizik atmasından ve tekrar yazmasından belli oluyordu. Kartal onun için yazılan mektubu eline alıp uzun uzun harflere baktı.

Dudaklarında buruk bir gülümseme vardı.

Ona hâlâ kızgındı ama biliyordum ki Kartal onu artık daha iyi anlıyordu.

"Mektupları sahiplerine ulaştıralım," diye fısıldadı kolunu omzuma sararken. "Yoksa bize musallat olur."

"Siboş'um," dedi Sibelay mektuba buğulu gözlerle bakarken. "Siyah saçlarını giderden toplama görevini Neslihan'a devrediyorum." Kıkırdadı, ardından dudakları tekrar büküldü. "Canım Sibelay'ım, bülbülüm (inanma buna), canımın içi, hayat senin için kolay değildi." Sibelay sessizleşti. Uzun uzun kelimelere bakarken karşısında oturmuş önümdeki kahveyi izliyordum. Burnunu çekti. "Yoruldum, Sibel. Planlarım arasında uzunca bir süre senden şarkı dinlemeyeceğim bir yere gitmek var, kulak sağlığım adına." Gülümsedi. Sustu. Mektubu sessizce okumaya başladı.

Burak elinde duran mektuba bakarken kalçasını tezgâha yaslamıştı, sigara içiyordu. Sessizce, "Pudingin tarifini yazmış," dedi. "Yazılar gözyaşlarınla silindi diye daha çok ağladın, bulursan yine ağlarsın ve tarif bir daha silinir diye düşünüp tarifi sana yazmamıştım, yazmış."

"Koskoca mektupta puding tarifi mi var?" diye sordu Sahra gülerek.

"Bir de iğne kullanmayı bırak, karaciğerin bitti, yazmış," dedi Burak başını iki yana sallayarak gülerken. Sonra durdu ve bir anda sigarayı tutan elini yüzüne götürüp ağlamaya başladı.

Sahra, "Pudingin tarifi yine silinecek salak," diye fısıldayarak Burak'ı kollarının arasına çekti ve ona sıkıca sarılıp onunla birlikte ağlamaya başladı.

Neslihan'ın bileğinin iç tarafındaki dövmeye bakarken sessizliğini koruduğunu fark ettim. Bileğinde hâlâ iyileşmemiş, yeni yapılmış bir

fötr şapka dövmesi vardı, etrafı kırmızı dövmeye uzun uzun baktıktan sonra gözlerini yumup derin bir nefes aldı.

Yerimden yavaşça kalktığım sırada mutfağa Meryem teyze girdi, yüzünde şefkatli bir tebessümle, "Akşam yemeğine kalın," diye fısıldadı.

"Kabak yemeği yaparsan kalırım," dedi Sibelay titreyen çenesiyle gülümserken.

Meryem teyze dolan gözlerle, "Yaparım," diye fısıldadı.

"Yunus da şansına küssün," dedi Burak ağlamaya devam ederken.

Alper, hemen Meryem teyzenin arkasından içeri girip, "Ben de yemeğin yanında bir bardak deterjan içerim," dedi ve kolunu Meryem teyzenin boynuna sarıp onu yanağından öptü.

"Deterjan mı?" Meryem teyze ona şaşkın şaşkın baktı.

Kirli sakalı tamamen uzayan Alper, gülerek başını havaya kaldırıp tavana uzun uzun baktı. "Boş ver," dedi, "o anlamıştır."

Anılarımın içinde yavaşça geriye doğru gitmeye başladım. Alper'in elinde mektupla salondaki kolilerden birinin üzerinde oturduğu, gözünü bile kırpmadan mektubunu okuduğu ânı hatırladım. Dudaklarında bir tebessümle mektubu kenara bırakıp bir sigara yakmıştı.

Sadece mektubun son satırını gördüğümü hatırlıyorum.

Arkadaşın, dostun, acısını bölüştüğün kişi, kardeşin ve Kartal'ın en yakın arkadaşı.

Şapkanın sahibi.

O akşam mutfağa yayılan kabak yemeğinin kokusunu hatırlıyorum. Küçük bir mutfak masasının etrafında toplanmış, hiçbirimiz tabağına dokunmadan sessizce oturmuştuk. Meryem teyze hiç kızmamıştı. Çünkü o da yemeği yaptığı süre boyunca ağlamıştı.

İlk iki hafta her yere yayılan sessizlik, ikinci haftanın sonuna gelirken yavaşça dağılmaya başladı. Üçüncü haftanın ortasına geldiğimizde ise artık içinde eşyaların olmadığı o evin salonunda durmuş, pencereden dışarıyı, yavaşça öğlenin kollarından düşerek batmaya hazırlanan güneşi izliyordum. Yüksek binaların arasından bana bakan tanıdık bir yüz gibi hissettiren güneş, bana Kardelen Alaşan'ın gözlerini hatırlatmıştı.

Nakliye aracı uzaklaştı, eşyalarımız Antalya'ya doğru yola koyuldu ve yüzümde sakin bir ifadeyle güneşi izlerken içeri giren birinin varlığını hissettim.

Emir, "Yani gidiyorsunuz," diye fısıldadığında dudaklarımda haftalar sonra ilk kez gerçekçi bir tebessümün belirmesine neden oldu. Emir'e doğru dönüp başımı omzuma indirdim ve tebessümüm daha da büyüdü. Emir kollarını açarak, "Gel buraya," diye fısıldadı. Emir'in kollarının arasına girdim, kolları bedenime dolandı ve "Seni özleyeceğim," dedi.

"Ben de seni özleyeceğim," dedim, bu söylediğim gerçekti, her şey yalandı ama zamanla ona geliştirdiğim sevgi gerçekti. Onunla olan arkadaşlığım gerçekti. Ona daha sıkı sarılıp gözlerimi araladım ve salonun girişinde İrem'in gülümseyerek bize baktığını gördüm.

"Buradasın," dedim yüzümde geniş bir gülümsemeyle. "Gel çabuk." Bir kolumu kaldırıp onun da içeri sığacağı kadar yer açtığımda yüzünde büyük bir gülümseme belirdi ve koşarak kollarımın arasına girdi.

Emir ikimizi de kolunun altına alarak sıkıca sarılırken İrem, "Beni bırakıp gidiyorsun," diye homurdandı.

"Ben varım ya," dedi Emir ona yandan bir bakış atarak.

İrem gözlerini kaçırdı ve kaşlarım anında havaya kalktı. Bu bakışmanın ardından yaşanacak hikâyeyi öngörüyormuş gibi hissediyordum.

"Yine görüşeceğiz," dedim İrem'in yanağını sertçe öperek. "O güne kadar..." Kaşlarımı kaldırdım. "Emir var ya..."

İrem duraksayıp kaşlarını çattı ama hiçbir şey söylemedi. Sırıtarak ona daha sıkı sarıldım.

"Sevgilim," diyerek içeri hızla giren Kartal, bizi sarılırken görünce duraksayıp güldü. "Ahtapot gibi karıma kollarınızı dolamayı keser misiniz?"

"Yemedik karını," dedi İrem geri çekilerek. "Gerçi..." Dudaklarını büzüp tavana baktı. "Ben bir araya yemeyi düşünmüştüm."

"Uzaklaş," dedi Kartal ona düşmanca bakarak.

"Merak etme Kartal, İrem kendine yeni bir ana yemek bulmuş bana kalırsa," diyerek kocama doğru yürüdüm, kollarımı boynuna sardım ve arkadaşlarımın varlığını umursamadan dudaklarımı dudaklarına yasladım. Alt dudağı iki dudağımın arasına girerken İrem ve Emir'in tiksinti dolu sesler çıkardıklarını duyabiliyordum. Dudaklarım Kartal'ın dudaklarına yaslı hâldeyken gülümsedim, dudaklarımız ayrıldığında kollarım hâlâ boynuna sarılıydı.

"Gidiyor muyuz?"

"Evet," diye fısıldadı ve burnunu burnuma sürttü. "İrem de artık kimi yerse yesin." Göz ucuyla Emir'e baktığını gördüm Kartal'ın.

"Meryem anne ve Kayhan baba neredeler? Gittiler mi?" diye sordum panikle.

"Hayır, aşağıdalar. Diğerleriyle birlikte bizi bekliyorlar. Bu iki sıçan içeri sızmış işte."

İrem, "Yine sevgi dolusun, Alaşan," diye söylendi.

"Karıma âşığım, canım. Karım dışında herkesten tiksiniyorum." Sırıttı, İrem'in de güldüğünü duydum ama gözlerimi batmaya başlayan güneşin ışığını içine alarak daha da belirginleşen altın rengi gözlerden ayıramadım.

"Hadi, uçağı kaçırmak istemezsiniz gençler," dedi Emir yanımızdan kayıp geçerken. "İrem, yürü de evleriyle vedalaşsın bu âşık ucubeler."

İrem gülerek koşmaya başladı ve Emir'in sırtına zıpladı, Emir onu sırtında salondan çıkarırken akşam güneşinin ışığı tamamen boş salonu sardı ve birbirimizin gözlerinin içine uzun uzun baktık.

"Bitti, ha?"

"Hayır," dedim başımı iki yana sallayarak. "Asla bitmeyecek."

"Asla," diyerek dudaklarını dudaklarıma sürttü. Kalçama bir şaplak atıp, "Hadi bakalım," dedi ve çıkışa doğru yürüdü. Arkasından gülümseyerek baktım, ardından gözlerim yavaşça salona çevrildi. Güneşin turuncu ışığının gölgeli bir şekilde aydınlattığı o salona uzun süre baktığımı hatırlıyorum.

Ardından önüme döndüm ve çıkışa doğru yürümeye başladım.

"Lavin."

İrkildiğimi hatırlıyorum. Omzumun üzerinden pencereye doğru baktığımda güneşini sırtına aldığı için yüzü karanlık bir gölgeden ibaret olan o kişiyi tanıyordum. Dudaklarım yukarı kıvrıldı.

"Kardelen," diye fısıldadım.

Ve o görüntü yavaşça dağılarak yerini güneş ışığına bıraktığında yüzüme dokunan güneş ışığı beni gülümsetti.

Aşağı indiğimde siyah cipin önüne toplanan kalabalığın yüzlerinde buruk bir tebessümle bana baktıklarını gördüm. "Ne?" diye bağırdım onlara doğru koşarken.

Sahra, "Gidiyorsunuz," dedi sessizce.

"Gelemeyeceğin bir yere değil." Ona göz kırpıp eğildim ve heyecanla bana bakan Casper'ın gözlerinin içine baktım. "Arka koltuğa oğlum."

Kartal'ın açtığı kapıdan içeri zıplayarak giren Casper'dan ayırdığım gözlerimi dostlarıma çevirdim. Her birine sımsıkı sarıldım, sırtımda avuçlarını hissettim. Bunun bir veda olmadığını biliyordum ama onlara kabul ettirmek öyle kolay değildi.

Meryem anne, "Uçağa binmeden önce beni arayın," dedi burnunu çekerek.

Kayhan baba, karısını kolunun altına çekerken, "Onlar yetişkin," diye homurdandı.

Onlara sarıldım, her birine, bir kez daha ve bir kez daha.

Kartal'ın, Kayhan Alaşan'a sarılması beklenmedikti ama geri çekildiğinde ikisi de birbirine gülümsüyordu. "Hadi yine iyisin," dedi Kartal. "Huzurevine gitmiyorsun." Kaşlarını kaldırdı. "Şimdilik."

"Pezevenk," diye söylendi Kayhan baba.

Kartal'ın gözleri bir anlığına babasının omzunun arkasına doğru kaydı ve benim de bakışlarım oraya kaydı. Fötr şapkalı yabancı, yüzünde bir gülümsemeyle gözlerimin içine baktı, ardından yavaşça sis gibi dağıldı ve olduğu yere devrilen akşam güneşinin ince sütununu izledim; içinde toz parçacıkları uçuşuyordu. Dudaklarımın yukarı kıvrıldığını hatırlıyorum.

Arabaya binerken onları arkamızda bıraktığımız hissi beni neredeyse ağlatacaktı ama gözlerim dikiz aynasına dokunduğunda ve arka koltukta Kardelen ile Yunus Emre'nin oturduğunu gördüğümde tek yaptığım gülümsemek oldu.

Kartal arabayı çalıştırdı.

Arka koltukta oturan bedenlerin dağılışını izledim ama kalbimde hâlâ bir bütündüler.

Arka koltuğun tam ortasında duran fötr şapka bizimleydi.

Yunus anılarımın içinde aniden öne doğru eğildi ve *"Ben arka koltukta otururken de siz sevgilisiniz,"* diye fısıldadı.

Araba akşam güneşine doğru ilerlemeye başladığında radyoyu açtığımı hatırlıyorum.

Hotel California'nın melodisi arabanın içini doldurmaya başladığında bir masalın sonunda değil, en güzel sayfasındaydım.

Bir yerlerde Tuğrul o uygulamayı yeniden indiriyor, o kıza o mesajı atıyordu. Alper elleri ceplerinde batmaya başlayan akşam güneşini izliyor, Sahra ve Burak bir sokakta sarmaş dolaş yürüyorlardı. Toprak omzunun üzerinden hücre penceresine bakmadan önce gülümsüyor, elinde Kardelen'in fotoğrafını tutuyordu. Sibelay boş sokakta zıplayarak şarkı söylüyor ve Neslihan da sanki dünyanın en güzel sesini duymuş gibi hayranlıkla ona bakıyordu. Emir arabanın kapısını İrem için açıyor, gözleri bir anlığına birbirine takılarak yeni bir hikâyenin ilk kelimesini bir sayfaya düşürüyordu. Cenk, doktordan iyi haberi alıyor, ağlamaya başlıyor ve Suphi de elini onun omzuna koyarak gülümsüyordu.

Hotel California'nın melodisi geride kalan tüm hayatlara dokunarak boş bir sokakta yankılanmaya devam etti. Bir köşebaşında, bir kız en yakın arkadaşını bekliyor, en yakın arkadaşı ona doğru koşuyor ve sarılıyorlardı; bir başka sokakta bir adamın gözleri arabanın ön camından bir kıza dokunuyor, sonsuza dek sürecek bir masal daha başlıyordu.

Bir yerlerde bir romanın ilk cümlesi yazılıyordu.

Bir yerlerde bir romanın son cümlesi yazılıyordu.

Güneşin parlattığı o altın rengi gözlere baktığımı hatırlıyorum. Ve o altın gözlerin sahibinin bana gülümseyip, "Hiç bitmeyecek, Yabani," diye fısıldadığını. Her şey bir ölümle başlamıştı, ölümü nefret takip etmiş, nefret büyüyerek intikamı var etmişti ve sonunda aşk, her şeyi alaşağı etmişti.

"Hiç bitmeyecek, Alyeska."

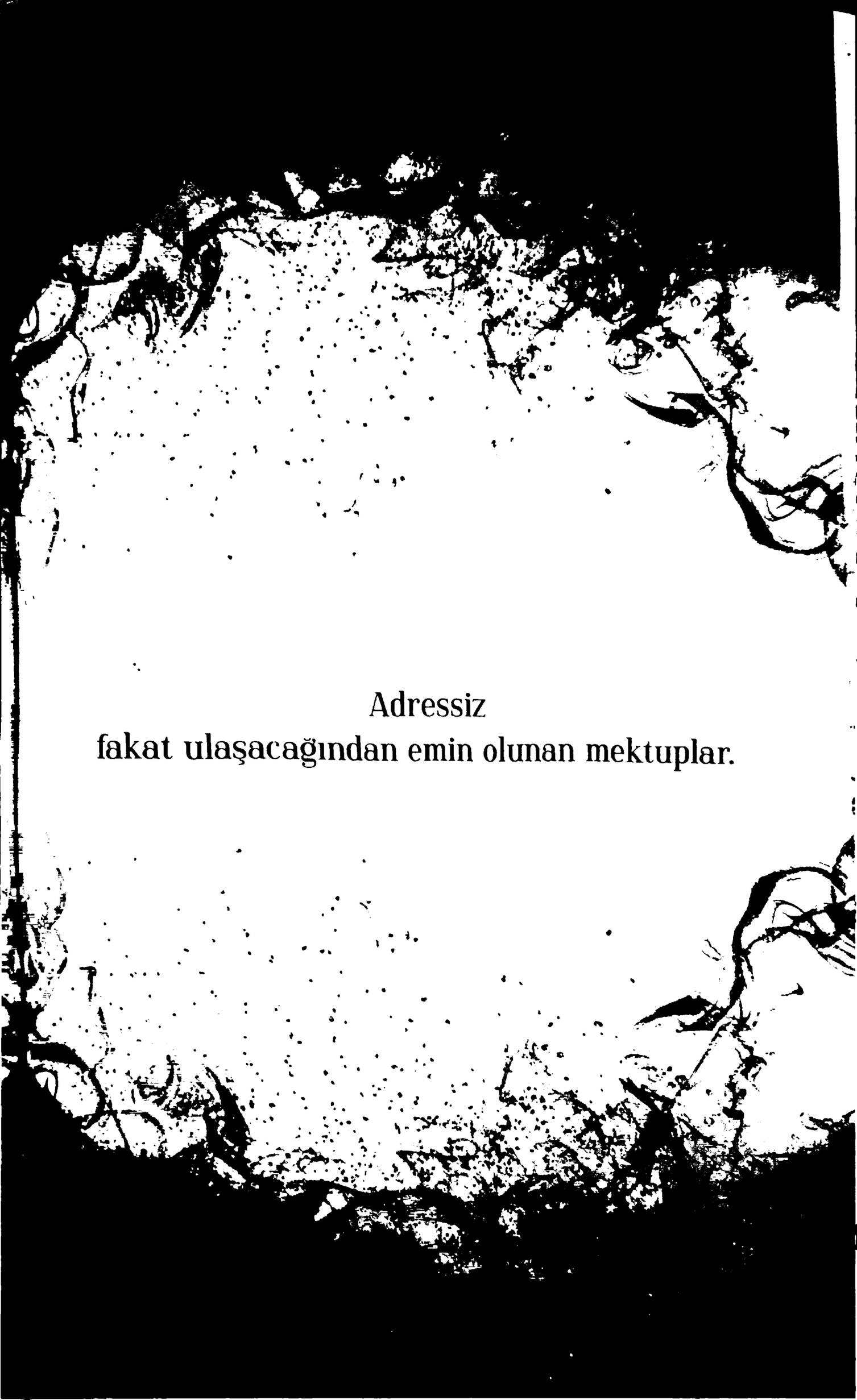
Ve işte, bütün hesapların, bütün yaraların, bütün yolların ardından geriye tek bir hakikat kaldı: Aşk, her şeyin sonu değil, yeniden başlamasıydı.

Biliyordum. Hiç bitmeyecekti.

SON.

Adressiz
fakat ulaşacağından emin olunan mektuplar.

1. MEKTUP

26 Ağustos

Yunus

En yakın arkadaşım, tek dostum, şapkanın tek sahibi,

California'da hava 37 derece, nemli, terliyorum ve bunu sevmiyorum. Yerleşmemiz 10 gün sürdü. Seni haberdar edemedim. Evin tadilatıyla uğraştım. Sırtı ormana bakan, görsen, "Bula bula perili ev mi buldunuz?" diye soracağın bir evin verandasının tamir ettiğim tahtasında oturmuş, sana bu mektubu yazıyorum. Pulsuz, zarfsız ve ne yazık ki adressiz bu mektuplar biliyorum ki sana ulaşacaklar.

Lavin patatesli yumurta yaptı. Bir haftadır makarna yiyoruz, iki kilo aldım ve bir de antika bir abajur alıp tamir ettim.

Abajur büyük büyük dedenle aynı yaşta. Ama artık ışığı güneş kadar parlak yansıtıyor.

Bazı şeyler tamir edilirmiş Yunus'um. Affet, seni tamir edemedim. Ama antika bir abajuru tamir ettim. Antika olan benliğimi de senin için tamir etmeye karar verdim. Terapiye başlıyorum bu hafta. Her pazartesi diyete başlayacağını söyleyip salı günü diyeti bozan tombiş bir kız çocuğu gibiyim ama olsun, önümüzde çok pazartesi var ve antikalar tamir edilebilir şeylermiş. Sen hariç.

Canım, canım benim. Leyla'ya benden selam söyle.

Belki şu an bunları okurken gülerek, "Ne drama yaratıyorsun aptal herif?" diye mırıldanıyorsundur. Haklısın.

Ama bir kaybın içinde sessizce yürümek, çığlık atmadan yanmak mümkün mü?

Biliyor musun, İstanbul'dan senin yokluğunun gürültüsünden kaçtım, California'da senin yokluğunun sessizliğiyle

çarpıştım. Sessizlik, en büyük gürültüden bile daha çok sarsıyormuş insanı. Çok sarsıldığından mı hiç sesin çıkmadı, yükselmedi boğazından bir çığlık, için için öldün de güldün mü sen bana Yunus?

Burası çok sessiz, Yunus. Sesin yok. Her odada sanki senden kalan boşluk duvara çarpıp bana geri dönüyor.

Kardelen nasıl, iyi mi? Yanından ayırmıyorsundur onu. Gözüm arkada kalmamalı, değil mi? Gözüm arkada kaldı, Yunus. Sana güvenmediğimden değil. En güvendiğim adam burada olmadığından.

İnsanın sevdiklerini kaybetmesi, binlerce kelimenin bile yan yana gelip o hissi açıklamayacağı ağırlıkta bir şeymiş. Şiirler boşaymış, şarkılar boşa, romanlar boşa; yetmiyormuş anlatmaya, anlaşılmaya yetmiyormuş. Çünkü hiçbir kelime, böylesi büyük bir eksilmeyi taşıyamıyormuş.

Biliyor musun, ölüm ilginç bir şey. Seni yanımdan aldı ama seni yanımda bırakmayı da başardı. Çelişki gibi görünen bazı gerçekler, insan hayatının en ağır hakikatleriymiş. Giden yok olmuyor, kalan bitmiyor.

Dün ilk mektubumu Kardelen'e yazmak istemiştim esasında. Alkol tedavisine başlamak için hastaneye başvuran birine uymayacak şekilde bir şişe viski bitirip yerleri cilalarken ağlamaya başladım ve kâğıt da biraz cila, biraz viski, yalan yok, birkaç damla da gözyaşı oldu.

Ona yazamadım Yunus. Sana yazdım. Çünkü o gittiğinde kendime bile açamadığım içimi bir sana açmıştım.

Her evrende kafanı sikmeye yemin etmiş birisiyim.

Bu birinci mektup.

İkincisini kalbimde biraz daha yer açmayı başarabildiğim gün yazacağım.

Dostun, kardeşin, canın Kartal.

2. MEKTUP

3 Eylül

Yunus. Neredeyse bir haftadır ağzıma tek yudum koymadım. Geceleri Lavin uyuduktan sonra dolapları karıştırıyorum. Bir damlası için kan dökebilecek durumdayım. Ben bu kadar mıyım? Bu kadar mı güçsüz, bu kadar mı zavallıyım? Anlamıyorum ve kabul edemiyorum.

Lavin'e iyi olduğumu söylüyorum, ihtiyaç duymadığımı, sorun olmadığını ama iyi değilim, ihtiyaç duyuyorum, yoksunluk yaşamak nedir bilemeyecek kadar çok içen bir adam olarak yoksunluğu tattım. Sorun var, Yunus. Bende bir sorun var. Bir damla için her şeyi yapabilecek raddeye gelmekten, Lavin'i hayal kırıklığına uğratmaktan korkuyorum. Daha kötüsü Yunus, damarlarım bile ağrıyor, öyle çok susadım ki bunun sonunda Lavin'i kandırıp, bir şişe kapıp arabada gizlice içmekten korkuyorum.

Dün sabah arabanın içinde oturup düşündüm. Bunu düşündüm Yunus. Bas, dedim Kartal, dur bir marketin önünde, yürü reyonların arasında ve istediğin, ihtiyaç duyduğun o şeyi al. Al yürü, çek bir köşeye, iç, rahatla. Bir kereden ne olacak ki? Ama Lavin var. Hiçbir şeyi olmayan bir adamın, her şeyi olmuş bir kadın var. Aşarım değil mi Yunus? Terapinin iyi geleceğini söyledi doktor, grup terapilerine katılacakmışım. Aşırı komik geliyor kulağa, eminim ki gülüyorsundur, on on beş tane deliyle oturup mental sorunlarımdan ve alkole nasıl başladığımdan bahsedeceğim. Her detayı söyleyemem, tutuklanmak istemem. Biliyorsun, boş adam değiliz...

Midemde bir bulantı var. Yemek yerken soluk borumda sızı hissediyorum. Susuzluk hissi orada, çok büyük, çok fazla. Su içiyorum, dinmiyor. Su bile midemi bulandırıyor. Aşaca-

ğım. Bir yolunu bulmak zorundayım. Bu satırları yazarken bile ellerim titriyor, sinirsel bir şey değil bu, nedenini biliyorum. Yoksunluk beni tüketecek diye korkuyorum.

Beni bu hâlde bırakmayacaktın Yunus, bencil bir adam olduğum için seni suçlamak kolay geliyor.

Seni özlüyorum.

Kardelen'e selam söyle. Leyloş'a da söyle, de ki Kartal savaşıyormuş, kazanacakmış, kazanmadan durmazmış, kazanmak zorundaymış çünkü Lavin varmış. Söyle.

Sorarsa ne yapıyorsun diye, şunu da söyle: Onu orada sik gibi bıraktım, sana geldim, şimdi günaşırı bir alkoliğin tekinin bana yazdığı mektupları okumak zorundayım.

Dostun, kardeşin, canın Kartal.

3. MEKTUP

7 Eylül

Ağaçlardaki yapraklar sararmaya ha başladı ha başlayacak, Yunus. Sonbahar sevdiğin bir aydı, sararan yaprakları şiirsel bulurdun, Leyla'nın saçlarına düştükleri içindi belki de. Kampüste yürürken Leyla, o kalın gövdeli ağacın sararan, avuç büyüklüğündeki yaprakları onun siyah saçlarına takılırdı, senin de gözün onun saçlarına takılırdı. Görmediğimi sanırdın ama hep gördüm Yunus. Ona ilk bakışını da gördüm. Ona son bakışını da gördüm.

Gördüm Yunus.

Bu hayatta beni sen kadar, seni ben kadar kim görebilirdi Yunus?

Sonbahar geldi, sen gittin. Daha çok sonbaharlar gelecek, sen bir daha gelmeyeceksin. Bunu anladım kardeşim. Anladım. Anlamak boğazımda tanımadığım birinin elleri, sıkıyor da sıkıyor, göremiyorum, tutup itemiyorum, kurtulamıyorum, biri beni boğarken yaşamaya devam ediyorum.

Bugün grup seansına katıldım. Yaklaşık sekiz kişiydik herhâlde, bir sandalye de boştu, orada senin oturduğunu, geriye kalan altı deliyle birlikte ikimizin sikindirik dertlerini dinlediklerini hayal ettim. Herhâlde gülerdik.

Susadım kardeşim. Meğer sustuklarımı içiyormuşum ben, sustum da susadım. Özledim bir de seni.

Dün gece kalktım, mutfağa gittim. Lavin gizlice içeri sokmayı başardığım şişeleri dökmüş. Atıştık biraz, kafam attı, çıktım turladım, döndüm sonra, sarıldım ona. "Lavin," dedim. "Ben bir süre orada mı kalsam?" Kabul etmedi başta ama

gördü ki ben lavaboya dökülmüş içkinin kokusuna bile razıyım, kabul etti. Bir süre gözetim altında durayım diyorum kardeşim, yoksa bu dünyada en çok sevdiğim insanı kıracağım, üstelik bir tek ona ihtiyacım varken yapacağım bunu.

Zor.

Yunus. Çok zor.

En yakın arkadaşın,
kardeşin, canın, Kartal.

4. MEKTUP

11 Eylül

Yunus,

Grup seansında sandalye yine boştu. Bu sefer hayal etmedim seni. Oturttum direkt.

Doktor, "Bugün bir şeyler paylaşmak isteyen var mı?" diye sordu. Sandalyelerdeki gözlerin hepsi bana döndü. Aralarında sen yoktun. Konuştum. İlk kez yüksek sesle söyledim. "Neredeyse iki haftadır içmiyorum," dedim. "İçmediğim her saniye, içtiğim tüm günlerin acısını çıkarıyor sanki. Şimdi buradan çıkıp gitmemek, içmemek için zor tutuyorum kendimi." Otuzlarının sonunda bir kadın birden ağlamaya başladı, nedenini sormadım, sadece sustum.

Bir adam var, Mike, Vietnam gazisi. Elleri titriyor hâlâ. Dedi ki: "Ben kırk yıldır içiyorum, senin direnişinin daha ikinci haftası, utanman gerekir." Haklıydı. Utanıyorum Yunus.

Geçen gece bir rüya gördüm. Lavin'in yanında değilim diye onu görürüm sandım ama o rüyada sen vardın. İçkiden arınmak için yattığım o odada bir rüya oldun, ben de tutundum sana. İstanbul'daydık rüyamda. Bebek'te, sahilde. Elinde bir bira vardı, bana uzattın. "Al iç, rahatla," dedin. Uyanınca yastık sırılsıklamdı.

Dün gece döndüm. Aslında kalabilirdim ama kutlama yapmak istedik. Lavin'in Stanford'a kabul mektubu geldi. I-20 belgesi de bugün elimize geçti. Ama ödeme, evraklar ve öğrenci statüsüne geçiş süreci derken işler biraz uzayacak gibi. Yine de... Onu bir görsen Yunus. Bu kaosun içinde tek ışığı bu okul. Gözleri parlıyor, parıldadıkça ben de içimdeki karanlığa rağmen biraz daha savaşacak güç buluyorum. Bu evraklarla uğraşırken bir iki kez şişeye yönelmedim desem yalan olur. Oldu...

Ama her seferinde onun ışığını, senin o sessiz sandalyedeki varlığını düşündüm.

Ve durdum.

Akşam bir kutu donut aldık. "Ödülümüz," dedik. Oturduk verandaya, yedik. Hava çok güzel esiyordu. Bir tanesini sana ayırdım Yunus. Tabakta bıraktım. Kuşlar yedi. Belki sen gönderdin onları. Sen kuşları, onlar da seni, çok severdiniz birbirinizi.

Terapistim oradan ayrılacağım gün, "Emin misin?" diye sordu. "Öfke gelecek, hazırlıklı ol." Emindim, kutlama yapacaktık sonuçta ama haklı çıktı. Dün gece geldi bile. Lavin uyurken kalktım, mutfakta yumruk attım dolaba, elimi yaraladım. Kan aktı, sardım. Lavin sabah gördü, hiçbir şey demedi. Sadece sarıldı bana uzun uzun. O sarılmada, "Biliyorum," kelimesi vardı sanki. Biliyor elbet. Senden sonra bir o bilir beni.

Yunus, o kadar yorgunum ki. İçmekten değil, içmemekten yorgunum.

Bir de şunu söyleyeyim. Kardelen'e selam söyle.. Leyla'ya da söyle. De ki Kartal hâlâ ayakta ama dizlerinin üstünde. De ki düşecek gibi ama inatçı pezevenk, düşmüyor. De ki bir gün tamamen ayakta duracak, söz.

Söz ulan.

Canım benim.

Canın senin. Kardeşin,
en yakın arkadaşın, Kartal'ın.

8. MEKTUP

17 Eylül

Yunus, bu sabah uyandığımda ilk kez içkiyi istemedim. Bu iyi bir şey mi? İyi, değil mi? Ama öyle hissettirmedi. Öfke yoktu, titreme yoktu, o vahşi arzu yoktu. Hiçbir şey yoktu. Daha da korkutucu olan da buydu Yunus. İçmediğim için değil, hiçbir şey hissetmediğim için korktum.

Sanki içim boşalmış gibi. Bir tek Lavin'e duyduğum koşulsuz aşk orada duruyor. Gerisi? Yok. Neler oluyor Yunus? Sanki sizi kaybettiğim gün içime çöken ve gitgide büyüyen o kara delik, bu kez yavaş yavaş evin içine yayılmış gibi.

Nefes alıyorum ama nefesim ses çıkarmıyor.

Kalbim atıyor ama hissetmiyorum.

Bugün yine marketin önünde durdum. Arabayı oraya nasıl sürdüğümü bilmiyorum. Elim kapı koluna gitti. "Nasılsa ihtiyaç duymuyorsun, bir kereden ne olacak?" dedi içimde tanıdık bir ses, tanıdık bir şey. Bir reyon ötede olduğumu bilmek bile mideme taş gibi oturdu. Girmedim. Bu bir zafer değil Yunus. Bu bir yenilgi de değil. Bu... Hiçbir şeydi.

Eve döndüğümde Lavin bahçede okulun sitesine bakıyordu. Oryantasyon tarihlerini öğrenmiş. Gözleri parıl parıl. Benim karanlığımın yanında komik olacak kadar aydınlık. İçimden onu korumak geçti, çocuk gibi. Ama SEVIS ödemesinin ekranını açtığımda elim titredi. Başvuru hâlâ sürüyor. Statü değişikliği kabul olur mu olmaz mı bir şey diyemiyorum. Ona belli etmiyorum.

Gece verandada oturduk. Rüzgâr tatlı tatlı esti yine. Lavin elimi tuttu, benim söyleyemediğim her şeyi duydu, dinledi, anladı.

Sessizliğin, bir vaveyladan daha gürültülü olduğunu öğrendik Yunus. Lavin ve ben, bunu öğrendik.

Dolabın üst rafında eski bir viski şişesinin kapağını buldum bugün. Buraya gelirken aceleden eşyaların arasına karışmış olmalı. Elimde döndürürken seninle en son içtiğimiz geceyi hatırladım. Lavin gördü kapağı, gözlerinde bir şey belirdi. Korkuya benzer bir şey.

Kapağı çöpe attım. Elim çöpe giderken kalbim çöktü. Kaybettiğim şey içki değildi, kendimden bir parça daha gitmiş gibi hissettim.

Bir de dün terapide bizim şu Vietnam Gazisi Mike yanıma oturdu.

O savaşın içinden dönmüş adam, her zamanki o titreyen elleriyle, "Kaç gün oldu?" dedi.

"On dokuz," dedim. Başını salladı.

"Otuz olacak," dedi. Sonra ekledi: "Ve daha çok kırılacaksın. Ama kırılmak da bazen iyileşmektir evlat."

Kırıldım Yunus, iyileşmeyi dört gözle bekliyorum.

Canın, kardeşin,
en yakın arkadaşın, Kartal.

6. MEKTUP

9 Ekim

Yunus,

Kırk bir gün oldu. Kırk bir koca gün. Sayıyorum çünkü saymazsam unutuyorum, unutursam içimdeki o tanıdık şey, "Bir kereden bir şey olmaz," diye kulağıma fısıldamaya başlıyor. Tekrar ve tekrar.

Lavin'in okul işi halloldu. SEVIS onaylandı. Stanford'un resmî olarak öğrencisi oldu. Geçenlerde kampüse birlikte gittik, kayıt masasına oturdu, kalın bir dosya imzaladı. Gözleri yine parlıyordu ama bu kez içinde korku da vardı. Çünkü ben de oradaydım, yanında ama içimde başka biri daha vardı. Titreyen, köpüren, bir an önce eve dönüp dolapları karıştırmak isteyen biri.

Eve dönerken arabada sustuk. Lavin radyoyu açmadı. Ben camdan dışarı bakıyordum. Bir benzin istasyonunun önünde duran adamın elindeki viski şişesini gördüm. Poşete koyuyordu. Öyle bir andı ki direksiyonu kırıp üstüne sürmek istedim arabayı. Elim direksiyonda titredi. Lavin fark etti, elini elime koydu. Soğuktu eli. Benimki yanıyordu.

Üç gece önce akşam kriz geldi. İlk kez bu kadar şiddetli.

Mutfakta bardak yıkıyordum, Lavin ders çalışıyordu. Birdenbire her şey daraldı. Duvarlar üzerime yıkılmadı ama sanki kaydı, yaklaştı, üzerime tehditle yaklaşıp beni sıkıştırdı. Nefes alamadım. Bardak elimden düştü, kırıldı. Sesle birlikte içimdeki her şey patladı. Lavin koştu geldi, bilirsin, o hep gelir. "Kartal?" dediyse de karıma cevap veremedim. Yumruklarımı sıktım, duvara vurduğumu hatırlıyorum.

Bir kere, iki kere, üç kere. Duvarı çatlatana kadar vurdum. Elimdeki kanı fark ettiğimde yaptığım şeyin farkındalığı da sert vurdu. Lavin kolumdan tutup, "Dur!" diye bağırdığında ona bunu yaşattığım için kendimden tiksindim. Yaramı sardı, titremelerim geçene kadar bekledi, başımdan ayrılmadı. O geceden sonra iki gün hastanede kaldım. Kendi isteğimle. Psikiyatri servisi, acil. Detoks değil, ruhumun detoksu.

Doktor, "Akut anksiyete ve alkol yoksunluk sendromu," dedi. Benim için anlamı belli: Çöküş.

Serum takıldı, sakinleştirici verdiler. İlk gece uyumadım. Tavandaki çatlaklara baktım. Pencereye yakın tek yatakta yatıyordum, hemşire gece üçte gelip nabzımı ölçtü. Sorduğumda, "Protokol," diyor ama ikimiz de biliyoruz, içimde bir savaş var. Dün sabah hemşire bir isteğim olup olmadığını sordu, "Bir kadeh viski, teşekkürler," dedim şaka olsun diye, gülmedi, ben de gülmedim.

İkinci gündü sanırım, grup terapisine indirdiler beni. Mike oradaydı yine. Göz göze geldik. Başını salladı. "Hoş geldin evlat," dedi. "Burası dibi. Artık yukarı bakabilirsin."

Eve geldik. Verandaya oturduk. Hava soğuk artık. Lavin battaniye getirdi, üstümüze örttü ve güzel başını omzuma koydu. Uzun süre sustuk. Sonra ben konuştum. İlk kez, sakin sakin.

"Lavin," dedim Yunus. "Ben korkuyorum."

"Biliyorum," dedi.

"Ya bir gün vazgeçip içersem?"

"O gün gelirse yine buradayım," dedi.

"Seni dibe çektim," dediğimde bana dedi ki, "En dibe batalım, ben yine seni ayağa dikmenin bir yolunu bulacağım."

O an ilk kez, gerçekten ilk kez, bir gün bunu gerçekten atlatacağımı düşündüm. Çok küçük bir düşünce. Kırılgan ama var.

Mike haklıymış.

Dibi gördüm.

Şimdi yukarı bakıyorum.

Kardelen'e selam söyle.

Leyla'ya da söyle.

De ki Kartal dibe battı ama Lavin onu ayağa dikecek.

Seni çok özlüyorum kardeşim. Her nefeste.

Canın, Kartal.

7. MEKTUP

14 Aralık

Yunus,

Bu gece saat üç buçukta yazıyorum. Ama bu sefer uykusuzluktan değil, heyecandan. Elimde bir fincan kahve var. Kahvenin tadı fena da değilmiş.

Aylar oldu kardeşim.

Artık günleri saymıyorum. Bazen cehennem, bazen cennet gibi geçen ayların ardından artık günleri saymadan, söyleyebilirim ki sana, iyi hissediyorum. Saymıyorum çünkü içimdeki o fısıltı sustu. Tamamen değil tabii, kısık sesle mırıldanıyor artık, ben de ona, "Sus lan," diyorum, gülüp geçiyorum.

Terapiler devam ediyor.

Haftada üç gün bireysel, haftada bir grup. Mike gitti, ara sıra e-posta atıyor, nasıl olduğumu soruyor. Sofia diye bir kadın geldi, kırklarının sonunda, saçlarını pembeye boyayan, soyulmuş ojeleri ve renkli taytlarıyla kırığın teki ama çok iyi kalpli bir kadın. Çocuklarını ve eşini trafik kazasında kaybetmiş, alkol batağına düşmüş, hızlı toparladığı kesin. "Kartal, senin hikâyen film gibi," dedi geçen gün. Güldüm. "Türk filmi," dedim. Artık gülüyorum Yunus. Gerçekten gülüyorum. İçten kahkaha bile atıyorum bazen.

Bir mekân buldum, deniz kenarında, California sahilini bilirsin. Klas bir mekân, elit keko orada rüzgâr gibi esecek. Artık para kazanmak lazım, paralar suyunu çekiyor Yunus'um.

Dün gece Lavin'le dans ettik mutfakta. Spotify'da eski bir Sezen şarkısı çalıyordu. "Kavaklar." Öyle çok dans ettik ki sonunda durulduk, başımı omzuna koydum, kokladım saçını. "Sen kazandın," dedim. "Hayır," dedi, "biz kazandık."

Dans ederken de sevgili miyiz Yunus?

Öyle dedin, biliyorum, duydum.

Sahra ile Burak evleniyor. Çat diye söyledim ama öyle. 26 Aralık'ta, İstanbul'da. Davetiye geldi dün, Lavin'i göreceksin, zarfı açarken çığlık attı. Bir de üstüne görüntülü aradılar, Sibelay arkada şarkı söylüyordu ve Sahra o kadar mutluydu ki Sibelay'ın karga sesiyle söylediği şarkılarına eşlik ediyordu.

Şu mekânın bazı işleri var, duvarları yapılacak, Lavin içi için bir şeyler tasarlamaya başladı bile.

Uçak biletlerini aldık. 23 Aralık'ta İstanbul'dayız. Sana geleceğim. Kardelen'e geleceğim. Leyla'ya da geleceğim. Sizi çok özledim çocuklar.

Canım benim.

Kartal.
(Artık biraz daha kırık,
biraz daha tam bir Kartal.)

8. MEKTUP

1 Ocak, sabah 07.16
İstanbul

Yunus,

Yeni yıl geldi kardeşim.

Saat tam 00.00'da Boğaz'da, teknedeydik. Sahra ile Burak, düğünlerinden sonra bizi bırakmadılar, yılbaşını da bir arada geçirmek istediler. Havai fişekleri izlerken Alper ağlamaya başladı, hep gülen Alper'i yüzünü şapkanın içine saklayıp ağlarken gördüler. Nedenini sormadım ama biliyorum. Yanımızda değildin, ona bulaşmadın, bizimle olmaman Alper'in canını sanıyorum ki çok yaktı.

İçmedim. Tek damla bile. Etrafımda şampanyalar patladı, Burak sarhoştu. Ben limonlu soda içtim, patlayana kadar da yedim. Yarın gece California'ya dönüyoruz. Endişe etme, faydasız babamı gördüm, dedemle oturup sohbet etme şansımız oldu, seninle ilgili soracakları var gibiydi ama ağzını açıp tek kelime diyemedi. Biliyorsun, cengâver dursa da kaldıramıyor kayıpları bizimki. Sesi çıkmadı ama gözlerinde çok şey gördüm. Ha bir de annem kabak yemeği yaptı. Senin için yedim. Pek sevmem zannederdim, meğer kabak yemeğini seviyormuşum.

Annem, Lavin'e de öğretti, yemeğin tarifini verdi. Yandık. Lavin bir şeyi öğrenince biliyorsun ki illallah ettirene kadar yapar durur. İçimde kabak tarlası çıkmaz umarım.

Canın, kardeşin, en yakın arkadaşın, Kartal.

(Artık neredeyse tam.)

9. MEKTUP

17 Mart

Yunus,

Geçenlerde anahtarı çevirdim, kapıyı açtım ve yenilendiğinden beri ilk kez içeri girdim. Artık bir restoranımız var. İsim konusunda kararsızdım, sonra okyanus kıyısında olduğumuzu, insanların burada yunus balıklarıyla yüzdüğünü görme şansım oldu.

Dolphin dedik buraya. Kapının üzerine de büyük, siyah bir fötr şapka yaptırdık. Geceleri altın rengi hoş bir ışık yayıyor, gündüzleri güneşin altında kıymetli siyah bir taş gibi parlıyor. Deniz mahsulleri önceliğimiz, alkolsüz içkiler ve soğuk kahveler insanların şimdiden ilgisini çekmişe benziyor.

Duvarları açıp cama çevirmiştim, hâliyle deniz doğrudan içeri girmiş gibi oldu. Mutfak paslanmaz çelik, tezgâhlar masif meşe, masalar senin o sevdiğin kaba saba tarzda. Dışarıda kuma saplı bir tabela var. Asıl açılışımız 1 Mayıs yazıyor ama şimdiden iş yapmaya başladık. Babam ara sıra telefonla taciz ediyor, dönüp işimin başına geçmemi söylüyor ama ben işimin başındayım zaten.

Burası Santa Cruz'un en güzel yeri. West Cliff Drive ile Natural Bridges'ın tam ortası. Stanford'a arabayla tam kırk beş dakika. Lavin sabahları 7.30 dersine yetişiyor, ben 6.30'da kuledeyim. İkisine de yetişiyoruz. Hayatımda ilk kez zaman bana yetiyor.

Ne kulesi diyorsundur sen şimdi... Geçen hafta cankurtaranlık için gittiğim kursu bitirdim. Evet, doğru okudun. Kartal artık resmî cankurtaran. Sertifikam var. Alkolik cankurtaran mesaide. Kırmızı mayolu, düdüklü, Santa Cruz Beach'in cankurtaranı. Sörf tahtam da var üstelik.

Mekânın terası direkt kuma iniyor, biraz yürüyorum ve kule hemen orada suyun alıp geri vermeyeceğini düşündüğüm insanları kurtarmak için duruyorum. Her sabah kuledeyim. Gözüm hep ufukta. Dalgalar seni aldığı gibi kimseyi alamayacak artık. Söz verdim. Denizle helalleştik. Artık o beni değil, ben onu izliyorum.

İlk kez iki gün önceki sabah birini kurtardım. İki kişi aslına bakılacak olursa. İki çocuk, rip akıntıya kapılmış. Atladım, ikisini de getirdim. Biri on dört yaşında, diğeri on bir. Anneleri koşarak geldi. "Tanrı sizi gönderdi," dedi. Yüzümde bir gülümsemeyle Lavin'e olanları anlattığımda sessizce gözlerimin içine baktı, sonra birden ağlamaya başladı. Anladım. O da seni özledi.

Akşamları Lavin dersten çıkıp koşarak iniyor sahile. Birlikte kapanış yapıyoruz. Bulaşık yıkarken şarkı söylüyoruz. (Çoğu zaman yanlış sözlerle.) Sonra terasta oturuyoruz, ayaklarımız kuma değiyor. Dün gece dolunay vardı, dalgalar gümüş gibi parlıyordu. Lavin, "Burası cennet," dedi. Ben de "Hayır," dedim, "burası seninle olduğum yer." Biliyorsun ki romantik biriyiz icabında. Öptü beni uzun uzun. Kumların üstünde yuvarlandık, kahkahalarımız bütün sahili doldurdu.

Yunus'um,

Her şey hazır artık.

Mekânım hazır, Lavin hazır, ben hazırım.

Artık boğulmuyorum. Artık kurtarıyorum. Artık yaşıyorum.

Canın, kardeşin,
en yakın arkadaşın,
can kurtaranın (keşke olabilseydi) Kartal.

(Artık tamamen ayakta.)

10. MEKTUP

1 Mayıs.

Yunus, eğer ruh okyanusun üzerinden geçip bizi izliyorsa, bil ki bugün kapılarımızı senin adınla açıyorum. Her dalga seni anıyor; ben de.

12 Haziran (Birkaç yıl sonra.)

Yunus,

Herhâlde bu sana beş yüzüncü mektubum. Ne kafanı şişirdim...

Lavin bugün mezun oldu. Sabah erkenden kalktım, Lavin banyoda kusuyordu, heyecandan hasta oldu benimki. "Stresten," dedi, öyle olduğunu bilsem de endişelenmeden edemedim. Hiç kıyamıyorum ona. Saçlarını toplarken elleri titriyordu, tokayı elinden aldım, onun yerine o güzel saçları ben topladım. Tören alanına vardığımızda her yer çiçek kokuyordu. Palm Drive boyunca bayraklar asılmıştı, Stanford süslemeleriyle doluydu etraf. Sanki bu şehir, Lavin'in mezuniyetini kutluyordu. Asıl sürpriz sonra başladı. Arkamızı bir döndük, bizimkiler burada. Hatta Doldurulmuş Tavşan Emir, potansiyel tehlike İrem, deli Cenk, sessiz Suphi bile oradaydılar. Anlaşıp benimkinin mezuniyetine çıkıp gelmişler. Biri daha vardı. Bizim Tuğrul'un içinde eskitemediği o kız. Allem etti kallem etti bizimki, birkaç yıl dil döktü, sonunda onu geri kazandı. Mutluydu. Elini sımsıkı tutuyordu kızın. Cenk ile ayaküstü biraz sohbet ettik, Lavin'in saçlarını düzeltirken bir yandan da Ceylin'in okulundan, arkadaşlarından bahsetti. Ceylin artık çok iyi, kocaman bir genç kız olmuş, hatta okulundan Fransız bir çocuğa da gönlünü kaptırmış... Cenk anlattı da anlattı. Lavin onu dinlerken gözlerinin içi gülüyordu.

Stanford'un geniş çimlerinde ayakta dikildik, bir süre sohbet ettik, her biriyle özlem giderdik. İrem ve Emir pek renk vermemeye çalışsalar da birkaç yıldır beraberler, görmemek için kör olmak gerek elbet ama sorular sorup çocukları utandırmak da istemedik.

Tören başladı. İsimler okunuyor, kep atılacak... Sıra Lavin'e geldi.

"Lavin Alaşan," dedi konuşmacı, sonra gülümsedi. Bir an benim için dünya durdu Yunus. Lavin sahneye yürürken döndü, kısaca bana baktı, gözlerime uzun uzun, sanki bana diyecekleri varmış gibi baktı. Diploma elinde, kepi havada, koşarak gelip boynuma atladığı ânı hatırlıyorum sonra... Bütün Stanford alkışlıyor, bizimkiler bağırıyor. Sonra toplu olarak kep atma vakti geldi. Herkes havaya fırlattı kepi, Lavin fırlatmadı. Elindeki kepi kafama taktı, kimseye aldırış etmeden doladı kollarını boynuma, öptü beni.

"Sana bir şey söyleyeceğim," dedi, "yalnız kalacağımız ânı bekle."

Ne diyecek merak etmiyor değilim. Şimdi arabada, direksiyona yasladığım defterin üzerine serdiğim bu kâğıda bunları yazarken karımın yanıma gelmesini bekliyorum. Bizimkilerle vedalaşıyor. Hepsinin uçağı var, bir tek Sahra ve Burak kalacak, kaç yıldır bir ton balayı yaptılar, doymadılar.

Neyse işte.

Öyle.

Bir macera daha başladı ve bugün bitti. Alnımızın akıyla kardeşim. Alnımızın akıyla.

Seni özledim.

En yakın arkadaşın, kardeşin, Kartal'ın.

13 Haziran

(Kep atma töreninden dört saat sonra.)

Yunus.

Amca oluyorsun.

İki aylıkmış! İki aydır oradaymış!

Lavin düzeltmemi istedi.

Dayı oluyorsun.

13 Ocak

Yunus.

Yunus kalk lan.

Kızım oldu.

-Dostun, kardeşin, canın,
yeğenin Şira'nın babası Kartal.

TEŞEKKÜR

Bu kitabın sayfalarını kapatırken aslında sadece bir hikâyeyi değil, yıllara yayılmış bir yarayı, bir büyümeyi ve kendime dönüş yolculuğumu da bitiriyorum. Vaveyla benim için hiçbir zaman yalnızca bir roman olmadı; nefesimin karardığı gecelerde elimden tutan, içimdeki gürültüyü kelimelere çeviren bir kapıydı. O kapının arkasını aydınlatan birkaç kişi olmasaydı, bugün burada kendimi bulamazdım.

Her şeyden önce anneanneme...

Seni her andığımda göğsümün tam ortasında bir yer sızlıyor. Bu kitabı bitirdiğim gün, seni kaybettiğim gündü. Ben bu satırları yazarken sen artık dünyada değilsin ama ben biliyorum ki benim ruhumun köklerinde hâlâ senin sesin var. Bana hayatı öğretirken kurduğun cümleler, yazdığım her kelimenin içinde yaşıyor. Güçlü olmayı, sabretmeyi ama en çok da sevgiyi senden öğrendim. Ömrümün en güzel parçasıydın. Varlığınla büyüdüm, yokluğunla derinleştim. Bu kitabın gölgesinde duran bütün ışık, biraz da senden bana kalan mirastır. Ruhuna rahmet, adıma bıraktığın sevgine sonsuz teşekkür borçluyum.

Teşekkür ederim, mama. Ömrümün sonuna dek teşekkür edeceğim sana.

En yakın dostum Aycan Sarıahmet'e...

Yorulduğumda beni taşıyan, düştüğümde yanımda diz çöken, sevincimi benden daha yüksek sesle kutlayan canım dostuma. Hayatın bütün fırtınalarını birlikte yaşadık; kimi zaman kahkahayla, kimi zaman sessizce. Ama hep biz vardık. Varlığın sadece bir destek değil, aynı zamanda beni hayata yeniden bağlayan bir hatırlatmaydı. İnsan bazen kendisini kan bağıyla değil, aynı ateşi taşıyanlarla tamamlar. Sen de benim için hep o ateşlerden biri oldun. Bir insanın ömründe bir kez karşılaşabileceği türden bir sadakat verdin bana. "Bitmeyecek," dediğim her bölüm senin yaptığın kahve, gösterdiğin şefkat, yaslanacağım bir omuz olmanla son buldu. Sen olmasan sadece kalemimin kalbi değil, benim kalbim de daha eksik atardı. Teşekkür ederim varlığına.

Yayıncım Ali Osman Başkuyu'ya...

Yolumda tökezlediğim her an beni tutup kaldırdığın, kelimelerimin dağılmasına izin vermediğin için. Yazdığım süre boyunca attığım her adımda sabrını, desteğini ve inancını yanımda hissettim. Yazarın kendine inanmadığı geceler olur, sen o gecelerin bir sabahı olacağına beni inandırdın. Benim ışığımı hiç kısmadın. Bu hikâyeye yalnızca bir yayıncı olarak değil, omuz veren bir dost olarak dokundun. İyi ki vardın, iyi ki yolumuz kesişti. Teşekkür ederim.

Emirhan Bikeç'e...

Benden küçük olsan da kalbinin taşıdığı olgunluk çoğu yetişkine bedeldi. Bana dostluktan daha geniş bir yer açtın; yeri geldi omuz oldun, yeri geldi gölge gibi arkadan güç verdin. Bu yolculuğun bazı yollarını benimle birlikte yürüdün, bazılarını uzaktan ama sessiz bir sadakatle izledin. Yorgun anlarımda "Devam et," diyen fısıltının kime ait olduğunu hep biliyordum. Bazı insanlar insanın hayatına tesadüfen girmez; kader, yolunu karanlık bir gecede bile bir mum gibi yanabilenlerle kesiştirir. Sen o mumsun. Seninle olan bağımız hep çok derindi. İyi ki varsın, kardeşim. Teşekkür ederim.

Mustafa, Gökhan ve Gonca'ya...

Hayat bazen insanın karşısına birbirinden çok farklı gibi görünen ama kalbin aynı yarasına dokunan üç ruh çıkarır. Siz de benim için tam böyle oldunuz. Mustafa senin sessiz sadakatin, Gökhan senin ağırbaşlı ve güven veren duruşun, Gonca senin de hem sarmalayıcı hem de insanın içindeki fırtınayı anlayan yumuşaklığın... Üçünüz de benim hayatımda başka başka boşluklara denk geldiniz ama yan yana geldiğinizde içimde uzun zamandır aradığım 'aile' hissinin eksik parçalarını tamamladınız. Karanlık dönemlerimde biriniz ışık oldu, biriniz gölge, biriniz nefes. Beni aynı anda hem anlamayı hem de taşımayı başardınız; bu yüzden size duyduğum minnet sadece bu kitaba değil, varlığımın en derin yerine işli. Her biriniz ayrı bir destek, birlikte ise kalbimin etrafında kurduğum görünmez bir çember gibisiniz.

Bu yolculuğun hatırasında üçünüzün de izi var. İyi ki varsınız. Teşekkür ederim.

Kendime...

Bu yolculuk boyunca bin kez yıkılıp bin kez kalktım. Yazarken büyüdüm, büyürken canım yandı, canım yandıkça daha iyi bir kalem oldum. Karanlıktan korkmadığım geceler de oldu, karanlığı üst üste taşıyamadığım zamanlar da. Ama hepsinin içinde bir şey hiç ölmedi: Anlatma isteğim. Kendimi, geçmişimi, kırıklarımı, zaferlerimi, acılarımı... Hepsini okuyucuma açacak cesareti bulabildiğim için kendi ruhuma da teşekkür etmek istiyorum.

Vaveyla benimle başladı ama beni çoktan aşan bir yere vardı. Bu kitabın sayfalarında nefes alan herkes, benim ömrümden daha uzun yaşayacak. Bu düşünceyi omuzlayacak gücü, yıllar boyunca defalarca kendimden aldım. Teşekkür ederim Binnur Şafak Nigiz, iyi ki yazdın.

Ve en son... Okuyucularıma.

Bu yolculuğun gerçek taşıyıcıları sizsiniz. Ben bu satırları yazarken yalnızdım ama siz okurken hiçbir zaman yalnız bırakmadınız beni. Her biriniz, bu hikâyenin içine nefesini üfledi; kimi zaman kendi karanlığını burada buldu, kimi zaman umudunu, kimi zaman da sakladığı yarasını. Vaveyla'nın sayfaları siz varsınız diye yaşadı.

Ben kalemimi her kaldırdığımda bir yerlerde ruhumun sesini duyan birileri olduğunu bilmek... Benim en derin kırılganlığıma şahit olup onu taşımaya razı olmanız... Bunlar kelimelerle ödenebilecek şeyler değil. Siz benim için sadece 'okuyan' insanlar değilsiniz; karanlıkta bile aynı ateşi taşıyan bir topluluk, bir ruh kalabalığı, bir direnişsiniz. Bir karakter öldüğünde sizinle birlikte yas tuttum, bir karakter sevdiğinde sizinle birlikte umutlandım. Bu bağ, kitap bitse bile bitmez.

Bu teşekkür yalnızca bir veda değil, sizinle aramda sessiz bir söz. Ben yazdıkça siz okuyun, siz okudukça ben var olayım.

Hepinize teşekkür ederim.

Ay Işığı Kitaplığı

Ayışığı Kitaplığı

@AYISIGIKITAP

BİNNUR ŞAFAK NİGİZ

Binnur Şafak Nigiz, 7 yıl kadar tiyatro ile ilgilenmiş, bu dalda aldığı teklifleri öğrenim hayatını etkilememesi için reddetmek zorunda kalmıştır. Öğrenim hayatı boyunca edebiyat ve tiyatro alanında öğrenim gördüğü tüm okulları temsil etmiş, hepsine çeşitli ödüller getirmiştir. Bir süre dergide hikâye yazarlığı yapan yazar 2016 yılından bu yana kitap çıkarmaya devam etmektedir. Büyük bir sosyal platformda hikâyelerini insanlarla paylaşan Binnur Şafak Nigiz'in kaleme aldığı Vaveyla Serisi'nin dördüncü kitabı Dokuz Yayınları farkıyla raflardaki yerini aldı.

binnurnigiz